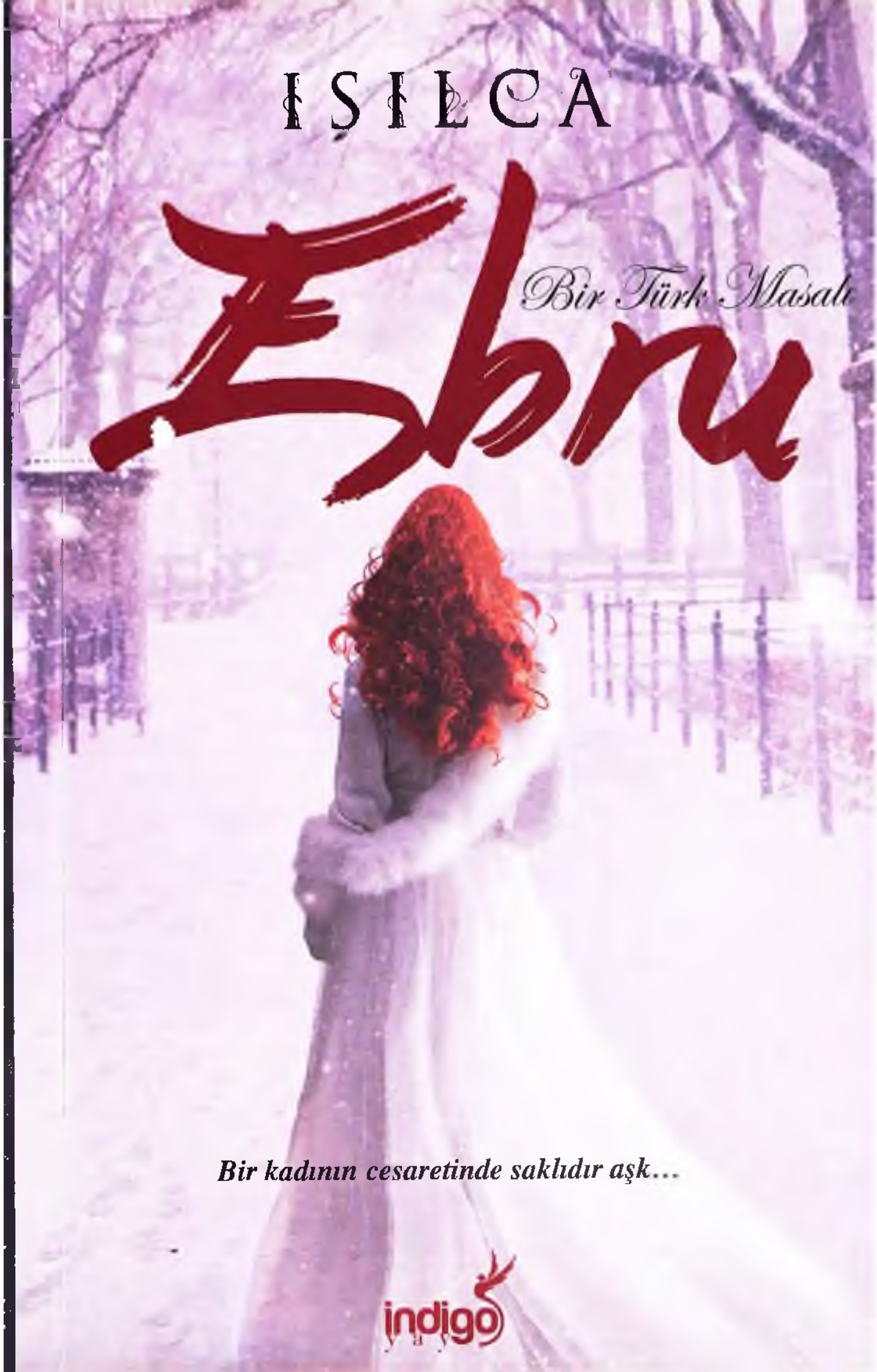
IŞILCA

Ebru

Bir Türk Masalı

Bir kadının cesaretinde saklıdır aşk...

indigo

Her şeydeu biraz kalır
Kavanozda biraz kalıve
Kutuda biraz ekmek
Iusauda biraz Acı.
-Turgut Uyar-

IŞILCA

Ebru

Bir Türk Masalı

İNDİGO KİTAP

Kaderden ölümü silemezsin...

Yeni Hayat Hastanesi...

Ellerim cılız bir çabayla karanlığın derinlerine uzanmış, yolunu bulmak için etrafı yokluyordu. Boşluk doluyordu ruhuma. Zifiri karanlık bedenimi sararken, bilinmezlik zift gibi yakıyordu içimi. Her çabamda biraz daha kırılıyordu umutlarım. Başaramıyordum. Çok karanlıktı. Korkuyla zangır zangır titriyordu bedenim. Titrerken soğuk terler boşalıyordu ya ensemden aşağı, her attığım adımda düşüyordum kör kuyulara. Derin derin soluyordum korkudan. Tekrar kalkıyordum soğuk zeminden destek bulup ayağa. Yine kör kuyularda buluyordum kendimi. Ağlamak istiyordum haykırarak. Boğazımda bir bıçak saplıydı sanki. Ağladıkça kesiyordu beni. Yutkunuyordum acıyla. Ruhum acıyordu soludukça. Kollarımda derman yoktu. Bütün bedenim paramparça, dizlerim taşımıyordu beni. Sızım sızım sızlıyordu her yanım. Ağıtlarım yırtamıyordu çaresizliğimi.

Karanlığın yanına yandaş buluyordu aklım sessizliği. Daha da korkutucuydu hissettiğim sessizlik. Boğazımı yırtan bıçağa inat haykırışlarımı ne yaptıysam duyuramıyordum. Yırtılan boğazımın acısıyla feryatlarım yükseliyordu da kurtaranım yoktu. Gözlerim yerinden çıkacak gibi avaz avaz imdat çığlıkları atarken damarlarım şişiyordu bağırmaktan. Ben yine de ne karanlıktan ne ölüm sessizliğinden kurtulamıyordum. Kendi haykırışlarımı duyamaz olmuşken

daha çok korktum. O sıra çok uzaktan gelen bir ses duydum. Deli bir umut sardı dört bir yanı.

İlk, "Ali..." diye bana ulaşan sesi Aslı sandım. Kör karanlığıma bir ışık doldu sanki. Sonra acı gerçeğin sessizliği yayıldı ruhuma. Aslı bana Ali demezdi. O bana hep Ali'm derdi. Tıpkı Duygu gibi...

Acı gerçek karanlığa bürünüp bütün ışığımı alıp götürdü. Yine karanlık sardı dört bir yanı. Bana ışık olan ses tekrar yankılandı, "Ali..." diye. Acımı hisseden hüzün dolu sese cevap verme ihtiyacıyla doldu içim... Ama veremedim. Öyle yorgundum ki... Hem o Aslı değildi. Bu kabulleniş bütün umudumu alıp götürdü benden. Ölüm bana huzur verebilir, karanlıkla kardeş olmuş sessizlik acıyan ruhuma iyi gelebilirdi. Teslimiyetti benimki ama o ses izin vermiyordu. Tekrar duyuldu daha bir kararlı, daha bir ısrarcı...

"Ali lütfen beni duy! Ali..." dedi cevap vermemi canı yürekten ister gibi. Cevap veremedim istesem de. O ara yanağıma değen sıcak bir dokunuş beni kendime getirdi. Kör olmuş gözlerim sanki tekrar görmeye başladı. Rengini çözemediğim bir çift gözle kesişti bakışlarım. Gözlerinden süzülen yaşla, "Ali, benim Doktor Ebru. Lütfen bana izin ver," diyerek bana uzandığını hissettim. Cehenneme ayak basmış gibi kendime gelirken elimde tuttuğum demir silahın soğuğu yayıldı bedenime.

Duvar dibine çökmüştüm. Bedenim kaskatı kesilmişti, kıpırdayamıyordum. Bakışlarım tekrar yatakta cansız bedeniyle yatan Maviş'imi buldu. Aklım kabul etmiyordu. Yaşadıklarım şaka olsun, diye ettiğim dualar içimdeki karanlıkta kayboldu. Buza döndü bedenim. O sırada yine o hüzün dolu sesi duydum.

"Seni buradan çıkarmalıyız Ali. Lütfen izin ver," diye elime uzandığını hissettim. Niye elime uzanıyordu? Uzanıyordu da niye tutmuyordu elimi? Benden ne istiyordu? Niye buradaydı? Acaba Aslı'yı hayata mı döndürecekti? Belki yardım ederdi bize, diye yorgun

aklıma düşen soruları gölgeleyen gerçekler beni parçalara ayırmaya başladı. Ne bana ne Aslı'ya artık kimse yardım edemezdi. O an gözlerim istemsizce Ebru'yu buldu. Ona bakmamla hüzün dolu, yaşlı gözlerinde korkuyu gördüm. Bana uzanmaya çalışan eli geri çekilir gibi oldu. "Lütfen benimle gel, olur mu?" diye sordu sesindeki merhametle. Beni nereye çağırıyordu? Maviş'imi bırakıp onunla gitmeyeceğimi bilmiyor muydu? İçimde neden öfke vardı?

Kendimle yüzleşir gibi, "O... O benim her şeyimdi," diye ruhumdan gelen haykırış, dudaklarımdan güçsüzce döküldü. Ebru'nun gözlerinden dökülen yaşlar benim gözyaşlarımın akmasına yardımcı olur gibiydi. Neden ağlıyordu? Acı benim acımdı. Ebru bir o kadar yabancı.

Benim gözyaşlarım onun gözyaşlarına ayak uydurur gibi akmaya başladığında o ağlamasın istedim. Sanki o susunca iyi olacaktım. Sanki Aslı geri gelecekti. Ağlama diye haykırmak isterken bir çocuk gibi, "Onu koruyamadım," diye hıçkırdım.

Güçsüzlüğümün bir anlamı yoktu yanında. Sesimi duymuştu ya belki bir mucize olur Aslı'yı bana geri verirdi. "O ölmesin! Ben onsuz yapamam. Lütfen onu bana geri ver," dedim geri gelmeyeceğini bile bile. Gözlerimden yaşlar sel olmuş akarken Ebru'nun gözlerinde gördüğüm çaresizlik bana sanki yol gösterdi. Aslı bana gelemiyorsa ben ona gidebilir, acılarıma son verebilirdim.

Gözlerim umutla yatakta yatan, ömrüm dediğim kadının cansız bedenini buldu. Özlem yüklendi her bir yanıma. Geçirdiğimiz onca güzel yıl yüreğimi delerken içim katıldı. Hıçkırarak, "Ben örttüm üzerini. O çok üşür hep. Eli ayağı hiç ısınmaz. Bu zamana kadar hep ben ısıttım onu. Uyumadığım zamanlar oldu o hastalanmasın sıcak kalsın diye. Bakmaya doyamadığımdı o benim," diye ağlayarak kelimeler ağzımdan dökülürken elimde tuttuğum silahı daha bir kavradım. Yaktığım ağıtlar Aslı'nın yanına

gidebilme isteğimi kamçılıyordu. Bitecekti bu çaresiz acı. Bitmeliydi. Ben de onunla gitmeliydim.

Ebru çaresizce, "Ben çok üzgünüm," dediğinde kararımı vermiştim. Aslı'yı geri getirsin diye son bir şans verir gibi, "Ardında bıraktığı Ali'yi şimdi kim büyütecek Doktor?" diye sordum. Gözyaşlarım dinmiş, ben acılarıma son verecek çareyi bulmuştum. "Cevap ver Aslı! Beni şimdi kim büyütecek? Anılar bana acıdan başka bir şey vermeyecek!" diye haykırdım. Aslı beni yanına bekler gibi suskundu.

Aslı'ma kavuşacaktım. Veda eder gibi Ebru'nun gözlerine baktım. Toprak kokusu doldu burnuma, koynumda uyuyacaktı orada da...

Aslı'yı hayal ettim. Yanıma gel, der gibi mavi gözleriyle gülümsüyordu. Onunla her yer cennetti bana. Elimde ağırlaşan silahı hızla şakağıma dayamamla tetiğe basmam bir oldu ama Ebru'nun, "Hayır!" diye bağırmasıyla silahın patlama sesi aynı andaydı. Odanın kapısı ne ara açıldı, bilmiyorum. Sedat'ın korkuyla içeri giren bedeni üzerime atlarken, "Ali! Hayır!" diye bağırdı. Onun sıcaklığı bedenimi bulurken elleri buz gibiydi. Sedat, "Ali'm hayır!" diye beni sararken Ebru'nun yerde silaha sarılmış bedeni iki büklümdü.

Ölmemiştim. Ölememiştim. Aslı'mın yanına gidememiştim. Haykırarak, "Abi bırak beni! Bırak öleyim!" diye silaha uzanmak için atıldım ama bırakmadı beni. Lanet olası Ebru! Aslı'ya gitmeme engel olmuştu. Karanlık içime dolarken ben çaresizce Sedat'ın kollarına sığındım. Titreyen bedenim sarsılırken onun sesinin bana ulaşmasına izin verdim. "Ali'm! Canım Ali'm! Tamam!" diye gözyaşları akarken ben içimde büyüyen anlamsız öfkeyle daha iyiydim. Sedat ne zaman sonra kendini toparlar gibi beni saran koca kollarını gevşetti. Yüzümü avuçlarının arasına aldığında, "Bırak abi beni! Yalvarırım bırak. Olmaz bu saatten sonra! Olmaz abi! Onsuz olmaz. Evimdi o benim. Öksüzlüğümü bitirendi. Aslı ölmesin abi! Söz verdim ben ona! Onu üzmeyecektim. Daha sevdiğimi bile

söylemedim ben!" diye çırpınıp yerleri yumruklarken Sedat, "Ali'm, oğlum! Kurban olduğum yapma!" diye beni sıkı sıkı sardı. Sedat'ın kollarında çaresizce çırpınmayı bıraktım. Yatakta uzanan canıma can olmuş Maviş'imi gösterirken titriyordum. "Abi ölmedi de bana! O yatakta yatan benim Aslı'm olamaz abi! Değil de! Bırak beni öleyim abi! Bırak Maviş'imin yanına gideyim!" diye avaz avaz haykırırken Sedat, "Yapma Ali'm. Bize bunu yapma! Öleceksen bizi de götür yanında! Hep beraber gidelim Maviş'in yanına olur mu? Kıyabilecek misin bana? İlk beni vur! Kıy Çirkin'e senden önce onu vur! Aslı'nın emaneti oğullarına kıyabilecek misin? Senin için kahrolan Bekir'i vurabilecek misin Ali'm?" dediği anda sarıldım acılarıma merhem olmasını ister gibi.

"Abi beni de gömün onunla! Yalvarırım gömün beni onunla! Koruyamadım ben onu! Koruyamadım. Bittim abi ben, bittim! Nefes alamıyorum abi!" diye çığlıklarım odanın içinde yankılanırken o an gördüm Bekir'i. Avucunu almış ağzına ısıra ısıra ağlıyordu. Levent gözleri kan çanağı olmuş hıçkıra hıçkıra ağlarken belki de benden medet umuyordu. Kendime çarem yoktu ki bana kan olmuş can olmuş onlara çare olayım. İçimde anlamsızca beliren öfkeye tutunup kabullenişi yaşadım o an.

O ara Ebru, gözyaşlarını silip çaresizce Sedat'a baktı ve ben orada yokmuşum gibi, "Onu uyutabilirim," dedi. Sedat bana dönüp, "Ali'm, izin ver sakinleştirsin seni Ebru. Biraz olsun acını dindirsin," dedi gözlerime bakıp evet dememi bekledi.

Ölememiştim. Ölemeyecektim. Ne oğullarımı ne sevenlerimi bırakıp Aslı'ma kavuşamayacaktım. Kadere teslim olan, içimde ölen Ali'ye güle güle derken Sedat'a itiraz etmedim. Gözyaşlarımı akıta akıta, "Ondan ayırmayın beni. Son kez uzanayım yanına. Kokusunu alayım..." diye salya sümük yalvardım. Sedat ne yapacağını bilmez bir halde Ebru'ya baktı. Ebru sel olmuş gözyaşlarını silip çaresiz adımlarla geldi yanımıza ve önümüzde diz çöktü. Elleri

titreye titreye bana uzanıp ellerimi tuttu ve, "Sen nasıl istersen Ali. Ama uyandığında Aslı yanında olmayacak," dedi bitik bir sesle. Bomboş baktım ona. Kabullenişi yaşar gibi Sedat'ın kollarından çıktım ama ayağa kalkacak gücü kendimde bulamadım. Dizlerimin üzerinde acınası bir şekilde emekleyerek yatağa süründüm. Son kez uzandım ömrümü adadığım, çocuklarımın annesinin yanına. Çarşafın altında kalmış elini buldu ellerim. Avuçlarım narin elini kavrarken gözlerimi kapattım korkuyla. Elinin soğuğu yayıldı bir kahır gibi benliğime. Kapattığım gözlerime inat akarken gözyaşlarım hıçkırıklarıma engel olamadım. Artık biliyordum hayat bana cehennemdi. Cehennemin ateşinde yanarken, soğuk rüzgârlar kalbimi buza çevirecekti. Sonra dağılacak, un ufak olacaktım. Ve her yeni güne ölü bir adam olarak başlayacaktım. Artık hep yetim kalacak, öksüz ölecektim. En acısı bir kerede ölemeyecektim. Her gün nefes alacak, her nefesimde onun acısını yaşayacaktım. Oğullarımın gülüşünde gözyaşlarım içime akacak, sevdiklerimin gözlerinde onu görmeye çalışacaktım. Özleyerek işkencelerin en âlâsını çekecektim. Ömrümü de alıp gitti ya Maviş'im... Bundan sonra yaşarken ölmüş Ali'yi hiç affetmeyecek, ona hiçbir zaman *'Elveda!'* demeyecektim. Vedasızdı aklım. O var gibi de yaşayamayacaktım.

Söz ile uslanmayanın hakkı kötektir...

Altı ay sonra...

Aslı toprağa gireli tamı tamına yüz seksen gün on saat olmuştu. Hâlâ öldüğüne inanamıyordum çünkü onu toprağa koymaya gücüm yetmedi. Cenazesine bile gitmedim. Ona veda etmedim. Ailem dediğim insanlar onu gözyaşlarıyla uğurlarken ben yoğun bakımda, Cihan'ın başında gözlerini açmasını bekledim.

Gözlerini açması günler sürdü ama sonunda açtı. Hiç ayrılmadım başından. Cihan gözlerini açtığında bir umutla baktı gözüme. Aslı'yı sormaya çalıştı. Cevap veremedim. Cihan'ın elini bıraktığım gün gittim sevdiklerimden.

Her gözüm kapandığında bu yaşadıklarımızın bir kâbus olmasını umarak açtım gözlerimi. Yalvardım yakardım, sustum, ağladım ama bu kâbus bitmedi. Bekir'le Levent benim peşimde heder oldu. Sedat günlerce yanımdan ayrılmadı. Nereye gitsem karşımdaydılar. Gözümün içine bakıp her yaptığıma, "Eyvallah," dediler. Yaptığım bütün pislikleri temizleyip iyi olmam için ellerinden geleni yaptılar ama olmadı.

Çocukluğumun geçtiği o ızdırap dolu sokaklardaydım bazen. Bazen mutlu günlerimin geçtiği yerlerde. Her yere baktım, Aslı'yı

bulamadım. Günlerce aradım onu. Aç, susuz, içkinin gölgesinde ama yoktu.

Sonra kadınların kollarında buldum kendimi. Aslı'nın hiçbir şeyini bulamadım kimsede. Ölmek istedim uzun binaların tepesinde. Yine ölemedim. Yaşayamadım da. Bir o kadar vurdumduymaz bir o kadar bitiktim artık. Dönmek istesem de beni sevenlerin yanına, bana acıdan başka bir şey vermedi onların bakışları, sırtımı sıvazlamaları. Çocuklarımın yüzüne bakmak eziyetimdi. Utandım kucağıma almaya. Cezaydım ben onlara. Dönemedim evim dediğim yere. Hiçbir şey çare olamadı acıma. İnkâr hiçbir işe yaramadı. Ne eskiye dönebildim ne olanlardan kaçabildim.

Günler günleri kovaladı. Ölmeyi bekler gibi nefes almaktan başka hiçbir şey yapmadım. Sabahlara kadar öylesine dolandım durdum. Ta ki bir gece Aslı'nın mezarı başında Sedat'la yüzleşene dek...

Umursamaz kahkahalarım gecenin soğuğunda yankılanırken çamurun içinde boylu boyunca yatıyordum. "Lan Levent bırak lan şu hıyarı! Kime ne anlatıyorsun? Anlamaz o! Ben denedim oradan biliyorum," diye kahkaha attım. Elinde bana doğrulttuğu silahı tutan mezarlık bekçisi içerledi tabii.

"O bana hıyar mı dedi? Darp etti yetmedi şimdi bir de hakaret ediyor öyle mi? Polis geliyor şimdi. Derdinizi onlara anlatırsınız!" diye bağırdı ama eli ayağı titriyor. Artık sinirden mi, korkudan mı... Yüzüme bulaşan çamurdan pek anlayamadım.

Levent sinirle bana dönüp, "Ali Allah aşkına bir sus!" diye bağırdı. Tabii ağzı burnu benim tarafımdan dağılmış zavallı mezarlık bekçisi bizim ayının gürlemesiyle daha bir korktu. Elinde bana doğrulttuğu silahı Levent'e çevirdi. Hoş Levent bana siper olmuş adamı ikna etmeye çalışıyordu da bekçi acemiydi. Levent ellerini iyice havaya kaldırdı. Daha bir gülesim geldi. Ayağa kalkmaya çalışırken

her yer dönüyordu ve ayağımın altında kayan ıslak çamur bana hiç yardımcı olmuyordu.

Levent bekçiye, "Abi bak yapma, bırak o silahı. Sarhoşluğuna ver. Acısı var, anlasana dayı! Sen bir indir o silahı aramızda anlaşalım. Kıyafetin yırtılmış zaten. Ben senin zararını karşılarım. Bu yerde yatan benim kardeşim, içmiş, efkârlanıp ziyarete gelmiş," dedi.

Bekçi ikna olmuş gibiydi ama ters konuşuyordu. "Bu kaçıncı olay? Altı aydır bu senin kardeşinden illallah geldi. Herkesin sevdikleri yatıyor burada. Gece yarısı ziyaret mi olur?" dedi ya bana gelenler geldi.

"Ulan sana mı soracağım ne zaman geleceğimi! Sikerim belanı!" diye adamın üzerine atlamamla silahın patlaması ve yere yapışmam bir oldu. Bekçi, "Allah'ım katil oldum! Akif Amca! Neredesin? Sen yardım et. Öldürdüm onu! Akif Amca!" diye sinir krizi geçirirken ben yerde sırtüstü yapışmış yatıyordum. Lan Akif Amca kimdi? Bir yerlerim acıyordu ama nerem acıyordu içkinin verdiği uyuşuklukla anlamıyordum. Bir yandan bekçinin haline acırken bir yandan bedenime yayılan acının yerini anlamaya çalışıyordum. Solumda bir yerdi sanırım. Tam soluma uzandım Levent'in kireç beyazı yüzünü görmemle gülesim geldi. Tutamadım kendimi kahkahalarla gülmeye başladım.

Yanımda dizlerinin üzerine çökmüştü. "Ali! İyi misin? Ali! Cevap ver!" diye haykırdı. Ulan bu Levent beni gerçekten seviyordu.

"Yine ölemedim. İyiyim lan! Hadi kaldır beni!" dedim kesik kesik solurken. Levent oramı buramı hızlıca kontrol edip, "Kurşun omzunu sıyırmış!" dedi. Levent'in sabır bir yere kadar. Histeri krizi geçiren bekçinin bağırmalarına dayanamadı. Beni yattığım yerde bırakıp ayağa kalktı. Adamın elindeki silahı hırsla çekip alırken, "Ulan ben senin gibi bekçinin yapacağı işe sıçayım!" diye tokadı patlatmasıyla adamın susarak yere yapışması bir oldu. Ardından siren sesleri duyuldu.

Sonuç: Ben suçlu, Levent mağdur, ters kelepçeli, yerde yüzüstü yatıyorduk.

Sedat'ın gelmesi gecikmedi. Öyleydi böyleydi gecenin üçünde polisler çekip giderken ben yine mahcup bir şekilde Sedat ve Bekir'in karşısındaydım.

Sedat önce Levent'in ağzına sıçtı. "Ulan hadi bu kendinde değil! Hadi onu takip ettin. Niye bana haber verilmiyor? Hadi bana haber vermedin! Niye tek başına çıkıyorsun? Ulan siz beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?" diye mezarlığın sessizliğinde kalın sesi yankılanırken Levent, "Abi ben ne bileyim böyle olacağını! Ali'yi alır eve geçerim dedim. İlk değil sonuçta," dedi.

Sedat terminatör gibi bana döndü. "Senin açıklaman ne? Ne istedin lan elin gariban bekçisinden? Lan buraya sarhoş gelmek neyin nesi! Kendine saygın yok. Şurada yatan bunca ölüye de mi saygın yok? Hiç o senin sikik beynin, bu Aslı beni böyle dağılmış görüyor, yattığı yerde üzülüyor, diye düşünmüyor mu?" Susmuş kederle bana bakarken beni aldı bir gülme.

Sessiz sedasız olayları izleyen Bekir'le Sedat birbirine baktı.

Sedat, "Ne gülüyorsun Ali?" diye sordu ama sesindeki şaşkınlık yemin olsun hissediliyordu. Levent, "Ali..." dedi belki de susmam için.

Aklım kan ağlarken yüzüm gülüyordu ya dilimin kemiği çoktan kırılmış, kendi özgürlüğünü ilan etmişti. Kan ağlayan aklımı bir yana bırakıp ölmüş ruhumla, "Abi beni gece gece güldürdün ya ne muradın varsa olur bu gece! Hadi ben kaçar," dedim. Sedat'ın dumanlar tepesinde tütmeye başlamıştı.

Tanıyordum onu, hiç olmadığı kadar sabırlıydı. "Ali nereye? Hadi gel evimize gidelim," dedi baba tavrıyla.

"Ev mi?" dedim sırıtarak. Aslı öldüğünden beri taş çatlasın iki kere gitmişimdir. Onda da içeri girmedim. Sedat beni duymazlıktan

gelerek derince bir soludu ve, "Herkes seni çok özledi. Duygu beni yedi bitirdi. Kaç kere şirkete geldi seni görmek için. Gelmiyor dedim, inanmadı. Telefonlarını açmıyorsun diye salya sümük ağlıyor," dedi.

"Gelirim bir ara," dedim umursamaz bir halde. İçim sızladı Duygu ağlıyor, dedi ya. Sıktım dişlerimi, sustum. Tam arkamı döndüm gideceğim Sedat, "Ali... Halil çok huysuz bu ara. Ne yerde ne gökte duruyor. Oğuzalp desen boynu bükük kaldı. Seni sorup duruyor. Dön artık ailenin yanına," dedi. Gözlerim kapandı bir iki saniye. Aslı'nın gözlerinin rengini almış Oğuzalp'le gülüşünü almış Halil geldi aklıma. Altı aydır onları bir kere olsun görmemiştim. Kan kusup kızılcık şerbeti içmiş gibi, "Uğraşamam şimdi onlarla, işim var benim," dedim. Sedat'ın sabır buraya kadarmış. "Ulan neyle uğraşıyorsun? Hadi evi geç, bizi geç, çocukların lan onlar senin! Biz bir yere kadar avutuyoruz onları Ali," derken kolumdan tuttuğu gibi beni kendine doğru hızla çevirdi. Gözlerinin içine bakıp, "İki çocuk mu ağır geldi size? Bunu mu diyorsun abi?" diye sorduğum anda Sedat yumruğu geçirdi suratıma. Beton çarpmış gibi Levent'e doğru savruldum. Levent'in beni tutmasıyla aramıza girmesi bir oldu. "Abi yapma kurbanın olayım," dedi benim adıma yalvarır gibi. Bekir, "Levent karışma!" dedi sakince. Levent boynunu büktü ve çekildi aradan.

Sedat işaret parmağını sallaya sallaya, "Bana bak Allah yarattı demem! Ya kendine gel ya da ben seni kendine getirmesini bilirim. Kızın mezarının başında rezilliğimize bak! Ağzından çıkanı kulağın duysun Ali!" diye bağırdı.

Onlara çektirdiğim eziyet yetmişti artık. Benim kederimden uzak dursunlar, beni rahat bıraksınlar, kendi pisliğimde öleyim istiyordum. Derin bir nefes alıp, "Bıktırdınız yeminle. Bir huzur verin ya da beni rahat bırakın! İşinize gelmiyorsa aramayın. Beni arayın diye kafanıza silah mı dayıyorum?" dedim ama ağzıma dolan kanı

tüküremedim. Sedat çoktan sıvamış kollarını. Onun nevri dönmüş yüzünü görmemle, birikmiş bütün sinirini bana vura vura çıkarmasına izin verdim. Ne elim kalktı ne bir şey söyledim. Haklıydı...

Bekir mi? Levent, "Abi yeter!" diye yalvarırken kılı kıpırdamadan öylece durup seyretti. Daha ne yapacak? Aylarca konuştu olmadı, benimle rakı masasında günlerce içti olmadı. Bağırdı olmadı. Yalvardı olmadı. Çok sardı sarmaladı ama dinlemedim. Ne zaman sonra ben yerde paspasa dönmüş ölü gibi dayak yerken Levent dayanamadı. Sedat'ın önüne geçip, "Abi ölecek. Zaten yaralı. Yeter vurdun," dedi. Sedat'a kalsa durup dinlenip yine döverdi de kıyamadı bana. Nefes nefese, "Al götür bunu bizim hastaneye! Salma bir yere, geliyorum ben de. Bitmedi onunla işim!" diyerek sinirle döndü arkasını gitti. Ben yapıştığım yerden binbir acıyla doğrulurken bir kuş kadar hafiftim. Pelte olmuş, kum torbasına dönmüş bedenim uzun zamandır böyle bir rahatlama yaşamamıştı.

Bekir'le göz göze geldik. "Sıra sende. Bekliyorum. Keyif sigarasını sonra içerim artık," dedim sesimin çıktığı kadar. Bekir, "Umarım bana sıra gelmez Ali. Sen kendine gelir ve ailemize geri dönersin," diyerek çekip gitti.

Levent onlar gider gitmez telefonuna sarıldı. "Tarık neredesin? Çabuk yengenin mezarlığına gel al bizi," dedi ve kapattı. Sonra geldi benim yanıma, "Ah be Ali! Kendini de bizi de üzüp duruyorsun. Hadi kalk!" diyerek kolumun altına girip beni kaldırdı. Yarı yolda bizi iki kişiyle birlikte Tarık karşıladı. Adım atacak halim yoktu. Beni üç kişi karga tulumba araca soktular, hızla yola çıktık. Bedenimde her yanım sızım sızım sızlarken ben Sedat'a söylediklerim yüzünden vicdanımda boğuluyordum. Levent koca minibüsün içine biner binmez telefonu çıkarıp bastı tuşlara ve, "Serdar abi biz geliyoruz," dedi. Dinledi ve, "Tamam abi ben ararım Ebru'yu. Zaten ölümlük dirimlik bir olay yok. Ali yine abiden dayak yedi. Sen bak keyfine," dedi ve kapattı.

Yine ne lan! Ben Sedat'tan en son böyle bir dayağı yıllar önce 'Sen Duygu'ya âşıksın, itiraf et!' dediğimde yemiştim. Güzel günlerdi. Ben ailenin yaramaz çocuğuydum. Sapsız, çöpsüz üzümdüm. O zamanlar ne anam vardı ne canımın canı çocuklarım ne de toprağın altına girmiş karım. Sedat vardı bana her şey olmuş. Bekir vardı babam yerine koyduğum. Duygu vardı benim kıyamadığım. Öyle mi kalsaydık? Sevmeseydik hiç. Büyümeseydi aile. O zaman ne endişelenirdik onlar için ne kaybedince hayat biterdi... Daha az canımız yanardı belki. Ben geçmişin özlemini sorgularken Levent'in, "Tamam Ebru yoldayız. Bilemedin yirmi dakika. Hastanede buluşuruz," dedi ve telefonu kapattı. Sonra kendi kendine, "Ulan ne kız be! Kanatsız melek yeminle! Bizimkisi köyün zebanisi gibiydi. Böylesi bulmaz bizi!" dedi.

Ebru'nun adını her duyduğumda beni rahatsız eden her neyse içimdeki öfkeyi tetikliyordu. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımı hatırlıyorum. O ara kendimden geçer gibi olmuşum. Gözümü açtığımda hastaneye gelmiştik. Acilin önünde hazır bekleyen sedyeye uzandığımda bedenim uyuşmuş, acıyı hissetmez haldeydim. Uzun süredir hastanede çalışan genel cerrah Özkan karşıladı bizi. Beni görünce, "Çabuk Ebru'ya haber verin. Onay alınmalı! Siyah koda ihtiyacım var," derken ne zaman bu kadar samimi oldular, diye düşünmem niyeydi bilmiyorum. Özkan elinde tuttuğu ışığı gözüme doğru tutup, "Ali ışığı görüyor musun?" diye sordu. Ulan o kadar mı kötü dövmüştü Sedat beni?

"Çek şu ışığı gözümden! Haber falan verilmeyecek kimseye. Ben geldim işte. Tanımıyor musun? Onay almak ne demek? Tedavi olmak için izin mi alacağız?" diye bağırırken Levent, "Ali saçmalama. Özkan götür abi sen! Bayılt bunu, hallet işini! Bezdim ya!" diyerek sinirle çekti gitti yanımdan. Sedye yarış arabası gibi acile girerken Özkan etrafa bakıp, "Siyah kod! Hadi beyler! Yaş otuz üç, ağır darbeler var. Göz ödemi, çene kayması ilk bulgu; beyin sarsıntısı

bulguları olağan, zihin şimdilik stabil, omuzda üç santim kanamalı yırtık! Alt, üst batın ultrason ve beyin tomografisi istiyorum. Bedende ilk bulgu kırık yok. Röntgeni atlamayın. Kübra, Ebru'dan onay geldi mi?" diye sordu. Tabii Ebru ismini duymamla bana gelenler geldi. "İstemiyorum lan ben bir şey! Onay gelmezse ne olacak Özkan? Sikerim yapacağınız işi! Nerede lan Serdar?" diye avaz avaz bağırırken herkes korkuyla bana bakıyordu. Sedyeden kalk kalkabilirsen! Ancak doğrulup bacaklarımı sarkıttım. Özkan, "Ali, lütfen prosedür böyle! Lütfen sana yardımcı olmamıza izin ver," dedi. Tam bana yaklaşacaktı ki, "Siktirin gidin lan başımdan!" diye uyuşan sol tarafımı kaldırıp sedyeye dayandım. Özkan, "Bırakın arkadaşlar!" diyerek gözümün içine baktı. Sonra bir tafrayla acil kapısından çıkıp giderken ben koca acilde artık yalnızdım. Sedyeye uzanıp bedenimin acısını doya doya yaşadım. Ne kadar süre orada yattım, bilmiyorum. Böyle ölebilir miydim?

Bir yarım saat geçti sanırım. Acilin kapısı açılıp Sedat'ın yanında Bekir ve Levent, arkasında bizim çocuklarla içeri girmesiyle biz başladığımız yerdeydik.

Sedat, "Ulan yetmedi mi yaptıkların?" diye bir hışım bana doğru saldırmadan Bekir ve Levent onun önüne geçmiş tutmaya çalışıyorlardı. Tabii tut tutabilirsen. Devreye diğer çocuklar girip Bekir ve Levent'e destek verdiler ama Sedat, "Ulan it oğlu it! Her yerde bir olay! Bıktı lan millet senden! Şerefsize bak! Yetmedi mi lan yediğin dayak? İlla kolunu bacağını mı kırayım senin!" diye yıktı ortalığı. Ben mi? Ters dönmüş kaplumbağa gibi ayağa kalkmaya çalışıyordum.

Bekir çocuk avutur gibi, "Sedat tamam, Özkan abartmış değil mi Ali?" dedi ama Sedat durmaz. "Ne tamamı Bekir? Duymadın mı ağayı! Bıkmış bizden! Düşün yakamdan diyor! Bize bunu söyleyen millete ne yapmaz? Ulan ben senin ölünü sikerim. Sen kimsin lan? Bırak herkesi, Duygu lan Duygu! Ölümün kollarından aldın lan sen

onu! Gözümün içine bak tekrar söyle lan sen kimden bıktın?" diye yine bağırırken ben karşısında ufacık kalmıştım.

Bekir daha bir gür sesle, "Sedat tamam!" dedi ama Sedat avaz avaz devam.

"Sadece senin karın mı öldü pezevenk? Kızımdı lan o benim! Ethem'in emanetiydi. Gözümüzün köküydü. Bir tek sensin değil mi üzülen? Kaç aydır gözünün içine bakıyoruz lan senin! Bize dön diye bekliyoruz! Adi herif!" diye kükredi.

Bekir, "Sedat, yeter artık!" dedi de kim dinler... Ben her kelimesinin altında ezilirken Sedat, "Yetmez Bekir! Acısı var dedikçe çıktı tepemize. Ne acısını doğru dürüst yaşadı ne bize yaşattı. Ulan anana acımadın, çocuklarına da mı acımıyorsun? Yüzlerine bakmıyorsun kaç aydır! Onlar ne yaptı lan sana? Böyle mi sahip çıkacaksın Aslı'nın emanetlerine? Bırakın lan beni!" diye bana doğru hamle yapmaya çalıştı.

Levent, "Abi gözünü seveyim yapma! Bak ağır konuşuyorsun. Karşındaki bizim Ali abi. Pişman zaten söylediklerine!" diye ağlarken sarılmış Sedat'ın beline onu tutmaya çalışıyordu. Sedat nasıl delirdiyse, "Lan sana mı soracağım nasıl konuşacağımı?" diyerek Levent'i savurmasıyla onu duvara yapıştırması bir oldu.

Sedat, "Hesabını verecek bu hayvan. Bu gece bu defteri ben kapatacağım. Herkese kan kusturdu lan bu! Aslı yerine bu geberip gitseydi!" diye bağırdı ve o an dondu. Söylediği son cümle canını yaktı biliyordum. Gözlerinde gördüm pişmanlığı ve en acısı yaşları...

Sedat gözlerinden süzülen yaşları hırsla silip bana çaresizce baktı ve arkasını dönüp acil kapısından kaçarcasına çıktı. Koşarak gitmek istedim peşinden ama sol tarafıma inme gelmiş gibiydi. Omzum acıdan uyuşmuş, kıpırdadıkça acısı beynime vuruyordu ama bu beni durdurmadı. Azimle Sedat'ın arkasından gitmek için dişimi sıka sıka peşinden kapıya doğru yürüdüm. Acilin hastaneye açılan kapısını

ittirmemle Sedat ve Ebru'yla burun buruna geldim gelmesine de Ebru beni görünce şeytan çarpmış gibi aniden arkasını döndü. O sıra Sedat'ı buldu gözlerim. Yutkunarak, "Abi ben beceremedim. Sen öldür beni bitsin!" dememi sanırım yanlış anladı. Yine ne demek istemiştim ne söylemiştim...

Sedat'ın, "Ulan seni kendimle birlikte gömerim..." diye bana saldırmasıyla çocukların araya girmesi bir oldu. Bekir hem beni koruyor hem, "Lan ben de bir şey diyeceksin sandım. Ne halin varsa gör lan!" diye kendini benden çekiyordu.

O karmaşada, "Sedat Bey!" diye bağıran Ebru'dan başkası değildi. Bununla da yetinmedi. Attı kendini Sedat'la benim arama. Sırtı bana dönük, Sedat'la yüz yüzeydi. Hayır, hiç mi akıl yoktu bu kızda da aramıza giriyordu? Ulan Sedat bırak vurmayı parmağının ucuyla dokunsa duvara yapışacaktı. Sedat aptalca yüzüne bakarken Ebru, "Lütfen hastanemden çıkın! Yoksa... Yoksa polis çağıracağım!" diye bağırdı. İşin komiği Sedat'ı tutmakta olan herkes dönüp şaşkınca Ebru'ya baktı. Buna Bekir dâhil. Sedat ne yapacağını bilmez bir halde öylece donup kalmışken Bekir, "Çağır babam! Çağır ama beni alsınlar. Bitsin artık bu çile!" diyerek benim yanımdaki Levent'e ve çocuklara, "Yürü Levent! Hadi sizde Tarık!" diye bağırıp çekip gitti. Levent bir bana baktı bir Sedat'a. Çıkmazda gibi diğerleriyle uzaklaştı.

İşin garibi Bekir gönülden bağlanmadığı kimseye babam demezdi. Neye şaşıracağımı bilemedim. Beni kuş kadar kıza mı güvenip Sedat'ın ellerine bırakıyorlardı? *'Nereye!'* diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Sedat, Ebru'ya baktı ve, "Al uğraş bu hayvanla ama sonra gelip bana ağlama! Umarım düzelir yoksa..." diye bağırırken Ebru, "Sedat Bey lütfen! Zaten Ali Bey sizi anlamış olmalı. Saatlerdir bağırıyorsunuz," dedi onu konuşturmadan. Sedat aptalca Ebru'ya baktı, "Eyvallah!" diyerek ayaklarını yere vura vura gitti.

Sedat gittikten sonra Ebru bana arkası dönük başladı konuşmaya, "Ali Bey sizden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu. Ulan bu kız niye bana arkası dönük konuşuyordu? Merak içimi kemirirken, "Lütfen acile girin ve arkadaşlarımın size yardım etmelerine izin verin. Bir de hastane polisiyle uğraşmak zorunda bırakmayın beni. Size şimdiden geçmiş olsun," diyerek tam uzaklaşacaktı ki koluna yapışıp onu kendime döndürdüm. Ebru dehşetle bana baktı ve, "Ama ya!" derken kol kaslarının gevşediğini hissettim. Gözlerinin bebeğinin kaymasıyla yere yığılacaktı ki onu kavramamla kollarıma almam aynı andı. Hatun bildiğin bayıldı. Neler oluyordu? Lan bende onu bırak tutacak, yürüyecek hal yoktu. Bu kıza ne olmuştu? "Doktor! Özkan! Hemşire!" diye avaz avaz bağırdım ama gelen giden yoktu. Gücüm tükenmiş, kollarımda Ebru duvar dibine çöktüm.

Çaresiz yardım etmeleri için etrafa baktım ama kimse yoktu. Millet Sedat'ın bağırmasından bırak buraya uğramayı hastaneden kaçıp gitmediyse iyiydi. Ulan bu Serdar neredeydi? Bende sinir, panik birbirine girmiş ne yapacağımı bilemezken kollarımda hatun uykuya geçmiş gibi horladı ya aptalca yüzüne baktım. Yok canım horluyor olamazdı.

Derinden gelen hırıltılı bir boğaz sesiyle ağzım beş karış açılmıştı. Şaşkınlıktan ne ağrım kaldı ne de omzumun uyuşması. "Doktor!" diye onu sarstım ama sanki kuş tüyü yatakta yatar gibi soluna doğru dönmeye çalıştı. Bu da yetmezmiş gibi boğazını temizleyip ağzını kapattı. Yani hiç hasta gibi değildi. Gerçekten uyuyor gibiydi. Bir o kadar masumdu. Karşımda ne cabbar elimden silahı kapan, beni ruhumdaki yarayla hayatta bırakan gözü kara kız vardı, ne de onunla ilk tanıştığımda o kibirli burnunu yere düşürmeyen kız.

Gözlerim bir torna ustasının ellerinden çıkma yüzüne takıldı. Sivri çenesine uyumlu biçimli dudakları sanki kırmızının tonlarıyla renklendirilmişti. Yer yer minik çiller serpiştirilen muntazam burnu kesin yapmaydı. Kapalı gözlerinden sarkan kirpikleri kaşlarıyla aynı

renkti. Bu nasıl bir renkti! Allah bu kızı yaratırken kırmızının her tonunu kullanmıştı anlaşılan.

Gözlerinin altından başlayıp elmacık kemiklerinde yoğunlaşan çillerine takıldı bakışlarım. Tıpkı turuncu bir kalemle işaretlenmiş yıldızlar gibiydi. Tenine süt beyazı diyebilirdik eğer pembe olmasaydı. Niye bana çilekli, bizim çocukların içtiği sütü hatırlattı, çözemedim. Dalıp gitmiştim onu incelemeye. Fark etmedim bile Özkan'ın başımızda dikildiğini.

Özkan şaşkınlıkla, "Ali! Ebru!" diye bize doğru eğildiğinde geldim kendime ve, "Bayıldı!" dedim. Özkan'ın, "Ebru!" diye nabzını kontrol edip, "Çabuk Özge, buraya gelin!" diye bağırmasıyla onu kucağına alıp acile girmesi bir oldu. Ulan ya peki ben?

Gerçi Özkan ne yapsın? Biraz önce onları kovan bendim. Yerimden ağır aksak kalkıp acile girdim. Yatırmışlar Ebru'yu sedyenin üzerine, hemşireler ve Özkan başındaydı. Yanlarına yürüdüm. Özkan, "Bir odaya alalım. Gerekeni yapın. Sabaha kadar stabil kalsın," dedi.

Merakıma yenildim yalan yok. "Nesi var?" diye sordum. Özkan, "Her şey normal. Yorgunluğa bağlı bir semptom gibi duruyor. Sabaha kadar izleyeceğiz. Ali sana da bir baksak. Kötü görünüyorsun," dedi. Tamam der gibi kafamı salladım ya etrafım bir beş kişiyle doldu. Biri beni sedyenin üzerine yatırırken biri elinde makas kıyafetlerimi kesiyordu. Özkan tepeme gelip başımdaki kesikleri incelerken başımı sola çevirdiğinde sedyenin üzerinde mışıl mışıl uyuyan Ebru'ya bakmak zorunda kaldım.

Garipti ona baktığımda hissettiğim. Hüzün ve kederin yanında huzur beni selamlıyordu. Her adını duyduğumda bir yerime bir şey batıyordu da içime dolan öfkeyle baş edemiyordum. Arapsaçıydı her şey. Öfke ve huzur kardeşti sanki içimde. Neden sorusunun cevabı yoktu bende. Kabul onu gördüğüm ilk andan bu yana yıldızımız hiç barışmamıştı. Hatta sayesinde hastaneye ayak basmaz olmuştum

ama Ebru ona duyduğum bu öfkeyi hak edecek ne yapmış olabilirdi, bulamıyordum.

Sedyenin üzerinde yarı çıplak yatarken Özkan'ın, "Ali, omzunda derin bir yırtık var. Ameliyata alacağım," demesiyle kendime geldim.

"Diksen olmuyor mu?" diye sordum.

"Çok derin. Anestezi lazım," dedi. Tamam anlamında başımı salladım. Beni hazırlayıp ameliyata alırken, Ebru'ya karşı niye öfkeli olduğumu hatırlamaya çalışıyordum.

Öldüğümü anlamadım...

Yeni Hayat Hastanesi...

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Omzumun acısıyla gözlerimi açtığımda hastane odasının penceresinden güneş bana merhaba diyordu. Kafamı acının merkezi omzuma doğru çevirdim. Omzum kol altımdan sarılıydı ve askıya alınmıştı, diğer kolumda bir serum takılıydı. Bir süre öylece boş boş tavanı seyrettim. Yattıkça ruhumu saran yalnızlık hiç hoşuma gitmemişti. Şimdi en azından Levent yanımda olmalıydı. Hadi Sedat kızgındı, Bekir kırgın. Peki ya Levent? Gerçi böyle bir soruyu bırak sormayı aklımdan bile geçirmeye hakkım yoktu. Levent bile benden bezmişti ve ben kendimi onlara karşı ne kadar suçlu hissedersem hissedeyim yapacaklarımdan geri kalmıyordum. Ve bir yüzsüz gibi onları yanımda istiyordum. Son zamanlarda kahroluyor, kendimden tiksiniyordum. Derin bir nefes alıp yattığım yerden zor da olsa doğruldum. Ayaklarımı yataktan aşağı uzattığımda yalan yok başım dönüyordu. Yaşlanıyordum artık. Yaş kemale ermeye niyetliydi de ben huzura erebilecek miydim? Yine cevap belliydi. Bir süre yatakta oturarak zaman geçirdim. İçimden niye ağlamak geliyordu? Keşke Duygu burada olsaydı, diye

geçti aklımdan. Sonra buna da hakkım olmadığına karar verdim. Ben bu yalnızlığın içinde boğulmalıydım. Belki o zaman ölebilirdim. Ölmesem de yalnızlık onlara çektirdiğim acılar için bana büyük bir ceza olabilirdi. Bu düşünce nedense kendimi daha iyi hissetmeme sebep oldu. Yattığım yerden kalkmak için önce kolumdaki serumu söktüm. Etrafta ne kıyafetlerim vardı ne de giyebileceğim bir şey... Telefonum neredeydi acaba? Diye kendi kendime sorarken kalktım ayağa. Kalkmaz olaydım. Kolum omzumdan sökülüyordu sanki. Acı beni ele geçirirken iki büklüm olmakla olmamak arasında gittim geldim. Adım atmaya çalışmayı bırakıp acının geçmesini bekledim. Küçük adımlarla banyoya yürüdüm ama zor oldu. Musluğa uzanıp askıda olmayan elimle yüzüme su çarptım. Omzumun acısı yetmezmiş gibi yüzümde aldığım darbeler sanki çivi gibi beynime battı. Ağzımı çalkalayıp kafamı kaldırdığımda aynada kendimi gördüm. Aynadaki ben miydim? Bence değildim. Yakışıklı halimden eser yoktu. Gözümün biri neredeyse kapalıydı. Diğer kaşımda hatırı sayılır bir bant vardı. Tabii burnumun şişini söylememe gerek yok. Resmen üzerimden Sedat geçmişti. Alay eder gibi saçlarımı geriye doğru düzeltip odaya geri döndüm. Halim neyse de yalnızlık bana ağır gelmişti. Ulan ben bu hallere düşecek adam mıydım? O sinirle yatağın başındaki hemşire düğmesini yumrukladım. İçeri giren güleç yüzlü hemşire, "Günaydın Ali Bey!" demesiyle ayakta olan halime şaşırıp, "Ali Bey neden ayaktasınız? Serumu da çıkarmışsınız," deyip üzerime yürümeye başladı.

"Hop! Hop! Yavaş!" dememle kadın daha bir şaşırdı. Hemşire, "Ama Ali Bey!" dedi.

"Benim telefonum nerede?"

"Ebru Hanım'a teslim edilmiş olmalı," dedi.

"Delirtmeyin beni! Çağır şunu! Gelirken getirsin telefonumu!" diye avaz avaz bağırırken hemşire çoktan odadan kaçmıştı. Bekle bekle gelen giden olmadı. İyice sinir tepeme çıkmıştı. Üzerimde

hastane gömleği, kıç baş meydanda, çıktım odadan. Adım attıkça kolumun acısı beynime vurdu.

Beni görenler ağzı açık bakarken ben Ebru'nun ofisinin önündeydim. Asistan masası boştu. O sinirle ofisin kapısına yüklenmem, kapı açılınca donup kalmam bir oldu. Ofisin ortasında, Ebru elinde hastane elbisesi; sutyen, külot duruyordu ve o da benim kadar şoktaydı. Asistanı Gönül'ün elinde dosyalar, ona programını okuduğu her halinden belliydi. Bu zamana kadar çok güzel kadın görmüştüm. Bazısı izini bırakmıştı bazısı sabahına saman alevi gibi sönüp gitmişti. Aslı hayatıma girdikten beri güzellik kavramı benim için ondan ibaretti. Gözüm ne başkasına kaydı ne de içimde ondan başka istek vardı.

Ama şu an karşımda duran kadın, yazılıp çizilen bütün güzellik kıstaslarını alaşağı ediyordu. Tanrı emir verip bu kızı şeytana çizdirmiş olmalıydı. Melekler kadar güzel demek, vahşi güzelliğinin karşısında haksızlık olurdu. Bedeni sanki yaratılmamış, mermer ustası tarafından yontulmuştu.

Pembeye çalan beyaz teni, kırmızı karışmış turuncu çillerle doluydu. Avuçlarımla kavrayabileceğim ince beli, muntazam bir kıvrımla dolgun kalçalarıyla bağlanmıştı. O yuvarlak, kalkık kalçaları görmesem ona zayıf diyebilirdim. Alıcı gözle bakmak değildi benimkisi. Arzu hiç değildi. Bir şaşkınlık, bir şoke haliydi. Belki de hayranlıktı. Belki de alışılmışın dışındaki bu güzelliğin merakıydı gözlerimdeki bakışın açıklaması.

Burada durmuş başka bir kadını baştan aşağı süzüyordum. Acaba alışıyor muydum onun yokluğuna? Kabulleniyor muydum ölümü? Keşke ölebilseydim onunla, diye geçti yine aklımdan. O an gözlerim, karşımda bana bakan Ebru'nun rengini çözemediğim gözleriyle buluştu.

Gözlerinde beni içine çeken anlamsız bir huzur vardı. Akıp giden nehir gibi, yanan bir ateşi seyretmek gibi, bir deniz kenarında sıcak kumlara uzanmak gibi... Ben aylardır duymuyor, görmüyor,

hissetmiyordum. Sanki soluk alışımdan başka bir ses yoktu kulaklarımda. Şimdiyse cenneti bulan bir günahkâr gibi huzurluydum. Bu huzur için her şeyimi vermeye razıydım.

O arada Ebru şaşkınlığından kurtulup, "Ali Bey?" diye dehşetle yüzüme baktı.

Sesi ruhumu ele geçirmekte olan huzurla birleşip beni etkisi altına alacaktı ki Aslı'nın gülen yüzü belirdi aklımda. Ve sonra o gün cehennem gibi düştü huzurumun tam ortasına. Huzur kaybolurken, yavaş yavaş beni teslim alan, aldığım nefesi ziyan eden, bilinmez bir öfke peyda oldu varlığımın en derinlerinde.Ve ölmeme izin vermeyen, beni ruhumda açılan yarayla yaşama mahkûm eden Ebru karşımda yarı çıplak duruyordu. Vicdanım kör bir bıçak gibi ruhumu delerken, dişlerim sıkılı, askıda olan kolumu unutmuş ellerim yumruk halindeydi. Bu lanet olası şeytan üretimi turuncu kafalı doktor yüzündendi her şey. Öfkem ölüme değil, onaydı. Şu an çektiğim acı onun eseriydi. Artık adı her anıldığında duyduğum memnuniyetsizliğin sebebini biliyordum.

"Doktor!" dedim binbir eziyetle.

"Siz iyi misiniz? Bir şey mi oldu?" diye sorarken aceleyle masanın arkasına geçti ve giyinmeye başladı. Ben gözlerimi ayırmadan onu seyrederken masanın önünde duran koltuklardan birine acıyla oturdum.

"Siz değil Doktor! Siz değil! Her boka karışıp, her şeyi bilmiş bilmiş halledip sonra karşıma geçip siz demen gerçekten komik!" dedim.

Ebru, "Siz kafanıza sıkı darbeler almışsınız anlaşılan. Yine saygı seviyeniz eksilere düşmüş. Ne vardı?" dedi sakince. Ulan bu kızda çene üç metre.

"Sen söyleyeceksin neler olduğunu Doktor! Yarı çıplak olan sensin."

"Bunu bana soracak en son kişi üzerinde arkası olmayan bir ameliyat gömleği giyen siz olmalısınız," diye apar topar üzerine bir tayt

ve abuk sabuk göbeğini açıkta bırakan bir tişört giyen Ebru benimle kavga etmeye niyetliydi. Aslında bu hareketini takdir ettim.

Tabii yıllar bizim perdeyi de astarı da yırtmış. "Ben halimden memnunum. Gayet havadar," diyerek giydiğim hastane geceliğine aldırmadan yavaşça bacak bacak üzerine atıp kendimi daha bir gösterince Ebru gözlerini kaçırıp sağa sola bakmaya başladı. Bu kız gerçekten doktor muydu? Utanmış olamazdı. Yoksa Serdar bize bunu doktor diye mi pazarlamıştı?

"Ali Bey size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu ama yüzü utançtan saçlarının rengini almıştı. "Olacaksın tabii. Senin askerliğin bugünden sonra başlıyor," dedim alayla.

Ebru sinirden kıpkırmızı olmuştu da bu onun kırmızı tonlarının oluşturduğu her bir yerine yabancı değildi.

"Düzgün konuşursanız sevinirim. Sizi anlamakta güçlük çekiyorum."

"Ulan ne elit doktora çatmışız! Öyle olsun bakalım. Görevine bana telefonumu vermekle başlayabilirsin," dedim ama sanki karşımda düşmanım vardı. Bu zamana kadar sebepsiz yere kimseye böylesine büyük bir öfke duymamıştım.

"Anlayamadım," dedi yüzüme bakarak.

"Neyini anlayamadın? Telefonum diyorum! Buradaymış! Kıt mısın sen?" diye bağırdığımda Ebru, asistanı Gönül'e baktı. Gönül, "Hemen bakıyorum," dedi ve uçarak dışarı çıktı. Ebru gayet soğuk bir şekilde, "Gönül size yardımcı olacaktır. Tekrar geçmiş olsun," derken çantasını ve masada duran araba anahtarını eline almış odadan çıkmak üzereydi. O an, "Nereye?" diye sinirle ağzımdan çıkıverdi.

Ebru şaşkınca, "Eve! Bir sakıncası mı var?" diye sordu. Öyle bir sinirle söylemişti ki bir daha dönmeyecekmiş gibi geldi. Panik kapladı her yanımı. Cehennemin dibine git, diye bağırmak istedim ama niye hiçbir fikrim yok. İçimde yaşadığım anlamsız ikilem beni öyle

geriyordu ki hem defolup gitsin istiyordum hem yanımda kalıp o hissettiğim huzuru bana sunsun istiyordum. "Oh ne âlâ böyle iş! Dilediğin zaman git gel!" dedim.

Ebru, "Ali Bey..." diye bir şey diyecekti ki, "Ali lan Ali! Kaç kere söyleyeceğim sana!" dedim.

"Size iyi günler," diyerek kapıdan çıkacaktı ki o hırsla ayağa kalkıp önüne geçmem bir oldu. Geçtim geçmesine de soluduğum kokusu ciğerlerimi yaktı. Nefesim yetmez oldu. Bir köpek gibi ihtiyaçla solumaya başladım. Her şey aklımdan uçup gitmişti. "Gitme!" dedim yalvaran bir ses tonuyla.

"Ali Bey, lütfen!" dedi sinirle.

"Asıl sana lütfen. Yüzümün gözümün haline bak," dedim yavru köpek gibi. Bir dakika önce esip gürleyen Ali'yle şimdiki Ali'nin arasında uçurumlar vardı. Ruh hastasının tekiydim ben.

"Sizin gerçekten tedaviye ihtiyacınız var," dedi Ebru gözlerime bakarak. Kollarımı açıp, "Seninim işte! Hadi beni tedavi et," dedim. "Ali Bey benim acil bir işim var. Ama dönerim olur mu? O zaman ne yapabiliriz bir bakarız," dedi sakince. Lan bu kız yüzsüz müydü? Ona o kadar bağırıp çağırmıştım ama iki güzel cümlede bu hale gelmişti.

Onu yanımda isteyen yanım, "Döneceksin değil mi?" diye sordu. Ebru aptalca yüzüme baktı. Gözlerini kaçırıp, "E... Evet," dedi. Kenardan sıyrılarak çıktı odadan.

Ne zaman sonra Ebru'nun asistanı elinde telefonum geri geldi. Levent'i aradım. Sanki aramamı bekliyor gibi, "Ali, iyi misin?" diyerek açtı telefonu.

"Bana giyecek bir şeyler lazım. Birkaç parça eşya al yenisinden. İç çamaşırı, tişört falan."

"Hayırdır, yine mi ortadan kaybolacaksın?" diye sordu Levent soğuk bir sesle. Ona evet demek istemedim. O an, "Hayır, burada kalmaya karar verdim. Belki bir işe yarar," dedim.

"Ulan var ya şu Ebru gerçekten kıyak kız. En doğru kararı verdin be Ali'm! O iyi eder seni. Harikasın! Düzelecek ve aramıza döneceksin be Ali'm! Geliyorum," diye çocuklar gibi şen bir şekilde telefonu kapattığında ben 'Ne dedi bu salak?' diye düşünüp duruyordum. Telefonu kapatır kapatmaz kapı çalınıp açıldı, Özkan ve yanında enine boyuna bir hemşire geldi.

Özkan, "Ali günaydın, Ebru haber vermese nerede olduğundan haberimiz olmayacak. Gel şu omzuna bir bakalım," dedi.

"Ne Ebruymuş arkadaş!"

"Ali ilaçlarını alman gerek. Tedavin için. Omzun acıyor olmalı," dedi Özkan.

"Tamam Doktor tamam. Bir süre buradayım zaten," dedim. Özkan aptalca bana baktı ve kolumun askısını indirip yarayı kontrol edip kapattı. Odadan çıkarken, "Hamiyet Hemşire, bundan sonra Ali Bey sana emanet. Yarın sabah pansumanda görüşürüz," diyerek odadan çıktı.

Hamiyet Hemşire, "Evet... Kaldık baş başa," diye üzerime yürürken iri yarı güleç kadının samimiyeti beni şaşırtmıştı.

"Baş başa derken?"

"Sen ve ben koca adam. Huysuzluğun bana sökmez. Ben buradaki diğer insanlar gibi senin bağırmanla altıma edecek yaşı çoktan geçtim. Hem arkam sağlam. Beni işten attıramazsın öyle kolay kolay," diye karşıma dikildi ve elini beline koyup, *Hodri meydan!* der gibi bana baktı.

"Benimle ilgilenmeni o turuncu kafa istedi değil mi?" diye sordum.

Hamiyet Hemşire, "Nereden bildin?" diye kahkahayı patlattı.

"Sinsi lan bu Doktor!" diye sinirle gülerken Hamiyet Hemşire, "Ben ona *havuç kafa* diyorum. Çok kızıyor ancak ona sarılınca geçiyor," dediğinde daha bir keyifle gülüyordu. Bu Ebru şeytandan iki

gün önce doğmuş olmalıydı. Bir şekilde herkesin gönlünü kazanmıştı. Ben hariç...

Hamiyet yeminle kafa kadındı. "Kız söyle çabuk arkanı kime dayadın?" diye sordum alayla. Hamiyet oldu pamuk. Gözlerini kırpıştırıp, "Ah! Ah!" diye iç geçirdi ilk. Sonra pembe rüyalara dalmış gibi, "Hani şu senin ortağın var ya! Selma'nın kocası Bekir... Hani şu koca sarkık burunlu, kıvırcık saçlı pehlivan. Makas aldı bir keresinde benden. Tam bir hafta bırak yanağımı yıkamayı ellemedim bile," demesin mi!

Neye şaşıracağımı bilemedim. Ben Sedat der, Serdar der diye beklerken Bekir dedi ya, bende film koptu. "Bekir mi?" diye şoka girmiş gibi sordum.

"Aman benimki kafa oyalamak be Ali'm! Yoksa Allah Selma Hemşire'ye onu bağışlasın."

"Selma Hemşire ne demek Hamiyet?" diye sordum.

"Aman sen de gözüm açık biriyim diye övünüp dur. Burnunun ucunu göremiyorsun. Bana zorluk çıkarmazsan burada olan biten her şeyi anlatırım sana ama aramızda," diyerek göz kırptığında, "Anlaştık," dedim ama kahkaha atıyordum.

Hamiyet anaç bir tavırla, "Hadi bakalım, seni odana götürüp şu serumu takalım," dedi.

"Takmasak olmuyor mu?"

"Baştan su koyuverdin Ali!"

"Yok vallahi, arkam çıplak çıkarma beni buradan. Burada tak. Hem şu Selma meselesini anlatırsın."

"Tamam ama bak gidip ispiyonlarsan yeminle seni tekrar ameliyata aldırırım."

"Yok, aramızda!" diyerek göz kırptığımda Hamiyet kıkırdayarak serumu getirmeye gidiyordu. Serum takıldı. Hamiyet bana Selma'nın hikâyesini anlattığı sırada Levent geldi. Bana bir sarıldı ki sanki on yıldır görmüyor. Almış gelmiş bütün istediklerimi.

Ben eşofman altıyla üzerime siyah tişörtü çekip ayağıma terlikleri giydiğimde tam bir hasta gibi olmuştum. Levent, "Lan Ali elbise de yakışmıştı. Öyle mi kalsaydın acaba?" demesiyle gülmeye başladı.

"Gevşeme lan!" dedim.

"Ali gerçekten iyisin değil mi?"

"Değilim Levent. İyi olsam bu halde, burada olmazdım."

"Abi de iyi değil Ali. Sayende kimse iyi değil."

"Biliyorum Levo biliyorum da elimde değil... Olmuyor."

"Sedat ve Bekir bütün gece hastanenin önünde arabada oturdu. Ameliyattan sonra geldi yanına, bir yarım saat kaldı yanında," dediğinde içim ezildi. Sessiz kaldım. Ne desem onlara çektirdiklerimi geri alamazdım.

"O yüzden buradayım," dedim ama burada kalmam Aslı'yı bana geri getirmeyecekti. Yani hiçbir şey eskiye dönmeyecekti. Sadece onlardan uzak kalacak ve bensizliğe alışmalarını bekleyecektim. Eski Ali, Aslı'yla çekip gitmişti çünkü.

Her neyse Levent ne kadar kalmak istese de gitmesi için onu ikna ettim. O gitti ya Hamiyet damladı ama gözüm saatte. Ebru'yu bekliyordum. Niye mi? Hiçbir fikrim yok.

"Aliciğim böyle yakışıklı ziyaretçilerin olacaksa senin odaya çift yatak koydurayım ben," dedi kahkahayla.

"Ben yeterim sana diye düşünüyorum ama sen bilirsin. Sedat'a ne dersin?" diye gülerken Hamiyet, "Sedat bir baksa alıcı gözle vurulur bana ama o Duygu gebertir beni," dedi gülerek. Yahu daha önce ben bu Hamiyet'i niye tanımamıştım?

"Bizi bu kadar iyi nereden tanıyorsun?" diye sordum merakla.

"Ben neredeyse ilk senelerden beri buradayım. Başhekim aldı beni işe. Bende aile yok. Tek başınayım. Burada yattım, burada kalktım. Oldum sana başhemşire. Seninle denk düşmedik. Gerçi

birkaç kere ameliyatına girdim ama yüz yüze konuşmadık. Senin pehlivanlarla aram iyidir ama."

"Vallahi akıllıca. O zaman Serdar'ı da iyi tanıyorsun."

"Tanımaz mıyım? Ben böyle işkolik bir doktor görmedim. Bu dünya onun gibilerin yüzü suyu hürmetine dönüyor. Ona kalsa herkesi parasız keser biçer. Gariban babası bir adam yani."

"Kızı Ebru için ne diyorsun?"

"Babası onu hastaneden uzak tuttu hep. Mücella size gidip geldiği günlerde ben gidip bakardım Ebru'ya, çok ufaktan tanırım yani."

"Ne yani Mücella abla Ebru'nun dadılığını mı yapıyordu?"

"Tabii canım. Ebru hâlâ görüşür onunla. Kızına çok yardım etti. Ders çalıştırdı. Boşuna Mücella'nın kızı doktor olmadı. Serdar Bey yönlendirdi onu hep. Ebru yaşından önce büyüdü. Evi çekip çevirmeye ortaokul sıralarında başladı. O sıralar sizin Mücella'ya ihtiyacınız varmış. Mücella size gelince onunla dönüşümlü gittik geldik. Ebru zehir mi zehir bir kızdır. Ne kendini ne babasını kimseye muhtaç etmedi. Şeytan onun karşısında secde eder," dedi memnuniyetle.

"Al benden de o kadar!" dedim memnuniyetle çünkü ilk kez birisi benimle aynı fikirdeydi.

"Vallahi Ali ben sana bir şey diyeyim mi? Sadece akıllı değil kız. Bir o kadar hamarat. Allah her şeyi dört dörtlük vermiş. Yemin ederim afet afet! Şu hastanede çaycısından doktoruna herkesin kızda gözü var," diye devam etti ya ben ağzım açık kaldım tabii. Lan bu da mı o turuncu kafanın müritlerindendi?

"Ya bırak! O soğandan bozma kıza kim bakar?"

"Hastaneye gelmişken bir göz doktoruna da görün bence! Allah onu yaratırken bir yüz yıl uğraşmıştır. Haksızlık ediyorsun. Ebru geldiğinden beri yakıyor ortalığı. Özkan ipi göğüsleyecek gibi ama Ebru en iyiyi hak ediyor. Hastane o geldi geleli düzene girdi. Avantacılar temizlendi. Yayıp oturan personel şimdi pire gibi çalışıyor.

Kriz anlarını çok iyi yürüttü. Siyah kodda harikalar yaratıyor. Polisler bırak hasta sorgulamayı çağırmadıkça acilin kapısından bile girmiyor," dediğinde memnuniyetsizce yüzüne baktım.

Duyduklarımı can kulağıyla dinlesem de ilgilenmiyor gibi yaptım. Konuyu kapatmak istercesine, "Ee nerede benim odam?" diye sordum.

"Serumu burada bağlatınca bu ofiste yatar kalkarsın diye düşünmüştüm," dedi alayla.

"Fena fikir değil de Ebru denilen şeytandan bozma cadı beni uykumda öldürür. Sen en iyisi bana kıyıda köşede bir oda ayarla," dedim.

Hamiyet sırıtarak, "Sana çatı katında on numara beş yıldız bir oda ayarlayacağım. Rahat edersin. Benim odanın yanında," dedi genç kız edasında.

"Vay, desene gecelerim çok renklenecek!" dedim gülerken.

Hamiyet kahkahalarla gülerken, "Deli oğlan! Hadi ben odanı hazırlatayım," diyerek odadan çıktı. Ben mi? Hamiyet gelip odan hazır diyene kadar uslu uslu orada öylece oturdum. Amaçsız, fikirsiz sanki ölmüşümde haberim yokmuş gibi ne yemek yedim ne gün ışığına çıktım. Bekle bekle Ebru gelmedi.

Ta ki Hamiyet gelip, "Ali sen geçmedin mi odana? Peki ya yemek? Aşk olsun! Benim de işler uzadı gelemedim yanına."

"Sorun yok. Bu arada Gönül çıktı mı?" diye sordum gülümseyerek. Ebru'yu sormayı niye yediremiyordum kendime orası da muamma.

"Ebru çıktıktan hemen sonra gitti o da. O yokken burada durmaz, genç işte," dedi.

"Ne yani Ebru gelmeyecek mi?"

"Bugün onun için önemli bir gün. Atletizm turnuvasına gitti."

"Ne yani koşuyor mu?" diye sordum merakla.

"Yok be canım! Bir kimsesiz çocuk vardı. Geçmiş zaman Ebru'nun başına çok bela oldu. Daha dava sürüyor gerçi. Onun katıldığı yarışı seyretmeye gitti."

"Şunu baştan anlatsana abla," dedim. Biz bir şey duymamıştık.

"Bizim ek binaya sığınan on üç yaşlarında bir çocuk. Adı Hilmi. Ana baba yok. Abileri çok ezmiş garibi. Zehir gibi aklı. Ebru çok sevdi onu, her şeyiyle ilgilendi. Özel okula bile yazdırdı. Hatta koruyucu annesi oldu. Abileri bir gün okuldan döverek almışlar Hilmi'yi. Ebru gitmiş polis zoruyla geri almış. Alırdın almazdın bir ara Ebru'yu tehdit etmişlerdi. Evinin camlarını falan indirdiler. Davalık oldular. Ebru evini özel güvenlikli bir siteye taşıdı da ancak kurtuldu. Çocuğu burada tutamadı ama hâlâ eli üstünde. Abileri azimle çocuğu almaya çalışıyor. Bunların Bağcılar'da oto tamircileri varmış galiba. Çalışacak adam lazım tabii. Dava sürüyor," dedi.

Ben yine, "Ulan ne Ebru'ymuş be! Gelip söyleseymiş ya yardım ederdik," dedim sinirle.

"Söylemez o öyle şeyleri. Kalk kalk gidip tantuni yiyelim. Ben ısmarlıyorum," dedi. Hayır bile diyemedim. Oflaya puflaya beni anasının nikâhına götürdü. Hamiyet'te ne boğaz var arkadaş! Ben üç tantunide kesildim. O beşinciyi bitirip altıncıya, "Acaba yesem mi?" diyordu.

Bana kalsa onu hiç bırakmaz sabaha kadar onun gülen yüzünden, hayat enerjisinden beslenir dururdum da aklım Ebru'daydı. Hastaneye döndüğümüzde saat on bire geliyordu ve Ebru yoktu. Madem söz vermişti gelmeliydi. Hamiyet beni odama yerleştirip, "Hadi sana iyi geceler!" diyerek hastaneden ayrıldı. Ona imrendim yalan yok. Kendi başına yalnızlığıyla baş etmeyi öğrenmiş, hayata gülüyordu ya ben bu konuda bir o kadar beceriksizdim.

Ne saatler bitti ne gece... Saat iki olmuştu ve ben sinirden kudurmak üzereydim. Telefonu elime alıp Ebru'yu aradım. Açmadı. O sinirle acıma aldırmadan çıktım yola. Adresini nereden mi

biliyordum? Ofisteki masasının üzerinde evine gelmiş bir kargo poşetinden okumuştum. Ebru şu yeni yapım rezidans dedikleri bir yerde oturuyordu. Güvenliğin eline beş yüz lirayı tutuşturunca her yere giriyorsun. Evde yalnız olduğunu bile söylüyorlar. Ulan para nelere kadir! Her kapıyı açıyor.

Neyse gece sabahın üçü ben nerede miydim? Ebru'nun yatağının ucunda duvara çömelmiş öylece onu seyrediyordum. Neden mi? Bir bilsem...

Kapıyı çaldım çaldım açan olmadı. Yılların Ali'siyim. Sessizce açtım kapıyı. Akıl var mıydı bende? Zaten yoktu da olan da Aslı'dan sonra sizlere ömür. İçeri girdiğimde halısından koltuğuna, mobilyasından kütüphanesine bembeyaz huzur dolu minik bir ev karşıladı beni. Salonun ortasındaki sehpada pizza kutusu ve iki bardak duruyordu. Demek misafiri vardı. Ulan inşallah kızı iş üzerinde basmazdım. Bu düşünceyle içim daha bir öfke doldu. Aralık gece lambasının ışığı vuran kapıya doğru ilerledim. Elimle kapıyı ittiğimde o anlamsız huzur içime çektiğim kokuyla beni sarıp sarmaladı. Ebru yatağın içinde yer çekimine meydan okuyan turuncu saçlarıyla uyuyordu. Tuhaftı hissettiklerim. Durgun bir o kadar bitkindim ama aylardır hissetmediğim bir huzur vardı içimde. Dinlenmek istiyordum. Ve ilk defa uyumak. Yatağa uzanmak istedim yalan yok. Bir on dakika gözlerimi kapatsam yeterdi. Aklımı kaçırıyor olmalıydım. Kendime zaman tanımak adına yatağın ucuna denk gelen duvara yasladım sırtımı. Sırtım duvara sürte sürte çöktüm olduğum yere. Ebru'yu seyrettim öylece. Gidemedim. Öyle huzurluydu ki. Sağa döndü sola döndü. Dişlerini gıcırdattı. Üzerini açtı. Tekrar örttü. O bonus saçlarından erişebildiği kadar kafasını kaşıdı.

Sonra mı? Kaç saat geçti bilmiyorum. Ebru gerinerek elleri havaya kalkmış bir şekilde doğruldu. Gözlerini açmasıyla kulakları sağır eden tiz bir çığlık attı. Bununla bitmedi. Ben ayağa kalktığımda yatak odasının kapısının açılmasıyla alnımın çatısına sert bir cisim

yemem aynı andı. Bandajlı olan kaşıma denk gelen her neyse canımı yaktı.

Ebru'nun, "Hilmi! Sen ne yaptın?" demesiyle benim kafamı tutmam, Hilmi'nin koşarak kaçması, Ebru'nun, "O... O... Ya ama ya!" diyerek yatağa düşmesi zincirlemeydi. Lan ben ne bahtsız bedeviydim! "Ebru!" diye ona doğru eğildim ama kıpırdamıyordu. Telefonumu çıkarıp Levent'i ararken banyodan bir havlu bulup kaşıma bastırdım.

Derdini anlat anlatabilirsen! Levent telefonda bir şey anlamadı ama hızır gibi yetişti. Yanında Özkan'ı getirmiş. Özkan, Ebru'yu muayene etti ama yüzü beş karış.

Benim aklım Özkan'da, huzursuzca küçük salonda dönüp dururken Levent, "Abi ne işin var senin burada? Sana saldıran kim? Ebru niye bayıldı? Kızı sen mi bayılttın yoksa?" diye soruları sıralarken Özkan salon kapısında göründü.

"Bir şeyi yok. Bayılmış ama uykuya geçmiş. Sizin işiniz vardır yanında ben kalabilirim," dedi.

"Höst lan sen niye kalıyorsun?" diye ayağa kalkmamla Levent, "Ali! Tamam Özkan, biz buradayız. Sen git kardeşim hadi çok sağ ol," dedi. Özkan bana ters ters bakarak evden çıktı.

"Abi sen de amma abarttın. Özkan ne dedi şimdi?"

"Çakal lan o şerefsiz. Kızın gözüne girecek tabii burada kalıp."

Levent, "Oha Ebru'ya mı yazıyor Özkan?" diye dedikoducu karılar gibi sordu.

"Bize ne lan kim kime yazıyor! Şu Hilmi denilen çocuğu bul Levo. Soyadını bizim hastane kayıtlarından bulabilirsin. Öksüzmüş. Bir kötülük gelmesin başına," dedim sinirle.

"Her şeye tamam da sen burada ne arıyorsun onu çok merak ettim," diye gözüme baktı.

"Ulan ne meraklı şey çıktın başıma! Hadi siktir git bul şu çocuğu," diye bağırdım. Levent, "Bunu kurcalarım Ali. Bu böyle

kalmaz," derken kapıdan çıkıp gitti. Kaşımın kanını temizleyip bantladıktan sonra yatak odasına girdim. Ebru yatağın içinde dönüp durmaya başladı. Ben mi? Sabahın ilk ışıklarına kadar omzumdaki acıya aldırmadan duvarın dibine çöküp, onu seyredip huzurda kayboldum. Bir ara Levent mesaj atmıştı. Hilmi'yi bulup kendi evine götürmüş.

Sabah saat yedi gibi yatağın kenarında bulunan çalar saat deli gibi çalmaya başladı. Ebru gece hiç yaşanmamış gibi gerindi, sağa döndü sola döndü ve doğrulduğunda beni görmesiyle, "Ah hayır! Hepsi gerçekti değil mi?" diye yataktan fırlayıp, "Hilmi! Onu bulmam gerek o çok korkmuştur. Tanrım!" diyerek bana aldırmadan üzerindeki pijamayı çıkarmaya başladığında ben şaşırdım mı? Şoka mı girdim? Onun o ifade edemediğim güzelliğinde mi kayboldum? Yıllar geçse de karar veremeyecektim. İlk sakince, "Sorun yok. Levent onu buldu," dedim ama hatun yokuş aşağı vitesi boşa almıştı ve beni dinlemiyordu.

"Lan dinlesene! Hilmi bulundu. Levent'in evinde şu an!" diye bağırdığımda Ebru iç çamaşırlarıyla karşımda öylece durdu.

"Gerçekten mi?" dediği an çıplaklığının farkına varıp üzerine yataktan çarşafı alıp örtünmeye çalıştı.

"Lan niye yalan söyleyeyim? Ne zaman istersen getirir Levent!" dedim bağıra bağıra. Ebru, "Bağırmasana! Hem... Hem sen gecenin bir yarısı benim evimde ne arıyordun? İçeri nasıl girdin? Hadi girdin yatak odamda ne işin vardı?" diye bana gerisin geriye bağırırken, "Gelmedin," dedim duruca.

Ebru'nun sanki bütün siniri gitmiş gibi, "Ne?" diye aptalca sordu. Ne desem olmayacaktı. Ne desem anlamayacaktı. Bomboştum bir o kadar yorgun ama huzurlu. Çektim kapıyı, çıkıp gittim çünkü bir cevabım yoktu.

Yeni duygular, eski anılar, özlem, acı, keşkeler, belkiler, pişmanlıklar hepsi kafamın içinde dönüp durmaya basladığında yere göğe

sığamıyordum. Anlamsız huzuru bulmak adına şimdi gidip içki şişelerinde boğulabilirdim. Oraya buraya sataşır ya kendimi dövdürür ya da birilerini pataklardım. Ya da ayaklarımın beni götürdüğü yerde çamura bulanıp vicdanımı rahatlatabilirdim. Peki ya sonra? Deliren bir Sedat, hayal kırıklığıyla dolu bakışlarla suskun kalan bir Bekir, evde gözü yaşlı Duygu...

İki gün sonra...

Açık camın önünde durmuş, kuş seslerini duymaya çalışıyordum. Gece vakti hangi kuşun sesini duyacaksam! Gözlerim kapalı, ellerim pervazda ne soğuk umurumdaydı ne de başka bir şey. Umut dünyası...

O sırada kapının çalınması ve ben gir demeden açılması bir oldu. Arkamı dönme cüretinde bile bulunmadım. Hamiyet Hemşire şimdi ne yapar eder benimle sohbet etmenin bir yolunu bulurdu. Tabii duyduğum, "Sen... Sen Hilmi'nin abilerini mi dövdün?" diye soran Ebru'dan başkası değildi. Cevap vermedim hatta ona yüzümü bile dönmedim. Ebru, "Seninle konuşuyorum Ali!" diye ayağını vura vura bağırdığında ona döndüm.

"Bundan sana ne?" dedim.

"Ne demek bana ne! Adamlar savcılığa azmettirici olarak ismimi vermişler. Senin yüzünden hapse girebilirim. Hilmi'ye nasıl bir kötülük yaptığının farkında mısın? Sen gerçekten dedikleri kadar varsın Ali! Düşüncesiz bir o kadar bencilsin!" diye bağırıp kapıyı vurup gitti. Hiçbir şey olmamış gibi arkamı dönüp pencereyi kapattım.

Ebru'nun evinden çıktığım o gün geldi aklıma. Levent aradı. Hilmi'nin gitmek istediğini söylediğinde direkt yanlarına gittim.

Hilmi temiz yüzlü, ana kuzusu bir çocuk. Tutturmuş, "Size bir şey yapmasınlar, ben dönerim evime," diye. Kendi çocukluğum geldi aklıma. Sedat'ın bana sahip çıkışını düşündüm. "Tamam, gel beraber gidelim," dedim.

Gittik gitmesine de iki tane şerefsizliğe yeni adım atmış velet dikildi karşıma. Ben efendi gibi konuşmaya çalıştıkça efelendiler. En son yanımda duran Levent'e, "Levo eşeği suya götür ama sakın gelmesin," dediğimi hatırlıyorum. Sonra mı? Benim omzumdaki dikişlerin hepsi patlamış. Hilmi o günden sonra benim himayeme girmişti. Demek o iki şerefsiz gidip Ebru'yu şikâyet etmişlerdi!

Telefonu elime aldım ve aradım avukatı. Avukat tek çalışta açtı telefonu. "Sana bir isim vereceğim. Ebru Kılıç. Davası sürüyor. Hilmi Ayazlı. On üç yaşında. Koruyucu anne olarak atanmasını sağla."

"Ailesi varsa zor Ali Bey."

"O zaman ailesi için bir çözüm bul. İçeri attır. Gebert ne bileyim! Avukatsın ya!" diye telefonu yüzüne kapattığımda daha iyiydim.

Zaman durmuştu sanki. Ve ben sanki hep buradaydım. Aynaya bakmayı bırak yüzümü dahi yıkamamıştım. Sanki her şey bu odadan ibaretti. Dışarı adım atmaya bile tenezzül etmedim. Kaç paket içtiğimi bilmediğim sigara bile bana bir o kadar yabancıydı. Yattım. Kalktım. Ne az yedim ne çok. Ağzıma sürmediğim hastane yemeklerini sanki çok seviyormuşum gibi yedim durdum. Sonra yine uyuyamadım ve uyanamadım. Yine yattım. Üç gündür üzerimdeki tişört ve eşofman benim parçam halini almıştı ve işin garip tarafı bu bana iyi gelmişti. Belki de konuşmayı, düşünmeyi unutmaya ihtiyacım vardı. Hamiyet Hemşire bunu anlamış olmalıydı ki anlayışla gülümsüyor, kısa cümleler kuruyor ve gidiyordu. Yüzüm gözüm biraz olsun düzelmişti.

Yaptığım elle tutulur tek şey pencerenin önünde durup saatlerce sallanan ağaç dallarını seyretmekti. Ara ara pencereyi açıp rüzgârın bedenimi üşütmesine izin veriyordum ya bu sanki her şeyden arınmamı sağlıyordu. Geçmiş belirdi aklımda...

Ölüm kapıyı çalmadan önce...

Geçmiş mutlu zamanlar...

O zamanlar Duygu ikizlere hamile. Ne erkek olduğunu biliyor bebeklerinin ne ikiz. İnat etti cinsiyetini öğrenmem diye. Tabii doktor çaresiz. Ne ikiz olduğunu söyleyebildi ne de hamileliğin zor geçeceğini. Hamileliği ilerledikçe yalancı sancılar yüzünden Sedat'la bir ara hastaneye yerleşme kararı bile aldık. Bir öğleden sonra kura bana çıktı. Bekir kaçtı. Levent ortada yok. Sedat bir sağa gidiyor bir sola. Duygu doğuruyor diye aldım onu, getirdim hastaneye. Sedat yanında, girdiler doktorun yanına. Ben gelmişken dedim şu Serdar'ı bir göreyim. Hal hatır sorarken hastaneyi kızına devretme işleri nasıl gidiyor bir sorayım diye.

Tam onun ofisin kapısına geldim. Baktım bizim rakip firmanın CEO'su şerefsiz Mithat, Serdar'la el sıkışıyorlar. Adımlarıma hız verip gittim yanlarına. Mithat sanırım beni görünce şoka girdi. "Selamünaleyküm!" dedim alayla. Serdar, "Ali hoş geldin," dedi gülerek. Mithat, "Ali Bey!" diyerek selam verdi.

"Mithat Bey sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordum. Mithat bilmiş bir tavırla, "Sizi atan rüzgâr," dediğinde alayla gülüyordum. Serdar, Mithat'la aramızdaki gerilimi anlar anlamaz, "Mithat Bey, Ali Bey hastanenin sahiplerindendir," dedi ya Mithat taş kesildi.

Şeytan çarpmış gibi bir bana bir Serdar'a baktı ve, "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Yoksa SD ve Şah Holding batıyor mu?" diye öfke dolu bir sesle adeta kustu.

Serdar'a dönüp, "Ne batması? Burada neler oluyor?" diye sordum.

"Ali Bey size açıklayacağım. Mithat Bey dilerseniz siz bir çay için. Sonra konuşmamıza kaldığımız yerden yarın devam edelim," derken soğuk soğuk terliyordu.

Mithat, "Konuşulacak bir konu yok. Boşa harcayacak vaktim de yok. Size iyi günler," diyerek uzaklaşırken Serdar, "Geç Ali içeri, geç," dedi bezgince.

Tam oturdum Serdar, "Bizim Ebru... Sizi eğrisiyle doğrusuyla anlatım ona biliyorsun. Hatta buraya getirebilmek için geçmişimizden bile bahsettim. Memnuniyetsizdi ama ses etmedi. Tabii şu önemli ameliyatlara naz edip gelmeyen doktorları tehdit ettiğimizi öğrenene kadar," diyerek soluklandı. Devam etmesine izin vermeden, "O tonla para isteyen doktorlara gelin bizimle bir hayat kurtarın diyoruz. Vaktim yok, yok işte o hasta kurtarılmaya değer mi... Tehdit etmeyip ne yapalım?" dedim sinirle.

"Ali celallenme hemen. Ebru senin benim mantığımda büyümedi ve onun yapısı biraz farklıdır. Her şeyi kitabına uygun yapar. Yere tüküren bir adama bile katil muamelesi yaptığına bire bir şahidim."

"Yani?"

"Hastaneyi yönetecekse sizin tarafınızdan finanse edilmek istemediğini açıkça ifade etti. Bunun üzerine hastaneyi maddi açıdan döndürecek kaynak arayışına girmişti. Ne dediysem dinlemedi. Mithat Bey de o yüzden buradaydı. Holding olarak bir bağış yapmak istiyordu. Tabii artık yapacağını sanmıyorum."

"Ben tehdit ediyorum, doktorlar geliyorlar. Senin kızın modern dilenci. Ne farkımız var? Onunla bir tanışalım. Tanısın bizi. Bu

böyle olmaz. Nerede şimdi? Hazır Sedat buradayken halledelim. İstemeyecek ondan bundan para," dedim.

"Ebru Japonya'da," dedi Serdar.

"Ne işi var Japonya'da?" diye ağzım açık sordum.

"Şu almak istediğim solunum cihazları vardı. Hatırlarsan sana da bahsetmiştim. Onları almaya gitti."

"Serdar bu senin kız manyak mı? Distribütör firmaya ne oldu?"

"İlk anlaştı Ebru. Gümrüğe takıldı. Çok bekleyince cihazlar firmaya geri gitti. Sonra kur yükselince fiyat değişti. Buradaki aracı firma fahiş fiyat çekti. Ebru delirdi. Bu sefer aracı firmayı aradan çıkarıp direkt Japonya'daki firmayla birebir görüşme sağladı. Çok söyledim Ali halleder, diye ama dinlemedi. En sonunda gitti Japonya'ya. Bugün..." diye konuşurken cep telefonu çaldı.

Heyecanla, "Ebru arıyor. Bak sakın ses etme, dinle," diyerek telefonu açtı ve hoparlöre aldı.

Serdar, "Ebru kızım, nasılsın?"

"İyiyim baba, iki güne dönüyorum."

Serdar, "Görüşme sağlayamadın sanırım?" diye sordu çünkü bu kadar kısa sürede halledip dönmesi mümkün değildi.

"Yok, görüştüm. Mailimi almadın mı? Anlaşma sağlandı. Hem talep ettikleri fiyatın çok altında," derken Serdar bir yandan mailini açıyordu.

"Ebru sen ciddi misin? Ben sunacak olduğun rapor sandım. Üç yüz tane makineyi ne yapacağız? Artık tamire para vermeyiz. Bozuldukça yenisini çıkarır, kullanırız," dedi Serdar alayla.

"Dalga geçmesene baba ya! Türkiye'de o makineleri isteyen binlerce hastane var. O makineler bize artı sermaye sağlayacak ve sen o karanlık kahramanlarından artık tek kuruş dahi almayacaksın."

"Ebru acaba seni okutmayıp kapalı çarşıya çırak falan mı verseydim? Ticarete ne zaman atıldın?"

"Kapatıyorum baba! Alttan Gönül arıyor," dedi ve Serdar, "Tamam kızım, konuşuruz yine," diyerek telefonu kapattı.

"İşte benim deli kız. Tuttuğunu koparır," dedi Serdar memnuniyetle.

"Karanlık kahraman biz oluyoruz herhalde," dedim sırıtarak.

"Anlatmak zorundaydım Ali. Yıllardır Sedat'a uyduk, gizli tuttum her şeyi. Şimdi hadi gel yanıma, yönet hastaneyi deyince kız tabii yılların acısını çıkardı."

"Senin kız dişli çıktı. Hepimizi terletecek anlaşılan," dedim çünkü gerçek düşüncemdi. Her ne kadar Mithat konusu hoşuma gitmese de kızı takdir ettim. Serdar'ın söylediği kadar vardı.

"Sorma Ali, ben bile şaşırıyorum. Bu kadarını beklemiyordum da, sizi olayın dışında tutmak için elinden geleni yapıyor."

"Keşke bize gerek olmasa ama zor Doktor, zor. O da zamanla anlayacak, takma kafana. Bizi tanısın bir içimize girsin. Su yolunu bulur," diyerek sohbete devam ettik.

Birkaç gün sonra Duygu bu sefer gerçekten doğurdu. Tabii biz tam takım hastanedeydik. Herkes deli gibi mutluydu. Duygu en sonunda muradına ermiş, Allah üç kızdan sonra onlara ikiz erkek bebek vermişti.

Ben gelen telefonla hastane koridorunda bir aşağı bir yukarı dolanıyordum. Şehmuz telefonun diğer ucunda bana dert anlatıyor. Mülteci sevkiyatı için bir türlü organize olamıyorduk. Bize evrak sağlayan Iraklı adamla aramızda kalan Şehmuz bir süre sonra delirdi tabii. Verdi adama telefonu, "Al konuş!" dedi. Ben adama hırsla derdimi anlatırken hastane koridorunda bir aşağı bir yukarı dolanıyordum.

"Bana bak beni delirtmeyin! O tırlar bugün yola çıkacak yoksa topunuzu depoya çekerim. Ne demek ulan firma belgeleri imzalamıyor? Getirtmesinler beni oraya! O belgeleri kıvırıp sokarım bir yerlerine!" diye telefondan adamı öldürmeye çalışırken bir yüz

metre uzağımda duran turuncu kafalı bir kız dikkatimi çekti. Nasıl çekmesin? Kız sanki bu dünyadan değil gibiydi ve onca insan arasında dikkat çekmemesi için yapacağı bir şey yoktu. O ara Şehmuz telefonda konuştuğum adamla birbirine girdi. Onların Arapça kavga etmelerini dinlerken arkamdan, "Beyefendi!" diye seslenen birini duydum ama üzerime alınmadım. Bir iki adım atıp, "Ulan bu Araplarla iş yapanın da yaptıranın da onlara güvenenin de..." diye telefon elimde hırsla söylenirken geri Duygu'nun bulunduğu kata gitmek için arkamı döndüğümde o turuncu kafalı kız karşımda bana öfkeyle bakıyordu. Kız o kadar farklıydı ki istemsizce onu incelerken buldum kendimi. Bir kere zencileri aratmayan kabarık, kıvırcık saçları vardı ama ateş rengindeydi sanki. Sonra yüzü saçlarının renginde çillerle kaplıydı. Ve gözleri... Saçlarının rengine ayak uydurmuş az daha zorlasa turuncu denilebilirdi. Kız sanki Amazon ormanlarından çıkıp yanlışlıkla Türkiye'ye gelmişti. Vahşi, insanın aklında yer eden bir güzelliği vardı.

Kız öyle farklıydı ki kendimi onu incelemekten alamadım. İşin enteresan tarafı Aslı hayatıma girdiğinden beri ilk kez bir kadını bu kadar merakla inceliyordum. Kötü niyetli değildi merakım ama *'Bekâr olacaktım da...'* diye içimden geçmedi değil. Bu da erkekliğin şanından diyerek, *Allah sahibine bağışlasın, güzel hatun,* diye içimden geçirdim. Kavga eden telefondaki adam beni duymuyordu ama, "Dur lan!" diyerek telefonu kulağımdan çektim. Karşımdaki hatuna, "Buyurun!" derken kaşım gözüm, *Ne istiyorsun?* der gibi oynuyordu. Kız bir iki saniye duraksadı. Yüzüme öylesine baktı bir süre. Baktım hatun dondu ben sinirle, "Hanımefendi bana mı seslendiniz? Hayırdır? Bir durum mu var?" diye sorarken telefonda Şehmuz çığırıyordu. Telefonu kulağıma götürüp, "Dur Şehmuz arayacağım ben seni iki dakikaya," diye telefonu kapattım. Kız rüyadan uyanır gibi bir dikleşti. O yüzüne taktığı melek maskesini çıkardığında şeytana dönmüştü. Dünyaları ben yarattım edasıyla, "Telefonda konuşurken biraz üslubunuza dikkat edip sessiz

olabilir misiniz beyefendi?" diyerek kibar ama haddimi bildiren uyarısını yaptı. Bana, Ali'ye bir kadın sessiz ol, diyordu. İnanılacak şey değildi.

Kendimi kaybedip, "Bana bak salak salak konuşup benim canımı sıkma! Ulan sen kimsin de bana 'Sessiz olun beyefendi!' diye martaval okuyorsun? Okul mu burası? Hastane bildiğin!" diye bağırırken yerimde duramadım. Karşımda Allah'tan bir kadın vardı da kadın şeytanın ta kendisi, susmaya niyeti yoktu! Korkusuzca, "Bak ne güzel söylediniz beyefendi, burası hastane! Örnek olacaksınız! Örnek! Koca adam almış eline telefonu, avaz avaz, küfür ede ede koridorda yürüyor. Bunun çocuğu var, yaşlısı var, hastası var... Utanın bu halinizden! Burası hastane. İnsan gibi duracak, sessiz olacaksınız!" dedi. Bu güzel günde başımı belaya sokmaya niyetim yoktu. Sinirle, "Çattık ya! Kızım bana bak çekil git karşımdan, asabımı bozma!" diye iyice sesimi yükselttiğim sırada hastane kapısından girmiş elinde iki koca oyuncak ayı bizim Cihan'ı gördüm. Ulan gerçekten üşenmemiş kocaman ayıları almış, gelmişti. Aklımda ne turuncu kafalı kız kaldı ne Şehmuz ne mülteciler... Hızla Cihan'a doğru yürürken hatunun olayı kapatmaya niyeti yoktu. Almış eline telefonu bağıra bağıra, "Güvenlik, çabuk ikinci kata gelin! Burada haddini bilmeyen bir densiz var!" diye gözümün içine bakarak 'Gel beni öldür!' diyordu. Eceli gelen köpek cami duvarına işer, derler ya. Cami duvarı bendim.

Kendime yandaş arar gibi yanıma gelen Cihan'a merhaba bile demeden, "Cihan gördün değil mi? Hatun güvenlik çağırdı," dedim ama günah benden gitmişti. Cihan elinde kocaman ayılar, "Vallahi çağırdı. Bak güvenlikleri indireyim deme. Yazık adamlara," dedi. Biliyor beni. Güvenlikler beş dakika geçmedi turuncu kafalının yanına ışınlandı. Güvenliğin gelmesiyle hatuna daha bir güç geldi. Bedenini saran kibirle beni göstererek, "Atın bu adamı dışarı! Bir daha hastanemde görmek istemiyorum. Hastası kimse tedavisi yapılsın ama bu adam buraya girmeyecek," dedi. Aramızda elli metre var

yok. Ben hayretle bakarken güvenlik ilk hamle yapacak oldu sonra beni gördü ve durdu.

"Ebru Hanım o... O Ali Bey, buranın sahibi," dediğinde turuncu kafalının yüzünü görmeniz gerekti. Beyaz teni iyice beyazlaşıp hayalet kıvamına geldi ama yalan yok kuyruğu dik kaldı. Bedenini dikleştirip, "Buranın sahibi olması demek kuralları çiğneyeceği anlamına gelmiyor!" diye gözümün içine bakarak adeta meydan okudu. O sırada Doktor Serdar'ın hızla bize doğru yürüdüğünü gördüm. Adam kan ter içinde kalmış, yüzü bembeyazdı. Bir telaşla kızın yanına gitti ve, "Ne oluyor burada Ebru?" diye sordu.

Ebru denilen turuncu kafalı cadı meydan okur gibi gözümün içine bakıp, "Bir şey olduğu yok. Hadsiz birine ders veriyordum," dedi ya artık benim ipler koptu, "Bana bak Doktor, getirme beni yanına! Bu sefer Allah yarattı demem duvara çivilerim seni!" diyerek içimdeki canavarı serbest bıraktım.

Kız sanki bunu bekliyormuş gibi, "Baba duyuyorsun değil mi? Ben bunca sene bu görgüsüzün hastanesinde çalışmak için okumadım. Bitti!" diyerek bana son golü attı ve sinirle uzaklaştı.

Doktor Serdar, "Ali ne yaptın oğlum ya?" diye kravatını gevşetip yakınındaki sandalyeye oturdu. Ben şimdi ne desem boştu. Serdar'ın kızı olduğunu bilseydim bir şey fark eder miydi? Etmezdi.

Serdar yüzünden düşen bin parça, "O benim kızım Ebru, sana bahsetmiştim. Fransa'ya gidecek şimdi. Bahanesini verdin tebrik ederim!" derken mendiliyle alnını siliyordu. İşte şimdi fark ederdi çünkü Serdar benim için değerliydi ve kızının üzerine titrediğini hepimiz bilirdik.

Ne diyeceğimi bilemedim, "Büyütme bu kadar Serdar. Alırsın akşam gönlünü. Ben de bir daha ses etmem," dedim. Serdar umutsuzca, "Dönmez artık," dedi ve yerinden kalkıp ayaklarını yere sürüye sürüye gitti.

Ben arkasından memnuniyetsizce bakarken Cihan elinde iki koca oyuncak ayıyla, "Aferin Ali!" dedi beni suçlar gibi.

"Tamam lan! Başka doktor mu yok?" dedim ama aklım Serdar'ın kızında kaldı. Adama ayıp olmuştu. Cihan oyuncak ayılarıyla birlikte Duygu'nun yanına geçerken ben Serdar'ın yanına geçtim. Ofisinin kapısını tıklatıp içeri girdim. Serdar kızının gidişine üzülmüş belli. Masasında oturmuş kara kara düşünüyordu. Koltuklardan birine kendimi bırakıp, "Yahu bu senin kız Japonya'da değil miydi? Acaba orada mı kalsaydı?" diye alay ettim ama Serdar bana cevap bile vermedi. Tabii suçumu bastıracağım ya, "Senin gibi esmer bir adamdan o turuncu kafalı, çilli kız nasıl oldu? Üvey falan mı?" diye sordum. Serdar, "Yok, öz," dedi dalgınca. Hiç neşesi yoktu ve bu kendimi daha suçlu hissetmemi sağlamıştı. Gülerek, "Gerçi saçlarınızın kıvırcıklığı benziyor," dedim.

Serdar, "Geç dalganı Ali, geç! Sen anlamadın galiba. Ebru kızım diye bu hastanenin başında değil. O gerçekten bu hastanenin benden sonra tek seçeneğiydi. Neyse, geçmiş ola!" dedi sıkıntıyla.

"Niye geçti çok merak ettim," dedim biraz umursamaz bir tavırla.

"Ali, Ebru yaşının üzerinde bir zekâya sahip. Daha staja yeni başladı ama keşfedilince büyük hastaneler peşine düşecek. Burayı ondan başka kime emanet ederiz artık sen düşün. Ben ne oyunlarla onu buraya getirdim senin haberin yok. Yarın Fransa'ya bilet alıp uçmazsa tükür yüzüme! Telefonlarımı bile açmıyor," dedi kederle.

Doktor Serdar'ın yeri hepimizde ayrıydı. Bedenimizi geç en derin yaramızı bilirdi de bende yeri bambaşkaydı. Belli etmesem de kimseye dile getirmesem de onun oğlu olmayı hayal ettiğim zamanlar hep oldu. Niye mi? Serdar Doktor gerçekten beni evlat edinmek istemişti de ondan. Ulan daha kötü olan merhamet mi yoksa vicdan mı? Bilemedim. Vefa da boktan bir duygu olabilirdi. Memnuniyetsizce, "Tamam o iş bende, üzülme Ebru'yla konuşurum," diyerek yerimden kalkıp hızla çıktım. Kapının önündeki sekreterin

masasına ilerleyip, "Şu Ebru Hanım'ın odasını bağlat," dedim. Kız hızla telefonun tuşlarına basıp, "Gönül, Ali Bey Ebru Hanım'la görüşmek istiyor. Bağlayabilir misin?" dedi ve dinledi. Telefon kulağında, "Ali Bey, Ebru Hanım beş dakika önce çıkmış. Asistanı işi bıraktığını söylüyor," dedi. Sinirle, "Hiç vakit kaybetmemiş. Lan ne biçim kız bu?" diye hızla yürürken onu otoparkta bulacağımı biliyordum. Tahmin ettiğim gibi yılan dilli Ebru otoparkta arabasına doğru yürüyordu. Ona, "Doktor!" diye seslendim ama oralı olmadı. Yürümeye devam ederken beni duyduğuna eminim. Hatun duymazlığa gelip arabasına bindi. Ulan her defasında bu turuncu kafa beni böyle sinirlendirecek miydi? Serdar bir de buna mı bırakacaktı hastaneyi? İşimiz vardı yeminle. Böyle kaprisli yönetici mi olur?

O sinirle arabasının önünde durdum. Ellerimi cebime sokup bekledim. Hatun kemerini taktı. Tam arabayı çalıştırdı ki gözleri benim gözlerimle kesişti. Arabadan inmeye tenezzül dahi etmeden araba camını açıp, "Ne istiyorsunuz?" diye seslendi. Ulan ben seni o camdan çıkarmasını bilirdim de sen Serdar'a dua et.

"Asıl sen ne istiyorsun?" diye dişlerimi sıkarak sordum. Kız yeminle burnundan kıl aldırmıyordu. Bana ukala bir şekilde, "Arabamın önünden çekilebilirsiniz," dedi ya ben sabırlara sığınıyordum.

Saygımı korumaya çalışarak, "Seninle konuşalım öyle!" dedim ama hatun yeminle kendini bana öldürtmeye kararlıydı.

"Benim sizin gibi biriyle konuşmaya hiç niyetim yok. Duvara çivilenmek gibi bir niyetim de yok. Çekilirseniz çok sevinirim," dedi. Aklımda ürettiğim, sonu cinayetle biten bütün fantezileri bir kenara koyup sakinleşmek adına bir süre öylece dikildim. Tabii hatun iyice yüz aldı. Önünden çekilmem için kornaya basmasıyla gözüm dönmüş. O hırsla arabanın kapısına doğru yürüdüm. Sinirle açıp, "Çık arabadan!" diye bağırdım. Ulan hatun bırak çıkmayı kılını bile kıpırdatmadı. Biraz sonra katil olacaktım, hem de kadın katili. Doğal bir şey söylemişim gibi gayet kibar bir şekilde, "Siz bana

bağırdınız mı?" diye soran, kendinden taviz vermeyen kibirli tavrıyla onu en derin mezara gömecektim.

Gözlerimi kapatıp bir iki saniye derin derin soludum ve, "Tamam, sinirlenmek yok!" diyerek açtığım kapıyı ağzına çarpar gibi kapattım. Hızla arabanın önünden dolandım ve diğer kapıyı açıp bir hışımla kendimi arabanın içine sokup oturdum. Nasıl bir sinirle arabaya bindiysem araba ağırlığımla bir beş santim çöktü. Gözleri fal taşı gibi açılan Ebru, "Siz... Siz ne yapıyorsunuz?" diye hayretle sordu. Biraz olsun sakinleşmek ve Ebru'nun dikkatini dağıtmak için sorusunu es geçip, "Saçların boya mı?" diye sordum. O kadar canlı bir rengi vardı ki büyük ihtimal boyaydı.

Ebru şaşkınlıkla, "Ne?" derken yüzüme bakıp gözlerini kaçırması bir oldu. Sırıtarak, "Saçların diyorum, boya mı? Kızıl desem değil. Kırmızı desem değil. Turuncu gibi. Bu nasıl bir renk? Ama yüzünü kaplayan o çillerle aynı renk, o zaman kendi saçın olabilir."

"Size ne? Lütfen arabamdan iner misiniz?"

"Siz yok Doktor! Siz yok! Adım Ali! Yeri gelecek kıçıma yediğim kurşunu çıkaracaksın. Sizli bizli olmaya gerek yok. Adım Ali, bana Ali diyebilirsin," diyerek barış dalı uzatmak adına elimi uzattım. Ebru elime baktı ve gözlerini kısıp, "Sizin kaba yerlerinizi görmeye hiç mi hiç niyetim yok Ali Bey. Şimdi inin arabamdan!" diye öfkeyle beni resmen kovdu. Kafamı arkaya yaslayıp yüzümü ellerimle sıvazladım. Saçlarımı karıştırıp, "Şeytan başına sen ne şirret bir şey çıktın! Tamam, hatalıyım kabul ama şurada bir özür diletmedin be kadın!" diye bağırmam ve Ebru'nun korkudan cama yapışması bir oldu. O korkuyla bana bakarken ne diyeceği umurumda değildi. Bir an önce bu arabadan onu öldürmeden inmem gerekti.

"Ee dönecek misin geri?" diye sordum ama hatunda çıt çıkmıyordu. Sinirle ve tabii daha bir bağırarak, "Kızım sen bilerek mi yapıyorsun bunu? Yoksa bu psikolojik şiddet falan mı? Konuşsana!" diye yine böğürdüm.

Ebru bu sefer ne nazikti ne sakin. Aynı benim gibi, "Çabuk in arabamdan! İn dedim!" diye avaz avaz bağırdı. Benim sabır yine bir yerime kaçtı tabii.

"Bağırma lan! İneceğim ama döneceğini söylemeden olmaz. Serdar çok üzüldü," diye babasından vurmaya çalıştım.

Ebru sanki karşısında şeytan varmış gibi, "Üzülsün! Bak bakalım Serdar Bey yarın buraya gelebilecek mi?" diye sinirle soludu.

Meraklı bir alayla, "Niye? Onu bağlayacak mısın? Eve mi kilitleyeceksin? Bak seni yaşlı babasına işkence ediyor, diye şikâyet ederim ha!" dedim. Ebru nasıl sinirlenip beni ciddiye aldıysa yumuşamaya niyeti yoktu. "Ben sizin gibi zorba mıyım? Hayır değilim. Ben aklımı kullanıyorum Ali Bey, aklımı! Ne kimseyi tehdit ediyorum ne yumrukluyorum ne de mafyacılık oynuyorum. Babama ya işin ya ben, diyeceğim! O da tabii ki kızını seçecek. Alacağım babamı yanıma, gideceğim buralardan. Bu nedir ya aylardır? Yeter ki babam mutlu olsun diye uğraştım durdum. Sonuç? Magandanın biri bizi duvara çivilemeye çalışsın. Oldu canım! Size iyi günler. Şimdi arabamdan inin lütfen!" diye sinir krizinin eşiğine gelmiş gibi içini döktü.

"Ya seni seçmezse?" diyerek kurduğu onca cümleyi çöpe atar gibi gözünün içine baktım. Ebru acabada kaldı ama, "Ne demek seni seçmezse? Tabii ki beni seçecek," dedi.

"Seçmezse ne yapacaksın, sen onu söyle!" dedim sabırla.

"Herkes seçimini yaşar ama babam beni seçer, merak etme sen! Şimdi in arabamdan," diye inat etti. Ben çok uzun zamandır hiçbir insanın karşısında böyle yelkenleri suya indirip yenilgiyi kabul etmemiştim. Bükemediğin eli öper misali, "Onu böyle bir seçim için zorlama. Bu ona haksızlık olur," dedim sakince. Ebru, "O zaman bizi rahat bırakın!" dedi.

"Baban onu rahat bırakmamızı istiyor mu, sor bir kendine. Biz bir aileyiz. O burasıyla yaşıyor, bu hastane onun hayatı. Burada

mutlu. Lütfen bunu düşünüp özrümü kabul et! Buranın sana ihtiyacı var. Söz veriyorum buraya gerekmedikçe ayak basmayacağım. Sen ne istersen o olacak," dediğimde Ebru biraz olsun sakinleşmişti.

Bir iki saniye düşünüp, "Şu arazinin boşluğuna bir bina daha istiyorum. Hastane kasasından beş kuruş harcamam," dedi. Lan bu Mahmut Paşa'da esnaf falan mıydı? Ses etmedim. Yaptırırız.

Ona ayak uydurup, "Sıkı pazarlık ediyorsun. Üç ek bina neyine yetmiyor? Verim alabilecek misin, ilk onu kanıtlaman gerekmiyor mu?" diye sordum. İş konuşulmaya başladığında yalan yok daha sakindim.

"Verim almaktan kastınız hizmet vermek değil mi? Çok bina çok hizmet demek olur ki ben bunun garantisini size veriyorum," dedi. Yalan yok kendine olan güveni alkışı hak ediyordu.

Ona evet demek yerine, "Bir yönetim kurulu toplantısı ayarla. Bir oylamaya sunalım," diyerek kıvranmasını sağlamak niyetindeydim.

Ebru kıvranmak yerine alaylı bir bakışla, "Koridorda bu hastane benim, diye bağırıp duruyordunuz. Bu demokrasi gözümü yaşarttı. Kararı siz vereceksiniz. Yoksa ben yokum," dediğinde sanırım ava giderken avlanmıştım.

Sinirle, "Bana bak sen kendini bulunmaz Hint kumaşı falan mı sanıyorsun?" diye bağırıverdim.

"Ali Bey! Çabuk inin arabamdan!" diye aynı tonda bağırdı cadı.

"Hani dönüyordun?" diye sordum. Az kalmıştı, az sonra boğazını sıkacaktım. Ayrıca bu kız benden niye gözlerini kaçırıyordu. İnsanlık hali, yüzümde bir şey mi vardı acaba? Olur olur...

"Dönmüyorum Ali Bey! İnin arabamdan."

"Tamam lan! Kabul, ek binaya da kabul. Para da verme. Sanki kendi cebinden vereceksin. Sen ne şirret bir şey çıktın! Hadi dön hastaneye," dedim yenilgiyi kabul ederek.

Ebru bana bakmadan, "Bugün kendime izin verdim," dedi.

Deveye hendek atlatmış gibi rahatladım. "Ha tamam. İniyorum da sen gerçek bir kızılsın değil mi?" diye sordum alayla.

Tabii yine çemkirir gibi, "Ne olmuş yani? Evet saçım da çillerim de gerçek. Hatta gözümün rengi de çok açık bir kahve. Başka merak ettiğiniz bir şey var mı?" diye baktı bana ama hemen çekti bakışlarını.

Arabanın kapısını açıp, "Ya ne merak edeceğim! Bir makale okumuştum. Kızıl saçlı insanlar dünya nüfusunun yüzde ikisini oluşturuyormuş, bizim buralarda hakiki kızıl görmek pek olası değil ya ondan ilgimi çekti. Hele böyle ilginç saçı olanı," diye saçlarına bakarken bozulduğunu sonradan anladım ama çaktırmadım.

Ebru bozulduğunu saklamaya çalışırken, "Siz okuyabiliyor musunuz? Hele makale! Bakın bu da benim ilgimi çekti şimdi," dedi sinirle.

Tekrar kavga etmenin bir âlemi yoktu. "Doktor tamam barıştık. Sinir yok," dedim.

Ebru fenalık geçirmiş gibi derin bir nefes alıp, "Ali Bey, arabamdan iner misiniz?" dediğinde onu daha fazla zorlamamam gerektiğini görebiliyordum. Kafasından dumanlar çıkıyordu. "İniyorum tamam! Ne nemrut bir şeysin sen," diyerek arabadan indim ama her zaman son noktayı ben koyardım. Arabanın penceresine eğilip ciddi bir yüz ifadesine büründüm ve, "Doktor bir şey daha var. Eğer en ufak bir tartışmada bir daha buradan böyle gitmeye kalkarsan işte o zaman seni duvara gerçekten çivilerim. Bak bakalım çivilenince bir yere gidebiliyor musun?" dedim. Ebru şaka mı, ciddi mi ikilemde kalmış gibi bana baktı ve, "Çok komiksiniz Ali Bey. Bir daha görüşmemek üzere!" diyerek gaza bastı.

Yalan yok ortada Serdar'ın hatırı olmasa burnu büyük, kibir abidesi kızını bırak alttan almayı eyvallah bile demezdim. Sonuçta Serdar benim geçmişimdi. Düşündükçe geçmiş beni iyice içine çekerken ben o küçük Ali'nin hatıralarında boğulmak üzereydim.

Hayatın hakkını yememek lazım, bu kadere küfretmek olur. Kör talihime rağmen çok şanslı zamanlarım da oldu. Sedat gibi, Bekir gibi... Beni ıslah evinde evlat edinmeye çalışan Doktor Serdar gibi...

Bu hikâyeyi bırak Bekir'i, Duygu bile bilmez. Hikâyenin tam ortasında olduğu için bir tek Sedat bilir. Saklamak değildi bizimkisi. Yaşanan onca acı hatıra gibi bunu da dillendirmedik sanırım.

Otuzlu yaşlarının başında olan Doktor Serdar o zamanlar hemşire olan karısıyla aynı hastanede görev yapıyormuş. Karısı, hastanede çalışan temizlik görevlisiyle kaçıp gidince hayatı altüst olan Serdar Doktor üç yaşında kızıyla bir başına kalmış. Kızına tutunup hayat mücadelesine devam etmiş. Ama hastane çalışanları karısının ihanetini ona hiç unutturmamışlar. Dedikodulara ancak bir sene dayanabilmiş ve tayinini istemiş. Tesadüf bu ya tayini benim olduğum ıslah evine çıkmış. Önünü arkasını düşünmeden kabul etmiş. Tabii dönen dolapları, çocukların ruh dünyalarını çözene kadar bayağı bir süre geçmiş. Tek açıklamayla yağmurdan kaçarken doluya tutulduğunu çok zaman sonra anlamış. Islah evine düşen çocukların yaşadığı zorlukları gördükçe uykuları kaçmış, bir süre sonra yemek yiyemez olmuş. Çareyi elinden geldiğince ıslah evinde kalmakta bulmuş. Geceleri hüngür hüngür *'Anne!'* diye ağlayanlara sarılmış, bir bebek gibi altına kaçıranları temizlemiş, parmağını emenlere babalık yapmış, aç bırakılanları doyurmuş, dayak yiyenlerin yaralarını sarmış, tacize uğrayanlara yardım etmek için hayatını hiçe saymış.

Nereden mi biliyorum? Bir gece Necati'nin yerinde rastladım ona. O zamanlar bizim hastanede başhekimliği kabul edeli birkaç ay olmuş. Gelmiş restorana tek başına oturuyor. Eski defterler açıldığında alkolün etkisiyle anlattı bana. Keder dolu cümleler sabaha kadar havada uçuşmuştu. Necati, "Ulan bu ne biçim kader!" diye kadehi havaya savurup boğazına dökerken Serdar Doktor'la ona eşlik etmiştik.

Islah evi zordu. Ezen her yerde güçlü, ezilen her yerde güçsüzdü. Kaç yaşında olduğunun bir önemi yoktu. O günü dün gibi

hatırlarım. Kaldığım koğuşun ağası çocuğun emriyle beni öyle bir dövmüşlerdi ki gözlerim şişmiş açılmıyordu. Sadece gözlerim açılmasa iyi, ellerimi öyle bir ezmişler ki parmaklarım kıvrılmıyor, sırtıma neyle nasıl vurdularsa kemiklerim kırılsa daha iyiydi.

Bir hafta hastane yoğun bakımında ancak acılarım dindi ama geçmedi. Ben koğuşa gideceğimi zannederken kendimi revirde buldum. Karşımda güler yüzlü, yuvarlak gözlüklü şimdiye kadar görmediğim gürlükte kıvırcık saçlarıyla Serdar Doktor duruyordu. Beni bir ay kadar revirde tuttu. Göndermedi koğuşa. Sabah akşam türlü türlü yemekler, çikolatalar getirdi. Yedirdi, içirdi. Matematik öğretti. Hiç unutmam kaldığım on gün sonunda revirde bulunan bütün hasta dosyalarını ezberlemiştim. Kim ne ilaç almış? Ne zaman gelmiş? Neden gelmiş? Hastalık neden tekrarlamış? Gibi bütün sorulara cevap verecek haldeydim. Bunun üzerine Serdar Doktor bana bir sürü hikâye kitabı getirdi. Günlerce o kitapların içinde, başka dünyalarda mutlu oldum. Onların yerine üzüldüm, sevindim. Keşke ben de kitap kahramanları gibi kitabın içinde olsam, diye düşünüp hayal kurdum ama gerçekler acıydı.

Bir ayın sonunda elimde kitaplar, koğuşa geri döndüm. Yeterince başım dertteydi ve ben çocuk aklımla kitapları doktora zarar gelmesin diye geri gönderdim. Doktor Serdar çağırdı tabii beni yanına. Neden kitapları geri gönderdiğimi sordu. Burnumdan kıl aldırmayacağım ya, "Kızlar kitap okur," diyerek arkama bakmadan geri döndüm koğuşa. Günler geçiyor, ben bilmem kaçıncı dayağımı yedikten sonra kendimi revirde bulduğuma sevinir olmuştum. Serdar Doktor beni korumak için çırpındı durdu. Korudu da...

Sonra Sedat geldi. Islah evinin üzerine bir güneş gibi doğdu adeta. Ben onun dizinin dibinden ayrılmazken Serdar Doktor bir gün mahcup bir şekilde, "Ali şu Sedat kadar olamadım. Koruyamadım seni ama sen kabul edersen ben seni evlat edinmek istiyorum. Gel benim oğlum ol. Bak evde bir kızım var. O kardeşin olur. Sen onun abisi olursun. Seni okuturum. Belki benim gibi doktor olursun.

Evet dersen ben her şeyi hazırladım," diyerek elindeki evrakları gösterdi. Ben aptalca ona bakarken o konuşmaya devam etti. "Ali bak. Kolay olacak. Ben sahte bir evlilikle seni yasal yoldan evlat edinip seni buradan kurtaracağım. Ne dersin?" diye bir nefesle planlarını anlattığında yalan yok ilk bir hayal ettim. Huzurlu bir ortam, bir kız kardeş, sana huzur verecek bir ev, aile, baba... Sonra anam geldi çocuk aklıma. Duruşumu dikleştirdim.

"Olmaz Doktor amca. Ben anamı bırakamam. Hem ben Halil'in oğluyum, kimseye oğul olamam," dedim. O günden sonra Serdar beni gördüğü zamanlarda hatırımı sormakla yetindi. Bir yıl sonra bir gün beni yanına çağırdı. İzmir'de bir devlet hastanesine tayini çıkmıştı. Yine gözlerimin içine bir ümitle bakıp, "İnat etme, gel oğlum ol. Bir hafta vakit var. İstersen bir daha düşün," dedi. Kabul etmedim.

Gel zaman git zaman aklımda ne Serdar kaldı ne ıslah evinde geçirdiğim o günler. Sedat bana öyle bir sahip çıktı ki bugün televizyonlarda boy gösteren iş adamı rolüne büründüm de eşeğe altın semer vurmuşlar eşek yine bizim eşek...

Doktor Serdar'ın hayatıma tekrar girmesi Sedat'ın sayesinde oldu. Paris'teyim o zamanlar. Yaş yirmilerin altı. Sedat beni Diyarbakır'dan sonra sürmüş oraya ama niyeti ufkumu açmak. İstanbul'a bir iki haftalığına gelmişim. Son günümde oturmuşuz rakı masasına, Sedat'la demleniyoruz. Konu nereden nereye Doktor Serdar'a geldi.

"Vallahi o olmasa sen gelene dek ıslah evinde bin kere eşek cennetini boylamıştım. Doktor Serdar çok baba adamdı. Ne derdi vardı bilmiyorum ama merhameti seni aratmazdı be abi. Beni evlat edinmek için sahte evliliği bile göze almıştı. Bazen düşünür dururum. Kabul etseydim ne olurdu, diye. Çocuk aklı işte, niye kabul etmemiştim bilmiyorum. Belki de şimdi doktor olmuştum," dedim alayla.

Sedat merakla, "Lan doğru dürüst anlatsana, ne evlat edinmesi?" diyerek bana olanı biteni anlattırdı.

En son, "Doktor şimdi nerede?" diye sordu. Başladım anlatmaya ve, "En son İzmir'e tayini çıkmıştı. İyidir umarım," diye umursamazca bitirdim. Sonuçta geçmiş gitmiş bir hikâyeydi. Biz iki büyük rakıyı iki kişi devirip havalimanına geçtik ve ben Paris'e geri döndüm.

O geceden bir sene sonra öğrendim ki Sedat, Doktor Serdar'ı daha çok ama çok önceleri bulmuş. Önce Tarabyalı'nın yanına koymuş. Bununla da yetinmemiş ona bir hastane açmış, ev almış. Büyük adamdı bu Sedat. Kim iyilik yaptıysa iyilik bulsun istiyordu. İyiliklerine bir yenisini daha ekleyip bir insanın hayatını mucize gibi değiştirmişti. O gün bugündür Doktor Serdar hayallerine kavuşurken bizim her derdimize derman olmaya çalıştı.

Hem ölür hem öldürürsün.

Yeni Hayat Hastanesi bir hafta sonra...

Bir sabah yine açmış camı etrafı seyrederken avukat aradı. "Ali Bey, günaydın! Size bilgi vermek için aradım. Bugün itibariyle yapılan ihbar sonucu Hilmi Ayazlı'nın iki abisi uyuşturucu bulundurmak suçuyla tutuklandı. Biz haberi alır almaz gerekli başvuruları yaptık. Ebru Hanım holding üzerinden vasi tayin edilecek. Bu ona Hilmi Ayazlı hakkında karar verme yetisi sağlıyor. Tabii devlet gözetimi altında," dediğinde, "Ulan niye benim başımı şişiriyorsun? Ara Ebru'yu ya da avukatını söyle!" diye yüzüne kapattım. Lan bütün salaklar bendeydi. O sırada Ebru'yu gördüm. Çimlerde yalın ayak yürüyordu. Telefonu çalmış olmalı ki cebinden çıkarıp kulağına götürdü. Dinlerken bir sağa gitti bir sola. Mutluluktan ne yapacağını bilemedi. Onun haline gülümsemekten kendimi alamadım. O sırada yanına Hamiyet abla geldi. Boynuna atlayıp hoplayıp zıplarken sevincini onunla paylaşması ayrı bir şeydi. Telefonu kulağında nefes almadan konuşurken Hamiyet'in elindeki spor ayakkabıları alıp çimlerin üzerine oturdu. Giyerken hem konuşuyor hem gülüyordu. Yaramaz bir kız çocuğundan farkı yoktu.

Ayağa kalktığında bir kere daha Hamiyet'e sıkı sıkı sarıldı. Onlar sarılırken yanlarına gelen Sedat ve Bekir'le ağzım beş karış açık kalmıştı çünkü Hamiyet ve Ebru'yla sanki yıllardır tanışıyor, yıllardır

dostmuş gibi birbirlerine sarılmışlardı. Hatta Hamiyet, Bekir'in yanaklarını sıkıp sıkıp bıraktı. Bu mutlu tablonun içinde olmayı anlık da olsa çok istedim. Peki bu düşünce niye kendimi suçlu hissettirdi, bilmiyorum. Kendimi soyutlamalıydım çünkü Aslı soğuk topraklarda yatarken bırak mutlu olmayı bana gülmek bile haramdı. Camı kapatıp içeri girdim. Yatağıma uzandım. Bir o kadar öksüz bir o kadar yetimdim. Gözlerimi kapatıp acılarımı unutmak ister gibi uykuya sığındım. Tabii uyuyamadım.

Gözlerimi Hamiyet'in söylediği türküyle açtım. Bu kadın bu enerjiyi nereden buluyordu? Elinde tabağa koyduğu meyveler, o tombik cüssesiyle kıvıra kıvıra, "Dam başında sarı çiçek oy oy... Burdan kalkak Ürgüp'e göçek... Nenni de Feride'm. Haydi hep beraber Ali!" diye kıkırdarken tepsiyi masaya bıraktı.

Yattığım yerde uyuşmuş gibi kıpırdamaya üşenirken, "Hamiyet abla bu neşenin bir sebebi var mı? Yoksa beni boşuna mı uyandırdın?" diye huysuzca sordum.

"Nefes alıyorum, bu yetmez mi? Bugün dışarı çıkıp şu yetimlerle oyun oynamaya ne dersin? Seni lamba cini sanıp çok mutlu olabilirler. Belki de Hilmi'yi abilerinin elinden kurtaranın sen olduğunu onlara ben anlatmalıyım. Sonra sana tantuni ısmarlarım ne dersin?" diye sordu.

"Böyle iyiyim ben," dedim ve gözümü kapatıp arkamı döndüm. Neden ona huysuzluk yapıyordum bilmiyorum.

"Ali hayırdır? Tavşan dağa küsmüş sanırım, dağın yani benim haberim yok."

"Sana niye küseyim? Yok öyle bir şey," dedim.

"Ha iyi, beni Sedat ve Bekir'le sarılırken gördün ya kıskandın sandım," dediğinde gözüm açılmıştı. Demek beni görmüşlerdi.

Yataktan sinirle fırlayıp oturur pozisyona geçip, "Ne kıskanacağım lan! Ne haliniz varsa görün! Allah muhabbetinizi artırsın," dedim.

Hamiyet, "Benden duymuş olma. Sedat ve Bekir turuncu kafadan seninle ilgili bilgi almaya geldi. Turuncu kafa senin yalnız kalman gerektiğini söyledi. Sedat kabul etti. Turuncu kafaya çok güveniyor."

"Ulan ona benim hakkımda karar verebileceğini kim söyledi?" diye hiddetle bağırırken, "Ay ne bağırıyorsun Ali? Burası onun çöplüğü, tabii ki o verecek kararı," dedi.

"Yahu Hamiyet abla sen de bir karar ver! Bu kızı seviyor musun? Övüyor musun? Yerden yere mi vuruyorsun? Çözemedim ben seni."

"Beni çözmeyi bırakıp sen gözünü aç Ali. Ben haklıya haklı derim de sen haksızlık etme kıza. Kız hastanenin hakkını veriyor. Bugüne bugün hataları örtmekte bile üstüne yok. Kız ölü diye morga atılan adamı bile kurtardı, daha ne yapsın," dedi.

"Yok artık! Hangi salak bu hatayı işler? Ne zaman oldu bu?" diye sordum ama Hamiyet yanlış bir şey söylemiş gibi, "Aman ne bileyim ben ne zaman oldu, kim yaptı! Haydi gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Ablam git sen, benim keyfim yok," dedim. Hamiyet ısrar etmedi, çıktı odadan.

Aklım şu morga canlı konulan hastaya takılmıştı. Çok geçmedi duvarlar üzerime gelmeye başladı. Karnım acıkmış, tantuni çok cazip gelmişti. Gidip Hamiyet ablayı bulacak ve onunla kusana kadar tantuni yiyecektim. İlk kez böyle pejmürde, saç sakal birbirine girmiştim ve umurumda değildi. Asansör kullanmak yerine merdivenleri kullandım. Hamiyet abla ortalarda görünmüyordu. Hâlâ bahçede olabileceğini düşünüp dışarı çıktım. Ağaçlık alanda bir tur attım. Yürümek bana iyi gelmişti. Sonra ek binaların bulunduğu bahçe tarafına geçtim. Binaların arkasından çocuk sesleri geliyordu. Hamiyet abla o tarafta olmalıydı.

Duvarın dibinden sola döndüğümde gördüm onu. Üzerinde rüzgârda uçuşan eteğe aldırmadan çocuklarla birlikte tek kale maç yapıyordu. Kıyafetlerine tezat spor ayakkabılarıyla koştururken

Hamiyet abla kalede durmuş, ona gol atmak imkânsızdı. Çocuklar öyle mutluydu ki... Ona yetişmeye çalışırken Ebru çığlık çığlığa, "Ronaldinho Ebru koşuyor, Ronaldinho Ebru ayağındaki topla kaleye yaklaşıyor! Ters çalımla karşı takımdaki ünlü defans oyuncusu Zeynep'i geçiyor. Ronaldinho Ebru rüzgâra meydan okuyor! Ve ve ve sayın seyirciler... İnanılır gibi değil! Ronaldinho Ebru kale çizgisine giriyor. Şutunu çekiyor! O da ne, Zeyna Hamiyet! Dünyanın en geçilemez kalecisi topu yakalıyor," diyerek topu eline alıp havaya atmasıyla kendini yere bıraktı. Çocukların hepsi üzerine atlayıp yerde kahkahalarla ona eşlik ederken Hamiyet'in, "Ben de geliyorum!" diye bağırmasıyla hepsinin ayağa kalkıp kaçışması bir oldu.

Orada durmuş bu mutluluğu seyrederken başka dünyalardaydım. Son zamanlarda etrafımdaki mutlulukları kıskanır olmuştum. Ne zaman sonra Ebru ve Hamiyet kol kola girip ağaçların arasında yürüyerek kaybolurken ben ancak kendime geldim. Yürümeyi, tantuniyi bir kenara bırakıp içeri girdim. Ben yarattığım cehennemi kabulleneli çok olmuştu da insandım işte. Özlüyordum elimden alınan mutluluğu. Koridorda yürürken Ebru'nun asistanı Gönül'ü gördüm. Aklıma morgda canlı bulunan hasta geldi. Merak insanı öldürür diye boşuna demeyişler. Şeytan mı dürttü bilmiyorum ama ayaklarım beni Ebru'nun ofisine götürdü. İstemsizce kapıyı açtım ve içeri girdim. Masanın arkasına geçip bilgisayar tuşuna bastığımda açılmasıyla oturdum sandalyeye. Masa üstündeki hasta dosyalarına girdim. Son aylarda bir şey yoktu. Geriye gittikçe hevesim silinirken altı ay öncesinde 'Morg' adlı dosyanın içine girdiğimde bilgilerin silinmiş olduğunu gördüm. Tam dosyayı kapatıp şansıma küsecektim ki dosyanın tarihi beynime bıçak gibi saplandı. Aslı'nın öldüğü tarih...

Serdar laf arasında o gün başka bir hasta almadıklarından bahsetmişti. Niye böyle sıra dışı bir olay olmuştu da bana 'Hasta alınmadı.' demişti? Onun haberi yoktu diyelim, Ebru niye bu dosyanın içini

boşaltmıştı? Sorular kafamda dönerken birden aklımda beliren şeyle elim ayağım buz gibi olmuştu. Bu olabilir miydi?

Bu imkansızdı. Benden böyle bir şeyi saklamaları mümkün değildi. Hızla masanın üzerinde duran telefona sarılıp santralden morgu bağlattım ve odaya çağırdım. Adam aptal aptal bir sürü cevap verdi. İlk 'Bilmiyorum.' dedi. Sonra 'Ben o gün yoktum sanırım.' dedi. Üzerine gidince ağlamaya başladı. Bu böyle olmayacaktı.

Serdar'ı aradım açmadı. O da bu aralar neredeydi hesabını sormalıydım. O sinirle masadan kalktım. Niyetim Ebru'nun yanına gidip hesap sormaktı. Kapıyı açtığımda asistan şoke oldu tabii. Elinde telefon, "Ali Bey?" diyerek öylece kaldı. Ebru'ya gitmektense aklıma ilk gelenle, "Gönül, Aslı yani eşim öldüğü gün siyah koda dahil olan bütün doktor ve personelin listesini çıkarabilir misin?" diye sordum.

"Ta... Tabii Ali Bey!"

"O listedeki herkesi iki saat sonra personel toplantı odasında istiyorum," diyerek kapıyı kapattım. Aslında burada boşuna oyalanıyordum. Şimdi basıp Sedat'ın yanına gitmeliydim de bana bu halimle doğruyu söyler miydi? Söylemezdi. O yüzden kendim öğrenmeliydim.

Kafa karışıklığıyla ne yapacağımı düşünürken kapının açılması ve Ebru'nun telaşla içeri girmesi aynı andı. Yine buz gibi bir bakış, yine resmi bir o kadar seviyeli bir tarz. Yemin ederim bu turuncu kafayı böcek gibi ezsem dönüp arkama bakmam.

Oturduğum masanın başında dikilip, "Ali Bey neler oluyor? Personelle görüşmek istiyormuşsunuz? Sebebini öğrenebilir miyim? Bu arada Hilmi için..." diye cümlesine başladı ama onu susturmak adına manyakça bir sesle, "Aslı'nın öldüğü o günü hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Anlayamadım," dedi kaşlarını havaya kaldırıp.

"Soruyu duydun! Cevap ver Doktor!"

"Neyi hatırlamam gerekiyor?" diye sordu merakla.

"O gün hastane başka hasta aldı mı?" diye sordum.

"Bunu neden soruyorsunuz?" diye soruma soruyla cevap verdi ama yüzünün şekli kaymış, kaygılı gözlerini benden kaçırmıştı. Yıllardır gerek darbeyle gerek psikolojik yolla onca adamları konuşturan ben, "Doktor! Söyle bana, o gün buraya biri öldü diye getirilip morga kaldırılmış. Adam canlıymış. Morgdan çıkarıp ameliyat etmişsiniz. Kimdi o?" diye avaz avaz bağırdım.

"Ali lütfen!" diye yerinde sıçrayan Ebru, Ali Bey demeyi korkudan unuttu sanırım. Bunu fırsat bilip hızla yanına ışınlandım. Askıdaki omzumu ona doğru itip diğer elimle boğazını sıktım. Bununla da yetinmeyip, "Sikerim senin lütfenini! Çabuk söyle!" diye bağırdım. Tanıdık kokusu burun deliklerimden bir zehir gibi ciğerime dolarken yine ben o anlamsız huzuru bulmak üzereydim.

Ebru nefes alamaz halde, "Evet, doğru. Biri morga getirilmişti. Trafik kazasıydı. Dosyasını çıkarabilirim," demeye çalıştı. O an sıyrıldım beni saran huzurdan ama daha sakindim.

"Bütün gelenleri geri çevirmişsin. Madem aldın, niye dosyası yok? Onu niye başka hastaneye sevk etmedin?" diye böğürmeye devam ederken boğazındaki elimi çektim ama bırakmadım. Kolunu tutup sinirle sıktım. Ebru dehşetle, "Nasıl geri çevirebilirdim? Adamı öldü diye getirdiler. Canlı olduğunu bir hizmetli fark etmiş. Bu bir skandaldı. Evet, dosyayı sildim çünkü asıl dosyayı Sağlık Bakanlığına sunamazdım. Ne yazacaktım? Canlı olduğu gözden mi kaçmış yazsaydık? Bu hastane için kara bir leke. Ambulansta çalışanlar işinden olurdu. Bu... Bu gereksiz sinirini anlayamıyorum. Canımı yakıyorsun! Kendine gel! İnanmıyorsan babama sor!" diye benden kurtulmaya çalıştı. Söyledikleri mantıklıydı. Onun canını yakma isteğime karşın kolunu bırakırken, "Tamam..." diyerek ondan bedenimi uzaklaştırdım. Ne yapıyordum ben? Ona zarar verecek kadar gözüm dönmüştü. Ebru dehşetle bana bakarken benden olabildiğince uzaklaştı. Burnu kızarmış, gözleri dolu doluydu. Bir yanım pişman olmuştu.

Sakin kalabildiğim kadar, "Burada her şey senin başının altından çıkıyor. Muhatap sensin Doktor! Babana gerek yok!" diye sağa sola yürürken Ebru kendine gelmiş, gardını almıştı. Sinirle, "O zaman diyeceğimi dedim, şimdi çık dışarı ve bir daha sakın ama sakın bana böyle davranma! Yoksa..." diye sert ama üslubunu bozmadan konuşurken, "Yoksa ne?" diye gözlerinin içine baktım. Ebru, "Senin benimle derdin ne?" diye sordu.

"Sen kimsin ki seninle bir derdim olsun? Kendini fazla önemseme Doktor," diye onu istemsizce aşağılarken Ebru ağlamak üzereydi ama yine dik durup, "Tamam, bittiyse..." diye başladığı cümlesini, "Bitmedi. Sırası gelmişken bir süre daha burada kalacağım. Her şeyimle sen ilgileneceksin. Başka birileriyle muhatap olmak istemiyorum. Ailemle bile sen görüşecek, durumum hakkında ben ne dersem onlara onu söyleyeceksin," diye kurduğum cümleler bugün onun Sedat ve Bekir'le olan samimi davranışlarının eseriydi.

"Sebep?" diye dehşetle sordu.

"Ben istiyorum," dedim.

"Senin ne aşağılamalarına ne de varlığına katlanmak zorunda değilim. Al hastaneni..," diye kurduğu cümlenin sonunu getirmedi. Yüzü kıpkırmızı bir halde masanın üzerinde duran çantasını alıp kapıya yöneldi. Bir yanım gitsin derken diğer yanım çoktan kapının önüne geçmişti. Aslında gitmesini istiyordum. Korkuyla bana bakan gözleriyle yine araftaydım. Ona yakın olmakla ondan uzaklaşmak arasındaydım. Sıcak bir günde soğuk soğuk terlemek gibiydi ona yakın olmak. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana en başından vara yoğa buradan gidemeyeceğini söylemiştim," dedim ama o sırada kapı çaldı. Ebru'nun canını kurtarır gibi, "Girin!" demesiyle Gönül elinde telefon içeri girdi. "Ebru Hanım, Özkan Bey cebinizden size ulaşamıyormuş. Acil aramanızı istiyor," dedi. Niye bir tarafım Özkan'ı yumruklamak istiyordu onun cevabı yok zaten. Ebru, "Ben de gidiyordum zaten," diyerek adeta Gönül'ün önüne geçip kapıdan kaçtı. Yalan yok gitmesine izin verdim. Ne yapacaktım ki, zorla m

tutacaktım? Ondan uzak durmalıydım çünkü o benim için kör bir kuyu gibiydi.

O sıkıntıyla yukarı çıktım. Bir iki odanın içinde deli danalar gibi dönüp durdum. O sinirle kolumun askısını söküp araba anahtarımı buldum. Tam kapıdan çıktım önüme barikat kuran Hamiyet Hemşire'den başkası değildi. "Nereye?" diye geçti önüme.

"Sakın bana..." diye sinirle kuracağım cümle, "Hadi bahçede bir çay içelim," demesiyle kesildi ama, "Başka zaman. İş var şimdi," dedim.

Hamiyet, "Ali dur durak yok mu sende?" dedi.

"Bende bırak durağı, bir bok kalmadı. Hepsi gitti be Hamiyet abla," dedim ve ondan uzaklaşıp hızla aşağı indim. Hız kesmeden otoparka doğru yürüdüm. İyi hoş bindim arabaya da nereye gideceğimi bilemedim. Bir süre turladım durdum amaçsızca. İlk eve gitmek geldi içimden. Gidemedim. Daha doğrusu cesaret edemeyecek kadar güçsüzdüm.

Dolandım dolandım, kendimi Karaköy'de Levent'le ayakyoluna çevirdiğimiz meyhanede buldum. Olana olmayana, yarım kalana kalmayana içtikçe içtim. Saat kaçtı bilmiyorum en son arabada gaza basarken buldum kendimi... Yine olmak istediğim yerdeydim. Canımın yarısı Maviş'imin uyuduğu mezarlıkta... Arabayı park edip taşlık yolda ona doğru yürürken gecenin serini vurdu yüzüme. Güz geçmiş, kış kendini hissettirmeye başlamıştı. Üzerimde ince buruşmuş tişörtümle ben ona doğru yürüyordum. Özlem dolu yüreğim yine yangın yeriydi. Keşkeler aklımda beni içten içe kemirirken yaşadığıma lanet ediyordum. Adımlarım ağırlaşmış, yokluğunu kabul etmek istemeyen aklım aldığım nefesle utanç içindeydi.

Uzatmaya çalıştığım yol bittiğinde mezarının başındaydım. "Aslı..." dedim bana cevap veremeyeceğini bile bile. Bir mucize olsun istedim. Cevap versin diye bekledim. Gözlerimden süzülen yaşları hırsla silerken çoktan diz çökmüş, ellerim toprağı avuçlamıştı bile. "Çok yalnızım Aslı... Cevap ver! Nasıl bitecek bu işkence, söyle

bana!" diye hüngür hüngür ağlarken ona uzanır gibi toprağına uzandım. Gökyüzü yastık oldu bize, olmayan yıldızlar örttü üzerimizi. Unutmak, kaybolmak ister gibi, o yaşıyor gibi kapattım gözlerimi... Ne kadar süre geçti, bilmiyorum. Yağmur yüzüme yağarken açtım gözlerimi. Üşümesin istedim. Siper oldu bedenim onu örten toprağa. Geçirdiğimiz onca güzel günü düşüne düşüne onsuzlukla yağan yağmurla ıslandım.

Sonra yine olan oldu. Alışmış mezarın bekçileri beni burada görmeye, yaşlı babacan Akif Amca buldu beni. Gözüme doğru tuttuğu feneri titrerken, "Ah be oğlum yine mi geldin? Hadi kalk bak burada soğuktan öleceksin," dedi ve beni usulca kolumdan tutup kaldırdı. Direnmedim. Direnemedim. Kimseye yüzüm kalmamıştı ki direneyim. Yüzüm gözüm bütün her yanım çamura bulanmış, geldiğim gibi kalbimi onun yanında bırakıp yine gidiyordum. Akif Amca'yla yürürken, "Sen şu bizim Sıtkı'nın vurduğu delikanlı olmalısın."

"He Akif Amca, oyum," dedim.

"Tövbe bismillah! Sen adımı nereden biliyorsun çocuk?"

"Sıtkı çığırıyordu beni vurduktan sonra," dedim alayla.

"Yürü hadi, titriyorsun soğuktan. Bir çay içelim. Isınırsın," dedi. Gücüm kalmamıştı. Uslu uslu onu takip ettim. Güvenlik kulübesine soktu beni. Akif Amca kurmuş çilingir sofrasını bir yanda çay demleniyor, sofrada bir büyük rakı. Akif Amca, "Elini yüzünü yıka istersen. Şurada çeşme var," dedi ama, "Yok amca, ben gideyim. Kirlenmesin burası," dedim.

"Oğlum mezarlığın toprağından kir mi olur? Sevip de kaybettiklerimiz burada yatmıyor mu? Tamam yıkama yüzünü. Otur hadi," diyerek elime sıcak çay dolu bardağı tutuşturdu. Kendi oturdu çilingir sofrasına, aldı rakı dolu bardağı eline başladı içmeye.

"Oldu mu şimdi sana rakı bana çay?" diye sordum. Güldü bana ve hiçbir şey söylemeden su dolu bardağı döktü yere. Rakı doldurdu. Uzattı bana sorgusuz sualsiz ve, "Bak evlat, benim yaşım yetmiş.

Ben karımı gömdüm buraya. O zaman dünya başıma yıkıldı sandım. Sonra gözümün nuru dört oğlum gömüldü ya buraya, işte o zaman anladım ben ölümü. Gerçek olan ölüm oğul, ölüm. Biz faniyiz. Beni dinlersen vakitli gel, vakitli git. Sevdiğini yattığı yerde huzursuz etme. Acı çektirme. Var git hayatına. Sevdiklerinle avut kendini ama ne kendine ne o toprağın altında seni bekleyene bunu yapma," dedi. Sonra sessizce elindeki kadehi kaldırdı, bir dikişte yarısını içti. Biz Akif Amca'yla bir büyük rakıyı bitirdik ya amca sızdı kaldı oturduğu yerde. Gitme vaktim gelmişti de benim kafa yine bir dünya. Yalpalayarak kalktım yerimden. Cebimde ne kadar para varsa bıraktım küçük masanın üzerine ve çıktım oradan. Gözyaşlarım akmaz olmuş, ne gidecek bir yerim kalmıştı ne sığınacak ailem.

Arabaya bindiğimde gaza basacak halim yoktu. Bir on dakika gözlerim kapalı öylece oturdum. İlk hastaneye doğru yola çıktım. Sonra vazgeçtim. Levent'i arayayım dedim, ondan da vazgeçtim. Kafam bozulduğunda gittiğim Pera Palas Otel geldi aklıma. On iki ay bana ait bir odam vardı orada. Bastım gaza, gittim oraya. Tam önüne geldim, inemedim arabadan. Kafam olmuş davul. Gözlerim kapanıyordu. Anılar beni ele geçirdi karabasan gibi. Yine aynı kâbus. Aslı yemiş kurşunu o güzel başına. Kurtaramıyordum onu. Kahpeydi lan bu dünya! "Niye sen Aslı? Niye ben değil de sen? Benden çok mu sevdin cenneti? Senden çok mu sevdim dünyayı?" diye direksiyonu yumruklarken hıçkıra hıçkıra ağlamamla gaza basmam bir oldu. Çok geçmeden telefon çalmaya başladı. Sırasıyla Levent, Bekir ve Sedat... Açmadım. Açsam diyecek bir sözüm yoktu. Ben onlar için hayal kırıklığından başka bir şey değildim. Acısıyla başa çıkamayan bir acizdim. Sedat yerden göğe kadar haklıydı. Ben ölmeliydim. O an Ebru düştü aklıma. Onun yüzünden ölememiş, bu dünyaya sıkışıp kalmıştım. Sinirle bastım gaza ve çok geçmeden Ebru'nun evinin önündeydim. Ben en son kapısının önünde zile basmış, avaz avaz, "Doktor! Aç kapıyı, içerde olduğunu biliyorum. Aç ulan kapıyı!" diye bağırdığımı hatırlıyorum. Sonrası yok bende.

Bir garip gece vakti...

Kendime gelmem kafamdan aşağı akan soğuk suyu nefes nefese karşılamamla oldu. Gözümü açtığımda duşun içindeydim. Neler olduğunu anlayamadan Hamiyet ablayla göz göze geldik. "Lan n'oluyor?" diye bağırmamla Hamiyet ablanın, "Destur bismillah!" demesi ve elindeki fıskiyeyle kafama vurması bir oldu. Kafamı tutayım derken kaymam ve kıç üstü duşa oturmam da cabası. Duşun içinde ne olduğumu şaşırmışken gelen kahkaha sesi ve Hamiyet ablanın, "Gülme kız sen de! Gece gece bela oldunuz başıma. Uydum size, halime bak!" diye çemkirirken fıskiyeyi yukarı taktı ve dışarı çıktı. Ebru, "Abla benim ne suçum var ama ya! Nereye?" diye bağırdı ama Hamiyet abla oralı olmadı. Akan soğuk suyun altında ben yağmurda kalmış gibi titriyordum ve üzerimde kıyafetlerim vardı. İnsan bir soyar, diye bağırasım geldi.

Hamiyet abla dışardan, "Siz devam edin fanteziye, ben kahve yapıyorum. Oyalanmayın eve gitmem lazım. Gece gece apar topar çağırdı bu deli kız beni," diye kahkaha attı en son. Ben soğuk suyun etkisiyle it gibi titrerken yüzüm gözüm balçığa dönmüş çamurla kaplıydı. Ebru, "Hamiyet abla ya!" diye bana doğru döndü ama ne diyeceğini bilmez halde, "İyi misin?" diye sordu. Ne yani gece yarısı evini basan bir adama 'İyi misin?' diye mi soruyordu? Cevap vermedim. Ebru, "Havlular orada. Levent'e haber vermemi ister misin? Kıyafet..." diye lafını bitirmeden, "Lan sen benimle dalga mı

geçiyorsun? Ne Levent'i!" diye bağırırken ayağa kalkmışım. Ebru dehşetle bana baktı ve ondan beklenmeyecek bir sinirle, "Yemin ederim seni fıskiyenin kablosuyla boğarım. Benim sabrımı zorlama!" diye duşun camına yapışmış bağırırken şoka girmiş olabilirim. Tabii onun bağırtısına Hamiyet ablanın kapıyı açıp, "Yahu gece saat üç, niye bağırıyorsunuz? Ali soyun oğlum hadi, hasta olacaksın. Ebru sen de sonra öldür adamı. Yürü içeri," demesiyle Ebru dışarı çıktı ama hâlâ konuşuyor. Duyuyordum.

Dert yanar gibi, "Benimle ne derdi var, anlamıyorum. Tamam dedim, istemiyor beni hastanede, boğazıma sarıldı dedim. Çıktım işten. Gecesi evimi bastı adam. Hem bu ikinci Hamiyet abla! Ne iyilikten anlıyor ne konuşmaktan! Ruh hastası! Kapatılmaya ihtiyacı var! Kıyafet getirsin diye Levent'i arayayım mı diye soracaktım bas bas bağırdı. Bende kabahat aldım onu içeri. Arayacaktım polisi de görecekti gününü," diye nefes almadan konuşurken bana daha bir gelenler geldi.

Hamiyet, "Tamam kızım, çıksın duştan sonrası sonra," demeye kalmadı ben üzerimden akan çamurlu suya aldırmadan bir hışımla çıktım banyodan. Salonda bunların karşısına dikildiğimde ikisi de şoka girdi. Ebru bir bana baktı bir üzerimden akan çamurlu suyun beyaz halıya yayılmasına.

"Ulan sen beni polisle mi korkutacaksın? Feriştahı gelsin lan! Kapına geldim diye evini mi bastım oluyor. Yemem kızım ben bu senin masum hallerini! Kıyafet için arayacakmış! Yalanın Allah'ı! Acıma yetime döner koyar götüne! Babana hürmetten geldim kızım ben buraya. Ama kabahat bende. Senin gibi kıytırık deli doktorunu yolda geçerken bulurum lan ben! Yürü Hamiyet abla gidelim," diye bağırırken Hamiyet abla gözlerini benden ayırmadan sakince, "Kızım bu halıları yıkamaya ver. Çamur lekesi çıkmaz kolay kolay. Ali sen de eşek değilsin yıkama parasını verirsin değil mi oğlum?" dedi ya biz iki salak bön bön ona bakıyorduk.

Attan düşmüş karpuz gibi, "Veririm," derken ayağımın altındaki beyaz halıya bakıyordum.

Ebru, "Bırak Hamiyet abla. Şu durumun özeti, yüz ver ayıya gelir pisler halıya! İstemem onun parasını. Sonra gelir halıları götürür bu yüzsüz. Ben de Hilmi'ye yardım etti diye insan sandım ama yok yani, yok!" derken kaşlarını kaldırmış bana meydan okuyordu.

"Sen bana ayı mı dedin?"

"Yüzsüz de dedim. Daha fazlasını hak ediyorsun ama terbiyem yetmiyor."

"Lan duyan küfrettim sanacak. Amma büyüttün!"

"Ağza alınmayacak şeyler söylemedin mi?" diyen Ebru şaha kalkmış karşımda dikleniyordu.

"Ne dedim abla ben?" diye Hamiyet ablaya baktım.

"Hatırlamıyorum," dedi Hamiyet abla ve kahvesinden bir yudum aldı.

Ebru, "Abla duydun sen de taraf tutma. Koyar moyar dedi ya," dedi ama yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Hamiyet, "Ebru âlemsin vallahi," dedi ve bana doğru dönüp, "Ebru asla küfretmez. Lütfen sen de saygılı ol oğlum," dedi. Ebru, "Sağ ol abla ya!" diye sitem ederken Hamiyet abla devam etti. "Ali gir oğlum sen duşa. Ebru sen de haydi değiştir şu üzerini. Ev evlikten çıktı. Ben de bir elimi yüzümü yıkayayım. Yarın iş var zaten," dedi.

Ebru, "Ya niye duşa giriyor yine?" diye ters ters bana baktı.

Hamiyet abla bana fırsat vermeden, "Şiştim yeminle! Kızım sümüklü böcek gibi hali, baksana. Nereye gitsin bu halde? Günah!" dedi.

Ebru, "Allah'tan bu son görüşüm," dedi ve arkasını döndü.

Tabii sıra bendeydi. "Sanki çok meraklıydık senin o kırmızı saçlarınla çilli suratına! Oh be, dünya varmış! Artık hastane bir nefes alır," diye çemkiren bendim de bu iş çığırından çıkıyordu.

Ebru arkası bize dönük halde öylece durdu ve zombi gibi bana doğru döndü. Bakışları bir başkaydı. Hamiyet abla gözleri patlamış, *Sen ne yaptın?*, der gibi bana kafa sallıyordu. Ebru fokurdamaya yeni başlayan çaydanlık gibi kıpkırmızı oldu ama fokurdayamadı. Sanki bir yeri tıkanmış gibi önce elleri yumruk oldu. Sonra yüzündeki kırmızılık kulaklarına yayıldı. Ve en son yanaklarını şişirip, "Gitmiyorum bir yere! Rüyanda görürsün! O hastaneyi sana cehennem etmezsem bana da Ebru demesinler! Arkanı kolla artık. Bir gece uyandığında ağzını diktirtmiş olabilirim!" diyerek çekti gitti. Aptalca Hamiyet ablaya baktım ve, "Ne dedim şimdi? Küfretmedim ki!" dedim.

"Küfretseydin daha iyiydi. Ebru kızıllığı hakkında söylenen iyi bir şeye bile tahammül edemiyor," dedi ve telaşla peşinden gitti. Ben mi? "Aman bu mu yani?" diye duşa geri döndüm.

Banyoya girdiğimde dehşetle etrafa baktım. Bembeyaz fayanslar, duşun içi, yerler, yere serili halı her yer çamur içindeydi. Ben çok titiz biri olmasam da çok pis biri değildim. Hatta kendime bir o kadar temizdim. İlk halıyı kaldırıp kendi kabahatim olan pisliği temizlemeye başladım. Kıyafetlerimi makineye atıp duşa girdim. Yalan yok öyle iyi geldi ki olduğundan fazla suyun altında kalmış olabilirim. Çıktığımda kenarda duran havlularla iyice kurulandım. Büyük havluyu sardım belime ama böyle nasıl çıkayım? Etrafa bakarken kapının arkasında asılı bornozu gördüm. Belime sarılı havluyu çıkarmadan bornozu üzerime geçirdim. Tabii bornoz yırtıldı yırtılacak ama yapacak bir şey yoktu.

Etraf sessizdi. Salonda kimse yoktu. O arada salonda biraz evvel kirlettiğim halıyı kaldırıp kenara koydum. Ebru'nun sayemde içemediği kahve orta sehpanın üzerinde duruyordu. Onu alıp soğukluğuna aldırmadan tepeme dikerken salon kapısında dikilen Ebru, "Üzerindeki benim bornozum mu?" diye şaşkınca sorarken gözlerini kaçırdı.

"Yakışmış mı?" diye gerinirken sol omzumdan çıtırdama seslerinin gelmesiyle kumaşın ikiye ayrılması bir oldu. Ebru, "Ya Allah'ım bu ne ya! O bornozumu Tayvan'dan almıştım ama ya!"

"Zırlama, dikilir orası! Gerçi sen iğne tutmayı beceremezsin," dedim. Ebru bana öldürecekmiş gibi bakarak, "Hamiyet abla nerede?" dedi.

"Bilmem seninle değil miydi?" diye sordum merakla. Ebru içeri gitti ve cep telefonu kulağında geri geldi. "Abla neden gittin? İyi de iş yok ki sana. Sağ ol yani beni bununla yalnız bıraktın ya pes!" diyerek kapattı.

"Bununla dediğin ben oluyorum, değil mi?" diye sordum sinirle.

"Farkındaysan sabahın dördü. Ben yarın işe gideceğim. Kıyafetlerini yıka. Kurut, giyin ve evimden git. Ben yatıyorum," dedi.

"Yani yüzsüz yüzsüz işe geleceksin öyle mi?" diye sordum ama bir tarafım –yalan yok– memnundu. Serdar için ve nedense kendim için."Evet, geleceğim ve senin tedavini üstleneceğim. Tabii bir sonuç vermeyecek ama belki seni bir daha çıkarmamak üzere bir yere kapatmaları için aileni ikna edebilirim," diyerek odadan çıkıp gitti. Sırıttım yalan yok. Soğuk kahve bitene kadar öylece oturdum. Koltuk rahattı da oyuncak gibi minicikti. Uzandım ama yarım bile sığmadı. Sonra avuç içi kadar olsa da evi gezdim. İki oda bir salon, iki banyo olmasına rağmen ev ancak yüz metrekareydi. Yatak odasının kapısından temkinli bir şekilde içeri baktım. Banyodan su sesleri geliyordu. O ara yatağa gözüm takıldı. Öyle yorgundum ki hangi ara içeri girip yatağa uzandım bilmiyorum.

Uykuya geçip horlamaya başlayacağım sırada Ebru'nun, "Yok artık!" diye bağırmasıyla gözlerimi açmam bir oldu. Ebru üzerinde avuç içi bir havlu, banyo kapısında şeytan çarpmış gibi duruyordu. Ebru gözlerimi üzerinde hissedip o panikle, "Senin... Senin yatağımda ne işin var?" diye çemkirdi. Hızla dolaba ilerleyip açtı.

Yukarı doğru uzandı ya havlunun içinde saklanmaya çalışan ince beline tezat dolgun kalçaları iyice belirginleşti. Havlusu, yukarı uzanmasıyla kalçasına kaydı ya ben olaydan kopmuş, başka dünyalara yolculuğa çıkmaya hazırdım. Sertleşiyordum lan ben! Belimden aşağı çaktırmadan baktım. Uzun zamandır ilk kez bu şekilde bir kadını arzuluyordum. Belimden aşağısı cayır cayır yanmaya başlamıştı. O hoş duygu bedenimi sararken vicdanım yine iş başındaydı. Ve tabii birkaç saattir acısını hiçe sayan Ali de...

Yataktan kalkıp sinirle, "Ehh! Yemedik yatağını!" diye aklımdan onu silmeye çalışırken kendimi yatak odasından dışarı zor attım. Salona geçip oturdum ama mideme taş oturmuştu sanki. Ben onu arzuluyor olamazdım. Bu fikrime, zikrime, bedenime ve en çok Aslı'ya ihanetti. Aslı'dan sonra içkinin kollarındayken bulmuştum kadın tenini. Şimdi olmadığım kadar kendimdeydim. Ben içimdeki savaşı kazanmaya çalışırken Ebru daha bir beter halde geri döndü. Altında bütün hatlarını meydana çıkarmış bir tayt, üzerinde göbeğini ve ince belini açıkta bırakan kısa bir tişörtle muhteşemdi. Ayran budalası gibi ona bakarken yutkunamadım bile. İçimde öfke, haz, ihanet, vicdan birbirine girmişti. Tabii taşlaşmış olan erkekliğim cabası! Karanlık yine öksüz Ali'yi benden alıp cehennemin dibine atarken Ebru, "Kıyafetlerini kurutmaya attım. Yarım saate bitmiş olur. O zaman gidebilirsin," derken beline gelen ıslak, kıvırcık saçlarını toplamaya çalışıyordu. Lan bu kızın saçları kısa ve gökyüzüne doğru bakmıyor muydu? Ne zaman bu kadar uzamıştı? Onun etkisine girmeden, "Ne o, benden rahatsız mı oldun?" diye öfkeyle sordum.

Ebru şaşkınca bana baktı ve, "Bu kadarı yeter! Ben arıyorum Sedat Bey'i gelip seni alsın," diye telefonuna uzandığında adeta yanına uçtum. Arkasından kulağında duran telefona nasıl uzandıysam Ebru donup kaldı. Burnuma dolan bu koku da neyin nesiydi? O kokuyordu ama daha keskin. "Ne kokuyorsun sen böyle?" diye sordum durgunca. Ebru aptala dönmüş bana bakarken, "Ne? Şey... Bana özel

bir şampuan," dedi aptalca. Sonra kendine gelir gibi oldu ve, "Verir misin telefonumu?" diye sinirle soludu. Aklımda her şey birbirine girmiş, karmakarışıktım. Niye etkileniyordum ondan?

Kabullenemez bir sinirle, "Kimseyi aramayacaksın!" diye telefonu duvara çarptım. Telefon tuz buz olup her yere dağıldı. Ebru, "Sen gerçekten rahatsızsın," diye korkuyla benden uzaklaşırken pişmandım ama geri dönüşü yoktu. Ebru o korkuyla geri geri kapıya doğru gitmeye başladığında ben adım adım ona yaklaşıyordum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir yanım akışına bırakmak isterken bir yanım kaçıp gitmek istiyordu. Ona ulaşmama bir adım kala, "Aferin, doğru teşhis!" dedim dişlerimi sıkarak.

Ebru kapıya yetişemeyeceğini, onu yakalayacağımı biliyordu. "Benden ne istiyorsun? Neden buradasın?" diye sordu, iyice ürkmüştü sanırım. Ona ulaştım ama dokunmaya cesaret edemedim. Aklımdan ateşimi söndürecek olmadık kareler geçerken bu kadar aşağılık olabileceğime inanamıyordum. Bu kadar iradesiz olamazdım. Ben... Ben onu deli gibi istemiş olamazdım. İtiraf eder gibi, "Çektiğim bütün acıların sebebi sensin," dedim. Ebru yakalanmış bir av gibi, "Anlamadım?" diye sordu ama dış kapıya yapışmasına az kalmıştı. Belki bu anlamsız ikilem gider diye umut ederek öfkeyle, "O gün o silahın üzerine atlamayacaktın Doktor," dedim öfkeyle. Ebru hayatının şokunu yaşıyordu. Sanki ben bilmiyormuşum gibi, "Ben yardım etmeye çalışıyordum," diyebildi. Hali karşısında içim acıdı ama bana kimse acımamıştı. Hırsla, "Senden yardım isteyen mi oldu Doktor? O gün... O gün her şey bitecek, ben onunla gidecektim. Senin yüzünden gidemedim. Bizi ayırdın sen!" diye bağırırken o güne geri dönmüş gibi gözlerim kapanmış, kafamı deli gibi sağa sola sallıyordum.

"Teşekkür beklemiyordum ama suçlanmayı da hak etmiyorum," dedi kırılmış bir halde. O an kendimi kaybedip onu kollarından yakaladım. Her şeyin suçlusu oymuş gibi sarsmamla sırtını kapıya çarpmam bir oldu.

"Teşekkür mü? Suçlanmak mı? Sen benim elimden ölümü aldın!" diye bağırdım. Ebru canının acısıyla, "Sen gerçekten aklını yitirmişsin. Beni suçlayamazsın!" diye bağırdı. O an söylediği öyle basit geldi ki kahkahalarla gülmeye başladım. "Bu mu yani?" diye sordum alayla.

"Ne bekliyorsun? Özür mü? Ya da ver bir silah ben kafana sıkayım! Bunu mu istiyorsun?" diye dehşetle sordu ve kendini kollarımdan kurtarıp salonun benden en uzak yerine geçti. Kapının önünde öylece kaldım. Beni öldürmesine izin verebilir miydim? Sevdiklerime bunu yapabilir miydim? Ölemezdim. Kendimi öldürtmeyi de beceremiyordum. Yaşayamıyordum da. Yani boktandı her şey.

O ara 'bip' sesi aralıklarla duyulmaya başladı. Ebru hızla salondan çıktı. Geldiğinde kıyafetlerim elindeydi. Bana yaklaşmadan karşımda durdu, "Kıyafetlerin kurudu. Artık gitsen iyi olur," dedi ve bırakıp salondan çıktı. Ağlamak istiyordum. Hatta ölmek...

Ne kıpırdayacak ne buradan gidecek gücüm vardı. Kanım çekilmiş gibi her yanım buza dönmüştü. Külçe gibi koltuğa yığılıp öylece kalakaldım. Ebru gittiğimi sanmış olmalı ki üzerine kısacık giydiği siyah askılı gecelikle salona girdiğinde yine bir şok geçiriyordu.

"Sen... Sen daha gitmedin mi?" diye şaşkınca sordu. Sorusunun cevabı, buradaydım. Gözlerine bakıp umutla, "Yapar mısın?" diye sordum. Ebru aptalca, "Neyi?" diye sordu.

"Kafama sıkar mısın?" dedim. Evet derse belki acılarım bitecek, onda bulduğum huzuru sonsuza dek hissedecektim. Delirmiş olmalıydım.

Ebru, "Oradan katile mi benziyorum?" diye sorarken sesi boğuklaşmış, gözleri dolu doluydu. Neden ağlamak üzereydi bilemedim.

"Sen zaten katilsin Doktor. Beni yaşarken öldürdün," derken Ebru'nun gözlerinden süzülen yaşlar hiç hoşuma gitmedi. Acımı yaşar gibi bana bakıyordu. "Ben... Ben bunu yapamam. Suçluysam

karşındayım. Sen öldür o zaman beni ya da ne yapacaksan yap," derken gözyaşları sel olmuş akıyordu.

Acıyla güldüm ve, "Ne kadar basit değil mi? Ben de bu kadar basit olsun istiyorum ama olmuyor Doktor! Ölseydim her şey basitti. Her şey bitmiş, ben şu an bu acıyı çekmiyor olurdum. Ama şimdi... Bu sikik dünyaya sıkıştım kaldım. Neden biliyor musun? Ölemiyorum! Ölemiyorum çünkü silahı kafama her dayadığımda çocuklarım geliyor aklıma! Yine de sık diyorum kafana! Büyürler diyorum! Sedat var! Duygu var! Baba gibi baba Bekir var diyorum. Bakarlar onlara diyorum. Sonuç! Çocuklarımla bitmiyor. Aile dediğim insanlar geliyor aklıma. Ölemiyorum! Basamıyorum tetiğe. Neden? Söyle Doktor! Neden diye sor bana!" diye avaz avaz bağırırken gözyaşlarım benden izinsiz akıyordu. Ebru cesaret edip soramadı ama ben devam ettim. Bütün suçu ona atmak bir o kadar kolay geldi.

"Çünkü işgüzar bir doktor o gün benim kafama dayadığım silahın üzerine atladı da ondan! Yok Doktor yok! Bu kadar kolay kurtulamazsın benden çünkü ben kolay kurtulamayacağım bu hayattan. Bu benim lanetim. Senin lanetin de benim," diye haykırırken dediklerime inanamıyordum. Tek bildiğim haykırdıkça rahatladım. Ebru elleriyle gözyaşlarını silerken, "Karşındayım. Ne yapacaksan yap. Bugün olmazsa işteyim her gün. Her gece evimi mi basacaksın? Bas! Ama ben anlayamıyorum. Hadi beni bir kenara bırak. Ne zamana kadar kendine bunu yapacaksın? Asıl onu söyle," diye gözlerime baktı ve sakince, "Ali... Çok acı çekiyorsun belli. Sana kendine gel, ailen var, çocukların var gibi cümleler kurmayacağım. Acı ama gerçek, herkes bir gün ölecek..." diye kuracağı cümlenin sonunu duymak istemedim.

"Yeter! Kapat çeneni! Onu benden ayırdığınla kal! Sakın adını ağzına alma seni gebertirim!" diye bağırdığımda Ebru'nun gözlerinde her duyguyu gördüm. Hüsran, dehşet ve kırgınlık. Gözlerinden akan yaşları saklamadan, "Defol evimden!" diye bağırıp

salondan çıkıp gitti. Bir yanım haksız olduğumu bağırırken bir yanım haklı olduğumu savunuyordu. Giyinip çıktığımda sabah saat altı olmuştu. Arabayı almayıp yürüdüm. Yürürken gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Kendimi Kadıköy'deki evin kapısında bulduğumda bitmiştim. Yaşadığım onca yıl içinde biriktirdiğim her şey aklımı ele geçirmiş, bana tekrar tekrar yaşatırken Duygu'ya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Gözyaşlarıma aldırmadan Duygu'yu aradım.

Duygu telefonunu bir hevesle açıp, "Ali'm..." dediğinde hıçkırarak, "Duygu sana ihtiyacım var," dedim ama konuşamıyordum. Duygu, "A... Ali'm... Tamam neredesin, söyle çabuk. Geliyorum," dedi sesi titreyerek.

"Kadıköy'deki evdeyim. Duygu..." diyebildim. Duygu, "Telefonu sakın kapatma Ali. Geliyorum," dedi ve sanki yanıma ışınlandı. Meğerse Sedat getirmiş ama aşağı katın merdiveninde kalmış. Yukarı çıkmamış. Duygu kapıda beni gördüğünde dizlerinin üzerine çöküp oramı buramı kontrol ederek, "Neyin var? Ne oldu? Hastaneye gidelim. Ali'm! Söyle, ne oldu?" diye soruları panik halinde sıralarken, "Ben... Ben... Ben ölemiyorum Duygu. Ben dayanamıyorum. Yaşamak istemiyorum," diye haykırdım. Duygu yüzümü ellerinin arasına almış, "Geldim bak. Buradayım. Yanındayım. Geçecek. Biz birlikte atlatacağız," diyerek gözlerimin içine baka baka ağlarken ben ona sarılıp hüngür hüngür ağlıyordum. Duygu, "Hadi içeri girelim, olmaz mı? Bugün burada kalırız. Hadi Ali'm, olur mu?" diye ellerimden tutmuş ağlayarak gözümün içine bakıyordu. Bir çocuk gibi kafamı sallayıp yerden kalkmıştım. İçeri girdiğimizde bütün geçmiş beni esir almıştı ve ben yine dizlerimin üzerine çöküp kalmıştım. Aslı'yı buraya ilk getirdiğim an geldi gözümün önüne. "Aslı..." dedim kalbimi delip geçen özlemle. Duygu sabırla sarıp sarmaladı. Susana dek avuttu durdu. Dizlerinde ağlarken ne ara sızmışım bilmiyorum ama gözümü açtığımda Duygu sırtını duvara dayamış hâlâ

dizlerinde olan başımı okşuyordu. Kafamı kaldırmamla gözünün yaşını silip gülümsedi ve, "Uyandın mı?" dedi.

Sesim beni terk etmişti. Konuşsam kelimeler yoktu. Utanmak istedim ama utanç bile yoktu hissedecek. Duygu, "Duşa girmek ister misin? Bir şeyler yedin mi?" diye sordu. Dizlerimin üzerinde doğrulup elimi uzattım. Duygu hızlıca ellerimi tuttu ve ayağa kalktı. "Tamam, sen duşa gir, ben bir şeyler hazırlayayım. Ama sakın o banyonun kapısını kilitleme. Biliyorsun korkuyorum," dedi. Yine bir şey demeden kafamı salladım ve duşa girdim. Gözyaşlarım tepemden aşağı süzülen suyla sessizce aktı. Duygu çıkana kadar bahaneler bulup seslendi durdu bana. Çıktığımda sucuklu yumurta kokusu geldi burnuma. O an irdelemedim nereden buldu bunları diye. Sedat getirmiş kapıya. Ben ölsem ödeyemem onlara hakkımı.

Boğazıma dizilen yumurtayı yedim mi, yemedim mi, bilmiyorum. Duygu sessizce masayı topladı ve, "Çayı koydum. Oh iyi oldu vallahi! Çocuk gürültüsü olmadan bir günüm geçsin," diye elimden tutup beni koltuğa oturttu. Elimi bırakmadan önümde diz çöktü.

"Ali'm..." dedi ilk. Sesi boğuklaşmış, ağladı ağlayacak. Onun dolu dolu gözlerini gördüm ya benim musluklar zaten açık, gözümden aktı yaşlar. Duygu, "Ağla Ali'm... Ağla. İstediğin gibi ağla ama konuş benimle," dedi yalvararak.

"Ben... Ben Aslı'yı unutmak istemiyorum Duygu... Ölmeme izin vermedi. Yetmedi aklıma girdi. Ondan kaçtım. Ben Aslı'ya bunu yapmak istemiyorum. Onunla bitecekti her şey. Ben dün gece hissettiklerimden utandım. Onu deli gibi istedim. Ayıktı kafam ama onu istedim. Aslı'ya bunu nasıl yaptım? Ben şerefsizin tekiyim..." diye dün Ebru'yla olanları bütün çıplaklığıyla, hislerimle, isyanımla anlattım.

Duygu sadece ağladı. Hiçbir şey demedi. Ne zaman sonra yerden kalkıp yanıma oturdu. Gözümün içine bakıp, "Kendi etimin yanık

kokusunun lağım kokusuna karıştığı, farelerin etlerimi kemirmeye başladığı küflü, karanlık tuvaletin içinde ölüp gidecek bir çocuktum ben. Bir süre sonra ne tenimi dağlayan puroların acısını hissediyordum ne de o yüzlerini hiç unutmadığım adamların bana yaşattıklarını. O iğrenç zamanlarda tek istediğim sonsuza dek uyumaktı. Beni bulduğunuz gün ne Sedat'ın söyledikleri ne Bekir'in gözyaşları umut oldu bana. Ta ki senin dişlerini sıkıp gözlerinden yaşlar akarken tebessümle, *'Kız sen ne çirkin şeysin öyle!'* diyen umut dolu sesini duyana dek Ali'm," diye gözünün yaşı yüzünü yıkarken zor konuşuyordu. Onun haline dayanamadım. Salya sümük, "Duygu yeter... Anlatma!" dedim konuşabildiğim kadar. Duygu onca yıl sonra bana o gün hakkında ilk kez konuşuyordu. "Sen bana nasıl umut olduysan, belli ki Ebru da sana umut olmuş Ali'm. Sevdiklerinle yeniden başlamak için bir şans vermiş. Sanırım o gerçekten Aslı'nın sana hediyesi."

İsyan eder gibi, "Yapma Duygu..." dedim gözlerim kapanmış, akmasın istiyordum yaşlar ama benim gibi şerefsizi kim dinler! Duygu, "O seni kurtarmasaydı şu an bana sarılıyor olamazdım. Sen ölseydin çocukların bir de babasız kalacaklardı. Büyüdüklerinde onlara ne diyecektik? 'Annenizin ölümüne dayanamayan babanız sizi bırakıp gitti.' mi? Ebru sana çok büyük iyilik etmiş. Seni bize bağışlamış."

"Ben böyle yaşamıyorum Duygu!" diye haykırdım.

"Söyle Ali'm, beni o tuvalet köşesinde ölmek üzere bulduğun gün bana niye öyle bir cümle kurdun? Ebru'nun yaptığı seninkinden farklı değil Ali'm. Ve biri yaşamayı hak ediyorsa bu senden başkası değil."

"Ya Aslı? O ölmeyi hak etti mi? Benim yüzümden öldü o!"

"Aslı, sen ölseydin senin gibi olmazdı Ali. O evlatlarına tutunur, hayata küfrede ede yaşardı. Ebru'yu hayatının neresine koyarsın bilmiyorum ama duygular insanlar için. İnsanoğlu nelere alışmıyor...

Ne ben ne ailemiz ne de sen Aslı'yı unutamayız ama yaşarken ölüye dönmeye hakkın yok. Ebru hakkında anlattıklarından çıkardığım ne biliyor musun? O Sedat olmuş seni kurtaran, Sen Duygu olmuşsun kurtarılmayı hak eden. Bunu bir düşün istersen," diye anlattıklarını gözyaşlarım aka aka dinledim. O gün orada kaldık. Duygu gece hiç uyumadı. Evin içinde beni kontrol edecek diye döndü durdu. Uyur gibi yapıp onunla konuştuğum her şeyi düşünüp durdum. Yine sessizce aktı gözyaşlarım. Verebildiğim tek karar Ebru'dan yine kaçmaktı. Ne ona zarar vermek istiyordum ne de onu hayatıma sokmak. Çünkü ben korkağın tekiydim.

Aslı öleli bir sene...

Altı ay sonra...

İşten çıktıktan sonra saat yedi gibi Aslı'nın mezarını ziyaret ettim. Sonra arabadan aldığım büyük rakıyla içimi dökmeye, Akif Amca'nın yanına geçtim. Kırık dökük kapı gıcırdayarak açıldı ve Akif Amca göründü. "Gel oğul gel. Bak bugün misafirlerim var," dedi ve beni içeri aldığında ağzım açık Bekir ve Sedat'a bakıyordum. Levent sırıtıp oturduğu yerden kalktı ve, "O rakı bize az gelir, değil mi Akif Amca?" diye sordu gidip yenisini almak için.

Bekir sanki bütün rakıyı o içiyor gibi, "Ben içmem, gel otur Levent," dedi. Otururken sırıttım tabii, "Abi hayırdır?" diye sordum ama Sedat oturduğu yerden uzanıp enseme vurarak Bekir'i taklit eder gibi, "Bizim şerle işimiz olur mu Ali'm?" diye göz kırptı.

Bekir, "Özledik Akif Amca'yı geldik ziyarete. Hesap mı vereceğiz?" diye diklendi bana. İyi alışmıştı isyanlara. Levent, "Yüklenmeyin benim Aliş'ime. Bugün Rusların karşısında harikalar yarattı. Adamlar anlaşmayı kabul etmekten başka bir çare bulamadılar," dedi.

Sedat, "Levent söyle o zaman Aliş'ine gelip bizim evde harikalar yaratmaya başlasın çünkü işler boka sarmaya başladı," dedi.

Meraklandım tabii, "Hayırdır abi?" dedim ama ruhum sıkıştı. Sedat ne derse ne yapsa bana kâr etmemişti. Artık derdi de tasayı da anlatmaz olmuştu. Kederle başını sola doğru eğdi ve suskun kaldı. Elindeki rakı dolu bardağı kafasına dikti ve, "Ali.," dedi söyleyemeyecek gibi.

"He abi?" dedim onu rahatlatır gibi.

"Biz aile olarak kararlarımızı hep birlikte verdik ama bu sefer karar verecek tek bir kişi var. O da sensin. Kızlar nasıl böyle bir düşünceye kapıldılar hiçbir fikrimiz yok ama doğruluk payı olduğunu düşünüyoruz."

"Abi dolandırmasan..." dedim ukalalık yaparak.

"Ulan şerefsiz bırak bitireyim, zaten dile getirmek zor," dedi Sedat.

"Tamam abi dinliyorum, sustum," dedim sıkıntıyla.

"Kızlar Şile'deki çiftlikten taşınmamız gerektiğini düşünüyorlar. Gerçi Duygu pek hevesli değil ama senin eve dönmen için bunun gerekli olduğunu kabul ediyor," dedi ve sustu.

Hepsi tedirgin, hepsinin gözü bendeydi. Demek Duygu beni bu ara ondan hiç aramıyordu. Büyük ihtimal gözünün yaşı yine yüzünü yıkıyordu.

"Abi karar sizin sonuçta, ben ne desem boş. Nasıl rahat edeceksiniz," dedim ama boğazım düğüm düğümdü. Orası benim Maviş'imin yuvasıydı. Bizi gönülden evine kabul etmişti. Geçirdiğimiz o güzel yıllar vardı o çiftlikte. Bir süre göğsümün tam ortasına oturan kederin geçmesini bekledim. Rakımı bir iki yudumda bitirip, "Abi tek ricam var. Orayı elden çıkarmayalım," dedim.

Sedat, "Dayalı döşeli duracak. Bahçesinde hep çiçekler açacak; tıpkı şimdi ve eskiden olduğu gibi. Orası her şeyden önce bize Arnavut Ethem'in yadigârı. Bir çatal bile çıkmayacak oradan. Duran Efendi ve ailesi müştemilatta kalıp her şeyiyle ilgilenecek. Belki

acılarımız hafiflediğinde geri döneriz," diyerek rakısını genzinden aşağı dökerken gözleri dolu doluydu. Bu kâbusun en duygusalı Sedat'tı. Kimse bir süre hiç konuşmadı. Öylece oturup konuşulanları hazmettik. Ne zaman sonra, "Cihan ve Yıldız ne durumda?" diye sordum."Sen kaldırmışsın ayağını, Cihan basmış. En azından sen açık oynadın. O hayvan yüzümüze gülüp arkadan müptezel olma yolunda ilerliyor. Seni taktı kafaya," diye açıklayan Levent'ti. Bekir ve Sedat yine tedirginlikle birbirlerine baktılar. "Cihan Zekeriyaköy'e gelmeyi kabul etmiyor," dedi Bekir."Niye kabul etmiyor?"

"Senin daha fazla yanlış anlayacağından korkuyor bence.""Bu çocuk bu kadar takıntılı mıydı?" diye sordum sinirle. Levent, "Cihan'ın herkes gibi sana ihtiyacı var ama biz ne desek boş," dedi.Sedat son noktayı koydu. Bana bakarak, "Sen söyle Ali'm. Cihan şu an burada olmayı hak etmiyor mu?" diye sordu.Etmez olur muydu? Şu karşımda oturan üç adamdan ayırmıyordum onu ama onun yüzüne her baktığımda o güne dönüyordum. Anlamsız, hain bir umut doluyordu içime. Aslı çıkıp gelecek, her şey bir rüyaymış gibi uykudan uyanacakmışım gibi hissediyordum. Sonra kendimi kaybediyordum. Ben, benlikten çıkıyordum. Sessizlikti cevabım. Bekir, "Bakalım Ebru ona yardım edebilecek mi? Yıldız, Cihan'ı ikna etmeye çalışıyor," dedi.

"Ebru ne alaka? O ne ara okulu bitirdi de hasta almaya başladı? Stajı bile tam değil onun," diye sordum merakla.Sedat, "Hayvan herif, kızın hastaneden vakti mi kalıyor stajını yapmaya? Yine yaşından iyi işler başarıyor. Serdar akıllılık etti kızını başa getirmekle. O karanlık günlerde hepimizi o toparladı," dedi.

Bekir, "Vallahi Ebru da bulunduğu konumun hakkını verdi fazlasıyla," dedi."Yahu o turuncu kafayı amma abarttınız ha!" dedim. Sedat sinirle, "Kızla uğraştığın gözümden kaçmadı Ali. Bana bak kızı rahat bırak yoksa kafanı koparırım," dedi.

"O kibir abidesiyle ne işim olur benim?" dedim tepkiyle.Levent, "Boşuna demiyorum Cihan'la hamurunuz bir, diye. O da bir türlü kıza ısınamadı. Allah'tan Yıldız frenliyor onu," dedi."Yıldız da mı Ebru'nun hayranlarından?" diye sordum alayla."Lan Ali, Yıldız'la Ebru liseden arkadaşmış, sen bilmiyor musun? Yıldız bizim hastanede laborant görmedin mi hiç?" diye sorduğunda ben ağzım açık Levent'e bakıyordum.

On koldan herkesi bağlamıştı da benim için Ebru çıkmaz sokaktı. Altı aydır benimle köşe kapmaca oynaması bir yana ailemin doktoru olup çıkmıştı. Hoş benden uzak duran o değildi, bendim. Onunla yakın olduğum kısacık zamanda korkmuştum hem ondan hem kendimden. İsmi dahi geçse tüylerim ürperiyordu. Bana göre kim kurt kim kuzuydu belli değildi. Gerçi ondan uzak durmak benim için şimdi bile kolay değildi. İçkinin kollarında yatağıma giren her kadında aklımdaydı ya yine o suçluydu. Belki bir hevesti aklıma takılan. Belki ona duyduğum öfkedendi bu ilgi. Belki öfkem intikama dönüşmek istiyordu da en iyi bildiğim şeyle onun canını yakmak istiyordum. Bir kadın için ağır bir bedeldi bu. Suçu hayatımı kurtarmak olmasa da bu ceza ağırdı. İşin özü korkuyordum ve bu yüzden uzak duruyordum ondan.

Sedat uykudan uyanır gibi, "Ulan ne anlatıyoruz biz sana! Duygu her şeyi yumurtlamıyor mu? Her hafta buluşuyorsunuz ya!" diye sinirle bağırdı ama pişman oldu.

Mahcup bir şekilde Akif Amca'ya döndü ve, "Akif Amca sen bakma benim bağırdığıma bu hayvan deli ediyor beni," diye ters ters bana baktı.

Sessiz kaldım. Ne deseler haklılar. Konu belli. Eve dönmemi istiyorlardı. Hazır değildim. Hazır olacak mıydım bilmiyorum ama en azından insanlığa geçiş yapmıştım. En iyisi işe dönmüştüm. Sabahlara kadar çalışıyordum. Eskisi gibi gülmüyordum. Yine içiyor,

yine acımla her gün ölüyordum da artık mezarlığa vakitlice gidip geliyordum. Ya da çamura bulanmıyor, kendimi vurdurmuyordum. Aslı'yla konuşur olmuştum aylar sonra. Saatlerce mezar taşına oturup varı yoğu anlatıyordum ona. Kelimeler yetmez olduğunda susup öylece oturuyordum. Daha sakindim öncesine göre.

Eve gidemesem de Duygu'yla görüşüyordum. Onun pençesinden kim kurtulmuş ki ben kurtulayım? Her hafta randevu veriyordu bana kendi seçtiği mekanlarda. Ne bunaltıyor ne kötü bir şey anlatıyordu. Cümle aralarında, sohbetlerinde az buçuk sokuşturuyordu söylemek istediklerini. Buluşmaya gitmezsem yanıma gelip, bağırıp çağırıp rezillik çıkarıyordu.

Yalan yok en rahatı Kadıköy'deki evdi. Eğer orda buluştuysak her istediğim yemeği yapıyordu bana. Bazen Sedat ve Bekir geliyordu yanımıza. Hep beraber geçmişe yolculuk yapıyorduk. Tabii Selma'ya söylenmeyeceğine dair yeminler edilip sabah sanki hiç buluşmamış gibi ayrılıyorduk.

Akif Amca'nın, "Hadi oğullarım şerefinize!" demesiyle geldim kendime. Sedat havaya kalkan bardağa karşılık, "Haydi bahçıvan şerefe!" diye kadehini kaldırdı ve biz Akif Amca'nın dört oğlu gibi onun kadehine yolculuğa çıktık.

Saat on bir gibi Sedat'ın telefonu çaldı. Sedat, "Hemen geliyoruz Hamiyet," diyerek kapattı telefonu ve ayağa kalktı. Bekir'de renk atmıştı. Tedirgin bir şekilde, "Neler oluyor?" diye sordu.

Sedat, "Gidelim. Serdar kalp krizi geçirmiş," dediğinde hepimiz ayaklanmıştık. Hastaneye girer girmez bizi Ebru'nun asistanı Gönül karşıladı. Sedat, "Durum nedir?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Gönül, "Serdar Bey, Ebru Hanım'la yemekteymiş. Yemekte kriz geçirmiş. Kalbi durmuş. Ebru Hanım ilk müdahaleyi gerçekleştirmiş. Geleli on dakika oluyor. Başka bir bilgi yok," dedi.

Sedat, "Başında kim var?" diye sordu.

"Doktor Özkan ve Doktor Mücahit var. Kalp ve Damar Cerrahı Saim Bey de yanlarında."

"Ebru nerede?" diye soran Bekir'di. Gönül, "Necati Bey'le birlikte koridorda bekliyor. Onu içeri almadılar," dedi.

Levent, "Bizim Necati mi?" diye sorarken biz koridora varmıştık. Levent kadar ben de Necati ne alaka merak etmiştim ama sesim çıkmıyordu.

Ebru koridorda sandalyeye oturmuş, elinde buruşmuş mendiller hüngür hüngür ağlıyordu. Yanında gerçekten bizim Necati vardı. Omzuna koymuş elini, eğilmiş ona doğru, "Üzülme çilli benim tanıdığım Serdar güçlü adamdır," dedi ve bizi görünce, "İşte takviye kuvvetleri de geldi," diyerek bakışlarını bize dikti. Yalan yok içimde anlamsız bir kıskançlık peyda oldu. N'oluyor lan? Ebru kafasını kaldırdığında gözleri gözlerimle buluştu. Abi yok böyle bir ağız burun! Hamiyet ablanın dediği kadar vardı. Allah özene bezene yaratmış. Bir kere daha ondan uzak durmakta ne kadar haklı olduğumu anlamıştım.

Ebru, Necati'ye gayet samimi bir şekilde sitem eder gibi, "Sen mi haber verdin? Aşk olsun," diye tepkiyle sordu.

Necati, "Yok vallahi! Ben de sen haber verdin sandım," dediğinde Bekir, "Asıl sana aşk olsun kız. Tabii haber verecek. Biz gelmeyeceğiz de kim gelecek?" dedi ve yanına gidip ona sarılırken, "Ağlama babam..." dedi şefkatle.

Ebru, "Kalbi durdu!" dedi hıçkırarak. Bekir, "Düzelir, korkma bir şey olmaz. Eski toprak o!" dedi, onu bıraktığında yerini Sedat devraldı sanki.

Necati sanki kırk yıllık Ebru'nun kankası, "Ben de öyle söyledim ama çok sulu göz çıktı bu çilli," dedi ya kendimi tutamadım. Lan nereden bu samimiyet? Necati manitasından ayrılmış mıydı? Çok zamandır haber de almamıştım. Hem bana n'oluyordu? Bana neydi? Ama içim içimi niye yiyordu o zaman?

Tepkiyle, "Çilli mi?" diye sordum ve hepsi bana döndü. Allah'tan günün şaklabanı Necati, "He baksana, bildiğin çilli. Kırmızı boyaya düşmüş bir uzaylı da olabilir," dedi Ebru'nun omzuna şakayla vururken. Ebru gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Aklı babasındaydı belli.

Sedat, "Necati senin ne işin var burada?" diye sordu.

Necati, "Hoppala! Ben size soruyor muyum ne işiniz var burada diye? Çilli ve babası bizde misafirdi bu akşam. Serdar'ın pili bitmiş, taktırmaya geldik," dedi. Amacı gerilimi azaltmaktı da Sedat olmuş sinir küpü, "Zevzek herif! Adam senin yüzünden kalp krizi geçirdi büyük ihtimal. Yine mi nefes almadın konuşurken?" diye bağırdı.

Necati, "Yok vallahi! Hep beraber yemek yedik. Ben hep bizim çilliye takıldım. Yeminle bir şey yapmadım," dedi kendini savunur gibi.

Ebru düşmüş kendi derdine onların bağırmalarını ciddiye alıp, "Yok Necati bir şey yapmadı. Onun suçu yok," dediğinde herkes aptalca ona bakıyordu.

Ebru onların bakışlarıyla daha bir ağlamaya başladı. Hem de ne ağlamak! Yanına gidip onu kollarıma almak, teselli etmek istedim yalan yok ama yapamadım. Beni ona karşı tutan neydi bilmiyorum. Benim yerime Necati, "Ağlama artık, için çıktı. Bir şey olmaz. Serdar amca bilir Azrail nasıl kandırılır," dedi.

Sedat başını okşarken, "Kız yeter, baban güçlü adamdır bir şey olmaz. Ağlama!" diyerek merhametiyle sarıp sarmaladı.

"Ben ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Benim başka kimsem yok. O... İyiydi. Bütün kontrolleri yapıldı. Doktor atlattığını söylemişti," diye ağlarken ben hariç hepsi başına toplanmış onu teselli ederken o an onu Duygu yerine koyduklarını anlamıştım. Hiç korkmuyorlar mıydı? Hiç mi düşünmüyorlardı? Tekrar tekrar bunu

yaşamayı nasıl göze alıyorlardı? Bağlanmak, sevmek, kollamak ve en zoru kaybetmenin acısını yaşamak yorucu gelmiyor muydu?

Düşünce karmaşası beynimi yiyip bitirirken yarım saatin sonunda Doktor Özkan çıktı acil servis kapısından. Sanki beyin nakli gerçekleştirmiş gibi bizi es geçip Ebru'nun önünde durdu. Ebru sorsam mı sormasam mı diye korkuyla ona bakarken Sedat, "Konuşsana Doktor!" diye sert çıkınca Özkan bize dönerek, "Hocamızın durumu iyi ama onu yoğun bakımda gözlem altına aldık. Bilinci açık. Yalnız kalbe giden iki damarı zor açtık. Kalp spazmlarının sıklıkla yaşanması durumunu sevimsizleştiriyor. Bu durumda ne yapılabilir ona bakacağız. Bekleyecek bir şey yok Sedat Bey. Biz sizi herhangi bir durumda haberdar ederiz. Hocamız bize emanet," dedi.

Ebru, "Özkan onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Ebru şimdi bu riski almayalım. Durumu biraz stabil hale gelsin, sonra. Olmaz mı?" diye sordu.

Bekir, "Rica minnetle bu iş olmaz. Görelim mi? Görmeyelim mi? Sen onu söyle," diye çıkıştı. Az bile yaptı. Bana kalsa boğazına çoktan yapışmıştım. Özkan bozuldu tabii, "Ben hayır diyorum. Gelişmeler hakkında Başhemşire Hamiyet Hanım size bilgi verir," dedi. Özkan uzaklaşırken Sedat, "Sağ ol Doktor!" dedi ve Ebru'ya dönüp, "Hadi Ebru gel seni bize götürelim. Yalnız kalma," dedi.

"Ben burada kalacağım. Lütfen siz rahatsız olmayın."

Bekir, "O ne demek öyle Ebru? Bizim en kötü zamanımızda sen vardın. Hadi yürü, bizimle geliyorsun. Kızlar bekliyor. Zor durdular gelmemek için," dedi bir baba edasıyla. Ne zaman öğrendiler bilmiyorum. Belki de Bekir ayak yapmıştı.

Ebru, "Gerçekten ben gelsem de aklım babamda kalır. Babam iyileşince beraber geliriz. Ben iyiyim zaten yapılacak işlerim var," dedi gözyaşlarını silerek.

Sıra benimdi, geldiğimden beri tek bir kelime etmemiştim. "Siz gidin. Doktor'la ben kalırım. Nasıl olsa buradayım," dedim soğukça.

Sedat bana acaba diye bakarken, "Gerek yok Ali. Ben kalırım Ebru'yla," dedi sert bir sesle.

Bekir, "Sedat bırak kalsın Ali. Sen kalırsan Duygu evde durmaz. O durmazsa Selma durmaz. Tabii Yıldız hiç durmaz," dedi.

Ebru, "Kimsenin kalmasına gerek yok gerçekten, teşekkür ederim. Ben iyiyim. Babam da iyi olacak," dedi. Sedat o sırada benim yanıma gelip, "Kızı sinir etmeyeceksen kal başında. Yoksa ben kalırım," dedi. "Abi tamam, kalırım ben. Canı yanmış kıza ne yapayım?" dedim.

Sedat, "Ebru saat kaç olursa olsun bir şey olursa, biri canını sıkarsa bana haber ver. Ben gelirim anlaştık mı?" diye sordu. Ebru, "Tamam, ararım," dediğinde onlar uzaklaşırken benim kaldığımı gören Ebru, soğukça, "Kalmana gerçekten gerek yok," diyerek döndü arkasını gitti. Şeytan neler söyledi bana da ona uymadım. Uysam yine ucu bana dokunurdu. Bir on dakika oyalandım. Kantine inip ona kahve aldım. Sonra Serdar'ın bulunduğu yoğun bakımın kapısına gittim. Tahmin ettiğim gibi Ebru oturmuş kapının önünde, gözyaşları akarken elinde küçük bir peçete oynayıp duruyordu. Başına dikilip elimdeki kahve bardağını ona uzattım. Ebru kafasını kaldırıp o eşsiz gözleriyle şaşkınca bana baktı ama kahveyi almadı.

"Bırak kaprisi al şu kahveyi. Sana iyi gelecek," dedim.

Ebru küçük bir kız gibi, "İstemiyorum," dedi. Ona ayak uydurur gibi, "En sevdiğin, iki kaşık kahve ve bir parmak süt," dedim.

Ebru, "Sen kahveyi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu ama gözlerinde kalan yaşı silip, "Dur söyleme. Şu zekâ olayı değil mi? Görsel hafızanın çok iyi olduğunu babam söylemişti," dedi. Oysa ilgimi çekmeyen hiçbir şeyin aklımda kalmadığını bilmiyordu. "Neyse ne hadi al," dediğimde Ebru inatla, "Neden buradasın?" diye

sordu. Gülümseyerek karşısındaki sandalyeye oturdum. Kahvesini karıştırıp, "Kahveni alırsan söylerim," dedim. Ebru yerinden kalkıp sinirle benden uzak başka bir sandalyeye oturdu. Derin bir nefes alıp yerimden kalktım ve bu sefer onun yanına oturdum. Ebru tam yanımdan kalkacaktı ki koluna yapışıp, "Bırak bu zor gününde yanında olayım. Beni kendine borçlu bırakma," derken samimiydim.

Ebru, "Bana borçlu falan değilsin," diye kolunu çekmeye çalıştı ama izin vermedim. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, "Bırak kolumu!" derken perişandı. Kahveyi kenara koymam ve ona sarılmam bir oldu. Sarıldığıma sarılacağıma pişmandım. O hanımeli kokusu ciğerlerime dolarken ben yine onunla tam bir erkektim. Onu sahiplenmeli, korumalı, mutlu etmeliydim. Bu düşünceler damarlarıma virüs gibi yayılırken Ebru kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, "Tamam geçti! Ağlama bak Serdar iyiymiş. Şu senin Özkan gelip havasını bastı ya!" dedim. Ebru benden tam uzaklaşmadı ama kendini benden çekip yüzüme baktı. Nefes alıp verişi yüzüme çarpıyordu ya içtiğim onca rakı böyle başımı döndürmemişti. Gözlerinin içine bakıp ondan uzaklaştım. Yine içim korkuyla doldu ama önleyemediğim bir istekle alnından yanağına sarkan kıvırcık bir tutam saçını geriye doğru şefkatle ittim. Gözlerindeydi gözlerim. Kâbusumun ortasında bu huzur neydi şimdi? Gözyaşının yol yol olduğu yanağını okşadım, bulduğum huzurla, "Ağlamanı hiç sevmiyorum," dedim. Ebru'nun gözlerinde gördüğüm umut muydu? Şu an ben Ali değildim. Ne kaybetmiş Ali'ydim ne hayata küsmüş Ali. Ebru rüyadan uyanır gibi, "Ben hava almalıyım," dedi. Hadi benim ondan uzak durmak için yığınla sebebim vardı. O niye bu kadar benden kaçma heveslisiydi? Başına gelecekleri mi hissetmişti? Bakışları kaçamak, tanımadığı bana bir o kadar alıngandı hareketleri. Her şeyi bir kenara koyup, "Hadi gel!" diyerek elinden tuttuğum gibi kaldırdım. Koridorda eli elimde, benimle sürükleniyordu. Aniden durdu ve, "Sen gerçek misin?" diye sordu.

"Ne demek o şimdi?" diye ona döndüm.

"Sorumu duydun," dedi ve elini çekmeye çalıştı ama izin vermedim. İstemiyordum elini bırakmak.

"Doktor yüzün gözün bembeyaz. Gidelim havamızı alalım sonra bir çorba içelim olur mu?" diye sordum.

Ebru, "Yok sen gerçekten Ali olamazsın. Bir saat oldu ama hiç bağırmadın. Gayet normal davranıyorsun. Beni tehdit bile etmedin," dedi.

"Yahu sen ne biçim bir kadınsın? Ne iyiye geliyorsun ne kötüye. Çenen maşallah hiç durmuyor. Kaydırma gönyemi de yürü," dedim ama yeminle bağırmadım.

Ebru, "Bana köpeğin gibi davranamazsın!" diye elini hırsla benden çekip hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Hey Allah'ım! Bütün manyaklar beni buluyor. Doktor!" diye bağırdım.

Ebru arkasını bile bana dönmeye tenezzül etmeden, "Benden uzak dur Ali! İstemiyorum seni de iyiliğini de!" diye bağırdı. Tabii içimde ona karşı hissettiğim iyi ya da kötü her şey tepeme toplandı. Ne ara ona yetiştim ne ara önüne geçip, "Düşün bakalım Doktor! Herkesin zekâna, azmine hayran kalışını, seni övmelerini ben duymak istiyor muyum? Peki o senin bitmek tükenmek bilmeyen merhametinin altında ezilmeyi? Hadi geç bunları senin o kırmızı, yer çekimine karşı gelen kıvırcık turuncu saçlarını, yüzünden hiç silinmeyen o umut dolu ifadeni, bırak o iştah açıcı kışkırtıcı güzel bedenini, o her yerini kaplamış anlamsız çillerini görmek istiyor muyum? Ya da her sana baktığımda gözlerindeki o anlayamadığım bakışını istiyor muyum?" diye haykırırken koridorun ortasında ellerim yumruk olmuş adeta içimdekileri niye kusmuştum bilmiyorum.

Ebru'nun gözünden dökülen yaşlar içime dolarken, "Cevap ver Doktor!" diye haykırdım.

Ebru, "İstemiyorsun biliyorum!" diye isyanla bağırdığında alayla, "Ama buradayım," diye ellerimi açıp yana doğru kaldırdım.

Ebru, "Git o zaman!" diye bağırdı ya. Kal lütfen, diye bağırmasını öyle istedim ki. Acı olansa bu isteğimin yine beni karanlığıma sürüklemesiydi. Gözlerimi kapatıp ne yapacağımı bilmez bir halde bir iki saniye öylesine durdum. Yumruklarım sıkılıydı ve ben çaresizdim. Kaçmayı seçtim. Arkamı dönüp yürümeye başladım. Bana kalsa dönmezdim. İstemediğimden değil. Korkumdan. Bir yarım saat hastanenin çevresini iki üç kere turladım. Telefonum çalmaya başladı. Arayan Hamiyet ablaydı.

"Hayırdır abla bir haber mi var?" diye sordum.

"Yok Ali sizi merak ettim. Ebru ne durumda. Ben burayı bırakamıyorum."

"Abla senin nasıl her şeyden haberin oluyor ben çözemedim. Hava almaya çıkmıştım. O iyi zırlayıp duruyor."

"Teselli et o zaman. Hadi kapatıyorum," diye kıkır kıkır gülerek kapattı. İçeri girdiğimde Ebru'yu yoğun bakımın önündeki üçlü sandalyeye uzanmış buldum. Uyumuş kalmıştı. İlk karşısına oturdum. Gözünün pınarında yaş birikmiş öylece duruyordu. Ağzı burnu kıpkırmızıydı ve yorgun olduğu her halinden belliydi. Yerimden kalkıp onu usulca kucağıma aldım. Sanki kırk yıldır kucağımda uyuyor gibi yüzünü göğsüme dayadı. Nefes bile almadım kokusunu duymamak adına. Uyanır diye bekledim ama kendini korumaya almak ister gibi bana yaklaşıp kucağıma yerleşti. İki adım ancak atmıştım ki şuursuzca onun kokusunu solurken buldum kendimi. Kucağımdan atıp kurtulmak istedim yalan yok. Zor tuttum kollarımda ama derin derin soludum. Ofisindeki üçlü koltuğa yatırıp üzerini örttüm. Gece saat üçü bulmuş, ben olmak istediğim en son kişiyle bir odanın içinde yalnızdım ve karşısına geçmiş onu seyrediyordum. Turuncu saçlarına uyumlu kaşı, gözü, ağzı, yüzü karşımdaydı. Sızmışım.

Sessize aldığım telefonumun vızıltısıyla gözlerimi açtım. Ofisin dışına çıkıp telefona baktığımda saatin dokuz olduğunu görmemle telefonu aynı anda açtım.

"Kız Çirkin hayırdır, rüyanda beni mi gördün?" diye sordum gülerek. Artık ona hiç surat asmıyordum. İçimdeydi fırtınalar.

"Ali'm, Serdar Amca'ya geldik ama göstermediler. Ebru seninleymiş. Neredesiniz? Gece niye bize haber vermediniz? O kız bizim için gecelerce uyumadı. Sandalye tepelerinde kendini heder etti. Ayıp size ya!" diye verdi veriştirdi. Hah bulduk papazı!

"Duygu acaba Sedat'a da bunları söyledin mi? Çünkü ben bu olayın içinde değilim. Ebru ofisinde uyuyor. Ben de şimdi çıktım yanından."

"Siz beraber mi uyudunuz?" diye meraktan ölür gibi sorarken, "Duygu kapat telefonu adamın asabını bozma. Hadi!" diye sinirle soludum ve kapattım. Kurtul kurtulabilirsen! Tam çıkışa yürüdüm, çıkıp şirkete gideyim, bu teraneden uzak durayım istedim ama bizimkiler koştura koştura Ebru'nun ofisine yürürken niye arkalarından onlara çaktırmadan yürüdüm yeminle bilmiyorum. Belki de merak ettiğim ilişkileriydi. Üç kadın çıt çıkarmadan kapıdan girdiler de Allah'tan kapıyı kapatmadılar. Hepsi üçlü koltuğun yani Ebru'nun yattığı koltuğun etrafına toplanıp başladılar beklemeye. Tabii çeneleri durmaz.

Ebru gözlerini açıp ilk, "Yıldız..." dedi ama kalkarken her yanının uyuştuğu belliydi. Hepsi bir ağızdan, "Günaydın Çilli!" diye ona gülümserken Ebru korkuyla yerinden kalkıp, "Bir şey oldu. Babama bir şey oldu. Siz... Siz o yüzden geldiniz değil mi?" diye hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Selma, "Ebru dur kuzum. Baban iyi merak etme. Yoğun bakımda bana komposto verin, diye bağırıp duruyormuş. Hemen nasıl uydurdun pes yani!" diye sesini yükseltip konuştu ya Ebru ancak

sakinleşti ve, "Ben burada ne arıyorum? En son... Yoğun bakımın önündeydim," dedi ya kazanı kaynatmaya başladı. Ne bilsin karşısında kim var?

Selma dedektif gibi, "Biz şimdi geldik. Sen buraya nasıl geldiğini bilmiyor musun?" diye sordu. İçeri atlamamak için kendimi zor tuttum.

"Şey ben en son yoğun bakımın önünde sızmışım sanırım."

Duygu, "Ali'm taşımış belli seni buraya. Sabah o çıkarken biz girdik," dedi. Ebru şeytan çarpmış gibi, "Benim babamın yanına gitmem gerek," diye ayağa fırladı.

Duygu almış sazı eline, bırakır mı? "Ali hiçbir şey yemediğini söyledi. Önce bir şeyler ye sonra babanı görelim. İtiraz istemiyorum," dedi gülümseyerek.

Ebru, "Ali mi söyledi?" diye aptalca baktı. Duygu, "Ne kadar da düşünceli değil mi?" dedi şirince. Ebru yüzünü buruşturup, "Vardır yine onun bir planı," dedi ya Yıldız, "O kadar değil. O iyi biri. Gerçi Cihan ve onun seninle derdi ne bilmiyorum. Sen de bir şey demiyorsun. Ölümü öp söyle aranızda bir şey mi geçti?" diyerek son noktayı koydu.

"Of Yıldız! Ali gibi kaba biriyle aramda ne geçebilir? Ne o beni tanır ne ben onu. Beni burada istemiyor hepsi bu. Kocanın benimle derdi ne, onu hiç bilmiyorum. Belki Ali yüzündendir," diye bıdır bıdır konuşurken o lanet günde ve sonrasında onunla aramda geçen geceyi anlatmadığını anlamış oluyordum da neden? Başkası olsa bu samimiyetten yüz alıp beni yerin dibine sokabilirdi. Haktı bana da niye yapmıyordu?

Duygu, Ebru'nun elini tuttu ve, "O iyi biri... Sadece acısıyla baş edemiyor. Bence onu kafana takıp kendini üzme. Zaman herkese iyi gelecek," dedi.

Ebru, "Onun o suratsız yüzünü görmediğim sürece bir sorun yok," dedi gülümseyerek. Bana suratsız mı demişti? Haklıydı ama

bozuldum yalan yok. Duygu, "Kız Çilli, sen gülünce daha bir güzel oluyorsun," dedi aniden.

"Ya siz Necati'yle mi konuştunuz?" dedi serzenişle.

Selma, "Akıllı kız," dedi sırıtarak.

Duygu, "Sedat sabah anlattı. O telaşın içinde sana çilli deyip duruyormuş," dedi.

Memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu ve, "Onlar güneş lekesi, çil değil," dedi. Bu sefer söylediğine gerçekten gülüyordum. Hep beraber kahkaha atmaya başladıklarında ben yakalanmadan kapıdan ayrılmıştım. İnanılır gibi değildi. Gizli gizli onları dinlemiştim. İçimden *'Keşke Aslı...'* diye başlayan cümleyi bitiremedim. İşin enteresan tarafı altı ay boyunca kaçmaya çalıştığım duygular şimdi daha da güçlüydü. Her şeyden, herkesten, en çok kendimden kaçar gibi arabaya atladım ve şirkete geçtim. Sabaha kadar kafamı kaldırmadan çalıştım.

Hamamın kurnacısı, düğünün zurnacısıyım!

Bir ay sonra...

Sabahın beşinden beri yattığım yumuşak yatakta tavanı seyrediyordum. Yerimi yadırgamıştım. Hastaneye öyle alışmıştım ki orada olmayı istedim yalan yok. Delirmiş olmalıydım. Hastane kokusu muydu özlediğim yoksa yattığım rahatsız hasta yatağı mı? Cevap bulmayı bir kenara bırakıp yanımda yatan kadına baktım. Hâlâ derin derin uyuyordu ve ben ayılalı bir saati geçmişti. Nasıl buraya geldik, onu bile bilmiyorum. Etrafa bakınca yarım yamalak hatırladım olanları.

Gece yemek yediğim restoran çıkışı yağan şiddetli yağmurda arabayla ıslattığım hatunun, "Öküz herif!" diye bağırmasıyla durmam bir olmuştu. Gece boyu altımda zevkle inlerken özür dilemeleri geldi aklıma. Kendimle gurur duyardım eskiden. Bırak uyanmasını beklemek, çorabımı giymeden kaçardım. Oysa şimdi yorgundum. Ne kaçmaya mecalim vardı ne kalkmaya. Telefonumu elime alıp memnuniyetsizce baktım. Saat yediye geliyordu. Yerimden kalktım, eşyalarımı yanıma alıp banyoya girdim. Banyoda duvara asılı telefondan otel resepsiyonunu arayıp bir kişilik kahvaltı istedim. En azından bunu yapabilirdim. Hızlıca duşa girip bedenimi arındırdım. Niye kendimi bu kadar kirli hissediyordum, bilmiyorum.

Eskiye dönmüştüm dönmesine de eski Ali çok ama çok uzaktı bana. Giyinip banyodan çıktığımda hatun saçlarını düzeltmiş, üzerine sardığı çarşafla masada oturmuş kahvaltı etmek üzereydi. "Günaydın!" dedi gülümseyerek.

"Günaydın!" derken bir gözüm gitmek için kapıdaydı. Adını bile hatırlamadığım esmer güzeli, "Erkencisin ve giyinmişsin. Sanırım gidiyoruz," dedi.

"Benim gitmem gerek. Sen rahatına bak. Kahvaltı güzel görünüyor," dedim. Bozuldu haliyle. "Gerek yok. Ben de çıkarım zaten," dedi ve oturduğu masadan kalktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. Hatunun cevap bile vermeden kıyafetlerini alıp banyoya girmesiyle kapıyı yüzüme kapatması bir oldu. Gözlerimi devirip odadan çıkmamla derin bir nefes aldım. Ucuz atlatmıştım. Niye beklediysem? Sonuç değişmemişti. Kadınları anlamak zordu. Ne bekliyorlardı ki? Dizlerimin üzerine çöküp evlen benimle dememi mi?

Arabaya bindiğimde içimden bana 'Sen pisliğin tekisin!' diyen sesi göz ardı edip gaza bastım. Yine mutsuzdum. Neden mi? Ne yerdeydim ne gökte. Artık bir karar vermeli, yerleşik hayata geçmeliydim.

Ya eve dönecektim ya yeni bir eve geçecektim. Gerçi hastanede rahattım. Geçmişimin beni bulmadığı tek yerdi. Oraya sığınmıştım ve Ebrudan uzak durmak adına son iki haftadır oraya da gitmiyordum. Aklım fikrim hastalıklı gibi onu düşünüyordu. İki haftadır hangi kadının koynuna girdiysem onunla sevişiyordum. O kokuyordu hepsi ama o değildiler ve benim buna bir çözümüm yoktu. Daha ne kadar bu hastalıklı duyguya direnebilirdim bilmiyordum.

Sabah üzerimi değişmek için uğradım hastaneye. Kaderinden kaçamıyor insan. Kaç kaç nereye kadar da benim mizacım buydu. Hoşuma gitmiyorsa, kafama uymuyorsa, işime gelmiyorsa kolayı seçer kaçardım. Yıllarca kaçmamış mıydım anamdan... Boşu boşuna

kaçmıştım Maviş'imden. Şimdi nedenini irdelemiyordum ama kaçıyordum. Tam arabadan indim. Baktım karşımda Serdar. Beni gidiyorum sandı. Bu adam hasta değil miydi? Ne zaman başlamıştı işe?

"Ali nereye?" diye sordu.

"Yüreğimin götürdüğü yere. Sen nereye?" diye alayla sordum.

"Bugün yönetim kurulu toplantısı var. Katılmanı rica ediyorum. Ebru haber verecekti, vermedi mi?"

"Doktor sen tatilde değil miydin? Ne ara iyileştin?"

"Hastane oldukça ben ölmem Ali," dedi gülerek.

"Bensiz yapılmıyor muydu bu toplantı? Ben öyle biliyorum," dedim sırıtarak.

"Ali kadınlar üzerinde senin kadar iyi otorite kuramıyorum. Hele ki biri kızım olunca! Suna'yla Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlattılar. Arada ben güme gideceğim. Gel sen oğlum bu toplantıya. Bir tarafta kızım bir tarafta hissedar Suna..."

"İyi hadi gidelim," dedim ama iki ucu boklu değnek. Suna'yla bir iki gün takılmıştık. Normalleşme sürecimde Suna iki günün sonunda bende alerji yapmaya başlamıştı. Hakkını yememek lazım Suna sıkı hatundu, daha uzun takılmayı düşünmüştüm. Ta ki ikimiz adına tatil planları yapıncaya kadar. Bir sabah çıktım evinden, çıkış o çıkış. Ebru desen ateşten gömlek. Elini sürsen yanarsın. Sürmesen üşürsün. Hadi hayırlısı, diyerek çıktık toplantı odasına. Herkesin toplanmasını beklerken bir lavaboya gideyim dedim. Tam çıktım lavabodan kapıyı araladığımda Serdar ve Ebru'nun konuşmalarıyla öylece durdum. Serdar onu, "Ebru herkes seni bekliyor neredesin?" diye azarlarken Ebru, "Yapacağımız ilk yönetim kurulu toplantısı değil ki! Bu heyecanının sebebi ne baba? Sen niye geldin hem?" diye sorguya çekiyordu.

Serdar, "Suna'yı öldürme diye geldim," dedi. İstemsizce kapıyı biraz daha aralayıp onları görme isteğime yenildim. İki haftadır

yoktum da onun öncesinde vebalı gibi benden kaçmasını saymazsak ara ara onu görüyordum. Koridorda karşılaşıyorduk. Bazen kantinde. Bazen otoparkta. Zamanla bunlar azaldı çünkü Ebru aklını kullanıp benden uzak durmak adına her şeyi planladı. İşe gidiş gelişlerime göre kendi gidiş gelişini ayarlıyordu. Ben arabayı nereye park ediyorsam o diğer tarafa park ediyordu. Tesadüf eseri karşılaştıysak hemen telefonu eline alıp biriyle konuşur gibi yapıyordu. En olmadı beni yok farz edip, burnunu havaya kaldırıp yanımdan hızla uzaklaşıyordu. Ben mi? Tam bir kurda dönüşmüştüm. Avımın kokusunu metreler ötesinden alıyordum. Burnuma tatlı tatlı esen hanımeli kokusunu takip ede ede onu buluyordum.

Hamiyet abla aramızda çok eğlenir olmuştu. Bize her yerde pusu kurup yan yana gelmemiz için elinden geleni yapıyordu. Ben ses çıkarmıyordum ama Ebru köpürüyordu. Bu kovalamacada tam altı ay geçmişti. Babasının hastalanmasına kadar. O geceden sonra karşılaşmadık bile. Şimdi ise saklambaç oynayan bir çocuktan farkım yoktu. Heyecanla görünmekten korkuyordum. Biraz daha zorlarsam kapı aralığından gözüm teleskop gibi çıkacaktı.

Serdar, "Bu arada bugün itibariyle birkaç gün yokum. Malum tatil..." dedi ya işte o an Ebru görüşümdeydi. Şaşkınlıkla babasına bakan yüzünü gördüm ilk. Lan bu kızın çilleri nereye gitmişti? Makyajı kışkırtıcıydı ama kıyaslama yapacak olursam sadelik ona daha çok yakışıyordu. Bu haliyle sanki yabancı birine bakıyordum. Ebru babasına sinirle, "Baba bak yeni iyileştin. Bir aydır sana gözüm gibi bakıyorum. Sakın bana dağ tepe dolaşacağım deme. Lütfen bak!" dedi ama bir yandan eteğini çekiştirip duruyordu. O an gözüm kaydı bedenine.

Serdar, "Yok be kızım! Nursel Hanım'la birkaç günlük Ege Turu'na çıkacağım," dedi ama oralı olmadım çünkü ben Ebru'yu incelemekle meşguldüm. İnce beline göğüs altından oturan, dizinin altında biten kalem etekle öyle seksi duruyordu ki ben mala

bağlamak üzereydim. Göğüslerinin hemen altında biten kısa ceket ilk bakışta usturuplu duruyordu. Tabii kıpırdadıkça sallanan kum saati görünümlü kalçalarını ön plana çıkarmasaydı. Lan yemin ederim kasten giymişti bu kıyafeti. Suna için savaş baltalarını hazırlamıştı anlaşılan. Kabul etmeliydim ki Suna, Ebru'yu kadınlık konusunda ezer geçerdi. Kadın moda ikonu olmuş, bedenini pazarlamayı amaç edinmişti ama Ebru'yu da hafife almamak lazımdı. Ebru'yu ilk kez kendini ön plana çıkarmış görmek şaşırtıcıydı. O güzelliğinin farkında mıydı bilmiyorum ama bugün kullandığı kesindi.

Ebru hayretle babasına bakarken Serdar, "Hadi sonra konuşuruz. Geç oldu bekliyor herkes," dedi ve kapıyı açtığında ben hızla diğer taraftan toplantı odasına girdim. Pislik olsun diye gidip Suna'nın yanına oturdum. Suna şaşkınlıkla, "Ali?" dedi.

"Suna Hanım..." dedim. Suna yılların deneyimiyle kıkırdarken Ebru'nun kapıdan girmesi ve bizi görmesi bir oldu. Gözlerimiz birleştiğinde ağzının açık olduğuna yemin edebilirim. Serdar, "Evet, Ebru da geldi. Başlayabiliriz," dediğinde ben hâlâ Ebru'yu baştan aşağı süzüyordum ve sanırım üzerinde uygulayabileceğim fanteziler kuruyordum. Ebru yerine oturdu ama olaydan kopmuştu. Belliydi. "Kusura bakmayın, trafiğe takıldım," diyerek özür diledi ama bana bakmamaya özen gösterdi.

"Hepimiz o trafikle buraya gayet rahat ulaştık Ebru Hanım," dedim.

Ebru öfkeyle bana baktığında masanın üzerine çıkıp boğazıma yapışacak sandım. "Siz hastanede kalıyorsunuz diye biliyorum. Yanlış mı?" diye sordu. Madem kazanmak adına belden aşağı vuruyordu, istediğini ona verecektim.

"Doğru, hâlâ hastanızım. Nasıl bir tedaviyse sizden kopamıyorum," dedim ya Ebru'nun gözleri patlamış, yüzü kıpkırmızıydı. Böyle bir cevap beklemediği belliydi. Serdar bu anlamsız

konuşmayı kesmek adına asistanına, "Neyse vaktimiz kısıtlı. Hanife Hanım gündem maddelerinin ilki nedir?" diye sordu.

"Birinci madde ertelenen balo Serdar Bey. Balonun yapılma teklifini bir sene önce sunan Suna Hanım. Gerekçesi yapılan ek binalarımız ve halka sunduğumuz karşılıksız hizmetin lansmanı," dediğinde araya girmem gerektiğini biliyordum.

"Neden bu zamana kadar ertelendi?" diye sordum.

Suna işveyle, "Bunu Ebru Hanım'a sormak gerek," diye gıcık bir şekilde ona baktı.

Ebru'ya dönüp, "Sizi dinliyoruz Ebru Hanım," dedim ama yüzümdeki o alaycı ifadeyi bozmadım. Ebru gözlerini benden kaçırıp ondan izinsiz özgür kalan saçı kulaklarının arkasına iliştirdi. "Benim sorunum düzenlenecek balonun içeriğiyle ilgili. Eğer bana daha fazla insana ulaşmak için bir lansmanla gelseydiniz balo ertelenmez belki de biz onuncusunun hazırlığı içinde olurduk. Ama siz dosyada, biz bunu yaptık bunu ettikten başka bir şey sunmuyorsunuz. Çocukların sahneye çıkarılması da ayrı problem. Buna asla onay vermiyorum," diye seti çekti.

Yaptığı açıklama ne kadar mantıklı olursa olsun asla kelimesiyle beni ezip geçtiğini belli ediyordu. Diğer bir yönetim kurulu üyesi Ebru'ya, "Zaten amaç bu Ebru Hanım. Hastanemizle gurur duymayı hedeflememiz kadar doğal bir şey yok," dedi. Ebru, "Size katılmıyorum..." diye sözüne başladığı sırada, "Ebru Hanım yerinde kibir her zaman iyidir değil mi? Bunu en çok sizin biliyor olmanız gerek. Balo yapılacak. Konu kapandı. İkinci gündem maddesi nedir?" diyerek konuşmasına izin vermedim. Ebru sinirden dudaklarını ısırmayı başladı, niye benim olmadık yerlerime bir şeyler batıyordu itiraf etmek istemiyordum.

Ebru savaşmadan ölmeyecekti anlaşılan, bana doğru meydan okur gibi bakarak, "Kararları siz mi alıyorsunuz Ali Bey? O zaman

toplanmamıza ne gerek vardı? Siz hepimize mail atsaydınız yeterli olurdu. Oylamaya ne oldu?" diye sordu.

Ciddi bir yüz ifadesiyle ona doğru istekle baktım, "Tamam oylayalım. İsteyenler?" diye sordum ve elimi kaldırdım. Ebru hariç herkes elini kaldırdı. Suna zaferle sırıtıyordu. Ebru akıllı, bir o kadar işini iyi yürüten biri olabilirdi ama daha yolu vardı. Biraz da ders olsun diye, "İstemeyenler?" diye sordum. Yüzündeki öfke düşmanlığa dönüp elini kaldırdı. Sadece o... Ben istediğime ulaşmıştım.

"Evet, ikinci gündem maddesi nedir?" diye sordum. İçimden Ebru'nun bu toplantı sonunda istifa etmemesi için dua etsem iyi olacaktı.

Hanife Hanım, "Ek binalar konusu var. Bu tartışmaya açık bir konu..." diye devam ediyordu ki yine Suna heyecanla kadının lafının ortasına daldı ve, "Dört ek binamız var. Ve biz amacımızdan sapmış durumdayız. Rehabilitasyon merkezi hâlâ proje aşamasında. Kadın sığınma evi rafta. Biz dört binada sadece kimsesizlere yardım sağlıyoruz. Projemiz hizmet verdiğimiz aş evine döndü. Evet harika bir iş yapıyoruz ama bunun hastaneye bir faydası yok. Rehabilitasyon merkezine dört gözle destek vermeyi bekleyen kurumlar, kuruluşlar var. Ben bir an önce binaların amaçlarına geri dönmesini oylamaya sunuyorum," dedi.

Ebru'da sabır buraya kadarmış, elini sinirle masaya vurmasıyla, "O kadar uzun boylu değil Suna Hanım! Oylamadan önce dört ek binada yaşayan kimsesiz çocukların, dulların, yaşlı insanların siz onları kapı dışarı ettiğinizde nereye gideceğinin bize cevabını verirseniz çok memnun olurum!" diye bağırdı. Yine haklıydı ama tarzı yanlıştı.

Suna gayet sakin bir şekilde, "Ebru Hanım bu benim problemim değil. Elbet devlet bünyesinde onlara yer verecektir. Gerekli yerlere başvuruları yapar, bir çaresine bakarız," dedi.

Ebru sakinliğe geri dönüp ellerini kibarca açtı ve meydan okur gibi, "Güzel, oylayın hadi," dedi. Çünkü o çocuklar giderse o da gidecekti bunu belli etmişti. Ben sessiz kaldığım için asistan Hanife Hanım, "Ek binalar kendi amaçlarına dönsün diyenler?" diye oylamayı başlattı. Herkes benim kullanacağım oyu bekler gibi elime odaklanmıştı. Ben tabii ki elimi kaldırmayacaktım. Bu konuda Serdar'ın da kızıyla aynı tarafta olduğunu biliyordum. Ondan onay almak ister gibi, "Serdar sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?" diye sordum.

Serdar, "O çocuklara çok emek verdik. Hepsi o binaları evleri biliyor. Bütün ihtiyaçları bizim tarafımızdan karşılanıyor. Onları yarı yolda bırakamayız. Ama arazimiz büyük. rehabilitasyon merkezi için yeni bir bina yapılabilir," dedi. Bu iyi bir çözümdü.

"O zaman bina inşaatı için görüşmeleri yapın," dedim. Ebru yüzüme bakmazken Suna bozuldu ama umurumda değildi. Diğer gündem maddeleri de ilk iki maddede olduğu gibi savaş halinde geçti. Son maddenin konuşulması ve Serdar'ın, "Bir dahaki yönetim kurulu toplantısında görüşmek üzere!" demesiyle Ebru'nun toplantıdan jet gibi çıkıp gitmesi bir oldu. Serdar mahcup bir şekilde kaşlarını havaya kaldırırken Suna, "Çocuk yaşta birine hastane yönetimini verirseniz bu kaprislere katlanırsınız. Büyüyecek değil mi babası?" dedi haddini aşarak. Serdar her zaman mütevazi bir insandı. Zekâsına yetişemeyen kimseyle ağız dalaşına girmezdi ki Suna onun topuğuna çıkamazdı. Tabii diplomasız bir alaylı olarak ben hiçbir haksızlığın altında kalmazdım.

"Ebru büyür de sen bu yaştan sonra haddini bilmeyi öğrenebilecek misin? Ağaç yaşken eğiliyordu değil mi?" diye yanlarından ayrıldığımda aşağı otoparka iniyordum. Serdar'ın bana yetişmesi zor olmadı ve hâlâ gülüyordu. "Senin zekânı hep takdir ettim," dedi.

"Bunun zekâyla bir ilgisi yok. Dinsizin hakkından imansız gelir," dedim. Serdar minnetle sırtımı sıvazlayarak benden ayrılırken ayaklarım beni Ebru'nun odasına götürdü. Ofisin içinden Ebru'nun sesi geliyordu. İçeri girmek için kapıyı açtığımda asistanı Gönül'le göz göze geldim. Gönül kenara çekilirken ben odaya adım atmıştım. Ebru öyle sinirliydi ki beni fark etmeden konuşmasına devam etti. "Ben sana yapacağımı bilirim! Bak gör senin o pırasa saçlarını yolmazsam. Seni kendini bilmez kadın! Gece gündüz buradayım ben. Seni de buraya çakmazsam bana da Ebru demesinler! Memur gibi gidip geliyorsun, sonra onu yapalım bunu yapalım. Bir de kalkmış orasına burasına dokunuyor. Gerçekten çok terbiyesiz bu kadın! Ama tek taraflı değil! O densiz de ona dokunmasına izin veriyor. Tencere kapak olmuşlar!" diye gömleğini hırsla çıkarıp oraya buraya vururken arkasını döndüğünde iç çamaşırlarıyla karşımda donup kaldı.

O beni kıskanmış mıydı? Hadi canım! Hayatta inanmam!

Zaman benim için donmuş, onun seksi bedeninde takılıp kalmıştım ve yine onu altımda düşlüyordum. Ebru sinirden nefes nefese şaşkın bir halde, "Senin burada ne işin var?" diye sordu. Şaşkınlığımı ve o güzel bedenini hiçe sayar gibi masanın önündeki koltuklara oturup bacak bacak üstüne attım. Gözlerimi ondan çekmeden, "Hayatında hiç küfrettin mi Doktor?" diye sordum sırıtarak.

"Sen... Sen ne yapıyorsun? Kapıyı niye çalmıyorsun?" diye sordu.

"Gönül çıkarken kapıdan girdim. Ne bileyim striptiz yaptığını? Sende burada soyunmak bir alışkanlık galiba!" dedim gözlerimle arsız arsız onu süzerken.

"Nezaket kurallarına uysaydın başına bunlar gelmezdi. Kapıyı çalmayı dene!"

"Ben halimden memnunum," dedim yukardan aşağı süzerek. Ebru, "Ne istiyorsun?" diye eli ayağına dolanmış bir şekilde masanın

arkasına geçip hızla giyinmeye başladı. Sırıtarak, "Seni ve senin bu tutuk hallerini özledim. Beni toplantıda yine olmazlara sürükledin o yüzden buradayım," dedim ama ciddiydim. Ebru duraksamış benim ne dediğimi algılamaya çalışıyordu. Kendini toparlayıp hızlı hızlı giyinmeye başladı ve

"Çok komik! Bak çok öldüm. Hem de gülmekten!" dedi.

"Sana iç çamaşırı almak lazım. O renk soluk tenini iyice donuk göstermiş. Bence siyah sende favori renk," derken Ebru taytını giymişti.

Sahte bir gülümsemeyle, "Suna yüz vermedi galiba?" diye sordu ama pişman olmuş gibi yüzü buruştu.

Bu sorusuyla ve içeri girdiğimde söylediği orasına burasına dokunuyor demesini birleştirdiğimde şaşırmıştım. Ebru, Suna'yla beni kıskanmıştı. İçimde deli bir mutluluk oluştu.

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordum. Ebru yine o kabuğu olmuş kibriyle elinde çorapları, gelip karşıma oturdu. Çoraplarını giyerken, "Kadın ağzının içine düştü. Sen de izin verdiğine göre sabahlar olmasın. Daha ne düşüneyim?" dedi alayla.

"Bir ya da iki gece takıldık. Gözünden de bir şey kaçmıyor senin Doktor. Yoksa kıskandın mı?" dediğimde gülümsemesi yüzünde soldu.

Yüzü kırmızıya dönüp, "Ben... Buna gülerim işte. Seni mi kıskanacağım yoksa onu mu? Bence ikiniz de layığınızı bulmuşsunuz. Şimdiden tebrik ederim," dedi ama onu hiç böyle kontrolsüz görmedim. Apar topar spor ayakkabılarını giyip eşyalarını toparladı. O sırada hatlarını meydana çıkaran taytı ve göbeğini açıkta bırakan tişörtüne bakıp, "Bu halde mi çalışacaksın?" diye sordum. Ağzımdan çıkan soruya sinir olurken merakıma yenilmiştim.

"Çalışmayacağım. Verdiğim bütün emeklerin sana yalakalık yapmak adına oy verenlerle birlikte yitip gitmesi beni kendime getirdi.

Bugün kendime izin verdim," dediğinde içimden gelen yine düşüncesizce ağzımdan çıktı. "İyi hadi, madem izinlisin seninle bir şeyler yapalım," dedim. Ebru aptalca bana bakıyordu. Tabii ona teklifim samimi gelmedi.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu alınmış bir halde. Kendime inanamıyordum ama ben istediğimi almaya alışmıştım.

Ciddi bir yüz ifadesiyle, "Seninle tek yapmadığım şey bu," dedim.

"Demek diğer yaptığın her şeyin farkındasın öyle mi?" diye sordu.

"Doktor terapide miyim?" diye sordum.

"Senin kapatılman gerek, terapi için çok geç. Sen benimle vakit kaybetme bence. Git ağzının içine düşen, iki gün takıldıklarınla vakit geçir."

"Sen Suna'yı mı kastediyorsun? Kızım iki günlüktü, bitti. Neyini anlamadın?" diye kendimi savundum. Ama bildiğin açıklama yapıyordum.

"Beni ilgilendirmiyorsunuz. İstersen nikâhına al!" dedi sinirle.

"Gerçekten kıskandın!" dedim büyük bir zevkle.

"Hayır!" diye ciyakladı.

"Alınganssın üstelik!"

"Alınmak mı? Niye ki? İnsan değer verdiğine alınır. Sevdiğine alınır. Dostuna, arkadaşına yeri gelir köpeğine, kedisine bile alınır. Ama merak etme sana hiç alınmadım. Çünkü sen benim hiçbir şeyim değilsin. Ayrıca kıskanmadım."

"Büyük konuşuyorsun Doktor."

"Konuşuyorum! Ve şimdi de gidiyorum. Bana işe başladığım ilk günlerde verdiğin sözü tut! Bundan sonra gerçekten ama gerçekten görüşmezsek sevinirim çünkü ben böyle çok ama çok iyiyim," dedi ve çıkmak için kapıyı açtığında Suna'yla karşı karşıyaydı.

Aha şimdi sıçtık, diye geçti aklımdan. Suna merakla bana baktı, sonra Ebru'yu baştan aşağı kıskançlıkla süzdü ve, "Ebru bu ne hal? Pilatese falan mı gidiyorsun?" diye sordu. Ebru bütün kibrini ve burnu büyüklüğünü takınarak resmiyete büründü.

"Ne vardı Suna Hanım?" diye sordu. Suna yine tüm yüzsüzlüğüyle Ebru'nun yanından sıyrılıp içeri girdi. Ebru kadının yüzsüzlüğü karşısında ne yapacağını bilmez bir halde kapının önünde kalakaldı.

Suna, "Asistanın, Ali'nin yanında olduğunu söyledi. Hazır ikinizi yakalamışken bu gece hep beraber bir eğlenelim diyoruz. Herkes geliyor. Siz gelmezseniz olmaz," dedi.

Ebru, "Herkes derken?" diye sordu sinirle.

Suna, "Yönetim kurulu ve bütün hissedarlar. Tabii iş yaptığımız bütün firmalar. Ayrıca bünyemizdeki hatırı sayılır doktorlar. Şanslısın Ebrucuğum, Özkan da geliyor," dedi kıkırdayarak. Özkan ne alakaydı?

Ebru ipler elden gitmiş gibi, "Bundan niye benim haberim yok? Olmadı personel gecesi düzenleseydiniz!" diye iğnelerken Suna masumca, "Sen toplantıdan apar topar çıktın. Sen iste yeter ki parti düzenlemek benim işim," diyerek karşıma geçip iç çamaşırına kadar bacaklarını ayırıp oturdu.

Ebru iş için herkesle savaşacak kadar donanımlı bir kızdı da Suna'nın bu şuh hareketlerine niye tahammül edemiyordu onu anlayamadım. Yenilgiyi kabul eder gibi, "Benim bu akşam bozamayacağım bir planım var. Size iyi eğlenceler," diyerek kapıyı vurup çıktı.

Suna, "Bu kız gerçekten problemli. Peki ya sen Ali? Belki çıkışta takılırız, ne dersin?" dedi istekle. O sırada çalan telefon benim kurtuluşum oldu. El sallayarak arazi oldum ve şirkete geçtim geçmesine de Ebru'yu görmek yine beni huzursuz etmişti.

Hani bir kurt düşer içine, seni kemirir durur. Önleyemezsin. Neyi nasıl sıfırladım bilmiyorum ama Ebru akşam gidecek mi

merak etmeye başlamıştım. Suna, Özkan da geliyor demişti ya iyice uyuz olmuştum. Şirkette meraktan ölürken elimdeki kalemi fırlatmam ve hazırlanmak için çıkmam birdi.

Arabanın içinde yine ikilemlerle boğuşurken beni rahatlatan bahane gerçekten mantıklıydı. Ebru'nun diğer kadınlardan benim için bir farkı yoktu. Elde ettiğimde büyüsü bitecek ve ben kafamı karıştırıp vicdanımı rahatsız eden tatsız duygulardan kurtulacaktım.

Şimdi Ali düşünsün...

Restorana vardığımda arabanın içinde bir süre öylece oturdum. Bir yanım yapma derken bir yanım Ebru'yla ilgili plan yapıyordu. Şeytana uymuş tarafım, "Sal gitsin!" dediği an daha keyifliydim. Restoranı arayıp Ebru'nun gelip gelmediğini sordum. Gelmemişti. Belki de gelmeyecekti. Beklemeye karar verip pusuya yattım. Geçen on beş dakikanın ardından beklenen kadın geldi gelmesine de yanında Özkan vardı. Kan beynime sıçramıştı. Şu an arabadan inip karşılarına dikilsem neler olur diye bir iki saniye düşündüm. Tabii inmedim. Yıllar içinde iş adamlığının bana öğrettiği iyi şeylerden biri sinsi hareket yeteneğiydi. Telefonu elime alıp Özkan işini hallettim. Nasıl mı? Bir on dakika sonra acil bir ameliyat için çıkması gerekecekti. Onların içeri girmesi için bir beş dakika daha bekledim ve sıra bendeydi. Restoran girişine geldiğimde Ebru'yu görmeyi beklemiyordum. Hâlâ içeri girmemişti. Arkası dönük olmasına rağmen onu tepeden tırnağa süzmem neyin kafasıydı bilmiyorum ama o muhteşemdi. Kıvırcık saçlarına her ne yaptıysa dümdüz sırtından aşağı inerken güneş gibi parlıyordu. Üzerindeki pelerini çıkardığında ben, ben değildim. Saçlarını elleriyle toparlayıp önüne doğru aldığında gördüğüm güzelliğin gerçek olup olmadığını anlamak adına gözlerimi açıp kapattım. Bu bana bile fazlaydı. Elbisenin sırtı yeminle yoktu. Omuzlarından inen iki ince ip çapraz

şekilde kalçalarında bitiyordu. Sırtına dağılmış çilleri içimi gıcıklarken, o ince beline takıldı gözlerim. Beli öyle inceydi ki organları nerede, diye düşünmekten kendimi alamadım. Elbise belinin gamzelerinin altından aşağı doğru onu sararken neresine bakacağımı şaşırmış durumdaydım. Aklımı onun güzel bedeninden uzaklaştırıp bir adım arkasında durdum.

Elinde liste olan görevliye, "Ebru Kılıç. Giren beyefendi misafirlerden biri. Özkan Sarı. Lavabo için önden girmek zorunda kaldı," dedi gülümseyerek. Adama bak ya iki dakika tutamadı çişini!

Görevli, "Sorun yok Ebru Hanım. Sizi teras bölümünde ağırlayacağız. Gece on bir gibi after partimiz aşağı katta başlayacak," diyerek onu tam içeri girmesi için yönlendirecekti ki, "Doktor!" diye derin ama sakince seslendim. Ebru bir durdu ve bana doğru döndü. Bu kız beni görünce bir tuhaflaşıyordu. Bakışlarını kaçırıp, "Ali..." dediğinde yalan yok ona doğru bir küçük adım daha attım. Ebru boyuma yetişmek adına o güzel yüzünü bana doğru kaldırdı. Yanımda öyle ufak tefek kalıyordu ki bu benim içimi eritiyordu. Kendinde değil gibi bana bakarken elini avuçlarıma alıp dudaklarıma götürüp, sıcacık öptüm. Ebru daha bir şaşırdı. Benim centilmenlik buraya kadar. Saçlarında gezdi bakışlarım. Kıvırcık halini özledim sanki, "Saçların? Ne kadar normal duruyor. Ne yaptın? Ütüledin mi?" diye sordum. Ebru'nun o şaşkın tuhaf bakışları anında yok oldu. Elini benden hızla çekip şeytan görmüş gibi, "Seni ilgilendirmez!" diye resmen çemkirdi. Umurumda mıydı? Hayır çünkü ben onun güzelliğine takılmış, onu süzüyordum. Yüzünde gezdi bakışlarım. Güzelliğinin yanında çok şirin olmuştu. "Çillerine ne yaptın?" diye sordum sevgiyle. Ebru elindeki küçük çantayı sinirle kaldırıp bana vuracak gibi, "Kes şunu tamam mı? Sen iyice çizgiyi aşıyorsun!" diye bağırırken yüzü kızarmış neredeyse ağlayacaktı. Bir içeri giden kapıya baktı bir çıkış kapısına. "Senin geleceğini bilseydim gelmezdim. Bende kabahat!

Ben eve dönüyorum," diye çıkış kapısına doğru adım attığında onu kolundan tuttum hızla. Koluna değen parmaklarım uyuştu resmen. Elimi ateşe değmiş gibi geri çektim. Korku doldu içim. Onun yanından kaçmak isterken, kendime inat önündeydim. Gözlerine bakıp, "Hiçbir yere gidemezsin!" dedim. Ebru gözleri dolu dolu, "O zaman benden gerçekten uzak dur. Yoksa..." diye devam edecekti ki burnunun ucuna doğru yaklaştım. Gözlerim kırmızı rujun iyice belirginleştirdiği dudaklarına kaydı. Öpsem... Diye geçti içimden ama korku yine bana yarendi.

"Yoksa ne?" dedim dudaklarına baka baka ama bedenimdeki kanın hepsi kasıklarımda toplanmıştı. İçimdeki korkuyu görmezden gelip onu daha bir istekle süzdüm. Ebru makyajın saklayamadığı kırmızılaşmış yüzündeki bakışlarını kaçırıp, "Ben... Ben bu gece sorun istemiyorum," diyebildi.

Galibiyetimi kutlar gibi, "O zaman sorun çıkarma Doktor," dedim ve ona doğru eğilip dudağına yakın bir yere dudağımı yerleştirdim. Ebru taşa dönmüş olabilirdi. Dudaklarımı çekmeden, "Harika görünüyorsun Doktor. İnan bana harikasın," dedim.

Ebru kendini ateşten çeker gibi, "Sen... Yine neyin peşindesin? Biri görecek, çekilir misin?" dedi ve hızla çekildi. Onu kollarıma alıp neyin peşinde olduğumu göstermemek adına ellerimi pantolonumun cebine soktum ve, "Ne o çekindiğin biri mi var? Benim yok," dedim.

Ebru, "Harika, git Suna'yla gönlünü eğle ve sakın bir daha bana yaklaşma!" diyerek arkasını dönüp hızla içeri girdi. O benden uzaklaştığında yine öksüz, yine yetimdim. Az önce teni tenime değdiğinde içimde beliren, korkumu bastıran o yumuşak huzuru düşündüm. Yine içimde iki farklı Ali konuşmaya başlamıştı. Biri 'Git buradan! Bunu yapma!' diye bağırıp diğeri 'Korkunun ecele faydası yok. Git al onu! Söndür içindeki ateşi!' diye yapacaklarıma kulp bulurken

ben çoktan içeri girmiştim. Teras bölümüne geldiğimde bize ayrılan yirmi kişilik masayı görmem zor olmadı. Suna karnına inen dekolte-siyle Ebru ve Özkan'a hoş geldin demek için yerinden yeni kalkıyordu. Masaya, dolayısıyla yanlarına gittim ve, "Herkese iyi akşamlar!" dediğimde Suna beni görünce şoke oldu.

Şaşkınlığını atıp gayet samimi bir şekilde bana sarılıp, "Gelmene çok sevindim. Bu ne büyük sürpriz!" dedi. O beni krallar gibi karşılayıp, "Hayatım Ebrular'la bir ilgileneyim hemen geliyorum," derken beni görmezliğe gelmiş ama bir o kadar farkında olan Ebru'ya bakıyordum. Tam önümde, arkası bana dönüktü.

Suna, Ebru'ya, "Ebru canım bu ne sürpriz, hoş geldin! Planın olduğunu söylemiştin," diyerek sarıldı ve Ebru'nun yanında duran Özkan'a elini uzattı. Özkan, "Bir konser için bu geceyi kaçıramazdık. Değil mi Ebru?" diye anlamlı bir bakışla Ebru'ya baktı.

Suna, "Çok iyi ettiniz. Söylemeden edemeyeceğim, ikiniz çok ama çok yakışıyorsunuz. Buyurun lütfen!" dedi kıkırdayarak.

Özkan, "Ebru bak herkes gibi Suna Hanım da bizi yakıştırıyor. Bu bir işaret," dedi sırıtarak. Ben Özkan'ın burnunu kırma fantezileri kurarken Ebru kasılmış, gülümsemeye çalışıyordu. Masaya geçmek adına arkasını döndüğünde önünde duvar gibi duran benimle yüz yüzeydi. Cinler tepeme toplanmış, sakinleşmeye çalışıyordum. Ebru'nun gülümsemesi yüzünde solarken Suna, "Gecenin sürprizlerinden biri!" dedi gülerek. Gözüm Ebru'da, "Benim için daha büyük sürprizler var. Gece harika geçecek," dedim tehdit dolu bir imayla. O sırada Özkan bana elini uzatıp, "İyi akşamlar Ali! Seni görmek ne kadar güzel!" dedi.

Uzattım tabii elimi, "Peşin hükümlü olma, gecenin sonunu bekle Doktor!" diyerek elini sıktım ama bırakmak istemedim. Parmaklarını kırmak benim için bir o kadar kolaydı. Özkan'ın yüzüne bakmamla çektiği acıyı görmem bir oldu. Özkan, "Ali!" dedi.

Dişlerimin arasından, "O Ali size neler yapacak bak gör sen!" dedim. Vallahi dedim billahi dedim ve elini bıraktım. Dememeliydim de işte...

Ebru suratı bembeyaz olmuş halde, "Özkan oturalım mı?" diye sordu ama sesi titriyordu. Özkan elini ovuştururken bana neler oluyor der gibi baktı ama masaya geçti.

Suna, "Ali bir sorun mu var?" diye sordu. "Bilmem, sana sormalı," diye sordum sertçe ve yerime geçtim. Suna şoka uğramış, ne olduğunu anlamaz bir şekilde yanımda yerini alırken normale dönmesi uzun sürmedi. Özkan oturduğu yerde elini ovuştururken Ebru'ya doğru sinirli bir şeyler söyleyip duruyordu. Ebru ne dediyse Özkan gülümsedi ve ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Yemin ediyorum masayı iki elimle havaya kaldırıp fırlatmak istedim.

Etrafımda açılan sohbetlere katılırken gözlerim Ebru'yu bildiğin taciz etmekle meşguldü. Ebru benim bakışlarımla öyle gerilmişti ki şarap kadehi boşaldıkça yenisini istiyordu. Nihayet Özkan'ın telefonu çaldı. Yerinden kalkıp rahat konuşabilmek adına içeri girdi. Geri gelmesiyle Ebru'nun kulağına bir şeyler fısıldadı, masaya döndü ve hastaneden çağrıldığını söyleyerek izin istedi.

Yemek servisi devam ederken Ebru gülümsemeye çalışıyor bir yandan boşalan kadehini tazelettiriyordu. Lan yoksa içkiyle problemleri mi vardı? Sanki su içiyordu.

O sırada yemek servisi bitti. Suna bardağına nazikçe bıçağıyla vurup ayağa kalktı ve, "Aslında böyle konuşmaları hep Ebru yapar ama bu gece bu yemeğin mimarı olarak görev bana düşüyor. Bizimle mutluluğumuzu paylaşan herkese çok ama çok teşekkürler. Daha nice yemeklere," diyerek bana doğru döndü.

"Ve Ali... Karanlık günlerin geçmişte kaldığını umut ederek aramıza tekrar hoş geldin demek istiyorum," dedi.

Ulan bu Suna hep böyle uyuz bir kadındı da ben mi bilmiyordum? Karanlık günler ne lan! Sinirle gülümsedim ve, "Ben de huzurunuzda karanlık günlerde bana ışık tutan doktorum, Ebru'ya teşekkürü borç bilirim. Birlikte nice yıllara!" diyerek kadehimi ona doğru kaldırdığımda, Ebru kadeh elinde aptalca bana bakıyordu. Herkes Ebru'dan bir şey söylemesini beklerken Suna'nın, "Ebrucuğum sen de bir şey söylemek ister misin?" diye sormasıyla kendine geldi.

"Teşekkürler Ali Bey, sizden böyle bir teşekkür beklemiyordum," dedi ama gülümsemedi bile.

"Daha fazlasını hak ediyorsun Ebru," dedim ya Ebru sanki başkasından bahsediyormuşum gibi bana bakıyordu. Biz bakışırken Suna fark etmiş olacak ki Ebru'ya, "Hayatım, Özkan geri dönebilecek mi? Birazdan after partiye geçeceğiz," diye sorarken benim gözlerime bakmayı ihmal etmedi.

Adım Ali'yse bu Suna benim Ebru'ya yazdığımı anlamıştı. Ebru, "Umarım döner," dedi. Gülesim geldi. Tabii saklamak adına masaya dirseğimi dayayıp elimle ağzımı kapatırken Ebru'yla göz gözeydim. Yüzü kıpkırmızı, garsondan şarap istiyordu.

Suna, "Ay ne üzücü! Kavalyesiz kaldın. Yahu Ebru acaba üzerinde nazar mı var?" diye sorarken Ebru şimdi Suna'yı öldürmezse iyiydi.

Ebru, "Suna Hanım siz benim için üzülmeyin. Masadaki herkesle tanışıyorum. Beni yalnız bırakmayacaklarına eminim," dedi.

Tabii masadaki bütün erkeklerin gönüllü bakışları Ebru'yu buldu. Masadan biri Özkan'ın yerini almadan ayağa kalktım. Hain bir sırıtmayla, "Ebru doğru söylüyor. Ona gönüllü olarak bu gece ben eşlik edebilirim," diyerek elime kadehimi aldım, Özkan'ın yerine otururken sandalyeyi ona iyice yakınlaştırdım.

Suna ağzı beş karış açık bize bakarken Ebru bana bakamıyordu ama benim duyacağım bir şekilde, "Ben gidecektim zaten. Buna gerek yoktu," dedi.

"Gece yeni başlıyor Doktor," dedim sırıtarak.

Yenilen yemek sonrası biz mekânın teras katından aşağıda bulunan bar kısmına geçtik. İnsanlar çalan hafif müzikle içkilerine devam ederken bazıları dans ediyordu. Telefonumun çalmasıyla terasa çıktım. Arayan Tarık, "Abi Özkan hastanede ameliyatı olmadığını anlayınca oraya doğru yola çıkamadı," dedi.

"Bu ne demek Tarık?" diye sordum.

"Tekerleğini patlattım. Yedek lastiğini çaldım. Sanırım krikosunu da aldım. Hastane taksilerinin hepsi de dolu," diye bana rapor verince sırıtarak, "Adamsın lan Tarık!" diyerek telefonu kapattım.

Bu Tarık her görevi muntazam yerine getiriyordu da tek sorunu Sedat'a olan biteni okumasıydı. Sorsa da sormasa da anlatıyordu. Tam telefonu kapatıp içeri girdim ki hastanenin muhasebe müdürü yanaşmış Ebru'nun yanına! Arkalarına doğru yaklaştığımda Ferit, "Elma ve limonu az bir votkayla denemelisiniz. Beğeneceğinize eminim," diye güya tavsiyede bulunuyor. Adam haklı, Ebru bu elbisenin içinde o kadar seksi duruyordu ki şeytanı bile baştan çıkarabilirdi.

Sertçe, "Ebru ekşiyi hiç sevmez. O daha çok acımsı içkileri sever," dememle Ebru ve Ferit denilen takoz bana döndü. Ebru'ya daha bir yanaştım tabii. Ebru yine aptala dönmüş bana bakarken Ferit, "Beni aydınlattığınız için çok ama çok teşekkür ederim Ali Bey. Bundan sonra ona göre tavsiyelerde bulunurum," dedi ve bakışlarımdan rahatsız olup cebini yokladı. "Pardon Ali Bey, telefonum. Titriyor..." diyerek yanımızdan uçarak kaçtı. Ayak yaptı belli.

Sırıtarak Ebru'nun yanına oturduğumda Ebru kahkahayla, "Sana gerçekten teşekkür etmeliyim. Çok konuşuyordu. Hem sen benim içki zevkimi nereden biliyorsun?" diye sorarken relaksa geçmek üzereydi ve ilk kez bana sinirle bakmıyordu.

"Evindeki içkilerden," dedim duruca ama onu hayran hayran izliyordum.

"Şu görsel zekâ şeysi," diye kıkırdamaya başlamıştı. Oturduğu bar sandalyesinde dikleşip barmene, "Bana bir tane daha bu şeyden," dedi. Barmen nezaketle içkisini değiştirdiğinde Ebru, "Peki niye bana bekçilik için gönüllü oldun, onu söyle," dedi sırıtarak.

Dürüstçe, "Böyle iç gıcıklayıcı, seksi elbiseler giyersen sana gönüllü bekçilik ederim," dedim.

"Ha yani açık saçık giyinmek erkekler için 'Hadi beni yatağa at!' demek, öyle mi? Ayrıca Ali Bey! Ben buraya yalnız gelmedim!" diye sinirle çemkirdi.

"Ben kimseyi göremiyorum," dedim alayla.

"Acilen hastaneye gitmesi gerekti!" diye sinirle bağırdı. Gülmeye başladım. Ebru iyice sinir olmuştu, "Sen niye gülüyorsun?" diye sordu.

"Hiç!" dedim ama onun bu halinden öyle keyif almıştım ki, "Hadi dans et benimle!" diye ayağa kalkıp elini tuttum. Ebru aptalca suratıma baktı ve yüzünü buruşturup, "Hayır!" dedi.

"Niye?" diye sordum isyanla. Bu kız benden gelen her şeye hayır diyordu. "Ben... Benim senden uzak durmam lazım. Sonra çok ağlıyorum ben. O yüzden uzak durur musun benden?" diye tekrarlarken sanırım sarhoş oldu olacaktı. Ağladı ağlayacak.

"Gel hadi!" diyerek onu usulca ayağa kaldırdım. Tam kollarıma alacağım sırada, "Ya istemiyorum diyorum!" diye kendini çekmeye çalıştı. Niye beni reddetmesi canımı yaktı bilmiyorum ama sertçe kendime çekmemle kollarımda yerini alması bir oldu. Sıkı sıkı tutarken, "Canımı yakıyorsun Ali, bırak beni!" dedi.

"Ben istiyorum!" dediğimde gözleri gözlerimle buluştu.

Gözünden bir damla yaş aktı ve, "Ali benden ne istiyorsun? Bak yemin ederim ben sadece sana yardım etmeye çalıştım. Başka ne olabilir ki? Hem... Kim olsa aynı şeyi yapardı," diye konuşurken, "Onu seviyor musun?" diye sordum gözlerine bakarak.

Ebru ağlamayı kenara bırakıp, "Sen kimden bahsediyorsun?" diye sordu merakla.

Sorusuyla keyfim yerine gelmişti yalan yok. "Daha kimden bahsettiğimi bile anlamıyorsun. Madem sevmiyorsun niye her yere onunla gidiyorsun? Çok mu meraklısın yanında adam taşımaya?" derken sinirle soludum.

Özkan'dan bahsettiğimi artık bir zahmet anlamış olacak ki, "Sevip sevmediğimi bir cümleden nasıl anladın çok merak ediyorum," diye yine o kibrini takınıp yüzüme baktı.

Meydan okur gibi, "Seviyor musun?" diye sordum gözünün içine bakarak.

"Bu seni ilgilendirmez," dediğinde yine Kaf dağına çıkmıştı burnu.

"Ulan nesi ilgilendirmez? Sen Serdar'ın biricik kızısın. Ailemizin deli doktoru olmuşsun. Adam ağzının içine düşüyorsa ilgilendirir. O kadar hukukumuz var," dedim her şeyi örtmek istercesine.

Ebru, "Ağzımın içine de düşer, beni de sever. Ben izin veriyorum. Bunu hiç düşündün mü?" dedi meydan okur gibi. O an bütün sinir tepemde halay çekiyordu. Sakin kalmak adına dişlerimi sıkıp, "Veremezsin!" diye gözlerinin derinine baktım.

Ebru bırakmış rezil olup olmadığını, benimle kozlarını paylaşır gibi, "Ne demek veremezsin? Bal gibi de veririm, bana sen mi engel olacaksın?" diye bağırmasa da sinirli halini saklamadı. Allah'tan müzik hızlanmış, herkes kendi derdindeydi.

Derin bir nefes alıp, "O adamın ağzını yüzünü dağıtmamı istiyorsan benim için sorun yok Doktor, buyur ver ne veriyorsan," dedim. Kaşım havada, zafer bayraklarını çıkarmış sallıyordum.

Ebru, "Benden nefret ettiğini biliyorum ama bu yaptığın hiç adil değil. Hem neden? Neden yapıyorsun bunu. Ben... Ben..." diye cümlesini bitiremedi. Müziğin duraksamasını fırsat bilip uzaklaştı ve

bara oturdu. Birkaç kadehi hızla içip on dakika sonra tuvalete doğru gitti. Gelir diye bekledim ama gelmedi. Vestiyere sormamla gittiğini anlamam ve sinirle arkasından gitmem bir oldu. O sarhoş haliyle eve nasıl gidecekti? Nasıl bir kızdı bu? Başına buyruk bir o kadar yalnız gibiydi. Arabaya atladığım gibi son hız yollara baka baka oturduğu evin önüne gittim. Site güvenliği beni görünce bankamatik görmüş gibi ayağa kalkıp güvenlik kulübesinden dışarı çıktı. "Ali Bey hoş geldiniz!" dedi.

"Ebru Hanım geldi mi?" diye sordum.

Güvenlik, "Saat yedi gibi evden çıktı. Daha doğrusu bir arkadaşı aldı. Henüz gelmedi," dediğinde benden para beklediği bir gerçekti. Cebimden iki yüz lirayı çıkarıp adama verdim, teşekkür ettim. Tam arabaya döneceğim sırada güvenlik girişinde bir taksi durdu. Ebru içinde, elini başına koymuş öylece duruyordu. Güvenliğe dönüp, "Taksiyi içeri alma!" dedim. Adam, "Tamam," diyerek taksiye eğildi, "İçeride çalışma var. Ebru Hanım burada inmek zorundasınız," dedi. Ebru arabadan indi ama içkinin rehavetiyle pek iyi olduğu söylenemezdi. "O kadar yolu..." diye güvenliğe bakarken beni gördü.

Ellerim cebimde ona sırıtırken, "Doktor!" dedim. Ebru bana baktı, güvenliğe dönüp, "Şu an benim gördüğümü sen de görüyor musun? Bu karşımda gördüğüm Ali gerçek mi?" diye işaret parmağıyla beni gösterdi.

Tamam, benim onunla derdim vardı da onun benimle ne derdi vardı? Merak etmekten kendimi alamadım. Güvenlik aptal aptal bize bakarken sessiz kaldı. Ebru, "Hayalsin sen! Hayal olmasan bana 'Evet gerçeğim, karşındayım.' diye cevap verirdin. Hemen arıyorum polisi! Seni gelip alsınlar! Bu nedir arkadaşım? Ben ömrümde böyle haksızlık görmedim. Müebbet hapisle yargılanmalısın Ali!" diye gülmeye başladı da niye ağlıyordu onu yine çözemedim.

Ona doğru bir adım atıp, "Çok içtin. Hadi seni yukarı çıkaralım," dedim. Sanki canını aldım, "Dokunma bana!" diye bağırdı. O sırada kulübenin içinde bekleyen diğer güvenlik çıkıp olaya dahil oldu.

"Süleyman neler oluyor? Ebru Hanım iyi geceler, bir sorun mu var?" diye sordu. Süleyman, "Yok Faruk yok. Ali Bey ve Ebru Hanım. Gir sen içeri," diyerek diğer güvenliği içeri gönderdi. Ebru'nun cinleri tepesine çıkmış gibi, "Ya bak sen şu güvenliğe ya! Beni kessen aferin size Ali Bey, diyecek. Pes yani! Tamam. Girmiyorum o eve de!" diyerek güvenliğin olduğu kapıdan siteye girmek yerine yola doğru yürümeye başladı.

Allah'ım ben bu kızı hafife almışım! Bu tam bir deliydi.

Sinirle, "Nereye Doktor gece yarısı?" diye arkasından bağırdım.

Ebru arkasına bakmadan, "Cehennemin dibine! Gelecek misin?" diye bağırdı. Yine gülesim geldi yalan yok. Ona yetişip yanında yürümeye başladım. Beni fark edince, "Beni rahat bırak!" diye bağırdı.

"Olmaz. Sarhoşsun. Ayrıca üşüyorsun," diyerek üzerimdeki ceketi çıkarıp omzuna koyacaktım ki, "İstemiyorum senin hiçbir şeyini! Sen niye buradasın?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum. Sanırım konuşmalıyız," dedim.

Şimdiye kadar düşündüğüm her şey beynimde alt üst durumdaydı. Belki de onunla dürüstçe konuşursam aramızdaki bu anlamsız savaş biter ve ben takıntı haline gelen bu düşünceden kurtulurdum.

Yürürken aniden durdu ve, "Tamam konuş hadi ve git," dedi sinirle.

"Sen soğuktan titrerken mi konuşayım Doktor?"

"Konuş! Yeter ki bir an önce git," diye dişleri birbirine vuruyordu.

"Ulan götün başın çıplak, it gibi titriyorsun hâlâ kuyruğun dik!"

"Ya sen bana hayvan mı diyorsun? Sen ne terbiyesiz adamsın küfretmesene!" diye bağırırken, "Özür dilememi bekleme lan. Malzeme bu!" diye üzerine doğru yürüdüm.

Gerisin geri dönüp, "Ben evime gidiyorum. Sen de inine geri dön!" diye bağırıp yürümeye başladı.

Bende sabır buraya kadar! Konuşmakmış, anlayışmış uçtu gitti. Ona yetişmemle kollarından tutup sıkarak, "Bana bak! Seninle konuşurken bir daha kıçını dönüp gidersen yeminle yarım bıraktığım işi tamamlarım! Beni delirtme!" diye bağırdım. Gözlerinden yaşların süzülmesiyle içim eridi. Tabii bu beni daha bir delirtti, "Ağlama lanet olası! Ağlama!" diye daha bir bağırdım.

Ebru, "Sana ne ya! Ağlayacağım!" diye hıçkırırken ona sarılmamla, "Ağlama!" dedim. Gözyaşlarına yenilmiş gibi yüzünü yüzüme doğru kaldırdım. Gözleri gözlerimde dudaklarına kitlenmiş öylece dururken içimden öp onu, diyen yanıma karşı gelmeye çalışıyordum. O arada yanımızda bir araç durdu. İki tane kazma binmiş beyaz şahine, ellerinde poşetli biralar. Hadi hayırlısı bulduk papazı, dedim.

İri yarı sarhoş, arabanın camından sarkıp, "Bacım rahatsız mı ediyorlar?" diye tükürük saçarken ben tektim de adam beni kaç kişi görüyordu bilmiyorum. Ediyorlar ne lan? Sinirle, "Bas git lan yoluna!" diye kükrememle Ebru olduğu yerde iki metre sıçradı.

"Kızım sen niye korkuyorsun?" dedim pişman olurcasına. Ebru süt dökmüş kedi gibi gözümün içine bakıp, "Hadi gidelim buradan," diyerek elimi tuttu. Ben eli elimde ona bakarken Ebru nezaketle adamlara dönüp, "Bir şey yok beyefendi siz de gidin yolunuza. Beyefendi benim arkadaşım olur. Duyarlı davranışınız için çok teşekkür ederim," dedi. Yemin ediyorum hayatım boyunca böyle bir kibarlık ne duydum ne gördüm. Ebru'ya uzaylı gibi baktığım kesindi. Araba camından sarkan ayı anlar mı senin kibarlığından üzerine bir de teşekküründen!

Adam, "Hay senin beyefendi diyen dilini yerim ben. Güzelim sen ne renksin öyle? Boyanın markasına kurban olurum. Kızıllara bayılırım, yalarım, yutarım..." diye böğürürken kendimi kaybetme vaktim çoktan gelmişti. Hangi ara adama uzanıp onu camdan dışarı çektim ne ara üzerine çıkıp Allah ne verdiyse vurmaya başladım bilmiyorum.

"Ulan şerefsiz! Senin sülaleni sikerim ben! Neyi yalayıp yutuyorsun sen? Seni gömerim ibnenin evladı! Kızıllara bayılırsın ha! Seni ben sabaha kadar bayıltıp tekrar ayıltmaz mıyım?" diye bir güzel hırsımı çıkarırken enteresan olan arabayı kullanan diğer adamın kaçmasıydı.

Ebru'nun avaz avaz bağırmaları işe yaramadı tabii. Adam bayılıp kıpırdamaz olduğunda ancak üzerinden kalktım. "Bayıldı pezevenk!" diye Ebru'ya döndüm. Ebru bir bana bir yerde yatan adama baktı ve, "Ama ya! Ali tut..." diyerek yere yığılmadan onu yakalamamla kollarımda yerini aldı. "Ebru!" diye onu tutarken korkudan ölebilirdim.

Bu kızın bir hastalığı mı vardı? Devamlı bu bayılma da neyin nesiydi? Hızla sitenin girişinde park ettiğim arabaya doğru yürümeye başladım. Arabaya geldiğimde beni gören güvenlikler yanıma koştu. "Açın arabayı!" diye bağırdım. Açmalarıyla Ebru'yu arka tarafa yatırdım. Hızla arabaya bindim, tam çalıştıracağım, duyduğum horlama sesiyle elim kontakta kaldı. Şaşkınca dikiz aynasına baktım ilk. Sonra arkaya dönüp elini yanağının altına alıp yerine yerleşmeye çalışan Ebru'ya baktım. Sinirden kudurmak üzereydim.

"Lan sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım ama hatun bırak uyanmayı istifini bozmadı. "Tamam, sen kaşındın!" diye indim arabadan.

Açtım kapıyı, aldım kucağıma. Güvenliğe yürüdüm ve, "Hadi koçum bana bir yardım et aç kapıları. Ebru Hanım iyi," dedim.

Çıktık yukarı, girdik Ebru'nun evine. Ulan kızı kessen ancak uyanır! Yatağına yatırırken çıkardım üzerindeki pelerini. Çıkarmaz olaydım. Zümrüt yeşili üzerine yapışmış saten kumaş bu kadar mı yakışır! Ağzımın suyu aktı. Yalan söylemeye gerek yok. Bu kız yemin ederim şu dergilerin üzerinde gördüğümüz modeller gibiydi. Farklıydı. Literatüre girecek kadar güzeldi. Onu yatağına uzatmamla sola doğru ince belini kıvırıp kalçasını yukarı doğru kaydırıp yerleşti. Ulan bu hak mıydı bana? Seslendim yine, "Ebru!" diye ama nanay. Dedim biraz uyusun uyanır ama arkadaş bekle bekle uyanmadı. Sinir oldum. İlk dedim suyun altına sokayım. Vazgeçtim. Suyun altında o elbisenin ıslanmış haline yüreğim dayanmazdı. İçeri gidip açtım bir şişe viski, diktim kafama. Ne ara üzerimdekilerden kurtuldum ne ara içki şişesinin dibini gördüm bende kayıp. Tek hatırladığım Ebru'nun yanına uzanıp onu seyrede seyrede uyuduğumdu.

Tam da kaçtığım yerdeyim...

Gece kulaklarımda öten çığlıkla ve yere bir şeyin düşme sesiyle gözlerimi açıp yatağın altına sakladığım silaha uzanmam bir oldu. İlk gecenin karanlığında kimseyi göremedim. Ebru nerede, diye kendi kendime sorarken yatağın diğer yanında yere yapışmış Ebru'nun, "Sen! Sen! Benim yatağımda ne arıyorsun?" demesiyle yatağın onun tarafına doğru yüz üstü uzanıp dirseklerimin üzerinde yerde duran kıza baktım. Üzerinde buruş buruş olmuş elbisesi yırtmacından beline kadar çıkmış, bana görsel bir şölen sunuyordu.

Ebru yerde geri geri giderken, "Bana bak, kuru sulu karıştırdın mı yoksa?" diye sordum balkondan aşağı bakan meraklı kadınlar gibi.

Ebru aptalca, "Sen... Sen neden çıplaksın?" diye kendine baktı.

"Korkma lan bir şey olmadı. Ben sarhoşlarla sevişmeyi sevmiyorum," dedim.

"Ya lan demesene bana ya!" diyerek yerden kalktı ve beline dolanmış elbiseyi düzeltmeye çalıştı. "Doktor bana cevap vermedin. Yoksa sentetik mi? Senin bulman daha kolay olur, doktorsun ya," dedim göz kırparak.

"Ne münasebet! Ben içeri geçiyorum. Sen de bir an önce giyin ve evimi terk et," dedi ama, "Sen beni devamlı bir yerlerden kovmaktan bıkmadın mı?" diye yatağın içinde gerinirken Ebru'nun ağzının

beş karış açık kalıp bedenime kayan gözlerini çekmesi ve arkasını dönüp kendini kapıya çarpması bir oldu. Sanki kendini kapıya çarpmamış gibi, "Lütfen giyinir misin?" diye bağırmasıyla dışarı çıktı.

"Lan sen beni sallamıyor musun?" diye çarşafı üzerime sarıp peşinden gittim. Ebru elinde su bardağı, ciğeri yanmış gibi oturmuş koltuğa içiyordu. Salona girdiğimde şeytan çarpmış gibi bana bakarak, "Sen... Senin... Bu halin ne? Giyinsene ya!" diye bağırdı.

"İlk önce sen. Ne içtin de akşam seni öyle bayılttı? Müptezel misin?" diye sordum.

Ebru gözlerini patlatıp, "Ben madde kullanmıyorum," dedi.

"O zaman ne içtin?" diye sordum.

"Bütün gece dibimdeydin ya görmedin mi?"

"Senin en çok neyini takdir ediyorum biliyor musun Doktor?" dedim sakince.

"Bilmek istemiyorum," diye çemkirdi.

"Ne olursa olsun şu üslubunu aynı çizgide tutuyorsun ya... Ağzından hiç kötü bir kelime çıkmıyor ya... Ulan helal olsun kıza, diyorum kendi kendime."

"Güzel. Takdir de aldım. Konuşulacak bir şey de kalmadı. Ben yarın işe gideceğim. Senin de eminim bir sürü işin vardır," dedi ve oturduğu koltuktan kalkmıştı ki, "Otur yerine!" diye bağırdım.

Ebru istemsizce ya da korkuyla yerine oturdu ilk. Sonra sinirle yerinden kalktı. Gözlerinden süzülen yaşla, "Düş yakamdan! Tamam yaptım bir aptallık. Ama lütfen beni rahat bırak artık. Ben... Senin dünyana ait değilim. Ben bilmem öyle silah falan. Ben küfredemem doğru. Ben kavga da edemem. Benim bu zamana kadar kimse kılıma zarar da vermedi. Ben de vermedim. Hem ben seni anlamıyorum. Bir iyi davranıyorsun bir bağırıyorsun. Tamam hastaneyi bırakırım. Zaten babamın gönlü olsun diye orayı kabul ettim. Ben... Senden kaçmaktan çok yoruldum!" diye zırıl zırıl ağlayarak

yatak odasına gidip kapıyı çarptı. Ardından su sesleri duyuldu. Bir yarım saat gelir diye bekledim ama Ebru gelmedi. Yatak odası kapısının önünde durup kapıyı tıklattım ama ses yoktu. O an aklıma gelen uyuşturucu kullanıp kullanmadığı oldu. Hızla içeri girdim. Yatağına yatmış, üzerinde puanlı pijamasıyla tepesinde havlu uyuyordu. Az çok o işlerden anlıyordum. Yani uyuşturucu kullanan biri gibi değildi. Bezgince bir derin soluk ciğerlerime alayım dedim ya pişman oldum. Oda o kokuyordu. Efsunlu gibi ben odaya dolan kokuyu solumaya başladım. Huzur içime dolarken çok değil bir on beş dakika önce onun yanında uyuduğum deliksiz uyku geldi aklıma. Oysa Aslı öldüğünden beri uyku haramdı bana. Her gözümü kapatmam kâbustu.

Bir senedir yarım saatlik uyku denmeyecek sızmalar, içkinin kollarında kendini kaybetmelerdi benim uykularım. Bu huzur bana haram, uyku yasaktı. İhanetti bu! Hızla kıyafetlerimi alıp salona geçtim. Giyinip bu lanet olası huzurdan kaçacaktım. İçimde gitmek istemeyen ses 'Yine mi kaçacaksın? İstediğini almaya ne oldu? Ya diğer kadınlar? İhanetten sayılmıyor mu onlar?' diye bana avaz avaz bağırırken ben kapıdan çıkmak yerine yatak odasının kapısını açmış, çoktan duvar dibine çökmüştüm. Sabaha dek onu seyrettim.

Sabah saat yedi gibi Ebru'nun başucundaki çalar saat kulağı sağır eden bir zırıltıyla çalarken Ebru elini uzatıp saati yumruklayarak kapattı. Bir iki dakika yatakta gerine gerine uyanmaya çalıştı. Yatağında doğrulması ve benimle göz göze gelmesiyle, "A...Ali!" diyerek donup kalması bir oldu. Durgundum deniz gibi. Sessizdim, sanki dilim kopmuştu. Yorgundum. Yerimden kalkıp yatağının başında dikildim. Ebru avcıya yakalanmış ceylan gibi bana baktı. Sanırım şoktaydı. Kıyafetlerime aldırmadan yatağa uzanıp ona arkamı döndüm ve gözlerimi kapattım. Ebru, "A... Ama! Sen... N'apıyorsun?" diye sorarken bağırmıyordu. Sadece şaşkındı. Yataktan hızla kalktığını hissettim. Kalkmasın istedim ama onunla savaşacak gücüm yoktu. Kokusu ninnim oldu sanki... Dalmışım.

Ara ara açıldı gözlerim. Yastığına sarılıp huzuru bulduğum kokuyla avuttum kendimi. Öyle yorgundum ki ve öyle uykusuz... Gözlerim kapandıkça teslim olur gibi uyudum. Bir ara yine açtım gözümü hava kararmıştı. Sonra yine kapatmışım. Ne kâbus gördüm ne rüya. Dibine kadar uyudum.

Saat kaçtı bilmiyorum, ışığın açılmasıyla gözlerim yandı. Sonra duyuldu Ebru'nun şaşkın sesi, "Ali sen daha gitmedin mi?"

Cevap verecek gücüm yoktu. Dün gece sanki bütün duyularım kapının önünde kalmıştı. Ebru, "Ali beni korkutuyorsun. Cevap ver," diye sesi biraz daha yükseldi.

"Işığı kapat!" diye sinirle soludum. Ebru, "Ali, sen iyi misin?" diye sordu. Korktuğu sesinden belliydi.

"Ben uyumak istiyorum," dedim. Ebru, "Ama..." dedi ve sustu. Sonra mı? Gözlerime dolan yaşları tutabilmek adına kapattım gözlerimi.

Gece yine kâbuslar peşime düşüp boğazımı sıkarken nefes nefese uyandım. Ter içindeydim ve hâlâ üzerimde gömleğim ve pantolonum vardı. Bedenim uyuşmuş, kafam sersem gibiydi. Banyoya girip kıyafetlerimden kurtuldum ve duşa girdim. Soğuk suyun altında öylece durdum. Çıktığımda yine kapının arkasındaki pembe bornozdan başka çarem olmadığını anladım ve giydim mecbur. Salona gittiğimde Ebru koltuğa kıvrılmış rahatsız olduğu her yanından belli, iki büklüm uyuyordu. Usulca ona uzanıp onu kucağıma aldım. Kucağıma yerleşirken kokusunu duymak için ben yine derin derin soluyordum. Allah'tan uykusu ağırdı! Yatağına uzatıp üzerini örttüm. Yanında kalmakla gitmek arasında ikilemde kalmışken derin derin soluması sanki beni büyü gibi yatağa çekti. Ninni gibi dinleye dinleye yine kapandı gözlerim.

Ne mi oldu? Sabah gözlerimi açtığımda Ebru sarmaş dolaş koynumda uyuyordu. Benim giydiğim bornoz kollardan iyice yırtılmış, sanki asılı duruyordu ve ben çıplaktım. Öyle huzurluydum ki, bu

huzur için her şeye değerdi. Sanki eski zamanlarda gibiydi içim. Tabii Ebru'yu uyandırmaya ve onun çığlığını duymaya niyetli değildim. Onu usulca kollarımdan bıraktım. Hazırlanıp evden yine usulca çıktım.

Hastaneye gelip üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. O ara telefonum çalmaya başladı. Arayan Sedat'tı. "Buyur abi!" dedim.

"Ulan şerefsiz! Bir de buyur abi mi diyorsun! Bana bak Cihan'ın durumu iyi değil. Sana ne desem boş. Serdar desen kendi halinde. Ebru'yu aradım açmadı. Öğlen geleceğim zaten. Yıldız söylemiş ama Ebru tedaviyi kabul etmemiş. Gelip bir de ben konuşayım."

"Abi bitti mi?"

"Hayvan herif! Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Yok abi ne dalgası? Bittiyse Cihan'ı soracaktım nesi var diye."

"Kapat ulan telefonu! Bir de nesi var diye mi soruyorsun? Söyle Ebru'ya arasın beni!" dedi ve kapatması bir oldu. Direkt Ebru'yu aradım ama açmadı. Sinirle giyinip aşağı indim. Baktım Gönül yeni gelmiş, çantası boynunda.

"Gönül, Ebru yolda mı?" diye sordum.

"Ebru Hanım bugün gelmeyecekmiş. Az önce aradı," dediğinde sinirle çıkışa, oradan otoparka yürüdüm. Tabii arabaya binmemle Ebru'ya gitmem arasında çok zaman yoktu. Ebru kapıyı, "Damla ne çabuk geldin!" diyerek açtığında şoke oldu. "Ali?" dedi şokla. Ulan bu kız göbeğini niye açıp duruyordu? Ve ben ergenler gibi niye onun yanında bayrak direğine dönüyordum?

"Konuşmalıyız," diyerek içeri girdim. Ebru alayla, "Girsene!" dedi.

İki adımda burnunun ucuna gelip, "Bana bak tepem atık zaten beni daha fazla sinir etme!" dedim sinirle.

Ebru, "Ya sen... Sen gerçekten çizmeyi aşıyorsun. Sen dün gece beni odama mı taşıdın? Ayrıca bornozumu iyice yırtmışsın!" diye bağırırken benimle çocuk gibi kavga ediyordu. Bu kız gerçekten

kavga etmeyi beceremiyordu. O güzel dudaklarını öpsem acaba ne hissederdim? İçim üşüdü. Buz gibi oldu dört bir yer. İhanet fırtına gibi ayaza kesti.

"Yıldız, Cihan için sana gelmiş ama reddetmişsin," dedim düşüncelerimden sıyrılarak.

"Yıldız mı söyledi?"

"Hayır. Neden kabul etmiyorsun?" diye sordum sakince.

"Hesap mı soruyorsun?" diye gözlerime baktı.

"Hayır, sadece sebebini bilmek istiyorum," dedim.

"Ben doktor değilim. Vakit bulup stajımı bile tamamlayamıyorum. Yanlış bir şey yapabilir, onu yanlış yönlendirebilirim. Ayrıca Cihan'ın senin gibi bana karşı anlamsız bir nefreti var. Bu durumda zaten ona yol gösteremem," dedi.

"Benim senden nefret ettiğimi nereden çıkardın?"

"Etmiyor musun? Her gördüğün yerde bakışlarınla belli etmedin mi? İşi bırakmam için elinden geleni yapmadın mı? Ve en sonunda evi basıp bütün kinini kusmadın mı? Ayrıca boğazıma yapıştın, unuttun mu?"

"Neyse konumuz bu değil. Cihan'ın sana ihtiyacı var."

"İşine gelmedi değil mi?"

"Lan çocuk gibi kavga edip durma benimle!" diye bağırdım. Bu kız beni gerçekten zorluyordu.

"Bağırma sen de ya!" diye yine gözleri dolu dolu çemkirdi.

"Cihan'a yardım etmeni istiyorum."

"Onu konusunda uzman doktorlara yönlendirebilirim ama yardımcı olamam," dedi.

"Başka birine güvenemeyiz."

"Ha yani bana güveniyorsun öyle mi? Pardon da sen beni hastaneden atıp hayatımı cehenneme çevirmeye çalışmıyor muydun? Hem niye Yıldız'ı üzen adama yardım edeyim? Kız bebek istiyor o

canavar ruhlu adam onun isteğini dikkate bile almıyor," diye vitesi boşa almış konuşup dururken kollarından tutup kendime çekmemle Ebru'nun susması bir oldu. Gözleri gözlerimi bulduğunda bakışlarım dudaklarına kaydı. Nefesi nefesime karışırken öylece durdum. Öpmeliydim. Bitmeliydi bu ikilem ama cesaret edemiyordum. Ben ki kadınları yatağa atma konusunda dünya rekoru kıracak Ali'ydim ama onu öpmekten korkuyordum.

Sinirle, "Ona yardım et. Yıldız için. Yoksa heba olup gidecekler," dedim ama bakışlarım dudaklarına kilitlenmiş, öylece duruyordum.

Ebru, "O... Olur," dedi ama nefes bile almıyordu.

Dudaklarından verdiği kesik kesik nefesi içime esti sanki. Aklımı onda bırakıp, kapıdan çıkıp gittim. Ne mi yaptım? Levent'i aradım, içmeye Akif Amca'nın yanına gittik. Tabii arkamızdan Sedat ve Bekir'in gelmesi gecikmedi. Sonra mı? Sabaha karşı kendimi Ebru'nun kapısında buldum. Şimdi zile bassam bir sürü terane. Güvenliği çağırdım telefon açıp, anında geldi bizimkisi.

"Buyurun Ali Bey, bir sorun mu var?" diye sordu.

"Anahtarımı evde unutmuşum. Şimdi Ebru bir sürü bağırır. Sende yedek vardı," diyerek çıkardım cebimden iki yüz lira.

"Hemen abi!" diyerek önce parayı aldı sonra kapıyı açtı. İçeri süzülüp kapıyı kapattım. Salonda kısık bir gece ışığı etrafı aydınlatıyordu. Ben usulca yatak odasına geçtim. Ebru bu gece puanlı pijamaları yerine kısa bir gecelik giymiş, yorgana dolanmış yatıyordu. Huzur beni çevrelerken ilk yanına uzanmak istedim ama buna ne cesaretim ne gücüm vardı. Duvar dibine çöküp öylece onu seyrettim.

Gecenin ikisinde Ebru'nun adam öldüren çalar saati çalmaya başladı. Ebru saati vura vura susturdu. Yattığı yerden telefonuna ulaşıp tuşlarına bastı. "Damla uyan hadi! Gidip anneni alman gerekiyor. Koray'ı uyandırmayı unutma! Hadi öpüyorum," diyerek kapattı. Sonra gece ışığını açıp yataktan doğrulduğunda gözleri

beni buldu. Ne çığlık attı ne de bir şey yaptı. Derin bir soluk alıp, "Ay Ali! Yine mi sen? Ya intikam almana gerek kalmadan sen beni korkudan öldüreceksin. Yine ne var?" diye orasını burasını örtmeye çalıştı. Baktı benden ses çıkmıyor. "Gel hadi burada uyu! Ama kıyafetlerinle yatağıma giremezsin. Ayrıca bunu birine söylersen seni minik parçalara ayırıp kuşlara yem yaparım. Kimsenin bizi yanlış anlamasını istemem. Benim bir tarzım var. Yeminle seni öldürürüm kim vurduya gidersin," dedi ve kendini yorgana sarıp arkasını dönmeden önce ışığı kapattı.

Bu huzuru bırakamayacak kadar yorgundum. Laf dinleyen bir çocuk gibi üzerimdekilerden kurtulup yatağa uzandım. Uyumuşum...

Sebebim yok seni sevmeye...

Bir hafta sonra...

Bir haftadır sanki dünyam değişmiş, nirvanaya ulaşmıştım. Bırak işe gitmeyi neredeyse Ebru'nun yatak odasından çıkmıyordum. Tek yaptığım uyumak, onun o hiç susmayan çenesini dinlemek ve huzurunda kaybolmaktı. Ara ara ona karşı hiddetim kabarıyordu. Ve o nasıl yapıyordu bilmiyorum ama beni sakinleştirip haksızlığımı yüzüme çarpmayı başarıyordu.

Bu duruma nasıl geldik hiçbir fikrim yok. O gece bezmiş, uyku sersemi haliyle gel yanıma yat dedi, ben de yattım ya Ebru sanki sabahına kendini sıfırladı. Sanki gökten ona bir vahiy indi. Benden vebalı gibi kaçan kız sanki her şeyime, her dediğime, her yaptığıma teslim oldu. O kabullendikçe ben sakinleştim. O konuştukça ben sustum. O huzur verdikçe ben durgunlaştım.

Bir gecenin sabahı gözlerimi bedenimi ele geçiren sıcaklıkla açtım. Açmaz olaydım! Ulan arkadaş onca kadın geldi geçti ömrümden ben hiçbir kadını böyle güzel bulmadım. Biri hariç... İşte buydu beni korkutan da feriştahı gelse bundan sonra aynı şeyleri hissetmezdim diye düşündüm. Hissetmemeliydim. Aşk bana uzak olmayı bırak, artık benim ihanetimdi. Bu düşünceye güvenip koynumdaki bedene daha bir sarıldım. Bu güzel

bedenin keyfini çıkaracak ve onu aklımdan silecektim. Yani hep bunun arkasına sığındım ama bırak ona dokunmayı bakmaya bile cesaret edemez haldeydim. Düşüncelerimde boğulmuş, onu sarıp sarmalayıp koklarken uyanık olduğunu fark ettim. İlk kaçıp gitmek istedim yalan yok. Ama onun hali karşısında ne yapacağımı bilemedim. Kollarımda taş kesilmiş gözleri kapalıydı. Büyük ihtimalle uyandığında kendini benden kurtaramadı. Çaresizce kapattı gözlerini de niye yüzü göğsüme gömülü, avuçları sırtımı kavramış gayet memnun gibiydi onu çözemedim. Gözlerimi kapatıp bu oyuna ayak uydurmak adına ona doğru daha bir sokulup bacağımı bacaklarının arasına sokmamla benim bayrak direği flamayı dikmeye hazırdı. Tabii Ebru hissettiği erkekliğimle kendini benden çekmesiyle yataktan fırladı. Tanrım bu kız gerçekten deliydi! Sen kene gibi yapış, sonra ben sarılınca iğne batmış gibi kaç! Gülesim geldi gülemedim. Ters tarafa dönüp uyuyor gibi yapmak en iyisiydi. Ebru bir hırsız gibi dolabı açıp kıyafetlerini aldı ve sessizce odadan çıktı. Gözlerimi açıp bir süre öylece yattım. Kalkmak istemiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Yapmayacaktım da. Yarım saatin sonunda gelen ayak sesleriyle gözlerimi kapattım. Ebru'nun usulca içeri girdiğini hissettim. Yatağın benim olduğum tarafına oturmasıyla bir süre öylece kaldı. Karın hizamda oturuyordu ve ben kaşık pozisyonundaydım. Sonra saçlarıma uzandı eli. Usul usul okşadı. Lan bu kız ne yapıyordu? İçim anlamsız bir mutlulukla doldu ama bir yanım 'Kaçıp git, kurtar kendini!' diye bağırıyordu. Sonra aklıma takılan ve beni buza çeviren soruyla donup kaldım. Bana acıyor olabilir miydi? Bu sorunun bende öfkeye dönüşmesiyle sinirle kolunu tuttum. Tabii Ebru'nun korkuyla kendini çekip kolu elimde kıç üstü yere oturması bir oldu. O acıyla, "Ay!" diye bağırdı.

Kolu hâlâ elimde, "Ne?" diye sinirle bağırdım.

Ebru korkuyla, "Canımı yakıyorsun!" dediğinde ancak kolunu bıraktım. Tabii yere daha bir düştü. Gözlerim öfkeyle ona bakarken

Ebru yakalanmanın verdiği utançla o güzel kıçını ovuşturarak yerden kalktı.

"Şey... Ben... Ben tost yaptım. Acıkmış olmalısın," dedi. Tamam dememi falan bekliyordu ama cevap vermedim. Sırtımı ona dönüp gözümü kapattım çünkü her şey bende karmakarışıktı. Daha üç dört gün önce birbirimizi öldürecektik. Şimdi beni kahvaltıya çağırıyordu.

"Ali cevap versene! Bak madem peşimi bırakmıyorsun orta yolu bulmalıyız. Senin doktorunsam evime hırsız gibi girmeyeceksin. Bu bir. Burada kalman daha mantıklı geldi bana ki sen zaten buna niyetli gibisin. Ayrıca bana seviyeli ve bir o kadar uzak duracaksın. Bir daha boğazıma falan yapışırsan yeminle Sedat'ı arar, gelip seni almasını söylerim. Ve ben ne dersem yapacaksın, bu iki. Sen yaparsan ben de ne istersen yaparım," dediğinde ona doğru dönüp gözlerimi açtım.

Gözleri gözlerimle buluşan Ebru, "Bak ya! Numara yapıyordun yani öyle mi?" diye elini beline koymuştu. Bir insan hiç mi kızmayı beceremez!

"Ne istersem, öyle mi?" diye sordum ciddi ciddi. Ebru artık ne düşündüyse tereddütle, "E... Evet yani makulse," dedi ama demeseydim diye düşündüğüne yemin edebilirim. Yataktan jet hızıyla kalkıp burnunun ucunda durduğumda kendime inanamıyordum.

Ebru süt dökmüş kedi gibi kafasını kaldırıp gözlerime baktı ve, "A... Ali!" dedi. "O zaman benimle uyu," dedim ve onu elinden tutup yatağa götürdüm.

"Sen... Sen ne yapıyorsun? Dur! Ben..." diye kekelerken çoktan yatağa yatırmış, arkasını dönmesini sağlayıp onu kabuk gibi sarmıştım...

O gün bu gündür Ebru daha bir duruldu. O duruldukça ben süt dökmüş kedi gibi sessizleştim. Resmi bir şekilde gece uykuya dalıp sabahları sarmaş dolaş kalkıyorduk. Gözlerini benden hep

kaçırıyordu. Fazla yakın olduğumuzda eli ayağına dolanıyordu. Bir sabah yine benden kaçıp o hazırlayamadığı kahvaltının haberini vermek için yatak odasının kapısından, "Hadi kalk artık. Yoksa tek başına yersin. İşe gitmem gerek," diye seslendi ve kapıyı kapattı. Çıkmasıyla duşa girmem ve tabii o yırtık pırtık pembe bornozu üzerime geçirmem kaçınılmaz sondu. Tam aynanın karşısında oramı buramı örterken kapıyı sinirle açan Ebru yine şoka girdi. Bedenime takılan gözleriyle, "Ama sen yine mi benim bornozumu parçalıyorsun..." derken ayağımdan gözümün bebeğine kadar kayan gözleri benim bakışlarımla buluştu.

Sonra kırmızı renge bürünüp arkasını döndü ve, "Ya buna bir çözüm bulmalıyız. Bu ne ya! Hadi gel kahvaltıya! O kadar hazırlıyorum. Yalnız yemek için mi? Ben evde yemek yemem ki! Kıymetimi bil," diye söylene söylene gitti.

Onun bu hallerine hem içim katılıyordu hem hoşuma gidiyordu. Aynada bir bornoza baktım bir kendime ve içeri geçip masaya oturdum. Ulan masada iki tabak, tabağın içinde iki kuru tost vardı. Çay bile yok. Bir haftadır içim kurudu da ses etmedim.

"Bu arada hâlâ niye devamlı bayıldığını söylemedin."

Ebru tostundan kibarca bir ısırık alıp, "Bu mu şimdi konu?" dedi.

"Seni durup durup bayılttığıma göre..."

"Seninle alakalı değil," dedi ama o kibirli burun yine havadaydı.

"Neyle alakası var peki? Onu söyle," dedim sinirle çünkü böyle gizemli konuşmalar hiç benim tarzım değildi.

"Seni ilgilendirmez," dedi ya iyice sinir oldum.

Sertçe, "Bana bak yine ters ters konuşup benim ayarımla oynama!" diye sinirle gürledim.

Ebru, "Ne yaparsın, yine mi boğazıma yapışırsın? O biraz zor artık. Çözdüm ben seni. Ararım Sedat'ı, görürsün gününü," dedi.

Aptalca ona baktım ve, "Böyle bir şey yapma," dedim, en son istediğim benim burada olduğumu bilmeleriydi.

Ebru, "Sen de bana karşı terbiyeni takın. Şamar oğlanın değilim senin," dedi. Biz oturmuş bildiğin orada kalmamın şartlarını konuşuyorduk.

"O zaman söyle, niye bayılıyorsun?"

"Eğer anlaşmamıza uyacaksan neden bayıldığımı söylerim."

"Doktor!"

"Ne doktor doktor! Yaptıklarına rağmen hâlâ sana yardım etmeye çalışıyorum. Evimi istila ettin. Sana yemek bile yapıyorum. Senin de bir adım atman gerek."

"Yemek mi? Sen kuru bir tosta yemek mi diyorsun?" diye isyan ettim. Ebru gözlerini kısıp, "Yarın sabah onu da bulamayacaksın," dedi tehdit eder gibi.

"Tamam yemem daha iyi. Şu koca çenenle beni yeme yeter."

"O zaman şartlarımı kabul ettin. Hadi tostumuzu yiyelim," dedi gülümseyerek.

"Lan delirtme adamı! Söylesene niye bayılıyorsun?" diye bağırınca yüzü yine bembeyazdı. Elindeki tostu sinirle tabağına bıraktı ve, "Sen bana bağırdın mı şimdi?" dedi sanki seni anneme söyleyeceğim der gibi.

"Tamam, uzatma hadi söyle!" dedim ama söylemezse boğazını sıkıp öğrenecektim. O kadar sinirlenmiştim yani. Ebru sıkıntıyla ayağa kalkıp tostu olan tabağı eline aldı, "Beni kan tutuyor," dedi ve salondan kaçar gibi gitti. Lan aklımda bir sürü soru belirdi. Az çok tıp okumanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Bu kızı ne ara kan tutmaya başlamıştı? Böyle doktor mu olur, diye düşündüm. Önümde duran tost bana baktı ben ona. Bir on dakika sonra Ebru hiçbir şey yokmuş gibi geldi ve, "Sanırım o tostu yemiyorsun? O beğenmeyip yemediğin tostu çok büyük zahmet vererek yaptım.

Korkma zorlamayacağım. Bir yemek firmasıyla anlaştım. Yemekleri enfes. Yarından itibaren kahvaltı dahil iki öğün getirecekler," dedi.

Yüzüne bakıp öylece kaldım. Gülsem bir türlü sorsam bir türlü. Yine dayanamayıp sordum.

"Şu kan tutma olayının altındaki hikâye ne? Rüşvetle falan mı okudun?" diye sordum. Ebru kaplana dönüp, "Kişi kendinden bilir işi!" diye bağırdı.

"Sen bildiğin çirkefsin ha! Ama terbiyeli çirkef! Küfretmeyeninden. Hadi anlat hikâyeni," dedim alayla.

Ebru, "Of ne anlatayım ki? Üniversite sınavında ilk yüze girdiğim o sene benim için hayat yeni başlıyordu. İlk hedefim olan tıbbı kazanmıştım. Zaten zavallı babamın görüp göreceği başarı bundan öteye gidemedi."

"Ne demek görüp göreceği bundan öteye gidemedi?" diye sordum.

"Dinlesene! Babam yıllardır kitaplar içinde kaybolmuş kızına sürpriz yapıp beni yakın arkadaşlarımla Uzak Doğu ülkelerini kapsayan bir geziye gönderdi. Kızlarla deli gibi eğlendik. Bir o kadar mutluydum. Güzeldim..." diye devam ederken kahkaha atarak, "Güzel mi?" diye sordum.

Ebru öyle bozuldu ki, "Kızılları beğenen erkekler de var tamam mı!" diye bağırdı.

"Tamam yine çirkefe bağlama! Devam et hadi!" dedim. Ebru gözlerini kısıp, "Güzeldim. Zekiydim ve tıp öğrencisiydim. Gelecek vadeden bir değerdim," dedi ya yine kendimi tutamadım.

"Ulan sen ego sıçıyorsun ya!" dedim kahkahayla.

"Sen ne ağzı bozuk birisin ama ya! Anlatmıyorum," diye kalkacaktı ki, "Tamam sustum, anlat hadi!" dedim ama hâlâ gülüyordum.

Ebru da benimle birlikte gülmeye başladı ve devam etti.

"Çok ünlü bir cerrah olacaktım. Yani ben öyle sanıyordum. Olamadım. Uzak Doğu'da çekik gözlülerin diyarında gezerken beni kan tuttuğunu keşfeder gibi oldum ama kimseye söyleyemedim. Kibirli ruhum bu gerçeği reddetti diyebilirim. Üniversitede şansım Koray ve Damla'yı tanımak oldu. Bana hep destek oldular. Hocalardan saklayabilmek için yapmadıkları kalmadı. Tabii cerrah olmak isteyen bir tıp öğrencisi bunu nereye kadar saklayabilir, sen düşün. Bırak cerrah olmayı iğnenin deldiği deriden bile akan kanı görünce öğürmeye başlıyorum. Bayılıyorum. Denemediğim şey kalmadı. Bana mısın demedi! Nefesimi tuttum olmadı, kanı başka bir şey sandım olmadı. Sadece ben mi? Koray ve Damla benim kan tutma meselemin üzerine doktora yaptılar. Üzerlerine ketçap döküp ölü taklidi mi yapmadılar kafamdan aşağı vişne suyu mu dökmediler... En kanlı korku filmlerini bana zorla seyrettirip beni videoya mı çekmediler... Sonuç değişmedi. Kan görünce bayıl Ebru! Gözümü bir açıyorum ki uzanmışım yerlere... Bölümdekiler benim bayılmalarıma öyle alışmışlardı ki yerde baygın yatarken üzerimden atlar olmuşlardı. İşin ilginç yanı bayılmam ve uykuya geçmemdi. Öldürseler zamanından önce uyanmıyordum."

"Orasını horlamandan anladım zaten. Peki ya baban bilmiyor muydu?" dediğimde ters ters baktı ama anlatmaya devam etti.

"Branş seçme sınavında aldığım not her dala yeterken ağlaya ağlaya kanın beni tutmayacağı ruh ve siniri seçtiğim zamanlardı babama itiraf edişim," diye nefes almak için durduğunda, "Ne yani babandan onca zaman sakladın mı?"

"Öyle heyecanlıydı ki bir türlü söyleyemedim. Söylediğim o anları asla unutamam. Adam hayatının şokunu yaşıyordu. Kabullenemedi. Beni apar topar yurt dışına gönderdi. Birkaç hastanede arkadaşları beni baştan aşağı kontrol ettiler. Hatta birkaç tanesinin verdiği kafa ilaçlarını bile kullandım. Hiçbir işe yaramadı. Ben kanı görüp kokusunu alınca hop yine yapış yere! Babam kahroldu.

Dişlerini sıka sıka, susa susa hazmetti ya da etmedi. Bilemiyorum ama ona karşı hep borçlu hissettim," derken gözleri dolmuştu.

"Bu senin suçun değil. Baban bunun bilincinde bence," dedim.

"Evet ama babam gençliğini bana harcadı. Onun sayesinde annemin yokluğunu hiç hissetmedim desem yalan söylemiş olmam. Yeri geldi arkadaşım oldu, yeri geldi ağlama duvarım. Ama en çok annem oldu. Banyomu yaptırıp, saatlerce belimden aşağı saçlarımı mı taramadı, ben istiyorum diye balık sırtı örgü öğrenip saçlarımı mı örmedi, tül etekler giyip benimle bale mi yapmadı... Anneler gününde kafasına peruk takıp, sakallı yüzüne makyaj yapıp okula mı gelmedi... O ben eksik kalmayayım diye elinden gelen her şeyi yaptı. Bu cefakâr babaya istediğini veremediğim için her bulduğum bahaneyle kaçtım evden. Yaşımın yarısı dünyayı gezerek geçti. Ülke gezmekten üç dil öğrendim ama babamla aramızda yükselen duvarlar hiç yıkılmadı. Ben hep kaçtım. Yine kaçacaktım. Hastanede işe başlamadan önce niyetim Fransa'ya yerleşmekti. Babam, "Beni bırakıp gidecek misin?" diye sordu ve işte buradayım. Ne ona kıyabildim ne emeklerine. Onun istediğini yaptım. Hal ortada. Benim evime yerleşmeye çalışan küfürbaz bir patronum var," diye sırıtırken ne yaptı ne etti sonunda lafı yine bana soktu.

"Pes, yine soktun lafı bana!" dedim.

"Yani pes etsen iyi olur. Yoksa benden çekeceğin var," dedi.

Güldüm ama yorum yapmadım. En iyisi yine kaçmaktı. Masadan kalkıp yatak odasına geçip kendimi yine uykunun kollarına bıraktım. Uyuyabildim mi? Hayır çünkü Ebru'nun kokusunun yanında artık onun sıcağını arıyordum. Huzur eksikti yani.

Ebru eve geç geldiği bir akşam elinde pizza kutularıyla girdi içeri. Ben mi? Onun küçük koltuğuna sığmaya çalışan boz ayı gibi oturmuş, elimde kumanda televizyon seyrediyordum. Masanın üzerine elindeki kutuları bırakıp, "Ay yemek soğumuştur diye pizza aldım.

Çok açım ama bunu dinlemelisin. Cihan'ı çözdüm. Hiçbir şeyi yok o kendini uyuşturuyor çünkü sensizlik ona ağır geliyor," dedi heyecanla.

"Oha! Bu nasıl tespit?" dedim sinirle.

"Ya sen düzgün konuşsana! Eşek miyim ben bana oha diyorsun?"

"Tamam, uzatma da doğru dürüst anlat."

"Benim yardımıma ihtiyacı da yok. Onunla ilişkini düzenlediğin zaman normale dönecektir," diyerek elime bir ses kaydı cihazı verdi.

"Bu ne?" diye sordum ama gözlerim yine onun rengini bilmediğim derinliklerindeydi.

"Cihan'la olan konuşmalarımın kaydı. Etik değil ama ben zaten tam bir doktor olmadığım için sanırım sorun olmaz. Ben duşa giriyorum," diyerek şirince gülümsedi ve beni yalnız bıraktı.

Elimde cihaz duyacaklarıma hazır mıydım bilmiyorum. Ebru'ya yine haksız bir öfke duydum. Cihan iyi olacaksa buna mecburdum. Sonuçta Aslı öldüyse, Cihan bu durumdaysa nedeni bendim. Ağlama isteğimi içime gömüp düğmeye bastım.

Cihan'ın, *"Tamam, sor hadi ama beni sinirlendirme!"* diye öfke kusan sesini duymamla tüylerim diken diken oldu. Daha onun şokunu atlatamadan Ebru'nun soğuk ama can yakan, *"Hayatını Aslı ölmeden önce, Aslı öldükten sonra diye ikiye ayırabilir misin?"* sorusuyla buz gibi oldum. Kafam uyuşmuş, allak bullaktım ama dinlemeye devam ettim. Cihan'ın, *"Bu ne saçma bir soru? Aslı benim için değerliydi. Onu kurtaramadım hepsi bu,"* diyen sesi isyan doluydu ama Ebru daha bir kışkırtır gibi, *"Bu kadar basit mi?"* diye sordu. Yalan yok cevabı ben de merak ettim.

Cihan, *"Bizimkilere 'Doktor Ebru harika biri, birden beni huzura kavuşturdu. Çok iyi geçti.' falan desem olmaz mı? Boğazını sıktığım için özür bile dilerim. Sen de sevmediğin biriyle muhatap olmaktan kurtulursun,"* diye kaçamak bir cevap verdiğinde

gerilmiştim ve bir an önce bu konuşmadan uzaklaşmayı diledim. Niye mi? Cihan'ın acı dolu sesini duymak beni karanlığa doğru iterken o gün aklımda belirdi. Nefes alamaz haldeydim. Gözlerim çoktan akmaya başlamış, ben yine kendimi kaybetmek üzereydim. Hızla ses cihazının düğmesine basıp kapattım. Ayaklanmamla yemek masasının üzerinde duran viski şişesini alıp bardağı ağzına kadar doldurdum. Dinleme, dedi içimden inkârı seçen yanım. Vicdanımsa dinle ve Cihan'a yardım et, diye bağırıp duruyordu. Sinirle bardağı bir dikişte bitirdim ve ses cihazını biraz ileri sarıp dinlemeye devam ettim.

Ebru, *"O gün ölen o olsaydı ne olurdu?"* diye sordu. Büyük ihtimal Yıldız'ı Aslı yerine koydurmuştu.

"Ali'nin yerinde ben olurdum gayet net!"

"Ali, karısını kaybetmenin vermiş olduğu üzüntüyle mi burada? Yoksa Aslı'nın ölümünde kendini mi suçlu görüyor?"

"Ali güvendi. Kendini suçlu görecek bir şeyi yok! Suçlu benim. Lanet olsun ki benim! Aslı benim yüzümden öldü! Artık gidiyorum. Bu seans bu kadar yeter," diye sesi değişmişti. Katlanamadı daha fazlasına. Tıpkı benim gibi... Daha fazla dayanamadım ve ses cihazını kapattım. Ebru'nun ne anlatmak istediğini artık biliyordum. Cihan'ın bana ihtiyacı vardı. Tıpkı diğer beni sevenler gibi.

Ebru on beş dakika sonunda başında havluyla salonun kapısında belirdi. Yine ağzı burnu kızarmış, öpülesiydi. Öpmeliydim ve hevesim bitince kaçıp gitmeliydim de işte! Yapamıyordum... Olacak olanı erteliyordum.

Ebru sanki Cihan'la hiç konuşmamış, önüme o ses cihazını koymamış gibi, "Ali hadi ben daha kahvaltı yapmadım. Sen... Sen içiyor musun? Aferin! Aç karnına! Pes yani. Ay dur ben de kola alıp geliyorum. Hadi aç şu kutuyu!" dedi ve mutfağa gitti. Açlıktan gözü dönmüş belli.

İçki beni ağırdan ağırdan etkilemeye başlamış, durgunluk vermişti. Ebru elinde koca bardak kolayla gelip pizza kutusunun başına geçip, "Ali ama ya! Sen yedin galiba! Gel yoksa bütün hepsini ben yerim," diye oturdu homur homur yemeye başladı. Arkadaş o minicik ağzına yarım dilim pizzayı nasıl tıkıyordu öyle, çözemedim.

"Cihan bu sefer boğazına sarılmamış anlaşılan."

"Yok, bu sefer intikamımı aldım."

"Ulan sen ne biçim doktorsun?" diye hayretle sordum.

"Ulan demesene bana! Ben doktor değilim dedim ya!" diye kıkırdayarak ağzını yine tıka basa doldurdu.

Güldüm ve öylece oturup onu seyrettim. Gözyaşlarım doldu yine burnumun ucuna kadar ama ağlamadım. Nerden nereye gelmiştim. Ne ummuş ne bulmuştum. Şimdi çocuklarım ve anneleriyle, ailemle olmam gerekiyordu ama ben burada başka bir kadının huzurundaydım. Hayat acımasızdı. İnsanoğlu ne düşünürse düşünsün ne hayal ederse etsin hayat kendi planlarını yapıp, uyguluyordu. Sen öylece boyun eğiyordun. İnsanın neyi nerede bulacağı belli olmuyordu. Ailem dediğim, yıllarımı geçirdiğim insanlardan kaçmıştım. Sadece onlardan kaçsam iyi, çocuklarımdan kaçmıştım. Her gün onları gizli gizli görsem de kucaklayamıyordum ya! Kokularını içime çekemiyordum ya buna bir çarem yoktu. Cihan'a, çocuklarıma, yıllardır bana can olmuş kan olmuş aileme borçluydum. Ölmek kolay gelmişti ama ölememiştim. Şimdi beni dünyaya mahkûm eden kadının huzuruna sığınmış yaralı bir kuş gibiydim.

Feryat, figan kalbim...

Hava kararmış, ben yine gözlerim kapalı yatağın içinde öylece duruyordum. Ebru'nun parmak uçlarında odaya girdiğini hissettim. Gözlerim yarı kapalı yine ne haltlar karıştırdığına baktım yalan yok. Bakmasaydım iyiydi. Durmuş dolabın önünde soyunuyordu. İlk kapattım gözümü ama sonra şeytan dürttü. O uzun bacakları iç çamaşırın içinde gözüme gözüme girerken kalçalarını avuçlarımda sıkmamak için direndiğim doğruydu. Bu giydiği orasını burası belli eden taytlara uyuz oluyordum. Bir de göbeğini açıp o ince belini açıkta bırakıyordu ya of diyeyim! Saçlarını toplayıp tam kapıyı açtı, gözlerimi açıp, "Nereye?" diye sordum. Küfür yemeyi beklerken Ebru bana arkası dönük öylece durdu. Sonra, "Sen... Uyanık mısın? Ne zaman uyandın?" diye sordu. Cevap vermedim tabii, ne desem uyanıktım seni izliyordum mu?

"Nereye?" diye sordum.

"Sen bana cevap veriyor musun ki ben vereyim?" diye kendini toparlayıp bana doğru döndü ama yüzü kıpkırmızıydı.

"Uyumadım," dedim itiraf ederek.

Ebru, "İyi! Markete gidiyorum evin eksiklerini alacağım. Bir saate gelirim," dedi.

"Gitme. Ben hallederim," dedim duruca.

"Yataktan çıktığın yok. Nasıl halledeceksin acaba?" diye yine bilmişlik taslarken gözlerimi kapattım ve, "Liste yap, çocuklar alır gelir," dedim sussun diye. Ebru sinirlenip kapıyı açtı tam çıkacak, "Çıkma lütfen!" dedim.

"Anlamadım," dedi.

"Hadi yanıma uzan," dedim. Tek isteğim uyumaktı. Onun huzurunda uyumak.

"Ali Bey..." dedi bana aramızdaki mesafeyi hatırlatarak.

"Bey mi?" dedim sertçe.

"Ay tamam seninle baş edemem ben. İçeri gidiyorum. Gitmiyorum markete falan," diyerek kapıdan adeta uçarak çıktı. Bazen anlamsızca salaklaşıyor, eli ayağına dolanıyor sanki kalp krizi geçirir gibi panik yapıyordu. Ondan uzak durmak adına bir saat kadar öylece uzandım. Tabii hanımefendi açtı gıy gıy bir müzik içeriden gelen gürültülerle yalan yok ne yaptığını merak ettim.

Salona gittiğimde hatun almış eline beş altı kitabı, çıkmış merdivenin tepesine yukarı rafa koymaya mı çalışıyordu yoksa intihar mı ediyordu bilemedim. Tek bildiğim o kum saati bedeni gözüme gözüme giriyordu. Düşecek diye telaşa kapılıp hızla arkasına geçtim. İlk koysun diye tetikte bekledim ama yok uzanamadı bir türlü. O sinirle müziği kapattım. Ebru merakla elinde kitaplar bana doğru dönüp, "Ali bir şey mi oldu?" diye sordu. Ulan daha ne olsun! Elinden kitapları aldım. Koymaya çalıştığı rafa koyup sinirle onu kucağıma almamla boynuma sarılması bir oldu. "Ya sen ne yapıyorsun?" diye çığlık atarken, "Ulan gece gece bir yerini kıracaksın! Ayrıca bu çalan ne boksa sikti beynimi!" diye avaz avaz bağırırken Ebru çırpınarak, "Terbiyesiz! Sen kocaman terbiyesizsin! Çabuk indir beni yere!" diye bağırmaya başladı ama dinlemedim. Yatak odasına doğru yürürken Ebru çırpınmayı kesmiş farklı bir şokla bana bakıyordu. Tekmeyle kapıyı açıp onu yatağın üzerine doğru koydum ama hatun

ayakta kaldı. Boyu benden bir kafa uzun öylece durup bana parmağını sallaya sallaya, "Aklından bile geçirme! Bak ben o plastik Suna'ya benzemem, sana kafa atarım!" diye bağırdı. Tam inip yine kaçacaktı ki onun o ince belini örtmeyen tişörtünü tutup kendime çektim. Ulan bende şans olsa akıllı uslu birine rast gelirdim. Tişörtünü çekmem ve onun dengesini kaybedip çenesini yüzüme çarpması ve özür dilemesi aynı anda oldu.

Hatun idmanlı şu kan olayına. Gözleri kapalı, "Ay kesin burnun kırıldı! Kan vardır şimdi. Dur bekle!" diye eliyle yüzümü tutarken zıplaması ayrı bir teraneydi. Onu kollarından tutup, "Dur artık!" diye kendime çektiğimde nefesi bana öyle yakındı ki artık durmak istemiyordum. Her duyguyu kenara koyup, "Aç gözlerini!" dedim heyecanla. Ebru korkarak açtı gözlerini, "Ali..." dedi başına gelecekleri anlar gibi ama gözleri gözlerimden dudaklarıma kaydığında nefesi kesilmiş öylece duruyordu. Söyleyecek tek bir kelimem yoktu. Sadece istiyordum. Dudaklarına uzandım ama öyle korktum ki ellerim buz gibi olmuş, bedenim kaskatıydı. Oysa şu an yaşayacağım zevkin heyecanında kaybolmam gerekiyordu.

Ebru, "Ali... Ben içeri gitsem iyi olacak," derken bir kuş gibi çarpan kalbinin sesini duydum. "Olmaz," dedim. Ebru, "Bunu yapma sakın... Bu yanlış," diye kafasını sağa sola doğru panik halde sallarken çenesinden usulca tuttum ve gözlerime bakmasını sağladım. Gözlerimdeki arzuyu görsün istedim. Nefesi hızlanmış, kesik kesik soluyan o güzel dudakları sanki beni çağırıyordu. O dudakları seyretmek bile benim için ödüldü. Elimi çenesinden çekmeden yukarıya onun dudaklarına doğru uzandım. Dudağımı dudağına değdirdim usulca. Korkaklığım onun yumuşak sıcak dokusunda eriyip giderken alt dudağını kavramamla her şey geride kalmış gibiydi. Sadece o ve ben...

Tadı enfesti. Onu daha fazla hissetmek için üst dudağında dolandım bir süre. Keyfini çıkarırcasına gezdim günlerdir direndiğim

dudaklarda. Ebru büyülenmiş gibi bana karşı çıkmazken cevap vermemesiyle ne düşüneceğimi bilemedim. Kollarını boynuma dolayıp bana teslim olurken aklımda bir sürü sonu kötü biten senaryo dönüp durdu. Özkan mı? Ben mi? Öfke doluydu arzularım. Sertçe dudaklarını istila ederken dilimi olacakların habercisi gibi ağzında kaybettim tutkuyla. Onu son nefesime kadar öptüm doyasıya. Öptükçe arzuyla doldum. Delirmiş gibi, sanki çölde kalmış gibi susuzdum dudaklarında.

Ebru nefes nefese dudaklarımdan uzaklaşıp elleriyle beni iterken, "Ali... Dur! Bu gerçekten koca bir hata! Deli bir şey bu! Bunun mantığa uyan hiçbir yanı yok," diyerek yataktan inmesiyle kendini banyoya kapatması saniyeler içindeydi. Gözlerim kapalı birkaç dakika onun etkisinden kurtulmayı bekledim. Eski Ali şimdiye o kapıyı kırmış istediğini almak adına bin bir takla atmıştı da eski Ali'den eser yoktu.

Bekledikçe içim soğudu. Bekledikçe söylediklerinin gerçeği vurdu yüzüme. Haklıydı. Mantığa uyan hiçbir yanı yoktu. Bir yanım yine 'Siktir ol git! Sana kız mı yok? Mantık ne lan? Altı üstü on dakika zevki sefa!' diye sinirle içimde avaz avaz bağırırken korkak yanım 'Peki ya sonra?' diye sorarken kaçtığım gerçekler tek tek ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bu ikilemde evden çıktım çıkmasına da döneceğimi bal gibi biliyordum. Niye mi? Ne arabanın anahtarını aldım ne de başka bir şey çünkü bu huzuru bırakmak istemiyordum.

Bir avuç yalan...

Güvenlik yüzünde memnun bir gülümseme bana teşekkür ederken çıkardığım iki yüz lirayı ona uzattım. Kapıyı açıp, "İyi geceler Ali Bey," diyerek uzaklaşırken ben eve girmiştim. Yatak odasına bir hırsız gibi girip bir iki saniye öylece üzerinde bornoz, uyuya kalmış Ebru'ya baktım. Ağlamış olmalıydı çünkü burnu, gözleri çillerine ayak uydurmuş gibi kıpkırmızıydı. Usulca üzerimdekilerden kurtulup yanına uzandım. Uyanmasına aldırmadan onu kendime çekip sırtından sarıldım. Çok değil bir iki saniye içinde Ebru'nun bedeni taş kesilmişti. "Ali..." dedi uykulu sesiyle. Cevap vermedim. Onu iyice sarıp yüzümü ensesinde kaybettim.

Ebru hiçbir kadına benzemiyordu. Ne nazı vardı ne kaprisi. Bodoslama hissediyordu. Korkusuzca ağlıyordu. İçinde ne varsa kibarca dile getiriyordu. Yavaşça bana doğru döndü. Gözünde yaş birikmiş ağladı ağlayacak...

"Ben sana ne dedim?" diye sordu gözleri gözlerimde.

"Ne dedin?" diye sordum gözlerimi kapatarak.

"Ali uyumasana!" dedi sesini sertleştirerek. Derin bir soluk alıp bacağımı bacağının arasına itelerken bornozunun açılmasıyla onun pürüzsüz teninde yerimi almıştım.

"Ali!" dedi yine ama sesi titremeye başlamıştı.

"Ne? Ne bekliyorsun Doktor? Ben normal miyim? Değilim. Hiçbir zaman da olamayacağım ama buradayım," dedim sertçe. Ebru'nun gözünden yaş akarken kendini bana yaklaştırıp sarılması bir oldu. "Ağlama!" dedim yine sertçe ama pişmandım. "Bağırma bana!" diye başladı daha çok ağlamaya. Ona koynumda yer açıp iyice sararken, "Islak bu havlular!" dedim ve başındaki havluyu çıkardım. Elim bornozuna gittiğinde Ebru cin çarpmış gibi, "Ali!" diye ciyakladı.

"Görmediğim yerin mi kaldı?" diye gözlerine bakarken dudaklarına kaydı gözlerim. Ebru, "Ya neremi gördün? Duyanda yanında her gece çıplak yatıyorum sanacak."

"Çok güzel olurdu be!" dedim. Ebru gözlerini patlatıp, "Ben... Ben pijamalarımı giysem iyi olacak," dedi. Kollarımdan çıkmak istedi ama onu bırakmadım. Gözleri merakla bana bakarken uzandım dudaklarına. Ebru, "Ali..." dedi ama bu beni durdurmadı. "Bırak sende iyileşeyim. Seni benden esirgeme," diyerek dudaklarını bulduğumda elim bornozunun ipini çözüyordu. Ebru bana teslim olmuş gibi dudaklarını araladı. Beni kabul edip o güzel dudaklarıyla öperken ağzımda yitip gitti o öpülesi dudakları. Çok uzun zamandır bekliyordum bunu. Sabaha içim soğuyacaktı biliyordum. Bu düşünceyle daha bir zevke düştüm. Dudakları dişlerim arasında tatlı tatlı sıkışırken ellerim aralanan bornozdan içeri sızmış, teniyle tanışıyordu. O hep sarmak istediğim ince belindeydi parmaklarım.

Ebru her dokunuşumda gerilip tedirginliğini belli ediyordu ya bunun nedenini sorgulayamayacak kadar istiyordum onu. Teninin ipeğinde gezen ellerimin nazikliğini sorguluyordu belki ama benim umurumda değildi. Bencildim kendi aklımda. Şehvetin gölgesinde yüzmeye başlamış, taşa dönmüştüm. Kendimi ona bastırırken içimde patlamak üzere olan her neyse buna bir son vermeliydim. İstemsizce ellerim omuzlarını örten bornoza gitti. Ebru, "Ali lütfen," dedi elimi tutarak. Puştluk başa bela olmuş. Yatak en becerikli olduğum

yer. Duayenim adeta. Onu istiyordum ve alacaktım. Yani evelallah kandıramayacağım kadın yoktu yatakta. Ebru da kim?

"Az seveyim, bırak bir şey yapmıyorum," dedim. Dudaklarına uzanıp cevap vermesini engellerken şeytanın tuzağındaydı artık. Yani inşallah öyleydi.

Bütün bedenim onun güzelliğinde kaybolmuş, istekle yanıyordu. Anlaşılmıştı, naza çekiyordu. Yeterki versin, diyen aklımla kaldığım yerden bornozu sağ omzundan arkaya doğru çekerken dudaklarım boynundan omzuna doğru kaydı. Ebru sanki bir bütünün parçasını tamamlar gibi bornozu kolundan sıyırdığında dudaklarım omzundan koltuk altına doğru onu öpe öpe yol aldı. Kendine has kokusu başımı döndürürken ben şiir yazar gibi teninde dolanıyordum. Ebru bedenini yana doğru kaydırıp biraz olsun benden uzaklaştı. Yüzümü ellerinin arasına alıp kendi hizasına getirene dek beni yönlendirdi.

"Ali emin misin? Ben... Bu yüzden seni kaybetmek istemiyorum," dedi. Şirinlik şu an benim işimdi. Üzerine uzanıp, "Lan bu soruyu benim sormam gerekmiyor muydu?" diye sırıtırken Ebru, "Dalga geçme! Ciddiyim. Bu yaptığımız doğru değil," dedi.

"Doğru olmak zorunda mı?" diye ellerini yüzümden çekip dudaklarımı boynuna yerleştirip mırıl mırıl konuşurken kim kimin tuzağına düşmekteydi bilmiyorum. "O kadar güzelsin ki aklım hep sende," diye boynundan göğüs oluğuna kayarken teriyle tadı bir olmuştu. Ellerimle yaren dudaklarım göğüslerinde kaybolmadan önce, "Ne yaptıysam uzak kalamadım senden," diyerek teslim oldum onun güzelliğine. Ebru kendini çeksin mi, örtsün mü, akışına bırakıp zevkini mi yaşasın? Araftaydı. "Ali..." diye adımı kesik kesik soluklarla hecelerken beni daha bir aşka getiriyordu. Niye kasıyordu? Niye sevişmiyordu? Düşünmek istemiyordum. Aklım zevkimi yaşamaktaydı.

"Yapma lütfen," diye yalvarışları onu daha bir sarışımla biterken belinden aşağısını saklayan çarşafı çekip aldığımda dizlerimin üzerinde yatakta yatan çıplak bedenin muhteşemliğiyle donup kaldım. İnsan böyle bir güzelliğe sadece şükrederdi. Hem de her gün. Peki ya ben? Birkaç gün daha yatağımı süslemesine izin verecek, sonra bir bahaneyle yoluma bakacaktım. Bunu hak ediyor mu, diye geçti içimden. İşte şimdi boğuluyordum. Gözlerimi kapatıp öylece durdum. Ebru, "Ali..." dedi, çarşafı üzerine çekip kalkacaktı ki çarşafı tuttum.

Çarşafın birazı onun elinde birazı benim elimde, Ebru'nun gözlerindeydim. Ebru o güzel bedenini çarşafla örtüp dizlerinin üzerinde bana doğru doğruldu ve, "İyi misin, bir şey mi oldu?" diye sordu. Ulan o öpülmekten kırmızılaşmış dudaklarıyla ben nasıl baş edecektim? İçimden erkekliğime yandaş yanım 'Bu güzellik seni hak ediyor Ali. Boş geçme!' diye konuşurken ben vicdanımla karşı karşıydım. Ne mi oldu? Ebru aşkla bana bakarak avucunu yanağıma yerleştirdi.

"Biliyor musun, çok güzel seviyorsun," derken dudaklarıma uzanıp usul usul öpmeye başladı. İçime aktı ılık ılık öpüşleri. Ona hayır diyemedim bile. Çarşafı usul usul aldım aramızdan. İnce belini kavrayıp bedenimle bedenini sardım. Doyasıya dolandım dudaklarında. Nefesim yetmez olduğunda onu kollarımdan bırakmadan, "Uyuyalım mı?" diye baktım gözlerinin içine. Ebru aptalca bana baktı. "Olur... Geceliğim..." dedi ama izin vermedim. Onu kendimle birlikte yatağa uzatıp arkasını dönmesini sağladım. Bir kabuk gibi sardım sıkıca. Huzurum kokusu, sıcaklığı pişmanlığımdı.

Bir hafta sonra...

Ebru'nun evinden kaçar gibi gittiğim o sabahtan bu yana on gün geçmişti. Niye mi gittim? Ben, beni biliyordum. Onunla görüştükçe rahat durmayacaktım. Sonra al başına belayı! Serdar, Sedat, Bekir...

Gerek yoktu. Sağlıklı düşünen yanım bunu bana hep söylüyordu. Hem ne gerek vardı? Ebru da girmeyiverirdi yatağıma. Onun gibisi her gece çıkıyordu karşıma. Tabii kendime söylediğim bu yalanlar beni ancak iki gün idare etti. Niye mi? Ebru bir kere olsun beni aramadı.

O aramadı ya ona yakın bir otele yerleştim ama gün geçtikçe Ebru'ya kinlendim. Öldün mü Ali, diye insan bir sorar! Bırak sormayı kendinden hiç ödün vermedi. Daha evden gittiğim o sabah geç de olsa süslendi püslendi işe gitti. Akşam eve gelmedi desem yeridir. Onun o üniversiteden iki arkadaşıyla bütün gece bir kafede oturdu durdu. Nereden mi biliyorum? Tarık'a söyledim bekle bunun başını, beni habersiz bırakma diye. Ebru evden çıkar çıkmaz Tarık aradı. On gün boyunca nerede, kiminle olduğunu an be an haber verdi. Soluğu aldım her gittiği yerde. İzledim adım adım. Karşısına çıkmak için can attım ama çıkamadım. Niye mi? Korkuyordum. Al sana itiraf! Niyesi, ötesi, berisi yoktu. Belirsizlikti beni korkutan. Ne kalmak istiyordum onunla ne gitmek istiyordum ondan. Onun verdiği huzuru özlemiştim. Yine uyku haramdı bana. Bencildim yine ama kendime. Aslında kendi hayatıma dönmeyi hâlâ yediremiyordum hepsi bu...

Beni zıvanadan çıkaran gittiği iş yemeğiydi. Zaten günlerdir beni yok saymasına uyuz oluyordum. Delirmem için sebep oldu. Ulan Suna ne zaman bu kızın kankası oldu? Onu evinden alıp giyinip süslenip birlikte onca adamla sözde iş yemeğine gitmelerini geçtim o kıyafeti için masadaki herkesi öldürebilirdim. O kadar delirdim ki restoranı basmamak için kendimi zor tuttum. Haksızken iki katı haksız olmaya gerek yoktu. Madem öyle, işte böyle diye gittim Ebru'nun evine, başladım beklemeye. Saat on ikiyi on dakika geçti hatun açtı dış kapıyı, girdi içeri.

Işığı yakmadan, "Tanrım ayaklarım!" diyerek canını yakan ayakkabılarından kurtuldu. Sanki boyu çok kısa!

Çantasını ve elinde her ne varsa bırakıp ışığa basmasıyla benimle göz göze geldi. Tabii benim cinler kıyafetini baştan aşağı süzmemle daha bir tepeme toplandı. Elbise tüm kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. O beni benden alan narin boyun çukurlarından aşağı inen göğüs dekoltesi son noktaydı resmen. Sinirden ense köküm kopabilseydi kopardı, o kadar! Ama yalan yok bir iki saniye onu baştan aşağı süzüp güzelliğini seyrettim.

Ulan yavuz hırsız ev sahibini bastırır hesabı Ebru beni görünce, "Sen! Sen burada ne arıyorsun?" diye şeytan görmüş gibi bağırdı.

"Bu soruyu sormaktan bıkmadın mı?" diye sordum sakince.

"Tamam değişik bir soru sorayım. Sen niye geldin yine?" diye sorarken onu ilk kez böyle sinirli görüyordum. Üzgün, bir o kadar kırgın görmüştüm onu ama bu sinirli halini ilk kez görüyordum.

"Yemek nasıl geçti?" diye konuya girdim. Ebru gözlerini kapatıp sabır diler gibi bir iki saniye öyle kaldı ve, "Çok iyiydi. Hatta harikaydı. Cevabını da aldın. Artık gidebilirsin!" dedi sinirle.

"Suna'yla kanka olmuşsun," dedim aşağılayıcı bir şekilde gülerek.

Ebru, "Evet oldum. Hatta onunla dernek kurmayı planlıyorum," dedi imayla.

"Ne derneği?" diye sordum ama laf geliyordu.

"Sana ne ya! Neyse ne!" dedi söylediğine pişman olmuş gibi. Yine derin bir nefes aldı ve, "Bak Ali benim duşa girmem gerek. Lütfen git artık ve mümkünse bir daha gelme!" diyerek yatak odasına geçti.

Allah'ım bu kız gerçekten saftı ya da gerçekten ben onun aklını başından alıyordum. Ulan eşofmanlarımı giymişim, her şeyim yatak odasında nereye gideyim? Onu görünce yalan yok bütün sinirim geçmişti. İstemsizce kendimi yatak odasına doğru ilerlerken buldum. Lan ben gerçekten ne yapıyordum? Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde Ebru elinde benim telefonum şaşkınca ekrana bakıyordu. Ekranda onun bu gece dans ettiği şirket yetkilisi bir adamla çekilmiş fotoğrafı vardı. Adam fotoğrafta bile ağzının içine düşüyordu. Yine

cinler tepeme toplandı. Ebru telefona tekrar bakıp bana doğru döndü ve, "Ali bu ne?" diye sorarak ekranı bana gösterdi.

Yüzümün şeklinin kaydığına eminim, "Sen söyle!" dedim hesap sorarak.

"Açıklama yapacak olan sensin. Bu fotoğraf senin telefonunda ne arıyor?"

O da bana hesap soruyordu. Sinirle telefonu konsola bırakmıştı ki, haddini bilmeyen Ali sahalardaydı. Kendimi kaybetmiştim. Ben ne yapıyordum bilmiyorum ama beni hep duygularım yönetecekti. Kolunu tuttuğum gibi onu kendime doğru çektim.

"Bu seni ilk ve son uyarışım Doktor. Hareketlerine dikkat edeceksin. İş yemeğiyse git ye ama kimseyle dans etmek yok!"

Ebru dehşet dolu bir şaşkınlıkla, "Sen ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Konsolun üzerinde duran telefonu elime alıp fotoğrafı göstere göstere, "Böyle kareler görürsem sonu kötü olur," dedim. Lan ben ne diyordum?

Ebru, "Bu neyin tehdidi? Böyle bir şeyi bana söylediğine inanamıyorum. Sen..." diye devam edecekti ki, "Uzatma Doktor! Bir daha kimsenin sana dokunduğunu görmeyeceğim." Diye bağırdım. Ona dokunduklarını düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Neden diyen, isyan eden yanıma cevabım yoktu. Şu an bunu böyle istiyordum, nokta.

"Sen bunu ne sıfatla söylüyorsun?" diye sinirle bağırdı. Haklıydı. Tabii haklı olması benim isteğimi değiştirmiyordu.

"Herifler sana dokunmadan yap anlaşmalarını!" diye sinirle soludum.

Ebru kendini hırsla benden kurtarıp, "Çık git evimden ve bir daha sakın ama sakın karşıma çıkma Ali!" diyerek banyo kapısına [illegible]mle yaptığında karşısındaydım.

"Doktor sana kıyamam ama sana dokunan herifleri harcarım. Haberin olsun! Geçti o Özkan falan! Bunu kafana sok. Hepsi benden önceydi. Bitti. Son! Ona göre ayağını denk al!" dedim. Söylerken sakin ama psikopattım.

"Hepsi senden önce miydi? Sen kimsin ki Ali? Sevgilim mi? Hayır! Benden hoşlanan biri mi? Hayır! Nesin sen Ali? Dur ben sana söyleyeyim. Sen benden nefret eden Ali'sin," diye benim gibi sakin ama öfkeyle konuşurken gülümsedim. Kulağına doğru eğilip, "Tadın hâlâ dilimde Doktor. Böyle nefrete ölürüm ben," dedim ve soyunmaya başladım. Ebru söylediğime mi şaşırsın soyunmama mı bilemedi. "Sen niye soyunuyorsun?" diye beni seyrederken istemsizce bir adım geri gitti. Üzerimdeki tişörtü çıkardığımda Ebru, "Yok artık! Ali, kime diyorum?" diye bağırdı. Kıpkırmızı olmuş yüzüyle bana bakamıyordu. Lan bu kız böyle seksi elbiseleri giyip böyle utangaç nasıl olabiliyordu onu çözemedim. Şortla kalıp onun önünde durdum. Yalan yok, istekle baktım o güzel dudaklarına ve, "Bana evet deyip altımda inlediğinde bu konuyu tekrar konuşuruz," diyerek yan tarafında duran kotumu ve gömleğimi aldım. Giyerken Ebru biraz olsun şoku atlatmıştı ama yüzü kıpkırmızıydı. Bana diyecek bir şey bulamadı. Sırıta sırıta evden çıktım. Aslında çıkmadım, kaçtım çünkü ona hayır diyemeyen asıl bendim ve ondan korkuyordum. Hâlâ ona söylediklerimin arkasında duruyordum da ben neyin kafasını yaşıyordum bilmiyordum.

Tabii kaçtım kaçmasına da bir boka yaradı mı? Hayır. Sabaha kadar arabanın içinde öylece oturdum. Sabah üzerimi değiştirmek için otele gittim. Kafam kazan gibiydi. Biraz koşup rahatlarım diye eşofmanları giyip çıktım. Nereye koştum? tabii ki Ebru'nun evine. Ulan kendime anahtar yaptırmam gerekti. Bu güvenlik yemin ediyorum maaşlı eleman gibi olmuştu. Yatak odasına girdiğimde Ebru üzerinde havlu, banyo kapısından çıktı, beni görünce korkuyla çığlık attı. Bununla yetinmedi tabii. Elindeki havluyla bana vururken

bağırıyordu, "Ya sen beni korkudan öldürecek misin? Niye sessizce evime giriyorsun devamlı? Yeter ya! Yeter düş yakamdan," diye. Havluyu elinden alıp onu sarmam bir oldu. Dudakları öyle cazip, öyle yakındı ki kendimi zor tuttum.

"Tamam, kuduz olmuş gibi tepinme!" diye onu iyice sardım. Ebru hareketsiz kaldığında gözleri gözlerimdeydi. Yine o anlam yükleyemediğim bakışı vardı gözlerinde.

"Tost yok mu?" diye sordum çünkü bir şey söylemezsem yine onu öpecektim ve Ebru bana hiç hayır diyecek gibi gelmiyordu.

Benim rüzgârıma kapılmış gibi mırıl mırıl, "Gelirken börek almayı akıl etseydin bu soruyu sormazdın. Benim vaktim yok. Geç kaldım," dedi. Usulca açıkta kalan boynuna eğilip dudaklarımı önce tenine değdirdim. Ebru kollarımda gerilip kendini çekmek yerine boynunu daha bir açtı. Korku doldu yine içime. Ufak bir öpücükle ondan uzaklaşıp, "Hadi hazırlan çıkalım," dedim. Ebru bir saate ancak hazırlandı. Bekle bekle cinler tepeme çıktı.

"Bu geç kalmış halin mi?" diye sordum evden çıkarken.

Ebru kendine gelmiş yine bir o kadar uzaktı bana, "Ali bu siteden ev falan mı tuttun?" diye sinirle sordu.

"Sana ne?" dedim sırıtarak. Asansörle otoparka indiğimizde Ebru, "Sen nereye?" diye sordu.

"Seninle geliyorum, bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bu halde mi?"

"Hastanede eşyalarım var, unuttun mu?"

"Şey ben onları toplattım," dediğinde, "Ulan ne meraklıymışsın beni başından atmaya!" diye avaz avazdım.

Ebru, "Bağırma Ali!" diye sinirle gaza bastı. Yol boyunca hiç konuşmadık. Mecidiyeköy'e yani tam hastaneye vardık, aklıma börekçi geldi.

"Düz ilerle, ileriden sağa dön," dedim.

Ebru, "Neden?" dedi. Sorgulamasa olmaz.

"Sen dön," dedim sertçe. Döndü yeminle. Bu kız gerçekten saftı. Toplantıyı unuttu sanırım. Sol, sağ, düz git diye onu yönlendirdim ya pes etti.

Sinirle, "Nereye gidiyoruz ama ya? Bir şoförün olmadığım kalmıştı. Geç kaldım zaten. Saçımı bile yapamadım. Hem... Hem sen niye öyle benim yanımda soyunup duruyorsun. Bütün dengem bozuluyor ya! Çabuk söyle, nereye gidiyoruz?" diye bağırdığında şaşkınca ona bakıyordum. Şimdi ne alaka?

"Börek alacaktık," dedim masumca. Bırakmış arabayı kendi haline, bana bakıyordu. Tam önüne bak diyecekken olan oldu tabii. Küt diye gelen bir sesle hatun kendine geldi. "Ay ya! Senin yüzünden çarptım adama!" diye bağırırken ben ne günah işlediğimi çok iyi biliyordum.

Hiçbir şey söylemeden indim arabadan. Ne mi oldu? Çarptığı adam hiç susmadı arkadaş. *Tamam, hallederiz yaptırırız, al şu parayı,* dedim susmadı şerefsiz. Tabii benim sabır bir yere kadar. En son adamın ağzına iki yüz liraları sıkıştırıyordum. Karakolluk olduk tabii. Sedat geldi çıkardı bizi ama sinirinden benimle muhatap olmuyor. Hem Ebru'yla yakalandım ya bittim ben!

Ebru neler olduğunu anlatırken en son, "Ali haklıydı. Adam hiç susmadı," dedi ya biz Sedat'la ona bakıyorduk. Hatun bana hak vermişti, hem de ilk kez.

Sedat, "Ebru ne zaman adam dövmek haklılık oldu?" diye sorunca bir durdu.

Ebru, "Yani evet ama... Ali'nin hali zaten belli. Kafası bir gelip bir gidiyor. Anlayışlı olmak lazım," dedi.

Ulan Sedat'ın kafamı koparacak gibi bakmasına mı yanayım, hatunun bana deli muamelesi yapmasına mı yanayım bilemedim.

Sedat o sinirle Ebru'ya, "Seni de kendine benzetmiş! Olup olacağı buydu!" diyerek birilerine telefon açtı.

"Adres attım sana, adama on bin lira çıkart Müjde. Avukat arasın sonra elinden yazı alın şikâyetini geri aldığına dair," diye kapattı. Sonra bana döndü. "Akşam kaybolma bir yere, konuşacağız seninle," diyerek çekti gitti. Ebru, "Toplantının sonuna yetişeyim bari," diye tam direksiyona geçecekti ki, "Sakın Ebru!" dememle döndü ve suratını asarak yan koltuğa oturdu. Hastanenin otoparkına girdiğimizde Ebru telefona sarıldı. "Gönül neredesin? Çabuk gir toplantıya, geldiğimi haber ver. Suna cadısı şimdi kim bilir neler söylemiştir! O teklifi kabul etmeleri gerek. İki dakikaya oradayım," dedi ve kapattı. Ulan bu kız gittikçe çirkefleşiyordu. Arabayı park ettiğimde, "Hadi çabuk ver anahtarımı," diyerek indi. Lan bu kız hiç beni takmıyordu.

"Ulan arabam yok. Benim karnım aç hem," dedim sinirle. Ebru baktı benimle baş edemeyecek vazgeçti anahtardan. Hızla hastaneye doğru yürümeye başladı. Sırıtırken ona yetişip önüne geçtim. Elim eşofmanımın cebinde, önünde öylece durdum. Ebru, "Ne?" diye sordu etrafa bakarak.

"Uzatma, hadi gel sana kahvaltı ısmarlayayım," dedim.

"İstemiyorum. Ayrıca bugün evin kilidini değiştiriyorum. Gelirsen kapıda kalırsın! Daha nasıl içeri girdiğini çözemedim gerçi."

"Yani?" dedim istifimi bozmadan.

"Gelme artık! İstemiyorum, bunun nesini anlamıyorsun?" diye sinirli ama sessizce söylendi.

"Kilidi bırak, adres değiştirmenin bir faydası olacağına inanıyor musun?"

"En azından denedim derim."

"İyi. Hadi acıktım ben."

"Ya toplantım var diyorum. Çekil önümden. Güvenlikler, valeler bize bakıyor. Hadi git artık!" dedi utançla.

Kafamı çevirip bizden bir yüz metre kadar uzakta duran iki üç görevliye, "Dönün lan önünüze! Kırdırmayın kafanızı!" diye bağırmamla Ebru şoka girdi.

"İnanamıyorum sana! Sen gerçekten rezilliği seviyorsun. Onlar senin çalışanların!" diye isyan ederken kıpkırmızıydı.

"Senin yüzünden," dedim kaşımı havaya kaldırıp.

"Ne demek senin yüzünden?" diye sola kaymaya çalıştı ama izin vermedim. Rahatça, "Bak benimle gelmezsen şimdi yanlarına gider ağız burun dalarım. Sonuç; sen bayılırsın ve yine kendini evde bulursun," dedim.

Ebru bir iki saniye bana baktı ve, "Senden ne zaman kurtulacağım?" diye sordu.

"Gerçekten istediğin zaman," derken ciddiydim.

Ebru söylediğimi duymamış gibi yaparak, "Ali çekil önümden, bırak işime gideyim," dedi.

"İyi," dedim ve güvenliklere doğru yürümeye başladım. Ebru, "Ya sen ne biçim bir adamsın! Tamam, geliyorum bin arabaya!" diye bağırdı.

Sırıtarak, "Yola geleceğini biliyordum," diyerek geri döndüm.

Arabaya bindiğimizde, "Bu tavırların dün gecenin bir özrüyse kabul etmiyorum," diye çemkirirken çantasını arkaya atıp Gönül'ü aradı ve gelemediğini bildirdi.

"Börek yer misin?" diye sordum onu duymamış gibi. Ebru sanırım çok sinirliydi, "Yemem!" diye bağırdı. Sabır bir yere kadar, "Bağırma lan! Yeter!" diye arabayı çalıştırdım. Ebru bağırmamla, "Gör bakalım sen! Çatlasan da patlasan da konuşmayacağım," diye geri bağırdı. Gülesim geliyordu onunla. Bir o kadar huzur doluydum. "Bana bu iyiliği yapar mısın?" diye alay ettim.

Onu Karaköy'de bir börekçiye götürdüm. Börekleri çok güzel olmasına karşın çok viran bir yerdi. Gariban işiydi yani. Ebru

küçücük viran dükkânı, kırık dökük sandalye ve masaları görünce, "Şaka değil mi? Yine sinir etmek için beni buraya getirdin. Tamam yetti. Hadi beni geri götür," diye gerisin geri dönmesiyle bedenime çarpması bir oldu.

Onu alıcı gözle süzüp, "O abuk sabuk kıyafetin yeterince ayarımı bozuyor zaten. Milletin sağlığı için otur yerine," diye ciddi bir şekilde çıkıştım.

Ebru etrafa bakıp, "Senin boynunda altın zincir ve serçe parmağında at nalı gibi altın bir yüzük eksik!" dedi ama oturdu. Lan oturmasaydı daha iyiydi! O kısa eteği iyice yukarı çıktı. Sütun gibi bacakları Karaköy'ün ortasında meydandaydı.

Ebru, "Sen nereye bakıyorsun öyle?" diye sordu.

"Göremediğim az bir yer kaldı. Az sonra tamam," dedim dişlerimi sıkarak.

Ebru kıpkırmızı oldu, "Sen ne terbiyesiz bir adamsın ama ya!" diye söylenirken sesi kısıktı. Üzerimden kapüşonlumu çıkarıp ona uzattım. "Ört lan o bacağını!" diye sinirle ona verdim. Örttü ama, "Beni bu hizbe yere getirirken kıyafetimi görmüştün. Ona göre bir yere getirseydin. Ben... Burada ağzıma hiçbir şey koymam. Mikrop kapmaya niyetim yok," dedi.

"Paşa gönlün bilir. Saadettin Usta ver oradan iki porsiyon kıymalı kol böreği ama tek tabağa koy. Yancıları hiç sevmem," dedim.

"İstemem zaten," dedi ama alındığı belliydi. Ben dayanamaz yer dedim ama oralı olmadı. Oturdum karşısına bir kilo böreği homur homur yedim. En son, "Of bugün de doyduk be!" diyerek sigaramı yaktım.

Ebru dayanamadı artık, "Bende kabahat zaten geldim seninle buraya," dedi.

"Daha çok kabahat işleriz seninle, sen canını sıkma," dedim ciddiyetle.

Masaya bir iki yüz lira bırakıp, "Hadi gidelim Doktor!" dedim. Ebru kapüşonlumu bana uzatıp yerinden kalktı. Yolda hiç konuşmadı. Hastanenin önüne geldiğimizde kaçar gibi indi. Ben mi? Sırıtıyordum.

Hastanenin önünden bizim çocukları aradım. Geldiklerinde Ebru'nun arabasını tamire gönderip arabalardan birini alıp eve, oradan şirkete geçtim. Tabii ben şirketten çıkmadan Sedat ve Bekir'e yakalanmam uzun sürmedi. Ofise girdiklerinde, "Yine bir şey var. Yine ne yaptım?" diye sordum ama gerilmiştim.

Bekir, "Ebru'yla aranda ne var?" diye bodoslama sordu.

Sedat, "Hah ağzını öpeyim lan Bekir!" diye sinirle ofisin içinde dönüp dururken ben ne diyeceğimi bilemedim. Önceden olsa biraz nazlanır, lafı geveler olanı biteni anlatırdım. Şimdi benim için utançtı bir diğer kadın. Evet, Ebru'yu istiyordum. Huzur veriyordu bana ama hevesti, geçecekti.

"Aramızda bir şey olduğunu nereden çıkardınız?" diye sordum. Sedat şaha kalkar gibi, "Kaç gece yanındaydın lan kızın! Tarık anlattı her şeyi! Kızı izlettirip neredeyse yanına gidiyormuşsun. Kız için adam dövmeler, kıskançlık krizlerine girmeler... Bana bak Ali o kızdan uzak duracaksın. Sana oyuncak etmem onu!" diye sinirle bağırdı.

Haklı mıydı? Sonuna kadar.

Bekir, "Ali bir şey söyle lan, yoksa yine hastanelik olacaksın," dedi.

"Ne desem o dayağı yiyecek gibi duruyorum," dedim.

Sedat, "Ulan yoksa sen gerçekten intikam peşinde falan mısın?" diye sordu ama gözlerini kapatıp sinirle yüzünü ovalayıp öylece kaldı.

Duygu demek Sedat'a ötmüştü. Sedat itiraf eder gibi, "Duygu'yu sakın suçlama. O gece ben aşağıda bekliyordum. Kapının önünde konuştuğunuz her şeyi duydum," dedi.

Durulmuştum. Karanlıktı yine her yer. "İntikam falan yok. Geçti," dedim.

Bekir en baba sesiyle, "Peki ne Ali?" diye sordu.

"Ben onun yanında bütün o kâbusu yok sayabiliyorum. Huzurluyum."

Sedat yine delirdi tabii. "Kızı kullanıyorsun Ali! O Serdar'ın kızı. Sana baba olmaya çalışan adamın kızı!"

"Bilmiyor muyum ben bunu! Denedim ama ondan uzak duramıyorum. Durmayacağım da."

Bekir, "O zaman o kızın hakkını vereceksin Ali," dedi bıçak gibi keserken.

İşte yine delirmiş Ali sahalardaydı. "Orada duracaksınız! Biz neyi konuşuyoruz? Aramda bir şey olsa ki yok! Olsa da bu saatten sonra kimseyi ama kimseyi Aslı'nın yerine koymaya niyetim yok. Benden geçti o işler!" dedim açık ve net bir şekilde.

Sedat, "O zaman çek elini kızdan. O kız anasız büyümüş bizim gibi. Öyle cadılığına bakma gariban lan o kız! Sana iki beden küçük yani. Serdar karşımıza geçip 'Sizi tanıdığım güne lanet olsun!' demesin gözünü seveyim," dedi ya içime öküz oturdu çünkü haklıydı.

Yine de, "Ulan ne Ebru'ymuş! Gözünüzde fazla büyütüyorsunuz bence," dedim.

Bekir, "Vallahi huzuru onda bulan, ondan kopamayan sensin Ali. Ha diyorsan ki bana ikinci bahar olur, biz dört koldan senin için çabalar, mutluluğuna çanak tutarız," dedi.

"Ne mutluluğu Bekir? Benim mutluluğum Aslı'yla toprağa girdi."

Sedat, "Ebru'yu toprağa sokma o zaman Ali," dedi.

"Haklısın abi, tamam," dedim ama niye dedim bilmiyorum.

Sedat, "Başka bir konu daha var," dedi.

"He abi bu sefer kimden uzak durayım? Levent'ten mi?" diye biraz alay biraz da bezgince sordum.

"Ali bana bak sikerim belanı!" dedi Sedat.

Bekir kıs kıs gülerken, "Cihan evleniyor. Ebru ona Yıldız hakkında ne dediyse adam dünyaya döndü sanki," dediğinde dinlediğim konuşma aklımda belirdi.

"İyi de onlar evli," dedim.

"Yahu önemli bir şey değil aramızda küçük bir kutlama yapacağız. Hacer ana geliyor. Biliyorsun bir ayağı çukurda artık."

Bekir, "Artık dön Ali. Biz olabilmemiz için dön. Ne bekliyorsun, bir kayıp daha mı?" diye sinirle söylediğine pişman olup dışarı çıktı.

Sedat masamın başında durup, "Ali'm bir sevdiğimizi koyduk toprağa ve hepimiz senin yokluğunu yaşıyoruz. Gücenme bize," diyerek Bekir'in peşinden çıkıp gitti. Yine dağılmış yine bitiktim. Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında çocuklar gibi ağlıyordum. Aslı'ya... Çocuklarıma... Sevdiklerime...

Ali'nin tövbesi...

Ne mi oldu? O gece güya karar verdim Ebru'dan uzak duracaktım ya durdum. Kızın arabası tamirdeydi. Öyle gecenin bir yarısı hastaneden çıkmış aramış beni. Ne bileyim ben! Unuttum gitti. Düşmüşüm kendi derdime, Aslı'nın mezarında ağlarken açmadım telefonlarını.

Hani derler ya orospunun tövbesi yatsıya kadar diye benimki o hesap. Üç günün sonunda yine evinin etrafında dönüp durmaya başladım çakallar gibi. Bir gece yine içip içip onun evinde soluğu aldım. Bırak kilidi komple değiştirmiş kapıyı. Güvenlik açamadı ya bir bana baktı bir kapıya ama vazgeçmedi. Nasıl vazgeçsin, adamın ekmek kapısı. Zorladı zorladı, kapı açılmadı tabii.

"Dur lan anahtar kırılacak içinde kalacak, gece gece uğraştırma beni! Sen git koçum ben açtırırım kapıyı," dedim. "Abi ben açarım kapıyı," diye yüklenmeye çalışırken ben dur diyemeden Ebru, *Basıldınız,* der gibi kapıyı hışımla açtı.

Bana bir şey demeden, "Seni yarın yönetime şikâyet edeyim de gör sen! Demek kapıyı Ali'ye açan sendin!" diye bağırırken güvenlik, "Ali Bey sizin bilginiz olduğunu söyledi Ebru Hanım!" diye kendini savundu.

Ben, "Şimdi böyle mi oldu? Siktir git lan! Sanki bilmiyordun. Bir değil iki değil!" diye böğürürken adam resmen ışınlanıp benden kaçtı.

Ebru ben bağırırken, "Kapımda bağırıp durma!" diye kapıyı kapatırken ayağımı koymamla sıkışması yani benim yalandan bağırmam bir oldu. Ebru o panikle, "Ayy, Ali ya!" diye kapıyı açtı.

Ne ara kolumun altına girdi ne ara beni içeri aldı bence farkında değildi. İçten içe sırıtarak ayağım havada, hoplaya zıplaya oturdum koltuğa. Ebru aldı telefonu eline, "Nereyi arıyorsun?" diye sordum.

"Özkan geliyor zaten. Gelirken..." diye cümlesini bitiremedi. Ben ayağa kalkmış, "Kim nereye geliyor? Canına mı susadı o herif? Ulan hiç yoktan beni katil edeceksiniz! Lan ben sana ne dedim?" diye avaz avaz bağırırken Ebru gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve, "Çık git evimden yoksa yemin ederim Sedat'ı ararım," dedi. Gitmedim.

Koltuğa yığılıp içimi döker gibi, "Ben artık neyi neresinden tutacağımı bilmiyorum Doktor... Git deme bana," dedim itiraf eder gibi.

Ebru temkinli bir şekilde, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Gidip hiçbir şey olmamış gibi onlarla yaşamak bana o kadar uzak ki. Hepsi ama hepsi! Duygu, çocuklarım, annem, senin şu dadın Mücella ablayı bile görmek bana öyle büyük acı veriyor ki... Beni bekliyorlar biliyorum. Bir yanım istiyor ama diğer yanım kahrımdan ölecek. Oğullarımın yüzüne bakamıyorum. Sene geçti üzerinden yüzümü bir ya da iki kere gördüler. İki gün sonra Cihan ve Yıldız için kutlama yapacaklar. Bütün sevdiklerim orada. Bir yanım gitmek istiyor deli gibi bir yanım öyle acıyor ki gidemiyorum. Yapamıyorum Doktor! Onların yanında anılar beni boğuyor. Ölüyorum," diye yüzümle ellerimi kapatıp hüngür hüngür ağlarken Ebru gelip bana sarıldı.

Merhamet dolu bir sevgiyle yüzümü ellerinin arasına alıp, "Artık bir yerden başla Ali. Ne zamana kadar benimle avutacaksın kendini?" diye gözlerimin içine baktı.

Biliyordu onu istemediğimi. Bu nasıl bir kızdı? Beni her şekilde kabul ediyordu. Ondan uzak durmalıydım. "Söyle Doktor, ne yapayım?" dedim bana çare bulmasını dileyerek.

"Bence zamanı geldi. Oğullarına söylerken eşinin öldüğüyle yüzleş. Bunu bilmek onların hakkı."

"Yapamam. Daha çok küçükler."

"Küçükken daha kolay. Böyle zarar görüyorlar. Annelerini var sanıp, bekleyip duruyorlar Ali. Ama gelmeyeceğini bilirlerse Duygu ve Selma onları sarıp sarmalar. Onlardan birini anne seçip yollarına devam ederler. Ne zamana kadar onlardan uzak duracaksın?"

"Peki ya ben nasıl devam edeceğim?"

"Su akacak Ali ve yolunu bulacak. İyisin artık. Dik duracak ve hayatına bir şekilde devam edeceksin. Buna Aslı için mecbursun. Bu halini görse o ne yapardı, bir düşün."

"Benim ağzıma sıçardı. Etmediği küfür kalmazdı," dedim, gözlerimden akan yaşlara aldırmadan gülüyordum.

"Bence oğullarınla tatile falan çık. Biraz yalnız kal. İnan bana sana çok iyi gelecek. Hadi duşa gir. Rahatlarsın," dedi gözyaşlarını silerken. O niye ağlıyordu onu yine çözemedim.

Gözlerine bakıp, "Beni koynunda uyutacak mısın?" diye sordum.

Ebru kahkaha atarak gözünden kayan bir damla yaşını sildi ve, "Başka şansım mı var? Hayır diyorum bir şey değişmiyor," diye beni elimden tutup yatak odasına götürdü.

"Özkan hıyarı bu saatte neden geliyor?" dedim.

Ebru, "Aa, unuttum tamamen, arayayım nerede kaldı? Dosya bırakacaktı," diyerek telefonunu aramaya başladı.

Sinirim yatışsın diye duşa yöneldim. Dosyaymış gecenin bir vakti... Banyodan çıktığımda Ebru boğazına kadar giymiş kalın eşofmanlarını, girmiş yatağın içine elinde telefon öylece duruyordu.

"Geldi mi o hıyar?" dedim.

Ebru söyleyeceklerini yutkunup, "Geç oldu gelme, dedim," derken telefonuna bakmaya devam etti.

Tam yatağa gireceğim. "Sana pijama aldım, giy lütfen," dedi.

Ulan aldığı pijama değil zırh resmen. Ayak bileğimden çeneme kadar.

"Lan bu ne?" diye giymeden girdim yatağa. Onu kendime çekmemle elindeki telefon yere fırladı.

"Ya telefonum! Bak kırıldıysa yeminle sen alırsın bu sefer!" derken bana dönmüştü.

Gözleri gözlerime değdi ya kollarını açıp, "Hadi gir koynuma da uyu," dedi kıkırdayarak.

Onu belinden sararken başımı göğsüne yasladım. Lan ne biçim bir pijamadır üzerindeki üç kat mıdır nedir! Bu pijamayı kim giyerse dünya ahiret bacım olur o kadar yani. Kapadım gözlerimi kaderime razı oldum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Tam uykuya dalacağım sırada Ebru huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Uyku sersemi onu daha bir sarıp koynuma alacaktım ki, "Kalorifer gibi adamsın. Dursana ya!" diye kollarımdan çıktı ve soyunmaya başladı. Bir yandan soyunup bir yandan söyleniyordu.

"Allah'ın sopası yok gözüme soksun. Bana hinlik yaramaz zaten. Aldım bu pijamaları ama kutuplarda ancak giyilir. Nerede benim geceliğim?" diye isyan ederken ona uzanıp yanıma çekmemle kollarımdaydı.

"Giymene gerek yok," dedim.

"Niye?" dedi sırıtarak.

"Ulan sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Geberiyorum kızım senin için," dedim.

Ebru kıkırdayarak, "Biliyorum," dedi.

"O zaman ne?" dedim isyanla.

"Lütfen bana biraz zaman ver, olur mu?" dedi gözlerini benden kaçırarak.

"Tamam ama seni biraz sevmemde sakınca yok değil mi?" dedim.

Ebru dudaklarımı istekle kabul etmeden hemen önce, "Yok, istediğin kadar sevebilirsin," diye uzandı bana. Dudaklarım dudaklarını bulup sıcaklığını hissetmesiyle bedenimin kanı çekilir gibi oldu. Bu duygu beni rahatsız ederken onca kadında bulamadığım her neyse ben bunu ikinci kere yaşadığımı biliyordum. İnkâr eder gibi hırslandım. Bu hevesti, bitecekti. Dilini dilimle yoklayıp bütün tadını aldım. Kalbim deli gibi atıyordu ve sırtında gezen ellerim titrer olmuştu. Bu nasıl bir zevkti! Beni duygudan duyguya itiyordu. Pişmanlığın zerresi yoktu aklımda. Ne Sedat'ın söyledikleri ne de Bekir'in... Ben yine olmadığım kadar erkektim.

Ebru, "Ali..." dedi nefes nefese.

"Doktor..." dedim ama yüzüme bakamıyordu ki beni reddetsin. Kızaran yüzü alev alevdi, bunu yüzüme yakınlığından ve dudaklarının rengini alan yanaklarından anlayabiliyordum.

"Lan sen nasıl bir şeysin? Öleceğim lan senin tutkunla," dememle sırtında gezen parmaklarımın iç çamaşırını bulması bir oldu.

İç çamaşırını kollarından sıyırırken Ebru, "Ali ama..." dedi, gözlerine bakıp güven verir gibi, "Söz verdim," dedim ama kendimi tutabilecek miydim? Tabii ki cevap hayırdı. İstekle dudaklarına sokuldum. Alt dudağından üst dudağına geçerken bile aklım alt dudağında kalıyordu. Ağzının içine sızdığımda tadı bütün bedenimi ele geçirmişti. Nefesim yetmez olduğunda isyanım insanlığımaydı. Ellerim göğüslerinde dolanırken burnum sürtüne sürtüne tenini derin derin kokluyor, yanaklarından boynuna inerken sanki cenneti geziyordum. Onun içine girercesine kendimi bastırıp durdum daha fazlasını isteyen bedenine. Acı çeken ruhuma inat, ellerim katılmış,

aklıma karşı geliyordu. Boynundan göğüs oluğuna inen dudaklarımın yaptığı yanlışı biliyordum da kim dinliyordu!

İşkence gibi, "Doktor durmasak. İçine girsem... Sıcağında kendimi bulup yok olsam," diye yalvarır gibi çıktı ağzımdan. Ebru nefes nefese, dudakları omzumda kendini çekerken daha bir beni sardı.

"Ben... Ben bilmiyorum," derken bile kendini bana bastırıyordu. Kendine gelir gibi benden bedenini uzaklaştırmadan arkasını döndü. Sırtını göğsüme yaslayıp saklanmak ister gibi kapattı gözlerini.

Dudaklarım terin yer ettiği ensesinde gezindi bir süre. Harika kokuyordu ve ben onu sarıp sarmaladım arzuyla. Kasıklarımdan yayılan ateş, bırak sertliği taş olmuş sızım sızım sızlıyordu. Ebru cennetse ben şeytandım. Ensesinden sırtına inen dudaklarımla, "Ali yeter ama!" diyerek bana dönmesi çok uzun sürmedi. Karnına doğru daha bir kayıp öpücüklerimle süsledim beni delirten tenini ve, "Yetmedi Doktor! Yetmedi," diyerek iç çamaşırını usul usul aşağı indirdim. Ebru utançla oturur pozisyona geldi ve, "İstersen yaparız ama..." dedi bakışlarını kaçırarak.

"Acelemiz yok ama tadını istiyorum," dedim elimi sıcaklığına doğru götürürken. Ebru gözlerini benden kaçırıp kollarını boynuma doladı medet umar gibi. Ellerim sıcaklığının derinlerinde onu olmadık duygulara sürüklemeye başlarken bedeni yay gibi gerilip bana daha bir sarıldı. Sıcaklığında ellerim, gözlerim onun zevkten kıvrınan yüzündeydi. Bacakları açılmış, bana teslim olmaya razıydı. Elim ateş olmuştu da ben birazdan patlayarak ölüp gidecektim. Ebru parmaklarımda yitip gitmeden hemen önce bacaklarını aralamamla şortumu çıkardım ve üzerine uzandım. "Korkma," dedim kendimi onda usul usul gezdirirken.

Ebru, "Korkuyorum ama istiyorum," dedi kendini erkekliğime daha bir yakınlaştırıp.

Onu kaybetmek vardı bu hazzın sonunda. Bitmesin istedim. Benden gitmesin istedim. "Lan hani biraz bekleyecektik! Zaman lazım demedin mi?" diye isyan ederken onu benim yapmamak adına erkekliğimi uzaklaştırma bahanem hazırdı.

Ebru, "Çok güzel seviyorsun ama sen," dedi, yüzünü boynuma gömüp ateş olmuş dudaklarını tenime dayadı. Derin derin soluyarak beni içine çekti.

"Sen hep böyle misin?" diye sordum.

"Nasıl?" diye merakla yüzünü boynumdan çekip gözlerime baktı.

"Hep aklından geçeni söyler misin?" diye sorarken o kıvırcık saçlarını okşayarak kendimi olmaz yollara soktuğumun farkında değildim.

Boynuma tekrar yüzünü gömmeden hemen önce, "Senden saklayacak bir şeyim kalmadı ki," dedi.

"Bunu kabul etmene çok sevindim," diyerek onu sardım.

Ebru kıkır kıkır, "Niye bu kadar sevindin?" diye gülerken hazine bulmuş gibi, "Göstermemi ister misin?" diye sordum hainice.

"İster miyim?" diye sorarken dudaklarım boynuna ulaşmıştı. Dudaklarım rotasını belirlerken, "Sen gerçekten eşsizsin," dedim zevkle.

Bedeni harita olmuş, kokusu rehberdi bana. Ben ise çölde susuz kalmış bir yolcu. Usul öpüşlerle önce göğüslerinde dinlendi dudaklarım. Dilim her iki göğsünde yaşadı en güzel hazzı ve yoluna devam eder gibi göbeğine indi. İnce beli avuçlarımda kaybolurken kalçalarını avuçlamamla, parmaklarımda ezerek zevkini çıkarmam beni olmadık düşüncelere sürüklüyordu. O ellerimde zevkle kıvrılırken ben onu izliyordum kendimle gurur duyarak.

"Ali of çok güzel ama ya!" dedi istekle. Bedenini germiş, kolları başının üzerinde istekle kıvranıp duruyordu, "Çok isterdim ama söz verdim," derken bu bana bir izin gibiydi. Dudaklarım önce

göbeğinin deliğinde dolandı bir süre. Ebru beni yukarı çekmek ister gibi saçlarımı çekiştirirken, "Bu çok fazla Ali!" diye isyan etti. "Daha bir şey yapmadım," dedim büyük bir zevkle. Dilim aşağıya doğru kaydıkça Ebru kasıldıkça kasıldı. İstemsizce kapattı bacaklarını. Elim bacaklarını aralayıp parmaklarım sıcaklığını bulduğunda dudaklarım sabırsızdı. Bacakları dudaklarımdan nasibini alırken Ebru, "Ali..." diye inliyordu ama kokusu beni etkisi altına almış, sıcaklığına sürüklüyordu. Dudaklarım sıcaklığını bulduğunda bütün dünya dönmeye başladı. Sıcacık, bir o kadar tatlı... Artık tuzağına düşmüş gibi onu zevkten zevke sürüklerken Ebru'nun bedeni titremiyor, depremler geçiriyordu. Kalçası bana doğru kalkıp inerken zevkten ne yapacağını şaşırmış, nefes nefese kendini benden kurtarıp, "Bu kadar yeter! Ya devam et ya da beni rahat bırak!" demesiyle onu ne ara altıma aldığımı bilmiyorum. Nefesi nefesime karışırken gözleri gözlerimdeydi.

"Doktor bitirdin beni!" diyerek uzandım dudaklarına. Öptükçe kırıldı direncim ama erkekliğime inat tuttum kendimi çünkü hazır değildim onsuzluğa.

Sarıp sarmalayıp, "Hadi uyuyalım ve biraz olsun zamana bırakalım," diyerek gözlerimi kapattım. Ebru bir kuş gibi sarıldı ama hâlâ titriyordu. Ve bu çok hoştu. Yorgun bir sesle, "İyi geceler Ali!" dedi kıkırdayarak. İyiden öteydi gecem. Huzur yorganım, Ebru yastığımdı. Tamamlanmış gibiydim her şeyden önce. İlk kez uzak durdum beni kemiren vicdanımdan ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Ertesi sabah gözlerim kapalı, elim Ebru'yu ararken boş yatağı yoklamamla gözlerimi açtım hızla. "Doktor!" diye seslendim ama ses seda yoktu. Yatak ucundaki konsola uzanıp telefonumu alacaktım ki telefonun üzerinde duran beyaz zarfı gördüm. Üzerinde kırmızı kalemle Ali yazıyordu. Zarfı evirdim çevirdim ama bir anlam yükleyemedim. Yırtıp açtım. İçinden kırmızı bir not kâğıdı ve

yüz dolar çıktı. "Allah Allah!" diyerek merakla ikiye katlanmış not kâğıdını açtığımda okuduğum yazıyla hayatımın şokunu yaşıyordum.

Ücreti artırmak senin elinde. Heyecanla bekliyorum...

Yemin ediyorum bu yaşıma kadar başıma her şey gelmişti de böyle bir şeyle karşılaşacağımı söyleseler güler geçerdim. İlk algılayamadım. Elimde duran yüz dolara baktım bir süre. Sonra not kâğıdına baktım. İnanamadım ve dehşetle tekrar okudum. Okumamla, "Yüz dolar ne lan? Bana para bırakmış! Ben yüz dolar mı ederim? Ulan Ebru! Ulan Ebru!" diye avaz avaz bağırarak gülmeye başladım. Bunu da mı görecektim, diye geçti içimden ama ben hâlâ gülüyordum. Dinsizin hakkından imansız gelir cümlesi tam tanımıydı bu anın. Yatakta bütün gün döne döne yattım. Uyudum, duş aldım, yine uyudum ama aklıma her geldiğinde kahkahalarla güldüm. Yalan yok, ücreti attırmak için neler yapacağımı düşünüp durdum.

Ve tabii akşam üzeri Duygu'nun telefonuyla gerçek dünyaya döndüm. Bugün Cihan ve Yıldız'ın kutlaması vardı. Duygu, "Ali'm geleceksin değil mi? Bak Hacer ana burada. Bir görsen öyle yaşlanmış ki... Ne olur ne olmaz. Hem sadece o değil Sabuş Ana yüzünü görmedi aylardır. Kadın perişan. Gel ne olur! Hem... Ben bir eşeklik ettim. Çocuklara babanız gelecek dedim," diye yine sesi değişmiş, ağladı ağlayacak benden bir ümit beklerken Ebru'nun söyledikleri geldi aklıma. Kaderden kaçılmıyordu.

"Duygu çok kalmam ama. Cihan'ı tebrik eder. Hacer anayı görür çıkarım. Daha fazlasını kaldırmaz yüreğim," dedim.

Duygu, "Peki ya çocuklar?" diye sordu.

"Artık annelerinin öldüğü gerçeğiyle yüzleşmeliler. Onları alıp birkaç gün bir yerlere gideceğim. Nasıl söylerim bilmiyorum ama öğrenmeleri gerek," dedim. Tabii Duygu ağlamaktan konuşamadı.

"Ağlama be Çirkin," dedim, başka ne desem boş. Duygu yutkundu ve, "Tamam iyiyim... İyiyiz... Daha iyi olacağız," diyerek telefonu kapattı. Sabahki neşem an itibariyle balon gibi sönmüştü.

Bir iki saat ölü gibi öylece tavanı seyrettim. Saat altı gibi kalktım yataktan ve cenazeye gider gibi zorla hazırlandım. Nereden baksan Üsküdar'dan, yani Ebru'nun oturduğu yerden Zekeriyaköy'e iki saatlik yol vardı. Tıkalıysa zaten en az üç saat. Bindim arabaya, tam gaza bastım Tarık aradı. "Söyle Tarık," dedim.

"Abi, ben bir eşeklik ettim. Açığa çıktım."

"Ulan doğru dürüst anlatsana şunu!"

"Ebru Hanım onu takip ettiğimi öğrendi."

"Tebrikler! Ben senin sıfır sıfır yedi buçuk haline sıçayım. Çenesinden kurtulamam lan şimdi."

"Abi, Hilmi'nin abileri hastaneye geldi. Ebru Hanım'ın ofisine girdiler," dediğinde benim kan beynime sıçramıştı. "Ulan ne demek hastaneye geldiler? Geliyorum kapat telefonu! O iyi mi?" diye sordum sinirle.

"İyi abi bir dinle..." demeye kalmadı telefonu kapatıp basmışım gaza. Yol bitmedi. Bedenim taş gibi olmuş, başıma bıçaklar saplanıyordu. Hastaneye vardığımda kapıda Tarık bir şeyler söylemeye çalıştı ama bende kayış kopmuş. Ebru'nun ofisine varıp kapıyı açmamla onu masasında otururken gördüm ya şimdi nefes alıyordum. Ne yapmıştım lan ben? Ona bir şey olacak diye üç buçuk atmıştım.

Ebru, "Ali," dedi ilk tepki.

"Doktor!" dedim ama yüzümün rengi mora yakın.

Ebru, "Bir şey mi oldu? Yüzün sapsarı," dedi ayağa kalkarken.

Burnunun ucuna gidip öylece yüzüne baktım. Ebru merakla bana bakarken, "Ne olursa olsun beni arayacaksın. Başına ne gelirse, anlaşıldı mı?" diye sakin ama sertçe söyledim.

Ebru gözlerini kısıp bana doğru iyice kafasını kaldırdı. "Aha o konu! Hem sen niye beni izlettiriyorsun? Senin gerçekten tedaviye ihtiyacın var. Bu yaptığın gerçekten çok ayıp!"

"Nerde o it oğlu itler?"

"Ali küfretmesene! Tarık zaten adamların aklını aldı."

"Niye gelmişler? Söylesene kızım!"

"Hastaları varmış. Çok pahalı bir tedavi. Yardım etmemi istiyorlar."

"Denize düşen yılana sarıldı yani!" dedim sinirle.

"Ben yılan mıyım Ali?" diye bu sefer gözlerini patlatmış bana bakıyordu.

Sırıtırken, "Kenafir gözlü bir yılansın hem de," dedim alayla.

"Ya sen gerçekten..." diye benden uzaklaşacaktı ki izin vermedim. Gözleri gözlerimde, dudaklarının o tadı aklımdaydı. Eğilip dudak kenarına dudaklarımı dayadım ama öpmedim. "Hadi çıkalım," dedim kendimi tutarak.

"İyi de benim işim bitmedi. Nereye?" diye sordu.

"Cihan ve Yıldız'a," dedim.

"Ali ben... Ben istemiyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Bir nedeni yok," dedi.

"Yıldız senin yakın arkadaşın değil miydi?"

"Evet ama Cihan'ın beni pek sevdiği söylenemez. Boğazıma yapıştığını unuttun galiba. Hem ben... İstemiyorum, kurcalama işte," dedi sıkıntıyla.

"Neyse ne!Öyle ya da böyle benimle gelmek zorundasın," dedim.

"O niye?" diye sordu tabii.

"Ben bu gece çocukları alacaktım," dedim gözlerine bakarak.

Ebru mutlulukla, "Ne güzel işte, git al. Benimle ne alakası var?" dedi gülümseyerek.

"Çocuklara bunu tek başına söyleyemem," dedim.

"Ali, ben onlara yabancıyım. Hem bu yanlış olur."

"Tek başına bunu yapamam. O kadar gücüm yok."

"Üzgünüm, bu sefer senin yanında olamam. Çocuklarınla yalnız başına yüzleşeceksin," dedi inatla.

Sinsice, "Tamam, beni eve at o zaman," dedim.

"Senin arabana ne oldu? Orası dünyanın yolu. Zekeriyaköy neresi, Üsküdar neresi ama ya! Sen al benim arabamı ben taksiyle eve geçerim," dedi ya sinirlenmeye başlamıştım.

"Amma ağladın lan! Tamam ben bakarım başımın çaresine!" diye ayak yaptım.

Ebru, "Of tamam ya tamam! Senin arabana ne oldu?" diye sordu.

"Hilmi'nin abilerini duyunca apar topar çıkıp taksiye bindim," dedim ama kendim bile bu yalana inanmadım. Tabii Ebru yedi.

"Üzücü ya da heyecanlı bir olay olduğunda ben de öyle yapıyorum. Elim ayağıma karışıyor. Taksi daha kolay," dedi ya onu sarmamak için zor tuttum kendimi.

"İyi hadi!" dedim mutlu mesut.

Ebru bir durdu ve yüzüme bakıp, "Sen... Sen beni kullanıyorsun," dedi.

Ulan bu neydi şimdi? "Ne?" dedim. Verdiği yüz dolar niye aklıma geldi onu hiç anlamadım.

"Sana hayır diyemiyorum ya onu kullanıyorsun," dedi sırıtarak. O an kendimi niye kötü hissediyordum bilmiyorum. Sessiz kalıp arabaya bindim.

Saat yedide çıktık hastaneden, akşam trafiği cehennem gibi. Saat on gibi ancak Zekeriyaköy'deki yeni eve vardık. Ulan ha yalnız geldim ha Ebru'yla. Hatun horul horul uyudu.

Yıldız kaydı Cihan'a...

Buraya ilk kez geliyordum. Bir o kadar yabancıydı bana. İki üç sene önce Sedat'ın eline geçmişti bu arazi. Araziye ailemiz için kale gibi sağlam bir yapı yaptırma fikrini ortaya attığında planı ben çizdiririm diye atlamıştım üzerine. Üç beş gün istediklerimi anlattım projeyi çizecek olanlara. Ortak alanların haricinde her ailenin kendi oturma odası, kendi banyosu olan bu yapıda ana yola çıkan gizli bir tünel bile vardı. Tehlike anında oradan çıkıp gidilecekti. Arazi öyle büyüktü ki devasa duvarlar eve bir o kadar uzak kalacak, içinde yaşayacakları rahatsız etmeyecekti. Havuzu, parkı, çocuklara basket sahası, en önemlisi spası vardı. Kızlar devamlı biz masaja gidiyoruz, diye kaçamayacaklardı. İşin özü devasa duvarların ardında etrafa yayılmış tonla adamın ortasına kurulmuş başlı başına bir dünyaydı.

Demir kapının önünde durduğumuzda Ebru gözlerini açıp elinde uzun namlu silahlarla bekleyen iki kişiye dehşetle bakarken uyku sersemi, "Yok artık! Doğru görüyorum değil mi, onlar gerçek mi? Hapishane kapısı gibi," diye yine aklından geçenleri söyledi ama pişman olmuş gibi baktı bana.

Benim sessiz kalmamla, "Ay yaşayanlar düşünsün di'mi? Günaydın!" diye sırıtmaya çalıştı. Güvenlik beni gördüğünde, "Hoş geldin abi!" diyerek kulağındaki telsize, "Kapıyı açın," dedi. Ebru şoke ol-

muş kapının açılmasını seyrederken gülsem mi ağlasam mı? Yine kederdeydim. Sedat olanlardan sonra işi sıkı tutuyordu anlaşılan.

Evin önünde durduğumuzda içeriden gelen müziğin sesiyle Ebru'ya baktım. "Gelmemekte kararlı mısın? Yıldız çok üzülür bak," dedim.

"Üstüme başıma bak Ali. Gelemem," dedi.

"Ulan her gün düğüne gider gibi giyiniyorsun zaten. Eteğin ağzına çıkmış, daha ne giyecektin?" diye sinirle solurken, "Kabalaşma Ali," diye beni yine uyarıyordu.

"Hadi in!" dedim sinirle.

"Ali gerçekten istemiyorum. Lütfen beni zorlama," dediğinde yine bana bakamıyordu.

"Benim geçerli sebeplerim var. Senin zorun ne?" diye sordum. Ebru, "Açıklamak zorunda mıyım?" diye sordu. Aslında değildi ama merak ediyordum. "Evet yoksa seni Duygu'nun ellerine bırakırım," dedim.

"Ben onları çok sevdim. Birbirine bağlı, yürekten hisseden bir aile ama bu bana çok fazla. İçinize girdikçe size doğru çekiliyorum. Bu beni çok korkutuyor."

"Ha yani benimle ilgisi yok," dedim anlamak istediğimi belli etmeden.

"Ya burada durmuş neyi konuşuyoruz. Hadi git!" dedi ama gözlerini yine kaçırdı.

"Bende kabahat uydum sana. Bugünü buldun çocukları bana aldıracak," dedim sinirle.

Ebru, "Beni suçlayıp durma! Ben sana gün vermedim. Bunu fırsata çevir işte. Hazır gelmişken Cihan ve Yıldız'ın mutluluğuna ortak ol. Adam seninle perişan oldu. Hâlâ atlatabilmiş değil," dedi.

"Bu çenenle seni boğazladığında öldürmediğine çok şaşırıyorum," dedim ciddiyetle.

"Ali hadi git al şu çocukları ya. Ben evime gitmek istiyorum. Çocukları alacağını biliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet. Gelmeyeceğine emin misin?" diye sordum.

"Yok... Ben almayayım. Sizden ne kadar uzak durursam o kadar iyi!" dediğinde canım yandı. Arabadan çıkıp mutfak kapısından içeri girmemle Duygu ve Selma'nın koro halinde, "Ali!" diye bağırması bir oldu. Yine mutfaktaydılar ve yanlarında Aslı eksikti. Karanlık yine ruhuma yayılırken ağlama isteğimi bastırıp, "Kızlar!" dedim. İkisi de kuğu gibi çok güzel olmuşlardı. Duygu sanki o beş çocuğu doğurmamıştı. Selma ise o ilk gün Trabzon'da istemeye gittiğimiz halinde gibiydi. Aslı mı? Kara toprağın altındaydı. Ruhum daralmış, boğuluyordum. Tebessüm yalandı yüzümde.

Duygu, "Ali'm aşk olsun mutfak kapısından girmek de ne?" dedi.

Selma, "Olsun geldi ya, isterse bacadan girsin," diye boynuma atladı. Gözyaşları doldu gözlerine ama ağlamadılar.

"Söylemeyin herkese geldiğimi. Hacer anayı göreyim önce," dedim. Selma, "Burası ayakaltı, gelen giden olur. Kütüphaneye geçelim. Duygu sen git al Hacer anayı, getir oraya," dedi. Çözümlerin kadını şu Selma.

Duygu, "Ali, peki ya annen?" diye sordu.

"Duygu ne zaman onunla bir araya gelsek ayılıp bayılıyor. Bu beni gerçekten yoruyor. Şu an onu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Duygu üzgünce, "Tamam Ali," dedi. Selma, "Hadi gel," dedi, uzun koridorun en sonundaki kapıya yürüdük. Kapıyı açtığında gerçekten bir kütüphanedeydik. Raflar tıka basa kitap doluydu. Sedat onları gerekmedikçe artık bu evden çıkarmayacaktı belli.

Kapı açılıp Hacer anayı tekerlekli sandalyede gördüm ya geçmişle birlikte gözyaşlarım doldu dört bir tarafıma.

"Anam!" dedim eline sarılıp öperken o, "Oğlum!" diye diğer eliyle başımı okşuyordu. Selma ve Duygu hüngür hüngür ağlamaya

başlamıştı. Hacer ana, "Gelin siz çıkın. Oğlum bana kalsın," dedi yine o otoriter sesiyle. Duygu ve Selma çıktığında doğruldum önünde, "Anam affettin mi beni?" diye sordum gözlerimdeki yaşı silmeye çalışarak.

"Affedilecek ne yaptın oğlum sen? Acılıydın. Canın gitmişti. Ben sana değil, ölmüş kızımın yanına Aslı'yı yaren yollamaya gelmiştim. Sana elimi öptürmeye gelmemiştim."

"Mutludur ikisi de değil mi?" diye gözlerimden akan yaşlarla önünde diz çöküp başımı dizlerine koydum. Yine ağladım utanmadan, kendimi saklamadan. Hacer ana, "Ağla ama kendini harap etme. Şimdiye ölsen ölürdün acıdan. Ölmedin. Demek ki Allah sana bu bedeli biçti," dedi başörtüsünün kenarıyla gözlerini silerek. Gözlerim yaşlı gözlerine baktı anlamak ister gibi.

Hacer ana acıyla gülümsedi. "Acısı zamanla azaldı içinde değil mi oğul? İlk gün gibi yanmıyor canın. Ama hep kahırlısın. Gülmeyi yediremiyorsun kendine. Aldığın nefes bile yüzünü öne eğiyor, yemek yerken bile için acıyor, hele ki birini sevmeyi bırak düşünmek bile ihanet gibi Aslı'ya değil mi oğul?"

"Çektiğim ne varsa saydın be anam!" dedim gözlerimden yaşlar sel olmuş akarken.

"Zaman her şeyi örter derler ya, örtmez Ali ama alışırsın. Acılar içinde bir çocuk gibisindir ama büyürsün. Yitip gidenin ardından acı sana yadigâr kalır. Yaşamak, gülmek, sevmek ona ihanet değildir Ali. Ona gideceğin günü beklerken yaşamaktır. Aslı o gün gelene kadar hatıralarınla tebessüme dönecek. Oğullarına baktığında onlar gülerken sen onların yüzünde anacaksın karını. Yaşa Ali, mutlu ol ki o yattığı yerde rahat uyusun. Saklamam ben duyduğumu, bilirsin az çok beni. Geldiğimden beri adı çok geçiyor burada şu doktor kızın. Kabul görmüş ailede belli. Kızı getir bana, göreyim sana layık mı değil mi? Belki ilaç olur yarana. Oğullarına kucak olur. Bak benim

Kartal'ıma ben ne kadar kol kanat gersem nafile. Duygu'nun elinde büyüdü, anası belledi onu," diye gözünden yaşlar aka aka başımı okşadı durdu. O ağladı, ben ağladım. Ne zaman sonra kapı aralandı ve Sedat ve Bekir göründü.

Sedat, "Ana bu Bekir kıskandı vallahi sizi. Gidelim yanlarına, diye başımın etini yedi," dedi sırıtarak içeri girerken. Ben ayaklanmış yüzümü gözümü siliyordum.

Benim gözyaşlarımı görmemiş gibi yapan Bekir, "Anam kudurdu Sedat içerde. Benim üzerime atıyor suçu," dedi gülerek.

Hacer ana, "Kıskanmayın oğul, artık hep birlikte güleceğiz inşallah. Hadi beni içeri götür Bekir. Şu benim oğlana bir kız bakayım," dedi ve Bekir onu ikiletmedi.

Onlar çıkarken Sedat, "Evine hoş geldin Ali'm!" diyerek bana sarıldı. Sıkı sıkı sarıldım ona. O sırada kapı açıldı, Duygu, "Bana da sarılın," diyerek gözyaşlarıyla sarıldı bize.

Sedat, "Canom, geldi Ali'm işte, ağlama artık!" dedi ona ve bana sarılırken.

Duygu, "O benim Ali'm," diye ikimize birden sarıldı. Onlara sarılıp ayların özrünü sessizce dilerken ben gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Burnumu çekip onlardan ayrılmamla arkamı dönüp gözyaşlarımı sildim ve Duygu'ya, "Ben bir Cihan'ı göreyim ama müsait değilse sorun değil," dedim.

Sedat, "İçeri girmeyecek misin?" diye sordu.

"Söz eve döneceğim ama bu gece benim orada olmam geceyi gölgelemekten başka bir işe yaramaz," dedim.

Duygu, "O ne demek öyle? İçeride yabancı kimse mi var?" diye sordu bir ümitle.

"Aylardır benim için üzülen, yüzümü görmeyen beni sevenler var içerde. Hem Ebru kapıda bekliyor. Çocukları alıp gitmek en iyisi," dedim.

Duygu, Ebru'nun adını duyunca gözleri parladı ama Sedat'la göz göze gelince sessiz kaldı. Sedat mı? Kızmak istedi tanıyorum onu ama tuttu kendini.

Yine de, "Uzak duramadın değil mi?" diye sordu. "Duramadım," dedim itiraf eder gibi.

Duygu, "Ya niye dursun? Bebek gibi kız. Hepimizin gönlünü kazandı. Ali'm de boş değil ona. Elleme çocukları," dedi ama Sedat ona ters ters bakınca, "Of tamam! Cihan müsait mi bakayım ben," diyerek kapıdan çıktı.

Sedat, "Ben senin ciğerini bilirim. İnadım inat dersin de bir şey varsa bile söylemezsin. Kıza ümit vermişsin belli. Umarım Duygu haklı çıkar da ben yanılırım," diyerek omzumu sıkarken çıktık dışarı. Sedat, "Ben şu Hacer anaya bir bakayım," diyerek ayrıldı yanımdan. Davetin yapıldığı salona doğru yürüdüm. Kapının solunda çok görünmeden durdum ve sevdiklerimde gezdi bakışlarım.

İnsanoğlu girdiği toprağa bile alışıyordu. Alışmasa Aslı döner gelirdi bana. Hacer ananın dediği gibi ben bile alışmıştım aslında onun yokluğuna. Gözlerim Cihan ve Yıldız'ı buldu. Aşkla birbirlerine bakarak dans ediyorlardı. Onların mutluluğunu yaşayan bütün sevdiklerimiz buradaydı. Levent, Durmuş, Dursun, Celil amca, Semra teyze, Müjde, Tıfıl Cengiz, Şehmuz ve karısı Gülşah, Osman ve Çiçek, annem ve Hüsnü baba ve ismini sayamadığım daha bir sürü insan. Süzüldü yine gözyaşlarım. Kaçıp gitmem daha doğruydu. Tam arkamı döndüm, Sedat tuttu kolumdan. Gözyaşlarımı görünce bıraktı kolumu, sessizce yürüdük çıkışa doğru. Ne desin artık bana. Kelimeler tükenmiş.

O sırada Duygu'nun elinde Oğuzalp, Selma'nın kucağında Halil yanımıza geldiler. Halil beni görünce ağzında memesiyle kollarını uzatıp ağlamaya başladı. O an başka bir pişmanlık sardı dört bir yanımı. Onları onca zaman boynu bükük bırakmıştım. Kucağıma

almamla, "Halil'im! Geldim oğlum, geldim," dedim. Baktım Duygu'nun elini tutan Oğuzalp bana yabancı gibi bakıyordu. "Gel lan buraya!" diye açtım bir kolumu. Oğuzalp sevinçle bana doğru atladı. Onu da aldım kucağıma doya doya sarıldım. İki kolum doluydu Aslı'nın bana bıraktığı en güzel anılarla. Selma ve Duygu'ya minnetle baktım.

Sedat'la çıktık dışarı. Tam geldik arabanın yanına Ebru'yla göz göze geldik.

Ebru beni kesecek gibi bakarak utana sıkıla Sedat'a, "İyi akşamlar!" dedi.

Sedat, "Ebru hoş geldin! Neden içeri girmedin? Yoksa Yıldız seni davet etmedi mi?" diye sordu gülerek.

"Yok, hepsi tek tek aradı ama böyle daha iyi. Hem Ali Bey'in özel şoförlüğü beni bayağı bir yordu. Onları nereye istiyorlarsa bırakıp eve geçeceğim. Başka bir zaman tebrik için rahatsız ederim," dedi.

Sedat gamzelerini bahşederek, "Desene sende her marifet var. Ali arada bu güzel şoförü kızlara ver. Bayılırlar böyle şoföre," dedi.

"Aman abi! Unuttun galiba onun şoförlüğü yüzünden karakolluk olduk ya!" derken Ebru'ya sırıtıyordum.

Ebru, "Çocuklar üşümesin, onları arabaya bindir istersen," dedi ve kapıyı açtı. Oğuzalp kucağımdan inip arka koltuğa yerleşirken, Halil'i, Gülten'in getirdiği bebek koltuğuna oturtuyordum. O sırada evin kapısından bize doğru hızla gelen Cihan'ın sesi duyuldu. "Ali!"

Cihan'ın sesiyle kasılmış, ensemden aşağı soğuk terler döküyordum ama buruk bir tebessümle, "Cihan..." dedim.

Cihan yanımıza gelip bir arabaya, bir Ebru'ya, bir Sedat'a baktı ve, "Gidiyor musun? Çocukları almışsın..." diye endişeyle sordu. Geri dönmeyeceğimi falan düşündü herhalde.

Sırıttım ona ve, "Birkaç güne geleceğiz. Ebru çocukların bilmesi gerektiğini söyledi. Onlara evin dışında anlatmak istiyorum,"

dedim. Cihan sevinsin mi, ne desin bilemedi. Elini kolunu koyacak yer bulamaz gibi, "Ta... Tamam. O zaman ben içeri gideyim. Gelince görüşürüz. Olmadı beklerim ben seni. İşe gitmem. Sen gelirsin belki beraber gideriz. Kaç gün sonra gelirsiniz? Olmadı evde oturuyuruz. Sen ne istersen yaparız," dedi ama onu ilk kez böyle çaresiz görüyordum.

Ben sevdiklerime ne yapmıştım böyle? İçim paramparçaydı. Dışım duvar. Artık buna bir son verir gibi ona sarıldım ve, "Çok mutlu olun! Size yakışır!" dedim. Ağlamadan ondan kurtulup arabaya binecektim ki Cihan, "Ali!" dedi.

"Söyle amcamın oğlu!" dedim yüzümden hiç gitmeyen o buruk tebessümle.

"Bize yakışır," dedi Cihan. Ne dediğimizin ne de konuştuğumuzun bir önemi yoktu. Ben bu gece oğullarımı kucağıma aldığımda, Hacer ananın konuşmalarında, Sedat'ın gözlerinde, Cihan'ın çaresizliğinde çok önceden farkına varmam gereken bir şeyi fark etmiştim. Kendim için yaşamasam da onlar için yaşayabilirdim.

Sedat ve Cihan'a, "Hadi içeri girin. Gerisini ben hallederim," dedim. Cihan duraksadı önce, sonra sarıldı bana sıkı sıkı. Sedat giderken omzuma dokundu. Bir süre arkalarından baktım ikisi uzaklaşırken.

Telefonumu elime aldığımda Ebru da arabaya yöneldi binmek için.

Levent'i arıyordum. Daha fazla kimseden uzak durmayacaktım. İlk çalışta açıldı telefon, "Levo gördüm seni içerdesin ve çok sıkılmışsın," dedim konuşmasına izin vermeden.

"Sıkılmış mıyım?" diye sordu Levent aptalca.

"Çok hem de!" dedim gülerek.

"Sen beni nereden gördün lan Ali?"

"Evin önündeyim. Hadi beni takip et! Tatil yaparız," dedim. Levent, "Allahh yettim babamın oğlu!" diye telefonu kapattı.

Telefonu kulağımdan çekerken sırıtarak Ebru'ya baktım. İkimiz arabaya otururken, "Keyfin yerinde," dedi Ebru gülerek.

Sırıtmaya devam ederek, "Olmasın mı ablası? Bak şu aslan parçalarına! Babaları almış onları! Götürüyor yüreğinin gittiği yere be!" diye biraz coşkuyla bastırdım ağlama isteğimi.

Benim neşeli halimle Ebru bana ayak uydurdu ve arkasına dönüp, "Merhabalar! Siz Halil ve Oğuzalp olmalısınız," dedi gülümseyerek.

Oğuzalp gülümserken, "Merhaba!" dedi ama Halil abisine dönüp, "Abi, abi neyeye gidiyoz, anneye mi?" diye sordu. Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken ben kendimi arabadan atıp kaçma hissimle savaşıyordum. O ağlama isteğimle boğazım düğüm düğüm oldu. Oğuzalp cevap vermeyip merakla bana bakarken Halil, "Neyeye gidiyoz dedim abi!" diye tekrar sordu. Ben günahımı da suçumu da biliyordum da bu çocuklarımın günahı neydi de annesiz kalmışlardı, onu hiç bilmiyordum. Taşa dönmüş, ne diyeceğimi bilmez bir şekilde öylece dururken Ebru'nun neşeli sesiyle kendime geldim: "Babanız sizi havuza götürecek sanırım. Sıcak havuz sever misiniz?" diye sordu.

Ne havuzu diye aptalca ona bakarken Oğuzalp, "Sen kimsin peki?" diye sordu Ebru'ya.

Ebru gayet neşeli ama açıklayıcı bir tonda, "Babanızın hastanesinde çalışıyorum. Adım Ebru," diyerek elini Oğuzalp'e uzattı. Oğuzalp büyük adam gibi elini uzatıp, "Teşekkür ederim Ebru abla," dedi.

Ebru, "Ne için şimdi bu teşekkür?" diye sordu gülümseyerek.

"Duygu teyzem babamı Ebru ablanız getirecek, demişti. Getirdin ya onun için," dedi.

Ebru aptalca bana baktı. Tabii ben de ona.

Ebru, "Oğuzalpçiğim baban kendi geldi. İşlerini bitirdi, geldi. Hem sizi çok özlemiş," dedi. Gerçekten hakkı ödenmezdi bu Ebru'nun.

Levent'in arkamdan selektör yakmasıyla arabaya gaz verdim. Madem Ebru sıcak havuz demişti, bu bana da cazip geldi. Telefonu tekrar elime alıp Samet'i aradım. Tek çalışta açtı telefonu sağ olsun.

"Alo Samet nasılsın? Senin şu termal otel hâlâ duruyor mu?" diye sordum bodoslama.

"Durmaz olur mu? Şükür işler iyi."

"O zaman bize bu gece iki süit lazım. Geniş, bol yataklısından. Yoldayım. Çoluk çocuk geliyoruz."

"Otel senin Ali! Emrin olur. Ben hemen ayarlıyorum," dedi ve kapattık. O sıra merakla bana bakan Oğuzalp'i gördüm dikiz aynasından.

"Oğuz yüzecek miyiz beraber?" diye sordum gülerek.

Tabii Oğuzalp cevap vermeden Halil, "Ben de! Ben de!" diye bağırmaya başladı. Oğuzalp, "Halil de bizimle yüzsün baba!" dedi sırıtarak.

"Yüzer aslanım, yüzer," diyerek merhametle baktım oğullarıma. İçim burkuldu. Maviş'im ölmeseydin de bizi böyle boynu bükük bırakmasaydın...

Ben araba kullanıp arada Ebru'yla çocukların konuşmalarına katıldım. Yüzüm gülüyordu da hep ağlamak istiyordum.

Ebru İstanbul çıkışında onu eve bırakmayacağımı anlamış olacak ki, "Ali sen... Sen İstanbul'dan çıktın!" derken çocuklar yüzünden bağıramamıştı bile.

Gayet rahat bir şekilde, "Evet. Yalova'ya gitmek için çıkmam gerekiyordu," dedim.

"İyi de... Ben ne olacağım? Beni eve bırakacaktın!"

"Bak ya! Ben seni nasıl unuttum? Oğuzalp sen Ebru ablana ne kadar unutkan olduğumu söylemedin mi oğlum?" diye sırıtırken sordum.

Oğuzalp, "Babam beni hep omzunda unutuyor, sonra Oğuzalp nerede, diye arıyor Ebru abla!" diye yüzünü kapatıp gülerken Ebru çocuklar yüzünden bırak bağırmayı bir şey diyemedi bile. Halil, "Ben de! Ben de!" diye yine bağırıyordu.

Sırıtarak, "Tamam paşam, seni de omzumda unuturum," dedim ancak sustu benim sıpa.

Ebru kendi derdine düşmüş, "Ama ya yarın benim işe dönmem çok zor olur. Hem benim yarın bir görüşmem vardı," dedi kara kara düşünürken.

"Söyle Gönül'e, iptal etsin. Çok kalmayız zaten. En fazla bir hafta," dedim.

"Bir hafta mı? Yemin ederim o Suna denilen biyonik cadı hastaneyi ele geçirir. Asla o kadar uzun süre kalamam," diye gözünü pörtletmiş beni ikna etmeye çalışıyordu.

Oğuzalp, "Biyonik ne demek?" diye sordu tabii.

Ben, "Al işte düzgün küfretsen bilirdi benim oğlum. Kızım senin küfrün bile üst düzey. Bu nedir ya?" diye gülerken Ebru da gülüyordu. Çocuklar bana ya çok iyi gelmişti ya da ben gerçekten iyi rol yapıyordum ama ayrımını şu an için yapamıyordum.

Öyle bir yerdeyim ki...

Biz gecenin birinde otelin kapısından girdik. Ben Halil'i kucağıma alırken Ebru Oğuzalp'in arabadan inmesine yardım etti. Oğuzalp beni öyle özlemiş ki gözüme baka baka yanıma yanaştı. "Ne oldu?" diye sordum.

Küçük elini bana uzatarak, "Elimi tut," dedi.

"Ulan senin elini tutmayı bırak, seni ben tepemde gezdiririm," dedim yanağından sıkarak. Elini sıkı sıkı tuttum. Oğuzalp'in keyfi iyice yerine geldi. Ebru bizi mutlulukla seyrederken resepsiyona ilerliyorduk ki Levent'in, "Oğuzalp lan baban gelmiş!" diye bağırarak bize gelmesiyle onu kucaklayıp havaya fırlattı. Oğuzalp havadan inip kucağına düşerken Levent'in boynuna sarılması bir oldu.

"Ya Levent amca ben büyüdüm artık!" diye gülerken Levent'in kucağımızdaki çocuklara aldırmadan üzerime atılıp sarılmasıyla gözyaşlarının akması aynı andaydı. Seviyordu lan bu Levent beni. O daha bir şey demeden, "Döndüm Levo, döndüm," dedim buruk bir gülümsemeyle. Levent, Oğuzalp kucağında Ebru'ya dönüp, "Ebru gel kız sana da sarılayım!" diyerek sarıldı. Deliydi lan bu Levent!

Ebru, "Ay ezildi çocuk!" diye ciyaklarken Oğuzalp kıkır kıkır gülüyordu. Ebru bir durgunlaşmıştı otele girdiğimizden beri. Ses etmedim. Samet bize en üst katta kral dairesini ve onun yanındaki süiti kapatmıştı. Levent, "Ben bavulları alayım," diye yanımızdan

uzaklaşırken hangi bavulları diye soracaktım ki Oğuzalp, "Baba benim çişim geldi," diyerek zıplamaya başladı. "Hadi çabuk o zaman!" diyerek odanın anahtarlarını almamızla çıktık odaya.

Buraya kral dairesi demek haksızlık olurdu. Beş oda, kocaman bir antre ve alabildiğince kocaman terası vardı. Manzara mükemmeldi. Oğuzalp tuvalete koşarken ben kucağımda uyuyan Halil'i odaya götürdüm. Ebru peşimden gelirken benimle yalnız kalıp öldürmeyi planlıyor olabilirdi. Halil'i yatağa yatırıp, "Uyudu," diyerek okşadım başını.

Ebru ona bakıp, "Pijamalarını koymuşlardır umarım," dediğinde pes etmiştim.

"Ben bittim çocuklar mı kaldı pijama diye tutturacağın?" diye sordum.

Ebru, "Ay tamam ya! Çocuğun montunu çıkar bari. Sıcaktan pişecek," diye sinirle içeri gitti. Usulca dediğini yapıp montunu çıkarmakla kalmadım, ayakkabılarını, o minik kot pantolonunu ve gömleğini çıkardım. Kıyafetlerini kesin Duygu giydirmişti. Sırıtarak içeri girdiğimde Ebru oturmuş Oğuzalp'in yanına, bavulunu açışını seyrediyordu.

Oğuzalp sanki kocaman bir adamdı. "Teşekkür ederim Ebru abla, ben kendim halledebilirim," dedi.

Beni görünce, "Baba bu Halil'in pijaması. Duygu teyzem bunu uyurken altına serin dedi," diyerek bir şey uzattı.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Annem işe gitti ya, Halil ondan beri çişini altına yapıyormuş. Selma teyzem doktora söylerken duydum," dediğinde kahroldum.

Ebru'nun, "Daha çok küçük aslında, bez niye kullanmıyor?" sorusuna bir cevabım yoktu.

Kendime lanet okudum. Ne diyeceğimi bilemedim. "Tamam sereriz. Hadi al pijamalarını, geç oldu uyumalısın," dedim.

Biz içeri geçerken Ebru etrafı topluyordu. Halil öyle yorulmuş ki, pijamalarını giydirirken bile uyanmadı. Oğuzalp geçti kardeşinin yanına, örttü üzerini, kapattı gözlerini. O uyuyana dek okşadım saçlarını.

İçeri geçtiğimde baktım Levent masada oturuyor. "Ebru nerede Levent?" diye sordum.

"Bilmem az önce buradaydı. Tutturdu beni İstanbul'a götür diye. Zor sustu vallahi."

"Ulan ben bu kızla ne bok yiyeceğim bilmiyorum. İnadım inat."

"Vallahi Ali asıl biz sizle ne bok yiyeceğiz o daha önemli bir konu. Kimse size akıl sır erdiremiyor."

"Vay, demek kazan kaynıyor! Anlat bakalım Levo," dedim.

"Bizim kızlar Ebru'yu rahat bırakmıyor. Nedeni belli. Aranızda ne var öğrenmek istiyorlar. Ebru onlara yakın, bir o kadar mesafeli duruyor. Yıldız'la bile senin lafın geçmemiş aralarında. Dolduruşa bile gelmemiş o kadar diyeyim sana."

"Lan bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

"Ali gözünü seveyim! Ne saklı kalmış bizde? Aslında bu gece hepsi cevaplarını aldı. Çocuklarının yanına getirmişsin. Kızı bu kadar içine sokmuşsun. Gel geç yapmazsın. Benim anlayamadığım Sedat niye karşı Ebru'ya? Duygu'yu bile susturuyor kızın kanına girmeyin diye."

"Beni biliyor Levent, hepsi bu."

"Ne yani, gerçekten Ebru gel geç mi?" diye sordu Levent hüsranla.

Ayağa kalkıp bar tarafından iki bardak, bir viski şişesi alırken, "O gel geç değil Levent. Benden bu saatten sonra ne köy olur ne kasaba! Sedat bunun farkında, ondan," diyerek konuyu kapattım.

Çok içmedik. Şişeyi bitirdik, Levent geçti kendi süitine. Ben mi? Huzuru arar gibi odalarda Ebru'yu aramaya başladım. En nihayetinde arka odadan sızan gece ışığına doğru giderken ayakkabılarımı

çıkardım. Kapıyı araladığımda burnuma dolan kokuyla ben yine huzurun tam ortasındaydım. Ebru sarılmış yine bornoza, başında havlu uyuyordu. Bir iki saniye onu seyredip duşa girdim. On dakika sürdü sürmedi çünkü yorgunluktan bitik vaziyetteydim. Çıktığımda belimde havlu, usulca yanına girdim. Ama bir işe yaramadı. Ebru'nun korkuyla çırpınırken bana dönüp, "İmdat!" diye bağırması, benim ağzını kapatıp onunla göz göze gelmem ve tabii üzerine çıkmam art ardaydı. Beni gördüğünde duruldu ancak ama benim cinler tepeme toplanmıştı bile.

"Anasını satayım sanki ilk kez geliyorum yanına! Bak bağırma, çocuklar uyanacak!" diye ağzını açtığımda Ebru, "Bıktım gerçekten senden, bıktım Ali! Beni öldür sen vallahi! Öldürmezsen zaten bir gün korkudan ölüp gideceğim. Ya buraya da mı geldin? Ayıp çocuklara, gitsene onların yanında yat!" diye isyan ederken öyle güzeldi ki onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Onun yanında ben başka bir Ali'ye dönüyordum.

"Bir sus kızım ya! Motor gibi! Çocuklarla nasıl yatayım? İkisini de ezerim."

"Ha yani seni ezerim daha iyi diyorsun?"

"Of ne ezerim lan ben seni! Çatır çatır," derken gerçekten onu altıma almanın hayalini kuruyordum.

Ebru kıpkırmızı olmuş, gözlerini patlatmış öylece dururken, "Ali üzerimden kalkar mısın? Nefes alamıyorum," dediğinde onu koynuma alıp gözlerimi kapattım.

"Ya ne yapıyorsun? Kalksana bir de utanmadan sarılıyor. Ali diyorum sana! Burada uyuyamazsın çocuklar sabah seni burada görmemeli," diye isyan etti.

"İyi sen git o zaman başka odaya, ben buradayım."

"Diğer odalar bağlantılı birbirine!" diye sinirle orasını burasını örterek benden kurtulup yattığı yerde oturdu. Başındaki havluyu

sökerek alıp, "Şu halime bak! Üzerime giyecek tişörtü bırak iç çamaşırım bile yok. Bu halde nasıl gideyim?" dedi. Onu baştan aşağı süzdüm. Yalan söylemeye gerek yok. Küçük Ali bayrak direğine dönmüştü ama, "Acınacak haldesin," dedim.

"Kimin yüzünden acaba?" diye bağırdı tabii. Yatağa başımı koyup, "Başladın yine fazla konuşmaya," dedim gözlerimi kapatırken.

Ebru, "Tamam, gider ben çocuklarla yatarım. Oh mis! Daha önce niye düşünemedim?" diye yataktan kalkacaktı ki, "Yere ayağın değmesin Doktor, bak fena olur!"

"Ya sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sinirle bağırdı.

O sinirle bornozunun yakasından tutup burnumun ucuna getirdim ve, "Sensiz uyuyamıyorum cümlesinin nesini anlamıyorsun?" diye gözlerine bakarak sorarken onu geriye doğru biraz ittirdim. Ebru'nun anlık olarak burnu, ağzı, yüzü kızardı. Ağladı ağlayacak!

"Kendimi yastık gibi hissediyorum. Sağ ol ya! Ben anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. İstanbul'a dönünce bu konuyu üniversitedeki hocalarla konuşacağım. Bende mi bir sorun var sende mi?" diye sesi boğuklaşmış konuşurken bana gelenler gelmişti. Huzuru bulayım diye papazı bulmuştum. Kafamda her şey zaten dönüyordu. Öyle bir ikilemdi ki yaşadığım, kafam patlayacakmış gibiydi. Sedat, Hacer ana, Duygu, Levent hepsinin ama hepsinin söyledikleri bando takımı durmuş beynimi sikiyordu.

"Gece gece geldim yanına, ayarlarımı bozma. Kapat çeneni, yat uyu!" dedim.

"Ne yaparsın?" diye sordu Ebru yine ve bende sabır bitti. Onu altıma almamla, "Yüz doların hakkını vermeme ne dersin?" diye sordum.

Ebru hiç beklemeden, "İki yüz dolar vereyim, düş yakamdan ona ne dersin?" dedi ya.

"Bak sen iyi alıştın bana para vermeye. Unutmuş değilim ben o yüz doları. Misli misli çıkaracağım senden ama zamanı var," diye

onu sertçe kendime çekip bedenimi ona bastırırken Ebru korkuyla sıçradı ve nihayet sustu.

Ulan şimdi ona neler yapardım da hani insanın ayakları geri geri gider ya benimki o hesaptı. Deli gibi istiyordum ama korkularım daha fazlaydı. Uykuya sığınmak en iyisiydi. Gözlerimi kapatıp huzurun kollarına bıraktım kendimi.

Ebru benden kopamadı ama arkasını dönmeyi ihmal etmedi. Gece mi? Bana sarıldı durdu. Deliydi lan bu kız.

Sabah gözlerimi açtığımda Ebru yanımda yoktu ve içerden Halil ve Oğuzalp'in kahkahaları geliyordu. Banyoya girip duş almak istedim ama aklım içerideydi. Hızla kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Memnuniyetsizce dün üzerimden çıkardığım kotu ve tişörtü giydim. İçeri geçtim. Fransız camların önünde duran devasa masaya hatırı sayılır bir kahvaltı hazırlanmıştı. Oğuzalp ve Halil'in kahvaltıya yeni oturdukları belliydi.

Ebru, "Halil bak sana babamın bana hazırladığı sihirli kahvaltıdan hazırlattım," diyerek ağzına bir kaşık verdi. Ebru'da çaresizce dünkü kıyafetlerini giymişti. O uzun bacaklarına giydiği kısa eteği bir o kadar can alıcıydı. Halil beğenip ikinci kaşık için ağzını açınca Ebru sırıtarak ikinci kaşığı verdiğinde telefonu çalmaya başladı.

"Levent yedirsene!" diyerek yerinden kalkıp telefonuna cevap verdi. Fransız camın yanında o kısa eteğiyle durmuş konuşurken bir film karesinden fırlamış gibiydi. Salona girip çocuklara, "Günaydın bebeler!" diye bulaşırken ikisi de atladı kucağıma.

Levent, "Lan Ali burası cennet. Bizimkileri alıp geleyim olmadı," dedi ama pişman olup, "Zaten gelemezler," diye ağzı açık bekleyen Halil'e döndü. Tabaktaki mamayı yedirmeye devam etti. O ara onlara sus işareti yaparak Ebru'nun yanına gittim. Arkasında durup başladım bana dönsün diye beklemeye. Hatun kaptırmış kendini konuşuyor, "Bugün sağlıkçılarla olan toplantı saat kaçta? Tamam

sen onu dörde ayarla. Ben ancak yetişirim. Üç yüz yirmi numaralı odadaki hasta yakınlarıyla olan sorun ne oldu? Babama bilgisini geç. Olmadı gelince ben bir evraklara tekrar bakarım. Tamam bir bak, ara beni tekrar," diyerek telefonu kapatıp, "Halil..." diye arkasını döndü ki benimle burun buruna geldi. Çocukların duyamayacağı kadar dişlerimin arasından, "Camın önünde baldırı çıplak ne işin var? Sen beni katil mi edeceksin?" diye sordum. Ebru benim cüssemden sağa doğru eğilip çocuklara baktı ve tekrar doğrulup fısıltıyla, "Sen gerçek bir ruh hastasısın. Getirdin beni buraya, başka kıyafetim mi var?" dedi.

"Ulan kıyafetin camla ne ilgisi var?" diye yine sessizce bağırdım. Ebru bana sinirle sırıtarak, "Ay Ali Bey size de günaydın! Biz de çocuklarla kahvaltı yapıyorduk. Ne? Halil'in kahvaltısını siz mi yedireceksiniz?" diye yüksek sesle konuşmaya başladı.

Halil, "Ben de! Ben de!" diye kalkıp memeyi ağzına sokmasıyla bana doğru koştu. Kucağıma almamla havaya kaldırdım. "Halil sen taş gibi ağırlaşmışsın. Oğuz ne yiyor bu kardeşin senin?" diye sorarken masaya oturmuştuk. Benim bilmiş oğlum Oğuzalp, "Ebru ablam hazırladı, içinde ne var bilmiyorum," dedi.

Ebru masaya otururken burnu bir o kadar havada, "Yumurta, bal, peynir, bebek bisküvisi, ceviz ve süt!" dedi.

Levent, "Bomba desene!" dedi gülerek.

Oğuzalp, "Yarın ben de yemek istiyorum," dedi Ebru'ya bakarak.

Ebru, "Hazırlaması gayet basit, ben babana gösteririm sana da hazırlar. Benim bugün işe gitmem gerek yoksa babanız beni işten atar," dediğinde bana meydan okur gibi gözüme bakıyordu.

Levent, "Kaç saat sürecek bu kahvaltı? Ben gidip havuza bombalama atlamak istiyorum," dedi.

Ebru, "Termalde mi?" diye uzaylı gibi Levent'e baktı.

Halil, "Ben de! Ben de!" diye bağırırken Oğuzalp'le mayolarını giymek için kalkıp odaya koştular.

Ağzıma bir parça ekmek atıp, "Levent bize şort, Ebru'ya bir şeyler ayarla! Böyle sıkıntı," dediğimde Ebru bu sefer uzaylı gibi bana bakıyordu.

Ebru, "Şaka yaptın değil mi?" diye sordu gözlerini patlatarak. Burada kalmaya niyetinin olmadığını her fırsatta belli ediyordu.

"Ne şakası?" dedim sırıtarak.

Levent, "Yahu bende onu diyeceğim sabahtan beri. Duygu hepinize bavul hazırladı. Her şey var dedi. Ebru sana da," dediğinde Ebru bana, ben Levent'e bakıyordum.

Ellerimi yukarı kaldırıp, "Yemin ederim benim bir bilgim yok," dedim ama Ebru yine fokurdamaya başladı.

"Planladın değil mi? Sen... Sen! Neyse sinirlenmeyeceğim, ben birazdan dönüyorum zaten," dedi.

Levent, "Ben bir çocuklara bakayım," diye sıvıştı. Ebru suratı beş karış kâseye koyduğu o kıtır kıtır şeyleri yiyordu. Lan zaten iğne iplik gibi kızdı.

"Sen ne yiyorsun öyle?" diye sordum.

"Kahvaltılık gevrek," dedi ama burnundan soluyor.

"Kızım etsene doğru dürüst kahvaltı. Ne o öyle con con şeyler! Zaten tahta gibisin," dediğimde Ebru, "Hayatımda gördüğüm en gıcık adamsın ama bugün gerçekten sinirlenmeyeceğim. Tahtaymış! Senin gözlerin görmüyor anlaşılan," dedi sinirle.

"Tamam uzatma, haydi gidip yüzelim."

"Ali ben bugün dönüyorum. Gerçekten kalmayı çok isterdim ama gitmeliyim," dedi gözümün içine nezaketle bakarak.

Şeker isteyen çocuklar gibi, "Beni yalnız bırakma," dedim. Ebru acabada kalmış bana bakarken yerimden kalktım. Ebru'nun önünde durup kalkmasını sağladım. Ebru merakla bana bakıyordu. "Kal lütfen," dedim çünkü gerçekten kalmasını istiyordum.

Ebru, "Kalmam hiçbir şeyi değiştirmez Ali," dedi.

Sıkıntıyla, "Onlarla biraz olsun iyi vakit geçirmek istiyorum ama bir taraftan kaçmak da istiyorum," dedim.

Ebru, "Bu nasıl bir ikilem? Ben anlamadım," dedi.

"Tamam işte, yardım et bana," dedim bir çocuk gibi.

Ebru, "Of yemin ederim Sağlık Bakanlığı hastaneyi kapatacak. Söylerken yanında olmayacağım ama," dedi parmağını havaya kaldırarak.

"Tamam Doktor, tamam!" dedim bezgin ve üzgün bir halde. Ebru gülümsedi ve yukarı doğru parmaklarının ucunda yükselip yanağıma sıcacık bir öpücük koydu.

"Şımarma hemen, içimden geldi," diyerek odaya geçti. Çocuklar sanki plaja gidip kum oynayacaklar gibi hazırlanmışlar. Halil'in kafasında şapka, Oğuzalp'in gözünde gözlük... Kovalar, havlular görünce sırıttım tabii.

"Halil güneş mi var lan? Çıkar onu kafandan," diye kahkaha atıyordum.

Ebru odadan çıkmış üzerinde havlu bir elbise, ayağında parmak arası terliklerle hazırdı. O kıvırcık saçlarını toplamış tepeden iyice boyu uzamış gibiydi.

Ebru, Levent'e, "Bu bavulları Duygu mu hazırladı?" diye sordu.

"Evet bir şey mi oldu?" diye sordu Levent.

"Yok... Yok bir şey," dedi ama bir şey vardı. Çözemedim ben de.

Oğuzalp, Ebru'yu görünce koşarak yanına gitti. "Ebru abla sen gitmiyor musun?" diye sordu heyecanla.

"O sıcak havuzda birlikte yüzebileceğimizi düşündüm. Tabii sen de istersen," diye gülümserken Oğuzalp, "İsterim ama Halil de bizimle yüzebilir mi?" diye sordu.

Ebru arkasında sakladığı şişme simidi çıkarıp, "Bak onun bizimle yüzmesi için ne var burada!" diye gösterdiğinde Halil, "Ben de! Ben de!" diyerek onun kucağına atladı.

Ebru, Oğuzalp'in kardeşine düşkünlüğünü anlayıp kalbini Halil'i mutlu ederek kazanacağını çözmüştü. Halil, Ebru'nun kucağında, şişme simidi beline geçirmeye çalışırken Ebru, "Ay küçük mü bu simit?" diye panik yaptı ilk. Halil ne yaptı etti simidin içine girdi tabii.

Ebru baktı benim daha masadan kalkacağım yok, "Çocuklar hadi biz önden gidip havuza bakalım. İzin verir misin babası?" diye sordu.

İlk beklesinler yalnız başlarına ne işleri var diye düşündüm ama sezonda değildik. Otel boş gibiydi. "İyi gidin. Dikkatli olun. Oğuz üzmeyin Ebru ablanızı," dedim ve önümdeki menemeni yemeye koyuldum.

Ava giderken avlanmak işte bütün mesele bu...

Levent, Ebru çıktıktan sonra, "Lan hani Ebru gitmiyor mu?" diye sordu.

"Yok kalıyor."

"Her dediğini yapıyor lan bu kız senin," dedi.

"İşin kötü tarafı açık açık konuşması. Yüzüme yüzüme vuruyor ya gel de çık işin içinden."

"Ali, sal kızı girme günahına," dedi ya, "Ulan bana kim acıdı? Nerede Aslı? Geçti o acımalar artık. Günah öteki dünyada," diye bağırıp kendimi o sinirle bir odaya kapattım. Çıktığımda Levent yoktu. Üzerime bir tişört ve şort giyip aşağı havuza indim. İnmez olaydım. Ulan benim sıpalarla Levent ve Ebru el ele tutuşmuşlar bombalama havuza atlıyorlardı. Mutlulukla seyrettim oğullarımı. Oğuzalp balık gibi yüzüyordu. Halil öyle şirindi ki tutmuş belindeki şişme simidi abisi ne yaparsa 'Ben de! Ben de!' diye bağırarak taklit etmeye çalışırken Ebru suyun içinde onun peşindeydi. Saçları inmiş belinden aşağı normal duruyordu. O sıra Halil'le birlikte sudan çıkmaları ve Ebru'nun giydiği bikiniyi görmemle ağzım beş karış açıktı. Havuzda ne kadar erkek varsa hepsinin gözü ondaydı. Bir iki saniye gözüm kararmış sanırım. Ebru, Halil'in peşinde kahkahalarla, "Oğuz hadi gel bir daha atlayalım," diye bağırdı. Sanki beş yaşında! Levent, "Durun, beni de bekleyin!" diye bağırdı yarım akıllı.

Sabırlara sığınıp üzerimdeki tişörtü çıkarıp suya girdim. Bombalama atlamaya çalışırken beni fark etmediler. Merdivenlerden suya girip köpek balığı gibi onlara doğru yüzdüm. Ebru kucağında Halil, hızla bana doğru döndüğünde burun buruna geldik. Dudaklarına kaydı gözlerim. "Sen o üzerindeki avuç içi bikiniyle havuza bombalama mı atladın?" dedim sessizce.

Ebru tam bir şey söyleyecekti ki Halil'in, "Baba!" diye bana doğru atılması, Oğuzalp'in sırtıma çıkması ve tabii Levent'in, "Hadi deve güreşi oynayalım Ali!" diye bağırmasıyla Ebru sudan çoktan kaçmıştı.

Oğuzalp benim omzumda, Halil Levent'in omzunda, biz suyun içinde deve güreşi oynuyorduk. Çocuklar sanırım gülmekten öldüler. Ara ara üzerine havlu sarılı Ebru'ya kaydı gözlerim. O da kahkahalarla gülüyordu. Bir saatin sonunda hep birlikte sudan çıkmış, Ebru'nun yanındaydık. Ebru, Halil'in havlusunu ona sarmıştı ki kollarını açıp, "Kucak!" dediğinde ben şaşkınlıkla Halil'e bakıyordum. Annesine böyle kucak açardı hep.

Ebru, "Ali iyi misin? Yüzünün rengi gitti," diye sordu. Ne desem boş... Oğuzalp'i kurulamaya başladım cevap vermeden. Ebru alışmıştı benim dengesiz tavırlarıma. Kucağında oturan Halil'i kurulamaya çalışırken o memesi ağzında, çoktan uyku pozisyonu almıştı.

Ebru şaşkınca, "Beni yatağı sandı. Kime çektiyse!" derken sırıtarak bana bakıyordu.

Oğuzalp, "Uyumak istediğinde anneme de böyle yapıyor Ebru abla," dediğinde Ebru'yla göz gözeydik. Ebru gülümsemeye çalıştı benden gözlerini kaçırarak. Yine karanlık, yine onsuzluk...

Ulan çocuklarla uğraşmak ne zormuş! Yıka, giydir, yedir, içir uyudular derken saat oldu on bir. Levent, "Ben kaçar," diyerek yemekten sonra sıvıştı.

Ebru ancak banyoya girmiş, hâlâ çıkmamıştı. Ben mi? Uzattım ayaklarımı koltuğa aldım elime bir şişe viski, başladım içmeye. Bekle bekle Ebru gelmedi yine. Elimde içki şişesi, onun olduğu odaya girdim. Uzandım yatağa. Hem içtim hem televizyon seyrettim. Ebru banyodan çıktığında elinde o giydiği bikini vardı da niye kot pantolon, üzerine gömlek giymişti onu çözemedim.

Elindeki bikiniyi tam asmaya terasa çıkacaktı, hızla yerimden kalkıp önünde durdum. Elimi uzatıp, "Ver," dedim. Ebru aptalca bir elime bir yüzüme baktı ve, "Neyi vereyim?" diye sordu. Uzanıp elinden bikiniyi alıp terasa çıktım ve oradaki çöp kovasına attım.

Ebru, "Ali senin derdin ne?" diye şaşkın bir şekilde bana bakarken, "Ben sana daha güzelini alırım," dedim.

"Sen iyice delirdin. Sanki benim seçimim. Bavuldan çıktı!" diye sinirle çemkirirken, "O Duygu'ya soracağım bunun hesabını. Kasten yapıyor. Giymeseydin daha iyiydi! Ulan bir de çocuk gibi atlayıp zıpladın o bikiniyle!" diye söylendim.

"Ya ben babamdan yemedim böyle azar!" diye bağırırken çoktan önüne geçmiş, aklım onun o güzel bedeniyle yatağın içinde neler yapacağımın hayallerine dalmıştı.

"Ulan şeytan diyor..." diye cümlemin gerisini getirmedim.

Ebru cazip bir tebessümle, "Şeytanı alet etme, ne yapacaksan kendin yap," dedi kaşlarını kaldırıp bana meydan okur gibi.

Ona bir adım daha yaklaşıp kollarıma aldım ve, "Ah o şeytana bir uysam, altımda inim inim inlesen," diye istekle ona bakarken Ebru nefesini tutmuş her şeye razı gibiydi.

Dudaklarına yaklaşırken, "Sen niye giyindin?" diye sordum hedefe kitlenmiş gibi.

"İstanbul'a kaçmaya çalışıyorum," dedi ama istekli hali beni benden aldı.

"Kaçamayacağını hâlâ anlamadın mı?" diye sorarken onu kucağıma almıştım. Yatağa götürürken Ebru boynuma sarılmış, dudaklarımı bulmuştu.

Küçük öpücükleri dudaklarımı süslerken, "Ücreti artırmaya kararlısın sanırım," dedi mırıl mırıl. Yatağa oturup kahkahalarla güldüm. Yüzüm boynunda istekle solurken mutluluk sarhoşuydum. Koklayabildiğim kadar içime çektim onu.

"Bana ne yapıyorsun farkında değilsin, değil mi?" diye sordum.

"Her şeyi yapan sensin Ali," dedi yüzünü saklamaya çalışarak. Yüzünü yüzüme doğru kaldırıp, "Sende ne var Doktor?" diye sordum.

Ebru, "Anlamadım?" diye baktı merakla gözlerime.

"Ellerin..." dedim. Gözlerimi kapatıp onun yanında bulduğum o huzuru doya doya yaşamak için parmaklarımı parmaklarından geçirdim.

"En çıkmazlarda, en karanlık kuytularda, keder beni ele geçirirken soluğu senin yanında alıyorum. Her şey son buluyor yanında. O ellerinle bana dokunuyorsun, tenin tenime değiyor ya iyileşiyorum," diyerek ona sıkı sıkı sarıldım.

Ebru, "Ali, ben..." dedi ama ne diyeceğini bilemeden sustu.

Gözlerim kapalı, dudaklarım teninde gezerken, "Ruhum sana sarıldığımda dinleniyor. Sarılıyorum ya öyle uyuyabiliyorum. Seninle nefes alıyorum sanki," diye dudaklarımdan dökülen cümleler gerçekti.

Ebru kendini benden çekmeden, "Ali bu doğru değil..." dedi ama dinlemeye niyetim yoktu onu.

Gözlerinin en derinlerine bakıp, "Ne var sende? Söyle, bana nasıl böyle iyi gelebiliyorsun?" diye uzandım dudaklarına. İçimden yükselen öyle bir istekti ki artık ona hayır demek istemiyordum. "Seni üzmeyi hiç istemiyorum," dedim kokusunu içime çekerken. Ebru

dudaklarımdan kurtulup yüzüme baktı, "Üzme o zaman," derken yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarımı buldu. Küçük bedeni titriyordu ama beni usul usul öpmekten vazgeçmiyordu. Aralanmış dudaklarından içeri süzülüp derinlerine girmek ister gibi ağzında dolanırken gömleğini üzerinden almam uzun sürmedi. Gözlerim çıplak teninde "Kokun beni deli ediyor," derken öptükçe fazlasını istedim. Karşılık verdikçe ağzının derinliklerine kaydı dilim. Dudaklarımı ondan koparıp dudaklarını izledim bir süre. Parmaklarım gezdi dudaklarında. Sonra daha bir aşkla uzandım o doyamadığım dudaklara.

Ellerim sabırsız, tenine hasret gibi, "Hadi şu pantolonu çıkarıp kaçmanı engelleyelim," dedim. Ebru, "Çok komik!" diyerek düğmelerini çözdüğüm pantolonu kalçalarından sıyırırken ben onun samimi halleriyle iyice keyiflenmiştim. Onu uzun zamandır arzuluyordum. Her yanını sarıp sarmalamak, her yerinde ellerimin dolanmasını isterken ben çoktan onun için hazırdım. Pantolonundan kurtulmasıyla ayağa kalktım. Bir çırpıda tişörtümden ve eşofman altımdan kurtulup kendime zaman tanıdım. Nefesimi düzenlemekte zorlanıyordum. Çoktandır böyle heyecana düşmemiştim. Deli gibi benim olmasını isterken ölüp gidecektim. Ebru, "Ali gelsene, neyi bekliyorsun?" dedi gözlerini benden kaçırarak. Yanına uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Bu ben miydim? Neredeydi onu elde edince arkasını dönüp gidecek adam?

"Öyle güzelsin ki..." diyerek dudaklarına uzandım bir kez daha. Bedenimden taşan istekle dişlerim arasında defalarca ezdim o güzel dudaklarını. Her hücrem zevkle kavruldu. O arzuyla karşılık verirken bu beni daha bir zevke itti. Az sonra içinde olabileceğimi düşündükçe kalbim hız sınırlarını zorlar gibi atarken nefesim kesiliyordu. İç çamaşırına uzanıp, "Hadi çıkaralım şunu," derken elim kasıklarındaki kumaş parçasını çekiştiriyordu. Ebru kalçasını kaldırıp iç çamaşırını ondan almama izin verirken ressam gibiydim

sanki, parmaklarım fırçalarım ve o benim tuvalimdi. Çıplaklığa kavuşan bedenini bir süre zevkini çıkara çıkara izledim. "Çok güzelsin lan sen!" derken ellerimi arzuladığım her yerinde dolaştırdım durdum. Dokunuşlarım beni kendimden geçirirken onu sevmenin zevkine varıyordum. Hayranlıkla, "Her bir çiline dudaklarımı değdirmeden ölmeyeceğim," derken bunda kararlıydım. Rüya gibiydi. Sanki acı dolu her şey geride kalmıştı. Ona söylediğim gibi dudaklarımın değmediği hiçbir yanı kalmadı. Parmaklarım sıcağında ateşe düşmüşken onun zevkten kavrulmasını izledim gururla. Kulağına fısıldadığım cümlelerle Ebru utançla, "Bana ne yapıyorsan bu çok güzel!" diye bana sarıldı durdu. Hazırdı biliyorum. Bacaklarını aralayıp, "Doktor hadi artık benim ol!" diyerek biraz onun sıcağında gezindim durdum. Her yanım arzuyla sızlıyordu. Hazırdı olmasına ama beni istediğini duymaya ihtiyacım vardı. Erkekliğimi ona biraz hissettirip, "Güzel mi?" diye sordum gözlerine bakarak. Kesik soluklarının arasında, "Of! Daha fazlasını istiyorum," derken kalçasını bana doğru kaldırdı. Dayanamaz hale gelmişti artık ve benim ondan aşağı kalır yanım yoktu. Altımdaki bu eşsiz bedenin içinde olmalıydım. Kendimi usulca içine ittiğimde Ebru acıyla inlerken, "Yavaş lütfen!" demesiyle durdum. "Canın mı yandı?" diye sordum aptalca.

"Hayır, ama çok irisin. Korktum," dedi gözlerini kaçırarak. Aklım fikrim onda, sağlıklı düşünemez hadeydim.

"Korkma!" diyerek erkekliğimi ondan çektim. Tekrar dudaklarını bulmamla onu usul usul öpmeye başladım. Parmaklarım sıcağında, Ebru daha bir gevşeyip kendini bırakınca hareketlendim. Tekrar bacaklarının arasında yerimi alıp zevkle kendimi ona itmemle Ebru'nun acı dolu çığlığı anlıktı. Beni esir alan başka bir sıcaklığın artık farkındaydım ve Ebru'nun bana can simidi gibi sarılması bunun kanıtıydı. Yine de bir ümit yanlış anlamış olabilirim diye düşünüp gözlerine baktım. Yüzü masumluğunun kanıtı gibi karşımda duruyordu. Yeni duyguların getirisi karmakarışıktı ve ben hâlâ onunla

bir bütündüm. İçimde bir panik dalgası benliğimi ele geçirmeye başlamıştı. "Ebru..." dedim, bu feryattı aslında. Ebru içimde kopan fırtınadan bihaber gözlerini kaçırıp yüzünü boynuma gömdü nefes nefese.

Bir kez daha kendi tuzağımda av olmuştum. Kaçtığım her şeyin birer birer kucağına düşüyordum. Yaktığım ateşte kendim daha fazla yanıyordum şimdi. Tüm olmazlarıma inat kollarımdaki kadının yüzünü ellerimin arasına aldım. "Yaktın beni Ebru!" dedim dudaklarına uzanırken. Küçük küçük dolanırken dudaklarında, "İyi misin?" diye sordum nefes nefese. Aslında bu bir özürdü. Gözlerini benden kaçırırken *evet* anlamında başını salladı.

"Bana bak, görmek istiyorum!" dedim sertçe. Kendimi yavaş yavaş ona daha çok verirken, altımda kıvranışını seyrettim. Kesik kesik soluyuşunu dinledim, iniltilerini öpüşlerimin arasında kaybettim. Ebru artık darbelerimi daha istekle karşılıyor, her seferinde beni daha derinlerine alıyordu. Duyduğum vicdan azabına inat erkekliğim yaşadığım bu anın tadını çıkardı doya doya. Yavaş yavaş ilkini yaşatırken altımda titreyen kadına, bedenimle birlikte aklım fikrim de tükendi ağır ağır. Tükendikçe daha çok boğuldum vicdan azabımda.

Bir yanım hiç bitmesin, bir yanım hemen son bulsun istiyordu. Bedenim yaşadığı zevkten sıyrıldıkça, aklım gerçeğin o karanlık yüzüyle ayılıyordu. Artık ne ben bir avcıydım ne de Ebru bir kurban. Onu sarıp sarmalamak isteyen bana karşıydı geçmişim.

Bitmişti işte, almıştım işte istediğimi. Ruhum, bedenime inat yorgundu. Bir o kadar bezmiş bir o kadar kırgındı. Bir kadını daha sevemezdim. Sevmemeliydim. Bu Aslı'ya, verdiğim sözlere, geçmişe ihanetti. Her şeye rağmen biraz daha dedim! Biraz daha sığın huzura. Azıcık daha dolan mutlulukta. Gün ışır yine o kapanmayan yaranda demlenirsin, dedim içimdeki o ölmüş adama. Cennet

kapılarından ayrılır gibi onu koynuma almamla sırtımı verdim yatağa. Ebru kendi yaşadıklarından bana sığınır gibi yüzünü gömdü boynuma. Uzanıp duvardaki bizi aydınlatan gece ışığını kapattım gözyaşlarımı görmesin diye. Ne kendime ağladım ne geçmişe. Ebru'ya aktı gözyaşlarım...

Gözümü kapladı bir kara perde...

On gün sonra...

Tekeriyaköy'deki eve dönüş benim için çok sancılıydı. Dişimi mi sıkmadım, bahaneler mi üretmedim ama sonuç değişmedi. Artık vaktiydi ve ben aileme daha fazla bu haksızlığı yapamazdım. Bir adım ileri iki adım geri diyerek döndüm eve. Ne mi oldu? Özlemişim hem de çok. Kimse gücenmesin en çok Duygu'yu özlemişim. İlk gece çoluk çocuk sabaha kadar oturduk. Çok konuşmadık. Hiç ağlamadık. Öylece oturduk. Çay içtik. Rakı içtik. Bütün yaşanılanları hazmettik. Acıları hiçe sayıp kaybettiklerimizi kalbimize gömdük.

Onca sancılı gece, onca geçirdiğim kâbus dolu günden sonra ailem bana öyle iyi geldi ki bu duruma ben bile inanamıyordum. Gerçi bir iki gün gözyaşlarım saklı gizli sel olup aktı ama iyiydim.

Benim eve dönmemle süregelen bayram havası geçmek bilmiyordu. Ne Levent çıkıyordu evden ne Osman. Cihan zaten peşimden ayrılmaz, Yıldız onu bırakmaz evde hır gür bitmiyordu. Artık onlar yüzünden çocuklar kavga etmez, gürültü çıkarmaz olmuşlardı. Kimse işe gitmiyor, evden çıkmıyordu. Gece içki masaları sabahlara dek kurulu kalıyordu ki, öğleden sonraya ancak ayılıyorduk. Osman'ın

karısı Çiçek dayanamadı artık. Bir sabah Celil amca ve Semra teyzeyi alıp geldi.

"Osman buradan çıkmıyor, eve gelmez oldu. Biz gelelim dedik," diye oturdu kahvaltı masasına. Herkes bir Osman'a bir Sedat'a baktı. Sedat, "Abla getir oradan üç tabak! Gülten söyle Gülnara'ya iki oda hazırlasın," diye bağırdı.

Duygu, "Ay Çiçek iyi yaptın! Her gece fal bakarız," diye kıkırdarken ben kahvaltı masasında kaç kişiydik artık saymayı bırakmıştım.

Oysa biz çok ama çok yıllar önce dört kişiydik. Ben, Sedat, Duygu ve Bekir. Şimdi yemek masasında herkesin kucağında bir çocuk...

Sedat geçmiş masanın başına almış Sıla'yı kucağına, "Gülten geç kızım otur ye yemeğini. Duygu nerede hani sucuklu yumurta?" diye bir yandan emir veriyor bir yandan kucağındaki Sıla'yı besliyordu.

Duygu, "Sedat verme şu çocuğa zeytin. Çekirdeğini de yutuyor ya!" diye kızını ondan alıp işaret parmağını çocuğun ağzına sokmuş zeytin ararken ben mutlu mesut onları seyrediyordum.

Halil kucağımda, elinde pişi şekere batırıp yiyordu. Tabii yan sandalyede Nehir oturmuş Halil'i boğmak için fırsat kolluyordu. Niye mi? Benim kucağıma otursun diye. Ulan Halil üç kelime etmez. Nehir hiç susmaz. Resmen çene yemişti kız. Aralarında ancak üç beş ay vardı güya.

Anam, benim güzel anam. Bir senedir yüzüme hasret bıraktığım anam. Gelip elini öptüğümde, "Çok özlettin Ali'm. Hoş geldin evine!" diyerek bana sıkı sıkı sarılan anam...

Selma almış iki yanına Selim ve Oğuzalp'i, tabaklarına doldurmuş ne varsa, "Oğuz haydi oğlum o cevizler bitecek. Selim ye çabuk o yumurtayı!" diye mırıl mırıl direktifler veriyordu.

Oğuzalp, "Tamam teyze," diye kibar kibar tabağındakileri yerken Selim annesinin tabağına koyduklarını Defne'nin tabağına aktarıyordu. Defne sesini çıkarmayıp Selim'e kıkır kıkır gülüyordu.

Onların büyük hallerini hayal bile edemiyordum. Lan o zaman ben çok yaşlanacaktım. O sıra Bekir takıldı gözüme. En azından onlar benden önce yaşlanacaklardı. Gerçi Bekir şimdiden beden olarak olmasa bile ruhen o yetmiş yaş erdemine sahipti.

Bekir, Duygu'nun gözünün içine hayran hayran bakan Kartal'ın başını okşadı ve, "Kartal, Hacer ana aradı, 'Ne zaman geliyor benim oğlum?' diye soruyor." dedi. Kartal sağına soluna yamuldu ama sessiz kaldı. Defne, "Amca gitmesin Kartal! Ben onu çok özlüyorum," dedi mıy mıy. Selim suratı beş karış, "Karışmasana sen büyüklerin işine! Aynı odada kalan benim Kartal'la," diye çatalını hırsla tabağa vurup Defne'ye baktı. Defne bir Kartal'a baktı bir Selim'e. Dudakları titredi ama ağlamadı.

O sırada Bekir o vakur ama sert tavrıyla, "Kırk metre kare odanın neyine sığamıyorsunuz? Trabzon'da Kartal'ın yatağına kurulurken iyiydi. İstersen bir daha düşün," dedi.

Selim, "Gitmem zaten ben artık oraya. Defne de gitmeyecek!" diye bağırıp masadan kalktığı gibi merdivenlerden koşarak yukarı çıktı. Herkes aptalca birbirine bakarken Defne son golü attı, "Kartal istersen benim odamda kalabilirsin. Ben zaten annemlerle uyuyorum," dedi.

Sedat, "Ulan hasret kaldım Canom'a. Gece olunca çocukların beşi birden bizim yatakta," diye yakınırken Duygu mırıl mırıl, "Konu yine bana patladı iyi mi?" diye yerinden kalkmış mutfağa doğru sıvışıyordu.

Cihan, "Duygu nereye?" diye kahkaha atarken Yıldız, "Ya Cihan sus ama ya! Bu arada yarın akşam annemler gelecek. Geçen hafta haber vermişlerdi," diye memnuniyetsizce ağzına ekmeği attı.

Selma, "Kız niye yüzün sirke satıyor?" diye sordu. "Abla biliyorsun," dedi. Tabii iyice yaşlanan Hüsnü baba, "Neyi biliyor Selma? Anan baban kızım onlar, gelecekler tabii," dedi ve konu kapandı.

Duygu, "Mücella abla yarına ne yemek yaparız?" diye sorarken, Cihan'ın kolunun etlerini büküyordu.

Sedat ne alakaysa, "Ali sen de burada ol. Bir kere de ailemizi tam görsünler," dedi. Cihan bana şam şeytanı gibi sırıtırken ben aptalca Sedat'a bakıyordum ama bir şey diyemedim tabii.

Osman, "Çiçek akşam buradayız değil mi?" diye sordu ya herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Akşama bir bahane bulurdum. Kahvaltıdan kalkıp odaya çıktım. Bugün büyük bir işin ihalesini alacaktım. Son rötuşlar için hazırdım. O sırada kapım çalındı. Gir dememle Oğuzalp göründü. "N'oldu Oğuz? Gel," dedim. Oğuzalp annesinin öldüğünü öğrendiğinden beri bir başkaydı. Yine gülüyordu, yine uysaldı ama bir şey vardı onda çözemedim. Oğuzalp gelip karşımda durdu. Bir şey söyleyecekti ama ne diyeceğini bilmediği ortadaydı.

"Söylesene Oğuz, bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Baba beni annemin mezarına götürür müsün?" diye sordu ya elimde pantolon öylece kaldım. Boğazım düğüm düğüm yine kelimeler yoktu.

Ebru, İstanbul'a döndükten iki gün sonra otel odasında onları kucağıma alıp, "Artık kocaman adam oldunuz ve benim size söylemem gereken bir şey var," derken gözlerimdeki yaşların akmaya başlamasıyla onları kucağımdan koltuğun üzerine bırakmıştım.

Önlerinde diz çöküp gözyaşlarımı silerken, "Hani... Bazen istemediğimiz şeyler olur. Hani çok üzülürüz o zaman..." diye sustum çünkü konuşamıyordum. Gözyaşlarım durmuyordu ve ben hırsla siliyordum.

Oğuzalp, "Bazen ben uyumak istemiyorum ama Duygu teyzem zorla uyutuyor, onun gibi mi?" diye sordu. Halil emziğini çıkarıp bana uzattı çünkü ağlıyordum. Bunun üzerine Oğuzalp, "Baba neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Ben... Ben çok üzgünüm o yüzden," dedim ve Oğuzalp'in elini tutup ondan destek almaya çalıştım ama Halil'in ben ağlarken emziğini ağzıma sokmaya çalışmasıyla Oğuzalp'in, "Niye üzgünsün baba?" diye sorması bir oldu.

Halil'e memesini geri verip, "Anneniz..." dedim ama gerisi çıkmadı.

Halil, "Anne! Anne!" diye emziğini çıkarıp zıplamaya başladı ama Oğuzalp merakla bana bakıyordu.

Oğuzalp, "Annem mi geliyor baba?" diye sordu. Bundan kaçamazdım. Gözyaşlarımı silip, "Oğuz... Annen bir kaza geçirdi. O... O artık...Cennete gitti. Ama...Ama ben hep yanınızda olacağım. Duygu teyzen, Selma teyzen, Selim, Bekir amcan... Hepimiz!" dedim kahırla.

"Annem... Annem ne zaman dönecek?" diye sordu Oğuzalp.

"Oğlum, annen... Gelemeyecek. O kaza geçirdi demiştim ya... O öldü," dedim.

O sırada Halil, "Anne!" diye sırıtarak üzerime atlayıp bana sarıldı. Onu sarmamla gözyaşlarım daha bir aktı. İpin ucu kaçmış, artık ağlamaktan hıçkırmaya başlamıştım.

Oğuzalp, "Bir daha gelmeyecek mi? Ama annem ölmez ki. O gelir... Bizi özler, gelir," diye küçük elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı. Kucağımda duran Halil bu sefer emziğini abisine uzatıyordu. Hiçbir şey anlamadığı o kadar belliydi ki.

Kucağımdan inip, "Park anne! Park!" diye zıplamaya başladı. Oğuzalp'i aldım kucağıma ve, "Oğuz... Aslanım. Ben buradayım. Ağlama oğlum!" dedim ama onunla birlikte ağlıyordum. Oğuzalp kucağımdan indi, "Sen de ağlama baba!" diye gözyaşlarımı sildi. O gece bana sarılıp uyudular. Ben mi? Aklımda Ebru, yüreğimde Aslı sabaha dek ağladım.

Şimdi oğlum karşımda durmuş o güzel yüzüyle bana bakarak annesinin mezarına gitmek istediğini söylüyordu. Kendimi toparlayıp

boğazımda biriken o düğümü yutkundum ve, "Lan koş babaya, ne duruyorsun kapının önünde?" dedim sırıtarak. Oğuzalp koştu ve kucağıma atlayıp bana sıkı sıkı sarıldı. Gözlerinden yaşlar akarken, "Ben... Ben annemi çok özlüyorum," dedi hıçkırarak.

"Ben de özlüyorum," dedim ona Aslı gibi sarılarak. Aslı bir kere ölüp gitmişti ve ben ölüp ölüp diriliyordum. İçimde bir bıçak dönüp duruyor, beni parçalara ayırıyordu.

"Oğuz..." dedim ağlama isteğimi bastırıp, "Bu seni daha çok üzmez mi?" diye sordum.

"Ben üzülmem. Annem beni görür belki."

"Annen bizi hep görüyor Oğuzalp, o hep bizim yanımızda," dedim gözümden bir damla yaş kayarken.

"Ne zaman gideriz?"

"Cumartesi olur mu?" dedim zaman kazanmak için.

"Tamam o zaman ben gidip Halil'e..." diye kucağımdan kalkacaktı ki onu tuttum ve, "Oğuz oğlum o daha çok küçük. Biz ikimiz gideriz olmaz mı?" diye sordum.

"Ama annem onu da özlemiştir baba."

"Biraz büyüsün oğlum, biraz büyüsün... İnan bana annen de böyle olmasını isterdi."

"Peki," dedi. Ona sıkı sıkı sarıldım. Gözlerimdeki yaşı silip, "Oğuz lan bu Selim ve Kartal'ın zoru ne?" diye sordum konu dağılsın diye.

Oğuzalp yüzüme baktı ve, "Selim aslında Kartal'ı seviyor. Ama daha fazla bir şey diyemem baba, ispiyoncu değilim ben," dedi.

"Ulan babaya söyleyince ispiyoncu olmazsın, söyle bakalım," dedim gülerek.

"Ama bak teyzemlere bir şey deme sakın yoksa Selim benimle bir daha konuşmaz," dedi sakin sakin.

"Tamamdır, söyle bakalım."

"Defne hani Kartal'ı çok seviyor ya. Selim onu kıskanıyor. Kartal geldiğinde Defne daha çok onunla oynuyormuş, onunla konuşuyormuş, ona daha çok gülüyormuş diye Selim onun gelmesini hiç istemiyor."

"Hayda! Al buradan yak!" dedim.

"Geçen Defne, Kartal'ın elini tuttu diye Defne'yle üç gün konuşmadı," diye her şeyi döküldü benim oğlan. Lan bu Selim yoksa babası gibi mi olacaktı?

"Hey yumurtaya can veren Allah'ım!" dedim. Oğuzalp, "Yumurtaya ne olmuş baba?" diye gülerken ben onu gıdıklıyordum.

Öyleydi böyleydi ben evden çıkarken bizim çakma James Bond aradı. "Söyle Tarık," diye açtım telefonu. Antredeki camın önünde durup konuşmaya başladım.

"Abi Ebru Hanım bugün işe gitmedi. İki arkadaşıyla birlikte Ağva'ya geçti. Sana haber vereyim dedim."

"Vermez olaydın Tarık. Ulan ne işi varmış Ağva'da?" diye sinirle sordum.

"Tatil gibi duruyor."

"Şu Damla ve Koray'la mı?"

"Evet abi o ikisi. Zaten on gündür onlarla takılıyor. Beş günlük bir tatil yapmışlar. Asistanı Gönül'den öğrendim."

"Tamam Tarık, sen neredesin şimdi?"

"Ağva'dayım abi."

"Konum at bana arayacağım ben seni," dedim ama kapatırken cinler tepeme çıkmıştı. Sinirle, "Ulan Ebru! Ağzıma sıçtın yetmedi bir de tatile mi çıktın? Ben sana bunun hesabını sormaz mıyım?" diye arkamı döndüğümde Duygu kaşlarını havaya kaldırmış bana bakıyordu.

"Kız Çirkin sen beni mi dinliyordun?" diye çamura yatmak en iyisiydi.

"Evet ve hepsini duydum. Pes yani Ali'm! Ben buraya el ele falan dönersiniz diye düşünmüştüm. Sen iyice tuhaflaştın. Kızı on gündür izletmek ne demek?" diye gözlerini pörtletmiş benden bir şeyler duymak istiyordu.

"Kendime bile söyleyecek bir şeyim yok. Sana ne desem bir boka yaramayacak."

"Gelsene sen şöyle benimle bahçeye," diyerek koluma girdi, çekerek beni kapıdan çıkardı.

"Anlat neler oldu?" diye sordu. İlk ne diyeceğimi bilemedim. Çaresiz, bir o kadar ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Birlikte olduğumuz ilk gecenin sabahında bir kalktım hatun yok. İstanbul'a dönmüş. Ne yaşıyorsam beni hep ters köşeye oturtuyor zaten," dedim bodoslama.

Duygu, "Yuh! Niye ki?" diye sordu ama şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Ulan ne bileyim niye?" diye sinirle soludum.

"Ali'm sen aramadın öyle mi?"

"Evet aramadım."

"Hastaneyi de basmadın?"

"Basmadım."

"Evine gidip hesap da sormadın?"

"Hiçbirini yapmadım diyorum ya! On gündür onu ne gördüm ne sesini duydum."

"Neden ama?" diye Duygu isyan etti.

"Ava giderken avlandım lan ondan! Ben Aslı'dan sonra ayık kafayla ilk kez onunla birlikte oldum Duygu! Onu arzuladım ve bu arzum bitmek tükenmek bilmedi!" diye bağırmışım.

Duygu aptalca yüzüme bakarken, "Lan bakma öyle! Evet o farklı, hatta deli ama farklı bir boyutta deli. Bir insan her duygusunu pat diye paylaşır mı? Üzüldüyse, kırıldıysa söyleyip anında düzeliyor. Ulan boğazına yapıştım ertesi gün hiçbir şey olmamış gibiydi. Bana öyle bir bakıyor ki ayaklarımın bağı çözülüyor. Duygu ben hiçbir kadından gözlerimi kaçırmadım. Korkup uzak durmadım," dediğimde içimde ne varsa dökülüyordu.

Duygu, "O sana âşık olmuş Ali," dedi.

"Ya bırak ne aşkı! Benim âşık olunacak yerim mi kalmış? O sadece toy, pamuklara sarılıp büyütülmüş babasının kuzusu işte."

"Güzelliğini söylemedin," derken sırıtıyordu, az değildi bu Duygu.

"Sadece o olsa iyi. Gelir geçerdi. O turuncu kafayla ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla deli gibi huzurluyum. O kadar farklı ki, kapris yok, kavga yok, ağzından tek kelime küfür duymadım. Huzur onunla birlikte var olmuş sanki. Aklımdan hiç çıkmıyor. En kötüsü ne biliyor musun? Onunla her şeyi unutuyorum. Aslı'yı bile. İşte bu yüzden onu aramadım."

"Kadıköy'deki evde buluştuğumuzda belliydi de sana zaman tanımıştım. Ali'm sen de âşık olmuşsun," dedi hazine bulmuşum gibi.

"Yapma Çirkin! Ben ne diyorum sen ne diyorsun! Yok öyle aşk meşk," dedim huzursuzca.

Duygu koluma başını koyarak, "Ali'm aşkın kimi nerede, ne zaman bulacağı belli olmaz. Bunu en çok sen bilirsin. İnkâr etme artık," dediğinde benim boğazımı düğüm düğüm eden o şey geri gelmişti.

"Ben... Ben âşık olmak istemiyorum. Aslı'ya bunu yapamam be Çirkin. O benim gözümün nuruydu. Ben nasıl başka birine âşık olurum?"

Duygu önüme geçip, "Olursun Ali'm. Bunu senden çok hak eden biri yok. Yoluna devam etmelisin. Yaşayacaksın, bizim için,

çocukların için ve hatta Ebru için," dedi bana sarılarak. O sırada arabamın yanına gelmiştik.

Arabaya bindiğimde başımın tatlı belası Duygu bana el sallıyordu.

Konuştuklarımız doğruydu da bende o yürek var mıydı? Diye kendi kendime sorarken Ebru'nun yüzü aklıma geldi. Tabii sinir yine tepeme toplandı. On gün... On uzun gün ben ondan uzak durmak için kendimle savaşırken hatun tatilde miydi? Ulan hadi uzak durmak adına benim sebeplerim vardı onun neyi vardı?

Kendimi kaybedip, "Ne tatili lan?" diye bağırırken direksiyonu ısırıyor olabilirdim. Sinirle aradım Ebru'yu. Açmadı. Yüz kere aradım, yine açmadı. Mesaj yazdım güzel güzel cevap vermedi. Sekseninci mesajıma dönmeyince Tarık'ın gönderdiği konuma doğru bastım gaza. Sikerim işini, ihalesini! Sanırım şuurumu kaybetmiştim.

Ağva'da otelin önünde durduğumda öğlen güneşi tepeye çıkmış, benim sinirimle yarışıyordu. Otelin taş çatlasın on odası vardı. Yeşilliklerin içinde gayet güzel bir işletmeye benziyordu. Nehir kenarı olması da ayrı güzeldi.

Resepsiyona girdiğimde beni hafif kırık bir abimiz karşıladı. Beni baştan aşağı alıcı gözle süzdü ve, "Hoş geldiniz! Buyursunlar efendim size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Al başına belayı!

"Ebru Kılıç burada kalıyormuş, oda numarasını öğrenebilir miyim?" diye sordum sakince. Burnumdan soluyordum ama adamın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Maalesef müşteri bilgilerimizi paylaşmıyoruz. Siz nesi oluyorsunuz acaba?" diye kırıta kırıta sordu.

"Sana ne lan nesi olduğumdan!" diye bağırmışım, tabii benim nezaket buraya kadar.

"Ay beyefendi çok sorun yaşıyoruz. Öyle demeyin. Kocasını karısını basan basana. Benim geçen yazım karakollarda geçti. O yüzden paylaşamam. Ama ona iletebilirim. Kendisi çok kibar bir hanım.

Verin bilgilerinizi," dedi. Kolumu uzatmamla onu resepsiyon masası üzerinden çekip yanıma almam bir oldu.

"Sana bir veririm şimdi o tarafa mutlu mesut gidersin! Ulan sen ne kadar net konuşuyorsun Ebru hakkında," dedim sinirle.

"Ay etrafına bak daha sezon açılmadı. Hem kaç kızıl var burada? Karın mı?" diye sordu.

"Sana ne lan!"

"Bak ölümü gör sorun çıkarma. Onlar arabayla Şile'ye indiler. Güneşleneceklermiş. Akşam yemeğine yetişirler. Görürsün o zaman."

"Kim var yanında?"

"Bir kadın bir adam ama hepsi ayrı odalarda. Arkadaş bunlar belli," dedi.

"Tamam, şimdi sana ne yapacağını söylüyorum. Aç kulağını beni dinle. En güzel odanı istiyorum. Ebru'nun eşyalarını alıp o odaya yerleştireceksin. Ona odasında bir sorun olduğunu, eşyalarını buranın en güzel odasına yerleştirdiğini söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Kızı orada mı keseceksin?" diye sorarken yüzünün rengi beyaza dönüktü.

"Ulan ne kesmesi? Manyak mısın sen?" diye bağırıvermişim.

"Yahu neredeyse beni öldüreceksin. Yazık kıza vallahi. Pek bir güzel, sülün gibi."

"Lan alırım seni ayağımın altına! Sen ne ayaksın? Bir beni süzüyorsun bir kızılları!"

"Tövbeler olsun! Tamam bırak beni ayol. Yapacağım ama sorun istemiyorum. Sana balayı süitini veriyorum. Yatağın yanında jakuzi var. Fiyatı tuzludur. Bir gecelik mi?" diye kıkır kıkır gülerken kırıtıyordu. Cebimden kredi kartını çıkardım. "Al bin lira oradan ne kadar kalırsak, ne harcarsak ona göre kalanı çekersin. Ver anahtarı ama

dediklerimi unutma. Bu arada bana terlik, şort, tişört falan ayarlayabilir misin? Öyle con con şeyler istemiyorum ha!" dedim sertçe.

Beni yine bir süzdü. "Ayarlarız," dedi bir başka afra tafrayla ve çıkardı anahtarı verdi ama arkamı döndüğümde, "Maşallah ey yaradan neler yaratıyor!" diye bir aşkla bağırdı. Arkamı dönsem kabahat dönmesem ayrı kabahat...

Tam odaya girdim arayan Levent, "Ali neredesin? İhaleye on dakika var," diye soruyor.

"Sen hallet Levo, benim daha önemli işlerim var."

"Ulan ne işin var? Evden şirkete diye çıkmışsın. Cihan geldi yine bağladı psikoya seni sorup duruyor. Aramadı mı?"

"O şimdi önce bütün holdingde beni arıyordur. Sonra arar cepten," dedim sırıtarak.

"Ali delirtme adamı, sen olmazsan riske girer bu ihale. Bak aylardır çalışıyorsun üzerinde."

"Levent benim mutlu olmamı ister misin?" diye sordum.

"Lan sen salak mısın? Bu da soru mu?"

"O zaman o ihaleyi kazan lan Levo."

"Söyle Ali, yine hangi güzelin koynundasın?" diye sordu ya kahkahalarla gülüyordum. Bu Levent beni tanıyordu.

Ben cevap vermeden, "Kapat lan telefonu! Seni Sedat'ın ellerine bırakmazsam iki olsun," diye gülerek telefonu kapattı.

Kaçtıkça sana geri dönüyorum...

Bir bilse Ebru'nun peşinden geldiğimi güler miydi acaba? Bizim kılkuyruk paranın kokusunu almış olmalı. İstediğim her şeyin en güzelini getirdi ve, "Her isteğinizi bana söyleyin ben hallederim," diye kırıtarak gitti.

Oda gayet ferahtı. Kıl kuyruğun dediği gibi yatağın yanında yere gömülü jakuzi vardı. Duşa girip çıktıktan sonra yatağa uzanıp elimde telefon oyalanırken uyuyakalmışım.

Gözümü açmamla göğsümdeki telefona baktım, saatin sekiz olduğunu anlamamla yataktan fırlayacaktım ki solumda bir kıpırtı hissedip Ebru'yu gördüm. Hatun psikopat gibi oturmuş tekli koltuğa, bana bakıyordu.

"Lan!" diyerek doğruldum ama hatunun kılı bile kıpırdamadı. Ebru, "Hoş geldin Ali!" dedi ama arkasında sakladığı bıçak var da bana mı saplayacak, diye düşünmeden edemedim.

Yatakta doğrulup oturdum ve, "Hoş bulduk mu?" diye sordum.

Ebru, "Bulmadık Ali! Hoş bulmadık!" diye bağırıp ayağa kalkmasıyla, "Ya sen ne istiyorsun daha?" diye avaz avaz bağırırken deli danalar gibi odada dolaşmaya başladı. Öyle sinirliydi ki yemin ederim tırstım.

"Jakuziyi dolduralım mı?" diye sordum ama sesim neremden çıktı, bir fikrim yoktu.

Ebru, "Seni o jakuzide boğarım Ali!" diye bana eğilip haykırdı. Onu kolundan tuttuğum gibi çektim yatağa, aldım altıma. "Boğmazsın," dedim sırıtarak ama içimde o söndürmeye çalıştığım ateş bir volkana döndü. Ulan gece rüyalarımda seviştiğim kadın kollarımdaydı. Onu deli gibi istiyordum.

"Ali bırak, yeminle bağırırım."

"Ulan uyandığımdan beri bağırıyorsun ya!"

"Tamam, bırak adam gibi konuşacağız!" diye burnundan solurken onu bırakmamla benden uzağa ışınlandı sanki.

"Tamam, ne konuşacağız çok merak ettim," diye doğruldum yine.

"Söyle neden geldin?" diye sordu.

"Paramı almaya geldim," dedim.

"Ne parası?" diye merakla bana baktı.

"Ücreti artırmak için o gece bayağı uğraştım. Olmadıysa yine yapalım mı?" dedim şirin şirin.

Yüzü kıpkırmızı olmuş, "Ali bak şansını zorlama!" diye üzerime yürüdü ya pes dedim. Gerçekten öfke kusuyordu.

"Önce sen söyle, niye beni otel odasında bırakıp gittin?" diye kaşımı kaldırıp sordum.

"Pardon Aliciğim ben senin böyle medeni davranışlarına alışık değilim. Peşimden gelirsin, en azından arar, bağırır, çağırırsın sanmıştım. Ama senin niyetin belliymiş. Oldu işte, bitti gitti."

"Sen nasıl bir ruh hastası çıktın! Peşinden gelmem için mi gittin?"

"Tabii ki hayır! İşim vardı tamam mı? İşim vardı! Hani şu sizin illegal, ne olduğunu benim bile hâlâ çözemediğim hastaneniz var ya! Hani orayı yönetiyorum ben! Neyi açıklıyorum ki sana! Tamam işte, aylarca peşimde koştun. Sebebin umurumda değil. İstedin ona da tamam. Gayet doğal. Ben de vermeye çok hevesliydim. Verdim

bitti, gitti. Ne arıyorsun burada, çabuk söyle! Sen benim dengemi niye bozuyorsun ya?"

"Bunların hepsini ben mi yapıyorum?" dedim sakince. Ben niye üç büyük rakı bitirmiş gibiydim bir fikrim yok.

"Lütfen Ali, bak sana yalvarıyorum. Hatta önünde diz çökebilirim ama lütfen benden uzak dur. Beni yok say," diye sinirle devam ediyordu. Hızını alamamıştı resmen.

"Son bir gece..." dedim kendime inanamayarak.

"Anlamadım, ne demek son bir gece?"

"Bu gece benimle kal. Sonra bir daha seni rahatsız etmeyeceğim."

"Sen gerçekten bir yere kapatılmalısın. Ben gidiyorum," diye kapıya doğru gidecekti ki yataktan fırlayıp kapının önüne geçtim.

"Ali çekil!" dedi ama gözlerinden yaşlar akıyordu. Ona uzanıp kollarıma almamla daha bir ağlamaya başladı. "Ben... Ben istemiyorum. Lütfen bırak!" dedi hıçkırarak.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordum.

"Bir de soruyor musun?" diye başını bana doğru kaldırdığında usulca uzandım dudaklarına. "Yapmasana ya!" diye beni engellerken, "Çok özledim lan anlasana!" diye ben onu kandırırken içimdeki şeytanın beni kandırdığını biliyordum. Önü arkası yoktu, onu görünce her şey bitiyor, anlamsız bir huzurda boğuluyordum. Onu öpeyim, seveyim, koynumda kalsın istiyordum. Ebru, "Özleme Ali lütfen!" diye direnirken, "O gece öyle güzeldi ki aklımdan çıkaramıyorum. Sen bana ne yapıyorsun Doktor?" diye sertçe buldum o kan kırmızısı dudaklarını. Avucumdan uçacak serçeden bir farkı yoktu. Onu doya doya öperken ipeksiydi öpüşlerim. Altında üstünde dolanırken nefesim yetmez olduğunda kollarımdan bırakmadan ayrıldım dudaklarından.

"Of lan of! Seni deli gibi istiyorum," dedim bir süre dudaklarım alnına dayalı, ellerim kolunu sırtını okşarken kendime zaman verdim.

Ebru, "İstemesen olmaz mı?" diye yine ağlakça burnunu çekti.

Onu duymazlığa gelirken, "Aç mısın? Yemek söyleyelim mi?" dedim.

"Koray ve Damla yemekte beni bekliyorlar. Yanlarına gitmeliyim," dedi. Gözyaşları dinmiş ağzı burnu kıpkırmızıydı.

"Beraber gidelim," dedim. Ebru duyduğuna inanmamış gibi bana baktı, "Emin misin?" diye sordu.

"Hadi gidelim," dedim.

"Üzerimi değişmem gerek," dedi ama onda nasıl bir etki bıraktıysam bana zerre güvenmiyordu.

"Bence de üzerindeki yine varla yok arası," dedim onu süzerken. Ebru sitemle bana baktı ama bavulunu açıp içinden çıkardığı elbiseyle banyoya girdi. Banyodan çıktığında üzerinde sarı ince askılı, üzerine yapışan kumaş bir elbise vardı. Ulan bunun hiç akıllı uslu kıyafeti yok muydu? Saçlarını tepeden toplayıp topuz yapmış, yine muhteşemdi. Şeytan kitle kapıyı, çıkartma bir yere, diye içimde haykırırken elimi uzatıp, "Hazır mısın?" diye sordum. Ebru elime bakıp tutmak yerine kapıyı açtı ve, "Gidelim mi?" diye sordu. İki adımda yanına vardım ve elini tutup parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Ebru sitemle bana baktığında biz kapıdan çıkmıştık.

Nehrin kenarında kurulmuş otelin restoranına geldiğimizde kılkuyruğu barda gördüm. Kafasında rengarenk bir şapka etrafa neşe saçıyordu. Ulan hani sezon açılmamıştı? Hani kimseler yoktu? Bütün İstanbul buradaydı. Restoran girişinde Ebru elini benden çekmeye çalışırken izin vermedim.

"Ali bir sorun mu var?" diye sordu.

"O elini bana kırdırma!" diye sıktığımda canı yandı.

Ebru, "Tamam ben vazgeçtim aç değilim, odaya dönelim," dedi ama sesi ağlamaklı.

Anlıktı sinirim... Pişmanlığım da. Tam özür dileyecektim ki kılkuyruk bizi görünce yanımıza ışınlandı.

"Vay efendim Ali Bey ve güzel eşi Ebru Hanım. Hoş geldiniz efendim. Buyurun buyurun! Koray Bey ve Damla Hanım sizi bekliyor," diye bize yol gösterirken Ebru'ya baktım. Gözleri dolu doluydu.

"Teşekkür ederiz. Neredeler?" diye sordum ama adam bizim betonarme suratımızla buz gibi oldu.

"Köşedeler Ali Beyciğim," diyerek bize yol açtı.

Ebru, "Adama eşim mi dedin?" diye baktı bana. Gözlerinde bir ışıltı mı vardı? Kaçırdı bakışlarını benden. O mutlu bakışla ürktüm yalan yok.

"Allah yazdıysa bozsun kızım, ne eşi? Yemez artık bende," dedim. Ebru'nun parmaklarıma kenetli eli buz gibi oldu. Masanın başına geldiğimizde karşılıklı oturmuş iki kişi bir ellerimize, bir bana bakıp, yine elimize baktılar.

Ebru gülümsemeye çalışarak, "Geciktim kusura bakmayın. Beklenmeyen sürprizler oldu. Ali geldi. Size bahsetmiştim zaten az çok biliyorsunuz. Ali, Koray ve Damla benim üniversiteden can dostlarım," dedi bir solukta.

"İyi akşamlar!" dedim gülümser gibi. Koray ayaklanırken şok yemiş gibi Damla'ya baktı ve bana elini uzatıp, "Merhabalar, kusura bakmayın şaşırdık. Buyurun lütfen!" diyerek Damla'nın yanına geçti. Damla hâlâ Ebru'ya bakıp olayı anlamaya çalışıyordu. Ben yokmuşum gibi, "Ebru sen ağlamak üzere misin? Bana mı öyle geldi?" diye sordu bir anne edasıyla.

Ebru, "Tabii ki hayır! Ortada ağlayacak ne biri var ne de bir olay," dedi bana bakmadan. İyi laf oturtmuştu ve ben daha beterini hak ediyordum. Damla'ya elimi uzatıp, "Merhabalar, nasılsınız?" dedim. Damla elimi sıktı ama memnuniyetsiz halini saklamadı.

Koray tam bir burjuva. Damla, eli maşalılardan belli. Tabii biz tanışırken Ebru elimi bırakmış, çoktan Koray'ın kalktığı yere oturmuştu. Yanına oturup ona daha yakın olabilmek adına sandalyeyi iyice yanaştırdım. Ebru hayretle bana bakarken Damla, "Ebru bize Ali Bey'in geleceğinden hiç bahsetmedin," dedi.

"Sürpriz yapmış dedim ya! Merak ediyordun, işte karşında," dedi Ebru ama belli gerilmişti.

Sırıtıp, "Umarım planlarınızı bölmemişimdir," dedim.

Damla, "Yok canım zaten plansızlıktır makbul olan, değil mi?" diye bana imalı imalı bakarken ben de Damla'ya bakıyordum. Ebru bıraktı yine kendi kırgınlığını bir kenara, ortamı yumuşatmak adına, "Ali ne yiyeceksin?" diye sorarak aramıza girdi. Kendimi affettirmek ister gibi "Sen ne yersen bana uyar gülüm," dedim en içten sesimle.

Damla hayatının şokunu yaşıyor gibi, "Gülüm mü?" diye bir bana bir Ebru'ya bakarken Koray ne yapacağını bilmez bir halde, "Garson!" diye avaz avaz bağırıyordu.

Koray sonra Damla'ya döndü ve içkisini alarak nehre döküp, "Bak içkin bitmiş, ne içeceksin?" diye sordu. Amacıma ulaşmıştım. Bir burjuva, bir eli maşalı olmuştu şaşkın ördek. Ebru dayanamadı artık, "Koray tamam, her şey olacağına varıyor. Kasma lütfen," dedi kahkahayla.

Damla sinirle, "Ha yani sen saldın! Ne oldu sabahlara kadar ağla..." dedi ama bana bakıp sustu. O sırada Ebru gülmeyi kesmiş suçlu suçlu Damla'ya bakıyordu. Koray yine hızır gibi araya girdi, "Hadi siparişlerimizi verelim," diye, bu sefer, "Dinçer Bey!" diye avaz avazdı.

Böylelikle meraklı kılkuyruğun adını da öğrenmiş oldum. Koray'ın seslenmesiyle masaya jet hızında gelen kılkuyruk Dinçer, "Buyursunlar efendim! Ali Bey, memnun musunuz her şeyden? Lütfen

bir şey olursa çekinmeyin. Görevimiz sizi her şekilde doyurmak," dedi.

Damla ağzını kapatıp bir bana bir adama bakarken Koray aptalca kılkuyruğu izledi. Ebru mu? Gülümsemeye çalışıyordu. Siparişler verildi adam gitti ama Damla, "Ebru gözün aydın, sana rakip çıkmış! Dinçer Bey de malın iyisinden anlıyormuş anlaşılan," diye kahkahayı patlattı.

Koray, "Damla adam karşında oturuyor sen ona mal diyorsun," diye kaş göz yaparken gerim gerim gülümsemeye çalışıyordu.

Damla, "Ay ne dedim ki?" derken Ebru kahkahalarla gülmeye başladı ama ne gülmek, gözlerinden yaş geldi. "Ya sinirlerim boşaldı sanırım. Açlık da vurdu. Bir daha sizinle dere bayır dolaşırsam iki olsun," derken gülmekten konuşamadı. Ebru'yu ilk kez böyle gülerken görüyordum.

İçilen içkilerle ortam sakinleşti. Sohbet koyulaştı ama Ebru bana ilginç şekilde mesafeliydi. Konu konuyu açtı. Geldi Ebru'nun kan tutma olayına. Koray, "Ya tamam arkadaşım kan tutar bir insanı. Normal ama uykuya geçiş yapmak nedir? Kaç kere onu sırtımda taşıdım, kaç kat merdiven çıkardım... Üniversite hayatım boyunca resmen hamallık yaptım."

Ebru kahkahayla, "Ya yeter ama ya!" diye isyan ediyordu.

Damla, "Daha bombası var. Koray baktı olmuyor, Ebru'yu aldı derdine çare olsun diye götürdü cinci hocaya. Adam kalkıp demesin mi kaynanan büyü yapmış sana diye. Koray, 'Bu kızın sevgilisi bile yok. Ne kaynanası?' diye adamın üzerine yürüdü en son. Biz Ebru'yla öldük gülmekten," derken herkes kahkahalara boğulmuştu.

Ebru, "En iyi arkadaşlarıma bak! Dalga geçmek için fırsat kolluyorlarmış," dedi.

Koray, "Öyle de böyle de amacına ulaştın, doktor oldun ya gerisi boş" dedi.

Damla, "Doktorluk evet çok saygın bir meslek ama kahrı bitmiyor. Ben kafede oturduğum yerde daha fazla para kazanıyorum," dedi.

Ebru'ya dönüp, "Bana bunlardan hiç bahsetmedin?" dedim ama gözlerim dudaklarında. Ebru gözlerini kaçırıp, "Konusu geçmemiştir," diye gülümsemeye çalıştı. Onun hiçbir şeyiyle ilgilenmemiştim ki, oturup sohbet bile etmemiştik.

Damla iyice sarhoş olunca Koray, "Damla hadi seni odana götürelim. Size ayıp olmaz değil mi?" diye sordu.

Ebru, "Yardım edeyim," dedi ama Koray, "Ben hallederim. Hadi sabah görüşürüz," deyince kalktılar. Damla el sallayarak uzaklaşırken sandalyemi iyice Ebru'ya yaklaştırdım ve, "Neyin var?" diye sordum. Ebru, "Hiç... Çok güldük yine," dedi. Belli yine kendini sıfırlamıştı. Üstelemedim çünkü suçluydum.

"Evet seni hiç böyle gülerken görmemiştim," dedim ama durgunlaşmıştım.

"Ben onlarla hep gülerim. Sadece kan tutma değil. Hayattaki birçok eksiğimi onlarla doldurdum," diye gülümserken ona doğru uzanıp boynuna yüzümü gömdüm.

Kokusunu derin derin solurken, "Benimle de doldursan... Bu verdiğin huzuru esirgemesen..." dedim.

"Sen huzur istediğine emin misin Ali?" diye gözümün içine baktı ve gözlerini kaçırıp, "Benim başım dönüyor," dedi söylediğimi yine yorumsuz bırakarak. "Şurada durmuş seni kandırmaya çalışıyorum, oldu mu şimdi bu yaptığın?" dedim boynunu ısırırken. Ebru, "Isırmasana, acıdı. Hem... Hem sen bu gece sarhoş bir kızdan faydalanma bence... İstanbul'a dön," dedi sırıtarak.

"Bak ya! Ulan sen de beni iyice sapık yaptın," diye söylenirken hâlâ yüzüm boynunda gömülüydü.

Ebru kendini çekmeye çalışarak, "Ya konuşma, gıdıklanıyorum," diye kıkırdadı. Yüzümü boynundan çekip, "Benim ol," dedim.

Ebru, "Bana verdiğin sözü tutmayacaksın değil mi?" diye sordu yine hüzün dolu gözlerle.

"Hayır," dedim dürüstçe.

"Peki ya sabah yine kalktığında beni bulamazsan?" diye sordu.

"Bu sefer o hastaneye gelip rezillik çıkarırım işte."

"Babam var. Yapmazsın değil mi?" diye sordu gözlerini patlatarak. "İstediğimi almak için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun," derken dudaklarına uzanmıştım. O dudakları dudaklarıma değiyordu ya beni benden alıyordu. Bir şiirdi okunulası, bir şarkıydı dudaklarımda öptükçe söylenmesi gereken. Ebru nefes nefese benden ayrılıp, "Biri görecek!" diye bakışlarını kaçırırken kulağına eğildim ve, "Senden bir şey istesem..." dedim. Ebru merakla baktı ve, "Ne?" dedi.

"Burada değil," dedim. Ebru, "Gidelim o zaman," dedi bakışlarını benden kaçırıp ama yüzü dudaklarıyla aynı renk olmuş gülüyordu.

Odaya geldiğimizde kapıyı kapatıp kilitlerken silahımı belimden çıkarıp koltuk minderinin altına koydum. Yatağın iki adım solunda duran jakuzinin suyunu açtığımda Ebru bavulundan geceliğini almış öylece bana bakıyordu.

"Ne?" dedim.

"Ali şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu. Önünde durup elinden geceliği aldım ve, "Hiç şaka yapıyor gibi bir halim var mı?" diye sordum.

"Şey ben... Yani gece gece..." diye saçmalarken bütün o içki sersemliği yüzünden silinmişti. "Ne olmuş geceye?" diye sorarken onun arkasına geçip elbise fermuarını usulca aşağı indirdim. Belki de hâlâ bir hevesti, diye geçti aklımdan.

İkiye ayrılan elbisenin içindeki muhteşem manzaraya dayanamadım. Sırtı kalçalarına kadar açıkta kalıyordu. İşaret parmağımın

tersiyle yol olmuş fermuarın hizasında aşağı doğru teninde gezinip bel oyuğunda oyalandım. Onu sararken kulağına eğilip, "Hâlâ isteğimin ne olduğunu merak ediyor musun?" diye sorarken dudaklarım boynuna inmiş, onu tadıyordum.

"Sormaya korkuyorum," dedi Ebru büyülenmiş gibi. Sırtı göğsüme dayalı öyle dururken çenesini kavradım elimle ve yukarı, yüzüme doğru hafifçe döndürüp dudaklarını bulmadan önce, "Teninin, dudaklarının, çillerinin ve en çok sıcağının tadını istiyorum," dedim ve dudaklarını ağzımda kaybettim. Dilim olacakların habercisi gibi diliyle buluştuğunda ben kendimi ona bastırıyordum. Ebru içgüdülerine ayak uydurur gibi bana doğru yükseliyordu ve ben daha fazla kendimi tutamayacaktım. Tişörtümden kurtulup şortumu ayaklarımdan çıkarıp fırlatmamla Ebru'yu sarmam gecikmedi. Boynuma dolanıp, "Ali ..." dedi kıkırdayarak. "Ali köpeğin olsun senin!" dedim istekle. Jakuziye girip onu kucağıma oturtmamla, "Ali buz gibi bu su!" dedi bana daha bir sokulup. Sıcak suyu iyice açıp beklerken ellerim sırtında iç çamaşırını çıkarıyordum, "Daha iyi mi?" diye sordum. "Isındı biraz ama çıkarmasana," dedi ellerimi iç çamaşırından çekerken.

Dudaklarım boynunda, ellerim göğüslerini bulmuş zevkini yaşarken, "Üzerinden zor olur," dedim sırıtarak.

"Asıl sana hayır demek çok zor," dediğinde onu külotundan kurtarmıştım. Ellerim sıcağında, dudaklarım dudaklarında dolanırken bu zevkin içinde eriyip gidecektim. Ebru zevkten ellerimi tuttuğunda dudaklarımdan kurtulup, "Sen bana neler yapıyorsun?" diye nefes nefese bana baktı. "Bu daha başlangıç," diyerek bacaklarını usulca belime dolarken erkekliğimi ona vermem gecikmedi. Ebru irkilip geri çekilirken, "Tamam," dedim onu sırtından tutup kaçmasını engellerken. Ebru, "Ali... Canım yandı!" diyerek kollarını boynuma doladığında, "Tamam... Özür dilerim. Öyle güzelsin ki!" dedim ve dudaklarına uzandım. Ellerim Ebru'nun ateş olmuş kadınlığında,

dudaklarım dudaklarında dolandım durdum bir süre. Usul usul verdim kendimi ona. Her onu doldurduğumda kaçmakla kalmak arasında sarıldı bana. "İyi misin?" derken o kıvırcık saçlarını yüzünden çektim. Nefes nefese, "İkiye ayrılacak gibi oluyorum ama içimde olman o kadar güzel ki..," diye bana daha bir sarıldı. "Lan seni bana hediye mi verdiler?" derken dudaklarını bulmamla kendimi biraz daha onun o sıkı sıcaklığının içine ittim. Bu nasıl bir zevkti! İlki on gündür rüyalarımdan çıkmazken şimdi bu zevkle ölüp gidecektim. Gözleri gözlerimde, onu doldurmuş zevkle kıvranmasını seyretmek beni yerden yere vuruyordu. Usul usul, sinsi sinsi kendimi içine ittikçe sanki onda kayboldum. Yavaş hareketlerim canını yakmaktan korktuğumdandı. Dolup taşan bu coşkuya kapılmaktan korkarken nefes nefeseydim. Onda var oldukça Ebru bir kuş gibi titriyordu. "Yeter mi bu kadar?" dedim ondan kopmadan.

"Bilmiyorum," dedi yüzü kırmızının en güzeli, bana merakla bakarken. Yaşadığım zevk öyle fazla gelmişti ki devam edersem kendimi kaybedebilirdim. Ona sıkı sıkı sarılıp sıcaklığından kopmadan teninde dinlendim birkaç saniye.

Ben değilim seviştiğin...

Ebru yüzümü görecek kadar benden uzaklaşıp, "Ali bir şey mi oldu?" diye kesik kesik solurken onun benim tarafımdan zedelenen o güzel dudaklarını buldum yine. Tadı beni benden aldı hiç öpmemişim gibi. Nefesim yetmez olduğunda, "Daha ne olsun, zevkten öldüreceksin beni!" diye ruhumdan kopar gibi ondan uzaklaştım. Ebru iniltiyle koptu benden. Onu ellerinden tutup kendimle ayağa kaldırmamla kucağıma aldım. Tanrım ne yaşıyordum ben! İlk kez sevişirken zevk fazla gelmişti. Benim bayrak direği yarım kalan zevkiyle sızım sızım sızlarken kalbim hâlâ dörtnala koşuyordu. Ebru, "Yatak ıslanacak kurulansak ya!" dedi kucağımdan inerken köşede duran havluya uzanıp bedenini sardı. İkinci havluyu alıp beni kurulamaya başladığında gözleri gözlerimdeydi. "Seninle işim bitmedi Doktor!" dedim istekle.

"Yorulmuş gibisin," dedi sırıtırken. Ona tam uzanacakken benden bir adım uzaklaştı. Hain bir sırıtışla, "Sen ne dedin?" diye sordum."Beni duydun," derken benden iyice uzaklaşıp yatağın diğer tarafına geçti. Tabii yatağa zıplamamla bir adımda onu kolundan tutup duvarla bedenimin arasına sıkıştırmam gecikmedi. Ebru gülmemek adına dudaklarını kenetlerken ona daha bir sokulup erkekliğimi ona dayamamla, "Ne yorulması lan, halime bak! Yirmili yaşlarıma geri döndüm. Zevkten parçalara ayrılmak üzereyim. Yaktın

beni Ebru!" diye dudaklarına uzandım. Ağzının içinde dolanırken havluyu çekip aldım, özgür bıraktım ellerimi. Ebru dudaklarımdan kopup, "Ama..." dedi ama, "Aması yok... Benimsin," dedim en sapık halimle.Sonra mı? Yansın geceler.

Onu yatağa uzatıp, dudaklarından başlayıp her bir zerresinde dudaklarımı gezdirirken, bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ava giderken avlanmıştım resmen. Bitmesin, hep sürsün bu rüya diye onu sevmeleri uzattıkça uzattım. Sıcaklığının tadında kaybolup onu sömürdükçe sömürdüm. Zevkle bütün hünerlerimi sergiledim. Ebru en son dayanamayıp, "Yeter Ali!" diye beni üzerine çektiğinde nefes nefese gülüyordum. Bacaklarını aralayıp, "Hadi biraz bana alış," diyerek içine usulca süzüldüm. Onun sıcaklığını benimkiyle doldururken usuldu hareketlerim. Gözlerindeydi bakışlarım. Zevkimde kaybolup canını yakmak istemiyordum. "Bırakabiliriz," dedim nefes nefese.

"Bu sefer seni gerçekten öldürürüm Ali."

"Güzel mi?" diye sordum sırıtıp biraz daha onda kaybolurken."- Deli bir şey bu! Hep içimde kalsın," diye kalçalarını bana doğru kaldırdı.

"Lan benim ben! Bir şey ne demek? İçindeki benim şeyim!" diye bozulurken Ebru kahkahalarla o kadar güldü ki bıraktık sevişmeyi. Yatağa sırtımı verdiğimde, "Vazgeçtim ben. Bitiremeyeceğiz biz bu sevişmeyi," diye gülmeye başladım. Lan yemin ediyorum yorulmuştum. Kasıklarım artık sızlamıyor, ağrıdan ölüyordum. Ebru gülmesi bitip üzerinde çarşafla, "Hepsi senin suçun. Çok güzelsin. Ve o şey çok ama çok büyük," diye kalkıp odayı karanlığa gömdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Daha çıplaklığa alışamadım sanırım. Utanıyorum ve bu ışık çok fazla," derken küçük lambayı açtı ve üzerime tırmanıp kasıklarıma doğru oturdu. "Bak kırılır yeminle. Bizim hastaneye de gidemeyiz. Rezil oluruz," derken Ebru, "Ya güldürme artık! Hadi yardım et,"

derken sıcaklığı erkekliğimde dolanıyordu. Hayranlıkla ona bakarak, "Canın yanacak. Yetmez mi bu gecelik?" dedim isteklerimi bir kenara bırakarak.

"İstiyorum," dedi.

"Gel o zaman," diye onun benimle bütünü sağlamasına yardım ettim ya, sonra ne Ali'ydi adım ne Veli... Bundan sonra bana Zevk-i Deli diyebilirlerdi...

Ebru beni öyle yormuştu ki sanırım uyumadım, bayılmışım. Sabah Ebru'nun telefonunun çalışına bile gözümü açmadım.

"Yarım saate hazır olurum. Siz bekleyin," dedi. Kollarımdan usulca çıkmasıyla gözlerimi açtım.

Ebru sırtı dönük, iç çamaşırını kollarından geçirmiş kapatıyordu. Tam ayağa kalkacak, "O yataktan ayakların yere değmesin," dedim.

Ebru bana doğru dönüp, "Sen uyumuyor muydun?" diye sordu.

"Gel yanıma!" dedim sertçe.

"Ali benim gitmem gerek. Damla ve Koray'a ayıp olur. Benim için buradalar zaten."

"Bana ayıp olmuyor mu?" dedim kaşlarımı havaya kaldırmış ona sinirle bakarken içten içe yine benim olmasını deli gibi istiyordum ve küçük Ali bağımsızlığını ilan etmiş büyüyordu.

"Sana niye ayıp oluyor?" derken onu kendime çekmemle iç çamaşırlarıyla yine koynumdaydı. Yüzümü göğsüyle boynu arasına gömüp, "Beni kullanıp kullanıp gidemezsin," dediğimde Ebru, "Ay evet ya sana para bırakmayı unutuyordum," diye kahkahayla gülerken yalan yok ben de sırıtıyordum. Ona has beni deli eden kokusunu içime çekerken dudaklarıma katılan dişlerim iç çamaşırını zorlayan göğüs ucunu ısırıyordu.

Ebru, "Ali yapma, gitmem gerek. Bir sürü plan yaptık," dedi ama kolları beni kendine çekiyor, bacakları aralanmış beni kendine yerleştiriyordu.

"Azıcık geç gitsek..." dedim kumaşı sıyırıp göğsünde kendimi kaybederken ama aklım söylediğime inanamıyordu.

"Gitsek derken?" diye sordu merakla.

"Bugün dönmemiz lazım ama bütün gün Koray ve Damla'yla vakit geçirebiliriz," diye mırıl mırıl konuşurken ben karnına inmiş, öpüşlerimle teninde geziniyordum. Tam alt iç çamaşırını çıkarıyordum ki Ebru, "Ali dursana ya! Ne demek dönmemiz lazım?" diye yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Duygu akşam yemeğe çağırdı seni. Ebru'yu almadan gelme dedi," dedim. Ne diyordum lan ben?

"Ali, Duygu öyle bir şeyi niye söylesin? Söylemez o."

"Niye söylemesin?"

"Çünkü seninle aramızda olanları bilmiyor. Çağıracaksa bile beni arardı."

"Biliyor," dediğimde Ebru benden koptu ve yatakta dizlerinin üzerinde durdu.

"Ah Tanrım! Sen mi söyledin? Ali bunu nasıl yaparsın? Duygu biliyorsa hepsi biliyor demektir."

"Ne var biliyorlarsa?" diye yatakta uzanıp gerinirken

"Ne mi var? Ali bir şeyler yaşadık diye elimi kolumu sallayarak seninle geleceğimi Duygu'ya düşündüren ne?" diye sorduğu soruyla şoka girmiş olabilirdim. Niye gücüme gitmişti? Niye dişlerimi sıkıyordum? Aslında normal olan bu değil miydi?

Ebru yataktan kalkmış, üzerini düzeltiyordu. Sakinliği sinirimi daha çok bozuyordu.

"Bana bak benim tepemin tasını attırma! Ne olurmuş benimle yemeğe gelsen?"

"Of tamam Ali! Gelemem, buraya bir sürü para verdim. Hem Koray ve Damla'ya çok ayıp olur. Ararım Duygu'yu, özürlerimi

iletirim. Sen ne yapacaksın, dönüyor musun?" diye gayet rahat sorarken yataktan ne ara kalkıp ne ara kolunu sıkarak kendime çekmişim bilmiyorum. Ulan hatun resmen beni sepetlemeye uğraşıyordu.

"Seni bundan sonra rahat bırakacağımı mı sanıyorsun?" diye gözlerine sinirle baktım.

Ebru, "Ali canımı yakıyorsun! Senin derdin ne yine? Oradan tasmalı bir köpeğe mi benziyorum? Gel Ebru! Git Ebru! Ay hayır o bile değil çünkü sen bir kere bile adımı söylemedin. Gel Doktor! Git Doktor mu?" diye kolunu çekmeye çalıştı.

Onu daha bir kendime çekip, "Onu bana masumluğunu verirken düşünecektin. Bundan sonra ben ne dersem, ne istersem o! Geçti o özgür kız ayakların," diye dudaklarına uzanırken Ebru kafasını çevirip beni reddetti.

"Bu mu yani? Sen bu kadar sığ mısın? Bakire olmasaydım şu an burada bile olmayacaktın öyle mi? Defol git o zaman!" diye avaz avaz bağırması bir işe yaramadı tabii.

Çenesini tutup dudaklarını bulmamla üzerindeki iç çamaşırlarını kavga dövüş çıkarıp onu altıma almam saniyeler sürdü.

"Ali dur!" dedi nefes nefese, "Sakın yapmayalım deme, bacakların belimde dolanmış durumda," dedim.

"Yok, yavaş ol lütfen. Çok kocaman ya!" dedi sırıtırken. "Yaktın lan sen beni!" diye dudaklarına uzandım. Sonra mı? Altımda inlerken o bana fazlaydı, ben ona...

Sözde tehdit eden, vuran kıran biri olabilirdim. Dediğim dedikti. Hatta huysuzun tekiydim de kollarımda nefes nefese dinlenen kadının gönlünü yapmak adına, "Hadi kalk gidip Koray ve Damla'yı gezdirelim," dedim.

"Dönmeyecek misin?" diye sordu inatla.

"Seninle döneceğiz."

"Ali lütfen yapma bunu! Beni düşün biraz. Hastanenizi yönetiyorum. Babama ne derim? Yattık diye illa bir şeyleri paylaşmak zorunda değiliz, değil mi?"

"Lan sen ne tuhaf bir kadınsın! Ne istiyorsun o zaman, söyle!"

"Kimse bilmesin olmaz mı?"

"Neden?"

"Dün gece Allah yazdıysa bozsun, diyen Ali mi neden diye soruyor? Bence bu neden sorusuna yeterli bir cevap. Kimse bilsin istemiyorum yoksa beni oraya hiçbir kuvvet götüremez."

"Bir cümlem yüzünden mi bu afra tafra?"

"Ya ne tafrası? Biz seninle bırak ayrı dünyaları, ayrı gezegenlerdeyiz. Hatta paralel evrenlerde yaşıyoruz. Yeterince açıklayıcı oldu mu?"

"Ulan niye yattın benimle o zaman?"

"İstedim verdim. Yine veririm," diye bana sarılıp kıkır kıkır gülerken bu işte bir enayilik vardı da ben çözemiyordum.

Derin bir nefes alıp, "Tamam kimse bilmez ama bu gece orada olmak zorundasın. Yalnız gelirsin, ama mutlaka geleceksin," dedim.

"Niye ama? Niye?"

"İstiyorum, nokta. Ben isterim olur, alış buna," dedim çünkü gerçekten istiyordum. Bunun içimde bir açıklaması yoktu.

"Bu zorbalığa alışacağımı düşünmüyorum Ali. Hadi kalk Damla ve Koray ağaç oldu," diyerek yataktan kalktı.

Ulan gezmediğimiz dağ bayır kalmadı. Ne o yürüyüş yapacaklarmış! Damla bana karşı bir o kadar soğuk bir o kadar imalı tavırlarla günü tamamlamaya kararlıydı. Allah'tan Koray kafa çocuktu. En son saat iki gibi denizin kenarında, plajdan bozma bir restorandaydık.

Ebru bütün gün benimle savaş verip durmuştu. Yalnızken bana bir o kadar sıcak, gözlerimin içine bakan kadın başkalarının yanında bir o kadar uzaktı. Elimi tutmamak için bile kıvrandı sanki.

Koray, "Bence denize girebiliriz" dediğinde Damla, "Harika olur. Ebru ne dersin?" diye atladı.

"Güneşleneceksek olur. Belki biraz olsun kararır tenim. Ali girer misin?" diye bana bakıp sırıttı.

"Benim şortum altımda, üşümem diyorsan sana uyarım."

"Benim bikinimde altımda, hadi girelim o zaman," dedi.

Koray ve Damla önden önden yürürken elimi uzattım. Ebru gözlerime sinirle bakıp, "Hiç vazgeçme! Tamam ya!" diye uzattı elini bana. Ses etmedim. Elini tutarak onu kolumun altına çekip sıkıca sarılmadan önce, kokusunu içime çeke çeke uzandım dudaklarına.

"Ali ya!" diye nazlanırken sırıtıyordu. Tabii bizim bu huzurlu halimiz Ebru'nun üzerindeki şort ve tişörtünden kurtulmasıyla son buldu. Ulan o ne biçim bikini? Yok lan yok! Derin derin soluyarak sakin olmaya çalıştım. Allah'tan çok kişi yoktu. Ebru soğuğa aldırmadan suya atlarken Damla suyun kenarında ayağını sokmuş, "Çok soğuk!" diye bağırıyordu. Koray onu nazik nazik kandırmaya çalışıyordu. Yanlarından koşarak geçerken onu bilmeden ıslatmış olabilirim. Çığlık çığlığa bağırırken ne dediğini duymadım. Ya da işime gelmedi. Ebru kaptırmış kendini açılırken ona yetişmekte zorlandım. Helal olsun balık gibi yüzüyordu.

Yanına vardığımda, "Aha Ali Bey gelmiş!" dedi, bana doğru yüzüp kollarını boynuma doladı. "Bak ya bu kadar derinde mi bana yanaşacağın tuttu? Kızım sen kasten mi yapıyorsun?"

"Yoruldum ya azıcık dinleneceğim."

"Ha yani bana duba diyorsun."

"Şu hani büyük konteynerlerin bağlandığı..." diye kıkırdarken ben buz gibi suyun içinde onu seyrediyordum.

Dudakları soğuktan renk değiştirmiş, üşüdüğü belliydi, "Üşüdün," dedim arzuyla.

Ebru kıkırdayarak, "Yarışalım mı?" diye kendini benden uzaklaştırıp suya daldığında kıyıya doğru yüzmeye başlamıştı bile. Yemin ederim delinin tekiydi. Kıyıya vardığımda Ebru bir on metre arkamdaydı. Kaptırmış kendini deli gibi bana yetişmeye çalışıyordu. Önüne geçip öylece bekledim. Tabii beni görüp, "Ya niye bıraktın geçecektim seni!" diye durmasıyla onu kollarıma almam bir oldu. Ayaklarım yere basıyordu ya artık ona sarılabilirdim.

"Şimdi tutun bu kocaman dubaya," dedim sırıtarak. Kollarıyla bacaklarını bana dolayıp, "Çok şirin bir duba bu. Ya sen sıcacıksın," diye bana daha bir sarıldı.

"Senin için," dedim sırıtırken.

Tabii baykuş kılıklı Damla'nın kıyıdan, "Hadi yemek hazırmış, gelin!" diye bağırmasıyla ayrıldı benden. Ebru kıyıya çıkıp üzerine havlu elbisesini geçirdiğinde ben ancak rahat ettim. Saçlarını tepeden toplayıp yüzünü gözünü kurularken ben yine hayran hayran onu seyrediyordum.

Hatun yemekte söylediği tabağın çeyreğini bile yemedi. Çatalla oynadı durdu. Derdi belli oldu, ıkına sıkıla Damla'nın gözüne bakarak, "Bu arada Gönül aradı. Akşama acil bir toplantı ayarlamak zorunda kalmış. Benim İstanbul'a dönmem gerek," dediğinde sırıtmamak için elimle ağzımı kapatıyordum.

Damla yemedi tabii. "İyi, biz Ali'yle takılırız sen gelene kadar," dedi. Ben gülmemek için sağı solu seyrederken Ebru, "İyi olur ama ancak yarın gelebilirim," dediğinde şaşkınlıktan ağzım beş karış açıktı.

Damla'ya dönüp, "Üzgünüm bugün dönmem gerek. Böyle keyifli vakit geçireceğimi bilseydim işlerimi ona göre ayarlardım," dedim. Damla, "Koray biz de dönelim mi? Yeteri kadar gezdik. Ne dersin?" diye sordu.

Koray bozuldu ama, "Olur, benim için fark etmez," diyerek yemeğini yemeye devam etti.

Ebru, "Damla yarın sabah erkenden burada olurum. Dönmeyin lütfen," dedi ama nemrut Damla Nuh dedi peygamber demedi. Yemekler yendikten sonra otele dönüldü. Bavullar toplandı. Koray ve Damla Ebru'nun arabasıyla dönerken Ebru benimle geldi. Hatun önde horladığı yetmedi, arkaya geçip evin önünde durana kadar uyudu. Durduğumuzda, "Ali biraz daha lütfen. İki tur dolaş haydi," diye arkasını dönerken ben hayretle ona bakıyordum. Neyse kavga dövüş uyandı da bir işe mi yaradı? Eve girer girmez ayakkabılarını fırlatıp beni elimden tutup yatak odasına götürdü. Örtüyü kaldırması, üzerindekilerden kurtulması ışık hızındaydı. "Birazcık uyuyalım. Hadi gel!" demesiyle gözünü kapatması saniyeler içindeydi. Benim canıma minnet, üzerimdeki kotla tişörtten kurtulup uzandım. Uzanmamla bana dönüp yastık muamelesi yapması ayrı bir terane... Uyumuşum.

Aşk bencilliğin ta kendisi...

Tabii saat yedi gibi Duygu'nun telefonuyla açtım gözümü. "Ali neredesin? Hadi bak Sedat bu sefer canını okur!" dedi.

"Tamam bir saate oradayım," dedim. Duygu telefonu kapattığında Ebru gözünü açmış öylece bana bakıyordu.

"Vay uyuyan güzel uyanmış! Öpmedim de..," diyerek ona doğru uzanıp onu iyice sardım. "Gitmesek?" derken bana sarılıp yüzünü göğsüme gömdü.

"Ben gidiyorum sen arkamdan geliyorsun, unuttun mu?" dedim ama Ebru kıvrım kıvrım, "Sana gitmemek adına vaatlerde bulunsam... Sen gece gelsen, ben o vaatleri yerine getirsem olmaz mı?" diye eli şortumdan içeri kaymış, çavuşu uyandırıyordu.

"Olur, ne vaatlerde bulunduğunu Duygu'ya söylerim," dediğimde Ebru, "Ya tamam ben hazırlanayım o zaman! Of orası çok uzak ya!" diye gerinirken üzerime çıkmış beni yatak niyetine kullanıyordu.

Dudakları boynumda gezinirken koklaya koklaya bana sarılıyordu ya öyle hoşuma gidiyordu ki onu sarıp içime soka soka keyfine vardım.

Ebru, "Beni olmadığım biri haline soktun, aferin sana! Şu halime bak yine versen hayır demem," diye sesi boğuklaşmış söylenirken

üzerimden kalkıp, "Hazırlanayım ben," diyerek kendini banyoya kapattı. Ne olmuştu lan şimdi? Ağlayacak mıydı yoksa? Yatağın içinde öylece kalakaldım.

Banyodan çıktığında, "Ali sen daha gitmedin mi?" diye sordu.

"Benimle gelirsin. Önden ben girerim. Sonra sen."

"Sonra eve nasıl döneceğim çok merak ettim."

"Ben bir bahaneyle seni bırakırım, hadi hazırlan sen," dedim.

"Ne gerek var bunlara?" diye söylene söylene giyindi. Ben mi? Onu seyrettim yine. Neyse öyle böyle, çıktık yola.

Evin önünde durduğumda alayla, "Hadi ben içeri giriyorum. Sen kafanı eğ, sakın çıkarma," dedim. Ebru omzuma vura vura, "Alay etmesene ya!" diye sırıtıyordu.

İçeri girmemle kimseye görünmeden Duygu'yu buldum. Duygu, "Ali'm gelmişsin," dedi sırıtarak.

"Duygu, Ebru arabanın içinde bekliyor."

"Niye ki?"

"Onu buraya zorla getirdim ve senin çağırdığını söyledim, beni bozma tamam mı?"

"İyi de niye arabanın içinde?"

"Aramızda bir şey olduğunu kimse bilmesin diye tutturdu. Güya kendi gelmiş gibi yapacakmış."

"Allah'ım, bir akıllısı bizi bulmaz. Kızı da kendine benzetmişsin Ali'm ya! Bir şartla ayak uydururum sana," dedi.

"Ya tamam, söyle ne istiyorsun?"

"Bana olanı biteni eğrisiyle doğrusuyla anlatacaksın," dedi.

"Zaten anlatmıyor muyum? Sen kapı çalınca bak, olayı hallet, geçiyorum ben içeri," diye yanaklarını sıkıp odama geçtim.

Ebru'yu aradım. Sinirle, "Evet!" diye açtı telefonu.

"Gelebilirsin, izin veriyorum," dedim ama gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Geç dalganı sen geç bakalım! Sen niye bana Cemile teyzelerin bu akşam geleceğini söylemedin?"

"Onlar kim?" dedim, yalandan kim ölmüş?

"Of Ali of!" diye telefonu yüzüme kapattı. Ben mi? Kahkahalarla gülüyordum.

Duş al, giyin bir yarım saat geçti sanırım. Aşağı indiğimde şen şakrak kahkahaları takip ederek salona girdim. Salonun ortasına devasa iki masa kurulmuş, herkes yemekteydi. O kadar kalabalıktık ki çocuklara ayrı masa kurulmuştu.

Duygu işi sıkı tutmuştu. Almış Ebru'yu sağına, Ebru'nun yanını benim için boş bırakmıştı. Halil'i Ebru'nun kucağında görmemle bir tuhaf oldum. Memesi ağzında, kafasını dayamış göğsüne, gözleri kapalıydı.

"İyi akşamlar! Herkese afiyet olsun," dememle herkes dönüp bana baktı.

Sedat, "Aha işte Muhsin amca, şimdi ailemiz tamamlandı. Ali'yi görmüştün daha önce değil mi?" diye sordu.

Görmez olur mu? İlk damadının yani Yıldız'a pusu kurup evlenmeye çalışan doktor damadının düğününü basıp ağzına sıçmıştım. Hele ki Cihan ve Yıldız gittikten sonra o damat olacak Serkan pezevenginin kolunu bacağını kırarken Muhsin amca bizzat seyretmişti.

Muhsin amca, "Tanıştık tanıştık. Hem de çok yakından," dedi.

Sırıtarak, "Muhsin amca hoş geldiniz! Teyzem siz de hoş geldiniz!" diyerek Yıldız'ın annesine ve ablasına baktım. Ulan o Yıldız'ın ablasının bakışları hiç hayra alamet değildi. Tansiyonu düşmüş olabilir miydi? Niye baygın gibi duruyordu ki?

"Ben bir çocuklara bakayım," dedim. Masaya gittiğimde baktım Selim en uca oturmuş, Kartal diğer uca. Defne yoktu ortalıkta. "Lan evimin çocukları nasılsınız?" diye sordum.

Oğuzalp sırıtıp, "İyiyiz baba!" diye bağırdı. Nehir, "Ali'm gelmiş!" diye ağzı yüzü ketçap içinde bana sırıttı. "Kız ben seni yerim!" diye gidip ağzını yüzünü temizledim. Tam masaya dönüp Defne'yi soracaktım ki Bihter ve Ebru'nun bakışlarıyla öylece durdum. Ulan Ebru neyse de bu Bihter'in karın ağrısı neydi? Halil canlanmış gibi Ebru'ya ağzındaki memeyi uzatırken Ebru ona eliyle bir şeyler yediriyordu.

Masada sohbet almış başını yürümüş. Sandalyemi çekip otururken biraz daha Ebru'ya doğru kaydırdım ve, "Siz de hoş geldiniz Doktor Hanım! Hangi dağda kurt öldü?" diye sordum. "Halil beni çok özlemiş," dedi Ebru sevgiyle başını okşarken.

Selma, "Sus Ebru, vallahi bütün gün dur durak bilmedi," dedi.

Ebru, "Halil'in dadısından memnun kaldınız mı? Olmazsa yeni bir dadı ayarlayabilirim," dedi ama kapının ağzında dik duran Gülten'i buldu bakışları. Yeminle bu kız isteyince bir canavara dönüşebiliyordu.

Selma, "İyi iyi bir sorun yok. Sağ olsun Gülten bize de yardım ediyor ama Halil niye bu aralar bu kadar huzursuz çözemedik. Gülten ne yapıyorsun öyle orada dikilmiş, al bir sandalye gel. Yardım et Ebru ablana," dedi.

Bihter, "Bana hiç huzursuz gibi gelmedi. Bence bir anneye ihtiyacı var," dediğinde herkes buz gibi oldu. Ben mi? Bir iki saniye gözlerimi kapatmış masadan kendimi soyutlamış olabilirim.

Yıldız, "Abla!" diye ciyakladı.

Canım anam, "Nur içinde yatsın Halil'imin anası. Anası olmasa da baksanıza o ana kucağını bulmuş," dediğinde Duygu, "Hay ağzını öpeyim annem benim! Benim de yuvam senin kucağın değil mi?" diye sordu.

Selma, "Hepimize anasın sen Sabuşum!" dedi.

Anam, "Hepiniz kuzularımsınız benim," dedi sevgiyle. Cihan, "Yahu yapmayın, Ebru annelikten ne anlar? O ancak dergilere kapak kızı olabilir. Sonra moda ikonu olabilir. Vallahi hastaneyi de hakkıyla yönetiyor ama annelik onda eğreti durur," dedi.

Ben içten içe sırıtırken Ebru da Cihan'a, *Bunun acısını senden çıkarırım,* der gibi bakıyordu. Yıldız, "Ebru'yu bırak da senden baba olur mu Cihan? Onu söyle sen bana," diye sordu.

Ebru kıkır kıkır gülerken Cihan tabii golü yedi. Yıldız'ın annesi Cemile teyzede yalakalık diz boyu, "Ay niye olmasın ayol erkek adam! Hem baba olmakta ne varmış? Mesele anne olmakta. Ebru kızım sen de tohuma kaçmadan artık bir mürüvvetini görseydik..." dedi.

Ebru artık dayanamadı. "Bihter abla evlenmeden asla olmaz," derken abla kelimesinin üzerine basa basa söylemişti. Bihter bozuldu ama renk vermemek adına elinden geleni yaptı.

O sırada Ebru'nun kucağında duran Halil, "Baba!" diye bana kollarını uzattı. "Gel paşam gel! Ebru ablan yemek yesin," diye uzanıp aldım.

Ebru onu bana uzatırken, "Beni de koynunda uyutacak mısın?" diye sordum usulca. Ebru kıpkırmızı oldu ama bir şey diyemedi. Tam herkes yavaş yavaş masadan kalktı ki kucağımda duran Halil, Ebru'ya, "Kucak! Kucak!" diye kollarını uzattı. Duygu, Selma, Sedat, Bekir, annem bana bakarak dondu tabii. Ben mi? Her yer yangın yeri.

Ebru, "Ya ben seni yerim tombik, gel!" diyerek kucağına Halil'i alıp masadan kalkarken ben de onunla kalktım.

O sırada Celil amca, "Semra bu kırmızı kafalı kız kim? Cihan'ın öğretmeni mi?" diye sordu. Ebru, "Yok Celil amca ben onun deli doktoruyum," dedi ya Cihan hariç herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Öyleydi böyleydi Halil, Ebru'nun kucağından inmedi. Kim çağırdıysa ağlayıp zırladı, bütün gece kucağında gözünün içine baktı durdu.

Ebru sustukça Cihan ve Bihter bir olup onunla uğraşmaktan vazgeçmediler. Ebru Bihter'i parçalayacak dediğim an Ebru, "Neyse geç oldu ben artık gitsem iyi olacak, yarın iş var," dedi. Ulan başkası olsa o Bihter'i evire çevire döverdi. Ebru gerçekten kavgayı da kızgınlığı da bilmiyordu.

Bekir, "Otursana kız saat kaç daha?" dedi sanki Duygu'yla konuşur gibi.

Ebru, "Ancak giderim. Tenhalaşmadan gideyim. Yol uzun," dedi.

Pislik yapmak benim işim, "Doktor nasıl geldin sen buraya? Arabanı göremedim," diye sordum. Ebru kıpkırmızı oldu.

"Şey ben... Ben... Taksiyle geldim," diye sıkı bir yalan uydurdu.

"İyi ben bırakırım o zaman seni," dedim. Bu kızın dişi bir tek bana geçiyordu. "Kesinlikle olmaz. En kötüsü Muhsin amca beni bırakır. Onca yol git gel çekilmez," dedi.

Muhsin amca, "Bırakırız kızım, hadi Cemile biz de kalkalım yavaştan," dedi. Cemile Hanım tam kalkacaktı ki Selma, "Yahu oturun Muhsin amca. Ebru yabancı değil, kalır burada. Hem biz de çocuklar için onunla konuşmak istiyorduk. Tabii senin için bir sakıncası yoksa Ebru. Hem sözün vardı, unutmadık," dedi. Ebru hayır diyemedi tabii ama sinirle gözüme baktı.

"Olur ama ben hazırlıklı gelmedim," dedi sıkıntıyla. Duygu, "Her bedenden pijama var, canını sıkma," dedi kıkırdayarak.

Bu sırada Muhsin amca, "Bize müsaade!" diye ayaklandı. Peşinden kızı Bihter ve karısı da kalktı. Onlar gittikten sonra herkes yavaştan odalarına çekildi.

Ben Oğuzalp'e iyi geceler dileyip aşağı indim. Halil'in ağlama sesiyle mutfak tarafına doğru yürüdüm ama kapıya varmadan

Ebru'nun kızgın sesiyle durdum. Gülten, Halil'i almaya çalışıyordu ama Halil yapışmış Ebru'nun kucağına avaz avaz ağlıyordu.

"Bırak tamam, ben yatırırım. Ağlama kuzum sen! Ağlama bak burada ne var! Biraz suyla oynayalım olur mu?" diye musluğu açtığında Halil'in ellerini yıkarken ancak sustu. Ebru sinirle Gülten'e döndü.

"Halil'in senin kucağından inmiyor olması gerek Gülten. Bu çocuk senden niye kaçıyor?"

"Bilmiyorum Ebru Hanım. Herkesten kaçıyor."

"Sen herkes misin? Üç gündür ağlıyormuş, ona ne diyeceksin?"

"Ne gerekiyorsa yaptım Ebru Hanım ama durmuyor."

"Gülten niye beni görünce elin ayağına dolaşıyor senin? Bütün gece tedirgindin."

"Yok bir şey Ebru Hanım."

"İşe girerken diplomalarını masanın üzerine gururla yaymıştın. Ona karşı şefkatli olacaksın. Dadısı değil, annesi gibi davranacaksın! Yoksa gerçekten burada seni barındırmam. Git sonra anaokullarında yap bakıcılığını. Günah, baksana şuna anasız zaten. Hadi bana göster Halil'in odasını. Hazırla mamasını da getir."

"Ebru Hanım, Halil büyüdü artık biberonu kestim," dediğinde Ebru, "Kaç gün oldu?" diye sordu.

"Dört gün," dedi Gülten. Ebru bir süre sessizce öylece Gülten'e baktı. "Topla eşyalarını, yarın bu evden gidiyorsun," dedi ve hışımla mutfaktan çıktığında karşısındaydım.

Ben bir şey söylemeden, "Halil'in odası nerede?" diye sordu ama onu hiç böyle sinirli görmemiştim. Yüzü bu sefer kırmızı değil mordu sanırım. "Göstereyim," dedim ama bir şey desem bana patlayacak belli.

O sırada Selma ve Duygu yetişti hızır gibi, "Ay Ebru sana da çok ayıp oldu. Çocuklar ancak yattı. Gülten almadı mı Halil'i?" diye sordu Duygu.

"Gülten yarın sabah buradan ayrılıyor Duygu. En kısa zamanda Halil'e başka birini göndereceğim. O zamana kadar babası ilgilenir."

Selma merakla, "Ay ne oldu ki?" diye sordu ama bir gözü mutfak kapısında gözü yaşlı Gülten'de.

"Halil'in biberon mamasını dört gün önce kestiğini size söyledi mi?"

"Hayır," dedi Duygu ama kahroldu. "Tek başına bu kararı alamaz. O yüzden gidiyor. İtirazı olan?" diye Duygu ve Selma'ya öyle bir baktı ki ikisi de hayır anlamında ancak kafalarını sallayabildiler.

"Ali al Halil'in pijamalarını giydir yatır. Perişan oldu çocuk. Ben hazırlar mamasını getiririm," dedi ve usulca Halil'i bana verdi. Sonra mı? Döndü arkasını mutfağa girdi.

Selma, "Biri bana Ebru'nun içine ne kaçtı söyleyebilir mi?" diye şoke olmuş ardından bakıyordu.

Duygu sırıtarak, "Ali kaçmış," dedi ve mutfağa girdi. Ben mi? "Hadi oğlum burası çok ısındı," diye merdivenlerden tırım tırım kaçtım.

Halil'le oyun oynaya oynaya pijamalarını giydirdim. Aldım kucağıma sallaya sallaya uyuturken Ebru elinde biberon içeri girdi. Kapıyı usulca kapatıp, "Bu ışık çok fazla," diye ışığı azalttı. Biberonu çalkalayıp bana verdi. Oturup biberonu ağzına vermemle Halil aç kurtlar gibi biberonu kapıp iki saniyede içindeki mamayı bitirdi. Ebru mutlulukla ona bakarken, "Bir tane daha mı versek?" diye sordum.

"Fazla gelir. Bir uyusun kendine gelsin," dedi Ebru. Sonra kucağımdan alıp yatağına yatırdı. "Hadi git sen, ben onunla kalırım. Kızlara da öyle dedim," dedi gözlerime bakarak.

"Yok ben kalırım," dedim ama gözüm Ebru'da. Ebru, "İyi o zaman sabah görüşürüz," diye gidiyordu ki kapının önüne geçip, "Yahu hemen niye kabul ediyorsun? Israr etmeliydin."

"Tamam Ali, ben kalırım," dedi fısıltıyla.

"İkimiz kalalım," dedim gözünün içine bakarak.

"Delirdin mi? Biri görürse rezil oluruz."

"Olmayız, herkes odasında artık," dedim sırıtarak.

"Ya olmaz diyorum!" dedi ama onu kollarıma alıp, "Ben istiyorum, nokta!" dedim.

Ebru, "Ya bütün gece korkudan uyuyamayacağım, hem o yatağa biz sığmayız. Hem Gülten yatmıştır orada. Yatmam ben," diye huysuzluk yapıyordu.

"Hallederim ben," diyerek yatağın altını kaldırıp battaniyeleri çıkardım. Dolaptan temiz çarşafları alıp battaniyelerin üzerine yere serdim. Yastıkları çarşafın altına doldurduğumda yer yatağı hazırdı.

Ebru, "Pes vallahi padişah yatağı gibi oldu," dedi. O sırada Halil gözlerini açmış, yatağında doğrulmuş bize bakıyordu. Tabii Ebru'yu görünce sırıtıp, "Kucak! Kucak!" demesiyle birbirimize baktık. Ebru, "Gel seni küçük Ali!" diye onu alıp yer yatağına koydu. Halil kıyısındayken soyunup Duygu'nun verdiği geceliği giydi. "Hadi babası gel sen de!" dedi Halil'i kucağına alıp uzandı. Halil kıkırdayarak, "Baba gel!" dediğinde içim eridi. Soyunup şortumla girdim yanlarına. Halil hemen uyudu. Ebru, "Kalsın burada. Çok güzel uyuyor," dedi sevgiyle. "Eşşoğlu biliyor yatacağı yeri," diye söylenirken uyumuşuz. Kaç saat geçti bilmiyorum ama duyduğum kıkırtılarla gözlerimi açtığımda Ebru koltukta Halil'e mama yediriyordu. Halil biberon ağzında, kıkır kıkır gülerken Ebru ayaklarını yiyordu. Onları seyrettim bir süre. Ebru, "Hadi gel bakalım koca bebek!" diye kucağına alıp odanın içinde dolanmaya başladı. Lan bu kızın kolları ağrımıyor muydu? Halil hemen uyudu. Ebru onu yatağına

yatırıp ışığı iyice azaltıp yanıma uzandığında onu koynuma almam gecikmedi. "Sen uyumuyor muydun?" diye sordu, yüzünü boynuma sokuşturdu.

"Sen yanımdaysan uyuyorum," dedim. "Bence Bihter'le daha rahat uyursun," dediğinde ben doğrulmuş ona bakıyordum.

"Lan o ne biçim laf?"

"Lan ne ya? Ben senin askerlik arkadaşın mıyım?"

"Tövbe tövbe! Kızım sen şaka mısın?"

"Ne o yalan mı? Sana yaranacağım diye beni gömdü durdu. Fena mı Cihan'la bacanak olursunuz işte," diye kıkırdarken, "Güzel hatun vallahi, etli butlu tam ağzıma layık," dedim.

Ebru, "Şaka değil mi?" diye sordu.

"Gecenin bir yarısı oldu, sussana artık," diyerek dudaklarım dudaklarını buldu. Ebru bana usul usul ayak uydururken benim geceliğine uzanmamla, "Ali burada olmaz," dedi.

"Niye?"

"Biri gelebilir. Halil uyanır," dedi ama beni sarıp dudaklarımı karşılarken hiç istemiyor gibi bir hali yoktu.

"Çarşafın altına gireriz. Usul usul severim seni," diye onu dudaklarımla kandırmış geceliğini çıkarıyordum. Ebru, "Yavaş ama!" dedi bana ayak uydururken onu mutlu etmekti amacım. Usul usul verdim kendimi ona. Zevki sundum yaşatabildiğim kadar. Onu nefes nefese koynuma çekerken, "Alışıyorsun bana," dedim onu sıkı sıkı sararken. Ebru yine bombayı patlattı, durur mu? "İkiye ayrılmam artık. Esnedim bence," diye kıkır kıkır gülüyordu.

Ben, "Ulan ben sana ne diyeyim? Uyu haydi!" derken Ebru ağzını kapatmış gülüyordu.

Kader diye bir şey var...

Dokuz ay sonra

Restoranın bayanlar tuvaletinde böyle bir duruma düşeceğimi söyleseler hele ki bir kadın için, güler geçerdim. Sinirden elim ayağım titriyordu. Ebru karşımda bütün kıvrımlarını sergileyen elbisesiyle yine benimle kavga ediyordu.

Ebru, "Ne geçti eline ne? İş yemeği iş! Hiç fikri olmayan biri gibi davranmana inanamıyorum. Sen gitmiyor musun sanki?" diye bağırırken ağlamak üzereydi.

"Ne bok oluyorsa gece iş yemeklerinde olur. İş yapacağım diye masalara meze mi olacaksın lan?"

Ebru, "Bu kaba, abuk sabuk hallerinden gerçekten sıkıldım. Bunu kaç kere konuştuk! Utanmadan bir de beni takip etmişsin!" diye bağırdı.

"Bağırma lan! Konuştuk ama senin kafan basmıyor anlaşılan. Gündüzler çöpe mi girdi? Git iş yemeğini gündüz ye! Sana beni dinlemezsen böyle olacağını söylemiştim."

"Gece gündüz ne fark eder Ali? Adamın burnunu kırdın!" diye avaz avaz bağırıyordu.

"Birinin burnunu ilk defa kırmıyorum. Beni dinlemezsen son da olmayacak," dedim kaşlarımı havaya kaldırıp.

"Gerçekten seninle uğraşamayacağım. Ben eve gidiyorum. Umarım adam seni dava etmez," diye tuvaletten çıkarken kolundan tuttum.

"Eşek mi osuruyor lan senin karşında, nereye?" diye bağırdım ama artık zıvanadan çıkmıştım.

"Benimle düzgün konuş Ali! İşime, yaşantıma, kararlarıma karışamazsın! Yüz kere söyledim sana," demesiyle tuttuğum kolundan çekerek burnumun ucuna getirmem bir oldu.

"Bir daha söylesene!" diye bağırdım.

"Bu tavırlarınla beni kendinden soğutmaktan başka bir şey yapmıyorsun," dedi ya damarıma bastı.

"Soğusan ne olur lan?" diye onu sarsmamla Ebru'nun gözyaşları akmaya başlamıştı. "Haklısın, hiçbir şey olmaz," dedi sesi titreyerek.

"Delirtme beni! Yürü hadi," dedim sinirle.

Ebru, "Sen çık, benim tuvalete girmem gerekli," dedi ve kendini bir tuvalete kapattığında ben dışarı çıkmış onu bekliyordum. Neredeyse bir senedir Ebru öyle ya da böyle hayatımdaydı. Aramızda kavga dövüş bitmiyordu. Gözyaşları benim sayemde hiç dinmiyordu. Ne bana hayır diyebiliyordu ne de bana boyun eğiyordu. Çok direndim kendime. Soğutamadım kendimi ondan. Uzak durdum olmadı. Gitmedim, görmedim, başka kadınlarla oldum olmadı. Aklımdan bir an olsun çıkmadı. Yine bütün yollarım ona çıktı da onun bana verdiği huzurun çeyreğini ona vermiyordum. Çok direniyordu bana. Dönmesem devam ederdi yoluna. Yaşardı hiç var olmamışım gibi, bakardı hayatına ama rahat bırakmıyordum onu. Kapısı hep açıktı bana. Her seferinde kanıyordu en ufak bakışıma. Gözyaşlarıyla alıyordu beni koynuna. Sarıp sarmalıyor, umutla yine gülüyordu bana da olmuyordu. İçimde sıkışan duyguların yanına bir de ona karşı suçluluk eklenmişti de umurumda değildi. Pişmanlık sardı yine aklımın her zerresini. O sırada telefonumun lavabonun üzerinde kaldığını hatırladım.

İçeri girdiğimde Ebru arkası dönük, telefonla konuşuyordu. "Çok teşekkür ederim. Beklemene gerek yok. Ali arabayı nereye park etti bilmiyorum. Sen sokağın başında mısın? Tamam dikkatli ol. Görmesin seni," diye konuşurken bana döndüğünde yüzü bembeyazdı.

Telefonu kulağından çekip, "Ali..." dedi. Sanırım kanım çekilmişti. Hatta kurumuştu. Kulaklarım uğulduyordu.

"Kimdi o?" diye sordum ama sesim ölümcüldü.

"Ali yeter! Kiminle konuştuğuma da mı karışacaksın?" diye önümden geçerken elini tuttum usulca.

"Şu sokağın başına gidelim bakalım. Kim bana görünmeyecekmiş?" dedim.

Ebru bu sefer öfkeyle, "Sen beni neyle suçluyorsun?" diye hüsranla gözlerime baktı ama cevap vermedim. Onu adeta sürükleyerek restorandan çıkardım. Bu gece birileri ölecekti. Dişlerimi öyle sıkmıştım ki başım ağrıyordu.

Ebru, "Ali bırak kolumu, canımı yakıyorsun!" diye bağırıyordu ama oralı değildim. Sokağın başına geldiğimizde siyah büyük arabanın yanında bizim çocuklarla birlikte Tarık'ı görmeyi beklemiyordum.

Tarık, "Abi..." dedi. Ben aptalca Ebru'ya bakarken, "Senin ne işin var lan burada?" diye sinirle sordum.

Tarık ne diyeceğini bilemedi. Bir Ebru'ya baktı bir bana. İlk defa söyleyecek bir şeyi yoktu. "Ne oluyor lan?" diye bağırmamla Ebru, "Beni eve bırakmaya geldiler. Zaten onlar getirdi buraya. Seninle kavgalıydık. O yüzden yalnız kalmayayım diye..." diye saçma salak açıklarken onu duymazlıktan geldim.

"Tarık ne bok var da sen buradasın? Hemen ötmeye başla yoksa fena olacak!" diye bağırdım.

Bizim çocukların hepsi karşımda süklüm püklüm olmuş dururken, "Abi'ye sor abi. Onun emri," dedi Tarık.

"Şimdi konuş Doktor! Senin bir fikrin var mı?" diye Ebru'ya döndüm.

Ebru, "Sana katlanmak zorunda değilim. Tarık beni eve bırakabilir misin?" diye sorarken titriyordu. Tarık, gözümün içine baktı ve başını öne eğdi.

Sinirle, "Siz geçin eve, geliyorum ben de," dedim.

Tarık, "Abi takip edelim," dedi ve cevap beklemeden arabaya bindi.

Ebru'nun elini tutup arabaya doğru yürürken tepemden ateş çıkıyordu. Ebru arkamda sürüklenirken, "Yavaş Ali!" dedi. Topuklu ayakkabılarıyla bana ayak uyduramıyordu. Adımlarımı yavaşlatıp, "Eğer benden bir şey saklıyorsan..." diye öfkeyle ne olabileceğini düşünürken Ebru'nun her zamanki gibi alttan almaya niyeti yoktu.

"Beni tehdit edip durma. Bağıracaksan ben şuradan taksiye biner giderim," dediği anda onun önünde durup, "Söyle, Tarık niye seni koruyordu? Biri rahatsız mı ediyor?" diye sordum ama bağırmıyordum.

Ebru gözlerini kaçırıp, "Hayır," dedi.

"Hasta yakını falan mı?"

"Ali yok öyle bir şey. Hadi gidelim."

"Madem bir koruma lazımdı niye bana gelmedin?"

"Beni eve kapat diye mi sana gelecektim? Hiçbir şey yokken şu halime bak. Yarın bir gazetelere çıkalım bak o zaman seni Sedat'a söylemez miyim?" dedi.

Alnına dudaklarımı dayarken, "Ne diyeceksin?" diye sordum.

"Ali beni kandırdı cümlesi bence bayağı etkili olur," dedi.

Onu sıkı sıkı sararken, "Hayatımın içine sıçtın. Senden gerçekten kurtulmalıyım..." diye düşüncelerimi sesli dile getirdim.

Ebru beni iterek kollarımdan kurtulmasıyla, "Sen... Sen ne dedin?" diye dehşetle bana baktı.

"Ne dedim?" diye sorduğumda Ebru çoktan çıldırmıştı.

"Defol git Ali! Seninle gelmiyorum! Ruh hastası! Sanki benimle ol diye yalvarıyorum sana! Yetmedi hayatımı cehenneme çevirdiğin bir de karşıma geçmiş hayatının içine ettiğimi mi söylüyorsun?" diye benden ters tarafı yürürken eteklerini kaldırmış sanki ayağında spor ayakkabı vardı. Ona yetişmemle tam kolunu tutacaktım ki Ebru bana doğru dönüp, "Dokunma bana!" diye bağırdı.

"Doktor yeter bak tepemi iyice attırma! Yürü arabaya!" diye gerisin geri bağırdım. Bir işe yaradı mı? Hayır. Ebru, "Söyle Ali! Ben sana beni sev mi dedim? Onca ay geçti biz neyiz diye sormadım bile. Bu kadarını hak etmiyorum. Sana hiçbir şey yapmadım ben!" diye hüngür hüngür ağlarken isyan etme sırası bendeydi.

"Yaptın! Sen bana en kötü şeyi yaptın!" diye bağırdım.

"Sakın bana 'Beni kurtardın o yüzden bu haldeyim.' hikâyesini tekrarlama Ali! Sen acıdan besleniyorsun. Kırmak, dökmek, bağırmak... Sen bunlardan ibaretsin!" diye taksi durağına doğru yürürken ellerim yumruk olmuş, öylece kalmıştım. Ebru taksiye bindi ve gitti.

Bir iki saniye öylece durdum. Kafam kazan olmuş dönerken sinir katsayım geceye eklenince arabaya bindim ve bastım gaza. Ebru'nun site girişinde durdum ve beklemeye başladım. Tarık manyağı benden önce gelmiş, köşe başında bekliyordu. Ebru'yu getiren taksi yolun karşısında durduğunda Ebru'nun inmesini bekledim. Ebru beni görünce hiç şaşırmadı.

Yolun karşısında bir süre öylece dikilip bana baktı. Karşıya geçmek için iki adım atmıştı ki bir arabanın ipinden kopmuş gibi bir hızla karşı yoldan geldiğini görmemle, "Ebru!" diye bağırmam bir oldu. Ebru daha ne olduğunu anlayamamış, bana bakıyordu. Arabanın camları açılıp silahların çıktığını görmemle koşmaya başlamam aynı andaydı. Silahlar patladığında aklımdan geçen tek şey *sıra bende, sakın onu almaydı*. Üzerine ne ara atladım ve yere yuvarlanırken

onu ezmemek için sırtımı yere verdim bilmiyorum. Onu sarıp sarmalarken dönüp üzerine kapandım.

Tarık, "Abi iyi misiniz?" diye seslendiğinde silah sesleri durmuştu. "Ebru!" dedim panikle, kendimi üzerinden çekip ona bakana kadar o cevap vermedi ya elim ayağım boşaldı.

"Hayır! Hayır! Olmaz, bir kere daha olmaz!" diye haykırırken orasına burasına bakıyordum. Bir yeri kanamıyordu. Bayılmış mıydı?

"Ebru! Bir şey söyle! İyiyim de, bir şey söyle!" diye çaresizce çırpınırken yüzünü avuçlarıma almamla Ebru ancak cevap verebildi. Öyle korkmuştum ki sesim titremişti.

"Ben i... İyiyim. Bir şeyim yok," dedi.

"İyisin! Söyle, iyisin değil mi?" diye tekrar ona sarılıp sorarken Ebru'nun, "Kalçam acıyor," demesiyle yerden kalktım. Kalçasına bakmamla elbisesine bulaşan kanı gördüm. Onu yarasına dokunmadan kucağıma alırken, "Hastaneye gidiyoruz," dedim. Soğukkanlı olmaya çalışıyordum ama panik halindeydim. Tarık, "Arabayı getirin!" diye bağırırken Ebru, "Ali iyiyim ben, vurulmadım. Yani sanırım. Ama iyiyim. Lütfen, eve gitmek istiyorum," dedi. Kucağımdan inmek istedi ama bırakmadım.

"Gidelim hastaneye bir kontrol etsinler," dedim ama hayır anlamında başını sallarken onu daha bir sardım. Tarık'a baktığımda ne dediğimi anlamış gibi, "Peşlerinde Cumali var. Destek çağırdım. Bu arada Abi'ye..." diye cümlesini bitirmesine izin vermedim.

Sinirle, "Sakın! Ne varsa bana anlatacak olan onlar. Hiçbir şey söylemeyeceksiniz!" diye bağırıp hızla siteye girdim. Güvenlikler mi? Kulübenin içinde hâlâ yere yatmış öylece duruyorlardı.

Eve girdiğimizde Ebru, "Ali tamam, bırak artık," dedi. Sesi biraz daha gür çıkıyordu. Aptalca yüzüne bakıp onu yere bıraktım. Yüzü gözü bembeyazdı. Ebru ayakkabısına uzanıp çıkarırken, "Ben hallederim bırak!" dedim sertçe. Dizlerimin üzerine eğilip

ayakkabı tokasını çözdüm. Bileğinden tutup ayağını yukarı kaldırdım ve ayakkabıyı çıkardım. O sırada gözüme hafif kan bulaşmış eteği takıldı. Yırtmacı maşallah kıçına kadar çıktığı için kumaşı tutup sola, yukarı doğru kaldırdım. Teni sürtünmenin etkisiyle çizilmiş bir iki yeri kanamıştı. Temizlenip tentürdiyotla halledilebilirdi. Tabii onu biraz korkutmanın bir zararı olmazdı. "Of bu ne?" dedim yüzümü buruşturarak.

Ebru kafasını bana doğru eğip, "Çok mu kötü? Dur bakayım," derken, "Yok bakma, kan var!" dedim ve hızlıca diğer ayakkabısını çıkarıp ayağa kalktım.

"Hastaneye gidelim," dedim onu kollarıma alıp yüzünü okşarken. Ebru, "Abartma Ali, çok acımıyor bile," dedi. Ulan bu kız nazlanmayı hiç bilmiyordu.

"Hadi yürü!" diye ondan kopacakken, "Ali dur! Saçmalama alt tarafı derim kalkmıştır. Ben doktorum, unuttun mu? O kadar eğitimim var," diyerek bana sarıldı ya amacıma ulaşmıştım. "İyi de bayılıp kalacaksın şimdi," dedim.

"Sen ne güne duruyorsun? Bir işe yararsın işte!" diye gözünden bir damla yaş akınca benden kurtulup yatak odasına geçti. İçim eriyordu ağlayışına ve bu beni daha sinir ediyordu.

Yatak odasına girmemle onu kollarıma alıp, "Sana... Sana bir şey olsaydı..." diye kurduğum cümlenin gerisi yoktu. Geçmiş aklımda belirirken bir kere daha buna dayanamayacağımı biliyordum.

Ebru bana sarılırken, "Kurtulurdun işte, dedin ya kurtulmam lazım diye!" diye hıçkırdı. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp bir iki saniye onu seyrettim.

"Ulan senden kurtulmak isteyen benim gibi olsun!" dedim. Dudaklarına uzanıp onun dolgunluğunu ağzımın içinde hissederken ellerim elbisesinin fermuarını buldu. Usulca aşağı doğru indirirken, "Hadi seni şu seksi elbisenden kurtaralım," dedim.

Ebru bana itiraz etmedi. Uslu uslu yardım etti. Elbisesi bedeninden aşağı doğru kayarken yine enfes bedeniyle karşımdaydı. Onu döndürüp yaralı kalçasına bakmak için eğildim. "O kadar kötü değil ama bir süre canın yanacak," dedim sinirle. Tabii o güzel bacaklarını süsleyen ince çoraplarını tutan jartiyerle içim gıcıklanmıştı.

"Sen ve jartiyer... Olmazsa olmaz," dedim kafamı kaldırıp istekle ona bakarken. Ebru, "Çok komik!" dedi gözlerini kısarak. Yine onun yörüngesine girmiş, kölesi olacak haldeydim. Büyülüyordu beni, aklım onun yanında sıfırlanıp yer gök o oluyordu ya benim hâkimiyet buraya kadardı. Yatağa oturup onu kendime çekerken arkasını dönmesini sağladım. O ince belini saran jartiyerin kopçasını çıkarırken, "Bu güzel şeyin benim için olduğunu bilmek harika bir his," dedim.

"Çok değil yarım saat önce beni başkasıyla yakıştırıyordun. Kimin için olduğu seni ilgilendirmez," dedi meydan okur gibi.

Suçluydum ve şu an sinirime engel olmalıydım. Teninde dolaşan parmaklarımı usul usul gezdirmeye devam ettim. Kopçaları teker teker parmaklarımı her yerine sürte sürte çıkarırken diz çökmüş bacaklarını kaplayan ince çorabı çıkarıyordum. Ebru nefesini tutmuş beni seyrederken ayağa kalktım.

"Benden başka kimse soluduğun havayı bile soluyamaz. Sana söylemiştim," dediğimde onu kollarıma almıştım.

"Bu zorbalıkların hiç bitmeyecek değil mi? Ama sana boyun eğeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun," derken dudaklarıma uzanan oydu. Beni deli edercesine ağzımın içinde gezinip dudaklarımı dişleriyle acıta acıta öptükten sonra, "Ben duşa giriyorum. Ben senin yerinde olsam çıktığımda burada olmazdım," dedi ve benden kurtulup banyoya girdi.

Sırıtırken telefonumu alıp Tarık'ı aradım. Açar açmaz, "Adamlardan bir haber var mı?" diye sordum. "Şey abi... Adamlar... Şey..."

dedi. Tabii bana gelen geldi. "Ulan sen ne zaman kekeme oldun? Söylesene!" diye bastım fırçayı.

"Abi arada kalmak ne zormuş. Adamlar yakalandı. Depoya çekin, dedi Bekir abi. Ben de şimdi oraya geçiyorum," dedi.

"Lan ben sana söyleme demedim mi? Kapat lan telefonu!" diye bağırıp kapattım. Deliye dönmüştüm. Bekir'i aradım o hırsla. "Söyle gülüm!" diye açtı telefonu. Ulan bu Bekir gerçekten git gide çekilmez biri oluyordu.

"Benden ne saklıyorsunuz? Ali bilmesin, Ali duymasın bu ne abi!" diye sinirle sordum.

"Ulan tek biz mi bir şey saklıyoruz? Aylardır Ebru'nun evinde yatıp kalkıyorsun. Gıkımız çıkmadı. Önce sen ver hesabını!" dedi ya pes dedim.

"Ben daha ne desem boş," dedim.

"Gel sen gel, konuşuruz. Ebru iyi mi?" dedi.

"İyi iyi. Geliyoruz," diyerek telefonu kapattığımda Ebru banyodan çıkmış endişeyle beni seyrediyordu.

Onu elinden tutup, "Hadi gel şu yarana bakalım sonra gidiyoruz," dedim.

"Nereye?" diye sordu onu havlusundan kurtarıp kurulamaya başladığımda, "Ali dursana çocuk gibi. Zaten canım yanıyor," dedi.

Önünde durup, "Peşinde kim var biliyorsun değil mi?" diye sordum gözlerine bakarak. Ebru, "Bunun cevabı bende değil Ali. Ayrıca benim peşimde kimse yok," derken gözlerini kaçırdı. "Peki, nasıl olsa bu gece öğreneceğim," dedim ve makyajı silinip geri gelmiş çillerine bakıp, "Sen bu çillerle daha güzelsin," dedim.

"Yine başlama Ali. Çillerim beni ilgilendirir."

"Ulan ne Ebru'ymuş be! O beni ilgilendirir, bu beni ilgilendirir. Ona karışma Ali! Buna karışma Ali! Bostan korkuluğu muyum lan

ben? Senin her şeyin beni de ilgilendiriyor. Bunu o kırmızı kafana sok," dedim.

Ebru kafasından ateş çıkar gibi, "Sen bana ne dedin?" diye üzerime yürürken elimdeki havluyu alıp bedenine sarmıştı bile.

"Ne dedim lan yine?" dedim ama tırstım yeminle.

"Sen bana kırmızı kafa mı dedin?" diye haykırdı.

"Hayır, demedim," dedim ellerimi havaya kaldırarak.

"Ne dedin peki? Hiç özel hayatım diye bir şey kalmadı ya! Yeter ya!" diye gerisin geri bağırdı. Ben hayatında değilmişim gibi konuşuyordu ya bütün ayarlarımla oynuyordu. "Başlatma lan özel hayatına! Özel hayatmış! Bitti kızım o iş. Benden sonra özelin mözelin yok işte. Hâlâ özel hayat diyor ya!" diye bağırdım. Sabaha kadar o bağıracak ben bağıracaktım. Buna bir dur demeliydim ama nasıl?

Ebru, "Ne zorbalığın biter ne eşkıyalığın. Sana laf da yetişmez. Üşüdüm ben, giyinmek istiyorum," dedi kırgınca.

"Varla yok arası elbiseyle üşümüyordun ama. Gel şu kalçana bakalım," diye ona doğru bir adım atmamla Ebru'nun, "Yarın Özkan bakar," diye beni kışkırtır gibi gözlerini kısması kastiydi ama gel sen bunu bana anlat.

Onu havlusundan yakalayıp, "Gözlerini oyarım bakamaz. Ellerini keserim dokunamaz. Şu tentürdiyot nerede?" derken sırıtıyordum. Ebru, "Batikon var evde tendürdiyot mu kaldı? Gerek yok baktım ben," dedi.

"Doktor hadi!" dedim bağırarak. Ebru sinirle benden kurtulurken, "Banyoda, çok istiyorsan git al!" dedi. Ters ters bakarak gidip aldım tabii. Elimde pamuk, içeri girdiğimde Ebru uzun bol bir etek giyiyordu. "Ulan niye giyindin?" diye sordum.

"Ali buna izin vereceğimi düşünüyorsan çok beklersin. Canım yanıyor zaten," dedim. Ona doğru bir adım atıp, "Zorla ya da seve seve..." dediğimde hatun gözlerini devirip yatağa yüz üstü uzanıp

eteğini kaldırdığında nefes alamıyordum. "Manzaraya bak! Sen iç çamaşırı giymedin mi?" diye sordum.

"Nasıl giyebilirim? Canımı yakıyor. Bir süre böyle," diye çemkirdi.

Yatağa oturdum ve pamuğa batikonu döküp yavaş yavaş yarayı temizledim. Ebru kasılıp durdu ama sesi çıkmadı. O kasılıp canı yandıkça, "Ulan şerefsiz, ulan onun bunun çocuğu ben seni elime geçirince göreceksin sen! Kim ulan bu orospu çocukları?" diye söyleniyordum. Ebru, "Beni korkutuyorsun Ali. Küfredip bağırmaktan başka bir şey yapma tamam mı?" diye kalkmak istedi.

Kederle, "Suyu görmüş, iyice açılmış yaralar," diye yüzümü buruşturdum. İçim gitti ama çaresizdim.

Ebru ben üzüntüden ölürken, "İzi kalır mı?" diye sordu kıkırdayarak.

"Ulan mahalle yanıyor, orospu saçını tarıyor," diye çıktı ağzımdan. Ebru bir sessizliğe gömüldü. Tam öyle demek istemedim, diye kendimi savunacaktım ki, "Bu atasözünü hiç duymamıştım. Küfür içerdiği için olmalı," dedi ya dudaklarımı ısıra ısıra güldüm.

"Demek ki senin de bilmediğin bir şeyler varmış," dedim bozmadan.

Canımdan can kopmuş gibi, "Az kaldı," diye diye uğraştım durdum. Ne zaman sonra, "Bitti," dedim ama yatakta beni çağıran manzaraya dayanamadım. Kalçasına eğilip dolu dolu ısırmamla biraz olsun iyiydim.

Ebru, "Ya hiç ısırarak insan mı sevilir? Bunu sende görüyorum ilk kez!" diye eteğini kapatıp kalktı. O huysuz huysuz üzerini düzeltirken ben hayran hayran onu izledim.

Aşk ona ağlayanlar içindir...

Yarım saat sonra evden çıkmış, asansördeydik. İstemsizce sırıtıyordum. Ebru, "Ne gülüyorsun?" diye baktı merakla.

"Seni ne zaman öpsem dudakların çillerinle aynı renk oluyor," dedim, o an onu koynumdayken hayal ettiğimi inkâr etmeme gerek yok.

Ebru bir adımda yanıma gelip boyunu bana doğru yükseltip, "Ya sen benimle niye dalga geçip duruyorsun? Yok çillerine ne yaptın? Yok saçını ütüledin mi? Yok şuran şu renk! Beğenmiyorsan..." diye çemkirdi.

"Ölüyorum lan senin için, ölüyorum! Daha ne desem seni memnun eder?" dediğim anda eli kalçasına gitti. Kaşımasıyla yüzü buruştu.

"Acıttın. Üflesek mi?" diye sordum çare olsun diye.

Ebru sırıtırken, "Senin bir tanımın var mı acaba? Benim kelime haznemde yok çünkü," derken uzanıp boynumu koklayarak öptü.

Ben düşmüşüm kalçasının derdine, "Bir krem falan mı sürseydik acaba?" diye kederle sordum.

"Ben yarın hastanede yaptırırım," dedi ya yine benim cinler tepeme toplandı.

"Bana bak o Özkan oranı buranı ellerse koparırım o elini!" dediğimde gerçekten ciddiydim. Ebru bana hayretle bakıyordu. "Senin o güzel poponu artık ancak ben ellerim," dedim pis pis sırıtırken.

O sırada asansörün kapısının açılmasıyla bizim çocuklarla burun buruna geldik. Hepsi sıralanmış ellerinde uzun namlu taramalılarla bekliyorlardı.

"Ne o savaş mı çıktı?" diye sordum sinirle. Hepsi bir ağızdan, "İyi geceler abi!" derken Ebru'nun elini tuttum.

Ebru, "Bu da ne? Bir gören olsa ne deriz?" diye sordu ama elimi sıkı sıkı tutuyordu.

Benim korkularım iyice su yüzüne çıkmıştı. "Hadi hayırlısı var bir şey de öğreneceğiz birazdan," dedim sinirle.

Yol boyunca Ebru pencereden dışarıyı seyretti. Aklında ne varsa düşünüp durdu. Gece saat yarım gibi Zekeriyaköy'deki evin önünde durduğumuzda telefonum çalıyordu. Arayan Levent. Açmadım telefonu, indik arabadan.

Ebru'ya, "Geç sen, geliyorum ben," dedim ama, "Sensiz öldürsen girmem içeri. Herkes öğrendi değil mi?" diye sordu sinirle.

"Lan beni deli etme gir içeri! Kim neyi öğrenecek?" diye bağırdım.

Ebru, "Tabii doğru, ortada bir şey yok ki! Sadece sen ve isteklerin!" diye gerisin geri bağırdı.

"Bir çenen dursun! Siktin ulan kafamı!" dediğimde Ebru'nun hiddeti gözlerinden okunuyordu. "Seni tanıdığım güne lanet olsun!" diye bağırırken gözyaşları akıyordu.

Tam ona doğru bir atıp onu bedenimle arabanın arasına sıkıştırmıştım ki Duygu'nun, "Ali'm yeter!" diye bağırışıyla durdum.

"Seninle işim bitmedi!" diyerek ondan uzaklaştım.

Ebru gözyaşlarını silerken Duygu'ya doğru yürüdü. Telefonumu çıkarıp Levent'i aradım. "Söyle Levent."

"Ali merak ettim, bekliyoruz neredesiniz?" diye sordu.

"Geldim evdeyiz," dedim ama burnumdan soluyordum.

İçeri girdiğimde evin ölüm sessizliğine gömülmüş bir hali vardı. İçim sıkıldı. Salona girdiğimde herkesin bakışlarıyla karşılaştım. Ebru kalçası yüzünden koltuğun kenarına yamuk oturmuş öylece dururken yüzü gözü ağlamaktan kıpkırmızıydı. Sedat'ın oturduğu koltuğun önünde bir sehpa üzerinde bir şişe rakı, yanında beyaz peynir. Demek konu büyüktü.

Cihan beni görmesiyle ayağa kalktı. "Hoş geldin Ali!" dedi ama devamını getirmedi. Bekir oturduğu yerde dikleşirken Levent yüzüme bakamadı bile.

"Selamünaleyküm!" dedim alayla.

Sedat, "Gel Ali'm, gel!" dedi kederle.

"Geldim Abi," dedim ve Ebru'nun oturduğu ikili koltuğa oturdum. Hatun yüzüme bakmadı.

Sedat, "Ebru, geç kızım sen içeri. Duygu hadi hepiniz içeri, yeter üzüldünüz," dedi.

Ebru tam kalkacak elini tuttum ve, "O da her şeyi biliyor belli. Kalsın," dedim.

Sedat sinirle, "Ulan bizim yüzümüzden yeteri kadar perişan oldu zaten. Neyi biliyor kız?" diye çıkıştı.

Bekir, "Sedat tamam. Kalsın Ebru, yüzleşsin Ali'yle. Gerçi yüzleşecek bir şey yok. Biz ne dersek onu yaptı da bu hayvan anlamaz delirince kızdan çıkarır hıncını," dedi.

Ebru'ya baktım sinirle. Tepkisizdi.

Duygu, "Sedat konu bizi de ilgilendiriyor. Bu sefer bizi kapı dışında bırakma lütfen," dedi. Sedat, "Allah göndermiş dünyaya çek Sedat! Çek diye! Kalın ulan kalın. Sonra sabaha kadar uyumayın," diye söylenirken ortamın gerginliği beni daha bir geriyordu. Sedat'ın yüzü beton gibiydi aynı Bekir gibi. Belli yeni gelmişler. Hâlâ üzerlerinde takım elbise vardı. Selma artık dayanamadı sanırım, "Ebru iyi misin? İçecek bir şey ister misin? Yüzün bembeyaz," diye sordu.

"Ben iyiyim gerçekten. Burnum tıkandı o kadar," dedi. O çok ağlayınca tıkanırdı burnu. Selma, "Çıkarsana ceketini, burası gerçekten sıcak," dedi.

Ebru, "Yok kalsın, birazdan kalkarım zaten," dedi ya herkesi unutup, "Otur oturduğun yerde, nereye gidiyorsun?" derken tepkim fazlaydı.

Ebru, "Kalmıyorum işte! Ne yapacaksın, zincire mi vuracaksın?" diye çemkirdi.

Sedat, "Yavaş çocuklar yavaş! Ebru biz seninle ne konuştuk? Bu mevzu bitene kadar ne dersem yapacağına söz vermedin mi?" diye sordu anlayışlı bir ses tonuyla.

Ebru, "Evet ama bir sorun çıkmadı ki. Burada kalmamı gerektirecek bir şey yok," dedi. Tabii yine sıra bendeydi. "Ulan daha ne sorun çıkacak? İlla ölmen mi gerek?" diye kendimi kaybetmişken Ebru gözlerini kapattı ve Sedat'a, "Siz beni korumayın gerçekten ya da birinden koruyacaksanız Ali'den koruyun. Bakın o zaman bütün sorunlar nasıl çözülüyor," dedi sinirle.

Ağır olmuştu ama hak etmiştim de.

"Bana bak yine ayarın kaçtı senin. Bundan sonra ancak tuvalette uzaklaşırsın benden," diye bağırdım.

Sedat dayanamadı tabii, "Ali! Bağırıp durma kıza. Kendine gel!" diye kükredi.

İşin boktan yanı Ebru'nun o güzel yüzüne öfkeyle de olsa bakarken bile ona sarılmayı düşlüyordum.

Ebru bıraktı benimle uğraşmayı, Sedat'a meramını anlatır gibi, "Ya zaten adamlar havaya ateş açtı. Bence bize değildi. Sarhoş bile olabilirler. Hani şu şehir magandaları var ya kesin onlardandılar," dedi masum masum.

Bir yanım ona sinir olurken diğer yanım ağzını yüzünü öpmek istiyordu, iyice dengesizleşmiştim. Çenem dursa iyiydi de yıllar geçti

öğrenemedim gerektiğinde susmayı. "Vay be! Hatun sanki her gün kurşun yiyor," dedim alayla.

Ebru benden tiksinir bir bakışla, "Ya seninle konuşmuyorum, sussana azıcık!" diye bana yine çemkirirken.

Duygu, "Ay en sevdiğim iki âşık, kafaları karışık, birbirlerine bağırıp duruyor," dedi.

Ebru intikam soğuk yenir hesabı, "Aşk mı? Ali'yle? Allah yazdıysa bozsun, değil mi Ali?" diye gözümün içine baktı.

Tam bir şey diyeceğim Bekir lafı ağzıma tıkar gib"i, "Ali bak sonradan pişman olacağın şeyler söyleme, bu sefer arkanı toplamaya hiç niyetim yok ona göre. Duygu toplar mı? Beş çocukla zor. Selma zaten tövbeli bu işlere girmez. Sedat'a kalırsın vallahi," dedi sırıtarak.

Cihan, "Ben zaten Allah sizi inandırsın Ebru'yu çok sevdim. Çiçek'ten ayırmam. İlk görüşte kanım ısındı," dedi ama herkes susup anlamsızca Cihan'a baktı.

Tabii en çok hayrete düşen Cihan tarafından boğazı sıkılan Ebru'ydu. Sedat gülmedi ama gamzelerini gördüm.

Bekir, "Ulan Cihan sana birkaç ameliyat daha mı yaptırsak?" diye sorarken gülüyordu.

Biz unuttuk derdimizi makara yaparken, "Konumuza dönelim. Adamlar öttü mü?" diye sordum.

Geldiğimizden beri sessizce oturan Levent, "İpsiz sapsız serseriler, önemli olan şu; birisi Ebru'nun ne zaman, nerede olacağını ötmüş, resmini göstermiş, ellerine iki üç silah tutuşturup salmış evin önüne. Vallahi Tarık bayıltana kadar uğraşmış başka bir şey söylemediler diyor. Birazdan ben de gider üstlerinde biraz çalışırım. Bakalım bir şey çıkacak mı?" dediğinde Ebru'ya kaydı gözüm. Dehşetle Levent'e bakıyordu. Bizim ortama öyle yabancıydı ki...

Sedat sıkıntıyla ayağa kalkıp sağa sola yürürken, "Abi ne zamandır birbirimizden bir şey saklar olduk? Başka bir şey var değil mi?" diye sordum.

"Var Ali'm var da neyi neresinden tutup sana anlatacağımı bilmiyorum," dedi.

Bekir, "Senin bir suçun yok. Beklediysen onların iyiliği içindi. Ali ve Cihan iyileşsin ondan sonra, demedik mi? İyileşsinler, şirazeleri dengeyi bulsun. Tekrar bize omuz versinler diye beklemedik mi? Ebru'yu korumaya da bu yüzden karar vermedik mi?" dedi.

"Bizim işlerle Ebru ne alaka?" diye sordum. Bekir arka rafta duran zarfı aldı ve bana uzattı.

Ebru fısıldayarak, "Çok etrafa saçma istersen!" dediğinde onu zarfı açana kadar anlamadım. Zarfta Ebru'yla beraber her halimizin yüzlerce fotoğrafı vardı. Yürürken, kavga ederken, bakışırken, arabaya binerken, öpüşürken... Resimleri toparlayıp zarfa koydum ve Ebru'ya uzattım. Ebru'nun yüzü kıpkırmızı oldu ama resimleri alıp görmemiş gibi yapmayı tercih etti.

Kanım çekilmişti. Ellerim buz gibiydi. Acaba Ebru'ya takmış ruh hastası biri mi vardı, diye düşünürken daha büyük bir sorun olduğunun farkındaydım.

"Kim bu? Belli mi?" diye sordum ama niye Cihan olayın içindeydi? Niye benim düzelmemi beklemişlerdi? Diye düşünmeden edemedim.

Sedat, "Belli ama öncelikle sana söylemem gereken bazı şeyler var. Bu konuyu bilen herkesten saklamalarını ben istedim. O yüzden öğrendikten sonra lafın varsa gelip bana söyleyeceksin," dedi gözlerime bakarken.

"Bu kadar ciddi ha!" dedim.

Sedat, "Öyle ayarsız, öyle perişandın ki söylemek için ha şimdi ha sonra diye bugüne geldik," dedi.

"Abi tamam. Neyse ne! Sen doğrusunu yaparsın zaten," dedim ama panik halindeydim. Sedat ne söyleyecekse zorlanıyordu. Bekir, "Sedat doğrusunu yapar da olacağın önüne geçemedik," dedi.

"Tamam, hadi anlatın öldüm meraktan," dedim.

Sedat, "Aslı'nın vurulduğu gün Ebru telefonda konuşurken Kaan diye bir isim duydum ağzından..." diye cümleye başladığında ensemden aşağı ter boşandı. Her yanım uyuşmuştu. "Kaan yaşıyor mu?" derken ayaklandım.

Sedat, "Otur Ali! Bak Allah yarattı demem, alırım ayağımın altına. Zaten anlatması bir o kadar zor," dediğinde ellerim yumruk olmuş, nefes alamıyordum.

"Abi al ayağının altına! Al! O herif benim ömrümü aldı benden. Çocuklarımı annesiz bıraktı!" diye haykırırken ağlasam yaşım akmaz, bağırsam sesim çıkmaz.

Duygu gözyaşlarıyla gelip bana sarılırken, "Tamam Ali'm! Sakin ol lütfen, bak çocuklar yukarıda. Duymasınlar," dedi.

Ellerim titrerken masadan sigara paketine uzandım ama paketten sigarayı zor çıkardım. Bırak ellerimi, dudaklarım bile titriyordu. Kalbim nasıl kan pompalıyorsa bedenimde atmayan damar yoktu.

Sesimin nasıl çıktığına aldırmadan, "Yaşadığını söyle bana!" diye psikopat gibi haykırdım.

Sedat, "Bizim çocuklar öldü diye onu morga atmışlar. Ebru'ya haber gitmiş morgda canlı biri var diye, tesadüfen öğrendim. Onu morgdan çıkartıp senin için yaşattım. Sen hesabını gör defteri sen kapat diye ama kaçtı şerefsiz," dediğinde Cihan bana fırsat bırakmadan, "Kaçtı mı? Nasıl?" diye araya girdi.

Sinirle Cihan'a döndüm ve, "Sen yaşadığını biliyor muydun? Ulan söyleseydin ya!" diye bağırdım.

Sedat, "Ali! Ben saklı kalsın istedim," diye geri bağırdı.

Duygu yerinden kalkıp Sedat'ın yanına gitti. "Sedat çocuklar..." dedi.

O sırada Ebru'yla göz göze geldim. "Sana geldiğimde söylemeliydin. Morgdaki adamın Kaan olduğunu biliyordun," diyerek öfkemi kustum.

"Şimdi ne söylememi bekliyorsun? Özür dilerim, söyleyemedim," dedi bin bir tafrayla. Öfkem dinmek bilmiyordu. "Nasıl bir yalancısın sen? Bana o gün çok iyi oynadın lan!" diye avaz avaz bağırırken Ebru hüsranla bana bakıyordu.

Bekir, "Kıza biz söyletmedik diyoruz sana. Bunun nesini anlamadın?" diye sakince konuşurken benim gözüm Ebru'daydı.

Ebru beni takmayan bir tavırla Sedat'a döndü. "Her şey ortaya çıktığına göre ben evime gidebilir miyim?" diye sordu.

Sinirle, "Siktir git lan nereye gideceksen! Tutturdun ev diye!" diye avaz avazdım. Öfkem dinmek bilmiyordu. Ebru karşımda ayakta gözlerimin içine bakarken Duygu aramıza girdi.

Gözlerinden yaşlar akarken, "Hiç değişme, ders de alma! Aslı'ya yaptıklarının aynısını Ebru'ya da yap! Olur mu Ali? Aferin sana!" diye söylendi.

Ebru gözünden akan yaşı sildi ve, "Duygu lütfen. Ali her ne yapıyorsa ona bu izni veren benim. Benim için kavga etmeyin. Benim sizden tek ricam bu yaşananları babamın öğrenmemesi, zaten kalbi rahatsız. Öğrenirse kahrolur. Bu olay kapanana dek her dediğinizi yapacağım ama burada kalmak istemiyorum. Gerekirse korumalar benimle kalır," dedi.

Öyle sinirliydim ki, "Ya burada kalırsın ya da ben nereye sen oraya!" dedim.

Sedat, "Ali yeter! Ebru korumaların seninle gelmesi demek canlarını tehlikeye atmaları demek. Buna razı gelecek misin?" diye sordu.

Ebru bir şey diyemedi. Sedat, "Çok sürmez kızım zaten. O şerefsizi yakalamama çok az kaldı," dedi.

Ebru'nun, "İyi ama..." diye başlayan sözünü Sedat, "Aması falan yok Ebru, hepimiz biraz günlük yaşamımızdan ödün vermek zorundayız," diyerek kesti.

"Hastaneye gidebilecek miyim?"

"Bir süre hayır. Orada seni koruyamayız."

"Kime ne derim? Hastane..."

"Hiçbir şey senin canından kıymetli değil. Anlaşılan Kaan pezevengi Ali yüzünden sana takmış durumda," dediğinde Ebru sessiz kaldı.

Cihan, "Peki Kaan nasıl kaçtı? O depodan bırak Kaan'ı, Osman bile kaçamaz," diye sordu.

Sedat iyice tükenmişti belli. Rakısını doldururken Bekir anlatmaya başladı.

"Depo bir şekilde polis baskını yiyecekti. Hoş bulamazlardı ya. Bilgi gelince ne olur ne olmaz diye boşalttık orayı. O ara nasıl kaçtı bir fikrimiz yok çünkü bizim çocukların hepsi öldü. Sonuç, Kaan ortada yok."

Cihan, "Ben onu gördüğümde hiç kaçacak bir hali yoktu," dedi.

Bekir, "Sedat, Ali iyileştikçe onu rahat bıraktı. Sanırım o arada gücünü topladı," dedi.

Kime, niye kızayım? Kime ne desem boş, beynim uyuşmuş, düşünemez haldeydim.

"Kimler biliyordu yaşadığını?" diye sordum ruhsuzca.

Bekir, "Ulan ne önemi var? Mimleyip yüzümüze mi tükürecek-sin?" diye sordu sertçe.

"Abi yok. Biri mi yardım etti acaba diye..." dedim.

Bekir, "Haberi olan çok kişi yok. Tarık, Levent, Sedat, Cihan, Ebru, ben ve Serdar," dedi.

Sedat, "Elbet bir yerde açık verecek. Tanıdığı herkesi aldım. Gerçek ailesine ulaştık. Onları da alacağız birkaç güne," dedi.

Selma, "Benim anlayamadığım tek şey neden Ebru? Bu adam seni öldürmek istemiyor muydu? Duygu neden değil?" diye sordu.

Bekir, "Hadi Selma, geç oldu. Ebru da yorulmuştur," dedi gergince.

Ebru, "Her şeyi konuştuk ve ben de *neden ben* sorusuna cevap istiyorum," dedi.

Sedat, "Benim yüzümden," dedi kederle.

Bekir, "Senin yüzünden falan değil, yeter içim şişti ha! Selma ben açım daha yemek yemedim. Ebru sen aç mısın babam?" diye sordu.

Ebru, "Teşekkür ederim. Ben..." dediğinde, "Sabah kahvaltıyla duruyordur yine," dedim ağzımın içinde.

Ebru bana ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi çünkü Duygu, "Yıldız hadi gelin Ebru'yla, masa hazırdır zaten. Ebru pişi sever misin?" diye sordu.

Yıldız, "Duygu yapma gece yarısı ya!" diye isyan ederken Ebru onlara uzaylı gibi baktı. Kızların hepsi çıktıktan sonra, "Neden Ebru?" diye Sedat'a baktım.

Sedat bir büyüğü devirmiş koltuğa yayılmış otururken, "Bir sene boyunca 'Ali için! Aslı için!' diye diye iliğini kemiğini kuruttum. Senin adını duydukça sanırım aklına kazındı. Şimdi senin için kıymetli olan ne varsa elinden alıp canını yakacak puşt!" dedi kederle.

Cihan, "İstese bu akşam sizi öldürürdü. Acı çekmemizi istiyor. Artık bu olay onun için iş olmaktan çıktı. Belli ama bu bizim işimizi kolaylaştırır," dedi.

"O zaman onu bulup cehenneme göndersek iyi olacak," dedim dişlerimi sıkarak.

Sedat, "Hadi sabahtan beri iç iç içim kurudu. Gidip yemek yiyelim. Ali sen de hareketlerine dikkat et, beni çileden çıkarma. Kuş kadar kız. Gözünün yaşı yüzünü yıkıyor."

Cihan, "Abi ne kuş kadar kız? Görmüyor musun? Ali'yle çat çat kavga ediyor. Deli o deli," dedi.

Bekir, "Ulan çelik yelek, sen ve senin o güler yüzlü karın çok mu akıllı?" derken konuşulanları salonda bırakıp bahçe tarafına geçtik.

Masa kurulmuş bizi bekliyordu. Ben elimi yüzümü yıkamak için içeri geçtiğimde Yıldız ve Ebru oturmuşlar merdivenlere konuşuyorlardı.

"Kırılma bana Yıldız. Ortada bir ilişki yok gerçekten yok. Ali'yle ilişki yaşamak cehenneme bilet almak gibi. Sen de gördün halimizi. Aramızdaki her neyse bir adı yok. O yüzden sakladım çünkü ben bile bir isim koyamadım. Sana ne diyecektim? Ne anlatacaktım? 'Ben bu adamı ilk gördüğüm andan beri aşığım' mı? Aşk yetmiyor ki. Beni tanırsın, hayal peşinde koşmam ben. Gerçeklerle yaşarım. Bu halde bile aptal âşık olamıyorum. O yüzden söylemedim. Hep biliyordum olmazları da işte... Hayır diyemiyor insan. Sonra iki gözün iki çeşme aşağılanıp duruyorsun."

"Aşk güzel şey yine de..." diye kıkırdadı Yıldız.

"Aşk acizlikten başka bir şey değil. Tek taraflı hiçbir işe yaramıyor. Bunu çok güzel öğrendim ve bu şekilde yaşamaya hiç niyetim yok."

"Lütfen bu kararını bir daha düşün. Kötü bir dönem. Ali düzelince..." dedi Yıldız.

"Ali'nin bir tarafı hep Aslı'da kalacak ve ben bir ölüyle savaşamam. Kendim için istediğim yaşam bu değil. Zaten bu geceden sonra onu affedebileceğimi sanmıyorum," diye gözyaşlarını silerken Yıldız, "Aman sana başka aşk mı yok? Etrafın hep erkek doluydu. Nasıl mutluysan öyle yaşa canım arkadaşım. Hadi gel yemek yiyelim, acıkmış olmalısın," diye onu teselli etmeye çalışıyordu.

"Benim başım çok ağrıyor. Biraz uzansam..." dedi Ebru.

Yıldız, "Tabii ya için çıktı ağlamaktan," dedi.

Yıldız bahçe tarafına geçerken Ebru yukarı çıktı. İçimde beni yanına gitmek için yiyip bitiren o duyguyu bastırmak için Halil'in odasına gittim. Kıçını dikmiş havaya, ağzında emzik uyuyordu. Ebru bir yerde haklıydı. Bir yanım hep Aslı'da kalacaktı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Ebru benim olmadığım kadar gerçekçiydi. Ben ne yârdan geçiyordum ne serden, diye düşünürken kapı açılıp içeri Sedat girdi. Usulca geldi yanıma.

"Hayırdır abi?" dedim alay dolu fısıltıyla.

"Ulan ben her gece buradayım ne hayrı? Asıl sana hayırdır?" dedi ama bana vurdu vuracak.

"Her şey arapsaçı. Daha ne olsun?" dedim ama O Sedat'tı. Ben daha konuşmadan anlardı beni.

"Zorlaştıran sensin Ali," dedi Sedat gözleri Halil'de.

"Tamam abi söyle, ne yapayım? Yemin ederim ne dersen yapacağım."

"Ulan seni on yaşından bu yana tanırım. Şu öfken bitmedi be Ali'm. Evet, hayat adil değil kabul ama bıkmadın kendinle savaşmaktan."

"Abi yapma gözünü seveyim," dedim haklı olduğunu bile bile.

"Şu sübyan bile hazır Ebru için de sen değilsin. Ben baştan beri bu yüzden kızdan uzak dur dedim sana. Hadi götün yiyorsa uzak dur ondan. Ama duramazsın.... Neden?" diye susup bana baktı.

"Neden?" diye sordum ama cevabı söylemese iyiydi.

"Neden olacak? Sen Ebru'yu eşek gibi seviyorsun. Kendini bile kandırırsın da bizi zor be Ali!"

"Yediremiyorum abi! Aslı..."

"Aslı öldü Ali. Bunu kabullen artık," derken acı çektiği yüzünden anlaşılıyordu. Ben sessiz kalıp konuşulanları hazmederken Sedat, "Madem öğrendin yarın al Levent'i ve Cihan'ı yanına, siktir git Iğdır'a, bul getir Kaan'ın ailesini buraya," dedi.

"Vallahi mi? Iğdır ne alaka?" diye sordum gözlerim patlamış.

"Kaan ailesinin peşine düştüğümüzü anlar anlamaz onları Avrupa'ya kaçırmak istedi. Tabii benim sayemdi kaçıramadı. Sonrasında kovalamaca başladı. Şu an Dilucu sınır kapısından Azerbaycan'a kaçırmak istiyor."

"Kaan onlarla mı yani?"

"Hayır, yanlarında onlara yardım eden bir kişi var," diyerek derin bir nefes aldı. Yine çıkmaza düşmüş bir hali vardı.

"Abi yoruldun bu işlerden değil mi artık?" diye sordum.

"Yoruldum be Ali. Hem de nasıl yoruldum. Ama bizim de lanetimiz bu. Vatan yahut Silistire..."

"Bilmediğin de yok yani!" diye sırıttım.

Sedat, "Neyse! Hatırlarsın 2014' te işimize gelmeyen bölge liderlerini zamana yayıp hepsini yok etmiş, yerine benim önerdiğim adamları getirtmiştim. Sakallı, Sinek Rahman, Bavulcu Davut'u ve birkaç kişiyi eşek cennetine göndermiştik. O günden bugüne kurduğum düzen tıkır tıkır işliyor," dedi.

"Nasıl unuturum? Şu senin komutanını Akdeniz'in başına geçirmiştin," dedim.

"Hay yaşa!" dedi Sedat gamzelerini gösterirken ve devam etti. "O zamanlar aldığımız karar öldürdüğümüz başların ailelerini mağdur etmemekti. İşte iyilikten maraz böyle doğuyor. Kaan o zamanlar ne yapıp ne ettiğimizi izlemiş ki şimdi bu şerefsizlerin oğullarını, kızlarını gaza getirip onlardan yardım alıyor. Şu an Kaan'ın ailesinin yanında Sakallı'nın en has müritlerinden biri var. O kaçışlarını planlıyor. İşin komiği adam eski Mossad ajanı. Osman olmasa zordu ama çözdük olayı. Son bir aydır orada Osman. Sona geldik gibi."

"O zaman Cihan'ı da alırım yanıma. Körelmiştir o şimdi şirkette. Bir can suyu vereyim ona," derken keyfim yerine gelmişti.

"Şerefsiz geç dalganı sen! Yakındır köpek gibi Ebru diye gelip bana ağlaman," derken bir sessizce odadan çıkıyorduk.

Haklı mıydı? Yorum yok...

Bindiğin dal...

Sedat'tan ayrılıp odama geçtim. İştah falan kalmadı yemek yemek için. Uyuyabildim mi? Tabii ki hayır. Neden? Çünkü yanımda Ebru yoktu. Sabaha kadar kedi gibi kapısında döndüm durdum. Girmek için bir sürü bahane buldum. Girmemek adına bir sürü sebep. Saat yedi gibi giydim tişörtü, şortu evin etrafında döndüm durdum. Koştukça biraz olsun kendime geldim.

Tam eve girdim, Ebru giyinmiş elinde çantası, Sedat'la konuşuyordu.

Sedat, "Vakitli git, vakitli gel. Beni pişman etme. Öyle zırt pırt gidemezsin. Toparla işlerini kime bırakacaksan bırak," dedi.

Ebru, "Söz veriyorum çok dikkat edeceğim. Zaten hastaneden dışarı çıkmam. Babam ararsa ona bir süre bir şey söylemeyeceğim. Allah'tan burada değil. Hastanede olmadığımı öğrenirse bir şey uydururum," dedi memnuniyetsizce.

Sedat, "Dikkatli ol. Tarık yanından ayrılmayacak unutma" dedi.

Ebru, "Tamam. Akşam görüşürüz," diye döndüğünde kapıda beni görmesiyle bir durdu. Gözlerini benden kaçırıp bana, yani kapıya doğru yürüdü. Yanımdan geçip gitmek istedi ama izin vermedim. O güzel yüzünü kaldırıp bana baktı. Gözleri dolu doluydu.

"Nereye?" diye sordum ama dudaklarına kaydı gözlerim.

"Hastaneye," dedi.

Sakin ama ciddi bir sesle, "Beni hiç dinlemiyorsun," dedim.

"Geçebilir miyim?" diye sordu ama gözleri yine bana bakmıyordu.

O sırada Sedat, "Ali bırak kızı!" diye seslendi.

"Seninle işim bitmedi Doktor," dedim sakince.

Ebru işte o zaman yüzünü kaldırıp cesurca bana baktı.

"Ama benim seninle işim bitti Ali Aral," diyerek solumdan çekip gitti.

Ulan şimdi peşinden gidip onu bu söylediğine pişman etmek vardı...

Sedat'ın bakışıyla geldim kendime ve yanına gittim.

"Hadi kaldır o Levent'i, Cihan kalktı. Beraber şirkete geçelim. Aldın mı biletleri? Uçak kaçta?"

"Biletleri aldım. Öğlen iki. Şirkete niye geçiyoruz abi, onu anlamadım."

"Ali bu iş ciddi. Çok kan akacak. Ve bu sefer eşiktekine beşiktekine acımak yok. O şerefsiz sadece Ebru'yu değil hepimizi izletiyor olmalı. Buradan elini kolunu sallayarak havalimanına gitmek olmaz. Hep beraber önce şirkete geçelim. Siz Levent ve Cihan'la görünmeden başka bir araçla havalimanına geçersiniz."

Gece sinirden konuşamamıştık.

"Kaç ay önce kaçtı?" diye sordum.

"Dört ay oldu sayılır," dedi Sedat dişlerini sıkarak.

"Ailesi kaç kişi?" diye sordum.

"Bir kız kardeşi, anne ve babası."

"Bunlar ne ayak abi? Hikâyelerini az çok biliyorsun anladığıma göre."

"İt oğlu it! Şimdi mi soruyorsun bunları? Iğdır'da her şeyi öğrenirsin."

"Abi, her şeye tamam da bu cehennemin içinde Ebru'yu niye gönderdin? Otursaydı oturduğu yerde."

"Öküz öküz bağıracağına adam olsaydın da oturtsaydın lan o zaman."

"Benimle ne alakası var?

"Ali, Ebru bizim kızlar gibi değil. Duygu alışıktı bize, başka hayat mı gördü? Bizimle büyüdü. Selma okumuş da olsa abi, baba baskısıyla büyüdü. Ebru'ya bir bak, kız yirmisine gelene kadar dünyada gezmediği yer kalmamış. Senin kaçırdığın bu. Höt zötle o kızı tutamazsın," dedi ya.

"Ne Ebru'ymuş arkadaş! Hepinizi kafaladı ya pes!" diyerek söylene söylene tam merdivenleri tırmanıyordum ki, "Abi siz geçin şirkete ben bir Ebru'ya yetişeyim. Aklım onda kalmasın. Cihan ve Levent'le havaalanında buluşuruz," dedim.

Sedat, "Ulan ben senin bütün kemiklerini..." diye avaz avaz bağırırken ben çoktan odama çıkmıştım.

Hızla duş alıp, giyinmem on beş dakika. Hastaneye varmam tabii ki bir saati bile bulmadı. Tabii peşim sıra gelen korumaları söylememe gerek yok. Direkt Ebru'nun odasına gittim. Kapıda bekleyen Tarık ve çocuklar beni görünce şaşırdılar. "Ali bir şey mi var?" diye soran Tarık'tı. "Ebru içerde mi?" dedim. O sırada Gönül göründü.

Gönül, "Evet. Pansuman..." diye cümlesine devam ederken aklımda beliren Özkan'ın onun o güzel kalçasını elleye üfleye pansuman yapmasıydı. Başka doktor mu yoktu? Hayalimdeki gazla kapıyı açmadım adeta yüklendim. İçeri girdiğimde gördüğüm manzara şuydu: Ebru kaldırmış eteğini acıdan yüzü büzüşmüş dururken Hamiyet abla elinde pamuk, kalçasına pansuman yapıyordu.

Ebru gözleri yumulu, canının derdinde kapının açıldığını bile fark etmedi sanırım.

Hamiyet ablaya dışarı çıkmasını işaret ederken bana gülüp, "Dur Ebru sakın kıpırdama, açma da gözlerini maazallah yine bayılırsan bütün gün uyursun," dedi.

Ebru, "Ay yok Abi'ye söz verdim. İşleri bitirmem lazım. Bayılamam yani," dedi.

Hamiyet abla elime pamuğu tutuşturup son golünü atar gibi, "Ali'yle ne yaptınız siz?" diye sorusunu sordu ve odadan çıktı. Of yarası gerçekten kötüydü. Canı çok yanıyor olmalıydı. Ben pamuk elimde, ona kıyamazken Ebru, "O işin oluru yoktu. Dün akşam kesinleşti. Her şeyi geç, inanabiliyor musun abla ya saçlarımla bile dalga geçti! Çillerimi söylemiyorum bile. Madem beğenmiyorsun ne işin var benimle? Ha bu yetmiyormuş gibi bağırması, tehditleri, asarım, keserimleri... Oho! Yok abla istemez Ali gibisi. Of acıdı abla ya!" diye kendini çekecekken elimle bacağını tuttum.

"Abla şu kırmızı başlıklı kızın hikâyesindeki gibi olacak ama ellerin ne kadar büyükmüş, hiç fark etmemiştim," dedi ya tutamadım kendimi.

"Seni daha iyi sevebilmek için," dediğim anda Ebru'nun iki metre uzağa doğru fırlamasıyla eteğini indirmesi bir oldu ama hâlâ burada olduğuma inanmadığını yüzündeki ifadeden görebiliyordum.

Ebru, "Ali..." dedi şaşkınlıkla.

"Ali ya!" dedim ama sesim ölümcüldü.

Ebru elini havaya kaldırıp bir kapıya bir bana baktı. "Ah hayır! Hamiyet abla ya!" dedi.

"Gel şu pansumanı bitirelim," dedim.

"Ya sen şaka mısın? Hiçbir şey olmamış gibi gelip buraya bana pansuman yapabileceğini sana düşündüren ne?" diye sorarken yine sinirden fokurduyordu.

"Uzatma bak, uzunca bir süre burada olmayacağım," dedim.

Ebru benden daha bir uzaklaşıp masanın arkasına geçti. "Çok üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Kaç yıllığına gidiyorsun? Kısa tutma bence," dedi sinirle.

Onu çok kızdırmıştım, belliydi. Duyduklarıma sinirlenmeyi bir kenara bırakıp, "Özlersin beni ama," dedim şirince.

"Pardon da neyini özleyeceğim senin? Bana davranışlarını mı?"

"Her şeyimi özlersin sen. Hadi gel azıcık koklayım seni," dedim usulca.

"Evcil hayvana mı benziyorum oradan? Başımı mı okşayacaksın? Koklayacakmış! Ben istiyor muyum bakalım! Defol git Ali!" diye bağırdı hem de avaz avaz.

"Ya bana bir şey olursa?" dedim.

"Cehennemde kontenjan doluymuş, sordum ben. Sana bir şey olmaz," dediğinde ayağa kalkmış masanın arkasında duran Ebru'ya doğru sinsi sinsi yaklaşıyordum.

"Ya... Bunu duyduğuma çok sevindim. Demek seninle o güzel dakikaları çok ama çok uzun süre geçirebileceğim."

"Ali sakın bana yaklaşma bak fena olur!" diye kapıya doğru hızlı iki adım atmıştı ki onu arkasından sarmamla kendime döndürüp kollarıma aldım. Dudaklarına uzanırken, "Sen bana hayır diyemezsin Doktor," dedim. Boğazım kurumuş, ona susamıştım. Ebru bana ayak uydurur gibi dudaklarıma doğru yükselirken gözleri kapanır gibi oldu. "Neden hayır diyemiyorum onu bir çözebilsem," derken nefesi nefesime çarptı. Yalan yok heyecan dudaklarımda toplanmıştı. İstekle, "Beni seviyorsun. Biliyorum," dediğimde Ebru benden uzaklaşıp gözlerime baktı ve, "Ölüyorum senin için Ali!" diye kurduğu cümleye sevinemedim çünkü hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Hayalarıma o ince ve narin sandığım diziyle öyle bir tekme attı ki benim diyen adamdan boş bulunup böyle bir tekme yememişimdir. Onu bırakıp acıyla iki büklüm olurken, "Ha siktir! Ulan

kırıldı yumurtalar! Ağzıma sıçtın lan!" diye kurduğum cümleyi duymadı. Niye mi? Masada duran çantasını, telefonunu almasıyla kapıyı açtı ve, "Tarık gidiyoruz," diye resmen ışınlandı. Tarık kapının önünden geçerken bana baktı ve gözden kayboldu. Sonra bir baktım tekrar kapıda şaşkın bir halde bana bakarak, "Ali iyi misin?" diye sordu.

"Gaz oğlum, gaz geldi. Git sen yengenle!" dedim. Ne deseydim? 'Kuş kadar kız benim malafatın hakkını verdi!' mi? Bir on dakika koltuğa oturup acımın dinmesini bekledim. Ensemden aşağı soğuk ter aktı yeminle. Ne zaman sonra telefonumu çıkarıp Ebru'yu aradım. Açtı mı? Hayır. Mesaj yazdım. *'Bindiğin dal kırıldı. Kına yak o güzel kıçına...'*

Hayret cevap geldi. *'Kırıldığı iyi olmuş. Darısı yenilerine!'* diye gerisin geri mesaj yazmış. Ulan ben seni, diye bağırırken bir tarafım gülüyordu yalan yok. Bu kızın aklıyla itiraf etmeliyim ki baş etmesi çok zordu. Tam *'Gel öp de acım geçsin!'* yazmıştım ki mesaj gitmedi. Aradım, çalmadan hattan attı.

Seslice, "Lan engelledi ya beni!" derken inanamadım ama kahkahalarla gülüyordum.

Iğdır, Saat 14:30

Uçaktan indiğimizde her zamanki gibi bizi almaya gelen birilerini görmeyi bekliyordum da kırk yıl düşünsem Osman'ın yanında Kaddafi'nin oğlu Hamza'yı, Tıfıl Cengiz ve Maho'yu, üstüne üstlük Şehmuz'u göreceğim aklıma gelmezdi.

Cihan, "Oha herkes buradaymış!" dedi kahkaha atarken. Levent, "Kimi kaldıracağız? Cumhurbaşkanı'nı mı?" diye ilk önce Şehmuz'a sarıldı ama Osman, "Basiretsiz herif, çok biliyordun kendin gelip kaldıraydın," dedi sırıtarak.

Şehmuz her zamanki gibi sessizliğini koruyor, sanki burada değilmiş gibi bir tavır içerisindeydi.

Hamza önümde durmuş sırıtırken, "Ulan kaç aydır nerede bu elin Libyalısı diyordum, demek buradaymışsın," dedim sırıtarak.

Hamza, "Manyak lazım dediler, geldim," derken sırıtıyordu.

"İyi ettin," dedim onu bırakıp Maho'ya sarılırken.

Tıfıl Cengiz, "Hadi sevişmeniz bittiyse otele gidip bir konuşalım. Herkes sizi bekliyor. Gece sevişirsiniz," dedi.

Cihan, "Otel ne lan? Aylardır buradaysanız bir ev tutamadınız mı?" diye sordu alayla.

"Onca insana ev tutana kadar oteli kapattık," dedi Cengiz'in yerine cevap veren Maho.

Levent, "Oha kaç kişiyiz burada?" diye sordu merakla.

"Buradaki bağlantılarımız haricinde bizim sağlam adamlar kırk kişi. Yirmi gün sonra devir teslim yapılacak. Buradakiler dönecek bir diğer yirmi kişi gelecek. Tabii iş bitmezse."

Levent, "Bu kadar kişiye niye ihtiyaç duyuyoruz onu anlamış değilim," dedi.

"Bu kaldıracağımız insanların başında duran pezevenkte öyle bir hafıza var ki birini görünce unutmuyor. İkinci sefer aynı kişiyi görüyorsa bir bakıyoruz ki adam başka bir şehre geçmiş. Adamı çözene kadar Türkiye'yi turladık. Şimdi her gün birini görevlendiriyoruz. Kaan'ın ailesi Azerbaycan'a kaçmadan harekete geçmeliyiz," dedi Tıfıl Cengiz.

Derin bir of çekerek, "Hadi beyler otele gidelim orada detaylı konuşuruz," dedim.

Konu şimdilik kapatılırken arabalara doğru yürüyorduk. Osman girmiş Cihan'ın koluna, "Bu senin kardeşin Çiçek'ten bıktım ulan ben!" diye konuşmaya başlamıştı.

Cihan, "Bana bak yine ayrılırsanız bu sefer barışmamanız için elimden geleni yaparım," derken bizden uzaklaştılar.

Yanımda yürüyen Şehmuz'un koluna girip, "Senin ne işin var burada ihtiyar?" dedim. Bir insan hiç mi zamana yenilmez! Ulan çok heybetli ama bir o kadar suratsız bir adamdı bu Şehmuz. Tıpkı ben yirmili yaşlara varmadığım o yıllardaki gibi bana ters ters bakmakla yetindi. O cevap vermeyince sırıtarak, "Yok yok senin aşiretler kafanı şişirmiştir. Tatile geldin değil mi?" diye çocuklara göz kırptım.

Şehmuz, "İşleri bok etme diye geldim," dedi.

Ulan gelen giden bana laf sokmaya bir hevesliydi ki sorma! Şehmuz önden önden yürümeye başladı. Az çok Sedat'la yolları nasıl kesişti biliyordum da onun öncesindeki hikâyesi neydi merak etmiyor değildim yalan yok.

Otele geldiğimizde bizimkilerin ciddi ciddi otuz odalı küçük oteli kapattıklarını gördük. Resepsiyondan anahtarlarımızı alıp odalarımıza çekilmeden hemen önce Maho, "Yarım saat sonra restoran sizin için uygun mudur?" diye sordu.

"Vay iyice prof olmuş lan bunlar!" diyen Cihan'dan başkası değildi. Şehmuz homurdanarak yanımızdan ayrılırken Levent, "Uygundur efendim," diyerek dalga geçti.

Otel odasına çıktığımda telefonu cebimden çıkarmamla Ebru'yu aradım. Eve dönmüş müydü? Merak ediyordum. Hâlâ engelliydim. O sinirle Duygu'yu aradım. En azından evde olup olmadığını öğrenebilirdim.

"Söyle Ali'm," dedi açar açmaz.

"Vardık Çirkin. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Hiç, aynı. Çocukların telaşı, işler falan. Ha yeni bir şey, Sedat dışarı çıkışları yasakladı," diyerek dalga geçmeyi ihmal etmedi.

"Ebru eve geldi mi peki?" diye sordum ama evde olsun diye dua ediyordum.

"Geldi. Halil'e yemek yediriyordu. Ebru!" diye bağırdı.

"Ali telefonda," derken eline telefonu tutuşturduğuna eminim.

Ebru bir iki saniye sessiz kaldı. Sonra, "Efendim Ali!" dedi sanki arkadaşıyla konuşuyor.

"Engelini aç, beni delirtme!" dedim.

"Tek bir neden söyle," dedi ya, al işte kışkırtıyor!

"Kapat lan telefonu, bende kabahat aradım," dediğim anda dıt dıt ses gelmeye başladı. Ulan ben senin, diye elim titrerken tekrar aradım. Telefonu Ebru açtı. Beni kışkırtan bir ses tonuyla, "Efendim Ali!" dedi.

"Ulan sana oraya gelip bir sürü neden göstermezsem beni siksinler! Telefonu yüzüme kapattın lan sen!"

"Sen kapat dedin. Ayrıca cinsel hayatın beni ilgilendirmiyor. Kime verirsen ver. Başka bir şey var mı?" diye resmiyetle konuşuyordu.

"Sana vereceğim lan! Sen de seve seve alacaksın. Gör bakalım. Bunların hepsini sana ödetmez miyim ben? Kaldır o engeli! Delirtme bak burada beni. Hiç üşenmem gelirim, ne Sedat dinlerim ne Bekir!"

Ebru, "Halil, in çocuğum kucağımdan. Duygu iki dakikaya geliyorum," diye organize olurken iki üç kapı kapanmasından sonra o sesi duyuldu.

"Rüyanda görürsün. Seni istiyor muyum diye sordun mu? Sanki sevgiliymişiz gibi trip atıyor bir de! Gel, gerçekten gel! Geleceğin varsa göreceğin de var!"

"Bu ne lan? İllaki bir isim mi koymak gerek? Nerede kaldı senin modern ayakların?"

"Doğru söylüyorsun! Senin fuckbuddy olmaktan başka bir şeye yaradığın yok. Bir de oraya gitme, bunu giyme, onunla görüşme!

Git tasma takabileceğin birini bul ve beni de rahat bırak," diye yüzüme telefonu tekrar kapattığında mal gibi kalmıştım.

Odanın içinde dört dönerken telefonum çaldı.

Arayan Levent, "Ali hadi, neredesin?" diye sordu.

"Geliyorum," diyerek sinirle telefonu kapattım.

Eve döndüğümde Allah o Ebru'nun yardımcısı olur muydu bilmiyorum ama ben ondan bunların acısını fena çıkaracaktım.

Sırf acımasınlar diye acımam kimseye...

Aşağı restorana indiğimde gülmemek için zor durdum. Ulan askeriye koğuşu gibiydi. "Selamünaleyküm beyler!" dedim. Herkes bir ağızdan, "Aleykümselam!" dedi ya iyice gülesim geldi.

Başladılar biz sordukça anlatmaya.

Levent, "Bunları evden alma şansımız yok mu?" diye sordu.

"Yaşadıkları ev şehrin göbeği. Bu imkânsız gibi bir şey. Burası terör dolayısıyla OHAL bölgesi. O adam başlarında oldukça zor. Öldürür yine bize vermez," dedi Tıfıl Cengiz.

Maho, "Apartmanda bir sürü aile yaşıyor. Çatışmaya girmek imkânsız. Ancak bavula sokar çıkarırız ama adamın içeride nasıl bir hazırlığı var bilmiyoruz," dedi ama benim gözüm Osman'a kaydı çünkü içeride ne var ne yok bilmek onun için çocuk oyuncağıydı.

O sırada Cihan, "Apartmanın konumu ne durumda bir bakayım. Uzak mesafe atışla uyutur öyle bavula sokarız," dedi.

Osman, "O aklıma geldi. Etraf müsait. Seni kuş gibi bir yere oturturum da içeri bir şey sokamıyorum. Ne sokmaya çalıştıysam adam ertesi gün ortalıktan kayboldu. İlk iş girdikleri evin pencerelerini görünmez, ışık geçirmez filmle kaplıyorlar. Sadece uydudan kişi sayısını görebiliyorum. İnternet kullanmıyorlar. Adam kullan at telefon ya da ankesörlü telefon kullanıyor. Bir iki gün boyunca

bu bölgedeki bütün ankesörlü telefonları dinledik. Bir kere adamın konuşmasını yakaladım. Şifreli konuşmaydı. Para istediğini çözebildik. Ama Kaan olmadığı kesindi. Zaten sonrasında para falan çekmedi," dedi.

Osman da bu işi çözemiyorsa işimiz zordu.

Şehmuz, "Ulan ne götü boklu adamlarsınız. İlla konuşturacaksınız adamı. Burası bizim toprağımız. Askerdi polisti gelene kadar halledilir. Yeter ki masuma zarar vermeyin. Siz onu hesaplayın. Önce bulun bir yolunu adamı indirin," dedi ama nefes nefeseydi.

Şaşkınca, "Bunca zaman ardı arkasına cümle kurduğu görülmüş şey değil," dedim.

Tabii Şehmuz çoktan masadan kalkmıştı. Yoksa yemez bunca insanın içinde alay etmek.

Cihan, "Dışarı çıktığında adamı indirmek en mantıklısı. Ben hallederim. Yeter ki yerim manzaralı olsun. Eş zamanlı operasyonla riskleri ortadan kaldırırız," dedi.

Osman, "Bu benim aklımdaki yedek plandı. O yüzden kaldıkları evin karşısında bir ev kiraladım. Perde merde taktık. Öylece bekliyor," dedi.

Levent, "Risk derken?" diye sordu.

Cihan, "Böyle adamların her zaman B planı vardır. Osman'dan biliyorum. Adamı indirirken aileyi elimizden kaçırmaya gerek yok. Osman sen bir evin konumunu bana izlet," dedi.

Osman, "O kolay, santiminin hesabına kadar hazır," derken Levent, "Fazla mı büyütüyoruz acaba? İlk adam kaçırmamız olmayacak," diye ekledi.

Tıfıl Cengiz, "Adam Mossad ajanı. En ufak bir olumsuzlukta devlet ne bizi tanır ne Abi'yi. Abi devleti bilerek bu işin içine sokmadı. Bilgi sızarsa elimizden kaçsın istemiyor. Bu sefer polis ve

jandarma karşımızda. Bunlarla bitmiyor tabii. Burası sınır şehri. Güvenlik önlemleri OHAL dolayısıyla en üst seviyede," dedi.

Herkesle birlikte Cihan'la evin konumunu gösteren videoları izledik.

Hamza, "Şunların bir fotoğraflarını görseydik iyiydi," diye aslında en önemli konuya değindi. Osman bilgisayarını tekrar bize doğru döndürdü ve bir iki düğmeye bastı.

Ekranda kuru kafanın deri kaplanmış, göz bebekleri dışarı çıkmış, elmacık kemikleri gözlerini neredeyse örtmüş seyrek saçlı halinde bir adam belirdi.

Levent, "Ulan bu ne? Dracula'nın sol yanından düşmüş gibi," dedi.

"Bu Avram Berelein. Sakallı lakaplı Mahmut Kaşır'ı Abi ortadan kaldırana kadar on yıl bilfiil yanındaydı. Kırk iki yaşında. On yıldır İsrail'e ayak basmıyor. Ailesi ölmüş. Evlenmemiş. Bildiğimiz bir akrabası, çocuğu yok. Sakallı öldükten sonra Abi ailesini boş bırakmamış, izletmiş ama bu eski Mossad ajanı ortalarda görünmemiş. Sonra ailesinin yanında belirmiş tekrar. Şimdi de burada."

"Ulan nereden nereye!" dedi Hamza.

Osman, "Gelelim Kaan'ın ailesine. Bu fotoğraftaki babası. Onların hikâye tam olarak ne bilmiyoruz. Kaan nasıl oldu da dış güçlerin adamı oldu henüz çözemedik. Tek bildiğimiz ailesinin senden benden daha normal, yurdum insanı gibi durdukları. Nüfusta Kahramanmaraşlı olarak görünüyorlar. Biraz araştırdım. Kaan'ın babası da Maraş doğma büyüme. Köyünden evlenmiş bir çiftçi. Yani görünen dış güçle bir bağlantısı yok. Hatta adam İstanbul'u bile görmemiş. Adı Mehmet Ali Haloğlu."

"Hadi lan!" dedi Cihan inanmamış gibi.

"Karısı hakkında söylenecek bir şey yok. Köyde büyümüş bir teyze gibi görünüyor. Adı Zahide Haloğlu," derken fotoğrafı ekranda göründü. Levent, "Peki ya kızları?" diye sordu.

"Kızları yirmi altı yaşında. İzmir Ege Üniversitesi, Ziraat Fakültesi mezunu. Okul bitince evine geri dönmüş. Adı Yaren Haloğlu. Sonrası buradalar," dedi ve ekrana kızın resmini verdi.

Herkes bir kaldı ama Levent, "Oha! Bu ne lan?" derken neredeyse ekrana yapışacaktı. Allah var esmer güzeli bir kızdı.

Derin bir nefes alıp, "Başka birinin daha iyi bir fikri yoksa Osman'ın planı üzerinden gidiyoruz. Cihan'ın dediği, adamın vurulması ve eve baskının eş zamanlı olması mantıklı. Cihan, kiralanan eve konumlanacak ve o eşsiz nişancılığıyla adam çıkar çıkmaz indirecek. Tabii o adamı indirirken biz izliyor olacağız. Vurulur vurulmaz olay yerine polis kılığında bizim adamlardan oluşan bir ekip gelecek. Onlar etrafı oyalarken bir dakika sonra bizimkilerden oluşan iki ambulans olay yerine gelecek ki biri adam için. Adamı alacak ambulansta Maho olacak. Bu şart. Adam ölmemişse..." diye devam edecektim ki Cihan, "Ölmemişse derken? Benden kaçar mı?" diye alayla bana baktı.

"Daha öleceğine karar vermedik o yüzden diyorum," dedim.

Cihan, "Ha tamam. O zaman ölsün mü? Ölmesin mi?" diye sordu.

Masaya ne zaman geri döndüğünü fark etmediğim Şehmuz, "Ölsün, riske gerek yok," dedi soğukça.

Derin bir nefes alıp, "Ölmemişse Maho onu ambulansın içinde halleder. Onlar onu yok ederken diğer ambulanstaki ben, Hamza, Levent..." diye devam edecektim ki Şehmuz, "Ve ben," dedi.

"Abi sen bize dışarıda lazımsın. Birinin etrafı toparlaması gerek," dedim gözünün içine bakarak. Şehmuz ne demek istediğimi anlamıştı.

Burnundan soluyarak, "Sorun çıkar da biri arkada kalırsa kalacak. Kimse ardına bakmayacak anlaşıldı mı? Arkayı ben toparlarım. Bu zamana kadar kimseyi yarı yolda bırakmadık," dedi.

Ben yine kaldığım yerden devam ettim.

"Ben, Hamza, Levent ve bizimkilerden iki kişi, sağlık personeli kılığında binaya gireceğiz. Osman bize bilgisayar başında destek verecek. Aslında her şeyi o yönetecek. Herkes emirleri ondan alacak. Görevini tamamlayan herkes Osman onay verdiği takdirde ilk uçakla eve dönecek."

"Peki, Kaan'ın ailesi?" diye sordu Cihan.

"O iş bizde. Bir treyler bizi bekliyor olacak. Onları havayoluyla götürme riskine giremeyiz. Ben, Hamza, Levent ve birkaç adam bizimle olacak. Yani İstanbul'da görüşürüz," dedim. Üzerine birkaç saat daha konuşup odalara çekildik. Yarın uzun bir gün olacaktı. Duştan çıkıp, yatağa sırtımı verip bir süre tavanı seyrettim. Sağıma döndüm. Soluma döndüm. Kalktım sigara içtim. Saat beş buçuk gibi yine uzandım yatağa belki kazara uyurum diye. Tam gözüm kapandı, sızıyorum dediğim anda oda kapımın açılmasıyla içeri bomba gibi Osman'ın düşmesi birdi.

"Ali gidiyorlar. İki saate Dilucu sınır kapısında olacaklar. Bizim plan yattı. Çabuk, ne yapacağımıza karar vermeliyiz," dedi.

"Ulan nereye gidiyorlar?" diye yataktan fırlamamla giyinmeye başladım. Pantolonumu giyerken, "Doğru dürüst anlat!" dedim sinirle.

Osman, "Kurduğum telefon ağından yakaladım konuşmasını. Bugün iki saat sonra onları Dilucu sınır kapısında biri karşılayacak. Sahte pasaportları hazırmış. Sonra Azerbaycan'a geçecekler," dediğinde ayakkabılarımı giymiştim.

"Dilucu sınır kapısına buradan kaç yol var?" diye sordum ama Osman ne bilsin! Osman dersine çalışmış, "Buradan bir ana yol var E99. Bir de E99'a bağlanan iki tali yol var ki onlar terör yüzünden risklidir. Pek kullanan yok," diye yanıtladı sorumu hemen.

"Ya kullanırsalar?"

"Eninde sonunda E99'a bağlanmak zorunda, kaçarı yok."

"Güzel, herkese haber ver. Çıkıyoruz. Sen hazır mısın?" dediğimde odadan çıkmıştık.

Osman, "Her zaman!" dedi.

Aşağı indiğimde diken üzerinde beni bekleyen ve merdivenden inenlere, "Beyler plan değişti. Öncelikle çelik yeleksiz birini görürsem Allah yarattı demem! O köpeğe bir can daha vermeyeceğim. Cihan sen al yanına üç beş kişi, çıkın Dilucu sınır kapısına giden yola. Osman'ın attığı konuma yakın en uygun yerde yatın pusuya, bekleyin namlunun arkasında. Kimi, ne zaman indireceksin haber veririz," dedim.

Ben konuştuğum sırada Osman herkese küçük kulaklıklar dağıtıyordu.

"Ben, Levent bir arabada. Tıfıl sen, Maho ve Hamza bir arabada olacaksın. Osman senin gezen araç burada mı? Oradan bize destek verebilir misin?" dedim.

"Evet burada. Ben vakit kaybetmeden çıkıyorum. Size onları haklayacağınız konumu bildiririm. Siz yeter ki onları kaybetmeyin," dedi ve çıktı.

Şehmuz'a dönüp, "Son kozum sensin koca çınar. Dilucu'nda tanıdıkların var mı?" dedim.

Şehmuz, "Tut ki var..." dedi. Gülsen bir türlü, gülmesen bir türlü.

"Tut ki elimizden kaçtılar, orada onları ne kadar oyalayabiliriz?" diye sordum.

Şehmuz, "Hiç geçirmem, sorun yok," dedi.

"Tamam İhtiyar, sen geç sınır kapısına, ayarlamalarını yap. Kulaklığını takmayı unutma ama," dedim ama küfrü de yedim.

Bizim yirmi adamın onuna eve yakın sokaklara dağılmaları emrini verirken diğer onuna evin olduğu caddeye yayılmalarını söyledim ve herkes yapacağı işe göre dağıldı.

Yirmi dakika sonunda Levent ve ben arabanın içinde beklemedeydik çünkü görülme riskine giremezdik. Bu sözde ajan bizi tanıyor olmalıydı. Bizim elemanlardan on kişi evin bulunduğu caddede yerini alırken bir tanesi belediye işçisi rolünde yeri süpürüyordu. O sırada kulağıma takılı cihazdan bir cızırtı geldi.

Ardından, "Kızlar hazır mıyız? Kimler benimle, haydi bir ötün bakalım," diyen Osman'ın sesi duyuldu.

"Ben buradayım bebişim," dedim gülerek.

Tıfıl Cengiz, "Dam üstünde un eler! Dam üstünde un eler! Tombul tombul memeler..." diye şarkı söylerken Maho, "Ulan yine beni bu hırsızla bıraktınız! Sus lan göstereceğim sana memeyi şimdi!" diye sinirle konuştu.

"Hamza hazır," diyen Hamza'yı yanımda oturan, "Osman sesin ne kadar buğulu geliyor!" diyen Levent takip etti.

Osman, "Ulan kapatacağım hepinizin sesini, susun lan! Şehmuz Ağam sesim geliyor mu?" diye sinirle sordu.

Şehmuz, "Gereksiz konuşanı gördüğüm yerde sikerim," dedi ya hepimiz yarıldık gülmekten. Osman, "Cihan ne durumdasın?" diye sordu gülmemiz bitince.

Cihan, "Dediğin gibi E99'da, Iğdır-Nahçıvan yolundayız. Taşburun'a vardık sayılır," dedi.

Osman, "Emince'yi geçtikten sonra tekrar haberleşiriz. Orada yol, bir yarım çember misali kıvrılıyor. Tam sana layık yerler var. Yerleş, bekle. Görüntüleri atıyorum," dedi.

Cihan, "Tamam sahip!" derken herkes kahkahalarla gülüyordu.

Osman, "Hepinizin araçlarını izliyorum. Yönlendirmelerinizi ona göre yapacağım. Bu arada Ali, o şerefsizler yola çıktığında bana plakayı bildirmeyi unutma. Onları takip etmem için bu yeterli," dedi.

"Tamam sahip!" dedim Cihan'dan kopya çekerken.

Yaklaşık bir saat sonunda siyah film kaplı bir minibüs Kaan'ın ailesinin evinin önünde durdu. "Osman 76 IGR 01, araştır bakalım," dedim.

Osman bir iki dakika sonra, "Araç kiralık. Büyük ihtimal sahte kimlikle kiralamışlar. Araçta GBRS var. Bu işimizi daha kolay hale getiriyor. Ben takipteyim. Eğer o araca binerlerse bu iş tamamdır. Cihan bu arada araç kurşun geçirmez ona göre," dedi.

Cihan, "Hiç sorun değil güzelim. Hallederim. O iş bende," dedi ama Levent, "Ulan kurşun geçirmezse nasıl halledecek?" diye sordu merakla.

Osman, "Bir nokta belirleyip ardı arkasına ateş açacak. O noktadan üçüncü kurşun sonrası hedef sizlere ömür. Tabii onun kurşunları güdümlü bir bomba gibidir. Küba'dan özel," dedi gururla.

"Lan Cihan sana oha diyorum!" dedi Tıfıl Cengiz.

Cihan, "Eyvallah koçum!" dedi.

Araç evin önünde bir on dakika bekledi. Sonra Kaan'ın ailesi yanlarında Avram'la apartmandan çıktılar.

Levent, "Ulan bu kızın Kaan'ın kardeşi olduğuna inanasım gelmedi yeminle," dedi. Ona ters ters bakmakla yetindim.

Şoför arabadan inip onu bekleyen başka bir araca binerken Avram şoför koltuğuna geçmişti. Diğerleri arkaya oturdu.

"Tamam, başlıyoruz! Cihan, hedef şoför canımın içi," dedim ama gerilmiştim.

Her şey Osman'ın dediği gibi oldu. Dilucu sınır kapısına giden karayoluna çıktıklarında Osman, "Ali siz geçin önlerine. Gidin kurun pusuyu. Maho ve Tıfıl arkalarında kalın ama yaklaşmayın, sizi görmesinler. Sizin arkanızda bizim çocuklar var. Gerekirse müdahale edecekler. Ali, Cihan'ın yanında çocuklar destek için bekliyor

olacak. Her şey hazır," dediğinde Levent'e dönüp, "Bas gaza Levo!" dedim. Levent kökledi zaten.

Bir kilometre sonra onların aracını sollayıp geçtik. Kırk beş dakika sonunda Osman'ın attığı konumdaydık. Osman'ın dediği gibi yol öyle bir kıvrılıyordu ki Levent direksiyonu sola kıvırdıkça kıvırdı. Tam o sırada bizim çocukları gördüm. Arabayı kenara çekmemizle inmemiz bir oldu.

"Osman, kaç dakikaya buradalar?" diye sordum.

Osman, "On iki dakika sonra burun burunasınız," dedi.

Yola baktım ve, "Aranızda bazuka kullanan var mı?" diye sordum.

Levent "Oha! Lan ölürler," dedi tepkiyle.

"Ne olur ne olmaz durduramazsak..." dedim. Çocuklardan ikisi el kaldırdı. "Nişancılığınız iyidir umarım," dedim.

Cihan alınmıştı yine. "Ulan Ali o arabanın kaputuna buradan Ali yazmazsam bana Cihan demesinler! Neyi durduramayız Ali?" diye bağırdı. Kulağım patlayacaktı.

"Neredesin lan sen?" diye sordum Cihan'a. O ara göğsümün tam ortasında kırmızı lazer ışığı gördüm. Kafamı kaldırıp yüksekliği on-on beş metreyi bulan ama bize bir hayli uzak kalan tepeye baktığımda Cihan'ın ayna yansıtmasıyla onu gördüm.

"Levent aç arkayı," dememle arka bagaj açıldı. Çocuklar taramalı tüfekleri alırken bazukayı alıp kullanacak çocuğa vermemle, "Sen burada duracaksın. O minibüs önünden geçerse hiç tereddüt etme, patlat!" dedim.

Sonra diğerlerine dönüp, "Siz arabayı çekin yolun ortasından ve refüje yatıp benden haber bekleyin," dedim. Hepsi dağılırken ben yolun kenarında yürüyüp duruyordum. Osman çok geçmeden, "Hazır olun! Araba birkaç saniye sonra sizin görüş alanınızda. Cihan son yirmi, on dokuz, on sekiz..." diye sayarken ben yolun ortasına doğru yürüyordum.

Levent, "Ali! Ne yapıyorsun lan?" diye yanıma koştu. Kolumu tutup çekiştirirken kulağımdaki kulaklığı çıkarıp, "Cihan bizim ona hâlâ güvendiğimizi bilmeli," dedim.

Levent kulaklığı çıkarıp, "Ali saçmalama. Cihan neredeyse iki senedir eline silah almıyor. Ya ıskalarsa? Çekil gözünü seveyim."

"Cihan'a güveniyorum Levo. Yoksa ömrü billah kendine gelemeyecek," dedim.

Levent, "Ulan Ali! Abi bu yaptığını duyarsa ağzımıza sıçacak," diyerek çıkardı belinden iki silahı yanımda öylece durdu. Kulaklığı kulağıma taktığımda Osman, "Son on saniye! Sekiz, yedi, altı, beş, dört..." dedikten sonrasını duyamadım. Arabayla yaklaşık elli metre varken, kulaklarımda uğuldayan kurşun sesleriyle kendime geldim. Cihan'da nasıl bir makine varsa insan işi olmadığı kesindi. Sanki F16'lardan füze atılıyordu.

O kadar mesafeden şoför tarafına ardı arkasına dört beş kurşun geldi. Araba sağa sola yalpalamaya başladı. En son Cihan sola kaykılan arabanın sağ tekerini patlattığında araba dengesini kaybedip yoldan çıktı. Arazinin engebesi yüzünden sağına yattı.

Sıra bizdeydi. "Çocuklar!" diye bağırdığımda refüje saklanan yirmi adam, ellerinde uzun namlu silahlarla yerlerinden çıktı. Maho ve Tıfıl takla atan aracın arkasındaki arabadan iner inmez ellerinde silahlar, aracı ablukaya almışlardı.

"Cihan sence şoför mahallindeki o Mossad artığı ölmüş müdür?" diye soran, kulağında kulaklık Levent'ten başkası değildi.

Cihan, "Her şeyine iddiaya girerim," dedi. O sırada, "Çıkarın içindekileri, dikkatli olun," dedim. Tabii araç konserve kutusuna dönmüş. Çocuklar kapıları zorlarken, "Ön camı patlatın," dedim çünkü sabrım yoktu. Çok değil bir dakika geçti geçmedi, Hamza elinde balyozla göründü. "Ulan onu nereden buldun Allah'ın manyağı!" diyen Levent'ti. Hamza ona alayla sırıtmakla yetindi. Ben mi?

Biraz olsun keyfim yerine gelmişti. Belki de şiddet benim göbek adımdı. Bütün ömrüm bir yumruk, bir kurşun arasında sevginin artığında geçmemiş miydi? Tabii ki şiddetten beslenecek, kan kokusunda zevke gelecektim.

Sırıtarak, "Hadi sallanma Hamza, patlat şu camı. Cihan sadece bir delik açabilmiş," dedim alayla. Cihan sinirle, "Ben gelmeden ellemeyin. Tek delikmiş!" dedi bozulur gibi. Hamza yüzüme baktı. "Bekle lan, gönlü olsun Cihan'ın!" dedim. Cihan'la bizim bulunduğumuz yerin arasında nereden baksan yüz- yüz elli metrelik bir mesafe vardı. Bir iki dakika sonra Cihan sırtında çantası, nefes nefese yanımızdaydı. Yetişsin diye koşmuş Devamsız. Sırtından çantasını çıkarıp yere koydu ve önümde durdu. "Sana bir yumruk borcum var Ali! Iskalayabilirdim, riske girmeyecektin," dedi sakince.

Sırıttım ve, "Sen ıskalamazsın Devamsız," dedim. Cihan minnetle bana bakarken, "Bahisleri alalım. Sizce kaç kurşun var adamın üzerinde?" diye sordu. Hamza bodoslama, "Bir kurşun kafasında," dedi.

Tıfıl, "Kalbinde de olabilir."

Levent, "Taklanın etkisiyle bayıldı bence. Bu delik bir tane, ıskalamış olabilir," dedi camı göstererek.

Maho, "Sessizce bizi de bekliyor olabilir," dedi ve biz daha fazla riske girmedik.

Hamza elindeki balyozu arabanın ön camının önünde vurmak için salladığında diğerleri silahlarını cama doğrultmuş bekliyorlardı. Hamza, "Ya Allah!" dedi ve balyozu cama vurmasıyla cam tuz parçaya bölündü. Herkes temkinli bir merakla içeri baktı.

Tabii Cihan sırıtıyordu ve bakışları gurur doluydu. Yeminle sanatçıydı bu Cihan! Camdaki tek delikten üç el ateş edip o mermileri aynı delikten geçirmişti. Üstelik adamı alnının çatısından vurmuş, yetmemiş kalbinden ve göğsünden vurmuştu.

Hamza balyozu ayağının dibine bırakıp, "Cihan elini öpeceğim senin," dedi. Biz kendi eksenimizde sırıtırken arka taraftan gelen inleme sesleriyle birbirimize baktık.

Levent, "Hamza al balyozu eline. Yan kapılar büyük ihtimal sıkışmıştır," dedi.

Hamza akıllılık edip yan camlar yerine arka camı balyozla patlattı. Bu arabanın içini biraz olsun aydınlatmıştı. Bizim çocuklardan Akif, "Ben içeriden deneyeyim abi," diye tavanı yan yatmış aracın içine daldı. Çok geçmeden içerden tekmelemesiyle kırılmaz cam çatlayarak yerinden söküldü. Tabii bizimkilerin yardıma koşması bir oldu. Önce baygın halde genç kızı çıkardılar. Arkasından kendinde ama aldığı darbe sebebiyle kafası kanlar içinde bir adam. Sonra yüzünün rengi mora yakın, yaşlı, kısa boylu, başı bağlı kadını ama başı kolu bir yana sallanıyor. Levent gözüme baktı ve, "Kadın ölmüş," dedi ya çıkarılan kız bunu bekliyormuş gibi kendine gelip çığlıklar atmaya başladı. Bizimkiler durmuş bir kıza, bir kadına bakarken ben hissizdim. O soysuz Kaan'ın annesiydi ölen kadın. Kızın feryatlarına kapalıydı kulaklarım. Kız, "Anne! Anne!" diye bağırırken yaşlı adam yattığı yerde kendine gelir gibi, "Yaren!" diye inledi.

Levent yanıma gelip, "N'apacağız?" dedi benim tepkisiz halime. Kendimi toparlar gibi, "Kalan sağlar bizimdir. Toparlayın burayı, treyler bir iki dakikaya burada," dedim.

Levent yüzüme tuhaf bir kederle baktı ve ses etmeden, "Haydi beyler! Şu yığını çekelim buradan," dedi. Bir taraftan, "Anne! Anne!" diye avaz avaz haykıran kızın yanına gitti. Gerçi bir şey söylemedi, öylece seyretti ama bu durum beni niye rahatsız etti bilmiyorum. Tek bildiğim onlara nefretle bakıyor olmamdı. O sırada iyice kendine gelen kız, "Katiller! Annemi öldürdünüz! Katiller! Bırakın beni! Anne! Anne!" diye yere yatırılan kadının yanına gitmeye çalışıyordu. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama ne ara kızın yanına

gittim ve önüne dikildim bilmiyorum. "Kes sesini yoksa seni de annenin yanına gönderirim!" diye bağırdım. Babası, "Sus Yaren! Sus kızım. Yalvarırım sus!" diye korkuyla bana bakıyordu. Bir iki dakika geçti geçmedi treyler geldi. Kiralık araç dahil her şeyi silip süpürüp el birliğiyle içine koyduk.

Levent treylerin kapısı kapanırken, "Ali ölülerle kızı aynı yere koydun lan!" dedi.

"Yabancıları değil Levent. Biri anası biri koruması. İstanbul'a kadar idare etsin artık. Burada bırakmadığıma dua etsin. Dondurucuda cesetler akmaz kokmaz, daha ne yapalım!" dedim.

"Ali günah lan!" dedi.

Sinirle, "Günah mı? Onlar kim, söyle bana Levent! Acımanı hak ediyorlar mı? Bana kim acıdı lan? Oğullarım anasız kaldı lan benim! Kaan, Aslı'nın kafasına sıkarken ona acıdı mı? Benim Aslı'mı aldılar lan elimden! Sakın bir daha bana günahtan bahsetme. Hele ki Kaan'ın ailesi için asla. Eğer o Kaan ortaya çıkmazsa o kızın kolunu bacağını koparır, her gün sayfa sayfa gazetelere ilan koyarım. O kadar net!" diye dönüp arabaya bindim.

Sigarayı yakıp ondan medet umar gibi içime çektim. Biraz olsun sakinleşince telefonumu elime alıp Sedat'ı aradım.

"Araç bir eksikle yüklendi abi. Yolu açarsın artık," dedim.

Sedat, "Tamam Ali'm. Plaka her yere verildi. Hiçbir şekilde dur——— durulmayacak. Eksik kim?" diye sordu.

"Pezevengin anası," dedim.

Sedat, "Tamam hadi dönün eve," dedi ve kapattık.

Sado is coming...

Ertesi gün İstanbul...

İstanbul'a sabahın erken saatlerinde girdik girmesine de trafik nedeniyle treyler önde biz arkada depoya varmamız öğlen ikiyi bulacaktı. Sedat aradığında arka koltuğa yapışmış öylece yatıyordum.

"Ali neredesiniz?" diye sordu ama ben nerden bileyim?

"Levo neredeyiz?" diye sordum.

"Depoya varmak üzereyiz," dedi Levent.

"Duydun mu abi?" diye sordum.

"Ali depo iyi bir fikir değil. Geceden beri düşünüyorum. Sen treyleri buraya getir."

"Abi ne dediğinin farkında mısın? İki tane leş var arabada."

"Getir Ali'm. O şerefsizin aklının ucundan geçmez onları burada sakladığımız."

"Aslında mantıklı. Müştemilattaki kileri depo olarak kullanabiliriz."

"Sen gel hele!" dedi ve kapattık.

"Levo ara şu bizim Hamza'yı Zekeriyaköy'e gidiyoruz. Treyleri döndürsün. Ulan kamyon şoförlüğüne bu kadar hevesi olduğunu

bilseydim bütün mültecileri buna taşıttırırdım," dedim. Levent'in yirmi beş saat süren yol boyunca düşünceli hali geçmek bilmedi. Ses etmedim. Etsem dalarım biliyorum. Aradı Hamza'yı söyledi.

Neyse biz en nihayetinde bir günü geçen araba yolculuğunu Zekeriyaköy'ün girişindeki demir kapının açılmasıyla bitirdik. Yalan yok arabadan inerken resmen acıdan inliyordum. Her yerim tutulmuş. Levent arabadan inip treyleri evin arkasına yönlendirirken diğerleri arabalarla içeri girmişlerdi. Manyakların hepsi bizimle kalmıştı. Bir tek Şehmuz gelmemişti bizimle. Adam evli barklı, ısrar etmedim yani.

Arabadan inenlerin benden bir farkı yoktu. Maho, "Belim! Belim! Belim!" diye böğürürken. Tıfıl, "Benim kuyruk sokumum sıçtı ağzıma!" diye yakındı.

Herkes bahçede toplandığında Levent treylere doğru yürüyordu. "Levent nereye?" diye sordum.

"İçeride gebermişlerdir," dedi sinirle.

"Bir şey olmaz onlara! Hadi gel beraber kahvaltı edelim," dedim.

Levent, "Ben eve gidiyorum. Reşat getir benim arabamı!" diye bağırdı. O sırada Sedat çıktı evden. Ebru dahil herkes camlarda.

Sedat, "Hoş geldiniz develer! Levent hayırdır?" diye sordu.

Levent somurtarak, "Yok abi bir şey. Ben eve geçiyorum," dedi.

Tabii benim sabır buraya kadar, "Ne bir şeyin yok lan! Elin itlerine acıyacağın tuttu! Buyur al sok götüne Levo! İsterse gökten zembille inmiş melek olsunlar onlara acırsam kanım kurusun. Ya o Kaan ölecek ya da ben babasını, kardeşini anasının yanına göndereceğim. Yetmezse bütün köyünü sikerim. Bu konuda feriştahı gelse dinlemem," diye sinirle eve girdim.

Eve girmemle Duygu'nun karşıma dikilmesi bir oldu. Temkinli bir sesle, "Ali'm hoş geldin!" dedi ama sinirimin tepemde olduğunu anladı.

"Hoş bulduk Duygu!" dedim ama hepsi kanı çekilmiş gibi çıt çıkarmadan bana bakıyorlar. "Anamla Hüsnü baba nerede?" diye sordum.

Duygu, "Yürüyüşe çıktılar," dedi.

"Güzel," dedim, sinirle Ebru'nun yanına yürüdüm ve elinden tutup onu peşimden sürüklerken herkes şok oldu tabii.

Ebru arkamdan yürürken, "Ali ne yapıyorsun?" diye sorarken direnmiyordu ama yürüdüğü söylenemezdi.

Duygu, "Ali! Delirdin mi? Bırak kızı!" diye bağırdı ama onu dinleyen yoktu. Merdivenleri çıkarken Duygu daha sert bir sesle, "Ali dedim sana!" diye avaz avaz bağırınca, "Kimse karışmayacak yoksa Ebru'yu alır giderim!" diye bağırmamla hepsi donup kaldı.

Odama girip onu hızla içeri sokmamla Ebru karşımdaydı. Yüzü korkudan bembeyaz olmuş, ne yapacağını bilmez bir halde bana bakıyordu.

"Ali..." dedi ama sesi de bedeni de titriyordu.

"Tek isteğim uyumak!" dedim. Ebru aptalca suratıma baktı. "Tamam," dedi ama yüzündeki korku hâlâ okunabiliyordu. "Senden bir şey daha isteyebilir miyim?" diye sordum, gözlerine bakarken iki adımda önündeydim. Ebru, "Ta...Tabii," dedi ama korkudan.

"Beni yıkar mısın? Öyle yorgunum ki..." dedim ellerini tutarken. Ebru, "Olur..." dedi ama bir o kadar tetikteydi. Elleri tişörtümün eteklerine gidip yukarı doğru kaldırırken gözleri gözlerimdeydi. Uysal bir çocuk gibi teslim oldum ona. Ebru beni çocuk gibi soyarken ben onu üzerindeki tişörtünden kurtarıyordum. Pantolon kemerimi açıp kotumu ayaklarımdan çıkarırken iç çamaşırıyla öyle güzel duruyordu ki istemsizce sarıldım sıkı sıkı. Ebru bana beni koklayarak sarılırken koynumda kayboldu küçük bedeni. Hiç sesini çıkarmadı. Benden kendini kurtarıp elimden tutarak banyoya götürdü. Ben şortumdan kurtulurken o altındaki tayttan ve iç çamaşırından

kurtuldu. Duşa girip suyu ayarlarken girdim yanına, arkasından sarıldım yine. Öyle çok özlemişim ki inkâra gerek yok. Suyu ayarlayıp bedenime tutarken oturdum duşun kenarına. Ebru ben daha onu kendime çekmeden gelip kucağıma oturdu. Yüzümü ellerinin arasına alıp, "Daha iyisin..." demesi bir soruydu.

"Seninle daha iyiyim," diyerek sarıldım ona. Ebru sesini çıkarmadan uzandı şampuana, avucuna doldurup kafama sürerken bir o kadar mutluydu yüzü. O beni yıkarken, sadece sarılıp onun güzel bedenini hissettim ruhumda. Ellerim şampuanın köpüğü bulaştığı kollarında, bedeninde gezerken bu saf sevgiydi. Ne seks ne de istek... Ebru beni durularken, "Oh mis!" dedi sırıtarak. O beni yıkadı, ben ona sarıldım. Teninde gezdi ellerim saf özlemle.

Hiç konuşmadık. Banyodan çıkıp belime sardığım havluyla öylece dururken Ebru'nun kurulanmasını seyrettim. Saçını havluya sarıp yine sessizce tuttu elimden. Yatağa götürüp örtüyü kaldırdı, "Hadi gir yatağa," dedi.

"Sen?" diye gözüne baktım öksüz Ali gibi.

"Panjurları kapatıp geliyorum," dedi temkinli bir şekilde. Odayı karanlığa gömüp gece lambasını açtı. Giyim odasından çıktığında üzerinde benim tişörtüm vardı. Kafasında havluyla yatağa girip koynumda yerini alana dek onu seyrettim.

"Şükür geldin!" dedim onu sıkı sıkı sararken. "Hadi uyu, güzelce dinlen," dedi.

"Beni uyutup gidecek misin?" diye sordum bir çocuk gibi.

"Hayır," dedi ama inanmayan gözlerimdi. Ebru, "Söz veriyorum," dedi sıkı sıkı sarılırken. Yüzümü boynuna gömüp kapattım gözlerimi. Derin derin soluk alarak kokladığım kadındı huzur. Uyumuşum...

Gözlerimi açtığımda Ebru onu sardığım gibi koynumda uyuyordu. Konsolun üzerindeki cep telefonuma uzanıp saate bakmamla

saatin gece iki olduğunu anladım. Ebru kıpırdanmamla rahatsız olup bana arkasını dönerken eli elimi buldu. Parmaklarım parmaklarıyla kenetlenirken ilk uyandı sandım ama hatun yine dişlerini gıcırdatıyordu. Yani uyuyordu. Midemden yükselen bulantının sebebi açlığımdı. Kaç saat olmuştu bir şey yemeyeli bilmiyorum.

Ebru'yu sarıp kulağına, "Doktor hadi kalk bir şeyler yiyelim," dedim ensesini öperken. Hatun kedi cinsi yemin ederim. Kıvrım kıvrım boynunu açıp dudaklarımı yönlendirirken gözleri kapalıydı.

"Tamam ısrar ediyorsan seni yerim," dedim dudaklarımı boynuna kaydırıp üzerine usulca çıkarak. Hatun aramızdaki çarşafı çekiştirerek alırken sıcaklığını hissetmemle başka diyarlardaydım. "Senin iç çamaşırın nerede?" diye sordum memnuniyetle. Ebru gözleri kapalı bana sırıtırken beni daha bir kendine çekiyordu. Erkekliğim sıcaklığında usul usul dolanıp keyfine varıyordu ki Ebru altımdan kendini sıyırmasıyla beni sırt üstü yatırıp üzerime çıktı. "Of uzatıyorsun ya bazen, gerçekten çok karnım ağrıyor. O kadar özledim ki! Sor bir sor! Bu kadın ne istiyor? Bu gece ruh hali ne durumda? Belki sert bir seks istiyorum. Ama yok! İlla uzun uzun, narin narin sevişeceksin," diye kendini bana usulca yerleştirirken benim nutkum tutulmuş olabilirdi. Sanki o erkekti de ben neydim bilmiyorum ama ona dokunmama bile izin vermedi. Üzerine giydiği tişörtümü bile çıkaramadım. Buna rağmen harikaydı. Canı ne istiyorsa yaptı. Ben mi? O mutluydu ya ben mutluydum. Öyle bir zevkle verdi ki kendini bana en kral sonla bitirdi kendini de beni de. Üzerime yığılıp kıkır kıkır gülerken, "Artık odama gidebilirim," dedi alayla, "Ne odası?" diye sordum tişörtün içinden elimi sokup tenini hissederken.

"Benim odam," dedi nefes nefese.

"Lan yine mi beni kullanıp kullanıp bırakacaksın? Burada kalacaksın!" dedim sinirle. Ebru, "Ne sıfatla? Kesinlikle kabul edemem. Bu bir skandal!" dedi sırıtarak.

"Ne sıfatı lan? Evimde, yatağımdasın. Ayrıca altımdasın. Kaç sene geçti! Sıfatı mı kaldı?"

"Kim kimin altında pardon?" dedi kaşlarını havaya kaldırıp meydan okurken. Yemin ederim kendimi kullanılmış hissediyordum. Kadınları artık o kadar iyi anlıyordum ki bir daha tövbe, bütün kadınlar bacımdı.

"Lütfen kal. İstediğin kadar altında kalabilirim. Para da istemem. Her hizmet mevcut bende. Kullan beni! Altından çıkarma!" diye konuşuyordum.

Ebru dinledi dinledi, "Saksafon çalabiliyor musun?" diye sordu ya, "Ulan ben seni! Sen ne terbiyesiz bir şey oldun lan!" diye üzerine çıktığımda Ebru kahkahalarla gülüyordu ama ağzını kapatıp.

"Ağzını niye kapatıyorsun?" diye sordum.

"Duyulmasın diye," dedi fısıltıyla.

"Emin ol burayı yaptırırken Sedat onu hesaba katmıştır."

"Ay o zaman bir kere daha seni kullanabilir miyim fuckbuddy Ali?" diye sordu alayla.

"Lan deme öyle bak fena olacak!"

"Ne yalan mı?"

"Yalan," dedim saçlarını okşarken.

"Ali..." dedi Ebru ben onun güzel yüzünü seyrederken.

"Ne var yine?" dedim onu daha bir sardım.

"Ben gerçekten seninle olmak istemiyorum," dedi ciddi ciddi.

"Ulan bu ne biçim cümle!" diye sinirle kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Şimdi sana yine yapma bir daha kabalık, desem. Bağırma, küfretme desem. Kıyafetimdi, gittiğim yerdi karışma desem, bir şey değişmeyecek biliyorum. İki gün sonra yine aynı kaba saba Ali'ye döneceksin. Ben... Ben ağlamak istemiyorum artık. Lütfen bu gece son olsun olmaz mı?"

"Bencilsin," dedim ya Ebru, "Ben mi?" diye ciyakladı.

"Evet. Bana diyorsun ama asıl hep kendi isteklerini düşünen sensin. Hiç demiyorsun ulan bu adam niye deliriyor?" diye sorup sustum.

"İyi tamam, niye deliriyorsun?"

"O ateş eden gözlerinle başka birine bakıyorsun ya..." derken bacaklarını aralayıp üzerine adeta süzüldüm. "Yani?" dedi ama kalçasını bana doğru yükseltti.

"Başkalarına gülüyorsun ya..." derken biraz kendimi ona ittim ama hevesi kursağındaydı.

"Ali kes şunu. Vereceksen ver!" dedi ve kalçasını daha bir kaldırırken istekle inledi.

"Başka birine bakıyorsun, hani bu güzel bedenini o güzel elbiselerle daha bir süslüyorsun ya..." derken sertçe kendimi ona itmemle Ebru, "Of!" diye beni daha bir sardı. O devamını beklerken tişörtünü üzerinden çıkarmış, göğsünü ağzıma almış kendimi doyuruyordum. Ebru bedenini gerip yatak başlığına tutunup keyfini sürmeye başlarken ne kadar güzel göründüğünün farkında bile değildi. Dudaklarımı ondan çekip, "Deliriyorum lan seni o halde görünce! Düşündükçe yakasım, yıkasım geliyor," dedim ama Ebru nefes nefese beklentiyle kalakaldı. Çünkü ben ondan uzaklaşıp sırtımı yatağa koydum ve, "Aslında sen haklısın. Git vallahi odana. Ben seninle uğraşamam kızım," dedim.

Ebru çarşafa sarıldığı gibi yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. "Niye durdun ya?" diye nefes nefese ciyakladı.

"Düşündükçe söndü benim küçük Ali," dedim ama yalan, çarşafın altında bayrak direği halinde sızım sızım sızlıyordum.

Ebru aptalca yüzüme baktı ve, "Ben bir tek sana veriyorum koca kafalı! Bunu niye anlamak istemiyorsun?" diye dehşetle sordu.

Kaşlarımı kaldırıp, "Vermen yetmiyor sanırım. Biraz olsun uyumlu olmaya çalışmalısın," dedim.

Ebru o sinirle, "Tamam gidiyorum. Ne halin varsa gör! Uyum mu? Acaba sen anlamını biliyor musun?" diye çarşafı çekeceğini anlamamla kalçamı kaldırdım. Ebru o hızla gerisin geriye yataktan ters takla atarak yere düştü. Çarşafa dolanmış bir top gibiydi. Yerde debelenip ayağa kalkmayı başardığında, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum alayla.

Ebru, "Çiftleşme dansı yapıyorum, beğendin mi?" diye sordu ya kahkahalarla gülüyordum. Ebru sinirle kıyafetlerini etraftan toplarken, "Harikaydın. Ölümü gör bir daha yap!" dedim. Ebru, "Ay dirin hiçbir işe yaramıyor zaten. Ölün hiç yaramaz," derken taytını giymeye çalışıyordu.

Yataktan kalkıp kapının önünde durdum ve karşıma dikilen Ebru'ya, "Direnme artık. Sensiz olmuyor. Yapamıyorum," dedim dürüstçe.

Ebru, "Sen çıplakken sağlıklı karar veremiyorum. Hep evet diyesim geliyor ama hayır," dedi.

"Son kararın bu mu?" diye sordum.

"Evet. Seni seviyorum, bunu saklamıyorum. Belki de hiçbirini bir daha böyle sevemeyeceğim ama olmuyor işte. O yüzden cevabım hayır," dedi kararlılıkla.

"Tamam," dedim ve kapıyı açıp, "Buyurun Doktor Hanım! Odanıza geçin," dedim. Ebru aptalca bana baktı, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet. Bu güzel gece için teşekkür ederim. Canınız çekerse her zaman emrinize amadeyim!" dedim.

"Ha yani zorlama yok. Ya benimsin ya kara toprağın gibi arabeske bağlamalar yok öyle mi? Özgürüm yani," dedi.

"Aynen," dedim.

"Benim hiçbir şeyime karışmayacaksın öyle mi?

"Öyle."

"Böyle gel beni uyut falan da demeyeceksin?"

"Demeyeceğim."

"Beni arayıp sözlü taciz, küfür falan da etmeyeceksin?"

"Evet," dedim gayet kararlı bir sesle. Ebru şoka girmiş bir bana baktı bir açık kapıya.

"Ali bak eğer benimle dalga geçiyorsan yemin ederim sana bunu ödetirim."

"Yok! Gerçekten yalanım varsa yine sik beni!" dedim.

"Ne demek istediğini anlamadım ama tamam o zaman," derken gözleri doldu.

O kadar bozuldu ki, "Ben gidiyorum o zaman," dedi kapıdan çıkarken ama gözleri bende. Onu durdurup yine kabalaşmamı bekliyordu. İstiyor muydu ne?

"İyi geceler," dedim el sallar gibi parmaklarımı oynatarak.

"İyi geceler. Gidiyorum bak," dediğinde kapıyı yüzüne kapatmıştım ve sırıtıyordum. Biraz kalsın bakalım ilgisiz. Gerçi Ebru o kadar dürüst oynuyordu ki iki gün sonra 'Bana verir misin?' diye gelip beni yatağa atmazsa iyiydi. Öyle bir şey olursa reddetmek çok zor olacaktı. Üzerime bir şeyler giyip aşağı indim.

Mutfak tarafına geçip buzdolabının içine kafamı sokup tam yiyecek bir şeyler aldım ki Bekir'in sesi duyuldu.

"Oo Ali'm gece şerifleriniz hayır olsun!" dediğinde, "Gel beraber olsun!" dedim.

"Sinirin geçmiş anlaşılan," dedi imayla.

"Levent'ten bir haber var mı?" diye sordum.

"Senden sonra çıkıp gitti," diye sandalyeyi çekip oturdu.

Elimdeki domates, peynir, zeytini masanın üzerine koyup ekmeği alıp karşısına oturdum ve, "Aç mısın?" diye sordum.

"Yok, tıka basayım," dedi Bekir.

"Cesetleri ne yaptınız?" diye sordum.

"Adamı gömdük. Sedat kadının cesedini bekletiyor."

"Neden?"

"Ulan nedeni mi var? Doğru dürüst gömülmesi için."

"Al buradan yak! Ne gerek var Bekir?" dedim sinirle. Yine elim ayağım buz gibiydi.

"Ali, seni anlıyorum. Hak veriyorum. Levent ve diğerleri de anlıyor ama kaçırdığın bir şey var. Eğer hırsına yenilip intikam ateşini yanlış yerde söndürürsen senin Kaan'dan bir farkın kalmaz."

"Ne yapayım Bekir, sen söyle! Nirvana'ya ulaşıp, *Kaan seni affettim*, mi diyeyim? *Al babanı, kız kardeşini, huzurlu bir hayat kur,* mu diyeyim? Ulan adam benden ömrümü çaldı, yetmedi, huzurumu istiyor," diye dişlerimi sıka sıka konuşurken Bekir, "Huzurun derken?" diye sordu.

"Ya bırak şimdi makarayı!" dedim.

"Ben makara yapmıyorum Ali. Eğer huzuru bulduysan ve hâlâ çük kafalılar gibi davranacaksan yuh derim sana."

"Konu hangi ara yine Ebru'ya geldi?" diye sordum sıkıntıyla.

"Konumuz Ebru muydu? Ben huzur diye biliyorum," diye kıs kıs gülerken, "Geç dalganı geç!" dedim.

Bekir, "İşin dalgası fırtınası bir kenara, Kaan ölecek orası kesin ama babasıdır kızıdır bir dur be Ali'm. Bir dur. Kendini de bizi de üzme!" dedi.

"İyi tamam ama o Kaan ortaya çıkmazsa..." diye başladım ama Bekir, "Sadece Kaan'la bitse iyi Ali'm. Sedat hazırlanıyor yine. Kan gövdeyi götürecek. Kaan'a yardım ve yataklık edenlerin kökü kazınacak. Sado is coming," dedi sırıtarak.

"Ya ne adamsın! Adam hiç gitmedi ki gelsin," dedim kahkahayla.

Bin kere ölürsün, öldüremezsin...

Sabah saat yedide ayağa dikildim. Zaten Ebru gitti ya uyku hak getire! Çıktım evin etrafında birkaç tur attım. Tam müştemilatın önünden geçerken bizim çocukları gördüm. Dört bir yana dağılmış bekliyorlardı. Kimi sigara içiyor kimi volta atıyordu. Oraya doğru koşarken elinde iki üç poşet Hamit'i gördüm.

"Günaydın abi," dedi beni görünce.

"Günaydın. Hayırdır Hamit bunlar nereye?" diye sordum.

"Abi müştemilata bırak bir şeyler dedi," dedi ya ensemden aşağı ağrı başımı zonklatırken, "Tamam Hamit," diyerek gerisin geriye döndüm. Şu şerefsizi bir an önce bulmalıydım.

Duş aldım giyindim derken Halil'e bir bakayım dedim. Usulca girdim odaya ama ağzım beş karış açık kaldı. Tek kişilik yatak gitmiş yerine çift kişilik yatak gelmişti ve o yatakta Halil ve Ebru sarmaş dolaş yatıyordu. Halil'in yatağı çift kişiliğin yanına konmuştu. Halil yapışmış Ebru'nun saçına, ağzında memesi öylece uyuyordu. Usulca uzandım Halil'in yanına, ortamızda kaldı kerata. Onların huzuruyla tam uykuya dalacağım sırada Halil açtı gözünü. İlk görmedi beni. Oturdu sırtını bana, yüzünü Ebru'ya dönüp. Bir süre bekledi. Sonra yanağına uzanıp öptü küçücük. Ebru, "Gel bebiş, daha erkendir uyuyalım," dedi gözlerini açmadan ama horladı horlayacak. Halil uzandı Ebru'ya, "Anne kalk!

Anne! Sabak oldu," dedi ya alnımın ortasından vursalar beni bu kadar şoka giremezdim.

Ebru gayet doğal bir şey söylemiş gibi gözlerini açmadan, "Abla Halil'im abla. Senin annen melek oldu. Ben senin ablanım, sen benim kuzumsun. Ama *sabak* olmadı. Sabah oldu," dedi ona uzanıp koynuna alırken.

Ulan bu kız gerçekten harbi kızdı. Onu tanıdıkça daha bir hayran kalıyordum ya sonu nereye varacaktı hiçbir fikrim yok. Hep yanımda olsun istiyordum evet ama bu kadardı. Benim için ilerisi cehennem gibiydi. Ben çıkmazlarımda düşünürken Halil, "Anne kalk! Sabak oldu," dedi inatla ve Ebru'nun kollarından çıktı.

"Halil, çıkılır mı böyle güzel bir kızın koynundan?" dememle bana döndü aslan parçası ama Ebru'nun da gözü açıldı. Halil bana dönerken ayağa kalkıp kucağıma uçmasıyla, "Babam gelmiş!" diye bağırdı.

"Bak ya! Benim aslan oğluma bak! Ne kadar kuvvetli olmuş bu böyle Ebru ablası!"

"Anne bak! Baba gelmiş!" dedi ya Ebru panik yaptı. Örtünün içinden saçı başı birbirine girmiş halde çıkarken, "Ali bak sakın bağırma! Yemin ederim ben söyletmedim. Aniden kendi söyledi. Hep düzeltiyorum zaten. Ben sadece..." diye konuşurken uzanıp onu yakasından yakalamamla kendime doğru çektim, dudaklarına sıkı bir öpücük kondurup bıraktım.

"O mutlu seninle, gerisinin bir önemi yok," dedim.

Ebru, "Gerçekten mi? Ya sen nereye gittin geldin? Iğdır'a diye biliyorum ama emin misin? Terapi merkezine falan gitmiş olma," dedi ama şaşkınlığı yüzünden okunuyor.

"Yanımda Cihan ve Levent vardı. Sor istersen."

Ebru, "Iğdır'a yerleşip evlenelim mi? Ben bu Ali'ye âşık oluyorum galiba," dedi yine pat diye.

"Oha! Iğdır ne lan? Yapamam ben orada. Avuç kadar yer. Hem sen bana zaten âşıksın," dedim.

Ebru aptalca suratıma bakarken kendini toparlayıp yataktan kalktı.

Sinirle, "Âşık olsam ne fark eder? Senin hiçbir halin çekilmez. Evlilik insan doğasına aykırı, seninle tam bir kâbus olur," dedi, üzerindeki geceliği bir çırpıda çıkardığında içinde bir şey yoktu ya benim boğazım kurumuş, hayran hayran ona bakıyordum. Ebru dolabın karşısında durduğunda bana arkası dönüktü. Kapağını açıp bir süre öylece kaldı diyemem. Sağa sola gerindi. Belini tutup o güzel kıçına doğru ovaladı. Sonra ne giyeceğine karar verip giyindi.

Ben mi? Bir ben daha vardı eşofmanımın içinde.

"Hadi aşağı inelim. Benim karnım çok acıktı," diyerek Halil'i yataktan alıp yere indirdi. Elinden tutup, "Halil yüzünü yıkayalım sonra giyinip aşağı inelim olur mu?" diye sorarken ben onunla kendimi yatakta hayal edip duruyordum.

Duşa girince yanına süzülebilirim diye aklımdan geçerken, "Sen duş almayacak mısın?" diye sordum.

"Kahvaltıdan sonra alırım. Şimdi Halil zamanı," dedi ve Halil'le banyoya girdi. Sonra giyim odasına. Odadan Halil'in kıkırtıları geldi bir süre.

Çıktıklarında Halil giyinmiş, saçı taranmış, memesi ağzında sırıtarak kucağıma gelmek için kollarını kaldırdı. "Aha bu yakışıklı da kim? Nerede benim oğlum?" diye ona bakarken Halil memesi ağzında, "Ben! Ben!" diye kendini gösteriyordu.

"Aha benim oğlummuş!" diye ona sarıldım doyasıya.

Ebru, "Hadi siz inin, bir saçımla savaşayım geliyorum," dedi. Ulan sanki dün gece koynumda bana erkeklik taslayan bu hatun değildi.

"Peki sahip!" dedim. Ebru, "Ay kendimi Cleopatra gibi hissettim," dedi gülerek. Kapıdan çıkıp Oğuzalp'in odasına geçtim. Beyefendi çok farklı gözüktü gözüme. Boynuma atlayıp bana sarılırken Halil abisini öpüyordu. "Abi! Abi!" diye bağırdı durdu.

"Oğuz oğlum sen ne yakışıklı olmuşsun bu sabah!" dedim.

"Ebru abla öyle olmam gerektiğini söyledi."

"Nasıl olman gerektiğini söyledi?"

"Temiz giyinen, küfretmeyen, kibar biri baba."

"Aha! Sizi kendine benzetecek anlaşılan," diye kahkaha attım.

Üçümüz birlikte aşağı indiğimizde saat ona geliyordu. Bizim karıncalar kalkmış, kahvaltı masası hazırlığına koyulmuşlardı. Selma ve Duygu dalmış konuşmaya bizi görmediler. Duygu, "Ne yapacağımızı inan ben de bilmiyorum Selma. Kızın halini gördün, baygındı. Babası desen gariban gibi duruyor. Karısı nerede acaba? Göremedim ben. Bir baksak mı?"

Selma, "Bekir'e sordum ben, yorumsuz kaldı. Söylemedi. Acaba köyde mi kaldı? Sedat bir şey söylemedi mi?" dedi.

"Soramadım. Ali'ye öyle üzülüyor ki."

Selma, "Ay kız asıl ben Ali'yle Ebru ne yaptı onu çok merak ediyorum," dediğinde Duygu kıkır kıkır gülerken, "Ne yapacaklar hasret gidermişlerdir. Ebru âlem kız. O kadar nazik, o kadar kibar ama tam bir erkek gibi düşünüyor. İnşallah şu Ali'm biraz olsun onu kafalar yoksa Ebru bu halde ona asla boyun eğmez. Ali delirir durur artık," diye kahkaha attı.

Selma, "O ne demek? Niye deliriyor?" dedi merakla.

Duygu, "Geçen telefonda Ali'ye ister veririm ister alırım, diye bağırıyordu," diye açıkladı.

Selma, "Yok artık!" dedi şaşkınlıkla ve ardından, "Ebru güneş gibi doğdu eve. İnşallah çok mutlu olurlar da Aslı'm yerinde rahat uyur," dedi yüzüne iki avucunu sürüp.

O sırada kucağımda duran Halil, "Teyze!" diye bağırdı ya Duygu ve Selma iki metre zıpladı. Selma, "Ali! Halil! Siz ne ara geldiniz?" diye gözleri pörtlemiş olarak bize bakarken Duygu, "Şimdi gelmişlerdir bence!" dedi bir umutla.

Yüzlemeye gerek yoktu. Zaten yeterince üzülmüşler, yeni yeni gülmeye başlamışlardı. "Neyi görmesini istiyorsunuz yine?" dedim sırıtarak.

Duygu, "Çok şükür! Ay Ali'm neyi olacak çocukların mürüvvetlerini," dedi.

"Herkes nerede?" diye sordum. "Sedat ve Bekir uyandılar. Bahçedeler, seni bekliyorlar. Aşağı inince gelsin, dediler," dedi Selma.

"Çok acıktım ben," diyerek Halil kucağımda çıktım bahçeye. Baktım bizimkiler bahçede çıkarmışlar çorapları, çimende volta atıyorlar.

"Günaydın ağalar, şafak kaç?" diye sordum alayla.

Sedat, "Bekir kendine gelmiş anlaşılan bu senin Ali," dedi.

Bekir, "Gelir tabii huzuru buldu ya! Ondandır," dedi. Az değildi bu Bekir.

"Ulan bu evde bir benim huzurum yok. Allah göndermiş çek Sedat çek!" diye söylenirken Bekir, "Sedat, Ali'nin huzur hafif turuncu. Duygu gece sana söylemedi mi? Bu eşkıya, Levent'i payladıktan sonra içeri girip huzuru bulmuş," dedi.

Sedat, "Vay vay vay! Ulan ben sana demedim mi kızdan uzak duracaksın diye! Ağlattın mı lan kızı yine? Gel ulan buraya! Ben de seni ağlatmaz mıyım?" diye bağırırken üzerime yürüyordu. "Abi bak çocuk var kucağımda. Halil bak en sevdiğin amcan!" diye uzattım ona. Sedat benden Halil'i alıp Bekir'e verdi.

"Abi ayıp oluyor ama herkese!" diye baktım vazgeçmeyecek, başladım koşmaya. Sonuç herkes dışarı çıktı.

Oğuzalp, "Baba kaç!" diye bağırıyordu.

Selim, "Ali amca teslim ol!"

Nehir, "Ali'me vurmasana baba!"

Halil, "Ben de! Ben de!"

Duygu, "Ay inşallah yakalamaz!"

Ebru, "Tüh keşke biraz daha yorsaymışım."

Selma, "Oha Ebru oha!"

Ebru, "Ne var abla ya? Ben kafasını şişirdim, uyutmadım bütün gece onu diyorum."

Duygu, "Tabii Ebru tabii! Biz de Sedat'la pişti oynuyoruz hep!"

Ebru, "O ne ki?" diye sordu tabii. Bunları nereden mi biliyorum? Onların etrafında dönüyordum da oradan. Sedat, "Ali gel ulan buraya! Bütün gün kaçsan da o yumruğu yiyeceksin!" diye bağırırken Defne, "Baba yeter başım döndü ama ya!" diye bağırdı.

Sedat, "Oy ilk göz ağrım!" diye durdu ya ben de durdum. Dizlerime ellerimi koyup dinlenirken başka yerlerimden soluduğum bir gerçekti. Tam doğruldum Sedat karşımdaydı. Avucuna tükürüp, "Ya Allah!" diye yumruğunu suratıma geçirmesiyle yeminle ayaklarım yerden havalanıp sırt üstü yere yapıştım.

Ebru, "Oh olsun sana!" diye alkış tutarken, Duygu, "Ebru yolarım seni! Ah Ali'm ya! Nedir çektiğin! Sedat ya! Burnunu kırmadın inşallah!" dedi.

Sedat gururla, "Yok Canom ağzının ortasına geldi galiba. Ya da gözüne. Kalk lan bir bakalım!" dedi ve elini uzatmasıyla beni yerden kaldırdı.

Müjde verir gibi, "Gözü Canom gözü. Burnunu kırmamışım," dedi.

Duygu, "Selma et mi basalım ekmek mi?" diye seslendi.

Ebru'ya dönüp, "Alkış tuttun gördüm," dedim parmağımı sallayarak.

Ebru, "Sedat abi bir tane daha vurabilir misin? Ali akıllanmamış da!" diye ağzını yaya yaya konuştuğu sırada bize doğru yürüyen Levent'i gördüm. Yüzü sirke satıyordu. "Günaydın!" dedi ama bana bakmıyor.

Bekir, "Hadi geçin kahvaltıya," dediğinde herkes ayrılırken Sedat ve Bekir bizimle kaldı. Sırıttım ve, "Abi izin verirsen iki tur da Levent beni kovalasın. Biraz hırsını alır," dedim. Gergin ortam birden rahatladı.

Sedat, "İki turu geçmesin. Kahvaltıya yetişin," dedi ve Bekir'le beraber eve doğru yürümeye başladılar.

Tam Levent'in boynuna kolumu doladım, "Ulan yıllar sonra bir de bu huy mu çıktı? Bana kapris mi yapıyorsun?" dedim.

"Yok be ne kaprisi? Canın çok yandı biliyorum be Ali! Ben anlayamam seni! Ama sen Ali'sin. Ben senin merhametini biliyorum. Gözünü seveyim o merhametini kaybetme," dediği sırada müştemilata doğru bakıp öylece kaldı.

Kafamı çevirip baktığımda Kaan'ın kardeşini gördüm. Ellerini göğsünde birleştirmiş, nefretle bize bakıyordu. Belli aile şovunu izlemiş. Sanki her şey o güne geri gelmiş gibi bütün hayat enerjim çekildi. Ellerim yumruk olmuştu. Bıraksalar belki de gidip Kaan'ın yerine onu gebertebilirdim.

"Gir lan içeri!" diye bağırmamla kız içeri girmek yerine bana daha bir nefretle bakmaya başladı. "Ulan ben senin kemiklerini kırmaz mıyım?" diye ona doğru yürüyecektim ki Levent, "Ali tamam, ben hallederim!" dedi ve kıza doğru koşup kızı kolundan tuttuğu gibi içeri soktu.

Tabii ben de müştemilatın önüne doğru yürüdüm. Bekleyenlere, "Ulan o şerefsizin kardeşi çıkmış dışarı cirit atıyor siz ne bok yemeye buradasınız?" diye sordum.

Erkan, "Sedat abi çıksın dedi abi. Sorduk," dedi. "Ha çıksın dedi ama takip edin demedi ve siz de bunu akıl edemediniz

değil mi? Siktirin gidin lan! Kapıda bekleyin, ben beklerim," dedim sinirle.

"Abi affet. Düşünemedik," dedi Erkan. Ben o sinirle döndüm eve. Masada hepsi oturmuş ağız tadıyla yemek yiyorlardı.

Bekir anladı tabii, "Ne oldu lan Levent'i öldürdün mü?" dedi.

Sakin kalmaya çalışarak, "Abi bu böyle olmayacak. Ben o şerefsizin bacısını gebertir ölüsünü..," diye kendimi kaybedecekken sustum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ama masada herkes yine dondu. Ellerimi havaya kaldırıp, "Özür dilerim tamam. Pes ediyorum. Bu böyle olmayacak abi! Ben onları gördükçe kendimi kaybediyorum. Bir de dışarı çıksın diye izin vermişsin. Ebru hazırlan, çocukları da hazırla, biz başka bir yere geçelim. En iyisi bu!" dedim ama Ebru donmuş bana bakıyordu.

Sedat yerinden kalkmasıyla, "Her götün sıkıştığında bu kaçma huyundan vazgeç seni gebertir bu sefer ölünü ben sikerim! İt oğlu it! Yürü hadi! Gebert ikisini de rahatla, bakalım soğuyacak mısın?" diye kolumdan tuttuğu gibi beni müştemilata götürürken ardımızdan gelen Bekir'di.

Müştemilatın giriş kapısından içeri yıldırım gibi düştüğümüzde Levent hayretle bize bakıyordu. Sedat, "Levent ver silahını!" diye bağırdı.

Adam korkuyla, "Beyim yalvarırım beni öldürün ama kızıma dokunmayın! Onun günahı yok! Kurban olayım kızıma dokunmayın!" diye sarıp sarmalarken kız, "Bizi rahat bırakın! Annemi aldınız daha ne istiyorsunuz?" diye haykırmaya başladı.

Sedat'ın sesi ölümcüldü. "Ya susun ya da ben susturmasını bilirim," dedi. Tabii sustular. Kim olsa susar. Sedat, Levent'e, "Ver silahını!" dedi tekrar. Levent tereddütsüz silahını çıkardı ve Sedat'a verdi. Sedat karşıma geçip elimi tuttu ve avucumun içine silahı koyup, "Acın bitecek, Aslı geri gelecekse sık kafalarına ki bitsin bu içindeki

eziyet. Benim Ali'me, Duygu'nun Ali'sine bunu yapma artık! Sana söz Ali'm, o Kaan cezasını bulacak ama karar senin. Levent çık dışarı," dediğinde Levent, "Abi..." dedi.

Sedat, "Seninle de konuşacağız Levent, gözümden kaçtı sanma!" derken Levent'i ensesinden tuttu, birlikte dışarı çıktılar. Ben elimde silah, baba kızın karşısındaydım.

Merhamet acımak mıdır?

Adam, "Beyim bana ne istersen yap ama kızıma dokunma! Benim suçum hepsi! Mustafa'yı ben verdim onlara. Beni vur! Karım öldü zaten. Kızıma kıyma beyim!" diye önümde diz çökmüş yalvarırken şeytan *'Ver ağzına namluyu, sık arka arkaya!'* diyordu.

Kızı yerde diz çöken babasına sırtından sarılıp, "Yapma baba! Yalvarma! Ne olur yalvarma!" diye bana doğru, "Hadi vur, ne duruyorsun? Bitir hadi!" diye bağırdı ya tek elimle boğazını yakalayıp onu havaya kaldırmam bir oldu. "O kadar kolay değil!" diyerek onu koltuğa doğru fırlatmamla öksürmeye başladı. Babası bacağıma sarılıp, "N'olur ağam dokunma kızıma!" dediğinde adamı tekmeleyip, "Kalk yerden, otur kızının yanına!" dedim. Adam sürünerek koltukta öksüren kızının yanına gitti.

"Sizi yaşatmam için hikâyenizi doğru dürüst anlatacaksınız. Yoksa Allah yarattı demem, kızını artık cehennemde görürsün," dedim.

Kız, "Babamı tehdit etme! Öldür beni!" diye bağırdı.

"Ölümü kolay mı zannediyorsun sen? Seni öyle bir hale getiririm ki bana o zaman öldür diye yalvarırsın. Kapat çeneni, otur oturduğun yerde."

Adam telaşla anlatmaya başladı. "Mustafa o zamanlar üç yaşındaydı. Köye adamlar geldi. Biz tarlada işçiydik beyim. Karımla

kimin tarlasını sürersek samanlıklarında, ahırlarında kalırdık. Mustafa böyle büyüdü. Karım bizim kıza hamile kaldı ama sağlığı kötüleştikçe kötüleşti. Ebe hastaneye gitmezse ölür, dedi. Ben ne iz bilirim ne hastane. Şehre inmek için beş kuruş para yok. Günlük kazandığımızla ancak doyuyor karnımız. O gün köye takım elbiseli adamlar geldi. Kahvede para bulmaya çalışıyordum. Görmüşler beni para isterken. Artık takip mi ettiler ne yaptılar bilmem. Ahırda karımın başında çaresiz beklerken adamlar girdi içeri. Yanlarında beyaz önlüklü iki kişi. 'Ne oluyor?' demeye kalmadı. Adamlardan biri 'Sana yardıma geldik.' dedi. O gece Mustafa kucağımda, hastane kapısında bekledim sabaha dek. Sabah adamlardan biri geldi yanıma 'Gözün aydın kızın oldu! Karın da iyileşecek.' dedi. Sevinçle adamın elini ayağını öptüm. Adam 'Sana daha fazla yardım etmek isterim.' dedi. 'Beyim daha ne yapacaksınız? Karımı kızımı kurtardınız. Hakkınız ödenmez.' dedim.

'Sana üç dört arsa alacak para vereceğim. İçine bir ev kurmana yardım da edeceğim. Kimsenin işinde çalışmak zorunda kalmazsın. Evin olur. Bak kızın oldu. Nereye kadar ahırlarda yatacaksınız? Ama bir şartım var.' dedi. Sordum şartını.

'Oğlunu bana vereceksin. Onu okutup büyüteceğim. Hayırlı bir evlat olacak.' dedi. Kabul etmedim. Adam 'Sen yine de bir düşün!' dedi ve gitti. Bir hafta sonra yine bir ahırdaydık. Kimse iş vermez oldu köyde. İş doluydu ama bize yoktu. Hanımın açlıktan sütü gelmiyor ki kıza süt içirsin. Mustafa ağlar açlıktan. O çıkmazda aynı adamlar ahırın kapısından yine girdi içeri. Çaresiz verdim onlara Mustafa'yı. Bir çanta dolusu parayla birlikte bir kâğıda yazılı adres tutuşturdular elime. Bir aya kalmaz gittim adrese. Ne Mustafa var o adreste ne de o adam."

"Bu kadar mı?" diye sordum sinirle. Adam iki gözü iki çeşme, "Yok ağam. Polise gittim. Anlattım olanları. Çocuğun nüfusu yok diye kimse bir şey yapamadı. Tamı tamına yirmi beş yıl geçti. Bir

gün olsun Mustafa aklımızdan çıkmadı. Karımın gözyaşı hiç dinmedi. Kızımızla avunduk. Bir gün kapı çaldı. Açtım kapıyı. Karşımda pehlivan gibi bir delikanlı duruyordu. Ben gir demeden girdi içeri. Etrafa baktı. Benim kız o zamanlar on yedi yaşında, liseyi bitirmiş üniversiteye hazırlanıyordu. Aldım benim tüfeği geçtim kızımın önüne 'Ne istiyorsun? Sen kimsin?' diye sordum.

'Beni niye böyle korumadın baba?' diye sordu. Başka da hiçbir şey söylemedi. Ona anlatmak istedim, anlattırmadı. O gece kaldı bizimle. Sonra ara ara geldi. Adı Kaan'mış. İstanbul'da yaşıyorum spor salonum var, dedi bize. Sonrasını biliyorsun ağam. Dört aydır yollardayız. Biz istemedik toprağımızı bırakmak ama gelen giden kızımla tehdit etti bizi. Mustafa aradı bir gece 'Bir adam geliyor oraya. Sizi koruyacak. Ne derse yapın.' dedi. Şimdi ağam söyle bana suçu günahı olmayan Zahide'm niye öldü?" diye sordu.

"Senin Zahide'n de benim iki oğlumun anası da senin oğlun yüzünden öldü!" dedim.

Adamın kızı, "Annemi siz öldürdünüz!" diye bağırdı gözyaşlarıyla.

"O zaman şöyle açıklayayım. Abin karımı öldürdü. Ben annenle başladım. Sonra seni, sonra babanı ve en son abini öldüreceğim, oldu mu?" diye avaz avaz bağırdım.

Adam, "Beyim sen onun kusura bakma. Anasının acısıyla ne dediğini bilmiyor," dedi.

"Çenesini kapatsın yoksa ben kapatmasını bilirim," diye çıktım evden. O sinirle eve girdim. Silah kalmış elimde. Duygu, "Ali'm!" dedi ya silahı belime soktum ve masaya oturdum. Kahvaltının neşesi kaçmıştı, Sedat zaten masada yoktu. Çocuklar çoktan kalkmış. Oturdum Ebru'nun yanına.

Ebru bana doğru eğildi ve fısıldayarak, "Sakın beni uyut, yıka falan deme. Kanmam," dedi ya gülesim geldi. Ulan ne yapıyor ne ediyor keyfimi yerine getiriyordu bu kadın.

Tam ona doğru eğildiğim sırada Bekir, "Öldüler mi?" diye sordu ciddi ciddi.

Ebru elindeki çatalı düşürüp bir robot gibi bana döndü. Ebru'ya bakarak, "Evet fazla sıkmışım boğazlarını. Elimin ayarı bu ara tutmuyor bir türlü," dememle Ebru sanırım dünyadan göç etmek üzereydi.

Levent, "Abi ne boğazını sıkması? Bu Ali tavuk bile kesemez," dedi alayla.

Ebru, "Oh! Ben de Cihan gibisin diye çok korkmuştum," dedi ya herkes bir Cihan'a bir Ebru'ya baktı. Yıldız kahkahayı basarken herkes gülmeye başladı. Cihan hariç.

Cihan, "Ulan bu kız gerçekten süzme saf. Yanındaki adam tavuklara acır da insana acımaz. Neyin kafasını yaşıyorsun sen Doktor?" dedi.

Levent, "Ve kemik kırılma sesine bayılır. Kırdıkça yüzünün şekli şemali değişip nirvanaya ulaşır," dedi gözlerini şaşılaştırıp beni taklit etmeye çalışarak.

Ebru'ya dönüp şirin şirin sırıttım, "Abartıyorlar. Allah seni inandırsın bu zamana kadar bir kişiyi bile cennete göndermedim," dedim.

Yalan yok, Allah bilir nereye gittiklerini de benim öldürdüklerimin hepsi cehennemlikti. Yani bana göre.

Ebru gözlerini kısıp, "Çamur at izi kalsın değil mi? Yiyemem, karnım tok beyler," dedi. Duygu, "Ebru şunu düzeltmek isterim. Yiyemem karnım tok yerine yemezler diyecektin," dedi.

Gülerken, "Kız Çirkin bozmasana, ben onu böyle seviyorum. Çok kibar, kendine has bir kızgınlık sözlüğü var. Kızıyor ama anlaşılmıyor," dedim.

Yıldız, "Bihter ablam Ebru'nun bu tarzıyla çok dalga geçmişti bir ara," dedi gülerken.

Selma, "Yıldız darılma ama Bihter evlatlık falan sanırım. Bir insan bu kadar mı aksi olur!" dedi.

Ebru, "Ay yok önceden bu kadar değildi. Evlenemiyor ya biraz onu taktı kafasına," diye açıkladı.

Duygu, "Biz ona başına vurmuş diyoruz Ebru," dedi sırıtarak.

Ebru, "Ne başına vurmuş?" diye sordu ya Cihan, "Ben diyorum size bu kız uzaylı diye!" diye gülmeye başladı.

Yıldız, "Kapalı onun argo tarafı, dalga geçmesene Cihan ya! Kocasızlık başına vurmuş anlamında canım benim," dediğinde ben hayran hayran Ebru'ya bakıyor olabilirdim.

"Tamam, bir daha öyle derim," dedi bir de önemli bir şey öğrenmiş gibi.

Kahvaltı teranesi Ebru'nun sayesinde bir saat fazladan sürdü. Tabii fırsat bu fırsat masayı silip süpürdüm. Hatta anam bana bazlama bile yaptı. Ben gülüyordum ya o mutluydu.

Kahvaltı sonrası tam yukarı çıkıp, giyinip şirkete geçeceğim Sedat indi aşağı. Üzerinde hâlâ ev hali. "Ali birkaç gün kalın evde," diyerek peşinden çıktık arka bahçeye.

Levent, "Evde kalmak Kaan'ı daha çok şüpheye düşürmez mi?" diye sordu.

"Kaan ne istiyorsa düşünsün. Yukarıdan onay bekliyorum. Alır almaz operasyonlara başlayacağız. Ama şu birkaç gün durgun geçsin," dedi.

"Abi neden onay almak zorundayız?"

"Her ne olursa olsun devlet, anadır. Rızasını almak için el öpmek gerek. Bütün bölgeleri benim seçtiğim adamlar yönetiyor ve operasyonlarda onlardan yardım almak istiyorum."

Bekir, "Olayı legal hale getirmeliyiz ki sonrası bizi yormasın," dedi.

"Peki ya onay verilmezse?" diye sordu Levent.

"Verilecek," dedi Sedat.

"Abi nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye soran bendim.

"Onay verilmezse iş birliği yapmayacağımı, bölgelerin başında olan adamlarımı geri çekeceğimi söyledim."

Levent, "Bu Türkiye'nin çökmesi demek," dedi.

Bekir, "O yüzden onay verecekler. Ah! Baştan ezecektik onların kafalarını da merhametle acımak arasındaki farkı kaçırdık," dedi.

"Devlet için yok edileceklerin bir anlamı yok. Onay verilecektir," dedim derin bir nefesle.

"Katliam bazında algı oluşacak ama biz terör saldırısı adı altında olayı kapatırız diye düşünüyorum," dedi Bekir.

Sedat, "Bekleyelim bakalım. Sonra kendimize bir yol çizeriz," dedi.

"Abi tut ki onaylanmadı..." dedim.

"O zaman çok işimiz var demektir," dedi Sedat psikopat gibi gülerken.

Bari evdeydik biraz Ebru'yla uğraşabilirdim, diye geçti aklımdan.

O gazla, "Yani şimdi olay ne? Evde miyiz?" diye sordum sırıtarak.

Sedat, "Bana bak Ali, huzur istiyorum beni çileden çıkarma," dedi parmağını sallarken.

"Ya tamam abi," dedim ama sırıtıyordum.

Tabii beklediğim olmadı. Ben şimdi Ebru tıkır tıkır olanları kızlara anlatmıştır, onlar da beni deli etmek için ellerinden geleni yaparlar diye heyecanla beklerken kimse oralı değildi. Güya onlar Ebru'yu kıskanmamı sağlamak için ellerinden geleni yapacaklardı ve ben delirecektim. Ne bir laf soktular bana ne imada bulundular. Ne de evde Ebru hakkında bir mevzu geçti.

Hepsi günlük yaşamlarına gayet rahat bir şekilde devam ediyorlardı da Ebru benimle kanka gibiydi. Sanki Levent'ten bir farkım

yoktu. Bütün gün dolandım durdum etrafında ama çaktırmadım. İçten içe iyice sinir oldum tabii. Akşam yemeğinden sonra baktım Ebru ve Halil ortalarda yok, sinsi sinsi çıktım yukarı. Ebru uzanmış yatağa kitap okuyordu. Halil oyuncaklarıyla oynuyordu.

Halil beni görünce, "Baba!" dedi, elindeki oyuncağı göstermeye başladı.

Ebru, "Ay babası oynamak için oğlunun yanına mı gelmiş? Ali vallahi iyi ki geldin! Ben hâlâ duş alamadım. Halil'i biraz oyala da duşa gireyim," dedi.

"Olur," dedim ama kuduruyorum. Patladım patlayacağım. Oturdum Halil'in yanına yapbozları bulmaya çalışırken Ebru soyunmaya başladı. Ulan n'oluyor yine? İç çamaşırlarıyla kalıp yanımıza geldi ve yere oturdu.

"Babası bak öyle değil!" diye aldı eline yapmaya başladı. Ben salak salak durmuş hayranlıkla onu seyrederken Halil kalktı ayağa, "Anne meme!" dedi gelip kucağına yatarak süt ister gibi. Ebru, "Halil! Abla kuzum abla! Bir de süt yok orada. Hiç olmayacak! Hem ben anne olmayacak kadar küçüğüm ablacığım. Sen de kocaman oldun artık. Kaç yaşındasın hadi göster babaya!" diye sırıttı Halil'e. Halil parmaklarını dört yaptı ama konuşmadı.

Halil'i işaret ederek, "Bir doktora mı götürsek? Diğerleri motor takmış gibi iki yaşında konuşmaya başlamıştı. Baksana daha meme ağzında. Kucağından inmiyor," dedim kederle.

Ebru bana kaşlarını çattı ve, "Halil hadi odadan bana arabanı getir, babana gösterelim," dedi. Halil kalkıp koşarak odaya gittiğinde Ebru şeytan gibi, "Çocuğun yanında öyle şeyler konuşma. Hepsinin anası babası yanındaydı. Halil'in kim var yanında? Senin kendine hayrın yok. Her şeyi anlıyor Halil. Çok da akıllı. Geç konuşsun bir şey olmaz..." diye devam edecekti ki Halil koşarak geldi.

Arabayı bana uzatıp, "Kırmızı," dedi sırıtarak. "Çıkar lan o memeyi. Gülüşünü görelim," dedim.

Halil memeyi çıkarıp sırıtırken, "At lan memeyi!" dedim ama bir bana bir memeye baktı. Memeyi Ebru'ya verip öylece sırıttı.

Oturup arabasıyla oynamaya başladığında Ebru baldır çıplak karşımda iç çamaşırlarıyla oturuyordu. Aniden, "Hiç olmayacak derken neyi kastettin?" diye sordum. Ebru, "Anlamadım?" diye yüzüme baktı.

"Halil süt istedi. Sen de hiç olmayacak, dedin. Onu diyorum," dedim.

Ebru, "Kazara bir gün evleneceğim biri karşıma çıkarsa çocuksuz bir hayata evet demeli çünkü ben çocuk yapmayı düşünmüyorum. Bana ters öyle bebek bezidir, mamasıdır falan. Ağır yük ve ben bu yükü istemiyorum. Annelik bana göre değil," dedi.

"Dalga geçiyorsun değil mi? Kızım sende anne potansiyeli var, görmüyor musun?" diye Halil'i gösterdim.

"Ben annelik yapamam demedim. İstemiyorum dedim," diye sırıttı.

"Zaten seni ben varken kimse alamaz. Tırsarlar," dedim alayla.

"İyi, benden turşu kurarsın," diye kıkırdarken telefonu çaldı. Ebru neşeyle açtı telefonu. "İyi geceler Serdar Doktor!" dedi kaprisle ve dinledi.

"Baba aşk olsun! Nursel Hanım'ı buldun beni unuttun," dedi ve dinleyip, "Ya ne demezsin... Kaç kere aradım seni! İyisin değil mi? Nursel Hanım nasıl?" diye sordu ve tekrar dinledi. "Kim dedi sana işe gitmediğimi? Suna mı? Yok babacığım abartmış. Zekeriyaköy'de olduğum da doğru, burası uzak diye birkaç gündür gitmiyorum sadece. Hem sen neyi irdeliyorsun anlamadım ki? Her şey yolunda babacığım sen merak etme," diye gözlerini patlatıp bana baktı telaşla. "Ay yok babacığım Duygu çok ısrar etti. Ali'nin oğlu Halil çok

ağlıyordu. Biraz ona psikolojik destek sağlayayım diye kaldım burada. İyiyim ben. Tamam, dinliyorum, söyle babacığım," dedi.

Serdar ne söylediyse uzun sürdü ama Ebru'nun o neşesi saman alevi gibi sönerken, "Böyle bir şey mümkün değil. Bir daha bu konuyu açmazsan sevinirim. Nursel Hanım'a selamlar," diyerek telefonu elinden bıraktı.

Banyoya doğru giderken, "Ben duşa giriyorum," dedi ama bir cesetten farkı yoktu.

Olduğu kadardı her şey....

Serdar ne söylediyse Ebru resmen çökmüştü. Banyoya girdiği sırada bir baktım Halil yere koymuş yanağını, dikmiş popoyu havaya, uyuma pozisyonunu almış. Onu kucağıma alıp biraz sıcağımda tuttum. Ebru böyle öğretmişti. Uykuya daldığını anladığımda yatırdım yatağına. O sırada Ebru çıktı duştan, ağzı yüzü kıpkırmızı, ağlamış belli.

Üzerinde havlu yatağa oturdu ve öylece kaldı. Yanına oturup, "Serdar sana ne söyledi?" diye sordum. Ebru bana bakıp, "Bu gece sana sarılıp uyuyabilir miyim Ali?" diye sorarken gözünden yaşlar sel olmuş akıyordu. Ben daha cevap vermeden, "Beni öyle tatlı tatlı sevebilirsen çok güzel olur. Sevişebiliriz yani," dedi ama hüngür hüngür ağlıyor. Ben ömrü hayatımda böyle bir şey görmedim. Aptala bağladım, "O... Olur da ne oldu, sen bana onu söyle," dedim.

Ebru, "Söylemek istemiyorum," diye kendini kollarıma bırakıp hıçkırarak ağlamaya devam etti. Ne zaman sonra, "Hadi gel üşüyeceksin," diye onu havlusundan kurtarıp yatağın içine soktum. Işığı iyice azaltıp havluyu yatağın üzerinden almıştım ki, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu. Ulan iki ucu boklu değnek! Kızdan uzak duracağımı söyleyeli daha bir gün olmadı lafı çatır çatır yiyordum. Kaderime razı olup üzerimdeki tişört ve eşofmandan kurtuldum. Yatağın içine girip onu kollarıma aldım. Islak saçlarını toparladım

usulca. Sıcağıma sokulup, "Burnum tıkandı," dedi ama ağladı ağlayacak.

"Çok ağladın ondan," dedim, yüzünü görmek için çenesinden tutup yukarı kaldırdım. Bir damla yaş aktı yine gözünden. Dudaklarım gitti yaşın aktığı yanağına. Usulca gözyaşının tadını ala ala gezdirdim dudaklarımı.

"Ağlama artık," diye dudaklarını küçük küçük öperken Ebru, "Işığı iyice kapatalım mı? Halil uyanırsa..." dedi.

"Olur ama seni görmek istiyorum," diyerek başucumdaki ışığı biraz daha kıstım. Onu koynuma alıp acısını almak ister gibi sarıldım. Ellerim o ipek teninde gezerken, "Ağlamanı hiç sevmiyorum," dedim.

Ebru tıkanmış burnuyla, "En çok sen ağlatıyorsun ama," dedi.

"Ağlatmam o zaman," dedim.

Ebru üzerime çıkıp, "Ağlatma," dedi göğsüme yüzünü koyup öylece kaldı, bir süre sonra, "Gerçekten anne olmak istemiyorum," dedi.

"Bu nereden çıktı şimdi?" diye sordum saçlarını okşarken. Göğsüme süzülen yaşların soğukluğuyla hâlâ ağladığını anlamamla onu koynuma alarak yüzünün bana dönmesini sağladım. Ebru gözyaşlarını silip elini yüzüme doğru kaldırdı. Parmakları yüzümde gezerken, "Çok güzelsin sen ya!" diye beni kendine çekip dudaklarımı bulduğunda her şey tersindeydi. Nefesi kesilip boynuma kayan dudaklarıyla mest olurken, elim bacaklarının arasına sızmış, sıcaklığında geziniyordum. "Emin misin?" diye sordum alayla. "Benden uzak durmaya çalışan sensin. Asıl sen emin misin?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Ulan her dakika benim olsan ben sana hayır demem. Aklım fikrim hep sende," diye kendimi ona bastırdım. "Ali bu çok güzel ama ya!" dedi bana daha çok yer açarken.

"Asıl güzel olan sensin. Senden başkasını gözüm görmüyor artık. Her seferinde bir sonrakinde aklım kalıyor," derken Ebru bana ayak uydurmuş, ahenkle dans eder gibiydik.

Sabaha kadar kaç kere onda var oldum sayamadım. Sabah saat on gibi gözlerimi açtığımda yan yana uzanıyorduk. Ebru'nun gözleri açık, yüzü yüzüme bakıyordu. "Günaydın!" dedi gözlerimi açmamla. "Günaydın, saat kaç?" diye sorarken ona yanaşıp bacağımı üzerine atarak sardım onu. "Saat on," dedi sırıtarak.

"Halil?" dedim.

"Aşağıda," dedi.

"Beni mi tercih ettin bu sabah?" diye sordum alayla.

"Gece çok yoruldun. Teşekkür etmeden kalkmak istemedim," dedi alayla.

"Bak ya! Para mı vereceksin yine?"

"Ay benim maaşım yetmez sana. Vazgeçtim ben," dedi.

"Ee ne olacak o zaman?"

"Bilmem başka bir yol bulurum, sen merak etme," diye benden kurtulup çarşafın altına girdi. Ben ne yaptığını anlamaya çalışırken, "Tanrım! Ebru of!" diye kendimi ağzında hissetmemle başka diyarları ziyaret etmeye başlamam aynı andaydı. "Of! Ulan! Of!" dedikçe beni kurutur gibi bitirdi. "Öldüm lan!" dedikçe kıkırdayıp devam etti. "Harikasın!" dedikçe daha bir şevke geldi. Tam sona geldim, geliyorum dediğimde hızla çarşafı kaldırıp üzerime oturmasıyla üzerimde kıvrılmaya başladığında ben yeniden var olmakla meşguldüm ve bu sefer ne naziktim ne de insan. Tam bir hayvandım. Doğrulmamla gözlerim gözlerinde, onun en derinlerine ulaşmaktı arzum. Ebru inim inim inledikçe darbelerim bana deli bir zevk verdi. Her darbemde çığlıkları dudaklarımda kayboldu. İçinde biten erkekliğimle, "Sen harbi manyaksın! Ulan geceden beri kaçıncıya benim oldun, doymadın mı?" diye sordum.

Ebru kıkır kıkır kendini benden koparırken, "Sana doymam güzelim," dedi.

"Ebru... Hamile kalırsan? Hiç bundan konuşmadık."

"Kalmam. Kaç aydır kalmıyorum ki..." dedi sanki doğal bir konu gibi.

"Ne demek kalmam. Senin özelliğin ne?"

"Korunuyorum, sen merak etme," dedi sırıtarak.

"Ha iyi o zaman," dedim ama niye bozulmuştum bilmiyorum. Ve beni rahatsız edenin farkına varıyordum. O kadar bireysel, bir o kadar bendi Ebru. Bunun beni rahatlatması gerekirken gerim gerim geriyordu. Sanki hayatında değilmişim, bir gün gidecekmiş gibiydi ya davranışları... Son iki gündür bu tavrı kafamı kurcalayıp duruyordu. O sırada telefonum çalmaya başladı. Ebru'ya bakıp sırıttım, "Duygu arıyor," dedim.

Ebru, "Ay bir şey mi oldu acaba? Kesin Halil ağlıyordur," dedi. Ulan başka hatun olsa 'Ay çok ayıp oldu, bak anlayacaklar!' deyip durur.

"Buyurun Çirkin hazretleri!" dedim.

Duygu, "Ali, Ebru'nun bir misafiri var. Aşağı gelseniz iyi olur," dedi.

"Kimmiş?" diye sordum ama aklımda beliren Özkan'dan başka biri değildi. Tam cinler tepeme ulaştı derken Duygu, "Annesi..." dedi.

"Tamam geliyoruz," dedim ve kapattık.

Ebru, "Halil değil mi? Yerim ben tosbağayı," dedi sırıtarak.

Tam kalkacak, "Neden Halil'e bu özen? Benim yüzümden mi?" diye sordum. Bir şekilde konuya girmeliydim.

"Tabii ki hayır! Böyle düşünmene üzüldüm," dedi bana daha bir sarılarak.

"Böyle düşünmemin sebebi sensin. Hem annelikten bir o kadar uzağım diyorsun hem Halil'i sarıp sarmalıyorsun," dedim.

"O... Onunla ilgilenmemin tek sebebi annesiz oluşu," dedi kestirip atarken.

"Oğuzalp de annesiz," dedim.

"Oğuzalp çok akıllı, ayakları yere basan bir çocuk. Duygusal yönden ona ulaşmak istemiyorum çünkü bu ona zarar verebilir. Zaten seninle benim aramda olanların az çok mantığını kuruyor. Ters tepsin istemiyorum. Hani annemin yerini aldı gibisinden yanlış anlaşılmak istemem."

"Bu senin kuruntun. Peki ya Halil?"

"Annem beni üç yaşında terk etmiş. Sanırım bundan dolayı. Ben... Burada olduğum sürece annesi olmak için değil, boşluğu dolsun diye onunla ilgileniyorum. Hep söylüyorum. İstemezsen ilgilenmem ama o zaman sanırım burada kalamam. Halil çok üzülür," dedi.

"Benim bununla bir sorunum yok. Aslında hoşuma da gitmiyor değil. Halil de mutlu," dediğimde Ebru, "İyi o zaman. Hadi bir kere daha sevişelim mi?" diye üzerime tırmandı. "Olmaz!" derken onu hareketsiz bırakmak için elini, kolunu ve bacaklarını bedenime hapsettim çünkü beni kandırabilirdi.

"Yoruldun mu?" diye sordu Ebru mumyalanmış gibi kollarımda dururken.

"Kızım bitmez benim bel suyum, sen canını sıkma!" dedim.

Ebru, "Sevişmekle ne ilgisi var? Bel suyu olmayanlar seks yapamıyor mu?" diye olayı ürolojik olarak yorumladı. "Kızım mecaz mecaz! Hadi aşağı inmemiz gerekiyor. Bir misafirin varmış," dedim önemsiz bir şey gibi.

Ebru, "Kim? Burada olduğumu bilen yok ki," dedi merakla.

"Annen gelmiş," dedim normal bir şeymiş gibi.

Ebru bir iki saniye öylece bana baktı. "Kim dedin?" diye sordu.

"Annen gelmiş. Geleceğini sen biliyor muydun? Keşke kızlara söyleseydin. Bizimkiler belli panik olmuşlar."

"Ben... Akşam babam beni görmek istediğini söyledi ama..." dedi, gerisini getiremedi.

"Ama ne?" dedim.

"Ama... Onu görmek istemediğimi söylemiştim. Buraya geldiğine inanamıyorum."

"İyi yürü hadi. Bir çay içer gider o zaman," dedim gözlerine bakarak.

"Ali... Ben onu üç yaşımdan beri görmüyorum. Görmüyorum derken hatırlamıyorum bile. Şimdi karşısına geçtiğimde ne olmasını bekleyebilir ki? Burada olması anlamsız."

"Dün gece o yüzden mi ağladın?"

"Evet ama onun için değil. Onsuz geçen gecelerime, anneye ihtiyaç duyduğum o çaresiz anlarıma ağladım. Ben onu görmek istemiyorum. Onu gönderebilir misin?" diye lütfen der gibi gözlerime baktı.

"Göndermekte bir şey yok ama bence onunla yüzleşmelisin. Yoksa adını her duyduğunda sabaha kadar ağlayabilirsin."

"Ya kötü olursam? Yine aciz kızlar gibi ağlarsam?"

"Yine sana sarılabilirim. Sevişiriz. Sonra az önce bana yaptığın o muhteşem şeyi tekrarlayabilirsin," dedim.

Ebru bana sırıtarak sarıldı ve, "Kaba değilken gerçekten çok tatlısın. Sevişelim mi?" dedi. Şirin şirin bana gülerken eli sinsice kasıklarıma kaydı.

Elini yakalayıp, "Kız dur! Beni bahane yapma kendine," dedim.

Ebru sinirle, "İnmiyorum," dedi ve yataktan kalkıp banyoya girdi.

Su sesiyle birlikte yataktan kalkıp banyoya gittim. Duşun kapısını açıp, "Akşama kadar orada kalamazsın," dedim.

"Kalırım. Hatta burada yaşayabilirim bile."

"İyi anneni buraya çağırayım da sırtını keselesin," dedim alayla.

"Ya tamam hadi gel ve beni yıka!" dedi mutsuzca.

"Olmaz, girersem beni kandırırsın. Hadi ben giyiniyorum. Sen çık bir an önce," dedim.

Kavga dövüş odadan çıkıp aşağı indiğimizde bizimkilerin haline gülmemek için kendimi zor tuttum. Ebru elimi sıkı sıkı tutmuş merdivenden inmemek için direniyordu. Tekli koltukta annemin karşısında oturan kadını gördüğümde hayretler içinde kaldım. Ebru'nun biraz yaşlanmış haliydi ama kadında eksik olan bir şeyler vardı. Çözemedim. Ha bir de saçları turuncuydu ama kıvırcık değildi.

Merdivenler bittiğinde Ebru'ya dönüp, "Arkama mı saklanacaksın?" diye sordum.

"Hayır," dedi kızgınlıkla.

"İyi o zaman git ve o turuncu kafayla yüzleş," dedim.

Ebru, "Senden bunun acısını çıkaracağımı biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Beni istediğin gibi kullanabilirsin bebişim," dedim.

Ebru gülümsedi ve, "Ya ona bağırırsam?" diye sordu.

"Ben hep bağırıyorum, hiç sorun olmuyor," dedim.

Birlikte salona girdiğimizde annesi ayağa kalkmış, heyecanla Ebru'ya bakıyordu. Duygu, "Çok şükür Ebru da geldi!" dedi gülümsemeye çalışırken.

O sırada yerde oynayan Halil memesini çıkarıp, "Anne! Kucak! Anne kucak!" diye ağlamaya başladı. Ebru bir Halil'e bir annesine baktı. Yüzü bembeyazdı.

Tam Halil'i alacağım sırada, "Gel bakalım yakışıklı," dedi, eğilip onu kucağına aldı ve Halil kucağında, annesinin önünde durdu.

Annesi, "Senin oğlun mu? Baban hiç bahsetmedi," dedi.

"Sizi ilgilendirir mi?" diye sordu Ebru ama sesi buz gibiydi. Annesi gülümseyerek, "Kocaman, çok güzel bir kız olmuşsun," dedi.

Ebru lafı dolandırmadan, "Neden buradasınız?" diye sordu.

"Seni görmeye geldim. Ben... Böyle bir manzarayla karşılaşacağımı düşünmemiştim."

"Nasıl bir manzara?" dedi.

"Baban yalnız yaşadığını söylemişti. Burada çok kişi var. Şaşırdım doğrusu."

"Yalan söylemiş. Olmayan vicdanınızla oynamaya çalışmış olabilir," dedi ya ağzım beş karış açıktı.

"Ebru biraz konuşalım mı?"

"Başka bir zaman belki. Şu an için mümkün değil. Asistanım Gönül'e söylerim, programımda size uygun bir zaman bulabilirse tarih ve saati size bildirir. Gelirsiniz."

"Ebru bu ne demek böyle? Bak ben İstanbul'a taşındım. Emekli de oldum. Kimsem yok. Bundan sonra..."

"Bundan sonra ne hanımefendi? Bundan sonra ne?" diye sinirle soludu ama hiç bağırmadı.

"Baban sana ne anlattı bilmiyorum ama..."

"Babam bana bir şey anlatmadı. Babam acil köşelerinde nöbetteyken bir sedyenin üzerinde yaşamayı öğrenen ben her şeyin farkına vardım. Acıyarak bana bakan gözlerde öğrendim senin ihanetini."

"Benimle böyle konuşamazsın. Dinle beni..."

"Dilediğim gibi konuşurum. İnsan başka bir adama âşık olabilir. Evliyken bile âşık olabilir. Boşanabilir ama çocuğunu bırakmaz. Bunun bir açıklaması yok. Şimdi derhal burayı terk edin ve bir daha

asla buraya gelmeyin. Dediğim gibi asistanım Gönül sizi arar," dedi ve Halil'le birlikte salondan çıkıp gitti.

Ortalık ölüm sessizliğine bürünmüşken Duygu, "Ee tabii olayın ilk şokuyla ne dediğini bilmedi," dedi.

Annesi, "Düzelecek. Şimdi çok kızgın," dedi.

Yıldız, "Ebru kızgın değil. Kızgın olsa inanın bilirdiniz," dedi kadına kötü kötü bakarak.

Annesi, "Siz onu çok mu iyi tanıyorsunuz?" diye sordu.

Yıldız, "Ebru'yu ortaokulun başından beri tanırım. Onu bırakıp giderken hiç mi vicdanınız sızlamadı?" diye sordu.

"Size sormak kolay, bana anlatması zor," dedi kadın.

Yıldız, "Anlatmayın zaten çünkü ne anlatırsanız inanmayacağım. Duygu sen hanımefendiyi yolcularsın. Sonra çağır beni, salonu havalandıralım," diyerek salondan sinirle çıkıp gitti.

Selma gözlerini patlatmış öylece dururken benim canım anam, "Siz gençlerin kusuruna bakmayın. Onlar kendilerini pek ifade edemiyorlar," dedi.

Annesi, "Maşallah gayet iyi ediyorlar. Saygı diye bir şey yok," dedi.

Annem önce Hüsnü babaya sonra kadına baktı ve, "Saygı hak edene gösterilir. Hadi sana uğurlar olsun. Hüsnü efendi biz de biraz yürüsek mi?" derken yerinden kalktı ve salonu terk etti.

Duygu artık baktı herkes kadını bir bir kovuyor, "O zaman çıkış bu taraftan..." dedi.

Ben mi? Anama mı güleyim, Hüsnü babanın kuzu kuzu anamı takip etmesine mi güleyim? Bilemedim.

Arka bahçeye gittim meraktan. Ebru elinde sigara, geçmiş Yıldız'ın karşısına bir yandan gözyaşlarını siliyor bir yandan bir şeyler anlatıyordu.

Onları orada bırakıp yukarı çıkıp duş aldım. Giyindim derken birkaç saat çocuklarla ilgilendim. Tam odaya çıktım, Oğuzalp koşa koşa yanıma geldi.

"Ne oldu lan? Niye nefes nefesesin?"

"Biz Ebru ablayla havuza gireceğiz. Sen de gelsene baba! Sedat amcamlar da havuzdalar," dedi heyecanla.

"Tamam aslanım, sen yeter ki iste. İnşallah açık havuzda değilsinizdir," dedim.

"Yok baba kapalı havuzdayız. Duygu teyzem üşürüz diye açık havuza izin vermedi. Hadi!" dedi ve koşarak odasına gitti.

Havuzdan gelen çığlıkları takip edip aşağı inmemle ağzım beş karış onları izlemeye başladım. Ebru sanki sabah annesini kovmamış, hiç üzülmemiş gibi havuzdaydı. Niye şort ve tişörtle yunus gibi dalıp çıkıyordu onu anlamadım ama çocuklar onun peşinde su yutup duruyorlardı.

Sedat oturmuş havuz kenarına, ayakları suyun içinde kahkahalarla gülerken, "Neler oluyor?" diye sordum sırıtarak.

"Ebru'yu yakalamaya çalışıyorlar ama zor," diye kahkaha atarken Duygu, "Selim ha gayret az kaldı! Ay Defne kızım boğulma dur sen bir nefes al!" diye bağırıyordu.

Selma, "Ben bir meyve soyayım çocuklara," dedi ya Bekir, "Benim hatun piknik havasına girdi. Biraz sonra küçük tüpü alır gelir. Akşam yemeğini burada yeriz. Demedi demeyin," dedi.

Selma yanımdan geçerken, "Ebru'ya göre bir mayo yok mu Selma?" diye sordum.

"Kız otuz dört beden Ali, denedik hiçbirimizinki uymadı," dedi sırıtarak.

Oğuzalp, "Baba gel yardım et. Ebru ablamı yakala!" diye bağırırken, "Yettim!" diye üzerimdeki tişörtten kurtulup havuza bom-

balama atlayan bendim. Sonuç her yer ıslandı. Duygu dahil. Tabii kenarda bebek pusetlerinde duran ikizler de.

Sedat, "Ulan Ali! Ayarsızsın sen lan! Islattın oğlanları!" diye bağırırken ben Halil'in yanındaydım. Halil meme ağzında, kollarında şişme kolluk çırpınıp duruyordu. Lan bozuluyordu bir yanım dört yaşında çocuğumun kolluklu, memeli haline. Tabii öksüzüm ne yapsın, düzelecek diye kendimi avutuyordum.

"Ben bir köpek balığıyım!" diye ona doğru gelirken Halil o heyecanla ağzından memeyi çıkarıp yüzüme doğru fırlattı. Kafama çarptı ya, "Ah!" diye suya gömülmemle öldü gülmekten. Memeyi alıp, "Atalım bu memeyi artık ha oğlum?" diye sordum. Halil, "O benim!" diye bağırdı. "Tamam al lan al!" diye verdim geri.

O sırada Oğuzalp, "Baba tutsana!" diye bağırdı. Elimi atmamla Nehir'i yakaladım ve suyun içinden çıkarmamla bir kal geldi. Nehir ağzı gözü kapalı hâlâ suyun içinde gibi çırpınıyordu. "Nehir kız bir dur!" dedim ama yok, kurulmuş bebek gibiydi.

"Lan bunun pilini yeni mi koydunuz?" diye tekrar suya bıraktım. Baktım etrafa Defne tutmuş burnunu Selim'in peşinde dalıp dalıp çıkıyordu da su yutuyordu garibim. Ebru kaptırmış kendini Selim ve Kartal'dan kurtulmaya çalışıyordu. Defne'yi kucaklamamla, "Ali amca ya! Bırak beni Ebru'yu yakalamam lazım," diye çığırdı.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

"Hı hı!" dedi. "Tamam hadi gel sırtıma bin, gidip yakalayalım."

"O zaman sen benim denizatım ol."

"Sen kim olacaksın peki?"

"Ben denizlerin prensesiyim," dedi.

"Prensesim kimi yakalayacağız?" diye sordum.

"Denizkızını!" diye bağırdı. O öyle dedi ya Ebru'ya baktım. Kahkahalarla suyun içinde, "Kartal pes edin bak!" diye bağırıyordu ve

gerçekten bir denizkızı gibiydi. Defne sırtımda yüzerek Ebru'nun geçeceği alanı kestirip orada pusuya yattım.

Defne, "Prensesin denizatı niye durdu?" diye sordu.

"Bekleyin prensesim. Size en güzel denizkızını yakalayacağım," dedim.

Defne, "Yaşasın!" diye bağırırken Ebru tam yanımdan geçecekti ki, "Denizkızını Defne prensesin atı yakaladı!" diyerek onu kolundan tuttuğum gibi kollarıma aldım.

Ebru o karmaşada su yuttu galiba. Öksürürken ağzından burnundan su gelirken göğsüme cansız darbelerle vurup, "Ali ya su yutturdun bana! Bu kural dışı hem!" dedi Defne'ye bakarak.

Defne omzumda, "Prensese karşı gelme denizkızı," dedi burnunu havaya kaldırıp.

"Evet yoksa seni tavada kızartır yeriz," dedim.

Ebru fısıltıyla, "Asıl ben seni yerim. Hadi bırak beni yoksa fena olur," dedi işveli işveli.

"Ne yaparsın?" diye sordum meydan okur gibi. Ebru şöyle bir göz ucuyla etrafa bakıp suyun altından benim malafatı tuttu ve, "İstersen İstiklal Marşı'nı okutturmakla başlayabilirim," dedi.

Kollarımı açıp onu serbest bırakırken, "Bu denizkızının dikenleri elime battı Majesteleri. Başka bir tane yakalasak?" diye boynuma sarılmış Defne'yi kucağıma almamla havaya atmam saniyeler içindeydi. Sanırım bir metre havalandı. Suya düştüğünde veletler bıraktılar yakalamaç oynamayı, "Biz de istiyoruz!" diye geçtiler sıraya. Sonradan bize katılan Bekir ve Sedat'la çocukları havaya fırlattık durduk.

Sedat, "Buraya şu zıplatan tahtalardan mı alsak?" diye sordu.

"Senden iyi tahta mı var Sedat?" dedi Bekir sırıtarak.

"Tramplen o dediğiniz tahta. Selim ve Kartal neyse de diğerleri küçük daha," dedim.

"O zaman kolunuza kuvvet. Gel kız Nehir!" diyen Bekir, Nehir'i bir fırlattı ki çocuk havada kurumuş olabilir.

Halil dilleniyor muydu acaba? Kendini savunmaya başlamıştı. Önüne geçen Selim'e, "Sıra bende!" diye çıkıştı ya hayret ettim.

Hiç sevmemişim gibi...

Ebru sanki hep vardı. Sanki biz hep böyle mutlu mesuttuk. Zaman durmuş, biz evde kendi dünyamızda kavruluyorduk. Her gece sabaha kadar onu sevmelere doyamazken gündüzleri ona hayran kalmakla geçiyordu. Bu masalın tek olumsuz yanı müştemilatta kalanlardı.

Oraya her baktığımda geçmiş aklımda beliriyordu ya karanlık içime dolmasın diye onları yok sayıyordum.

Bir gece akşam yemeğindeyken içeri hızla Erkan girdi. "Abi kusura bakmayın. Müştemilatta kalanlardan yaşlı adam yere yığılıp kalmış," dedi ama çocuklar yüzünden detay veremedi. Ebru ayağa kalkacak gibi, "Ben bir bakayım..." dedi ama kolunu tutup, "Otur yerine!" diye bağırdım. Ebru çoktandır benden böyle bir kabalık görmüyordu. Yüzüme kırgınlıkla baktı.

Sedat, "Onun hayatta kalması gerek," dedi ve hızla çıktı.

Ebru, "Ali ben bir doktorum. Lütfen mantıklı ol!" dedi.

"Tamam yürü hadi," dememle çıkmamız bir oldu. Müştemilata girdiğimizde adam salonun ortasında boylu boyunca yatıyor, kız yanında hüngür hüngür ağlıyordu.

Ebru adama yaklaşacağı sırada kız, "Yaklaşma ona!" diye Ebru'yu ittirdi. Ebru arkaya doğru bir adım gerilerken kızın ense kökünden tutup havaya kaldırmam bir oldu.

"Ulan senin o elini koparırım it! Sen kimi itiyorsun!" diye onu salonun diğer tarafına fırlatmamla Sedat, "Ali!" diye bağırdı.

Ebru kıza, "Ben doktorum, lütfen sakinleş babana bakalım!" diye açıklarken bir taraftan adamın nabzına baktı.

Birkaç yerine bakıp, "Büyük ihtimal kalp krizi. Hastaneye gitmesi gerek. Nabzı çok yavaş! Ama soluk alıyor. Şansı var," dedi.

Sedat, "Hazırlayın arabayı!" diye bağırdı.

"Abi ne hastanesi?" dedim sinirle.

"Ali kal burada, beni delirtme. Erkan, Bekir'e söyle çıkıyoruz. Ebru sen hastaneye haber ver. Ona göre hazırlansınlar."

"Ben gelebilirim," dedi Ebru ama benden önce Sedat, "Gerek yok," dedi.

O arada adamın kızı, "Ben de gelmek istiyorum," diye ilk kez normal bir cümle kurdu.

"Otur lan yerine!" diye bağırdım. Ebru dehşetle bana bakarken, "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Hadi gel biz sana bir bardak su alalım. Baban iyi olacak, merak etme!" derken onun yanına oturmuştu.

Kız ayağa kalkıp, "O orada tek başına ne yapar? Ben gitsem olmaz mı?" dedi ağlamaklı sesiyle.

"İnsan gibi konuşmaya başladı ya lan bu! Hadi Ebru yürü eve!" dedim sinirle.

"Ben gelmiyorum. Sen git!" dedi. Tabii benim cinler yine tepeme çıkmış kendimi kaybetmiştim. Oturduğu koltuktan onu kaldırdığım gibi evden dışarı sürükledim ve, "Kimin yanında kalacağını biliyor musun sen?" diye bağırdım avaz avaz.

Ebru, "Zavallı bir kızın!" diye geri bağırdı.

"Ulan o kızın abisi Halil'in anasını öldürdü!" diye bağırdığımda Ebru gözlerini kapatıp, "Ali canımı yakıyorsun," dedi.

Kolunu bıraktığımda, "Tamam hadi yürü eve!" dedim.

"Ali bana emir verip durma! Karını öldüren onun abisi. Kızın suçu yok. Ayrıca bu senin savaşın, benim değil!"

"Öyle mi? Senin savaşın değil öyle mi?" diye onu kollarından tutmamla sarsmam bir oldu.

Ebru, "Senin gibi canavarlaşmam mı gerekiyor?" diye bağırırken kendini benden kurtardı. Sinirle ağzımdan çıkanları kulağımın duymadığı bir gerçekti.

"Tabii senin savaşın olmaz. Aslı'nın ölmesi işine geldi değil mi? Beni ilk gördüğün andan beri seviyormuşsun. Meydan sana kaldı," diye bağırırken Ebru tokadı yüzüme geçirdi.

"Sen ne kadar aşağılık bir adamsın!" diye gözünden yaşlar akarken eve doğru koştu. Sakinleşmek adına biraz bahçede kaldım.

O sırada evden gelen gürültülerle kapıya doğru yürüdüm. Duygu geçmiş kapının önüne, Selma Ebru'yla arasındaydı.

Ebru, "Çekil Duygu! Bir dakika daha bu evde beni kimse tutamaz," diye bağırıyordu.

Duygu, "Tamam yalvarırım sakinleş biraz. Bak Sedat gelsin bir. Salmam seni bir yere. Ebru gözünü seveyim yapma. Bak Halil katıldı ağlamaktan," diye onu tutmaya çalışıyordu. Yanlarına yaklaşırken, "Çekil Duygu!" dedim. Bana düşmanca bakışları içimi yaktı yalan yok. Duygu çekildi çaresizce. Ebru yanımdan geçip gitti.

"Ali sen kendinde misin?" diye sordu delirmiş gibi.

"Kapıdaki çocuklar bırakmaz zaten. Biraz sakinleşir döner geri," dedim.

Duygu, "Ne yaptın yine onu bu kadar delirtecek?" diye sordu sinirle.

"Ona sor," dedim.

Selma, "Kessen söylemez o. Öyle ketum ki!" dedi. Tabii Ebru inadım inat çıktı. Güvenliğe yürüdüm merak edip.

Çocuklar, "Abi çıkamayacağını söyledik. Gerisin geri eve döndü. Bir saatten fazla oldu," dedi.

"Bakın kameralara!" dedim ama elim ayağım buz gibiydi.

Çocuklardan biri, "Abi müştemilata girmiş," dedi. İşte bunu hiç beklemiyordum. Allah beni sınıyordu sanırım. Dilimin kemiği yoktu da bu kız gerçekten beni deli ediyordu. Müştemilatın önüne gidip, "Ulan siz her girene çıkana izin mi veriyorsunuz?" diye bastım kalayı.

"Abi ben doktorum deyince..." dedi ama girdim içeri.

Ebru oturmuş masaya telefonla konuşuyordu. Ağzı yüzü kıpkırmızıydı.

"Teşekkür ederim Özkan. Bana gelişmeleri haber verirsen çok sevinirim. Siyah kodda sıkıntı var mı? Tamam sana güveniyorum," dedi ve kapatıp kıza döndü. "Babanın durumu iyiymiş. Sabaha kadar gözetim altında tutacaklarmış," diye devam etti.

"Kalp krizi geçirmemiş mi?" diye sordu kız ümitle.

"Daha çok spazm geçirmiş diyebiliriz. Kalp krizi değil. Yaşadığı ağır şeyler tetiklemiş olmalı. Üzülme sen, kontrolleri yapılacak," dedi gülümsemeye çalışarak.

Kız gözlerinden yaşlar akarken, "Ben... Ben sana çok teşekkür ederim. Sen olmasan belki de babam ölecekti. Ondan başka kimsem yok benim. Çok ama çok teşekkür ederim ve senden çok özür dilerim. Eşin benim yüzümden..." diye devam ederken Ebru, "O benim eşim değil," dedi.

"Neyin peki? Siz çok yakındınız... Ben gördüm. Yani meraktan. Gözetlemedim," dedi kız.

"Ben de bilmiyorum. Sanırım hiçbir şeyim. Yani ben her şeyim sanıyorum. Bir bakıyorum hiçbir şeyim..," diye acıyla güldü.

Gözyaşlarını silerken, "Benim biraz uzanmam gerek. Başım çok ağrıdı," diyerek ayağa kalktığında kendimi göstermemle ikisi birlikte korku dolu bir şokla bana baktılar. Ebru ayakta donup kalırken kız sessiz sedasız salondan çıktı.

"Özür dilerim," dedim sakince.

Ebru karşımda yuvasız kalmış kuş gibi, "Birinin ayağına basarsın özür dilersin. Elinden başkasına ait bir şeyi düşürürsün özür dilersin. Bilmeden bir hata yaparsın özür dilersin ama bir insanın gözünün içine bakarak söylediğin cümle için özür dileyemezsin. Yine bir rüyaydı. Uyandım. Söyle kapıdakilere, çıkmama izin versinler. Ya da burada kalırım," dediğinde kararlılığı yüzünden okunuyordu.

"Söyleyemem. Gidersen peşinden gelirim, bunu biliyorsun."

"Neden geleceksin? Yine kırıp dökmek için mi? Yeter Ali, zorlama artık. Ben... Ben... Koynuna girdiğimde bile ümitlenmedim. Hâlâ sana dair bir ümidim, hayalim yok çünkü ben böyle bir hayat istemiyorum. Tek istediğim anılarımda güzel kalman ama sen bunu bile alıyorsun benden," diye hıçkırarak ağlarken içeri Sedat'ın girmesiyle arkasını döndü.

Sedat, "Ali, Ebru neler oluyor yine?" diye sordu.

Ebru, "Bu gece evime dönüyorum. Ali beni götürüyor," dedi.

Sedat bir bana bir Ebru'ya baktı ve, "Kimse bir yere gitmiyor. Gelin eve beni daha fazla delirtmeyin. Ebru yeter artık. Ali'ye benzedin sen de. Bir kalıyorsun bir gidiyorsun. Çocuk oyuncağına çevirdiniz," diyerek sinirle çıktı.

Ebru haksızlığa uğramış bir halde, "Beni düşürdüğün duruma bak! Mutlu musun?" dedi.

"Özür diledim ya lan uzatma!" dedim sinirle.

Ebru, "Ben... Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim ama hep uzak durdum. Anlarsın diye gözlerine bakamadım! Keşke zaman geçmişe dönebilse ve ben sana Aslı'yı geri verebilsem. O zaman bu

kadar ağlamazdım değil mi Ali?" dedi ve çekip gitti. Tabii ben de peşinden. Ne yapacağı belli olmazdı. Eve girdiğimde Ebru ortalarda yoktu.

Duygu karşıma dikilip sorguya başladı.

"Çabuk anlat! Ne yaptın da kızı böyle sinirlendirdin? Kızın gözü Halil'i bile görmüyor."

"Sonra Duygu," dedim ve Sedat'ın yanına geçtim. Sedat oturmuş bahçeye, almış rakıyı önüne yine demleniyordu.

"Bekir hastanede mi?" diye sordum.

"Evet," dedi ama sinirli yine bana. Oturdum karşısına, "Ben giderim birazdan. O gelir eve," dedim.

"Yok Ali yok sen gitme! Maazallah orayı da birbirine katarsın."

"Abi yine başlama."

"Ne başlaması lan! Bitmiyor ki başlasın. Lan kıza ne dedin ne yaptın da çileden çıkardın? Sert yapmasam durmayacaktı," dedi ve sustu. Daha ne desin?

"Bana bu benim savaşım değil, deyince kendimi kaybettim," dedim bezgince.

"Ne dedin lan?" diye sakın söyleme der gibi suratıma bakıyordu.

"Tabii senin savaşın olmaz. Aslı'nın ölmesi işine geldi değil mi? Beni ilk gördüğün andan beri seviyormuşsun. Şimdi meydan sana kaldı, dedim tam da bu kelimelerle."

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun," dedi sinirle.

"Öyle düşünsem zaten burada olmazdı."

"O zaman niye söyledin Ali?"

"Ondan gelen canımı çok yakıyor be abi!"

"Yedin mi tokadını?"

"Sadece tokat olsa iyi..."

"Beter ol Ali! Ben sana ne desem boş. Allah vere ki Duygu duymasın," dedi ama kapının önünde beliren Duygu, "Duydum!" dedi çemkirerek.

"Canom bıraktın yürümeyi, havada süzülüyor musun? Duymadık geldiğini. Tövbe tövbe!"

Duygu şoke olmuş bana bakarken, "Gerçekten dedin mi Ali öyle şeyler?" diye sordu. Ben de olsam sorardım. Kederle evet anlamında kafamı salladım.

Duygu, "Aslı'yı kullanıp onun canını yaktın öyle mi? Sen...Sen onu hak etmiyorsun. Bence de Ebru artık burada kalmasın. Ben olsam saniye durmazdım," diyerek içeri gitti.

Sedat, "Ağır olmadıysa söyle, bende daha neler var Ali!" dedi.

"Yok abi oldu, hem de çok ağır oldu. Ben gideyim hastaneye. Bekir'i gönderirim," dedim ve direkt çıktım.

Üç gün sonra...

Kaan'ın babası üçüncü günün sabahı taburcu oldu. Ben kaldım yanında. Onu gece çıkarıp getirdim müştemilata. Kızına sarılıp ağlarken, "İyiyim ben tamam ağlama artık. Seni bırakıp gitmem ben bir yere," diye içeri girerlerken ben eve geçtim.

Ebru ortalarda görünmüyordu ve Duygu bana suratlıydı. "Duygu, Ebru nerede?" diye sordum, cevap bile vermedi.

Selma, "Ebru o günden beri odasından çıkmıyor. Ali biraz Halil'le ilgilen istersen. Çok huysuz yine," dedi gözümün içine bakarak.

Hiçbir şey söylemeden Halil'in yanına çıktım. Mücella abla almış eşek kadar çocuğu ayağına sallıyor ama bizim oğlan kucağına zor sığıyordu artık.

"Şükür geldin Ali! İçi çıktı çocuğun ağlamaktan," dedi.

Halil beni görür görmez kollarını uzattı. Onu kucağıma aldığımda içini çeke çeke öyle bir sarıldı ki bacakları belime dolandı. Uyuyana kadar tuttum kucağımda. Sonra kucağımdan indirmeden Ebru'nun odasına gittim. Kapıyı aralayıp girdim içeri. Ebru pencerenin kenarındaki pervaza oturmuş öylece duruyordu. Beni ve tabii kucağımdaki Halil'i görünce bir dikleşti ama sesini çıkarmadı.

"Halil'in ne günahı var?" diye sordum.

"Karınla ilgili suçlamalar bitti sıra Halil'e mi geldi?" dedi sakince.

"Suçlama değildi. Anlıktı. Bu benim savaşım değil demeni hazmedemedim. Seni böyle sahiplenmişken senin ağzından böyle bir şey duymayı beklemiyordum."

"Sahiplenmek mi? Sen sahip olmakla sahiplenmenin arasındaki farkı biliyor musun? Bence bilmiyorsun," dedi.

O ara Halil kucağımda ağlar gibi huzursuzlandı.

Ebru, "Uyanmadan gitsen iyi olur. Görmesin beni," dedi.

"Sana ihtiyacı var."

"Ben ne senin ne onun hiçbir şeyi değilim. Bana değil sana ihtiyacı var. Bu saçmalık bitene kadar burada kalacağım ama sonrası yok. Ona kendimi alıştırmam çok ama çok yanlıştı. Daha fazla bağlanıp üzülmesini istemiyorum," dedi ama ağladı ağlayacak.

"Ebru..."

"Doktor'a ne oldu? Bana Ebru dedin. Çok acı ama sadece çıkmaza düştüğün zamanlarda bana Ebru diyorsun. Yoksa adım çıkmıyor ağzından," dedi.

Doğruydu. Her Ebru dediğimde ona daha çok bağlanıyordum ve bu beni ölesiye korkutuyordu. O sırada Ebru'nun dediği oldu. Halil ağlamaya başladı. Ebru o ağlamaya başlayınca ellerini kaldırıp bize doğru iki adım attı ama vazgeçip banyoya gidip kapıyı kapattı. Ben mi? Çaresizce çıktım odadan...

Dinsizin hakkından imansız gelir...

Konya, on gün sonra...

Sakallı ölmüş olabilirdi ama nasıl bir etki yarattıysa kurduğu oluşum onun zamanındaki gibi olmasa da devam etmiş, oğlu güya babasından devraldığı şarlatanlığını sürdürüyordu. Bu da yetmemiş Kaan'ın intikam planına dahil olmuştu. Konya'nın içini dışını, ilçelerini, çevre illerini temizle temizle bitmiyordu. Elimiz, yüzümüz, ruhumuz kan içindeydi. Tek avuntumuz öldürdüklerimizin insan olmayışıydı.

On gündür bilmem kaçıncı baskındı... Bana pala sallayan adamın kollarının ikisini birden kırıp diz çökmesini sağlamamla boğazını sıkmam bir oldu. Acıyla inleyen adamın ağzına namluyu dayayıp, "Sakallı'ya selam söyle," dedim ve tetiği çektim. O yere yığılırken omzumu sıyıran kurşunun geldiği noktaya ateş etmeye başlayıp, "Osman bitmedi lan bunlar! Kaç kişi kaldı?" diye bağırdım.

Osman, "Sol beş, sağ altı, saat iki yönünde iki kişi var. Cihan ne durumdasın?" dedi.

Cihan, "Bana ışık lazım ışık lan! Hadi çabuk," dediği an bulunduğumuz binaya nereden geldiğini bilmediğim bir ışık doğdu. Osman, "Gözlüğünü tak. Yeşil görünenler bizimkiler. Gerisini indir!"

demesiyle Cihan, "Aha bunu hiç yapmamıştık! Lan bu bilgisayar oyunu gibi," diye bağırdı.

O sırada üzerime doğru, "Ya Mahmut! Ya ölüm!" diye saldıran kim varsa ben daha tetiğe basmadan hepsi Cihan'dan nasibini aldı.

Levent, "Ulan Cihan bize bıraksana birkaç tanesini. Bu ne lan?" diye avaz avaz bağırırken Sedat, "Oynamayın! Hadi!" diye bağırdı.

Cihan olmasa orada sabaha kadar bu şerefsizlerle uğraşacaktık.

Osman'ın, "Yukarı çıkın ama dikkatli olun. Odalara dağılmış on altı kişi var," dediği anda Sedat, "Sol senin Ali, Levent sağımda kal. Durmuş, Dursun neredesiniz?" diye bağırdı. Durmuş, "Yine sağ sol doldu. Buradayız da!" diye bağırırken biz merdivenlerden yukarı çıkmıştık bile.

Sedat, "Aç kapıyı Levo!" diye bağırdı. Levent cebinden, Osman'ın verdiği küçük topa benzer bir cihaz çıkardı. Kapının kilit kısmına yapıştırıp, "Çekilin!" dedi. Biz gerisin geri merdivenlerden üç beş basamak indik. Beş saniye sonunda koca kapı patlamasıyla ikiye katlanıp geriye düştü. İçeri girmemizle ağzımız beş karış açık kaldı.

Kırmızı boyalı koridorda dört beş kapı, kapıların üzerinde lamba ve numaratörler vardı. Dursun, "Bu ne lan?" diye sordu. Sedat, "İnşallah düşündüğüm şey değildir," dedi ve, "Sağ kapılar bizim. Durmuş, Dursun gelin benimle," dedi. Tabii sol kapılar bize kaldı.

Osman, "Ali solunda altı kişi!" dedi.

Önümüze gelen ilk kapının sağındaki duvara ben, solundaki duvara Levent sırtını verdi. Levent, "Bu sefer içerde sağ taraf benim sol senin. Altta bu sefer sen varsın. Benim dizlerim acıyor," dedi.

Hamza, "Kucağıma alayım istersen," dedi donuk bir suratla.

"Ulan senin de dizlerinin de! Hadi o zaman!" diye kapıyı tekmelememle dizlerimin üzerine çöküp nişan almam ve Levent'in kafamın üzerinde belirmesiyle onun da nişan alması bir oldu ama

manzara karşısında donup kaldık. "Bu ne lan?" diye istemsizce bağırdım. Altı tane çocuk denecek yaşta, gözleri bağlı kız çocuğu duvarın dibine sinmiş korkudan titriyorlardı. Levent, "Abi girdiğimiz odada kız çocukları var, dikkat edin!" dedi.

Sedat, "Orospu çocukları! Ulan köklerini kazımazsam bu şerefsizlerin bana da Sado demesinler. Osman polisle birlikte, sosyal hizmetlere haber sal gelip alsınlar çocukları," dedi.

Yani uzun lafın kısası biz altı kişi girdiğimiz dört katlı binadan otuz dört şerefsizin leşi, on altı kızlı erkekli çocukla çıktık. Bu çocukların birilerine pazarlandığı büyük ihtimaldi. Sorabildik mi? Benim yüreğim kaldırmadı. Gerisi devletin işi diyebildik.

Yüzümü saran maskeyi çıkardığımda Sedat korkudan tir tir titreyen çocukların önünde durup, "Aranızda on sekiz yaşında ya da büyük olan var mı?" diye sordu merhamet dolu bir sesle. "Ben varım. Bir ay önce on sekize bastım," dedi bir kız ama kafası yerde.

"Levent al bu kızı götür bizim buradaki teşkilata, ne gerekiyorsa yapsınlar. Önce bir dinlesinler, ne biliyorsa anlatsın. Biz yardım edelim," dedi.

Levent, "Tamam abi," diyerek yanına üç beş kişi alıp arabayla gitti. Sedat diğer çocuklara dönüp, "Artık korkmanıza gerek yok. Her türlü ihtiyacınız devlet tarafından karşılanacak. Devlet himayesinde kalacak, okuyacak ve Atatürk'ün çizdiği yolda ilerleyeceksiniz. Kötü yola niyetlenirseniz sizi bulurum. Sonra Sakallı'nın cemaatinin gittiği cehenneme gönderirim, anlaşıldı mı? Durmuş hepsinin yaz isimlerini kaydet bir yere, aklımızda olsun," dedi.

Durmuş fısıldayarak, "Ha bu deli ne diyo da?" diye sordu.

Aynı fısıltıyla, "Korku en büyük iktidardır Durmuş'um, sen yaz koftiden," dedim.

O sırada Cihan yine sırtında çanta, yanımıza gelmiş, "Filmin sonunu kaçıran hep ben oluyorum. Osman daha yüksek bir yer

bulamadın mı? Allah'ın manyağı çıkması bir dert inmesi başka dert!" diye söyleniyordu.

Osman, "Polisin gelmesine otuz saniye, haydi beyler! Uzaklaşın!" dediğinde biz minibüse doluşup oradan ayrıldık.

Tam bindik minibüse, Sedat'ın telefonu çalmaya başladı. Sedat, "Asıl filmi kaçıran arıyor," dedi. Bekir merak etmişti anlaşılan. Sedat, "Otuz dört dolu. On altı çocuk," dedi. Sedat dinledi ve kapatıp, "Yarın Yozgat'tayız," dedi.

"Abi buradan Karaman'a gidip iyice temizleyecektik, ona ne oldu?" diye soran Cihan'dı.

"Doğru, orası çıktı aklımdan benim ama Bekir'in yardıma ihtiyacı var. Orada destek veriliyor ama yanında olmak şart."

"Sakallı'nın oğlunu hâlâ indiremedik. Tuncay yerini belirledi. Kale gibi bir yer. Tek başına zor," dedim.

Sedat, "O zaman Ali sen al yanına Hamza ve Cihan'ı Uşak'taki işi bitirin. Biz Yozgat'a geçelim," dedi ve vakit kaybetmeden gece hazırlanıp Durmuş ve Dursun'u yanına alıp Yozgat'a geçti. Biz mi? Levent'le Hamza benimle minibüste, Cihan ve Osman kendi minibüslerinde çıktık yola. Tabii zurnanın zırt dediği yerdeydik.

Cihan, "Yaralı bereli var mı aramızda?" diye sordu.

Hamza, "Bende çizik bile yok," dedi.

Levent, "Aynen birader," dedi. Sinirle, "Cihan seni mi gerdi de sen soruyorsun? İddiaya bile girmedin!" dedim.

Hamza ağzının içinde, "Aha çizdirmiş," dedi.

"Puşt ne çizdireceğim! Sıyırdı," dedim.

Osman, "Sökül paraları Ali! Çok büyük konuştun ha!" diye elini uzattı.

Hepsine iki yüzer lira verdim.

Yol bir saat sürmeden çabucak bitti. Sedat'ın İç Anadolu'nun başına koyduğu Allah'ın manyağı Tuncay'ın verdiği adresteydik.

Ben arabadan inerken Tuncay'ın üzerinde operasyon kıyafetleri. "Ben hazırım Ali!" diye bağırdı. "Vay ciğerini yediğimin! Sen kilo mu aldın Tuncay?" derken ona sarıldım. Tuncay, "Bak hele gözlerini bozmuş gelmiş. Haydi buyurun arkadaşlar. Hepiniz hoş geldiniz! İslam yol göster abilerine," diye bizi üç dönüm üzerine kurulmuş içinde küçük, nezih, orta halli bir ev olan müstakil bir bahçeye soktu.

Evin önünde bir masa hazırlanmış ki sormayın. Üzerinde bir kuş sütü eksikti. "Remzi getir oğlum rakıları. Beyler ihtiyaç varsa ayakyolu içerde," dedi.

Levent ve Hamza, "Biz bir yerini öğrenelim," dediler. Kibarcıklar. Ben bahçe musluğunda elimi yüzümü yıkayıp oturdum masaya. Cihan ve Osman geçti yanıma. Tuncay geçti karşıma.

Tuncay, "Anlat bakalım Ali. Verdiğim adreste kaç leş bıraktınız bu gece?" diye sordu.

"Otuz dört ama sürpriz çıktı içinden. Çocuk pazarlıyorlarmış içeride," dedim ya Tuncay'ın renk attı.

Tuncay, "Bitmiyorlar orospu çocukları! Bir bitmiyorlar!" dedi.

"Sen ne durumdasın?" diye sordum.

"Sedat'a dediğim gibi Sakallı'nın oğlunu bulduk. Korkusundan burnunu dışarı çıkarmıyor ama iyi korunuyor. İçerisi hariç evin etrafında elli adam var. Evin içi kara kutu," dedi.

Osman, "Ali çok vakit yok. Yarın gece bu iş bitecekse bu geceden evin içini görelim," dedi.

Tuncay, "Anlamadım. Nasıl göreceksiniz?" diye merakla sordu.

Sırıtarak, "Acele etme tatlım. Anlarsın. Bu arada senin adamlar sağlam mı?" dedim.

"Hepsi benden yetişme. Dipçik gibiler. Vatan kuzuları onlar be!" diye coştu.

Biz saat dört gibi yanımıza Tuncay'ı ve Cihan'ı alıp Osman'ın teknolojiyle donatılmış minibüsüyle düştük yola. Yol kırk dakika sürdü sürmedi, demir parmaklıklı bir kapıya elli metre kala durduk. Osman, "Burası mı?" diye sordu. "Evet," dedi. Osman dışarı çıkarken Cihan minibüsün içindeki bir ekranın düğmesine bastı. Osman arabanın önünde durup kutudan çıkardığı on beş- yirmi santimlik cihazı yere bıraktı. Tuncay, "O bir dron sanırım," dedi. Cihan, "Pek sayılmaz ama mantık doğru. Dron büyük olur ki evin dışını kuş bakışı görmemizi sağlar. İçini göremezsin. Bu bizim örümcekleri evin içine sokmamıza yarayacak uçan bir araç diyelim," dedi.

Tuncay anladı mı anlamadı mı, bilmiyorum ama merakla Osman'ı izledi. Osman aleti yere koyduğu cihazdan bir iki adım uzaklaştırdı. Alet havalandığında karanlıkta uçan küçük bir serçeden farksızdı. Ne sesi çıkıyordu ne de bir ışığı vardı. Osman kafasında duran şnorkele benzer gözlüğü gözlerine indirdi. Alet eve doğru uçup kaybolurken Osman elindeki küçük kumandanın düğmelerine bastı. Bir dakika geçti geçmedi Osman arabaya bindi ve, "Cihan görüntü var mı?" diye sordu. Cihan, "Çatıdalar," dedi.

Tuncay, "Yahu ekranda kırmızı noktalardan başka bir şey yok," dedi merakla.

Osman, "Onlar örümcekler. Çatıdan içeri girecek yer arıyorlar. Sabret," dedi.

Bir iki dakika sonunda Cihan'ın önünde duran ekranda iki tane sandalye ayağı belirdi. Tuncay hayretle, "Aha vallahi de billahi de içerdeler. Helal olsun sana Osman!" dedi.

Cihan, "Kaç ekran açayım?" diye sordu. Osman, "Yirmi beş aç," dedi. Bir beş dakika sonra ekran iyice netleşti.

Ev hücre evinden halliceydi. Her odada dört adam kalıyordu. Dışarısı hariç içerde yirmi kişi vardı. Sakallı'nın oğlu ikinci katta tek kalıyordu ve yanında sarışın bir hatun vardı.

Cihan, "Ben şu yan taraftaki evin çatısına tünersem süper olur. Her taraf kabak gibi ortada," dedi. Osman alayla, "Ağaç dalı sana en uygun yer kuşum," dedi. Biz evin yakınında bir saat kadar kaldık. Bütün plan hazırdı.

Eve döndüğümüzde Tuncay, "Kusura bakmayın hepinize ayrı odalar veremiyorum beyler. Tatile geldiğinizde artık," dedi bize yatakları gösterirken.

Cihan çocuk gibi, "Cam kenarı benim," dedi. Levent ona uyar gibi, "Burası da benim," dedi. Ben sırıtarak bahçeye çıktım. Çünkü uykular haramdı bana. Telefonu çıkarıp Sedat'ı aradım. "Söyle Ali," diye açtı bir çalışta.

"Abi vardınız mı?" diye sordum.

"Yarım saat oldu geleli. Siz ne yaptınız?"

"Yarın işi bitiriyoruz. Yeri gördük. Gayet havadar. Dışarda elli, içeride yirmi kişi var. Cihan dışarıyı temizleyecek, biz içeriyi."

Sedat, "Sakın ölmeyin bak! Ağzınıza sıçarım," dedi.

"Abi şimdi aynı cümleyi ben de sana kurayım mı?"

"Kur lan! Kurmazsan şerefsizsin," dedi ama gamzeleri bence yine ortadaydı.

"Bekir nasıl? Anladığım kadarıyla Sakallı'nın diğer oğlunu buldu."

"İyi yanımda, rakı içemiyor," diye dalga geçti.

"Abi bileydim ona ben meyve suyu falan alır gönderirdim."

"Gelirken artık," dedi Sedat keyifle. Biraz daha makara yapıp telefonu kapattık. Sabah saat altı olmuş artık bacaklarım beni taşımıyordu. İçeri girdiğimde baktım hepsi ağızlarını yaymış bilmem kaçıncı rüyalarındaydı. Ulan ben zaten uyuyamıyordum, üzerimde kıyafetle nasıl uyuyacaktım? Dinlenirim biraz diyerek kendimi kıyafetle attım yatağa. O an Ebru geldi aklıma. Kazara ev kıyafetiyle bile yatağa otursan çığlık çığlığa bağırıyordu hatun. Vay efendim

pijama giymeliymişiz, gezdiğin kıyafetle yatağa oturulmazmış bile. Bana onda kaldığım zamanlarda bir pijama bile almıştı. Sırıtarak kapattım gözlerimi belki hayali huzur verir diye...

Beynimi delen güneşle gözlerimi açıp saate bakmamla on iki olduğunu görmem ve şaşkınlıktan etrafıma bakmam bir oldu. Ulan nasıl uyumuştum böyle! Büyük ihtimal bu hayvanların horlamasıydı, osuruğuydu bayılmıştım. Hepsi hâlâ ölü gibi uyuyorlardı. Yatakta doğrulup yüzümü gözümü ovuştururken askerliğim geldi aklıma. Etrafa bakındım ama ne tencere vardı ne tava. Masanın üzerindeki sürahi gözüme çarptı. Hiç yoktan iyiydi. Hiç gürültü yapmadan kalkıp benim sırt çantasından şorttu tişörttü üzerimi değiştirdim. Sonra sürahideki ısınmış suyu döküp, musluktan taze su koydum. Odanın ortasında durup acaba hangisinden başlasam, diye düşündüm. Bence Cihan bu ilki hak etmişti.

Yattığı yatağın başucunda durup yavaş yavaş suyu yüzüne dökmemle, "N'oluyor lan?" diye sıçramasıyla beni görünce, "Ali! Ne yapıyorsun sen? Çocuk musun lan? Ulan bunu biz on beş yaşında yapıyorduk!" dedi sinirle.

"Sus lan diğerlerini uyandıracaksın. Gel gel!" dedim. Sırıtarak geldi vallahi.

Osman'ın yanında durup sürahideki suyu bu sefer daha hızlı yüzüne boşalttım ya Allah'ın manyağı silahı neresine soktuysa direkt yukarı yüzüme doğru doğrulttu. Cihan, "Dur lan dur!" diye bağırdı. Osman, "Ulan ben sizin!" diye yataktan fırlamasıyla, "N'oldu canım, yakışıklı yüzün soğuk suyla deforme mi oldu?" diye odanın içinde ben önde o arkada koştururken sıra Hamza'ya gelmeden uyandı.

Cihan, "Uyu lan Hamza, sıra sendeydi," diye bağırdı.

Hamza, "Abi yüzümü kendim yıkarım ben ya zahmet etmeyin siz," dedi sırıtırken.

Osman, "Ali bunu sana çok fena ödetirim. En olmadık yerde sana söz!" dedi.

Tuncay sağ olsun bize krallara layık köy kahvaltısı hazırlatmış. Kaymağından tut, yumurtasıydı balıydı...

Hamza, "Yaşa be abi! Vallahi uzun zamandır böyle bir kahvaltı etmemiştik," dedi.

Tuncay, "Sen burada kal Hamza, ben sana her gün böyle kahvaltı hazırlatırım," dedi.

"Höst ulan sulanma kızlarıma!" dedim kahkahayla.

Cihan kederle Hamza'ya baktı. Bir o biliyordu onun gerçek hikâyesini. Dilinin ucuna ne geldiyse söyleyemedi. Hamza hepimizden daha ezilmiş, varlık içinde yokluk çekmiş biriydi. Babası varmış ama yokmuş, çok fakirlermiş aslında çok zenginlermiş. Varlığın hakkı olduğunu bilerek aç ve yetim büyümüş. On iki yaşında, babası olan Kaddafi onu besleme olarak yanına almış ama çok barındırmamış.

Kaddafi, Şehmuz'u nereden tanıyor bir türlü soramadım ama Hamza'yı onun yanına yollamış. Hamza bir Türk gibi büyümüş Diyarbakır'da. Arapları hiç sevmez. Tabii Kaddafi'nin saltanat döneminde gençlik ateşiyle ben babamın yanına gideceğim, diye tutturmuş. Gitmiş de. Babası yine onu oğlu olarak açıklamamış. Korumalarının arasına almış. Oğlu olduğu hep sır kalmış. Hayat işte. İyi ki de kalmış. Yoksa şimdi o da Kaddafi gibi eşek cennetini boylamıştı çoktan. Kaddafi katledilince Hamza Libya'dan anasını ve iki üvey kardeşini de alıp Türkiye'ye iltica etmiş.

Hamza, Tuncay'a dönüp, "Abi niye Ankara dururken Konya'yı merkez belledin?" diye sordu.

Ben, "Manyak da ondan," diye gülerken Tuncay, "Burada Sakallı Mahmut gibi şarlatan çok, sıkıldıkça onlara sarıyorum," dedi.

Alayla, "Tuncay'a çok ısrarlar geldi milletvekili olması için ama paşam onu da kabul etmedi. İstese Cumhurbaşkanı olur yeminle," dedim.

Tuncay, "Eksik kalsın, kravat beni bozar. Hem Cumhurbaşkanı olunca şerefsiz öldüremem. Sıkılırım ben," dedi.

Hamza, "Ulan Türk olaydım ya biraz. Ucundan azcık size benzerdim o zaman," diye sitem ettiğinde Cihan, "Hamza ne demiş Kemal Paşa? Ne mutlu Türküm diyene, demiş. Ne mutlu Türk olana dememiş," dedi.

Biz bütün gün köy kahvaltısı, akşam mangal derken gecenin onunu ettik. Sonra hazırlandık. Çektik üzerimize Osman'ın bize hazırlattığı siyah tulumları, bütün mühimmatı kontrol edip düştük yola. Tuncay, "Yarın ben de geliyorum Yozgat'a, sonra nerede operasyon varsa ordayım," dedi gaza gelip.

"Tuncay sonra senin işleri kim yapacak burada?" diye soran bendim.

"İyi kilitlediniz bana çorak toprakları. Ne Ankara'sı bitiyor ne Konya'sı arkadaş!" dedi alayla.

Hamza, "Hiç kilitlenmiş gibi durmuyorsun," dediğinde hepimiz gülüyorduk.

Evin yakınlarında durup Cihan'ı minibüsten indirdik. O tüneyeceği yere çıkıp bize haber verecekti.

Biz Osman'ın önceden belirlediği sote yerde minibüsü bırakıp silahlarımızı alıp çıktık ve yine belirlenen yerde beklemeye başladık. Osman, "Herkes benimle mi?" diye sordu kulaklıkları kontrol etmek için. "Ali burada," dedim. Diğerleri cevap verdi ve Tuncay, "Galiba ben Amerikan yapımı bir filmin içindeyim. Osman benimle evlen koçum sen!" dedi. Tabii biz gülmekten yarılırken Osman, "Evliyim lan ben!" diye kendini savundu. Cihan bir on dakika sonra, "Kuş, yani ben tünedim. Temizlik için onay var mı Osman?" dedi.

Osman, "Ekran netse karar senin. Her şey durağan. Asıl hedef odasında. On dakikada bakalım kaç adamı indireceksin? Dans başlasın çelik yelek!" dediği anda Cihan, "Üç, iki, bir!" diyerek başladı

ama biz göremiyorduk. Sadece Osman'ın indirdiği adamları sayışından anlıyorduk.

"Bir, iki, beş, altı, yedi...Oho çifter çifter! On bir, on iki... Lan tek kurşunla iki kişi! İdolümsün bebişim. On altı, on yedi ve yirmi. Haydi yavaşlama!" diyen Osman'dan başkası değildi. Sanki futbol karşılaşması anlatıyor.

Tamı tamına dokuz dakika altı saniyede Cihan elli adamı sinek gibi avladı. Tuncay, "Lan ben de benim adamları bir bok sanıyordum. Adam tek başına orduyu siker. Bu nedir abi?" diye Cihan yanında olsa sarılacak, o kadar coşmuştu.

Osman, "Beyler hazır mısınız? Sıra sizde, kapıyı patlatmanız gerek haydi!" dediğinde Hamza'nın bazuka elinde, kapıdan bir yirmi metre uzaktık. "Sıra senin Hamza," dedim.

Hamza omzundaki bazukayı ateşlediği gibi gecenin karanlığı anlık da olsa ateşin aydınlığına bırakırken koca demir kapı bir on metre geriye doğru uçtu. Tuncay'ın diğer adamları bahçeye dağılırken Levent, Hamza, ben ve Tuncay'la birlikte beş adamı içeri girdik. Girer girmez, "İçerdeyiz," dedim. O sırada Osman'ın, "Sağ üç, saat iki dört, saat yedi bir, Hamza senin solunda iki, sağında dört kişi var," demesiyle ikişerli olarak ayrıldık.

Tuncay, Hamza'yla eşleşirken ben Levent'leydim. İki dakikanın içinde silahlar takır takır ateşlenirken etrafa anlamsız bir duman peyda oldu.

Levent, "Bu ne? Genzim yanmaya başladı. Osman neler oluyor?" diye öksürmeye başladı. Osman, "Bekle! Bekle!" diye bağırırken dumandan nefes alamaz haldeydim. Bir baktım ki yanımda yürüyen Tuncay'ın adamlarından biri yere yığıldı.

Osman, "Zehirli gaz salıyorlar. Çabuk! Çabuk yukarı çıkın!" diye bağırdı ve, "Cihan aşağıyı temizle. Körebe oynayalım mı?" diye sordu. Cihan, "Tamam, hazır mısın?" diye sordu. Osman, "Pencereler sağdan say, kural bu. İkinci pencere sol alt iki kişi," dedi.

Osman, "Aferin. Devam! En büyük pencerenin sağ üst köşesinden otuz santim aşağı bir kişi," diye gerçekten körebe oynuyorlardı. Cihan görmüyordu ama Osman nereyi dediyse oraya ateş ediyor, teker teker avlıyordu. Biz mi? Yukarı kata çıkmış bir köşede kıçımızdan soluyorduk. Hamza, "Abi yukardayız, işi bitirelim mi?" dedi ama gözleri akmış, maskeyi çıkarmış, yüzü mosmordu. Öksürmekten ciğerimi çıkaracaktım. "Halledelim hadi!" dedim. En son Sakallı'nın oğlunun olduğu odanın önünde bir çatıştık. Bu sefer bacağımdan sıyırdı kurşun ve ben bu sefer de iddiayı kaybettim. Tabii bu bende sinir yaptı. "Seni sikmezsem bana da Ali demesinler lan!" diye elimde iki silah, kapıya doğru koşup sol omzumla yüklenmemle kapıyla birlikte içeri düşmem bir oldu. Sırtımı yere verip silahları sağa sola çevirdim ama kimse yoktu. Etraf bir iki saniye ölüm sessizliğine büründü. Ardından bizimkilerin sesleri duyuldu.

Hamza, "Sağ temiz!" dedi.

Tuncay, "Yatağın altı boş!" diye bağırdı.

Adamlar, "Burası boş reis!" diye Tuncay'ı kastettiler. Levent, "Ulan hani buradaydı Osman?" diye sinirle sordu. Osman, "Orada zaten. Pencerenin pervazında uçmaya çalışıyor," dedi. Levent, "Aha kaçıyor o zaman!" diye bağırdığında hepimiz pencereye yığıldık ama Cihan, "Kaçamaz, yakaladım onu!" diye sırıtıyordu.

Levent, "Ulan bu Cihan'la Osman yokken aksiyon vardı. Artık hiç heyecanlı değil. Belki ben damlarda koşmak istiyorum. Belki daha fazla adam indirmek istiyorum. Bunlarla hiç zevkli değil," diye söylene söylene çıktı odadan.

Tuncay, "Bu şerefsiz benim izninizle," dedi. "Tuncay, öldürmeden bir konuşsun," dedim. Tuncay sırıtırken pencerenin dışına çıkıp korkmuş lavuğu pencereden içeri fırlattığında, "Ulan seni gören adam sanır be! Şerefsizin oğlu!" diye arkasından atladı içeri.

Sakallı'nın oğlu, "Siz... Siz kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?" diye sorunca bunu yakaladığım gibi havaya kaldırmamla sürükleyerek yatağın ortasına mıhladım.

Maskemi çıkarıp, "Ben senin babanı sike sike cehenneme göndermişlerden biriyim. Şimdi sıra sende, tercihini yap. Ya konuşacaksın ya da seni onun yanına göndereceğim. Söyle şimdi bana Kaan nerede?" diye bağırdım.

"O da kim?" diye sordu dehşetle. İki parmağımla ümüğünü sıkarken, "Ulan orospu! Avram'ı anasını babasını korusun diye gönderirken öğrenmedin mi Kaan kim? Ben seni konuşturmasını bilirim! Levent! Soy lan şu ibneyi?" diye bağırdım.

Levent, "Zevkle!" diye yatakta yatan adamın üzerine yürürken Adam, "Abim! Abim biliyor nerede olduğunu! Ben ona dedim bu işe girmeyelim diye, dinlemedi beni. Başımıza bela olur bu Kaan dedim ama anlamadı. Yemin ederim benim o işlerle bir ilgim yok. Ben genelde Konya'da ne var ne yok onunla ilgilenirim," dedi bir solukta.

"Tabii! Çocukları pazarlarsın sen değil mi?" diye bağırırken üzerine çıkmış, adamın yüzünü dağıtmakla meşguldüm. Vurdum, vurdum, vurdum... Ne zaman sonra Osman, "Cihan alın şunu adamın üzerinden, adam öldü," dedi. Kulağımda Osman'ın sesiyle kendime geldim. Tabii Cihan'ın bir şey yapmasına gerek kalmadı.

"Biraz kendimi kaybettim de!" dedim nefes nefese.

Tuncay, "Biraz mı?" diye sırıttı. Uzun lafın kısası biz temizlikte iyiydik. Yozgat zorluydu ama Kaan'ın yerini öğrenemedik. Pes etmedik. Sedat bizi hep dik tuttu. Neyin nesiyse benim vücut haritaya döndü. Oram çizildi. Buram sıyrıldı. Elimi çiviye soktum. Baldırıma bıçak yedim derken bizimkiler benim yüzümden zengin oldular. En son baldırımdan bıçaklandığımda parayı uzattım almadılar. "Sebep?" diye sordum. Cihan, "Çok sıkıcı oldu da o yüzden," dedi ya yazdım kenara. Ben onlarla bir dalga geçecektim ki sormayın. Ne mi

oldu? Biz iki ay boyunca bütün Türkiye'yi pirüpak edip temizledik. Ne Bavulcu'nun yeğeni kaldı ne Davulcu'nun kızı kaldı. Sakallı'nın kökü kazındı. Aile dedikleri bütün şakşakçıları, akrabaları, yandaşları, müritleri, eyvallah ettikleri hepsi ya sürüldü ya eşek cennetini boyladı.

Hiç sevmemiş gibi...

Dedim ya oramı buramı sıyırtıp durdum diye. Grubun en şanssızı bendim ya yetmedi. Karnımı sıyıran bıçak yarası apse yaptı. Ne kadar temizlediysem iyileşmedi. Havalimanına indiğimde niyetim önce hastaneye gitmekti. Zaten eve gidip Ebru'nun yakınında olup da ondan uzak durmaya hiç niyetim yoktu. Oradan gider bir yere biraz olsun kafamı dinlerim diye düşündüm. Sedat ve Bekir arabaya doğru yürürken, "Abi ben biraz takılayım. Kendime geleyim olmaz mı?" dedim. Sedat yüzüme baktı, "Çocukların Ali! Çocukların!" dedi bağırarak.

"Allah sizi başlarından eksik etmesin abi!" dedim. Sedat üzerime yürürken, "Ulan sikerim belanı it! Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye kükredi. İki metre öteye kaçtım tabii. "Abi söz yarın evdeyim," dedim.

"Ya sabır! Bekir benim ne dediğim anlaşılmıyor mu?" diye zıvanadan çıkmıştı.

Son bir çabayla, "Abi o zaman bir yere uğrayıp geleyim olmaz mı? Siz geçin eve," diye sordum çaresizce.

Sedat ensemi tutup sıkarken, "Söyle lan gecenin bir yarısı nereye gideceksin? Hangi karının koynuna gireceksin? Ulan o zaman Ebru'dan ne istedin? Seni gebertsem sevap lan! Duygu yüzünden

iyice arsız oldun çıktın başıma! Gebertirim lan seni!" diye az kaldı boğazıma yapışacak.

"Ne dedim ben şimdi abi? Haklısın vallahi, siz olmasanız perişan olurdu benim veletler," dedim konuyu Ebru'dan uzaklaştırmak için.

Sedat yumuşadı tabii benim kedi gibi halimle. "Kendine haksızlık etme hayvan. Senin yaşadıklarını ben yaşasam şimdiye ölmüştüm," dedi ensemi bırakıp omzuma elini atarak. Yanımızdan yürüyen Bekir, "Ben yaşardım da bir daha hiç konuşmaz Lal Şehmuz gibi olurdum."

Sedat, "O konuşuyor Bekir, haksızlık etme!" dedi sırıtarak.

Bekir sırıtırken, "Hadi Ali yürü eve," dedi.

"Abi, Ebru'yu huzursuz edeceğim yine gelip..." dedim itiraf eder gibi.

Bekir, "Bak Sedat, suçunu da biliyor," dedi.

Sedat, "Ulan dangalak! Etme o zaman," dedi ama içimi şişirdiler. Tam Bekir direksiyona geçecek, "Ben kullanırım," dedim ve arabayı direkt hastaneye çektim.

Sedat, "Ali ne işimiz var burada?" diye sordu. "Siz beş dakika bir oturun. Ben bir pansuman yaptırıp geleceğim," dedim ve indim. Tabii dururlar mı? İkisinin inmesiyle Bekir, "Göster lan!" dedi önüme geçip.

"Abi önemli bir şey değil. Biraz mikrop kaptı," dedim.

Sedat, "Göster Ali!" diye bağırdı. Sinirle tişörtümü açtım.

Bekir, "Oha! Kurtlanacak az daha kalsan. Salak mısın oğlum sen? Niye söylemedin? Yürü lan!" diye kafama vurdu.

"Vakit mi oldu? Her gece karı kız! O bar senin, bu bar benim dolaşırken..." dedim alayla. Yarayı kanırta kanırta temizlerken kıçımdan ter aktı. Kim mi temizledi? Özkan. Puştun bilerek canımı yaktığına eminim ama ses etmedim.

En son, "Antibiyotik yazacağım. Alkol almazsan iyi olur. Gün aşırı pansuman şart. Yara iyice temizlenmeli," dedi.

"Gelirim Doktor!" dedim. "Her zaman bekleriz. İyi geceler Ali!" diye gülümsemeyle gülmeme arasında çıktı gitti. Kasığıma yakın, sol alt karnıma taktığı bandajın bir çocuk bezinden farkı yoktu. Ulan bunu da mı kasten takmıştı, bilmiyorum. Dışarı çıktığımda ellerimi havaya kaldırıp bekleyen Sedat ve Bekir'e, "Ölmedim!" diye bağırdım ama yok böyle bir acı! Vurulsam daha az acırdı.

Saat gece iki olmuş, biz kapıdan girdiğimizde Duygu ve Selma asker yolu bekler gibi sarıldılar kocalarına. Duygu bana tavır yapmaya çalıştı ama, "Aklını kullansaydın şimdi sana da Ebru sarılırdı," diyerek bana da sarıldı.

Selma, "Çok şükür sağ salim geldiniz," diyerek ellerini açtı, yine duasını edip yüzümüze tükürdü.

Duygu, "Sedat ölüp ölüp dirildik. Niye geleceğinizi haber vermiyorsunuz?" diye sessizce çemkirdi.

"Verdim ya Canom," diye onu sarıp başını öperken, "Uçaktan inince mi? Bu biraz geç oluyor ama," dedi Duygu.

Bekir, "Hadi fırçamızı da yedik. Uyuyalım artık. Sabah iş var," dedi. Selma, "Daha yeni geldiniz ne işi? Yarın salmam vallahi. Celil amcalar ve Yıldız'ın ailesi gelecek. Bu arada Cihan niye gelmedi?" diye sordu.

"Osman ve Cihan'ın az işleri var. Yarın öğlene kalmaz burada olurlar," dedi Sedat.

Ben önce Halil'in odasına çıktım. Kapıyı açıp usulca içeri girdim ve ben şok. Halil, Ebru'nun koynunda mışıl mışıl uyuyordu. Ebru ona kıyamamıştı anlaşılan. Koltuğun birine oturup saatlerce onları seyrettim. Ebru ara ara gözlerini açmadan Halil'i yokluyor, üzerini örtüyor, sırtına elini sokup terine bakıyordu. Ulan analık doğurmakla olmaz dedikleri bu olsa gerekti. Mutlu oldum

kendimce. Şimdi onların yanına girip huzurla uyumak vardı da Ebru'nun gazabına şu an için gerek yoktu. Bir şekilde onu yumuşatacaktım. Neye mi güveniyordum? Onun aşkına...

Oğuzalp'in odasına geçip onu kontrol ettim. Ulan bir çocuk uyurken bile beyefendiliğini korur mu? Mumya gibi sırt üstü uzanmış, üzerine örttüğü örtü jilet gibiydi. Bir yarım saat kaldım yanında. Aslı'yla konuştum beni duymasını temenni ederek. Oğlumuzu seyrettim o yanımdaymış gibi. Sonra usulca çıktım.

Uyuyabildim mi? Hayır. Aklım Ebru'da, sabahı da sabah ettim. Sabahın yedisinde, televizyon kumandası elimde basıp dururken, "Ulan sıçarım! Gidiyorum lan ben!" diye hırsla üzerimdeki tişörtü çıkarıp şortumla kaldım. Hızla kalkmamla kasığıma yakın yara sızlarken, "Yarasına da! Evine de!" diye şortumu indirip bandaja bakarken kapının açılması ve içeri Ebru'nun girmesi bir oldu. Ulan içeri Amerika başkanı girse bu kadar şaşırmam.

"Doktor!" dedim dilime sıçayım.

Ebru, bir bana baktı bir bandaja ve, "Yaralanmışsın..." dedi ama bedenimdeki irili ufaklı yaralara baktıkça yüzünde renk gitti.

"Sedat mı söyledi?" diye sordum ama gözlerim kurbanlık koyun gibi ona bakıyordu. Çok özlemişim lan!

Ebru, "Hayır, Özkan söyledi," dedi ama gözleri hâlâ bedenimde.

"O puşt gece ağzıma sıçtı zaten. Aldı intikamını ama sorarım ben ona!" diye konuşurken Ebru bir toparlanıp yüzünü, *Yine mi?*, der gibi ekşitti. Tam kapıdan çıkacaktı ki resmen kapının önüne ışınlanıp, "Dur! Dur! Bir dakika, sen niye geldin?" diye sordum usulca. Ebru kapının önüne geçmemle benden bir adım uzaklaştı. Anasını satayım sanki vebalıyım!

"Hani şu senin ağzına şey eden Özkan, yaranın kötü olduğunu söyledi. Seni merak ettim ama gerek yokmuş. İki ayda bedenin haritaya dönmüş ama maşallah dilin yine kırk beş numara. Kapının

önünden çekilir misin? Çıkmak istiyorum," dedi. Ama yüzü kırmızılaşmış, gözlerini bedenimden çekmeye çalışıyordu.

"Çekilemem," dedim sevgiyle ona bakarken.

"Ali bak çekil avaz avaz bağırırım, Sedat gelir yine yüzünün ortasına yumruğu yersin! Yaralısın zaten. Boşuna canın yanmasın."

"Sen bana kıyamazsın," derken şirin şirin ona doğru adım atıyordum. Ebru ben ona yaklaştıkça geri geri giderken yatağa çarpmasıyla gidecek yeri kalmadı.

"İmdat!" diye haykırmasıyla ağzını kapattım. Birlikte yatağa düşmemiz benim planımdı ama yemedi. Ebru, "Seni... Seni üçkâğıtçı! Senin hiçbir şeyin yok. Çekil üstümden! Bende kabahat geldim buraya zaten," diye tepinirken bandajın olduğu yarama doğru vurdu. Bunu kullanmak için ondan uzaklaşıp inlerken, "Tanrım! Bu nasıl bir acı!" diye kıvranmaya başlamamla Ebru bir durdu, "Rol yapıyorsun!" dedi.

Çakal vallahi! Rolümü iyi oynamak adına, "Tamam git ya! Çok özlemişim, görünce tutamadım kendime verdiğim sözü! Git hadi ben hallederim!" derken yandan yandan ona bakıyordum.

Ebru, "Gerçek mi yani?" diye sordu.

"Doktor bak sinirimi zıplatma! Zaten canım yanıyor! Şimdi yalancı da olduk öyle mi?" diye çıkıştım. İnandı galiba.

Yüzündeki acaba telaşa dönerken, "Dur bir bakayım. Ay bakamam. Acaba hastaneye mi gitsek? Kanadı mı? Ne yarası o öyle söylemedin de..." diye gözlerini eliyle kapatmış soruları sıralarken öyle güzeldi ki. Onu sabaha kadar öyle seyredebilirdim. Sarılıp öpsem yalancı olduğum ortaya çıkardı. Gözlerimi ondan çekip sırtımı yatağa verdim, elimin tersini alnıma dayadım ve acıyla kesik kesik solurken, "Tamam aç gözlerini, bandajda kan falan yok," dedim. Ebru telaşla gözlerini açıp bana doğru dizlerinin üzerinde durdu, elimi alnımdan çekip ateşimi kontrol etti. "İlaçlarını aldın mı?" diye

sordu. "Gece aldım. Kahvaltıdan sonra alırım," dedim ama gözlerim kapalı sesimi buz gibi çıkardım.

"Geçmedi mi canının acısı?" diye sordu.

"Geçti, sorun yok," dedim.

"İyi de o zaman niye bana kötü davranıyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi açıp ona baktım. Yine ağlamak üzereydi.

"Ne alakası var? Ben senden uzak durmaya çalışıyorum hepsi bu! Az önce üzerine yürüdüğüm ve seni burada tuttuğum için kusura bakma. Bir daha yapmam," dedim.

Yemin ederim âşıktı bu kız bana. Ağlamasın diye direnirken çenesinin titrediğini gördüm. "Önemli değil. Ben gideyim artık," derken yataktan kalkacaktı. Ulan nereye? Onca rol, onca çaba... Yine de gidiyordu.

"Ebru..." dedim elini tutarak. Ebru dedim ya, kalbime bıçak saplandı. Her Ebru diye ona seslenişim aşkı kabul edip ondan gelen her şeye eyvallah demekti. O buna razıydı da ben razı mıydım? Ben sadece korkuyordum. Ebru elimi tutarken gözleri gözlerimde bana baktı. Avuçlarımda tuttuğum elini dudaklarıma götürürken, "Senden son olarak bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum.

Ebru büyülenmiş gibi, "Ne?" diye sordu ama kıvama gelmişti bence.

"Seni son bir kez öpebilir miyim?" derken dudaklarımı elinden çektim. Gözleri gözlerimde onu kendime doğru çektim usul usul.

Ebru bana yaklaşırken, "Neden?" diye sordu. "Çok özledim. Hep özleyeceğim. Ama bir daha..." derken burnumun ucuna kadar onu çekmiştim. Dizlerinin üzerinde yükselmiş bana doğru eğilmişken boşta kalmış elimle ince belini kavrayıp kucağıma oturmasını sağladım. Ebru yörüngeme girmişti.

"Beni çok kırdın," dedi ama gözleri dudaklarımda, nefesi hızlanmış kucağıma yerleşiyordu.

"Hatalıydım. Affet beni. Öpsem..." dedim ama öpmedim. Dudaklarına santim uzağında duran dudaklarımı değdirmeden öper gibi gezindim durdum. Ebru ihtiyaçla bekler gibi kendini bana daha bir yaklaştırırken, "Öpebilir miyim? Son kez..." dedim.

Ebru'nun, "Olur," demesiyle usulca buldum dudaklarını... Lanet olsun ki sadece gülüşünü özlememiştim. Onun her yerini özlemiştim. Kokusunu, tenini, sıcaklığını ve bu kiraz dudaklarını... Ürkütmeden ellerim onu sararken dudaklarım dudaklarını arşınladı. Sakin ama sinsiydim. Alt dudağından üst dudağına gezindim durdum. Dişlerim tadına varırken dilim yarendi dudaklarıma. Onun her yerinde dolanmak ister gibi dudaklarındaydım. Nefesimi tazeleyip kaldığım yerden devam ederken dudaklarında dolanmaya, Ebru öpüşlerimde kaybolmuş beni sarıp sarmalıyordu. Ne zaman sonra dudaklarından uzaklaşıp, "Sen ne güzel bir şeysin lan! İki ay öldüm lan. Öldüm," diye onu sararken yüzünü boynuma gömdü mutlulukla. Beni uzun soluklarla koklarken içimden yine bir şeyler kaydı ona doğru. Kulağına, "Hadi git. Yoksa duramam, öyle istiyorum ki seni..." dedim ama ellerim teninde gezerken onu kendime bastırıyordum.

Ebru, "Ben de çok istiyorum ama biz... Biz ayrıyken daha iyiyiz," dedi ama boynumda gezen dudakları beni uçurumlara sürüklüyordu.

"Son kez sevişsek mi?" dedim elini elime alıp parmaklarımı parmaklarından geçirerek.

Ebru kıkır kıkır gülerken boynumu ısırmasıyla, "Ah acıdı!" dedim ama gülüyordum. Kafasını kaldırdı, "Senden ancak kutuplara falan kaçarsam kurtulacağım herhalde," dedi.

"Oraya da gelirim. Benim memleket orası."

"Anlamadım, nasıl yani?" diye sordu.

"Bir ara bana ayı diyorlardı. Sonra kutup ayılığına terfi ettim."

"Ay ne ayıp! Tamam irisin ama ayı gibi de bir fiziğin yok," dedi safım.

Onu sarıp, "Hadi giyineyim aşağı inelim," dedim.

"Ee ne oldu sevişme?" diye sordu ya, "Vallahi mi?" diye onu altıma aldığımda kıkırdayarak, "Dur! Dur! Şaka yaptım. Herkes kahvaltıdadır şimdi. Gece uzun uzun sevişiriz de son kez öyle mi? Emin misin?" diye sordu.

"Seni kandırmak için öyle söyledim," dedim şirince.

Ebru kahkahalarla gülerken, "Ama bak bir kere daha kaba kaba davranırsan..."

"Söz veriyorum dünyanın en kibar erkeği olacağım. Kırmızı don bile giyerim. Yemin ederim," dedim, dudaklarım boynunda onu deli gibi kokluyordum.

Ebru, "Tamam kes şunu bak çok... Of... Ali ya! Of! Çok güzel öpüyorsun!" diye beni göğüslerine yönlendirirken kapının ardına kadar açılmasıyla Duygu'nun, "Ali... Ayy! Yani çok pardon!" diye kapıyı çekip çıkması bir oldu.

Ebru öldü sanırım. Ona baktığımda yüzünü kapatmış öylece donmuştu. "Gitti hadi, aç yüzünü!" dedim kahkahayla.

"Yok sen bana bir kese kâğıdı bul," dedi Ebru.

"Niye?" diye sordum sırtımı yatağa verirken ama hâlâ gülüyordum. "Niye olacak rezil oldum ya! Nasıl bakacağım ben şimdi Duygu'nun yüzüne?" diye miyavlarken, "O şimdi herkese yetiştirir. Kalk çabuk ötmeden inelim aşağı," dedim sırıtarak.

"Yok... Yok ben inemem. Sen in. Benim için utançtan öldü diyebilirsin," diye ellerini yüzünden çektiğinde daha çok kahkaha atmaya başladım çünkü Ebru kızarmamış, pancara dönmüştü.

Ebru'yu aşağı inmeye ikna edene kadar göbeğim çatladı ama, "Sen in, sonra ben inerim," diye inat etti. Aşağı indiğimde herkes normal

normal kahvaltısını yapıyordu. Tam 'Acaba söylemedi mi?' diye düşünürken Duygu'nun yüzünde tanıdık sinsi bir gülümseme gördüm. Hadi hayırlısı, diyerek oturdum masaya. Duygu bekledi bekledi.

Ebru, Halil'in elinden tutmuş aşağı inerken, "Ali, Ebru nerede?" diye sordu.

Sedat, "Ali ne bilsin Ebru'yu?" diye bana tehditle bakarak sordu.

Ebru merdivende donmuş beklerken Duygu, "Bilir o. Az önce Ebru, Ali'nin yarasına pansuman yapıyordu," dedi.

Gülmekten ölecektim ama ölemedim çünkü gülersem Ebru öldürürdü beni. Duygu kıkır kıkır gülerken Sedat bir Duygu'ya baktı bir bana. Kaşlarımı kaldırmakla yetindim.

Asıl bombayı Selma patlattı. "Kızım ne pansumanı? Ebru'yu kan tutuyor," dediğinde Duygu, "Hadi ya! Ali o zaman ne yapıyordunuz siz öyle sarmaş dolaş? Barıştınız yani!" diye intikam alırcasına sordu.

Tabii Sedat delirdi, "Ulan!" diye ayağa bir kalkışı var ki, "Aha bak Ebru'da indi zaten," dedim hışmından kurtulmak için. "Sen kıza dua et şam şeytanı! Çıkarırım ben bunun acısını senden," diye gerisin geriye oturdu.

Ebru masaya oturdu ama sanki ipe giden idamlık suçlu gibi bir hali vardı.

Ebru, "Hoş geldiniz!" dedi. Masaya oturduğumdan beri yüzü gülmeyen Yıldız, "İnşallah Cihan'a da hoş geldiniz deriz değil mi abi?" diye mutsuz mutsuz sordu.

Sedat, "Kızım yok bir şey, telaş yapma. Eski bir iş kalmış ellerinde onu halledip gelecekler. Levent ve Hamza var yanlarında. Cihan sahalara döndü ya bir mutlu bir mutlu görmen lazım. İnan bana eski Cihan'dan daha iyi durumda," dedi.

Ebru, "Ne yani şimdi o... O işine geri mi döndü?" diye sordu ama utançtan kızarmış yüzü bembeyazdı. Kurduğu cümleye pişman olup, "Özür dilerim Yıldız. Yani ben..." diye toparlayamadı.

Sedat, "Özür dileyecek bir şey yok. Normal insanlar için bizim yaşadığımız hayat gerçekten senin verdiğin tepkinin çok üstünde. Ama senin kaçırmaman gereken şu Ebru, biz insan değil şerefsiz öldürüyoruz. Bak hayvan bile demiyorum," dedi.

Duygu, "Özür dileme Ebru. Ben on yedi yaşından beri yanlarındayım. Ben bile alışamadım," dedi ama Ebru, Duygu'ya bakamadı.

Duygu, "Ebru, Ali'nin yarası nasıl?" diye sordu pisliğine.

"Ee artık yuh!" dedim.

Ebru pancar gibi olup cevap veremezken Selma olayı ele alıp, "Ebru kan tutmuyor mu artık seni?" diye sordu.

Ebru Halil'in ağzına koca ekmeği tıkarken isyan edecek edemedi.

"Ya Ali zorla sarıldı bana pansuman falan yapmıyordum," diye isyan dolu ama sakin bir sesle konuşurken, "Duy da inanma! Hiç de zorlama olmadı. Benim odamda olduğumuzu belirtirim sayın hâkim," dediğimde Ebru gözlerini patlatmış bana bakıyordu. Tabii herkes kahkaha atmaktan yorum bile yapamadı. Sonra mı? Cihanlar geldi. Onlarla oturup iş konuşuldu. Geyik yapıldı. Akşam yemeğiydi falan filan gün geçmek bilmedi. Niye mi? Ebru ağzımda burnumda her yanımda tütüyordu da ondan. Ulan Cihan'ın çenesi hiç bitmedi. Levent gitmedi. Hamza desen biz oturdukça oturdu.

Hamza, "Abi şu Kaan'ın ailesine iznin olursa ben göz kulak olmak isterim," dedi. Sedat, "Sen Şehmuz'un yanına dön Hamza. Sana orada onun ihtiyacı var. Yaptığımız operasyonların etkisi bir süre devam eder. Doğu iyice karıştı," dedi.

"Peki abi, sen iyisini bilirsin," dedi.

Levent, "Erkan o işi gayet iyi yürütüyor. Benim elim üstlerinde zaten," dedi ya, "Ulan ne iyi yürütmesi! Utanmasa salıverecek. Bizim Tornavida Erkan, oldu sana Yumoş Erkan. Merhametten ölecek. Ben bilmiyorum mu sanıyorsunuz?" diye çıkıştım.

Levent, "Abi sen konuş şu deveyle ben söylersem yanlış anlayacak. Sonra dayak yiyecek diye korkuyorum," dedi.

Sedat, "Ali adamın hikâyesi gerçek. Zaten hallerinden belli. Evet çocuğunu satmış ama çaresizliği sen de ben de iyi biliriz. Duruyorlar durdukları yerde. Eziyete gerek yok insanlara. Ayrıca Ebru ara ara adamın sağlığını kontrol ediyor. Sakın kıza yine..." diye devam ediyorken, "Yok abi ben ağzımın payını aldım," dedim ellerim havada.

Tabii bizim hayvanlara koz verdim. Bekir, "Oo Ali! Hadi hayırlısı o vakit," dedi.

Cihan, "Ya başka birini bulaydın iyiydi. Ebru beni hiç sevmiyor," dedi yakınarak.

Levent, "Ali'nin hakkından geliyor vallahi. Ayrıca beni de çok seviyor," dedi nispet yapar gibi. Sedat'ın gamzeler ortadaydı ama bana dönüp, "Bir dahakine buradan gitmek isterse onu durdurmam, ayağını denk al Ali!" dedi.

Olmayacaktı. Onu bırakmayacaktım artık biliyordum. Nasıl olacaktı bilmiyordum ama bir yolunu bulacaktım. Zaten fazlasını istemiyordu Ebru. Sadece sahiplenilmek istiyordu. Sevgiyi, saygıyı geriye kalan her şeyi o veriyordu. İçimde bulduğum huzurla, "Ben kaçar," diyerek kalktım ayağa. Hepsi aptalca bana baktı ve alkışlamaya başladılar. Hepsi kahkahalarla gülüp ıslık çalarken eğilerek selam verip yanlarından ayrıldım ve doğru yukarı çıktım. Ara ara ne Halil vardı ortada ne Ebru... Aşağı indiğimde Selma çocuklarla ders çalışıyordu. "Selma, Halil ve Ebru nerede?" diye sordum. Selma'nın yüzü bir morardı. "Şey Ali... Şey..." diye gevelerken Oğuzalp, "Müştemilattalar baba. Ebru ablayla Duygu teyzem orada kalanlara yemek götürdüler. Halil de tutturdu ben de ben de, diye," dedi.

Selma, "Oğuzalp!" dedi ama benim el ayak yine boşalmıştı. Selma, "Ali!" diye bağırdığında ben çoktan yolu yarılamıştım

Müştemilatın kapısını açıp salona bomba gibi düşmemle Duygu oturduğu yerden ayağa kalkmıştı bile, "Ali..." dedi.

Ebru beni görmesiyle Halil'i kucağına aldı ama gözlerinde yapma diyen bir bakış.

Kaan'ın babası ayağa kalkıp korkuyla kızının yanına geçerken derin bir nefes aldım. "Sizi merak ettim. Evde de göremeyince bir bakayım dedim," dememle Duygu, "Biz de şimdi geliyorduk. Hadi kalın sağlıcakla. Ebru gidelim mi?" diye sordu.

Ebru gözleri bende ayağa kalktı ve yanıma gelip tekrar yüzüme baktı, kapıdan çıktı. Duygu kapıdan çıktığımızda, "Ali kızmadın değil mi?" dedi onay almak istercesine.

"Dedim ya merak ettim. Aradım evde yoktunuz. İster istemez panik yapıyorum," dedim.

"İyi hadi ben yürüyorum önden," diyerek yanımızdan ayrıldı. Ebru sessizce yanımdan yürürken hâlâ temkinliydi. Ona uzanıp Halil'i kucağından alırken, "Kızım eşek kadar çocuk sen de onu kanguru gibi taşımaya bayılıyorsun. Kolların ağrımıştır ver bana," dedim.

Ebru sesini çıkarmadan Halil'i bana uzattı. Uzanıp elini tuttum usulca. Ebru sıkı sıkı elimi tuttu. Konuşmadık hiç, sessizce ama uzun uzun yürüdük.

Ne zaman sonra, "Halil üşümesin Ali. İçeri girelim," dedi. Veledim zaten uyumuştu. Halil'in odasına girip onu usulca yerine yatırdık. Ebru'nun elinden tutup kapıdan çıkarırken, "Mücella ablaya haber versen bu gece, o Halil'le uyusa olur mu? Uyanmaz zaten geç oldu," dedim.

"Olur da niye?" diye sordu Ebru.

"Sence niye Doktor?" diye sordum.

"Bana bu gece bir kere daha Doktor dersen hani o sevişme planın var ya suya düşecek ona göre!" dedi ama sırıtıyordu.

"Bu gece sevişmeyeceğiz," dedim.

"Niye bana devamlı Doktor mu diyeceksin?" diye sordu Ebru alayla.

"Hayır, bu gece ben seni seveceğim Ebru," dedim gözlerine bakarak. Ebru mutlu mesut bana sıkı sıkı sarıldı. Ben onu tüm benliğimle kabullenmiş, ruhuma gelen huzura boyun eğmişken bu gece daha bir özgürdüm sevişirken. Ebru gözlerime bakıp, "Bir başkasın bu gece," dedi dudaklarım boynuna kaymış onda var olma heveslisi zevkimi yaşarken. "Hım özledim ondan," dedim. "Hep özle o zaman!" dedi kıkırdayarak.

"Sen de beni hiç bırakma olur mu?" dedim gözlerine bakarak.

Ebru şaşkınlıkla bana bakarken gözleri dolu doluydu. Aklından dudaklarına düşen aşk dolu cümlelerle, çıplak bedeniyle kollarımdaydı.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp, "Rüzgâr ne zaman esmez olursa, akan sular bir gün durursa, Güneş doğmaz, ay çıkmazsa ve ben sensiz ne zaman nefes almaya başlarsam. İşte o zaman giderim Ali!" dedi ya dudaklarını bulup onu tutkuyla öpüşlerime hapsetmem bir oldu.

Lan seviyordu ya beni kuş olup uçabilirdim.

Aşk ona inananlar içindir...

Altı ay sonra...

Türkiye'de sessiz sedasız bizim tarafımızdan çıkarılmış bir savaş vardı. Sedat hazır elimiz değmişken kötülük adına ne varsa temizleyelim deyince biz de sabahlar olmasın dedik. O şehir senin bu şehir benim, baskın basanındır diye her deliğe girdik. Her delikteki şerefsizlerin ölüleri basında yankı buldu. Emniyet teşkilatı ölenleri keyifle gömerken, bu işte kimin parmağı var bulamıyorlardı. Kurcalayan olursa yukarıdan durduruluyorlardı. Devlet ibreti alem için basına yasak getirmedi.

Evden her ayrılışım özlem, her dönüşüm vuslattı. Ebru her gidişime güzel güzel sırıttı. Her dönüşümde sabahlara kadar sevişti benimle. Yine üç beş şehir dolaşmış, iki gün önce İstanbul'a gelmiştik.

Akşam yemeğinde Sedat çalan telefonuna cevap verdi. "Necati, gözüm! Hangi dağda kurt öldü?" diye alayla açtı telefonu ama dinledi.

"Ne azimli adamsın! Ne zamana?" diye sordu.

Sedat, "Oğlum sen deli misin? Divane misin? Böyle şey geceden mi haber verilir? Biz geleli iki gün oldu. Bekir'in kol askıda. Gel şu işi en azından cumartesiye ertele," dedi ama Necati ne dediyse,

"Tamam ulan! Ben söyler çekilirim kenara. Hadi ararım sabahtan," diyerek telefonu kapattı ve hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yemeye başladı.

Tabii merakla, "Sedat ee?" dedi Bekir.

"Necati ya, bir şey yok. Yarın evleniyormuş. Akşam saat sekizde Beyoğlu'ndaki restoranda Fındık Kurdu'yla nikâh masasına oturacaklarmış. Çağırıyor," dedi.

Duygu ve Selma, "Ne!" diye çığlık atarken Yıldız, "Ay korktum ama ya!" derken Cihan, "Şaka değil sanırım," dedi.

Bekir, "Necati hiç şaka yapmaz," dedi.

Ebru, "Onun adına sevindim, hayırlı olsun," dedi. "Öyle hayırlı olsun demekle kurtulabileceğimizi hiç sanmıyorum. Değil mi Duygu?" diye kesenin ağzını açtım.

Duygu, "Tabii canım, çok iyi organize olmamız gerek. Ay ya! Ne isteme ne gelin hamamı ne nişan, böyle evlenmek mi olur? Kaç yıldır beklediler... Ne yapsak Selma?" diye sordu. Yanımda oturan Ebru bana doğru eğilip, "Biz hangi kâbusun içindeyiz? Korku filmi gibi," diye fısıldadı.

Biraz nabzını yoklamak için, "İnsanın korktuğu başına gelirmiş," dedim sırıtarak. Ebru, "Niye korkayım? İsteyen evlensin. En kötüsü boşanırlar," diye çatalına taktığı patatesi ağzına götürdü.

Selma, "Abi bir konuşsanız ya, nedir ne değildir gerçekten böyle olmaz," dedi. Sedat, "Kızım Necati, Feryal'i ikna etmek için on yıldır uğraşıyor. O adam ne isteme bekler ne nişan. Ellemeyin, yarın sabahtan arar ne lazımsa yardım ederiz," dedi.

Duygu, "O zaman ben Feryal'i bir arayım. O ne derse o," dedi.

"Duygu sen tuttun mu bırakmazdın. İsteme, nişan falan olmayacak mı yani? Hayretler içerisindeyim. Yaşlanıyorsun," dedim sırıtarak.

"Yok Ali'm, ben enerjimi sana saklıyorum," dediğinde Ebru hiç üzerine alınmadı.

Selma, "Ebrucuğum duydun değil mi?" diye sordu gülerek.

Ebru, "Ali'yi ömür boyu çekecek birini bulursanız düğüne beni de çağırın. Her türlü yardımı yaparım," dedi ya ben dahil masadaki herkes dondu.

Bekir, "Tövbe tövbe!" diye sırıtırken Cihan, "Pes diyorum Ebru, pes! Ali bak sana söyleyeyim bu kız seni hiç sevmiyor," dedi.

Sedat, "Ne pesi lan? Kız doğru söylüyor. Bu ayının kahrı çekilir mi? Sevse ne yazar?" diye sırıttı.

Ebru gözlerini kısıp ilk Cihan'a baktı. Sonra Yıldız'a dönüp, "Yıldız üzülmeyeceğine söz verirsen bu tırnağım kadar sevmediğim kocana bir cümle kurmak isterim. İzin veriyor musun?" diye sordu.

Cihan elini yüzünü titreterek, "Ay çok korktum," dedi.

Yıldız, "İstediğin cümleyi kurabilirsin," dedi sırıtarak.

Ebru pis pis sırıttı ilk. Sonra, "Cihan hani bebek? Hâlâ istemiyorum diye tutturuyor musun? Yıldız bak ben sana söyleyeyim asıl seni sevmeyen bu Cihan. Belki de bırakacak seni. Çocuk hani ayak bağı olur da bırakamaz diye istemiyor bence," dedi. *Hadi buyur ayıkla pirincin taşını,* der gibi Cihan'a baktı.

Cihan yemin ederim mosmordu, "Oha Ebru! Sen şeytandan iki gün önce doğmuşsun," dedi ama yüzünün rengi attı.

"Ne iki günü, ben şeytanın babaannesiyim," diye kıkırdadı Ebru.

Yıldız, Cihan'a bir hışımla dönüp, "Ya bebek yaparız ya da ben annemlere giderim ona göre!" diye çıkışıp masadan kalkıp gitti.

Sedat, "Ebru yeminle senden korkulur," diye kahkaha atarken hepimiz gülüyorduk da benim Ebru'yla görülecek bir hesabım vardı. İntikam soğuk yenirdi. Pusuya yatıp sessiz kaldım. En olmadık anda ondan istediğim cevabı alacaktım. Gerçi ne hesabı alması? Ebru

kessen hesap vermez, hesap sormazdı. Özgürdü insan onun aklında. Seviyorsa sever, sevmiyorsa giderdi. Mecbur bırakılmamalıydı kimse hiçbir şeye. O yüzden onu kaybetme korkusu sarmıştı beni. Her an gidebilir, sevmekten vazgeçebilir gibiydi sanki. İşte bu his beni maymun etti. Hesap sormuyordu ama istemsizce hesap veriyordum. Sadece ben mi? Evdeki herkes...

Ne hale mi geldim? Otur otur! Kalk kalk! Ebru'nun kölesiydim. Evet yine huysuzdum. Yine bağırıyordum ama bu sefer ikilemlerim yoktu. Korkularım yoktu. Evet, Aslı'yı özlüyordum, bazen rüyalarımda gülümser olmuştu bana. Onu hep sevecektim. Kalbimde bir kutuda saklıydı Aslı. Özlediğimde kalbimin kutusunu açıp onu hatırlayacaktım. Ve herkesin dediği gibi mutlu hatıralarımı çocuklarıma anlatacak ama ne kendimi ne çocuklarımı ne de sevdiklerimi huzursuz etmeyecektim.

Ebru'yu seviyordum. Bunu kabul ettikten sonra her şey yoluna girmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde biz masayı toplarken kızlar çocukları yatırmaya çıktı. Ben odaya çıkana kadar Ebru almış Halil'i koynuna, çoktan uyumuşlardı. Ben de Oğuzalp'e bir bakayım diye geçtim odasına. Bizimki almış eline kitabını, girmiş yatağına okuyordu.

"Sen daha uyumadın mı Oğuzalp?" diye yatağının kenarına oturup yine içime dolan Aslı'nın özlemiyle ona baktım hüzünle.

"Yok baba, Ebru abla bir kitap verdi. Biraz okuyup yatarım," dedi.

"Ne verdi böyle seni gece yarısı merakta bırakan?" diye sordum.

Oğuzalp, "*Küçük Prens* baba. Bu kitabı okumayan hiç kitapla tanışmamış sayılırmış. Peki sen okudun mu?" diye sordu. Gülümsedim ve saçlarını karıştırıp, "Kelebeklerle tanışmak istiyorsan bir iki tırtıla katlanmayı öğrenmek zorundasın," dedim. Oğuzalp şaşkın bir bakışla, "Baba okumuşsun!" dedi heyecanla.

"Bana *Küçük Prens* kitabını senin yaşlarındayken Ebru ablanın babası vermişti. Bir gecede bitirmiştim. Şimdi onun kızı sana bu kitabı vermiş. Ne büyük bir benzerlik değil mi?"

"Ben de bir gecede bitirebilir miyim baba?" diye kollarıma atladığında onu sıkı sıkı sardım. Aslı kalbimdeki kutunun içinden çıkıp kollarımda yerini almıştı sanki.

"Yarın erken kalkman gerekiyor. Bence kitabın tadını çıkar ve birkaç güne yay," dedim. Oğuzalp, "Doğru," diyerek beni yanaklarımdan öptü ve battaniyesinin içine girdi.

Işığını söndürmeden önce alnından öpüp, "İyi geceler koca adam!" dedim.

"İyi geceler baba!" dedi ben çıkarken. Aşağı inip bahçeye çıktım. Gecenin serininde biraz yürüdüm sessizce. Bir yarım saat sonra çıktım Halil'le Ebru'nun yanına. Ebru uyanmış Halil'e biberonla mama vermiş, onu seyrediyordu.

Ona arkasından sarılıp Halil'i seyrederken, "Lan eşek kadar oldu biberonu kesmiştik hani!" dedim. "Çok ağladı. Kıyamadım. Akşam az yemişti. Hem ne olmuş haberi olmuyor ki biberondan. Öyle deme küçük daha," dedi sevgiyle.

"Beş oldu ne küçüğü? Oğuz onun yaşında evin tozunu attırıyordu. Bu daha cümle kuramıyor."

"Her çocuk aynı olmaz. Kuracak bak göreceksin. Halil çok akıllı, hepsini sollar," dedi Ebru. Mamasını bitiren Halil'i bir pehlivan gibi kucaklayıp yatağına koydu ve, "Sen uyumuyor musun?" diye yatağa yatıp kollarını açtı ama gözleri çoktan kapanmıştı. Üzerimdekilerden kurtulup yatağa onun koynuna girdim. "İyi geceler Ali!" demesiyle beni sıkı sıkı sarıp uykuya dalması bir oldu.

Sabah kalktığımda Ebru yanımda yoktu. Yine işe kaçmıştı anlaşılan.

Ne yapmıştı ne etmişti iki ay önce beni ve Sedat'ı hastaneye gitmek için ikna etmişti. Beni uyuz eden Özkan'la beraber

çalışmalarıydı. Kendimi *o benim* diye sakinleştirip sinirimi ne ondan ne Özkan'dan çıkarmıyordum ama içim içimi yiyordu. Eğer böyle sinsi sinsi işe kaçtıysa uyanır uyanmaz soluğu hastanede onun yanında alıyordum. İyice etrafı kolaçan ediyor, kapısında bekleyen Tarık'ı tembihleyip ayrılıyordum. Akşamları işim yoksa ben alıyordum onu. İşi olsun olmasın altıda kapısında bitiyordum. Söylene söylene elimi tutup kuzu kuzu benimle geliyordu. Yataktan kalkıp hiç acele etmeden duşa girdim. Bugün bütün gün Necati ve Feryal'la geçecekti. Çıkıp aheste aheste giyindim. Aşağı indiğimde etrafta kimseler yoktu. Tam mutfağa geçecektim ki merdivenden inen Duygu ve Selma, "Ali hadi ne oyalanıyorsun? Yürü!" diye beni kolumdan tuttukları gibi dışarı çıkardılar. Baktım Sedat ve Bekir korumalar eşliğinde onları bekliyor.

Onların yanına yürüdüm ve, "Her şey organize edilmiş anlaşılan," dedim. Sedat ve Bekir kurbanlık koyun gibiydi. Bekir, "Kader!" dedi sırıtarak. Sedat, "Ali sen korumaları iki katına çıkar. Ebru'ya ben bir araba adam daha gönderdim. Tarık yanında ama ne olur ne olmaz. Gerçi Necati düğüne sadece çok yakın çevresini çağırmış. Sorun çıkacağını düşünmüyorum ama biz işi sıkı tutalım," dedi.

"Tamam olur. Plan ne?" diye sordum.

"Feryal ve Necati bizi bekliyor. Kuaföre gidilir sonra mekâna geçeriz. Siz de direkt gelin Necati'nin yerine."

"Tamam abi ancak zaten. Ben kaçar. Haberleşiriz," dedim. Tabii arabaya biner binmez Sedat'ın üç araba dolusu arabayı peşime takması bir oldu. Hastaneye vardığımda Ebru'yu yemekhanede buldum. Oturmuş Suna ve Özkan'la karşılıklı yemek yiyordu. Arkası dönük, beni görmedi. Yemek sırasına geçip tabldot tabağımı doldurup yanındaki boş yere oturdum. Özkan ve Suna hayretle bana bakarken Ebru, "Suna Hanım o hastanın ameliyatını bizim üstleniyor olmamız onu reklam malzemesi yapabiliriz anlamına gelmiyor.

Annesi çok haklı. Gerekirse... Siz nereye bakıyorsunuz?" diye bana doğru döndüğünde, "Ali! Sen ne zaman geldin?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ona doğru eğilip boynundan koklayarak öperken, "Yeni geldim," dedim.

Ebru kendini benden çekip kafasını tabağına gömer gibi, "Saat altı oldu mu?" diye sordu ama yüzü kıpkırmızıydı.

"Unuttun sanırım, bugün Necati'nin orada nikâh var," dedim.

"İyi de o sekizde. Saat daha bir buçuk," dedi yüzüme bakamadan. Bu sırada tam karşımda oturan Suna şoke olmuş bir tavırla, "Siz ikiniz... Yani... Siz beraber misiniz?" diye sordu ama kahırdan ölecek.

Ebru sinirle bana baktı ama Suna'yı cevapsız bıraktı. "Bir sakıncası mı var?" diye sordum ifadesizce.

Suna bir hışımla yerinden kalkıp, "Özkan geliyor musun?" diye sordu ama Özkan, "Sen git Suna. Ben bitirmedim," dedi. Suna gözlerimin içine bakarak, "Size afiyet olsun!" diyerek çekip giderken Ebru artık kendini tutamadı.

"Aferin Ali! Kadının yanında beni öpmenin ne alemi vardı?"

"Hadi canım!" diye kahkaha atarken Özkan ve Ebru merakla bana bakıyordu.

"Ne hadi canım?" diye sordu Ebru.

"Bizden ona bahsetmedin mi? Hiç mi hava atma ihtiyacı duymadın? Ulan bir gece yanımda uyudu diye kadın hastaneye ortak çıkacaktı! Bizi bilmiyor öyle mi?" diye sırıttım.

"Sayende öğrendi! Suna öğrenecekse bunu senden öğrenmeliydi. Onunla uyuyan sensin."

"Onunla uyumadım. İlla detay mı vereyim? Söyledim işte!" dedim otuz iki dişimi ona göstererek. Ebru, "O detayları kendine

sakla Ali. Bilmesine gerek yoktu. Çok... Çok ayıp oldu kadına. Zaten aramı yeni yeni düzelttim. Artık yine afra tafrası bitmez," dedi etrafa göz atarak.

Özkan'a döndüm ve, "Doktor sana bir şey soracağım. Bak şu güzelliğe, bu senin olsa herkese avaz avaz bağırmaz mısın?" diye sordum ama bakışlarım ölümcüldü.

Özkan vakur bir gülümsemeyle önce bana sonra Ebru'ya baktı ve, "Seninle aynı fikirdeyim," dedi.

Ebru, "Sağ ol Özkan, gerçekten sağ ol. Kendimi mal gibi hissettim. Size afiyet olsun! Benim bitirmem gereken bir rapor var," diye kalkıp gitti.

Özkan, "İkinizi de tebrik ederim," dedi. "Sağ ol Doktor. Sana afiyet olsun!" diyerek kalkıp Ebru'nun peşinden gittim. Odasının kapısını çaldığımda, "Girin!" diyen Ebru'nun sesiyle kapıyı açtığımda kafasını kaldırıp bakmadı bile. Masanın karşısındaki koltuğa ses çıkarmadan oturdum. Ebru, "Gönül bu raporda bir hata var. Al ilk on sayfayı kontrol etmeye başla. Gerisine ben bakarım," diye kafasını kaldırdığında göz göze geldik.

"Ali yemin ederim Alaaddin'in sihirli lambasından çıkan cin gibisin," dedi ama tekrar bilgisayarına gömüldü.

"Herkes Necati'nin orada buluşacak. Bizim de ufak ufak gitmemiz gerek."

"İyi de akşam sekizde değil mi? Benim bir sürü işim var."

"Ne kadar erken gidersek o kadar yanlarında oluruz," dedim onun güzel yüzünü seyrederken.

"Senin olman gerek, benim değil ama ya!" diyen Ebru'nun gözü hâlâ bilgisayardaydı.

"Ebru o bilgisayarı camdan atarım bak. Ulan boşuna mı geldim ben öğlenin birinde buraya? Hadi kapat. Sedat kaçıncıya aradı. Ben

biliyorum başıma geleceği kuafördü, elbisem evdeydi... Hadi yürü bir an önce," dedim sinirle.

"Yok istemem. Ben kıyafetleri yanımıza aldım," dedi şirin şirin gülerken.

"Ya sen iyice plancı programcı oldun başıma. İnşallah yine o kıyafetin benim ayarımı kaçırmaz," diye yerimden kalkıp masada onun yanına geçtim. Ellerinden tutup onu kaldırıp sandalyesine otururken Ebru, "Ali ne yapıyorsun? Çok az kaldı. Oyalamasana beni," diye söylenirken onu kucağıma oturtup bilgisayarına doğru döndüm ve, "Böyle çalış yoksa çalıştırmam," dedim.

Ebru sırıtıp iyice kucağıma yerleşirken, "Bu çok konforlu oldu. Bunu her gün isteyebilirim," dedi ama eline kalemini alıp baya baya çalışmaya başladı. "Ne yani gerçekten çalışacak mısın?" diye sordum, elinden kalemi alıp onu daha bir kendime çektim. "Ya bitirmem lazım Ali uslu durur musun?" diye kıkırdarken elim kısa eteğinin örtemediği o güzel bacaklarında dolanmaya başladı.

"Biraz ara versen..." dedim ellerim ince çorabının üzerinde bacaklarında dolanırken. "Biter iki dakikaya. Geç kaldık diyen sendin. Of! Dur ama ya!" dedi ama bacaklarını beni davet eder gibi ikiye ayırdı.

"Yine o jartiyer seni sarıyor mu?" diye elim bacaklarından yukarı doğru kayarken dudaklarım ensesinde dolanıyordu.

Ebru, "Jartiyeri seviyorum. Kabul et sen de seviyorsun," dedi ama kıpır kıpır yine yörüngeme girmiş, işi gücü unutmuştu. Elim iç çamaşırının üzerinde dolanırken, "Seni rahatlatmamı ister misin?" diye sordum.

"Hı hı!" dedi istekle ama kıvranıyordu ve ben onun bu halini çok seviyordum. İç çamaşırını kenara kaydırıp sıcaklığını bulduğumda, "Of! Ebru lan yine yanıyorsun!" dememle bende ipler koptu. Ebru zevk denizinde parmaklarımın ucunda kavrulurken, "İçine

girmeliyim," dedim istekle. "Kapıyı kilitle o zaman," dedi istekle. "Sen ciddisin," dedim.

Ebru, "Duş var, kıyafet var hadi çabuk!" dedi, kucağımdan kalkarken onu kolundan tutup, "Akşam öyle demiyordun ama!" dedim gözlerine bakarken.

Ebru, "Akşam derken?" diye dudaklarıma bakıp bana doğru yaklaştı.

"Yok Ali'yi çekecek birini bulursanız düğününe çağırınlar, yardım ederimler... Hayırdır Doktor sen benim sabrımı mı deniyorsun?"

Ebru gelip yüzü bana doğru bacaklarını ayırıp dizlerimin üzerine oturdu. Kollarını boynuma dolarken o ince beline oturan ceketinin tek düğmesini açtı ve, "Hayırdır evlenmek istiyorsun da bana mı söylemiyorsun?" diye sordu.

Buna bir cevabım yoktu. "Lan sen..." diye kuracağım cümle Ebru'nun dudaklarımı bulmasıyla son buldu. Ebru nefessiz kalıp sırıtarak kendini çekti ve, "Ben sadece gerçekçiyim. Evlilik sana ters biliyorum ve artık beni rahatlatabilir misin?" diyerek üzerimden kalkıp kapıyı kilitlemesi bir oldu. Gerisi detay detay detay... Her yanında gezdi dudaklarım ama o jartiyeri o güzel bacaklarından hiç çıkarmadım.

Necati ve Fındık Kurdu...

Hatunun ofis fantezisine ayak uyduracağım diye yürüyecek halim kalmamıştı. Saatler nasıl geçti bilemedim. Ebru banyodan çıktığında hayranlıkla ona baktım. Onu ilk kez siyahlar içinde görüyordum ama bedenini saran kumaş onu olduğundan daha da ince göstermişti. Saçlarını tepeden topuz yapmış, sanki kuaförden çıkmış gibiydi. Makyajı bence süperdi çünkü çillerinin hepsi duruyordu. Elbisenin göğüs hizası dümdüz, hiçbir dekoltesi yoktu. Memnun oldum diyebilirim ama dekoltesi olsa da olmasa da herkesin bakışları bence onda olacaktı. Üzerine geçirdiği gümüş rengi kısa ceket ancak göğüslerini ve omuzlarını örtüyordu. Ebru, "Ben hazırım," dediğinde ben gömleğimi pantolonumun içine sokuyordum.

"Lan ben sana benim ayarımla oynama demiyor muyum? Yine ne bu halin?" diye yalandan sesimi sertleştirdim ama gözlerim beni ele veriyor olmalıydı.

Ebru, "Ali düzgün konuş zaten zorla geliyorum. Gelmem bak zorlarsan," dedi.

"Hadi çıkalım," dedim çünkü geç kalıyorduk. Ebru benim takımın papyonunu düzeltirken, "Acaba diğer takımı mı giyseydin?" diye sordu dalgınca.

"Lan karar ver yine maymun ettin beni!"

"Ali düzgün konuş ya! Modacı mıyım ben?"

"Ayarımı kaçıran sensin," dedim.

"Çok merak ediyorum bu sefer suçu bana nasıl atacaksın? Hadi gönder gelsin. Ayarımı nasıl kaçırdım hadi söyle!"

Kulağına eğildim ve, "Tadına doyamıyorum. Aklım fikrim sende. Hep istiyorum ama hep! O yüzden sinirli, kendini bilmez biri olup çıkıyorum. Dengemi bozuyorsun," dedim.

Ebru, "Ya çok güzeldi ama kısa sürdü," dedi.

"Sen iste ben uzatırım," dedim ama gözlerim dudaklarında. O sırada telefonu çaldı. Telefonunu çıkarıp açtı ve, "Alo," dedi ve dinledi. Yüzü bembeyaz olurken, "Size asistanım Gönül'ün telefon numarasını atıyorum..." diye devam edecekti ki elimi bırakıp, "Siz bana bağırdınız mı? Evet soruyorum. Sizin bana bağırmayı bırakın benimle konuşmaya bile hakkınız yok. Annem olduğunuz şimdi mi aklınıza geldi? Gönül'ü de aramayın çünkü bu saatten sonra size randevu bile vermeyecek. Bence geldiğiniz yere geri dönün," dedi ve telefonu kapattı ama titriyordu.

Ben ona elimi uzatır uzatmaz gelip kollarımda yerini alıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Onu sarıp sarmalayıp başını okşarken sessiz kaldım. Ne zaman sonra yüzünü gözünü silip, "Hadi gidelim, geç kaldık," dedi.

"Ne zamandan beri arıyor?" dedim.

Hastane koridorunda yürürken, "Ali gerçekten ben anlamıyorum. Gözlerinde sevgi yok onun. Ben... Zaten görüşmek istemiyorum. Bana kendimi mecbur hissettirmeye çalışıyor. Hiç utanmadan ben senin annenim, diyor," diye hüzünle gözlerinden yaşlar süzülmeye devam etti.

"Tamam ağlama, bak yine burnun ağzın kıpkırmızı oldu."

"Hadi gidelim, susmam lazım yoksa anlarlar. Ya ben bu kadar sulu göz değilim aslında."

"Benim yanımda hep ağlıyorsun ama," dedim alayla.

"Sen ağlatıyorsun hep de ondan."

"Hâlâ mı ağlatıyorum?" diye tepkiyle sordum.

"Artık hiç ağlamıyorum," dedi sırıtarak.

"Annen konusunda olmadı ben girerim devreye. Bu konu benim de canımı sıkıyor," dedim.

Ebru, "Ben halletmek istiyorum. Bunca sene sonra emekli olmuş, neden İstanbul'a tekrar geri dönmüş, üstelik yerleşmiş falan bir sebebi olmalı," dedi. Sessiz kalıp elinden tutup yürümeye başladım ama annesini araştırsam iyi olurdu. Arabaya bindiğimizde Ebru aynada yüzünü gözünü düzeltip sanki hiç ağlamamış gibi rujunu sürmeden önce bana uzanıp uzun uzun öptü ve, "Rujla öpemiyorum," dedi kıkırdayarak.

Derin bir iç geçirip ona sırıtırken bastım gaza. O sırada Ebru, "Sizlerin düğünleri nasıl oldu?" diye sordu ama bir gaf yaptığını düşünüp korkuyla bana baktı.

"Şey özür dilerim yani sorduğum için. Birden düşünemedim," dedi.

"Sorun değil. Sedatların düğünü olmadı. Sedat Şile'deki evin bahçesinde Duygu'ya evlilik teklif etti. Nikâh kıydılar. Onların hikâyeleri uzun. Bekir ve Selma Trabzon'da evlendi. Tam Karadeniz düğünüydü. Ben... Ben ve Aslı Şile'deki evin bahçesinde evlendik," dedim. Ebru konuyu değiştirir gibi, "Ay o zaman aranızda bir paraya kıyan Necati demek ki. Baksana pazar günü restoranı kapatmış," dedi.

"Adam haklı, on yıldır kızı evlenmeye ikna etmeye çalışıyor. Servetini bile harcar," dedim sırıtarak.

"Gereksiz gerçekten. Onun yerine bir sürü çocuk doyurulur, giydirilir," dedi ya ben yine ağzım açık ona bakıyordum. Acaba otuz kere evlenmişti de bıkmış falan mıydı? Arabadan inerken bizi Tarık karşıladı.

Tam içeri girdik ki baktım bizimkiler girişte bekliyorlar.

"Bekir neler oluyor?" diye sordum. Bekir, "Anlatılamaz Ali bir bak istersen. Biz de yeni geldik," diye içeriyi gösterdi.

Ebru, "Bu gördüklerim gül mü?" diye sordu ama şoklanmış gibiydi. Sadece o mu? Hepimiz... Duvarlar dâhil her yer kırmızı güllerle kaplıydı. Kapının önünde içeriye bakan Feryal, "Şaka mı? Biri bana bunun şaka olduğunu söylesin!" diye gözlerini kapattı. Necati gururla, "Senin için gülüm!" dedi.

Feryal, "Ya ben ne günah işledim? Adam senin hiç mi aklın yok? Yarın burası nasıl iş başı yapacak?" diye çemkirdi.

Necati, "Yok arkadaş on yıldır memnun edemedim ben bu kadını! Yaranamadım gitti," dedi.

Feryal, "Allah'ım sen aklımı koru! Her şeyin bokunu çıkar tamam mı Necati? Şuraya bak sandalyeleri bile kaplatmış! Ya millet nasıl oturacak? Sırtlarına diken batacak be adam! Bende kabahat bende! Rahat battı bana evleniyorum," diye önden önden restorana girerken Yıldız hapşırmaya başlamıştı.

Necati "Çok yaşa!" diyerek Feryal'in peşinden gitti.

Cihan, "Aha sıçtık! Tuttu alerjisi," dedi Yıldız için.

Yıldız, "Cihan baksana gül tarlası gibi. Sana benimle uğraş mı dedim? Ne demek o öyle sıçtık falan!" diye kalayı bastı.

Cihan, "Ya ben ne dedim?" diye Yıldız'a bir adım attı. Yıldız düşmüş kendi derdine, alerjiden yüzü gözü akmaya başlamıştı. Kız bir iki dakikanın içinde zombiye döndü. Duygu, "Yıldız gel yüzünü yıkayalım," dedi ama Yıldız, "Cihan sen beni eve bırak. Kimseyi huzursuz etmeyelim. Bu kadar çiçeğin içinde alerjim öldürsen geçmez," dedi.

O sırada Necati geldi bir hışım, "Yok olmuyor bu nikâh. Delirdi Feryal! Evlenmem, diye tutturdu," dedi ama Yıldız'a bakınca, "Yıldız sana ne oldu?" diye sordu.

Sedat patladı artık, "Elinin körü oldu görgüsüz herif!" diye bağırıp, "Yürü kızım bahçeye bir nefes al," dedi ve biz restoranın girişinden direkt bahçeye çıktık. Tabii arkamızdan diğer davetliler bizi takip etti. Korumaları ayarlayıp yanımıza gelen Levent bizden şaşkın, "Necati içerisi mezarlık gibi olmuş. Ne yaptın lan?" diye noktayı koydu. Öldük gülmekten.

"Vallahi mezarım oldu burası. Feryal gelinliği çıkarıyor üzerinden," dedi. Duygu, "Selma bir baksak mı?" diye sordu. Selma, "Yıldız sen iyi misin?" diye sordu ayağa kalkarken. Yıldız, "İyiyim ben bir şeyim yok. Her zamanki halim. Hem Ebru var yanımda," dedi.

Selma ve Duygu hızlı hızlı ayrılırken Bekir, "Bu böyle olmaz bir şey yapmak lazım," dedi.

"Millet ayakta kaldı. Herkes birbirine bakıyor," dedim çözüm üretmek için.

Sedat garsonlara doğru, "Bir bakın buraya!" diye bağırdı. Garsonlardan biri geldiğinde, "Kim buranın en başı?" diye sordu. Oradan orta yaşlarda bir adam gelip, "Benim Sedat Bey," dedi.

Sedat, "Usta yedek masalar vardır sende. Gülsüzlerinden. Sana zahmet çıkar masaları bahçeye. Nikah masasını al sadece içeriden. Kur düzeni, yapalım şu düğünü. Yoksa bu iş patlar. Necati yemin ederim Diyarbakır'a ciğerciliğe geri döner," dedi.

Adam, "Hemen Sedat Bey!" dedi.

Adam işinin ustasıymış. Organize oldu ama öyle on dakikanın içinde düğün kurulmuyor. Baktık olmuyor biz de girişitik. Levent en son korumaları çağırıyordu. Onu oraya koy, bunu buraya koy... Yarım saatin üzerinde masaların üzerine kadar her şey halloldu.

Elimde şamdanlar, masalara yerleştirirken Ebru'nun, "Garson bakar mısınız?" diye kıkırdayan sesine doğru sırıtarak döndüm. Yıldız gözlerini patlatmış kahkahalarla gülüyordu.

Masada duran kumaş peçeteyi koluma asıp karnıma doğru tuttum ve yanlarına gidip, "Buyurun efendim, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Ebru, "Yıldız ne içersin?" diye sordu ama gülmemek için kendini zor tutuyor. Yıldız, "Bilmem ne içelim?" diye sordu ama öldü gülmekten.

Ebru, "Bira içelim mi?" diye sordu.

"Yok, göbek yapıyor. Acaba rakı mı içsek?" diye sordu Yıldız.

"Tamam o zaman. Bize otuz beşlik sizin kıvamınızda bir rakı. Bir bira, çerez ve meze alalım," dedi havaya girip.

O sırada Cihan geldi yanımıza, "Ali, o kolundaki ne öyle?" diye sordu.

Yıldız, "Ay Ebru komi de geldi. Tabakları toplayacak sanırım," dediğinde ikisi kahkaha atıyordu.

Cihan aptalca bir onlara bir bana bakarken Ebru ayağa kalktı. Bütün cazibesiyle parmağını koluma sürterken, "Garson yaşın kaç senin? Çok yakışıklısın. Bu gece bana gelmeni istesem?" diye etrafımda çaktırmadan dönerken beni taciz etmeyi sürdürdü.

Cihan ağzı açık bize bakıyordu. "Allah esirgesin! Daha bu kız bize neler gösterir..." dedi. Ben mi? Kuytular arıyordum onun dudaklarının tadına bakmak için.

O sırada davetliler huzursuz olmuş, Necati ve Feryal ortada yoktu.

Mecbur, "Ebru gel bir bakalım Duygu ve Selma ikna edemedi sanırım," dedim.

"Ya garson fantezimi yarım bırakmasana! Daha poponu elleyecektim," dedi.

"Gece ellersin, hadi gel," dedim ama mest olmuştum yalan yok.

Ebru memnuniyetsizce, "İyi de onlar edemediyse biz ne yapacağız?" diye sordu ama elimi tutup benimle yürüdü. Biz restoranın

üst katına çıktık ama Feryal, "Yok zaten hangi akılla ben evet dedim bilmiyorum. İnsan işi değil evlenmek. İyiyiz böyle, neyimiz eksik? Tutturdu yıllardır evlenelim diye! Al işte şu halimize bak! Yok ısrar etmeyin, istemiyorum ya!" diye bağırırken Necati Feryal'in etrafında dönüyordu.

"Ben Sedat falan da burada diye düşünmüştüm. Biz inelim," dedim.

Ebru kıkırdarken ona bakıp, "Sen niye gülüyorsun öyle?" diye sırıttım.

"Sadece ben değilim evlilik insan işi değil diye düşünen."

"Necati insan olmadığına göre..." dedim ya ikimiz de gülüyorduk. O ara Necati, Feryal'in önünde diz çökmüş, "Gülüm tamam gel nerede istiyorsan kıyalım şu nikâhı. Ben sabaha kadar tek tek temizlerim o güllerin hepsini. Bir gül yüzünden yalvartma beni," diye meramını dile getirirken Ebru, "Ali söylesene bahçe hazırlandı diye," diye fısıldadı.

"Ha! Feryal biz bahçeye hazırladık her şeyi, melettirme şu adamı. On yıldır hayır dedin de ne oldu? On sekizlik gibi naza çekme kendini. Kaç yaşında oldun sen otuz beş mi? Sen benden büyük müydün?" diye doğal bir şekilde ikna etmeye çalıştım. Hepsi durdurma düğmesine basmış gibi bana bakarak dondu.

"Ne bakıyorsunuz?" diye sordum tabii.

Ebru, "Biz zaten gidiyorduk. Ali bak Sedat abi çağırıyor. Aa gülleri mi yoluyor ne?" diye aşağı merdivenlere beni iterken dar merdivende, "Ne oluyor ya?" diye ona doğru döndüm. Ebru merdivenin yukarısında benimle ilk kez aynı boydaydı, hatta biraz daha uzun.

"Ali ne dedin ya öyle? Kız evleneceği varsa bile evlenmez artık," dedi.

"Ne var yalan mı?"

"Ben de hoşlanmam yaş mevzusundan. Niye soruyorsun? Kendin kırk yaşında olmuşsun kızı da rezil ettin."

"Oha ne kırkı lan! Otuz altıyım daha!"

"Tanrım bu yaşta adamla ne işim var benim ya!" diyen Ebru'ya, "Sen kaç yaşındasın? On sekiz mi?" diye sordum.

Kollarını omzuma dolayıp, "Ya sen ne tatlı şeysin! Çıtırım di mi ben?" diye dudaklarıma uzanırken, "Gerçekten yaş farkı hakkında öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum dudaklarından uzaklaşıp.

Ebru gözlerime bakıp, "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır düşüncelerini merak ettim," dedim.

Ebru, "Ali ben yirmi yedi olacağım ve kaç yaşında olduğun umurumda değil. Elli yaşında gibi konuşma. Zaten sen elli yaşında olunca ben kendime yirmilik bulurum. Biz eğleniyoruz işte iyiyiz. Kurcalayıp durma," diye kulağıma eğildi ve, "Feryal düşünsün," diyerek kıkırdadı.

"Bak ya!" diye kahkaha attım.

Aşağı indiğimizde çok geçmeden Feryal ve Necati alkışlar içinde bahçedeki nikâh masasında yerlerini aldı. Sedat, Necati'nin şahitliğini yaptı. Tam nikâh kıyıldı, dans edeceklerdi ki yağmur çiselemeye başladı. Necati kurbanlık koyun gibi, kollarında Feryal dondu kaldı. Duygu, "Hadi Sedat dans edelim," dedi. Sedat, "Ulan yağmur bindirecek şimdi. Ne dansı?" diye bağırdı ama Duygu gözünü bir patlattı ki Bekir ve Selma bile kalkıp dans etmeye başladı. Ebru bana doğru çaktırmadan eğilip, "Saçım bozulacak. Şemsiye bulmamız gerek," dedi ama sanki hayatı bitecek. "Ölmezsin," dedim aynı fısıltıyla.

Bana bıçaklayacak gibi bakıp Yıldız'a döndü ve, "Yanında şemsiye olma ihtimali yüzde bir bile değildir, değil mi?" dedi umutla.

Yıldız tanıyor arkadaşını, "Saçların mı?" diye sordu. Ebru, "Hı hı!" dedi ama ağladı ağlayacak.

Yıldız, "Poşet var yanımda. Alerjim tutarsa kusarım diye," dedi ya ben koptum. Artık gülmüyor kahkaha atıyordum.

Ebru, "Gülme Ali!" diye bana döndüğünde saçları çiseleyen yağmurla kıvır kıvır olmaya başlamıştı. Kulakları sağır eden gök gürültüsüyle çalgıcılar bir durdu. Necati, bir bize baktı bir Feryal'e ama Feryal ona daha bir sarılıp kahkaha atmaya başladığında Sedat, "Çalın lan bir çiftelli!" diye bağırdı.

Duygu durur mu? "Ali'm hadi gelin!" diye bağırdı. Ebru, "Ali sakın! Ben zaten hiçbir dansı beceremem. Senkronizasyon yok bende. Ali bırak beni ama!" diye bağırdı ama bırakmadım.

"Hadi çıkar şu ceketini," diye omuzlarından aldım ama almasaydım iyiydi. Bir iki saniye girdiğim şokun içinde gözlerim sırtında öylece kaldım. Ulan elbisenin sırtına kumaş eklemeyi unutmuşlar! Dekoltesi bütün sırtını açıkta bırakırken kıvrımlarını göz önüne seriyordu. Kalçasında biten o dekolte için burayı yakıp yıkabilirdim. O yuvarlak kıçını daha bir açığa çıkarmış, bana hayaller kurdururken etrafta psikopat gibi gezdi bakışlarım. Onu ayağa kaldırıp göğsümü sırtına yaslayıp kulağına eğildim.

"Gece bu elbisenin hesabını altımda 'Yeter Ali!' diye inlerken vereceksin," derken parmağım sırtındaki dekoltede geziyordu.

Ebru bana doğru dönüp gülümserken beni baştan aşağı süzdü ve fısıltıyla, "Bir şartla..." dedi dudaklarını ısırırken.

Kahkaha attım keyifle. "Hayır deme de. Söyle hadi," dedim. "O papyonu çıkarmayacaksın," dedi gözlerime bakarak. Her dakika o benim koynumda olmalıydı. "Biraz kaybolsak mı?" derken dudaklarındaydı bakışlarım.

"Daha bacaklarımın titremesi geçmedi. Hem üstüm başım, makyajım... Saçlarım dokunsan palmiye ağacına dönüverir. Fotoğraflarda iyi çıkmak istiyorum," diye saydı saydı ama gözleri istekle bana bakıyordu.

"Zorlasam..." dedim onu sararken, "Zorlama..." dedi ama az daha zorlasam her yere gelecek. Tabii bizim hayaller beni kolumdan

tutup oynamaya kaldıran Duygu'yla bitti. Ebru gerçekten oynayamıyordu. Ellerini çırpıp yerinde sağa sola gidip gelmekle kaldı ama gülmekten gözlerinden yaş geldi. Kime mi? Herkese. Duygu gerdan kıra kıra oynadı.

"Abi hayret Duygu'ya hiç otur yerine demedin!" diye gülerek sordum.

Bekir, "Daha ne karışsın! Beş çocuk yaptı Duygu ona," dedi ya Duygu, "Ebru kız yarından itibaren eve oryantal dans hocası geliyor. Bu böyle olmaz. Ne öyle İngiliz asili gibi!" diye diye kıvırdı durdu.

Ne mi oldu? Yağmur sağanak halini aldığında biz deliler horon tepiyorduk. Bekir kolundaki alçıyla en başta, "Ye hu!" diye bağırıyordu. Sadece biz değil düğündeki herkes yağmurun altında donuna kadar ıslandı.

Sedat on gibi, "Hadi Necati biz bize kaldık. Kızlar it gibi titriyor. Yürüyün bize!" dedi. Necati, "Abi biz gerdeğe girecektik!" diye bağırdı.

Feryal, "On yıldır gerdek mi kalmış Necati? Gidelim lütfen. Sabah kocaman bir aileyle kahvaltı yapmak istiyorum," dedi.

Bekir, "Hadi o zaman!" diye bağırdığında hepimiz arabalara doluştuk.

Eve geldiğimizde Necati ve Feryal odalarına geçmeden önce Necati'ye pislik yapıp, sırtını yumruklaya yumruklaya çürüttük. Necati kapıyı kapatamadı bile. Feryal öldü gülmekten.

Tarih tekerrürden ibarettir...

Kahkaha atarak odaya girdiğimde Ebru oturmuş sandalyeye, üzerinde hâlâ benim ceketim titreyip duruyordu. "Kızım sen niye soyunmadın?" diye gittim yanına ama, "I... I... Isı... Isınayım bi... Biraz sonra," diye konuşamadı bile.

"Dudakların mosmor olmuş. O kadar dedim sana içeride dur diye ama yok, eksik kaldın!" diye onu soymaya başladım. Ceketimi üzerinden alıp elbisesini çıkardım hızlıca. Kendim de soyunup birlikte duşa girdim ama bir yarım saat suyun altında ısınmayı bekledik. Duştan çıktığımızda kurulanırken Ebru'nun çenesindeki buzları erimiş gibi konuşmaya başlamıştı.

"Yatağın içinde kıpırdamadan yatmak istiyorum," dedi bir çocuk gibi.

"Bana verdiğin sözler ne olacak?" diye onu kollarıma çektim.

"Gece uzun. Hem ben daha ısınamadım."

"Isıtırım ben seni," diye onu kucaklamamla yatağın içine girdim. Uyumuşuz...

Sabah kalktığımda yine Ebru yanımda yoktu ve ben günden güne buna uyuz oluyordum. Başım çatlıyordu ve ben kendimi şişmiş gibi hissediyordum. Cinler tepemde, yataktan kalkıp yüzümü bile yıkamadan çıktım odadan. Kalırsam giyinecek, gidip o hastaneyi basacak yine kavga çıkaracaktım. O sinirle merdivenlerden

inerken bir baktım Ebru giymiş eşofmanlarını kucağında Halil, sarılmış ona koala gibi kahvaltı masasında oturuyor. Benim bütün sinir minir uçtu gitti.

"Günaydın, afiyet olsun!" dedim ama hepsinin bırak konuşmayı oturmaya halleri yok.

"Yeni evli çift size de günaydın! Feryal kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum pisliğine.

"Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum," dedi Feryal.

Duygu, "Bu çok acımasız oldu," dedi.

Ebru, "Bence evliliğin tam tanımı," dedi kıkırdayarak.

O sırada Ebru'ya doğru uzanıp Halil'i yanağından öperken, "Sen yapma o tanımı bak tepem atıyor," dedim ve Halil'i yanağından kocaman öptüm.

Ebru ben kendimi çekmeden, "Evlenelim istersen," dedi ama tehdit ediyor sanki.

Ona gözlerimi kısıp bakarken yine bu kızın cesareti karşısında söyleyecek bir şeyim yoktu.

Necati, "Evin neşeleri nerede?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

Selma, "Saat on bir, bu saate çocuk mu kalır? Bugün pazartesi hepsi okulda," dedi.

"Saat o kadar oldu mu ya?" diye soran Cihan'dı.

Yıldız, "Bugün mü gidiyorsun?" diye sordu mutsuzca.

"Evet, Osman gelir birazdan," dedi.

Yıldız, "Gerekli mi?" diye sordu. Cihan, "Yıldız!" dedi.

Yıldız, "Tamam sustum. Canlı gel ama," dedi.

Tabii yine patavatsız ben, "Ulan bütün işi biz yapıyoruz. O yattığı yerden tak tak tak hallediyor işini. Gelir gelir merak etme Yıldız!"

dedim ya Selma, "Ali sen Feryal'e de pat diye saydırdın her şeyi, hayırdır canına susadın galiba?" diyerek sırıttı.

Ebru, "Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar," diye bana arka çıktı ya hepsi, "Vay Ebru! Helal sana! Yürü be Ebru!" diye bağırış çığırış kahkahalar havada uçuşurken Halil, Ebru'nun kucağında, "Anne! Anne!" diye zıplıyordu.

Ebru, "Halil düşeceksin!" diye kıkırdarken kucağından aldım benim paşayı, "Lan sen kaç yaşında oldun? Hâlâ bebek gibi bu ne lan?" diye onu gıdıklarken, "Yapma baba! Bebek değilim ben!" diye cümle kurdu ya ben dondum.

Ebru gururla yüzüme baktı ve göz kırpıp, "Evet babası Halil tam dört yaşında artık," dedi. Ben şoke olmuş şekilde, "Oha ulan bunun bıyıkları çıkar artık!" diye onu iyice gıdıklarken, "Baba yapma!" diye öldü gülmekten.

Herkes evde kalırken Ebru yine açtı çenesini, ne yaptı ne etti, giyindi süslendi beni hastaneye gitmek için ikna etti.

Arabada, "Sana iki saat Doktor. Sonra gelir seni alırım. Ayıp, misafir var evde," dedim.

"Ya sen de beni tam teşekküllü sevgili konumuna soktun Ali. Bırak bu gece çalışayım olmaz mı? Artık toparlanmıyor, kalmam gerek," dedi yalvarır gibi.

"Olmaz. İki saatin var. Beni daha fazla sinir etme gelirim ofise yine kucağımda çalışmak zorunda kalırsın."

"Harika olur ama o zaman hiç çalışamıyorum," dedi sırıtarak.

"Tarık ve diğer korumalar seninle olacak. Onlarsız hiçbir yere gitmeni istemiyorum," dedim. Ebru, "Tamam her sabah bunu tekrarlıyorsun zaten. Gel öpeyim," diye bana doğru uzanıp boynuma yüzünü gömdü.

İçim yine sıcacıktı. "Bırakmasam mı?" diye gözlerimi kapatmış dudaklarını hissederken Ebru, "Kaçtım ben!" diye kıkırdayarak arabadan indi. Arkasında Tarık belirdi.

Son altı aydır Türkiye'yi temizleyelim, Kaan pezevengini bulayım diye o şehir senin bu şehir benim dolaşıp durmuştuk. Ve hâlâ o hain elini kolunu sallayarak dışarda bir yerde dolanıyordu. Her geçen gün hıncımı kuvvetlendirirken bunu içimde yaşamak öyle zordu ki... Bazen boğulup isyan edesim, yıkıp dökesim geliyordu. Sevdiklerim için tutuyordum kendimi. Aslı için, oğullarım için. Beni seven, mutlu olmam için gözümün içine bakan ailem için ve koşulsuz beni her şeyimle kabullenmiş Ebru için. Vazgeçmeyecektim orası kesindi. Maviş'imin intikamını alacaktım. O şerefsizi bulmadan huzura ermeyecektim. Gerekirse bu yolda ölüp Maviş'ime kavuşacaktım. Ama onu bulacaktım. Artık içimdeydi öfkem. Kaan'ı bulma ümidine tutunmuş, öfkemi büyütüyordum. Öyle büyüktü ki o hırs bıraksam dünyayı yakıp yıkardım.

Şirketteki masamda oturmuş, pencereden İstanbul'u seyrederken Müjde'nin, "Ali hadi! Satın Alma Departmanı toplantı için bekliyor," diyerek içeri girmesiyle çıktım beni karanlığa götüren düşüncelerden. Kaan'ı düşünmeyi şimdilik bir kenara bırakıp işe verdim kendimi.

Son altı ayda işler yığılmış, artık çalışmam gerekiyordu. Gerekli birkaç birimle toplantıya girdim. Ve saatler geçti. Kafamı kaldırıp saate baktığımda saatin yediye geldiğini görmemle, "Pardon siz devam edin," diyerek telefona sarılmam bir oldu. Direkt Ebru'yu aradım. Açmadı. Tarık'ı aradım. İlk çalışta açtı. "Tarık neredesiniz? Ebru'yu aradım açmadı," dedim.

"Toplantı odasında bir görüşmesi varmış. Kapının önündeyim," dedi.

"İyi gir içeri, ver telefonu eline. Önemliymiş dersin," dedim sırıtarak.

Tarık, "Tamam," dedi ve bir iki kapı açıp kapattı. "Ebru Hanım!" diye seslendi ama hiç ses gelmedi. Tekrar bir iki kapı açıp kapattı

"Ebru Hanım!" diye tekrar seslendi ve, "Ali galiba diğer kapıdan çıkmış. Ben seni aratayım yanına gider gitmez," dedi ya, "Ulan ne demek diğer kapıdan çıkmış. Sen niye kapının diğer tarafına adam koymadın?" diye bağırdım. Tarık bir şey diyemedi tabii.

Sinirle, "Tamam bir dakikan var bul Ebru'yu!" dedim ama içime bir kurt düştü. Bir iki dakikayı zor ettim. Aradım Tarık'ı ilk açmadı. Sonra açtı. "Neredesiniz Tarık? Ver Ebru'yu," dedim ama gerilmiştim.

Tarık, "Danışmadakiler Ebru'nun binadan çıktığını görmüşler, çocuklar ek binaya ve etrafa yayıldı. Ben kamera odasına geçiyorum. Yanında ne telefonu var ne de çantası. Telefonu toplantı odasındaydı Ali. Beni korkutan bu," dediğinde elimde telefon öylece duruyordum.

Kendimi toparlayıp, "Geliyorum," dedim ama beynim kurumuş, kanım çekilmiş, aklıma kötü bir şey getirmek istemiyordum. Zaten kendi çıkmıştı hastaneden. Büyük ihtimal yan binaya falan geçmişti. Kendimi avuturken elim ayağım buz kesmişti. Apar topar çıkıp arabaya atladığım gibi hastaneye gittim. Arabadan indiğimde hastane kapısının önündeki karışıklığı görünce oraya doğru koştum. Suna eli yüzü toprak içinde, yerde baygın haldeydi, ilk müdahalesi yapılıyordu. Ağzının içinde ne söylemeye çalışıyorsa önemsemedim. Hızla içeri girdim. Deli gibi Ebru'nun ofisine doğru yürümeye başladım. Tarık'la koridorda karşılaştım. "Abi yok. Öldür beni istersen ama Ebru yok," dedi.

O sırada giriş kapısından sedye üzerinde içeri giren perişan haldeki Suna, "Ali!" diye seslendi.

"O biliyor!" diyerek ona doğru koştum. Suna'nın başını saran doktorların yanına geçip, "Suna! Ebru nerede? Söyle Suna ne oldu size?" diye sordum.

"Su..." dedi Suna. "Su getirin!" diye bağırdım. Su geldiğinde bir yudum ancak içti. "Be... Beni kandırdı. Bil... Bilmiyordum. Adım

Hakan, dedi. Dört aydır birlikteydik. Bugün koca bir minibüsle geldi. Dolaşalım az özledim, dedi. Minibüse bindiğimde yanında eli kolu bağlı bir adam vardı. Ben... Ben çok korktum. İnmeye çalıştım ama boğazıma sarılıp elimi kolumu bağladı. Sonra görüntülü Ebru'yu aradı. Adının Kaan olduğunu, eğer gelmezse adamla beni öldüreceğini söyledi. Ebru 'Hayır hemen Ali'yi arıyorum.' dediği an o... O... Adamı kafasından vurdu Ali. Sonra benim başıma dayadı silahı. Ya gelirsin ya da Suna ölür, dedi. Ebru tamam geliyorum sakın yapma, dedi. Sonra Ebru geldi. Ebru arabaya bindiğinde beni minibüsten attılar," diye ağlarken Tarık geldi kulağıma doğru eğilip, "Doğan'ı bulduk. Kafasından vurulup refüje atılmış," dedi.

Ayağa kalktığımda ellerim yumruk olmuştu. Hiçbir duygu yoktu içimde. Artık sona gelmiştik. "Herkese haber sal bugün o Kaan ölecek. İstanbul'da bizim yanımızda duran kim varsa topla!" dedim ve arabaya atladığım gibi Zekeriyaköy'e doğru yola çıktım. Yolda telefonum çalarken ben hedefe kitlenmiştim. Paniklemeyecek, korkmayacak intikamımı alıp Ebru'yu o şerefsizin elinden kurtaracaktım.

Telefona, "Alo," diye soğuk bir sesle cevap verdim. Sedat arıyordu.

"Ali neredesin? Ulaştı mı o şerefsiz sana?"

"Henüz değil. Eve geliyorum," dedim.

"Tamam Ali'm gel ne yapacağımızı konuşalım. Biz hazırlanıyoruz," dedi. Eve vardığımda dış kapı bile bizim adamlar tarafından insandan duvar olmuştu.

İçeri girdiğimde Sedatlar çıkmak üzereydi. Onların solunda kalan müştemilata yöneldiğimde Levent, "Ali dur!" diye bağırarak bana doğru koştu ve önüme geçti.

"Ali nereye?" diye sordu ama gözlerinde başka bir bakış vardı.

"O karıya yazdığını bilmiyorum mu sanıyorsun lan!" diye yüzüne yumruğu geçirmemle yere yapıştı.

Eski Ali sahalardaydı ve bu sefer feriştahı gelse beni tutamazdı. Sedat, "Ali!" diye bağırdı ama umurumda değildi. Bu sefer kimseyi dinlemeyecektim. Tam müştemilatın kapısının önüne varmıştım ki Levent'in, "Ali dur yoksa fena olacak!" diyen sesiyle yerime mıhlandım. Gözlerimi kapatıp bir iki saniye bunu hazmettim. Ben arkamı dönmeden, "Sen de çok iyi biliyorsun onlar suçsuz!" diye bağırdı Levent ama sesi titriyor.

Arkamı dönüp, "Fena olacak derken Levo! Hayırdır? Kaan'ın kardeşi için bana ayar mı veriyorsun?" dedim.

"Ali sana dur dedim!" diye yumruklarını sıkmış bana meydan okuyordu.

"O karıyı parçalara ayırıp abisine göndermeyen Ali bundan sonra yaşamaz!" dedim. Levent, "Ali sana suçu yok diyorum!" diye bağırdı.

Bekir nereden çıktı? Ne ara Levent'in önüne dikildi bilmiyorum.

Bekir, "Bas git Levent! Kaşınma!" dedi ilk. Levent, "O kıza bir şey yapmayacak! Yoksa..." dedi Levent.

Bekir ağzının ortasına yumruğu geçirdiği gibi onu yere yapıştırdı ve, "Ulan ne zamandan beri kardeş kardeşi tehdit eder oldu?" diye sorarken ben bir tekmede kapıyı açıp içeri girdim. Baba kız korkuyla bir köşeye sinmiş duruyorlardı. Kız, "Lütfen yapma! Biz sana bir şey yapmadık!" diye bağırırken adam, "Kızımı bırak beni al beyim. Beni al beyim!" diye bağırıyordu. Beni durduramazdı hiçbir şey. Ne günah vardı artık ne kural... Enselerinden tuttuğum gibi onları sürükleyerek dışarı çıkardığımda Sedat ve Bekir önümdeydi. Tabii Duygu ve diğerleri kapının önünde beni seyrediyordu.

Levent mi? Yoktu ortada.

"Ne o? Siz de mi karşımda duracaksınız?" diye sordum burnumdan soluyarak.

"Ali sakinleş!" dedi Bekir.

"Bu ikisinden birinin parçalarını o ite göndereceğim. Sonra bakalım ne olacak? Artık sakinleşmek falan yok! Çekilin önümden bugün bu iş bitecek!" diye avaz avaz bağırırken sanırım kriz geçiriyordum.

Sedat, "Beni ezip geçecek misin?" diye sordu sakince ama benim gözüm dönmüş. Öfkem dünyayı yok eder. "Beni bunu yapmak zorunda bırakma abi! Ebru'yu aldı. Bu sefer olmaz! Bu sefer izin vermem!" diye gözümden yaş akarken ellerimde enselerini tuttuğum Kaan'ın ailesi dizlerinin üzerine çökmüş titriyorlardı.

"O zaman beraber izin vermeyelim Ali'm," dedi ve bana adım atıp öylece durdu.

Bekir, "Ebru'ya bir şey yapamaz. Bunu biliyorsun. Ailesi bizde Ali," dedi.

"Abi..." dedim çıkmazlarda yalvaran bir sesle. Kapana kısılmış, elim kolum bağlıydı. "Bırak gideyim abi. Aslı'yı aldı benden. Onun ateşi sönmedi. Şimdi Ebru'yu aldı. Bu sefer olmaz!" diye gözümden yaşlar istemsizce akarken Sedat gelip bana sarıldı, "Bana güven Ali'm. Az bekleyelim. Haber gelecek o hainden. Sana Duygu'nun üzerine yemin ederim Ebru'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dediğinde enselerinden tuttuğum Kaan'ın babası ve kız kardeşini bıraktım. Kız ağlıyordu, ama kıpırdamadan öylece duruyorlardı.

Sedat, "Hadi gel bir oturup konuşalım," dedi ve Bekir'e dönüp, "Bekir sok bunları içeri, yığ kapıya adamları. O Levent siktirsin gitsin görünmesin gözüme bir süre," dedi.

Bekir, "Tamam, bu arada Suna'yı buraya getirtiyorum. Tekrar bir konuşalım," dedi. Sedat, "İyi etmişsin," dedi. Bekir yanımızdan ayrılırken biz müştemilatın arkasındaki masaya geçtik.

Oturdum ama kolum kanadım kırılmıştı. Sedat, "Duygu o [redacted] adamların ellerindeyken..." diye kuracağı cümleyi bitirmesine izin [redacted] vermedim.

"Abi... Benim derdim size güvenmek değil. O şerefsiz bizi tanıyor. Nerede, nasıl davranacağımızı az çok biliyor. Beklemediği bir şekilde cevap vermeliyiz."

"Nasıl?" diye sordu Sedat.

"Bırak abi beni tutma! Göndereyim ona kardeşinin ya da babasının kolunu bacağını anlarız tavrından ne yapacağımızı," diye masaya yumruğumu hırsla vurdum.

"Ya sana gerisin geri Ebru'nun kolunu bacağını gönderirse ne yapacaksın? Parçalar bitene kadar göndermeye devam mı edeceğiz? Ali hırsına yeniliyorsun."

"Ailesi onu durdurmayacak. Onlarla yaşamamış, hiçbir bağı yok! Öyle ya da böyle elimizde olmaları bir işe yaramayacak. Söyle abi ne yapacağız o zaman?" diye sordum ama bitiktim. Elim ayağım buz kesmiş, ben hâlâ burada niye oturuyordum bilmiyordum.

"Kaan ailesine karşı takıntılı Ali. Yoksa neden onları yurt dışına kaçırsın?"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Sedat, "Onu depoda tuttuğum sıralarda buldum ailesini. Babasına gittim. Sana anlattığının aynısını anlattı adam bana."

"O zaman niye almadın onları?" diye sordum.

"Gerek yoktu çünkü Kaan elimdeydi."

"Abi desene yine yufka yüreğim kabardı diye!" diye sinirle soludum.

"Ali o adam çaresizliğe kurban vermiş oğlunu! Bu ne demek hiç düşündün mü? Açlıktan oğlunu satmış! Bizim de evlatlarımız var."

"Bu Kaan'ın hayatımın içine sıçtığı gerçeğini değiştirmiyor. Hadi beni geç! Ya Cihan! Tamam sustum! Dinliyorum seni ama ailesine nasıl takıntılı onu anlamadım."

"Kaan onlarla yaşamamış ama ailesine yardım etmeye başlamış. Bende bundan yola çıkarak Kaan'ı tuttuğum hücrenin duvarlarına

ailesinin resimlerini astım. Onlara yapacağım işkenceleri Kaan'a tek tek anlatmaya başladım. Kaan o zaman konuşmaya başladı ve sana verdiğim dosyadaki bilgilere ulaştık."

"Bu kadar net konuşmanı gerçekten anlamıyorum," dedim öfkeyle.

"Ali, adam ailesini kurtarmak için Sakallı'yla anlaştı. Sen kendin Sakallı'nın oğlunun, Kaan için ne dediğini duymadın mı? Ben öldükten sonra Kaan onlara İstanbul'u vermiş. Ne karşılığı, sadece ailesini yurt dışına çıkarmaları için."

"Çok cömertmiş. Ne yapacağım şimdi, oturup bekleyecek miyim?" diye sordum sinirle.

"Evet Ali. Oturup bekleyeceğiz. En geç yarın haber gelecek biliyorum," dedi Sedat. O sırada Bekir yanında Suna'yla yanımıza geldi. Suna giymiş eşofmanlarını, gözünde yüzünü kaplayan güneş gözlükleriyle karşımızdaydı.

Sedat, "Buyurun, geçmiş olsun!" diyerek Suna'yı oturttu.

"Teşekkür ederim," diyen Suna gözlüklerini çıkardı. Neden gözlük taktığını şimdi biliyordum. Ağlamaktan yüzü gözü şişmişti.

Sedat, "Kaan'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu. "Ben onunla beş ay önce bir restoranda tanıştım. Bana yurt dışında yaşadığını, buraya ailesini ziyarete geldiğini ama bir süre kalmayı planladığını söyledi. Adını Hakan olarak tanıttı," dedi.

"Fotoğrafı var mı?" diye sordu Sedat. Suna cep telefonunu çıkardı ve birlikte çekilmiş resimlerini gösterdiğinde şoke oldum.

"Abi senin etkin hâlâ sürüyor anlaşılan," dedim çünkü benim bildiğim Kaan benim iki katım, enine boyuna biriydi. Fotoğrafta gördüğüm ise bir seksen boyunda, yetmiş kilo zayıfça bir adamdı ve yüzünde renk yoktu.

Bekir, "Sedat aklına estikçe onun üzerinde çalıştı. En son onu gördüğümde altına sıçıyordu," dedi.

Suna, "Size bir yararı olur mu bilemem ama Şile'yi çok sevdiğini birçok kere bana söyledi. Oradan ev almak istiyormuş. İleride tek kat üzerine bir ev alıp oraya yerleşecekmiş," dediğinde Sedat, "Bekir söyle çocuklara Şile'nin altını üstüne getirsinler ama çaktırmadan. Bir şey bulurlarsa direkt bizi arasınlar," dedi.

Bekir telefonu kulağına götürüp bahçede turlamaya başladığında Suna, "Bir de bir ilaç kullanıyor. O kadar çok içiyor ki dikkatimi çekti. İsmini verebilirim. Gerçi ben internetten baktım. Kas rahatsızlığı olanlar alıyormuş. Onun da istemsizce seğirmeleri vardı. Tik gibi, bedeni irkilip seğiriyordu," dedi.

"Ali ve Ebru için sana bir şey söyledi mi?" diye sordu Sedat.

"Açık konuşmak gerekirse Ali ve Ebru'yu öğrendiğim gün çok sinirliydim. O gün tesadüf onunla buluştum. Tabii yanında Ali'ye, Ebru'ya giydirdim durdum. Ağzının içinde söyledikleri o zaman bir anlam ifade etmemişti ama şimdi... Şey dedi... 'Uzun sürmeyecek, bir daha görüşemeyecekler.' gibi bir şeyler geveledi," derken tekrar ağlamaya başlamıştı.

Sedat ayağa kalkıp, "Bu yaşanılanları polise taşımadığınız için tekrar teşekkür ederim. Rahat ve huzurla evinizde kalabilirsiniz. Bizim çocuklar size yirmi dört saat eşlik edecek," dedi.

Suna, "Umarım Ebru bir an önce kurtulur. Benim için bunu yaptığına inanamıyorum. Elimden ne gelirse yapmaya hazırım," dedi ve benim yüzüme bakmadan dönüp arkasını gitti.

O gider gitmez Sedat, "Ulan bu kadını da mı düşürdün ağına?" diye bir bağırdı ki sorma.

"Abi onun gözüne baksana ağıma düşecek göz var mı? Ağına düşürür ancak. İki gece sürmedi bile."

"Ulan Ali! Ulan Ali!" diyen Sedat kalkıp gitti de ben böyle hiçbir şey yapmadan ne kadar oturabilecektim hiçbir fikrim yoktu.

Bir dakika bile koymadım başımı yastığa. Suçu günahı olmayan, âşık olduğum iki kadını düşündüm durdum. Aslı benimle evli olmasaydı şu an hayal ettiği şekilde yaşıyor olabilirdi. Ebru'ya bulaşmasaydım şu an Kaan'ın elinde olmayacaktı.

Belkiler, keşkeler bütün gece beni kemirdi durdu.

Elin kolun bağlı...

İki gün sonra...

Sabah bahçede deli danalar gibi dönüp dururken Sedat'ın kapıdan çıkıp, "Ali gidiyoruz" demesiyle bana bir can geldi. Hızla ona doğru koştum, "Var mı bir şey?" diye sordum. Sedat'ın yüzü bembeyazdı. Bekir sessiz.

"Şirkete senin adına koca bir kutu gelmiş," dedi ama benim gözlerim kapanmıştı.

"Abi yapmamıştır," dedim yalvarır gibi.

"Bütün dualarım bu yönde Ali'm," dedi Sedat.

Bekir omzumu sıkıp, "Hadi Ali. Allah'tan ümit kesilmez," diyerek gittik şirkete ama benim ayağım yürümez, kollarım tutmaz oldu. Çenem kilitlenmiş gibiydi. Dişlerimi öyle sıkıyordum ki başım ağrımaya başlamıştı. Tabii duyan gelmiş. Benim masanın üzerinde elli- altmış santimlik kare kutu öylece duruyordu. Siyah kutu sinir bozucu şekilde devasa kırmızı kurdeleyle bağlanmıştı. Üzerinde *Ali'ye* diye not vardı. Masanın etrafında toplanan bizler sessizdik. Herkesin aklından geçenleri söylemesine gerek yoktu. İçinden Ebru'nun bedenine ait bir parça çıkmaması için dua ediyorlardı. Ya da parçalara ayrılmış cesedinin.

Ben mi? Ayakta bir sağa bir sola yürürken, "Hayır! Hayır! Yapamaz. Bu sefer olmaz! Açın abi! Açın amına koduğumun kutusunu! Orospu çocuğunu ellerimle öldüreceğim! Aç artık, ben gebermeden açın!" diye haykırdım ama yerimde duramıyordum.

Kutunun dıştan kontrollerini bitiren Osman, "İçinde beni ilgilendiren metal, mekanik, elektronik hiçbir şey yok," dedi kısık bir sesle.

Cihan, "Lanet olsun!" dedi saçlarına elini götürüp çekerken.

Bekir, "Ali bak ne olursa olsun onu bulacağız tamam mı?" diyerek kurdeleyi çektiğinde kutıdan ayrılması bir oldu. Kimsenin kutuya eli gitmedi.

Sinirle, "Tamam ben açarım!" dedim ama Sedat, "Çekil Ali!" dedi ve maket bıçağını alıp kutunun kapağına yapışmış bandı kaldırdı.

İçine bakamadım. "Şerefsizin evladı!" diyen Sedat kutunun içinden başka bir kutu çıkardı. Cihan, "Puşt resmen oyun oynuyor bizimle!" diye bağırdı.

Sedat ikinci kutuyu açtığında içinden başka bir kutu daha çıktı. Onu da açtığında içinden şu çocukların oynadığı eciş bücüş olan oyun hamurundan çıktı. Sedat, "Bu ne lan?" diye sorarken Osman hamuru eliyle ikiye böldüğünde içinden flash bellek çıktı.

Cihan, "Hani elektronik bir şey yoktu ha! Ulan ölecektik korkudan!" diye bağırdı Osman'a.

Osman, "Neyin içine koymuş herif baksana! Her şeyin bir sınırı var," dedi.

Osman apar topar bilgisayarı açıp flash belleği taktı. Bir iki tuşa bastığında, "Bu internet üzerinden bağlantı kurmak için bir şifre," dedi.

"Yani?" diye soran Bekir'di.

"Bu ağı kullanıp karşılıklı görüntülü konuşabileceğiz."

"Kur ağı o zaman!" diye bağırdım. Sedat, "Peki bu ağ üzerinden yer tespiti yapabilir misin?"

"Bunun önlemini aldığına eminim ama denerim," dedi Osman.

"Tamam o zaman bağla bizi şu ite!" dedi Sedat.

Osman, "Bir tuşa bastığımda telefon araması gibi karşı tarafı arayacak. Hazır mısınız?" diye sordu.

Sedat, "Kimse kötü bir şey söylemeyecek. Ebru elinde unutmayın. Ara hadi!" dedi. Osman nereye bastıysa telefon araması gibi çalmaya başladı.

Saniyeler sonra bilgisayar ekranında önce bir karartı sonra Ebru göründü. Eli kolu bağlı, saçı başı dağılmış, duvar dibine büzülmüş baygın yatıyordu.

"Lan!" diye bağırdım ayağa kalkarak. Sedat, "Sakin ol Ali!" diye bağırdı.

Sonra ekranda içi su dolu bir kova göründü. Kovayı tutan el Ebru'nun başında durdu ve kovadaki suyu Ebru'nun başından aşağı döktü. "Uyan bakalım prenses," diyen Kaan'ın sesi duyuldu.

Ebru öksüre öksüre gözlerini açtı. Ağzını kapatan bez parçası kadar sıkıydı ki canının yandığını ekrandan bile anlayabiliyordum. "Ulan ben senin!" diye ayağa kalkıp dolanmaya başladım ama nafile.

Kaan, Ebru'ya doğru eğilip, "Lan ne şanslı adamsın! Sende şeytan tüyü mü yoksa at siki falan mı var? Senin yanında onca sene hiç çirkin kadın görmedim lan Ali. Hepsi de ayran budalası gibi gözünün içine bakıyorlardı!" dedi ve Ebru'ya doğru elini uzatıp, "Ama Ebru başka be Ali! Aslı'dan sonra ben yanında kimseyi görmem dedim ama bu kızıl ezber bozar yeminle. Tutulduğun kadar var. Yakından daha bir güzel. Benim minibüse bindiğinde ölçtüm biçtim. Her yanı mest etti beni de işte kadınlara tecavüz etmek tarzım değil. Belki zamanla isteyerek verir ne dersin ha Ali? Baksana

şunun güzelliğine. Allah yaratmamış sanat eseri gibi ağzını yüzünü çizmiş. Dipçik gibi!" diye Ebru'nun ağzındaki bezi çenesinden aşağı doğru indirdi. Ebru perişan haldeydi ama dik durmaya çalışıyordu.

"Ulan ben seni parçalara ayırmazsam bana da Ali demesinler!" diye dişlerimi sıkarak bağırırken Kaan, "Yalnız bir şey var. Bu senin hatun devamlı bayılıyor. Sonra uyanmak bilmiyor. Ancak su döküyorum tepesine öyle uyanıyor. Yoksa kızı böyle sen mi bayıltıyordun da alışkanlık yaptı ha Ali!" diye kahkaha atarken Ebru'nun yanaklarını sıkıyordu.

Ebru, "Dokunma bana!" diye bağırdı ama sesi titriyordu.

"Ali çok seksi lan bu hatun," diye orasını burasını ellerken Ebru kendini çekmeye çalışıyordu. Gözleri nefret doluydu ama Kaan'ın kendisine dokunmasıyla gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Delirmek üzereydim, "Lan orospu çocuğu çek elini! Kaan! Seni geberteceğim! Yemin olsun seni diri diri gömeceğim! Gömmezsem bana da Ali demesinler!" diye ekranın içine girip boğazını sıkacaktım.

Sedat, "Ali yavaş!" diye kolumdan tuttuğunda saçlarımı yoluyordum.

Kaan, Ebru'nun bakışlarına doğru elindeki telefonu yakınlaştırıp, "Hadi söyle, ne buldun o Ali'de?" diye sordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Dokunma bana pislik herif!" diye sinirle soluyan Ebru'dan kamerayı çekip, "Kısa metraj filme ara verip size dönelim bakalım," diyen Kaan telefonu bir yere sabitleyip önüne geçti. Artık görünüyordu. Kaan değildi sanki bana o ekrandan sırıtan. Bir tuhaftı. Şekli şemali kaymış, hortlak gibi bir adamdı. Olduğundan yaşlanmış, sanki sönmüş gibi bir hali vardı. Kaan ekrana doğru alayla bir bakıp, "Cihan, Osman ve Levent... Vay vay vay baş yalakalar hepiniz oradasınız. Bak şimdi keyfim yerine geldi. Bekir'i

göremiyorum. Üçüncü adam orada mısın?" diye sordu. Bekir sinirle ekranı çevirip kendini gösterdi.

Kaan, Bekir'i görmesiyle, "Hep merak etmişimdir. Ali gibi sorumsuz, başına buyruk, devamlı size dert olan birinin gölgesinde kalmayı nasıl kabul ediyorsun? Ezik Bekir! Hiçbir forsun yok. Ali televizyonlarda boy boy kendini gösterip hayranlar toplarken ne hissediyorsun?" diye kahkaha atmaya başladı.

Bekir, "Ben Ali'nin her şeyine razıyım Kaan. Merak ettiğim, beni yiyip bitiren soruma cevap verecek misin onu söyle!" dedi.

Kaan, "Tabii Bekir'im sor hiç çekinme. Varsa dükkân senin," dedi.

"Tuvalet sorunun ne durumda? Hâlâ altına mı sıçıyorsun? Hani seni birçok kez şişeye oturtmuştuk ya o yüzden sordum. Zor oluyordur sana," dediğinde Kaan o sinirle bir ayağa kalktı. Sinirden telefonu ısırdı. Yeminle ısırdı. Delirmiş gibi sağa sola yürüdü.

Ebru'ya bir şey yapacak diye çok korktum. Sakin kalmamız onu kışkırtmamamız gerektiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Kaan, "Hepinizi geberteceğim lan! Hepinizi! Sizin devriniz bitti artık. Son nefeslerinizi alıyorsunuz. Hepinizi Aslı'nın yanına göndereceğim. Değil şişeye oturtmak sizi kazığa kendi ellerimle oturtacağım lan!" diye bağırırken Cihan, "Neyine güveniyor bu salak?" diye bize sordu ama Kaan duydu tabii.

Kaan, "Lan yarım Cihan! Seni altı ayda kaç kere ameliyat edip topladılar? Dalağını almışlar, ciğer yüzünden götünden soluyormuşsun. Dalaksız Cihan! Merak etme yarım bıraktığım işi bitirip en son seni göndereceğim cehenneme. Bekle beni, geliyorum," dedi.

Sedat, "Cihan!" dedi sussun diye. Cihan derin derin nefesler alıp sustu ama yüzünün rengi attı.

Sedat kamerayı kendine çevirip, "Söyle lan ne istiyorsun? Bırak laf kalabalığını da konuş!" diye sinirle sordu.

Kaan ağzından tükürükler saçarken kafası sağa doğru tuhaf bir şekilde seğirmeye başladı. "Ne olmuş lan buna?" diye fısıldayan Osman'dı.

"Sinir sistemi çökmüş anlaşılan," diyen ise Cihan'dı. Osman, "Beter olsun pezevenk!" dedi fısıltıyla.

Kaan, "Ailemi istiyorum. Üçüne karşılık Ebru. Yoksa Ebru'yu öldürmem. Çıkarırım yurt dışına, kendime karı yaparım," dedi tükürükler saçarak. Osman'ın eli başka bir bilgisayarda tıkır tıkır işlerken yerini bulmaya çalışıyordu.

Sedat, "Karşılıklı değiş tokuş olacak. Ebru'yu vereceksin, aileni alacaksın. Başka türlü olmaz. Eğer bir yamuk yaparsan tek tek hepsini gebertirim, beni fazla zorlama," dedi.

"Bu son cümlelerin Sedat. Bana yaptıklarının hepsinin acısını çıkaracağım senden. Sıranı bekle! Akşam size değiş tokuş için yer ve zaman bildirene kadar ben biraz Ebru'yla ilgileneyim, kız yalnız kalmasın," diyerek kamerayı en son Ebru'ya tuttu.

Ebru dehşet dolu bir korkuyla, "Yaklaşma bana!" diye bağırırken benim gözlerim kapanmıştı. Ekranın kapanmasıyla Sedat, "Osman yerini bulabildin mi?" diye sordu bir ümit.

"Bağlı kalmamız gerek ki çok zor abi," dedi.

Sedat, "Osman bu meret evden de çalışır mı?" diye sordu.

"Her yerden bağlanır abi," diye cevap verdi Osman.

"Tamam yürüyün eve. Nasıl olsa oradan hareket edeceğiz. Yeri ve zamanı bildirsin pezevenk, ona göre ne yapacağımıza bir karar verelim," dedi.

Benim ayaklarım taş olmuş, oturduğum yerden kalkamadım bile. Bekir, "Hadi Ali kalk. Bak Ebru hayatta. Çok şükür!" dedi ama benim kanım çekilmişti. Pişmanlık çığ gibi üzerime inmiş, buz kesmiştim.

"Ona hiç bulaşmayacaktım. Başına ne geldiyse benim yüzümden geldi," dedim gözlerim sabitlenmiş bir noktaya, kıpırdamaya halim yoktu.

Sedat, "Olan oldu Ali. Alacağız Ebru'yu," dedi.

Ev yolunda Bekir, ben ve Sedat aynı arabaya bindik. Sedat, "Levent'le hâlâ tavırlı mısınız?" diye sordu gözümün içine bakarak.

"Abi bu derdimin arasında bir de ona tavır mı yapayım? Klasik Romeo Levo işte. Bir haftaya unutur gider," dedim.

Bekir, "Vay Ali, lan olgunlaşıyor musun?" diye sordu alayla.

"Yok Bekir beni tehdit ettiğini unutmadım. Çıkarırım ondan acısını ama sırası değil," diye sinsice güldüm.

Sedat, "Islatırken yanında biz de olalım. İyice anlasın suçunu," dedi gamzelerini göstererek.

Derin bir soluk aldım ve hepimizin kafasındaki soruyu dile getirdim. "Kaan'ın anası yok. Onu ne yapacağız?"

"Bir şey düşüneceğiz artık," dedi Sedat ama çaresizdi bakışları.

Bekir, "Birini anasının kılığına sokmaktan başka çare yok," dedi.

Sedat, "Hadi birini bulmak sorun değil. Soktuk anasının kılığına diyelim. Bu ölüme göndermek Bekir. Kime razı geliriz?" dedi.

Bekir, "Yahu sadece yanlarında duracak. Babası ve kız önden yürüyecek anası kılığına giren bizim adam arkalarından. Varsa başka fikriniz buyurun," dedi.

"Zaten Kaan gelmez o buluşmaya," dedim sakince.

Sedat, "Ne demek gelmez? Ailesini teslim alacak, eşek gibi gelecek," dedi.

"Kaan'ı iyi benzetmişsiniz, baksana haline riske girip gelmez o."

Bekir, "Gelsin gelmesin Ebru'yu almanın dışında yerini bulmamız gerek," dedi.

"Öncelik Ebru'yu kurtarmak," dedi Sedat düşünceli bir sesle.

"Peki, kimi sokacağız anasının kılığına?" diye sordum.

Bekir, "En kısa boylu Levent var aramızda," dedi.

Sedat, "Ulan kısa dediğin herif bir seksen vardır yine. O kadın ancak bir elli beşti," dedi.

Bekir, "Tıfıl... Ancak Cengiz girer kadının kılığına. Adamda boy bir altmış ancak," dedi kahkaha atarak.

"Onu siksen kesmez sakalını," dedim gülerek."Ben dersem keser," dedi Sedat ama pis pis sırıtıyordu. Evin bahçesine arabayla girer girmez baktım Duygu ve diğerleri kapıda Osman'la konuşuyorlardı.

Sedat, "Asıl kızlara dert anlatın bakalım," dedi kederle.

Bekir, "Ben hallederim. Biraz sert çıkınca susarlar. Osman zaten meraklarını gidermiştir," dedi.

Osman bizi görünce kızları içeri sokup bize doğru geldi.

Sedat, "Cihan nerede?" diye sordu etrafa göz gezdirirken.

"Abi Tarık ve Hamza'yla Şile'ye geçti, bir iki saate burada olur. Sen araştırın demişsin ya boş duracağıma gideyim, dedi."

Sedat, "İyi etmiş. Osman Şile'yi senin şu alet edevatla araştırma ihtimalin var mı?" diye sordu.

"Bu sabah düzeneği kurdum abi. Taramaya başladı," dedi Osman.

Bekir, "Nasıl?" diye sordu.

"Uyduyu kullanıyorum. İnsan ısısını baz alarak Şile'nin dağını tepesini insan yoğunluğuna göre kontrol ediyorum. Umarım Kaan on on beş kişiyle birlikte saklanıyordur."

"Ulan sen nasıl bir zekâya sahipsin ben çözemeyeceğim," dedim hayranlıkla.

Osman sırıtırken biz yürüyerek arka bahçeye geçtik. Çok geçmeden Maho ve Tıfıl Cengiz geldi. Sedat bodoslama, "Sakalını kesecek, Kaan'ın anasının kılığına gireceksin," dedi.

Tıfıl aptal gibi bize bakıp, "Ne sakalı be? Siz isteyin boğazımı keserim. Yeter ki yakalansın pezevenk!" dedi. Gergin ortam onun bu coşkusuyla biraz olsun can buldu.

Bekir, "Gel Cengiz, ben sana banyonun yerini göstereyim. Bu şerefsiz ne zaman arar belli olmaz," dedi.

Bekir geri geldiğinde hâlâ sırıtıyordu. Maho, "Kesti mi?" diye sordu.

Bekir, "Ben çıkarken vedalaşıyordu," dedi. Sedat, "Bana bakın geldiğinde güleni gebertirim," dedi.

Cengiz geri geldiğinde eli ağzında, kafası neredeyse öndeydi.

Sedat, "Çek elini lan yüzünden! Alt tarafı sakal. Kökü sende," dedi.

Cengiz binbir zorlukla elini çekti. Lan bu Cengiz dediğimiz kadar Tıfıl'dı. Herkes bir kıpırdandı ama gülmemek için elimizden geleni yaptık.

Tabii Bekir'in, "Çocuğum kaç yaşındasın sen?" diye sormasıyla koptuk. Sedat bile öldü gülmekten.

Gece bizim için geçmek bilmedi. Saat iki gibi Cihan geldi. Sedat yine bir ümit, "Var mı bir şey?" diye sordu.

Cihan, "Altını üstüne getiriyorlar abi," dedi umutsuzca. Kimseden ses çıkmadı. Bekledikçe herkesin sinirler bozuldu ama Kaan aramadı.

Gece saat dört gibi Sedat, "Hadi beyler biraz uzanıp dinlenin. Biz bekleriz," dedi ama kimse yerinden kıpırdamadı. Baktı kimsenin yatacağı yok derin bir nefes alıp yerinden kalktı ve ağır ağır eve doğru yürüdü. Biz onu uyumaya gitti diye düşünürken Sedat elinde koca bir tepsi geri geldi.

"Hadi bir şeyler yiyelim," dedi. Maho tepsiyi masaya boşaltırken, "Abi çay demlemeyi unutmuşsun," dedi alayla.

"Aslan sütü var koçum."

Cengiz, "Kadın başıma rakı benim neyime?" dedi kıkırdayarak ve biz yine gülüyorduk. Öyleydi böyleydi. Sabah saat altı gibi Sedat, "Bu şerefsiz bugün aramaz artık. Gidin yatın," diye yerinden kalkıp bu sefer gerçekten uyumaya gitti.

Tıfıl ve Maho, "Bir şey olursa ararsınız," diyerek uzaklaşacakken Bekir, "Ulan yatın burada, nereye sabah sabah?" dedi ama kalmadılar. Osman zaten minibüsünden hiç çıkmadı garibim. Bekir, "Hadi Ali, kalk sen de," diyerek uzaklaşırken Cihan bir şey demeden Osman'ın minibüsüne doğru yürüdü.

Çaresiz...

Ben mi? Masada öylece oturdum. Gözümün önünden gitmeyen Ebru'nun o çaresiz haliydi ve ben pişmanlıktan geberiyordum. Aynı hatayı bir kere daha nasıl yapmıştım? Nasıl kendimi yine olmazlara ikna edip Ebru'nun aşkına kapılmıştım? Hiç akıllanmamıştım. Aslı gibi onun da hayatını boka çevirmiştim. Gözlerimi kapatıp derin derin soludum çünkü nefes alamıyordum.

Enkaza dönmüş aklıma inat oturduğum yerden kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye eve girdim. Duygu ve Selma kalkmış Mücella ablalarla birlikte kahvaltı hazırlıyorlardı. Duygu'yla Selma beni görünce gözümün içine baktılar. "Erkencisiniz," dedim.

Duygu ağladı ağlayacak konuşamadı. Selma, "Çocuklar okula gidecek," dedi. "Duş alıp üzerimi değiştireyim. Ben götürürüm," dedim sakince. Duygu, "Ali..." dedi gözlerimin içine bakarak.

"Söyle Çirkin," dedim. Hızla gelip bana sıkıca sarıldı. "Üzülme Çirkin. Az kaldı," dedim ve ondan kurtulup merdivenleri hızlıca tırmanıp odama girdim. Üzerimdekilerden kurtulup duşa girip çıkmam on beş dakika. Giyindim ettim, aşağı indiğimde Duygu ve Selma oturmuşlar masada öylece duruyorlardı.

"Hani çocuklar?" diye sordum.

"Gitti onlar Ali'm, gel otur şöyle," dedi Duygu.

"İşim var Çirkin. Şirkete geçiyorum söylersin Abi'ye," dedim.

Duygu yerinden kalkıp hızla önüme geçti. "Ali..." dedi gözümün içine bakarak. "Ne var Duygu, ne?" diye bağırdım.

"Sessiz kaldıkça korkuyorum. Dök içini be Ali'm," dedi gözünden yaş akarken.

"Ne diyeyim ha? Ne diyeyim! Aslı benim yüzümden kara toprakların altında ve kardeşim dediğim o şerefsiz Kaan aylardır elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Ben daha ne diyeyim? Aldı lan o pezevenk benden, Maviş'imi aldı. Geçmiyor Duygu! Geçmiyor. Aslı'nın acısı geçmiyor. Peki ya Ebru? Onun ne günahı var? O... O da tıpkı Aslı gibi bu hayatı istemiyor! Ama yok, ben Ebru'yu istiyorum ya! Onu mecbur ettim. Onun aşkını kullanıp onu kandırdım Duygu. Bencilliğim yüzünden onun da hayatının içine sıçtım. Ne söyleyeyim, sen söyle! Susmaktan başka ben ne söylesem boş be Duygu!" diye gözlerimden akan yaşları hırsla sildim.

Duygu, "Senin bir suçun yok. Aslı'nın, Ebru'nun yerinde Selma da olabilirdi. Ben de olabilirdim. Bu..."

"Bir daha olmayacak. Buna izin vermeyeceğim," dedim ve hızla evden çıktım. Ne şirkette durabildim ne yollara sığabildim. En sonunda kendimi Üsküdar sahilde buldum. Bir banka oturup öylece durdum. Zaman dursun istedim. Yüreğime sığmayan ne varsa derin derin soluyarak hazmettim. Karanlığı kabullendikçe Aslı öldüğünde kendini kaybeden Ali geri geldi. Daha öfkeli, daha deli...

Kaç saat geçti bilmiyorum ama güneş batmak üzereydi. Telefonumun çalmasıyla kendime geldim. Osman arıyordu. "Ali eve gel. Buluşma yeri belirlendi," dedi.

"Geliyorum," dememle kapatmam ve arabaya atlayıp eve geçmem peş peşeydi. Herkes toplanmış arka bahçede konuşuyorlardı. Beni görünce hepsi bir sustu.

"Neler oluyor?" diye sordum. Herkes birbirine baktı ve Bekir, "Kaan Şile'deki çiftlikte buluşmak istiyor," dedi. Oraya Aslı öldüğünden beri iki kere ya gittim ya gitmedim.

Derin bir nefes alıp, "Ne zaman?" diye sordum.

"Bu gece yarısı," dedi Osman.

"Tamam," dedim. Herkes benim sakinliğim karşısında birbirine baktı.

Sedat, "Osman Şile'deki çiftliğin bizim için bir artı olduğunu düşünüyor. Anlatsana lan, sustun dut yemiş bülbül gibi," dedi.

Osman, "Kaan'ın gelme ihtimaline karşı, Cihan'ı çiftliğin en üst katına yerleştirip buluşma yerinden gerekirse hepsini keklik gibi avlayabiliriz. Gelmez de takas gerçekleşirse arabaya binenlerin üzerinde benim örümceklerden olacak ki nereye gittiklerini an be an izleyebileceğiz."

"Tıfıl ne olacak?" diye sordum.

"Onlarla birlikte arabaya bineceğim Ali," diyen Cengiz'den başkası değildi.

"Kahraman olmaya niyetlisin galiba," dedim sinirle.

Tıfıl, "Hayır. Kaan'ın ipini çekmeye çok hevesliyim," dedi. Gözlerim Sedat'a kaydığında, "Bakma öyle, karar senin. Ya Tıfıl o arabaya biner ya da arabaya binmeden işlerini bitirir, Kaan'ı sonraya bırakırız," dedi.

"Cengiz'in o arabaya binme riskini göze alamayız," dedim.

Bekir, "İşte benim Ali'm lan!" dedi gülerek. Tıfıl, "O herifi yakalamak için son şansımız olabilir. Bırakın bineyim," dedi sıkıntıyla.

Maho, "Seni feda edelim öyle mi?" diye sordu. O sırada Osman'ın cebinden tuhaf sesler gelmeye başladı. Osman, "Benim cihazlar hâlâ Şile'yi tarıyor. Koyun sürülerini görünce ötüp duruyorlar. Ben bir bakayım," dedi ve kalktı. On dakika geçti geçmedi koşarak geri geldi.

"Bunu görmelisiniz. Galiba Kaan'ın saklandığı yeri buldum. Bu o!" dedi heyecanla. Elindeki bilgisayarı masaya koyar koymaz bir

düğmeye bastı ve, "Görüntüler yarım saat öncesine ait, bu Kaan bakın! Kaan bu!" dedi.

Uydu görüntüleri önce silik bir şekilde görünürken yavaş bir şekilde netleşti. Sonra Kaan'ın elinde telefon, iki katlı evin bahçesinde görüntüsünü gördüğümde, "Bu o!" dedim. Görüntü bir kaybolup bir görünüyor ve ara ara donuyordu.

Sedat, "Aferin lan Osman!" diye onun ensesine mutlulukla vurduğunda Cihan, "Ne yapıyoruz?" diye heyecanla sordu.

Bekir, "Çok sıkı bir plana ihtiyacımız var," dedi.

Osman, "Bana on beş dakika verin. İçeride dışarıda kaç kişiler, kaldıkları yer kaç oda hatta Ebru'yu nerede tutuyorlar hepsini öğreneceğim. İçeriyi görmek isterseniz yola çıksak iyi olur," dedi.

Sedat, "Cihan söyle çocuklara hazırlansınlar," dedi. Cihan, "Abi hepsi hazır bekliyor zaten," dedi.

"Güzel! Cengiz, Maho'yla sen baba ve kızla buluşma yerine gideceksiniz ama kendinizi göstermeyecek, bizden haber bekleyeceksiniz. Ne olur ne olmaz ilk plana sadık kalır gibi görüneceğiz. Biz sizden önce gidip işi bitirirsek ne âlâ, bitiremezsek siz devreye girer Ebru'yu alırsınız."

"Hadi hazırlanın çıkalım. Osman!" diye bağırdı Sedat.

Osman, "Abi geliyorum beş dakika izin ver," dedi ama Sedat ses çıkarmadan müştemilatın yanına yaptırdığı mühimmat deposuna hazırlanmaya gitti.

Yıllardır yüzlemedi yaptığı işi. Yıllardır evin içine girmedi iş mevzu. Ne bizi konuşturdu ne kendi konuştu. Evi kutsaldı onun için. Duygu bildi her şeyi, bilmezlikten geldi hep. Bekir ve Selma da ayak uydurdu onlara. Güler yüzle uğurlandılar, şükürlerle geri geldiler. Biliyordum perdenin arkasında endişeyle cama yapışmış seyrediyorlardı şimdi ama diyecek bir şey yoktu.

Osman elinde bilgisayar yanımıza geldiğinde ekranda kırmızı noktalar hareket edip duruyordu. "Bu Ebru olmalı. Üst katta. Hiç kıpırdamadan duran biri var. Diğerleri hareket halinde. Bakın!" dedi.

Bekir, "Ben sana güveniyorum. Ebru o diyorsan odur. Hadi Ali hazırlanalım," dedi.

Osman, "Vaktinde orada olursak bir on dakikada Ebru mu değil mi, netleşir," dedi.

Tıfıl Cengiz, Kaan'ın anası gibi giyinip hazırlandı.

Sedat, "Getirin baba ve kızı," dediğinde biz çıkmak için hazırdık. Üzerimizde yine baskın kıyafetleri, her yanımız alet edevat doluydu. Beni tartsalar iki yüz kilo gelirdim.

Baba korkusundan kızının tutmuş elinden karşımızdaydılar. Gözümden kaçmadı Levent ve kızın bakışması. Yine cinler geldi tepeme toplandı da sırası değildi.

Sedat, "Hadi bakalım. Oğluna kavuşuyorsun efendi. Artık gerisi sana kalmış," dedi.

"Beyim tohum benim tohum. Oğul benim, suç da benim. Giden geri gelmez ama Mustafa'nın yaptıkları için bağışlayın ağam. Vermeseydim onu ne Zahide'm ölürdü ne sizin sevdiğiniz. Tek yalvarmam kızımı vermeyin Mustafa'ya. Beni verin olmaz mı? Kızımı salsanız olmaz mı? O ziyan olur onun elinde. Ne hayatını yaşar ne yuva kurar. Kurbanın olayım beyim."

"Siz bir bizim dediklerimizi yapın hele. Sonrası sonra. Bantla Maho!" dedi ve adam ve kızın elleri ve ağızları bağlandı. Levent'e baktım o ara. Elleri yumruk olmuş, yüzünün damarları atıyordu. Ses etmedim. Onlar minibüse bindirilirken biz arkadaki minibüse biniyorduk. Arkaya dört kişi otururken Levent şoför koltuğuna geçti. Osman kendi minibüsüne bindi. Çıktık yola, taktık Osman'ın verdiği kulaklıkları kulağımıza. Navigasyon bir saat verdi Şile'ye, Allah'tan akşam trafiği kalmamıştı.

Sedat kulağındaki kulaklığı iyice yerleştirip, "Ulan Osman alıştırdın bizi kendine. Her operasyona gelirsin artık," dedi.

"Vallahi şu Kaan'ı bir yakalayalım. Abi iznin olursa alacağım Çiçek'i yanıma, ver elini Tahiti! Bir ay bir yatacağım şezlongda. Sonra nereye istersen gelirim abi," dedi.

Tabii kulaklık kulağında herkes kahkahaya boğuldu. "Ulan Çiçek seni öldürür Tahiti'de. Onca egzotik hatunun içine götürülür mü Çiçek?" dedi Cihan.

"Benim gözüm ondan başkasını görmez Cihan, sen kafanı yorma," dedi Osman.

Cihan, "Aha yine barışmış bunlar abi! En son evden atmıştı Çiçek bu salağı," dedi.

Bekir, "Zaten onlar bir bu Ali ve Ebru iki," dedi gülerek.

Sedat, "Onu bunu bırak da Ebru dişli çıktı. Ali bile baş edemiyor onunla," dedi sırıtarak.

"Doğru vallahi. Ne durdan anlıyor ne oturdan..." dedim gülerek. İçim bir fena oldu ona bir şey olursa diye düşünürken.

Cihan, "Ebru gizli deli yeminle. Ben onun gibi psikopat görmedim. Şu hani Chucky var ya, yemin ederim onun kızı gibi," derken hepimiz gülüyorduk.

Cihan, "Gülmeyin lan doğru söylüyorum. Ebru birini gözleriyle öldürmeden önce kibarca izin ister ama öldürür. Acımaz yani," dedi ya doğruydu.

O sırada Bekir kulağından kulaklığı çıkarıp, "Sedat, tertibim bu Levent'i getirmekle iyi ettik mi?" diye sordu bana göz kırparak. Levent dikiz aynasından bir baktı ama yüzünün rengi yok.

Sedat, kulaklığı çıkarıp sertçe Levent'e baktı. "Niye sordun Bekir, yine kime diklendi bu deve?" diye sordu.

"Yok be tertip sabahtan beri ağzını bıçak açmıyor. O yüzden dedim."

"Konuşmasın bırak. Gelecek konuşacağı zamanlar. Ben soracağım, o söyleyecek," dedi Sedat.

Levent aynadan tekrar bir arkaya doğru baktığında göz gözeydik. Gözleri mahcuptu da bir başka endişe kaplıydı.

Biz bir saat sonrası yine bilindik, ıssız dağ başına yapılmış bir çiftlik evinin önündeydik. Bildiğin şehirlinin biri gelip ev yapmış dağın başına. Büyük ihtimal Kaan burayı kiralamıştı. Etrafta üç beş adam görünüyordu.

Osman, "Bir on dakika lazım bana ne diyorsun abi? Körlemesine saldırmayalım," dedi.

Sedat, "Tamam on dakika," dedi ama Cihan, "Evi basmaktansa beklesek... Ben bir yerleşsem Ebru'yu çıkardıklarında binsek tepelerine, daha iyi olmaz mı? Ebru'yu ben korurum. Avlarım hepsini keklik gibi," diye sordu.

Bekir, "Kör kurşunun yönünü bilemeyiz. Daha riskli olur."

Cihan, "Böyle de ya biri biz ulaşana kadar kafasına sıkarsa?" diye sordu ya içim daraldı. Osman'ın istediği on dakika geçmek bilmedi. Herkes tedirgin bir sessizlikte bekledi. On dakika geçti geçmedi.

Osman, "Abi Ebru üst katta. Evin iç görüntü videosunu attım sana. Dışarıda beş kişi var. Evin alt kısmında Kaan dahil dört kişi. İki kişi yukarıda. Kararınız ne? Bildirin bana," dedi.

Sedat telefonunu açtığında ekrandaydı Ebru. Küçük bir odanın içinde elleri arkadan bağlı, yerde yatıyordu. Dişlerimi sıka sıka başıma ağrı girdi.

Sedat, "Ev küçük ama yukarı çıkana kadar ne olur onu kestiremiyorum. Ne diyorsunuz?" diye sordu videoyu izlerken.

Bende kelimeler tükenmişti. Resmen korkuyordum. Bekir, "Ben bekleyelim derim. Zaten yarım saate eve girdik girdik. Yoksa buluşma yerine gitmek için çıkacaklar," dedi. Hepsi karar vermem için bana baktı.

Sedat benden ses çıkmayınca, "Sen ne diyorsun Ali?" diye sordu.

"Girelim abi. Ben direkt yukarı çıkayım. Siz diğerlerini halledin diyorum," dedim.

Sedat, "Tamam. Bekir, Cihan, Levent benimle geliyorsunuz. Eve girene kadar Ali bizimlesin. Girdikten sonra gerisi bizde. Yukarısı sende," dedi.

Osman, "Gözlükleri takın. Sizi yönlendiririm," dedi.

Biz silahlara susturucuları takıp minibüsten indik. Evin arkasındaki bahçede gecenin karanlığına sığınıp ilerlerken Cihan daha biz bismillah demeden iki kişiyi on beş metreden indirdi. Levent fısıltıyla, "Allah'ın manyağı neresiyle görüyor lan bu adamları?" diye isyan ederken evin arka kapısına ulaşmıştık.

Sedat, "Cihan, Levent siz dışarıyı halledin. Bekir biz içeriyi hallarız. Ali sen çık yukarı!" dedi.

Levent ve Cihan evin iki yanından dolanıp ön tarafına geçerken biz arka kapıdan içeri girmemizle mutfak tezgâhına arkası dönük bir adamla karşılaştık. Bekir ayrı ben ayrı Sedat ayrı ne ara bıçakları fırlattık ne ara adama saplandı söylemeye gerek yok.

Bekir adama doğru hamle yapıp, düşerken gürültü çıkarmasını engelledi. Sedat, "Lan dikkatli olun bol buldunuz savurmayın bıçakları!" diye sessizce uyardı.

Bekir, "Ya sabır! Cimri Sado!" dediğinde benimle göz gözeydiler.

Bekir adamı yere yatırırken, ses çıkmasın diye yürümeye korkuyordum yeminle. Mutfak kapısından çıktığımda sağda kalan merdivenleri görmemle Sedat ve Bekir'le göz göze geldik. Sedat eliyle yukarı çıkmamı söylerken onlar salona doğru gözden kayboldu.

Osman, "Abi senin solunda bir oda var. Kaan orada. Bekir senin sağında büyük bir oda var. İki kişi orada. Ali merdiven bitiminde adamlarla yüz yüze geleceksin ona göre," demesiyle aşağıdan silah seslerinin yükselmesi saniyeler içindeydi.

"Lanet olsun!" diye bağırdım. Merdivenleri üçer beşer çıkmamla adamlarla yüz yüze gelmem ve kurşunu yemem bir oldu. Hayvanların elinde taramalı vardı ve ben merdiven boşluğundan burnumu bile çıkaramıyordum. Kurşun üzerime yağmur gibi yağarken omzumdaki acı umurumda değildi. Büyük ihtimal omzumda kırılmadık kemik kalmamıştı. "Osman sıkıştım burada," dedim.

"Maskeni tak Ali!" dedi ama niye dedi bilmiyorum. Dediğini yapmamla cam kırılma sesi duydum. Etrafa yayılan duman yüzünden üzerime yağan kurşunların kesilmesiyle sıra bendeydi. Merdivenden yukarı iki adımda fırlamam ve iki adamı gebertmem anlıktı. O hızla Ebru'nun olduğu oda kapısını tekmeleyip kendimi içerde buldum.

Ebru'nun gözlerinde gördüğüm korkuyu ölsem unutmam. Unutmamalıydım da. O an verdim kararımı... Eğer buradan sağ çıkarsak ona özgürlüğünü verecektim.

Hızla ona doğru giderken geri geri kaçmaya çalışmasıyla çıkardım maskemi. Ebru'nun gözündeki o korkunun umuda dönüşünü an be an seyrettim. Önünde diz çöküp ellerini çözmeye başladım. Ebru elleri çözüldükten sonra ağzındaki ipi çıkartıp, "Ali!" dedi bana sarılarak.

"İyi misin?" diye sordum saçlarını yüzünden çekip gözlerine bakarak. İyiyim demek yerine, "Sen yaralısın... Ama ya..." diyerek bayıldı.

"Hay ben senin! Tam zamanıydı bayılmanın!" dedim ama aşağıdan gelen silah sesleriyle yerimden kalkıp, "Osman aşağısı ne durumda?" diye sordum.

"Bekir'in adamlar tamam. Kaan ve yanındaki adam odada sıkışmış durumda. Sedat zevke geldi," dedi.

"Tamam geliyorum," dememle arkamda birini hissettim. Hızla arkamı dönüp silahımı çektim. Baktım Bekir, "Yavaş ulan! Ebru iyi mi?" diye sordu.

"Kan tutuyor ya bayıldı," dedim omzumu gösterip. Bekir sırıtarak sol bacağındaki cepten siyah bir bez çıkarıp, "Gel lan saralım da hastaneye kadar idare etsin," demeye kalmadı yanımda bitti ve dokunmasıyla inlemem birdi. "Oha kemiğin kırılmış," dedi.

"Sar yine de!" dedim. Yalan yok Bekir sararken acıdan bağırıp durdum. Bekir, "Tamam idare eder seni. Kıpırdama fazla!" dedi ama elleri kan içinde. Yatak örtüsünü alıp ellerini silerken, "Sedat aşağıda Kaan'la taşak geçiyor. İnelim hadi," dedi gözlerime bakarak. Yüzüm güldü yalan yok.

"Şu uyuyan güzeli bir uyandırayım geliyorum," dedim. İçimden uyanırsa tabii, diye geçirdim.

Bekir, "Tamam hadi iniyorum ben," dedi. Masanın üzerinde duran sürahiyle önce elimdeki kanı yıkadım, sonra avucuma biraz alıp Ebru'nun yüzüne sevgiyle sürerken, "Ebru uyan hadi!" dedim.

Hatun alışmış yüzüne kova kova su yemeye. Zar zor gözlerini açtı. "Ali!" dedi önce inanmaz bakışlarla ama sonra bana sarıldı.

"Ali ya! İyi misin? Bir yerin acıyor mu?" diye sordum.

Ebru, "Yok acımıyor. Bir şeyim yok," derken benden bir uzaklaştı. Bir süre elini kolunu koyacak yer bulamadı. Kendini benden sakınıyordu.

"Ne?" dedim, gözlerine bakarken bedenine kaydı gözlerim. Bedeninde gördüğüm morluklarla kahroldum yalan yok. Gözlerimi kapatıp, "Ebru o hayvan ya da başka biri sana bir şey yaptı mı?" diye sordum.

Ebru korkuyla bana baktı, "Yok yapmadılar," dedi başını sağa sola sallarken hiç inandırıcı gelmedi. "Ebru bak doğruyu söyle!" diye bağırdım.

"Yemin ederim yapmadılar. Yapsalar söylerim. Kaan denilen o manyak korkuttu durdu sadece," dedi.

Yüzünü gözünü okşarken, "Sen yaşıyorsun ya önemi yok, yemin ederim yok ama olduysa..." derken Ebru bana sarılıp, "Yemin ederim olmadı bir şey!" deyince sıkı sıkı sardım onu.

"Sen yaralısın ama!" dedi telaşla.

"İyiyim," dedim ve sevgiyle uzandım dudaklarına. Usul, küçük bir öpücük kondurdum ve ondan az uzaklaşıp, "Kapat gözünü. Elini yıkayalım," dedim çünkü sağ eline kanım bulaşmıştı. Elini yıkarken bir ara gözlerim karardı. Aşırı kan kaybediyordum da aşağıdaki eğlenceyi kaçıramazdım. Ebru'nun elini iyice temizleyip, "Hadi inelim," dedim elini tutarak. Aşağı indiğimizde Sedat bir ağa gibi yayılmış koltuğa, atmış bir bacağını bir dizinin üzerine... Kaan canlı kalan adamlarıyla odanın ortasında diz çökmüş duruyordu. Ebru bir Kaan'a baktı bir Sedat'a. Bekir mi? Yüzünde ihanetin vermiş olduğu bir kahır vardı. Gözü yerde, dizlerinin üzerinde duran Kaan'daydı.

Diğerleri mi? Osman elinde telefon, "Hayır Memur Bey, adım Abdullah Gürpınar. Benim koyunlara dadandı bir yabani kurt, ateş ettim. Bir durum yok yani. Tamam amirim, buyurun çayımı için de gece gece zahmet etmeyin isterseniz," dedi, dinleyip, "Tamam beyim olmaz bir daha, saygılar hürmetler. Mehmet amirime selamlar!" diyerek kapattı.

Cihan, "Ulan Mehmet amiri nereden tanıyorsun?" diye sordu. "Dersimize çalıştık herhalde! Burası ne de olsa İstanbul," dedi Osman keyifle.

Benim odaya girmemle hepsi bize baktılar. Cihan, "Aha Kaan ecelin geldi lan!" dedi. Kaan'ın yüzü gözü yer değiştirmişti. "Aşk olsun abi ben gelene kadar sabredemedin mi?" diye alayla sordum.

"Ben yapmadım," dedi Sado, Cihan'ı göstererek.

O sırada Ebru kapatmış gözlerini, "Ali beni çıkar buradan," dedi.

Bekir, "Oy babam! Kız Selma demişti seni kan tuttuğunu inanmamıştım. Gel babam sen, biz gidip dağ bayır havası alalım," dedi. Sedat, "Çok şükür!" dedi keyifle.

Cihan, "Ebru düştün elime kız! Her beni sinir ettiğinde bir yerimi kesip seni bayıltmazsam iki olsun!" dedi ama Ebru'nun cevap verecek hali yoktu.

Bekir onun koluna girip dışarı çıkarırken Cihan, "Bu şerefsize az daha vursam ayıp olur mu sana?" diye alayla sordu.

"Yok lan ne ayıbı! Öldürme yeter," dedim ama Kaan'ın önünde durup yakasından tutup asılmamla ayağa kaldırmam bir oldu. Kaan'ın gözleri gözlerimdeydi.

"Merhabalar kardeşim!" dedim.

Kaan, "Vay Ali'm gelmiş!" dedi ama bitmiş okeye dönüyordu ve bunun farkındaydı. Gözlerinin içine bakarak, "Kaçı yaşıyor bu itlerin?" diye sordum.

Cihan, "Hepsi burada," dedi Kaan'la birlikte diz çöken dört adamı göstererek.

"Cihan! Al Levo'yu yanına, durun bu piçlerin başında. Arka bahçeye dört tane ayrı ayrı çukur kazdırın bu itlere," dedim.

Osman, "Aha hepsini diri diri gömecek," dedi kahkahayla.

Cihan, Levent'le birlikte yerden adamları kaldırırken ben Osman'a dönüp, "Yok adamları için değil. Kaan ve ailesi için," dediğimde Levent bir durdu.

Cihan yüzüme baktı ve, "Yürü Levo!" demesiyle dört adamla birlikte çıktılar evden.

Kaan delirmiş gibi, "Ben öldürdüm Aslı'yı! Ben! Onların bir suçu yok!" diye bağırdı.

"Senin leşin içimi soğutur mu lan benim? Ananı, babanı, bacını diri diri gömerken sen seyredeceksin ya ancak benim içim öyle soğuyacak. En son seni gömeceğim," dedim büyük bir zevkle. Kaan tükürükler saçarak ellerimde debelenmeye başladığında onu yere fırlattım.

O ara Maho ve Cengiz geldi. Yanlarında duran Kaan'ın babası ve kız kardeşinin hâlâ elleri bağlı, ağızları kapalıydı.

Maho, "Selamünaleyküm!" derken, "N'aptınız Ali buna?" diye yerde debelenen Kaan'ı ayağıyla bir dürttü.

Osman, "Kriz geçiriyor büyük ihtimal," derken Kaan'ın başına gidip, "Şerefsiz herif bak kimler geldi? Hadi yine iyisin öte tarafta bol bol hasret giderirsiniz," dedi.

Kaan yerde elleri, ağzı yamulmuş titrerken ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bir taraftan, "Bab... Ba... Baba! Ya ... Yare...Yaren!" diye dili kekeme olmuş gibi debelendi durdu. Acırsam kanım kurusun ama yaşlı adamın gözlerinden dökülen yaşlar içime battı.

Yine de Ali'ydim ben. Kaan'a doğru eğilip kolundan tuttuğum gibi kaldırdım ve, "Ananı maalesef getiremedik. Senin yüzünden öldü. Artık diğer tarafta görüşürsünüz," derken ensesinden tuttuğum gibi onu dışarı sürükledim ama şerefsizde ne kas kalmış ne ayakta duracak mecal. Yığıldı yine yere. Ayak bileğinden tutup onu sürüklerken baba ve kız için, "Maho getir onları dışarı!" dedim. Evin arkasına Cihan ve Levent'in olduğu yere yürürken Kaan arkamda yerde sürünüyordu. Bekir ve Ebru'yu görür gibi oldum ama gözüm kararmış, kimse umurumda değildi. Sadece Aslı'nın gülen yüzü vardı aklımda.

Dört adam hâlâ çukur açmakla uğraşıp duruyorlardı. Kaan'ı ensesinden tuttuğum gibi kaldırdım ve kulağına eğilip, "Aslı'yı gözümün önünde vurdun Kaan! O gün ben onunla öldüm. Şimdi baban ve kız kardeşin gözünün önünde canlı canlı gömülecek. Aynı acıyla sen de benim gibi geberip gideceksin!" dedim büyük bir zevkle.

Kaan, "Yap... Yapma! Sen... Sen yap... Yapma!" diye kekelerken, "Maho getir babayla kızı!" diye bağırdım.

Maho şoke olmuş, "Ali!" dedi yerinden kıpırdamazken. Maho'nun yanında duran Cengiz, "Kardeş biz bu değiliz. Yapma!" dedi. O sırada Sedat'ın gökleri delen sesi duyuldu, "Cengiz! Maho! Ali ne derse o!" dedi bir emir gibi.

Maho yerinden kıpırdamazken, Cengiz baba ve kızı getirip önümde durdu ve, "Ben bunu seyredemem abi!" diyerek çekip gitti.

Maho, "Sizden gelene de gidene de eyvallah! Acın acımdır ama bu değil be Ali!" diyerek Cengiz'in peşinden gitti. Osman dişlerini sıkarken Cihan buz gibiydi. Levent'in gözünden yaşlar akıyordu. Sedat eli arkasında öylece durmuş, sessizdi.

Yaren'in artık yüzünün rengi beyazın ötesinde morarmış gibiydi. Babasını çukura itmemle bantlı ağzından haykırışlar yükselirken benim gözüm Kaan'daydı. Kaan arkasından elleri bağlı, diz çökmüş haliyle kekelemekten bağıramıyordu bile.

"A... Ali! Yap... Yap... Yapma!" diye konuşmaya çalışırken Yaren'i de çukura itmemle, "Gömün!" diye bağırdım. Adamlar bile şaşırdı. Kuş kadar kız, yaşlı adam... Onlardan bile şerefsiz olduğumuzu düşündüler büyük ihtimal.

Sedat'ın, "Gömün lan, bakmayın bön bön!" diye bağırmasıyla Osman ve Cihan hızla baba ve kızın çukurunun başına geçti.

Levent şoka girmiş gibi, "Abi yapamazsınız! Ali yapma!" diye haykırırken dizlerinin üzerine çökmüş hüngür hüngür ağlıyordu. Umurumda mıydı? Kırgındım Levo'ya... Niye mi? Beni hiç mi tanımamıştı? Ya da ben çok iyi oynuyordum. Ya da Levent gerçekten âşıktı. Kör olmuştu anlaşılan da suçluydum Levo'ya karşı. Hoş ben ne zaman haklıydım ki?

Kafalarına silah dayalı Kaan'ın adamları kürek sallamaya başladıklarında Cihan ve Osman'ın baba kızın başlarına ellerindeki çuvalı geçirmeleriyle Kaan artık bağırmıyor haykırıyordu. "Yap... Yapmayın! Yalvarırım yapmayın! Ali yapma, sen yapma!" diye bacaklarıma sarıldığında onu yakasından tutup yerden kaldırmamla kendime doğru döndürmem bir oldu. O sırada Cihan ve Osman baba kızı çukurdan çıkarıp yerine ölmüş iki kişiyi yerleştirdi ve onları uzaklaştırdı bulunduğumuz yerden. Evet, cehennemde yerimiz hazırdı. Elimizin kanı hiç temizlenmeyecekti ama suçu günahı olmayan, kadere boyun eğmişleri öldüremezdik.

Baba ve kızın yerine koyulan başı çuvallı cesetler hep bir elden üzerleri örtülünceye kadar gömüldü. Cihan, "Ali yeter mi?" diye zevkle sırıtırken Kaan'ı tekrar çukurlara döndürdüm ve, "Oku birer Fatiha!" dedim büyük bir zevkle. İşte intikamımı almıştım. Kaan tıpkı benim gibi ölmeden mezara girmişti. Sesi kesilmiş, hiçbir uzvu kıpırdamıyordu. Aklımda Aslı'nın gülen yüzü, gözlerim Kaan'daydı. Onun ömründen ömür giden halini zevkle seyrediyordum. Eşittik artık. O da benim gibi canım dediklerini kaybediyordu. Yalandan da olsa...

Arkasından kulağına doğru eğilip, "Şimdi ödeştik!" diyerek sırtına vurduğum tekmeyle çukura düştü. Küreği elime alıp omzuma aldırmadan üzerine toprak atmaya başladım. O gömüldükçe, "Aslı!" dedim. Her canım yanışında, "Aslı'm!" dedim. Kaan her haykırdığında, "Aslı!" diye bağırdım. Gecenin tek manyağı ben değildim. Bir ara Kaan'ı gömdüğüm çukurun başında Cihan'ı gördüm. Ben kürekle kum atarken çömelmiş ellerini açmış gökyüzüne dua ediyordu. En son yüzüne sürdü elini ve, "Cehenneme gönderdiğim herkese benden selamlar Kaan!" derken eliyle toprakları çukura zevkle itmeye başladı.

Kaan'ın haykırışları kesilene dek durmadım. Aslı geri gelecekmiş gibi gömdüm onu. Ne zaman sonra Sedat, "Yeter Ali, bitti artık..." diye omzuma dokunduğunda geldim kendime. Sedat'a dönüp nefes nefese, "Gerisi sende abi. Benim hastaneye gitmem gerek," dedim. Cihan, "Lan neyin var?" diye telaşla yanıma geldi.

O ara Levent'e baktım. Hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş, başı önde öylece duruyordu. Cihan'a tutunup "Hadi götür beni Ebru'nun yanına." dedim ama sonrasını hatırlamıyorum. Yığılıp kalmışım.

Ali sahalarda...

Karanlıktı her yer. Üzerimde beyaz bir tişört, altında bir eşofman ayaklarım çıplak, nereye gittiğimi bilmeden koşuyordum. Ağzım, dilim kurumuş, dudaklarım birbirine yapışıyordu. Oysa ne güneş vardı ne sıcak. Üşüyordum ama beni soğuk değil susuzluk öldürecekti. O an Ebru'nun, "Ali!" diyen huzur dolu sesiyle içim umut doldu. 'Ebru!' diye seslenmek istedim ama ağzımdan 'Aslı...' diye çıktı. Ben Ebru'yu düşünürken Aslı diye bağırmaya başladım. O kadar çok bağırıyordum ki avaz avazdım. Bağırmaktan kan kusmaya başladığım sırada kendimi Aslı'nın mezarında buldum. Başım ayakucundaki mezar taşına dayalı, öylece duruyordum. Kıpırdayacak halim yoktu. Kafamı binbir güçlükle kaldırdığımda Aslı'nın mezarının yanındaki yeni mezar taşında Ebru Aral yazısını okumamla haykırmaya başlamam aynı zamandı. Mezarlıktan, kendimden, her şeyden kaçmak istercesine koşmaya başladığım anda aniden açıldı gözlerim. İlk bulanıktı her şey. Sonra yavaş yavaş netleşmeye başladı ama boğazım öyle kuruydu ki konuşamıyordum.

"Su!" dedim mi? Demedim mi? Bilmiyorum ama Duygu'nun, "Allah'ım sana şükürler olsun! Uyanıyor!" diye mutlulukla ayağa kalktığını hissedebilmiştim. Tekrar son bir çabayla, "Su!" dedim. O ara ağzımdaki ferahlamayla suyun damla damla ağzıma aktığını anladım. Su değil sanki can vermişlerdi. Daha bir iyi hissettim kendimi.

Ebru, "Ali beni duyuyor musun?" diye o huzur veren sesiyle bana doğru eğildi. Yüzümde usulca gezen elleri tanıyordum. Öyle çok özlemiştim ki tenini. Biraz sarılsın istedim yalan yok.

Ebru, "Çok veremeyiz. Narkozdan yeni çıkıyor," diye birine açıklama yaparken daha bir netti her şey.

Sedat'ın sesi duyuldu, "Canom hadi biz gidelim. Ali'n iyi işte. Emin ellerde," dedi. Duygu, "Tamam ama yarın yine geliriz. Uyanırsa ya da bir şey olursa ara olur mu? Sen de dikkat et kendine," dedi.

Ebru, "Halil'i de getirin yarın," dedi arkalarından ama ne cevap verdiler duyamadım.

Ebru odanın kapısını kapatıp bana döndüğünde gözleri gözlerimle buluştu. "Ali!" dedi şaşırmış bir halde.

Sersem bir sesle, "Ali ya!" dedim eskiyi hatırlarken. Yine dilim başka söyledi ağzım başka. Uzak dur ondan, dedi kır aklım. Sarıp sarmala, dedi öksüz yüreğim. İki arada bir derede yine cehennemin en derinindeydim.

Ebru bana doğru bir adım attı ama gerisin geriye dönüp, "Dur bekle Sedat şimdi çıktı. Çağırayım!" dedi ama, "Dur!" dedim sesimin çıktığı kadar.

Ebru tekrar bana dönüp yanıma geldi. Hızlıca elini alnıma koyup, "İyi misin? Doktor mu çağırayım? Özkan her şeyin iyi olduğunu söyledi ama bilemedim şimdi. Ağrın mı var?" diye nefes almadan konuşurken, "Yaklaş!" dedim sesimin nasıl çıktığına aldırmadan. Ebru merakla bana doğru eğildi. "Öp biraz da can gelsin!" dememle Ebru, "Ya sen nasıl bir adamsın!" diye kıkırdarken dudaklarıma uzandı.

Dudakları dudaklarıma değdi ya nefesim açıldı kokusuyla. Onu uzun uzun kokladım. Benden kopsun istemedim ama uzaklaşmasına ses etmedim. Yanımdaki sandalyeye oturup elimi tuttu ya yine

pişmandım kendime. Yine kızgındım o içimde büyümek bilmeyen arsız, sevgi yoksunu, öksüz Ali'ye.

"İyisin..." dedi gözüme bakarak. "Daha iyiyim ama üzerimden tır geçmiş gibi!" dedim.

"Uyandın ya içim rahatladı."

"Kaç gün oldu?"

"İki gün oldu ameliyattan çıkalı. Kıpırdama diye uyuttular. Omzun parçalanmış o gün," dedi ama Kaan'ı bir güzel gömdüğümü söylemedi. Anlaşılan Bekir gerçekten onu uzaklaştırmıştı.

"Sakatlık kalacak mı?" diye sordum.

"Zaten pek akıllı sayılmazdın," dedi ya gülmemek için, "Lan!" diye bağırdım sahte bir sinirle.

"Ay tamam omzun iyi ama platin taktılar. Uzun bir süre askıda kalır. Artık şu x ray cihazlarından geçerken dıt dıt ötersin çıkarana dek," dediğinde bu sefer gülüyordum ama canım yanıyordu.

Ebru gülerken, "Gülme sen!" dedi canımın acıdığını anlayınca.

"Sen nasılsın?" diye sordum çünkü yüzünde renk yoktu.

"İyi... İyiyim," dedi gözlerini kaçırarak.

"Emin misin?" diye sordum.

"İyiyim dedim ya!" dedi.

Sıkıntıyla, "Çıkarız bugün," dedim. Bu bir soruydu.

"O iş öyle kolay değil Ali Bey! Bakalım platini bedenin kabul edecek mi? Bir anlasınlar. Yoksa başka bir çaresine bakacaklar. Buradayız yani. Sen burada karpuz gibi yatarken ben biraz çalışırım. Zekeriyaköy'e gidip gelmesi biraz zor olacak ama Halil özlemiştir şimdi beni. Ben idare ederim. Burada işler birikmiştir, onları sen iyileşene kadar bitiririm artık. Sakın kızma hemen. Hem artık Kaan tehdidi yok. Rahatız. Söz altı dedin mi kapıda olurum," dedi mutlulukla ama gözlerini kaçırdı benden. Yine sıfırlamış kendini. Yine kurmuş

hayallerini benim üzerime. Yine her şeye razıydı. Ne kaçırılmış ne onca korkuyu yaşamış gibiydi. İyice kahroldu ruhum. Yani değişen bir şey yoktu, yine araftı bende Ebru.

Sertçe, "Telefonumu ver hadi uzatma!" dedim.

Ebru tepkisiz halim karşısında yüzüme bakıp telefonumu uzattı ve, "Ben... Ben Özkan'ı çağırıp geleyim. Uyanınca seni görmek istediğini söylemişti," dedi ve çıktı.

Ebru çıkarken ben çoktan Sedat'ı aramıştım. Açar açmaz alo dememi beklemeden, "Lan uyandın mı? On dakika önce niye uyanmadın? Oradaydık. Bekle geliyoruz," diye daha ben bir şey söylemeden telefonu kapattı.

O sırada Özkan ve Ebru gülüşerek içeri girdi. Tabii benim devreler ateş aldı. Özkan, "Geçmiş olsun Ali! Ameliyatın iyi geçti. Hiçbir hasar kalmayacak ama seni burada biraz misafir edeceğiz," dedi ve Ebru'ya dönüp, "Ebru, canım bana yardımcı olur musun? Ali'yi yavaşça..." diye bana doğru eğilmişti ki sağlam elimle boğazına yapışıp, "Canım ne lan? Hayırdır?" diye nefesini keserken Ebru şoke olmuştu.

Kendine gelmesiyle, "Ali! Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla bağırdı. Benim Özkan'ı itmemle yere kıç üstü düşmesi gecikmemişti. Ebru adeta donmuş, korkuyla bana bakıyordu. Özkan yerde derin derin solurken dizlerinin üzerine kalkıp sonra ayağa kalktı. O sırada içeri Sedat ve Duygu girdi. "Vay, Ali'm uyanmış!" dedi ama bir bana bir Ebru'ya ve sonra boğazını tutan Özkan'a baktı. Özkan hızla odadan çıkıp giderken Duygu, "Neler oluyor?" diye sordu.

Ebru, "Ben biraz hava alayım," dedi. Sedat, "Ali?" dedi sorarak.

"Göt herif! Canım ne lan? Ebru'ya canım dedi. Yapıştım boğazına," dedim haklı gibi.

Sedat ve Duygu birbirine baktı. Sedat, "Ulan Ali!" diye dışarı çıkarken Duygu yanımdaki sandalyeye oturup, "Ali'm, kız daha yeni

neler atlattı... Doğru mu bu yaptığın? Hem Özkan senelerdir..." dedi ama tamamlamadı cümlesini.

"Ulan gözü var Ebru'da, ne senelerinden bahsediyorsun Duygu?" dedim hırsla.

"Ebru seninle ve Özkan bunu biliyor. Yine öküzlüğe bağlama Ali lütfen," dedi Duygu.

Sedat odaya girerken, "Girin lan şam şeytanları!" diye azarı kime bastı diye merak ederken içeri giren koca çelengin ardında Maho ve Cengiz vardı. Duygu, "Yok artık! Ali öldü de benim mi haberim yok? Bu ne Cengiz?" diye sordu gülerek. Yalan yok bütün sinirim uçup gitti. Arkasından Cihan, Osman girdi ama Levent yok...

Maho, "Ulan Ali ne kekledin lan bizi!" dedi sırıtarak.

Tıfıl Cengiz, "He ya! Aklımızı aldınız. Yeminle baba kızı gömeceksiniz sandık," dedi. Osman gururla, "Plan benimdi," dedi ya Maho ve Cengiz, Sedat gibi kollarını sıvamaya başladı. Osman'ın üzerine yürürlerken Sedat, "Lan hastane burası gidin bahçede oynayın," diye çıkışınca Cihan, "Biraz gerçekçi olsun dedik. O yüzden demedik," dedi zevkle. Maho, "Oldu! Baksana Levent yok ortada," dedi ya etraf buz kesti.

Sedat'la göz göze geldiğimizde, "Nerede Levo?" diye sordum. O sırada Duygu, "Hadi bakalım ziyaretin kısası iyidir. Gelirsiniz yine," dedi ve Sedat hariç hepsi bana sırıtarak dışarı çıktılar. Sedat gelip yanımdaki sandalyeye oturduğunda, "Levent'le bir şey olmuş," dedim sabırsızca.

"Oldu," dedi Sedat.

"Ağzını burnunu kırdın..." dedim ama içime bir kurt düştü.

"Gitmek istedi," dedi Sedat kederle.

Bunu beklemiyordum. Yattığım yerden doğrulmaya çalışarak, "Ne demek gitmek istedi?" diye bağırmamla Sedat, "Ali yavaş!" diye benden fazla bağırdı.

"Abi sakın bana saldım gitti deme! Levent o!"

"Ulan dur lafı ağzıma tıkma! O gece Levent için çok ağırdı Ali. Kendini onun yerine koy," dedi Sedat ama gözümün içine bakıyor ne diyeceğim diye.

"Ağır derken?" diye öfkeyle soludum.

"Ali, Levent nereye gitmek istedi diye sormadın," dedi ya benim jeton düştü. İçim hem öfkeyle doldu hem endişeyle. Levent kardeşimdi benim. O ailemdi, sevdiklerim gibi. O soysuz Kaan'ın kız kardeşini bana tercih etmiş olamazdı.

"Abi tamam kapatalım konuyu, ne cehenneme gittiyse ben alır gelirim onu. Hele bir kalkayım," dedim.

"Ali!" dedi Sedat.

"Ne abi, ne?"

"Onu bir süre rahat bırakacağız. Arayıp sormayacaksın. Onun yerine koy kendini. Senin sevdiğin kadına..."

"Sevdiği kadın mı? Sen... Sen benimle dalga mı geçiyorsun abi? Levent'i bilmiyor musun? O şıpsevdi herifin tekidir! Yoldaki direğe âşık olmuşluğu var! Yok abi salmayacaktın onu. Hele ki o soysuzun..."

"Ali yeter! Eğer Levent'e kardeşim diyorsan onu sevabıyla günahıyla, Yaren'iyle kabul edeceksin. Sen hakkıyla Kaan'ı diri diri gömdün bitti. Tabii Levent'in senin için ederi nedir bilemem. Karar senin! Ama bir süre ondan uzak duracaksın"

"Niye?"

"Bize geri dönmesi için Ali! Niyesi bu! Kafası allak bullak, kendini sorgular durumda."

"Kızın peşinden gitti değil mi?" diye sordum ama içim içimi yiyordu. Her şey birbirine girmişti.

"Gideceğim bir süre dediğinde belliydi kızla gideceği. O demeden 'Kızı ve babasını sen götür, yerleştir, bir süre ilgilen onlarla,

beni de habersiz bırakma.' dedim. Bu sabah yola çıktılar," dedi. Yalan yok Sedat akıllıca davranmıştı. Diyecek bir şey yoktu.

"Gerçekten seviyor mu?" diye sordum.

"Zaman bize her şeyi gösteriyor Ali. İkiniz de aynı boksunuz. Söyle Ali! Gerçekten seviyor musun?" diye sordu.

"Sevmek mi? Abi ben sevmeyeyim daha iyi," dedim alayla.

"Bana bak kıza iyi davran yoksa Allah yarattı demem! Yeter çektikleri. Biz kaçalım, haberleşiriz. Dediğim gibi Levent'i arayayım deme Ali," dedi son olarak ve çekip gitti. Bekir ve Selma geldi arkalarından, oda hiç boş kalmadı. Herkes geldi ama Ebru gelmedi bir daha. Yalan yok gözüm kapıda onu bekliyordum. Kapı her açıldığında umutlanan aklım yaşadığı hüsranla sinir oluyordu. Dayanamadım. En sonunda hemşireye "Ebru Hanım'ı çağırır mısın?" diye sordum.

Kadın, "Peki Ali Bey," diyerek masayı geriye doğru çekti ve odadan çıktı. Tabii gelen giden olmadı. İnat ettim aramadım Ebru'yu. Böylesi daha iyiydi. Bekle Allah bekle, ilaçların etkisiyle uyumuşum. Saat kaçtı bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda hava kararmıştı. Yine susamıştım ve midem bulanıyordu. Sağda duran suyu görüyordum ama ona uzanmam bu halimle mümkün değildi. Hemşire ziline uzanmak için sola doğru başımı çevirmemle tekli koltuğun üzerinde iki büklüm uyumuş Ebru'yu görmemle durdum. Üşümüştü anlaşılan. Üzerine sarmış battaniyeyi, bayılmıştı resmen. Ulan hatun hastanenin sahibiydi ve yanıma bir yatak getirtmeyi akıl edemiyordu. Akıl ederdi etmesine de o mütevazı tavrından ödün vermiyordu, nokta. Çağrı ziline bastığımda saniyesine hemşirenin kapıyı açıp içeri girmesiyle Ebru gözlerini açtı.

Hemşire, "İyi misiniz?" diye sordu ekranda nabzıma, kalp atışıma bakarak. Ebru ayağa kalkmış uyku sersemi, "Leyla neler oluyor?" diye sordu.

"Ali Bey zile basmış Ebru Hanım," dedi.

Ebru'ya bakmadan, "Leyla Hemşire bana su verir misin?" diye sordum. Leyla bir bana bir Ebru'ya baktı ve, "Tabii," diyerek masada duran sudan bardağa koyup içmemi sağladı. Demirlerden bırak kıpırdamayı nefes alamıyordum. Ebru, "Çok teşekkür ederiz Leyla," diyerek hemşirenin çıkmasını bekledi ve yatağın başına yanıma geldi. Elimde duran hemşire zilini aldı ve kabloyu çekmesiyle kopması bir oldu.

Gel de uzak dur hatundan. Ben seviyordum lan bu kadını. Ebru sinirle, "Böyle daha iyi oldu," dedi ve koltuğuna geri oturup battaniyeyi üzerine çekip gözünü kapattı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bağırabilirim," dedim.

Ebru gözünü açmadan, "Dilini koparabilirim. Ya da bütün katı boşaltabilirim," dedi.

"Katı boşalt, dilim sana da bana da lazım oluyor," dedim.

Ebru gözünü açıp, "Terbiyesizsin Ali. Ayrıca Özkan'a..." diye devam edecekti ki, "Yeter lan Özkan! Özkan! Günlerdir ölüp ölüp dirildim senin için. Ben daha yüzünü görmedim herif canım diyor! Sokarım onun canına!" diye devam ederken Ebru'nun gülmesi ve yanıma gelip bana dokunmadan dudaklarıma uzanması peş peşeydi. Beni doyurana, kendi özlemini giderene kadar öptü. Sevişir gibi gezindi dudaklarımda. Hayır demeliydim. Ne söz vermiştim kendime ama diyemedim. Aksine deli gibi cevap verdim. Özlemişim. Ne zaman sonra benden uzaklaşıp, "Çok tatlısın demeyi çok isterim ama değilsin. Hadi benim çok uykum var. Sana iyi geceler Ali," diyerek sandalyeye oturdu ve battaniyeyi üzerine örtmeye çalıştı.

"Lan n'apıyorsun? Orada uyunmaz. Gel yanıma," dedim, dilim kopsun güya uzak duracağım.

"Olmaz, senin kıpırdamaman gerek," dedi Ebru.

"O zaman söyle bir yatak getirsinler."

"Dedikodu olsun istemiyorum. Ayıp olur herkese," dedi ama gözleri kapalıydı.

"Ya sabır! Ulan ne dedikodusu herkes bilmiyor mu benimle birlikte olduğunu?"

"Yoo! Nereden bilecekler. Bilenler var ama çok az. Hepsini tehdit ettim. Kimseye söyleyemezler," dedi gülerek.

"Vay sen ve tehdit ha!" dedim alayla.

"Arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim," diye kıkırdarken ben de gülüyordum.

Ne ayrılmak istiyordum ondan ne uzak durmak.

Bile bile lades...

Ebru hastanede kaldığım on beş gün boyunca benim bütün nazıma, huysuzluğuma katlandı. Bir yandan çalışıyordu ama beni hiç yalnız bırakmıyordu. Kendi gelgitlerimle ne ondan uzak durabiliyordum ne dilediğim gibi davranıyordum. Yine onu olmadık yere kırıyordum. Bir gün aldığım ilaçlarla serseme dönmüş, öylece yatarken hastane odasının kapısının açılmasıyla içeri Halil ve Oğuzalp girdi. Ebru sırıtarak, "Babaları bak sana kimleri getirdim! Düşüp kolunu kırdığını duymuşlar. Merak içinde beni aradılar. Ben de alıp geldim bu prensleri," dedi açıklar gibi.

Elimi kaldırıp, "Vay benim paşalarım hoş gelmişler!" dedim. İkisi de temkinli ikisi de üzgündü. Oğuzalp yatağın yanına gelip sarılı olmayan omzumdan bana doğru eğilip beni öperken, "Baba çok acıyor mu?" diye sordu.

"Yok lan ne acıyacak? Erkek adamın bir yeri acır mı?" diye sordum sırıtarak ama cevap Halil'den geldi. "Acır. Ben düşünce çok acıyor," dedi. Uzun uzun cümle mi kurmuştu bu çocuk? Ulan bunun memesi de yoktu ağzında. Halil bana doğru uzandı ama boyu yetmedi. Ebru kucağına alıp yardım etti ve Halil yatağa çıktı. Sulu sulu öptü beni.

Oğuzalp ve Ebru sandalyelere otururken Halil merakla etrafta dolanıyordu. Omzumdan çıkan demirleri işaret edip, "Onlar ne?

Babam demir adam mı?" diye kurduğu cümleye ağzım açık kalmıştı.

Ebru kıkırdayarak, "Vallahi kalbi demirden onu biliyorum da kendisi demir adam mı onu bilemedim. O demirler omzunun iyileşmesi için," dedi.

Halil kıkırdayarak. "Demir baba!" diye bağırdı.

Oğuzalp, "Halil gel otur hadi," dediğinde Halil, Ebru'nun kucağına oturdu. Kulağına eğilirken yanağını tutup bir şey söyledi.

Ebru, "Harika olur ama babana bir soralım," dediğinde Halil, "Abi!" diyerek Ebru'nun kucağından indi ve Oğuzalp'in kulağına fısıldadı.

Oğuzalp bana bakıp, "Halil babamı görmeye geldik biz ama..." dedi.

Halil yüzünü asıp oturdu abisinin yanına.

"Neler oluyor?" diye sordum tabi.

Halil, "Hamburgerciye gidelim mi baba? Ebru ablam götürecek sen izin verirsen," dedi. Aklımda bir sürü kötü senaryo belirirken ben dişlerimi sıkıyordum.

Ebru, "Fazla uzak değil. İki sokak aşağıda, çok uzaklaşmayacağız," dedi gözümün içine bakarak.

"İyi hadi gidin bakalım. Oğuzalp dikkat et kardeşine," dememle üçü birden, "Oley, yaşasın!" diye zıplamaya başladılar.

İşte buydu beni kahreden. Altı üstü hamburgerciye gideceklerdi ve deli gibi seviniyorlardı. Normallikti istedikleri. Benim veremeyeceğim, Aslı'ya veremediğim sorunsuz bir hayat... Öyle öfkeliydim ki!

Ebru, "O zaman gelirken sana da en büyüğünden getirelim," dedi sırıtarak. Çocuklar koşarak odadan çıkarken, "Doktor!" dedim.

Ebru çocuklara, "Siz bekleyin kapıda, geliyorum," dedi. Sırıtarak yanıma gelip dudaklarıma uzandı ama karşılık bulamadı.

Acabayla bana bakarak, "İyi misin?" dedi tedirgince.

"İyiyim. Halil'in memesi yok. Cümle de kuruyor," derken bu bir soruydu.

Ebru heyecan dolu mutlulukla, "Dört beş ay önce hatırlarsan doktora mı götürsek, demiştin. Hatta ben de kızmıştım. O günden sonra aklıma takıldı. Üniversiteden birkaç profesörle konuştum. Bana birkaç isim verdiler. Bir tanesi eve gelmeyi kabul etti. Dört aydır Halil'le sadece sohbet ediyorlar. Profesör Halil'in üstün zekâlı olabileceğini ama testler için üniversiteye gelmesi gerektiğini söyledi. Sana sormadan götürmek istemedim," diye devam ederken, "Peki neden bana sormadan ona bir doktor ayarladın?" diye sakin ama sertçe sordum.

Ebru böyle bir soru beklemiyordu. "Ben... Ben sen... Sen zaten bu fikri ortaya atmıştın. Hem gerek duymadım sanırım. Hem Duygu..." diye devam ediyordu ki, "Sen onun annesi değilsin. Kararları bana bırak," dedim. Yemin ederim Ebru'nun yüzünün rengi attı. Gülen yüzünün bir çiçek gibi solunuşunu izledim.

"Ben... Annesi olmadığımı biliyorum. Kızacağını düşünemedim," dedi ama sesi titriyordu.

"Kızgın falan değilim. Çocuklarım hakkında kararların bana ait olmasını istiyorum hepsi bu. Fazla uzamasın burası. Hamburgerciden eve gönder," dedim.

Ebru, "O... Olur... Ben... Gidip çocuklara bakayım," dedi ve hızla kendini adeta dışarı attı.

Ben mi? Kendime lanet okumakla meşguldüm. Ebru akşamüzeri hiçbir bir şey yokmuş gibi gülümseyerek geri geldi. Bana yine aşkla bakıyordu.

On beş günün sonunda hastaneden koşullu olarak taburcu edildim. Omzumda iki demir kalacak ve ben yerimden hiç kıpırdamayacaktım.

Duygu taburcu olduğumu duyunca gelmiş tabii. Sedat yine peşinde bizim Çirkin'in. Ben mi? Hep hastanede kalabilir, Ebru'yla böyle yaşayabilirdim ama bizim için sona gelmiştik. Ebru, Duygu'yla kıkır kıkır gülüşerek girdi içeri.

Sedat, "Hadi bakalım Ali Bey, biraz da evde yat karpuz gibi," dedi.

Ebru, "Kıpırdarsa ben zaten sana söylerim," dedi gülerek.

Duygu, "Acaba yatağı salona mı koydursak? Sıkılır mı odada?" diye kendi kendine konuşurken Ebru ciyaklar gibi, "Olmaz!" diye bağırdı. "Yani çocuklardan uyuyamaz orada diye şey ettim," dedi yüzü mora yakın olduğunda.

Duygu ve Sedat bastı kahkahayı. Ben mi? Derin nefesler aldım. Yüzünü seyrettim doya doya. Bir daha görsem de aşkla bakamayacaktım ona.

"Ebru hayırdır sen nereye?" dedim ciddi bir tavırla.

Garibim, "Ay yok ben şimdi gelemem zaten. Akşam görüşürüz evde," dedi ya içim acıdı ama, "Doktor hani Zekeriyaköy sana çok uzak oluyordu? Sen evine geç artık, gidip gelme onca yolu," dediğim anda hepsi kurşun yemiş gibi bana baktı.

Ebru'nun yüzünün rengi kaçtı, duyduğuna inanmaz bir halde bana bakıyordu. Duygu ne zaman sonra, "U... Uzak olsun ne olmuş? Gider gelir. Olmaz öyle ayrı gayrı," dedi.

Sedat beni gözleriyle lime lime etmeye başlamıştı bile. Ebru, "Şey... Aslında ben de öyle düşünüyordum. Bir iki gün kalır, sonra eve geçerim diyordum. Ha şimdi ha sonra değil mi? Harika oldu bu! Git gel o yol bitmez. Ben bir çıkış işlemlerini halledeyim," diyerek odadan kendini dışarı nasıl attığını bilemedi.

Duygu kapı kapanır kapanmaz, "Ali sen kendinde misin? Kıza *'Gelme, istemiyorum.'* deseydin daha iyiydi. Sana inanamıyorum. Sana bir şey diyeyim mi Ali? Ebru'yu hiç ama hiç hak etmiyorsun!" diyerek odadan dışarı çıkıp gitti ve bir daha da gelmedi.

Sedat'ın artık bana kızacak yerleri ağrıyordu sanırım.

"Bu ne şimdi?" diye sordu.

"Ebru sayfası kapandı olan bu," dedim açık ve net olarak.

Sedat, "Bir daha açılmasına izin vermeyeceğim ona göre," dedi ama sesi beton gibi çıktı.

"Verme abi, yalvarırım verme," dedim. Sedat gözümün içine baktı ve bir şey demeden çıkıp gitti. Bir iki saatin sonunda Ebru geldi. Ağzı yüzü kıpkırmızı, çok ağlamış belli. İçim parçalandı. "Her şey hazır, sen de hazırsan Bekir gelmek üzere. Bak ilaçlarını sakın aksatma. Yirmi gün tuvalete bile gerekmedikçe gitmeyeceksin. Zaten konuşuruz," diye gülümsemeye çalıştı. Gözleri değmedi gözlerime. Aptallaşmış gibiydi, etraftaki eşyaları toparlamaya başladı. Diyecek bir şeyim yoktu. Kahrolmuş öylece duruyordum.

O sırada hemşirelerle Bekir içeri girdi. Elinde tekerlekli sandalye vardı. "Oo Ali Bey! Hadi bakalım senin için cehennem yeni başlıyor!" derken Ebru'yu görür görmez, "Kız Ebru hani bana söz vermiştin! Gelip evde bana terapi yapacaktın!" diye sırıttı ama bana bakışları ölümcüldü. Sedat okumuş her şeyi belli.

"Unutmadım, aklımda," dedi Ebru gülümseyerek.

Bekir, "Bu arada Tarık dışarıda, bundan sonra senin yanından ayrılmayacak," dedi ben yokmuşum gibi.

"Tehlike geçti sanıyordum," dedi Ebru.

"Bir süre için tedbirli olmak lazım. Onu asistanın gibi düşün. Sürt burnunu, her şeyi yaptır," dedi sırıtarak.

Ebru, "Yok olmaz öyle," diye gülümsedi.

Bekir, "Hadi bakalım Ali Efendi!" dedi ama ses tonuyla buz kestim. Hemşire ve hasta bakıcılar beni kıpırdatmadan tekerlekli sandalyeye oturttular. Zaten kapı bizim çocuklarla doluydu. Tarık utançtan yüzüme bakamazken Ebru, Bekir'e neler yapılacağını

anlatıyordu. "Doktoru Duygu'yla devamlı konuşacak zaten," diyerek saatine baktı.

"Kusura bakma Bekir abi benim acil bir toplantım var. Geç kaldım," dedi.

Bekir, "Git babam sen, hallederim ben bu ayıyı," dedi.

Ebru gözüme bakamadan, "Görüşürüz Ali, dikkat et kendine," diyerek hızla uzaklaştığında Bekir, "Allah seni bildiği gibi yaptı ama yetmedi. Şu kızı soktuğun duruma bak! Ama sana lafım yok artık," dedi ve sustu. Yol boyunca hiç konuşmadı.

Evde durum değişmedi. Anam bile yüzüme bakmadı. Hüsnü babanın demediği laf kalmadı. Sustum. Hepsi haklıydı. Sonra mı? On gün boyunca neredeyse odamdan hiç çıkmadım. Kıpırdamayacaktım ya bu bahanenin arkasına sığındım. Ebru aradı her gün, soğuk konuşmalarımla diyecek bir şey bulamadı. Gelmek istedi. Bir sürü bahaneler uydurdum. Sonraki aramalarında konuşmadım pek. Ben sana döneyim, ağrım var, tuvaletteyim, yemek yiyorum bahanelerimle son üç gündür aramaz oldu. Yalan yok arasın sesini duyayım istiyor, onu deli gibi merak ediyordum. Gerçi Tarık'tan haberlerini alıyordum. Damla'da kalıyordu. Koray ve Damla'yla vakit geçirip evden işe, işten onlara geçiyordu. Bir kere iş yemeğine çıkmıştı ama bu sefer yanında babası vardı. Tarık benden bezmiş, artık video çekip göndermişti. Yirmi kişilik kadınlı erkekli doktor grubuydu. Ebru babasının yanına oturmuş, yine muhteşemdi. Dişimi sıka sıka kaderime razı oldum. Doğrusu buydu.

Günler geçti ve benim doktor kontrolü geldi çattı. Sabah ağır aksak banyoya girip duş alacağım sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan Ebru. Açmakla açmamak arasında, telefon elimde öylece kaldım.

Açtım. "Ali..." dedi Ebru ama sesi yine tedirgin.

"Söyle Doktor," dedim.

"Uyuyor muydun?"

"Uyusam açamazdım," dedim.

"Doğru. Şey ben... Şey için aradım. Bugün demirlerin çıkması gerek, hastaneye geleceksin değil mi?" diye sordu umutla.

"Mecbur geleceğim. Demirlerle yaşamaya niyetim yok," dedim. Ebru, "O da doğru. Şey..." dedi ve susup bir şeyler duymak için bekledi ama konuşmadım.

"Var mı başka bir şey Doktor?" diye sordum soğukça.

"Yok... Yok... Görüşürüz o zaman," dedi, bir umut konuşmamı bekledi ama kapattım. Derin bir nefes alıp kendi kendime, "Böylesi daha iyi Doktor," dedim ve içimdeki huzursuzluğu es geçip banyoya girdim. Yavaş hareketlerim yüzünden hazırlanmam bir saati buldu.

Duygu merdivenlerden indiğimi gördü ya hızla kalkıp, "Oy Ali'm inmiş! Dur ben sana çay koyayım," diyerek koşar adım mutfağa gitti. Elinde bazlama ve çay geri geldi. Yanıma oturup heyecanla, "Ee hastaneye gidiyorsun değil mi? Ebru aradı beni. Onunla görüşeceksin herhalde," dedi umutla.

"Duygu kararım değişmeyecek. Sedat sana söylemiştir büyük ihtimal ama bir de benden duy. Öyle ya da böyle Ebru hayatımdaki görevini tamamladı," dedim dişlerimi sıkarak. Duygu'nun melek yüzü birden şeytana dönmüş gibi, "Ne âlâ memleket! Sen kızın peşinden koş aylarca. Yapmadığını bırakma. En güzel senelerini çal sonra benim hayatımdaki yerini doldurdu, diye at bir köşeye. Ya sen ne zaman bu kadar pislik bir herif oldun?" diye bana öfkeyle bakarken ağlamak üzereydi.

"Duygu!" dedim ama söyledikleri içime batmıştı. Duygu, "Peki ya biz Ali? Aslı'dan sonra yanında birini görmeyi hazmetmek kolay mı oldu sanıyorsun? İçimiz kan ağladı ama sen mutluydun. Sedat'ı haklı çıkardın ya! Benim sana söyleyecek lafım yok artık!" diyerek gitti ve bir daha gelmedi.

Ben mi? Ağır aksak kalkıp çıktım evden. Minibüsün arkasında oturup yolları seyrettim. Yolda ilerlerken Ebru aradı. Açmadım. Hastaneye vardığımda muayeneydi, omzumdaki demirin çıkmasıydı, röntgendi... Üç dört saat geçti. Ebru gelmedi yanıma. Beni bekliyordu biliyorum çünkü Ali giderdi yanına ama gitmedim. Omzumu bandajlama kararı verildi. Gerdirerek bandajladılar. Saat altı gibi ancak çıktım hastaneden. Eve gitmek istemedim.

Aslı'nın mezarında buldum kendimi. Oturdum, olanı biteni her şeyi tek tek anlattım ona. Sonra Ebru'ya geldi sıra. "Kızın ne suçu var diyorsun değil mi? Yok Maviş'im yok. Senin şansın yoktu ama onun normal bir hayatı var. Bırak yaşasın doya doya dedim günah çıkarır gibi. Baksana o da az daha geliyordu senin yanına. Niye? Benim yüzümden... O yüzden gerek yok be Maviş'im..." dedim toprağını okşayıp parmaklarımı ona ulaşmak ister gibi derinlere sokarken.

Ne mi oldu? Günler geçiyordu ve ben yavaş yavaş şirkete gitmeye başlamıştım. Üç ay geçti aradan. Bir an çıkmadı aklımdan. Özledim. Kendime küfrettim. Geceler yine haramdı bana ama gitmedim yanına. Ebru yine içindeki aşkla sıfırladı kendini. Çok aradı sordu. Buluşalım, bana gel diye her yolu denedi. En sonunda vazgeçti.

Bir gün saat altı olmuş, şirketten çıktığımda arabamın önünde onu gördüm. Bütün hücrelerim ona sarılmak için çaba harcarken kalbim deli gibi atıyordu ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Hayırdır Doktor?" diye sordum buz gibi bir sesle.

Ebru hüzünle güldü. "Seni görmek istedim."

"İyi, gel sana bir kahve ısmarlayayım."

"Gerek yok, fazla vaktini almak istemiyorum. Buraya sadece yüzüne bakmak için geldim."

"Ne demek şimdi bu?"Ebru yüzünde aşağılayıcı gülüşle iki adımda burnumun ucuna geldi. Ben onun o güzel yüzünü tavaf ederken,

"Şu demek; öyle hiçbir şey demeden adice bitirmek bana göre değildi. Yoluma devam edebilmek için yüzüne bakıp her şey için teşekkür etmem gerekti. Teşekkürler Ali Aral," dedi ve bana sımsıkı sarıldı.

Sonra benden ayrılıp, "Hoşça kal!" diyerek elimi ellerinin arasına aldı ve avucuma bir zarf tutuşturdu. Arkasını dönerken, "Gidelim Tarık," diyerek bekleyen arabaya bindi gitti. Ben mi? Elimde zarfla piç gibi kaldım. Zarfı açtım ya bomboştu. Ne bu şimdi, diye sordum istemsizce. Ebru'nun bende bulamadıklarından ibaretti elimde tuttuğum zarfın tanımı. Benim gibi bomboştu. Ebru yine son golü atmış, kalbimin ortasına ne zaman patlayacağı belli olmayan bombayı bırakıp gitmişti.

O günden sonra Ebru ne aradı ne sordu... Beni bırak, Duygu'yla bile konuşmamıştı. Ve bitmişti, istediğim olmuştu da bütün hafta Ebru'nun yoluna devam etmekteki kastı neydi onu düşünüp durdum. Onu görmek benim yelkenleri bir kere daha suya indirmişti. Bu işkenceye daha fazla katlanamayacaktım. Sabah evden çıktığım gibi hastaneye gittim. Gönül elinde dosyalar, Ebru'nun kapısının önünde Özkan'la konuşuyordu.

Beni görünce, "Hoş geldiniz Ali Bey, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Özkan'a, "Selam sabah yok mu Özkan?" diye sordum.

"Hoş geldiniz Ali Bey!" dedi soğukça ve cevabımı beklemeden uzaklaştı. Aniden Ali Bey olmuştum. Haklıydı herif.

Gönül'e, "Ebru yerinde mi?" diye sordum. Gönül bir iki saniye aptalca yüzüme baktı ve, "Yok..." dedi ama bir garip.

"Nerede?" diye sordum gayet normal bir şekilde. Gönül, "Ali Bey haberiniz yok mu? Ebru Hanım hastaneden ayrılalı iki hafta oluyor. Yerine artık Özkan Bey bakıyor," dediğinde ben çoktan Serdar Doktor'un ofisinin önündeydim. Kanım çekilmiş, her yanım buz gibiydi. Ellerim titrerken kapıyı çalamadım bile. Açıp girmemle Serdar'la göz göze geldik. Beni beklediğine yemin edebilirim.

"Ebru nerede? Gönül..." dedim ama Serdar ilk kez beton gibi bir suratla, "Ebru gitti," dedi.

"Nereye gitti?" diye sordum ama karşısında küçük bir çocuktan farkım yoktu.

"Ne yaparsan yap bunu sana söylemeyeceğimi biliyorsun," dedi Serdar.

"Her şeyi biliyorsun," dedim.

"Öğrendiğimde her şey için çok geçti."

"Geç derken?" diye sordum.

"Onu hiç tanımamışsın Ali. Bilseydim kızımı ilk başta buradan ben gönderirdim."

"Saklamak benim fikrim değildi."

"Peki ya onu bu duruma getirmek Ali?"

"Bana nerede olduğunu söyle Serdar. Bu sefer..." diye kuracağım cümleyi, "O yok artık. Beş sene Ali! Ne konuşacak ne tartışacak ne de bu sefer diyecek bir şey kalmamış. Onu rahat bırak yoksa karşında beni bulursun," dediğinde yine diyecek bir şeyim yoktu.

"Eyvallah Doktor!" diyerek çıktım çünkü onu kendim bulabilirdim.

Ama bulamadım. Evini boşaltmış, eşyalarını satmış. Telefon numarasını iptal etmiş. Bulunmamak için elinden geleni yapmıştı. Koray ve Damla bıkmıştı benden. İyilikle sordum söylemediler. Kötülükle sordum söylemediler. Tehdit ettim kar etmedi. Bilmiyoruz, deyip işin içinden çıktılar. Bulamadıkça soluğu Serdar Doktor'un yanında aldım. Yalvardım yakardım Nuh dedi peygamber demedi. Söylemedi. Bir gece aldım onu zorla, gittim bir meyhaneye oturdum karşısına, "Seviyorum kızını!" dedim.

"Sevmek yetmiyormuş Ali, bunu senden iyi kimse bilemez," dedi.

"Doğru ama zordu, inan çok zordu. Ne kal diyebildim ne git," dedim suçumu kabul eder gibi. Herkesin dediği gibi, "Böylesi daha iyi Ali ama bana bir şey olursa kızım size emanet bunu söyleyebilirim," dedi ama yerini söylemedi.

"Nerede olduğunu bir söyle, ona gözüm gibi bakarım," dedim.

"Ben ölünce gelir," dedi alayla. Yani Ebru o kadar gitmişti benden.

Sustum ama aramaktan, aratmaktan vazgeçmedim. Kimseye bir şey demedim. Ne Sedat'a ne Bekir'e... Yüzüm yoktu ki söylemeye. Günler günleri kovaladı ama Ebru yoktu. Sanki hayatımıza hiç girmemişti.

Yine bir ölüden farkım yoktu. Gelmişime, geçmişime, geleceğime her şeye kapalıydı aklım.

Babamın oğlu Levo...

Bir gece arabanın tepesinde şuursuzca dolaşırken Sedat aradı. Ben daha alo demeden, "Akif Abi'nin orada buluşalım," dedi, kapattı. Yine bir şey olmuştu ya da benim dayak yeme vaktim gelmişti.

Önce Maviş'imin son durağına gittim. Oturdum ayakucuna, konuştuk yine biraz. Ben çocukları anlattım. Güldüm. Ağladım, dert yandım. Halil'i şikâyet ettim anasına. *Tıpkı sen* dediğini duyar gibi oldum. Oğuzalp'i anlattım mutlu mesut. "Aynı sen be Aslı, mavi gözleriyle çok canlar yakacak. Bir o kadar asil, burnu havada tam bir beyefendi ama senin gibi ağzı bozuk değil." dedim. Sonra *iyiyim* diye yalan söyledim ona. Ben artık hiç iyi olamayacaktım. Zorla vedalaştım ve Akif Amca'nın barakaya gittim. Kapıyı açmamla Bekir ve Sedat'la göz göze geldim.

Akif Amca, "Hoş geldin kara oğlan!" dedi bana. Güldüm, "Eyvallah Akif Amca! Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordum.

"Sizi gördüm daha iyi oldum evlat, otur hele koyayım rakını," dedi ve tezgâha doğru döndü. Baktım Sedat yine keder içinde, Bekir desen ondan beter.

"Neler oluyor? Ya da yine ne yaptım?" diye sordum alayla.

"Bu sefer sen değil, senin şu babanın oğlu..." dedi Bekir.

"Levent mi?" dedim ama yüreğimin ortasına bir taş oturdu.

Sedat, "Bak nasıl da biliyor Bekir. Aynı kumaş bunların topu ama kabahat bende, zamanında bunları kafa kafaya vurmadım. Kırmadım boynuzlarını şimdi ayıkla pirincin taşını!" dedi.

"Yahu ne olmuş? Ne yapmış Levent? Söylesenize!" dedim ama ona bir şey olmasından deli gibi korkuyordum.

Bekir, "Evlenmiş," dedi. "Ne yapmış?" diye bağırmamla Akif Amca bile dönük olduğu tezgâhtan bize doğru döndü.

"Kiminle diye sormaya korkuyorum," dedim.

Sedat ağzını açmazken Bekir, "Kızı ve babasını gömmeyeydin iyiydi," dedi alayla. Orası ayrı bir dert, "Gömmedim!" dedim kendimi savunur gibi ama yersiz bir savunmaydı.

Bekir, "Kafalarına çuvalı geçirdin. Çukura koydun. Üzerine toprak attın. Gömmedin ha!" dedi alayla. Haklıydı. Es geçip, "Abi sen en son Paris'e geçti demedin mi bana?" dedim Sedat'a bakarak.

Sedat, "Gitmemiş. Ertesi gün telefon açıp söyledi hıyar herif!" dedi bezmiş bir şekilde.

"Ne yani Maraş'a mı gitmiş yine?" diye sordum ama iyice aptallaşmıştım sanırım.

Bekir, "Ulan nereye gittiğinin ne önemi var? Adam gitmiş tek başına evlenmiş. Tutturdun nerede, ne zaman diye!" dedi isyanla.

"Al işte! Rahat bırak dediniz şu hale bak! Ne olacak şimdi? Gelmez o geri. O Yaren cadısı bırakmaz onu bu tarafa," dedim sinirle.

Sedat, "Gidip sen toparlayıp hepsini getireceksin Ali," dedi bir emir gibi. Bekir de, "Ali gidip Levent ve Yaren'le yüzleşmen gerek," dedi özetler gibi.

"Git özür dile diyorsun yani!" dedim sinirle.

Sedat, "Gerekirse dileyeceksin Ali! Levent o! Sokaktan geçen adam değil," dedi.

O sırada Akif Amca doldurmuş rakıları, bir elinde tepsi bir elinde bir büyük daha koydu sehpaya ve, "Evlilik güzel şey. Düşünsenize evin içinde bir sağa bir sola dolaşıp duran bir huri..." dedi.

Sedat, "Hay ağzına sağlık dayı! Aynı benim Canom! Ulan bir keyfini süremedim yıllardır Canom'un. Şimdi beş çocuk! Of ulan of! Allah göndermiş dünyaya çek Sedat! Çek!" diye olayı hangi boyuta ne zaman taşıdı çözemedim.

Levent'e bozuktum. Yalan yok Yaren ve babasının suçu olmadığını biliyordum ama yüzlerini dahi görmek istemiyordum.

Bekir bana bakıp, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sen söyle abi, ne düşüneyim?" diye baktım gözünün içine.

Bekir alayla, "Kızı gömmeyeydin iyiydi," dedi yine.

Sedat sırıtarak, "Ulan Bekir ne adamsın!" diye gülerken ben ciddi bir sesle, "Ne zaman evlenmiş? Siz nasıl öğrendiniz?"

Sedat, "Tarık boşa çıkınca yanına gönderdim. O söyledi. Dört ay olmuş evleneli," dedi.

"Ulan bu ne hız! Gideli kaç ay oldu?" diye sinirle sordum.

Bekir, "Taktın ha zamanına!" dedi sinirle.

Sedat elindeki bardağı kafasına dikip, "Beş ay oldu," dedi. Belli kahrolmuş.

"Tamam, ben bu gece çıkarım yola. Neredeler? Maraş'ta köyde mi?" dedim.

Bekir, "Git Ali'm git, bütün köyü göm gel," dediğinde Sedat bir bana baktı bir Bekir'e, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Adamın sinirler iyice laçka olmuştu anlaşılan. Bozuldum mu? Hayır. Neyse kafası on numara Sedat ve içemeyen Bekir'le çıktık Akif Amca'nın oradan.

Ben direkt bastım gaza, sabahın onunda vardım Ankara'ya. Evlenince Ankara'ya yerleşmişler. Aradım Tarık'ı tek çalışta açtı bizimki.

"Neredesin?" diye sordum. Tarık bezmiş yeminle, "Bir garip seherdeyim Ali," dedi.

"Ulan sen sarhoş musun?" diye kükrememle, "Olabilirim ya da olmayabilirim. Sana ne lan?" dedi.

"Lan senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye kükredim.

Tarık, "Bıktım ulan bıktım. Kariyerimin içine ettin! İstifa ediyorum lan ben!" diye yamuk yumuk konuşurken, "Konum at lan bana!" diye bağırıverdim.

Konum Mamak'ta bir pavyonundu. Sabır çekerek bastım gaza. Pavyondan girdim içeri. Levent ve Tarık salağı zil zurna sarhoştular. Biri yatmış masanın üzerine, birisi yapışmış sandalyeye sızmışlar. Bizim çocuklar başka bir masada dimdik oturuyordu. Onları görünce biraz olsun sakin kalabildim.

"Faruk neler oluyor?" diye sordum.

"Abi dün gece saat sekizden beri buradayız. Ne dediysek Levent'i dışarı çıkaramadık. Tarık en sonunda oturdu yanına, hal vaziyet ortada. Levent'ten beter oldu," dedi.

"Levent bir şey anlattı mı?"

"Yok abi," dedi Faruk.

"Sen getir bana iki sürahi buzlu su ben ayıltırım onları," dedim. Pavyon çalışanları birinin gelip onu kurtarmasını bekliyormuş anlaşılan. Faruk daha adım atmadan iki kova buzlu suyla önümüzde belirdi.

Adama mal gibi bakarken, "Eyvallah!" dedim. Kovanın birini Tarık'ın kafasına boşaltmamla, "Allah!" diye bağırıp oturduğu yerden iki metre havaya zıpladı.

Cin çarpmış gibi, "Ali!" dedi ben görmesiyle.

"Ali ya! Dur sen dur daha ebeni sikeceğim senin!" dedim ve adamın elinden diğer buzlu su dolu kovayı aldım. Masanın üzerine serilmiş Levent'in başından aşağı suyu boşalttım. Levent yataktan düşer gibi masanın üzerinden kendini yere attı. Betona çarpmasıyla, "Lan! Soğuk!" diye ayağı fırlaması ve benimle göz göze gelmesi bir oldu.

"Ali!" dedi o da Tarık gibi.

"Ali ya!" dedim sırıtarak.

Levent, "Bu ne lan şimdi? Götüm dondu. Kim verdi lan o suyu bu ayının eline?" diye böğürdü ama dişleri birbirine vuruyor.

Pavyon çalışanı yan yan kaçarken, "Hadi yürüyün gidip çorba içelim," dedim. Tarık ayılmaya çalışırken Faruk ve diğerleri ona bakarak sırıtıyorlardı, "Abi önce bir otele uğrayalım. Ankara'nın ayazı çarpmasın bunları," dedi ama keyfi yerine gelmişti.

Levent, "Saat kaç?" diye sordu. Faruk, "Saat şimdi mi geldi aklına Levo?" dedi intikam alırcasına.

Sıra bendeydi, "Elleşmeyin Levo'ma o artık evli ve mutlu," dedim pavyondan çıkarken.

Levent, "Ne zaman öğrendiniz?" diye sordu Tarık'a sinirle bakarak.

Tarık, "Ben Abi'den bir şey saklamam bilirsin," dedi. Levent'le göz göze geldik ama bir şey demedim. Her şeyin bir sırası vardı. Levent sanki Levent değildi. Bitik durumdaydı. Suçluluk hissi sardı her yanımı. Kendi derdime düşmüş, onu burada yalnız bırakmıştım. Düşündükçe vicdanımda boğuldum. Arabaya binip Levent'e, "Ne yapıyoruz?" diye sordum. Onu eve bırakacaktık herhalde.

"Otele oradan çorbacıya dedin ya!" dedi. Ses etmedim. Uzun lafın kısası otele gittik. Giyindik çıktık saat biri buldu. Biz öğle yemeği niyetine oturduk bir çorbacıya. Levent iki tabak kelle paça sonrası kendine geldi.

"Dinliyorum," dedim.

"Neyi dinliyorsun Ali?" diye sordu sertçe.

"Bu zamana kadar hep sen beni dinledin. Lafları posta posta geçirdin. Sıra bende."

"Konuşacak bir şey yok," dedi tavırla.

Derin bir nefes alıp, "Özür dilerim babamın oğlu. Ben bilemedim. Göremedim ya da görmek istemedim. Kaan... Gözümü kör etmişti. Benden uzak dur dersen anlarım ama Sedat kahroldu. Ona bunu yapma," dedim.

Levent, "Sen babamın oğlusun Ali. Ne çektiğini biliyorum. Acın hep acım oldu."

"Ama senin acını göremedim," dedim kahrolarak.

"Çok direndim ama..."

"Gönül ferman dinlemiyor," dedim ona hak verdiğimi belirterek.

Levent, "Gidip içsek mi?" diye güldü acıyla.

"İçeriz ama önce niye bu haldesin onu söyle bana."

"Yaren... O hamile," dedi ya başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Nasıl hamile?" diye sordum istemsizce.

"Biliyordun ve beni hiç yüzlemedin. Sen de önce benim gibi düşündün değil mi?" diye sordu acıyla.

"Levent ben..."

"Zeynep kusurunu bana yıkmış. Levent'in çocuğu olmuyor, demiş. Onu elime bir geçirirsem..." diye devam edemeden, "Ben gereğini yaptım için rahat olsun," dedim.

"Ne yaptın lan?" diye merakla bir o kadar gözleri parlayarak baktı bana. Günah çıkarır gibi, "Geçmiş zaman Levo, üzerinden kaç sene geçti..." dedim sıkıntıyla.

"Konuş Ali! Niye bana anlatmadın?"

"O zamanları biliyorsun. Yanında olamadım. Tam kendime geldim gelmedim senin bu Zeynep'in ne ayak olduğunu öğrendim. Daha doğrusu Duygu anlattı olanları."

"Ne anlattı sana Duygu? Ben bildiğini bilmiyordum."

"Ulan Duygu kaçın kurası. Sana hamileyim yalanını Sarıyer'deki evi alman için uydurmuş. Doğru mu?" diye sordum.

"Doğru. Bebeğimiz olacak, güzel bahçeli bir eve geçelim, demişti. Evi aldık ettik. Yerleştik. Yanlış alarm hamile değilim, dedi. Sonra bebeğimiz olmuyor tedavi olmamız lazım, dedi ama ben hastaneye hiç gitmedim. Sonra olay koptu zaten. Bana senin bebeğin

olmuyormuş ben boşanmak istiyorum, beni mağdur etmezsin herhalde, diyerek olayı bitirdi," dedi sinirle.

"Ulan kör cahil misin sen? Hadi ben eşeklik ettim yanında olamadım. Sedat'a git. Bekir'e bir danış! Ulan..."

"Ali o zamanlar sadece sen kötü değildin. Acın acımızdı. Benim Zeynep'i görecek halim mi vardı? Açıkçası ben onu sevmemişim ki. Yaren'den sonra anladım bunu."

"Neyse duydum ya iyice ayar oldum. Benim kafa dumanlı, bir ihaneti daha kaldırmadı bünye. Boşanmanız söndürmedi içimdeki siniri. Sedat'a söyledim ilk 'Boş ver Ali!' diye lafı ağzıma tıktı. Ulan Bekir'e 'Bu ne iş? Zeynep bu hıyarı düdüklemiş!' dedim hırsla. Bekir 'Bırak Ali başımızın gözümüzün sadakası olsun. Levent'in o üç kuruşa ihtiyacı mı var? O iyi olsun bize yeter.' diye olayı kapattı ama durmadı içimdeki hazımsızlık. Duygu'nun yanında aldım soluğu ama sonuç değişmedi. 'Giden para olsun. Sen iyisin, Cihan iyi, Levent iyi ya gerisi boş.' dedi ama benim onunla uğraşacak halim vardı.

İlk bizim holdingin bütün yemek işlerini ondan aldım. Sonra bağladığım işleri tek tek geri çektim. Hem de büyük bir zevkle. Sonrasında bırakmadım peşini. Nereyle anlaşsa taşı koydum. Hiçbir yerden iş alamadı. Aradan altı ay geçti geçmedi Zeynep bir restoranda çıktı karşıma. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır hesabı bana aşağılık bir biçimde bakıp yanımdan geçerken 'Yazıklar olsun size!' diye kusar gibi konuşunca benim sigortalar attı. Bunun kolunu tutmamla 'Sana bundan sonra ekmek yok bu şehirde! O mahalle arası dükkânı bile özleyeceksin!' diye zevkle kustum kinimi.

Zeynep 'Sizi ikiyüzlü eşkıyalar! Hepiniz Levent'in çocuğu olmayacağını biliyordunuz. Bana söylemediniz. Yoksa ne işim olurdu Levent'le? Adımı dula çıkardınız yetmedi mi? Benimle uğraşma Ali!' diye bağırınca benim sigortalardan kıvılcım çıkıyordu. Tokadı geçirmemle yere yapışması bir oldu. Üzerine yürürken Tarık önüme

geçti. 'Bırak Ali değmez. Bu yeter ona.' dedi. O gün öğrendim ben senin çocuğunun olmayacağını ama sana bir şey diyemedim."

"Ulan içim soğudu ya lan! Gerçi biraz ağır mı olmuş ne?" diye sırıttı.

"Ne ağırı Levent? Delirtme beni! Daha beterini hak etti o Zeynep ama sana dua etsin. Sen nasıl öğrendin Zeynep'in yalanını?" diye sordum.

"Gerçeği Serdar'dan öğrendim öğrenmesine de öncesinde bu bebek kimden, diye Yaren'e çoktan sormuştum," dedi özetle.

Ben aptal gibi onun suratına bakarken, "Bakma öyle. Yaren zaten zar zor evlendi benimle. Şimdi boşanıyor benden. Soruyu sorduğum gün boşanma davası açıp beni kapı dışarı etti."

"Yok artık! Kimden diye sorarken sakin değildin sanırım."

"Değildim. Bir yanım *'Ulan bu kız sensiz nefes almıyordu. Ne ara kiminle çocuk yapsın?'* diye içimden kendime sorarken ağzımdan çıkanı kulağım duymadı. Evde kırıp dökmediğim yer kalmadı."

"Sen ve kırıp dökmek? Lan ciddi misin?" diye sordum şaşkınlıktan.

Levent sessiz kaldı. "Nerede karın?" diye sordum.

"Büyük ihtimal babasının yanına, köye döndü," dedi Levent.

"Ulan niye gitmedin peşinden?"

"Yüzüm yok Ali. Karşısına çıkıp ne diyeceğim? Öyle inatçıdır ki Yaren... Masaya yatırıp kıtır kıtır kes yine de dönmez artık," dedi.

"Her şey güzellikle olmuyor Levo! Yürü gidiyoruz," dedim.

"Nereye?" diye sordu.

"Maraş'a. Karını, babasını alıp oradan İstanbul'a," dedim.

"Sıçtım sıra tüy dikmeye kaldı. Ali, Yaren evlenirken tek şartı benim İstanbul'a dönmememdi," dediğinde, "Sen de kabul ettin öyle mi?" diye sordum sinirle.

"O zaman doğru gelmişti. Sana çok kızgındım. Abi'ye kırgındım. Âşıktım. Daha sıralayayım mı?" dedi dürüstçe.

"Tamam ben konuşurum Yaren'le, yürü hadi," dedim ama ona ne söyleyecektim hiçbir fikrim yok.

Levent ne derse desin onu dinlemedim. Altı saatlik yolu dört saatte vardık. Köy meydanından iki araba geçtik geçmesine de buranın Kaan'ın köyü olduğunu düşünmek bile beni daha bir gerdi.

"Biliyor musun evi?" diye sordum.

"Yok ilk kez geliyorum," dedi Levent. Köy kahvesinin önünde indim arabadan. Sordum evlerini. Köy halkı alışmış birilerinin onları sormasına da yaşlı bir amca, "Sen kimsin evladım?" diye sordu.

"Yaren'in kaynıyım, damat arabada. Dayı bir evini tarif et bize," dedim.

"Maşallah maşallah!" dedi amca ve ben arabaya binip üç beş evi geçip tarlanın ortasında duran tek katlı evin önünde durdum. Sinir katsayım tavana vurmuş neredeyse babasını, kardeşini Kaan'ın yanına göndermediğim için pişmandım.

Lan bu Levent'in kadınlardan yana hiç mi yüzü gülmeyecekti? Levent, "Ben bir konuşayım Ali," dedi. "Tamam," dedim ve arabada kaldım.

İçeride ne olduysa Levent bir yarım saat sonra çıktı evden. Hali perişan. İndim arabadan, "Ne oldu?" diye sordum.

"Gidelim Ali," dedi Levent.

"Ulan ne gitmesi? Senin çocuğun var karnında, böyle kolay mı vazgeçiyorsun? Zorla getirir, gönlünü İstanbul'da alırsın bunu da mı düşünemiyorsun?"

"Sürükleyerek mi? Tekmeleyerek mi? Hangi şekil çıkarayım evden?" diye sormasıyla benim cinler iyice tepeme toplamıştı.

Sinirle eve doğru yürüdüm ve kapıyı çalıp, "Selamünaleyküm dayı!" diye daldım içeri. Yaşlı adam oturmuş derme çatma masaya Yaren yanındaydı.

Adam beni görünce bir beti benzi attı. Ayağa kalkarken, "Tanrı misafirine kapınız açık mı dayı?" diye sordum.

Adam, "Biz Tanrı misafirini bilir, hanemize buyur ederiz. Sen önce maksadını de hele," dedi.

"Başladığı işi bitirmeye gelmiştir," dedi Yaren neredeyse yüzüme tükürerek.

Babası, "Yaren sus sen! Neden buradasın Bey?" dedi yaşlı adam.

"Kızın Levent'le evlenmiş, yeni duyduk. Biz kız alırsak hane birleşir dayı. İki bir olur senin anlayacağın. Levent'le kızın arasında bir anlaşmazlık olmuş. Sen söyle dayı, aile arasında olmaz mı böyle tatsızlıklar?"

"Olur olur da, öyle kolay namusa dil uzanmaz beyim," dedi dayı. Haklıydı da diyecek bir şeyim yoktu.

"Olan olmuş. Hemen ayrı gayrı olunmaz dayı. Bak bir bebek var ortada. Levent, kızını sevmiş ki soysuzun kardeşi dememiş, gelmiş nikâhına almış, Sen..." diye devam edecekken Yaren çemkirircesine, "Hâlâ babamın yüzüne bakıp soysuzmuş diyebiliyorsun. Ya sen ne biçim bir adamsın? Senin yüzünün astarı yok. Uzak durun bizden artık! Levent kimmiş de lütfetmiş evlenmiş benimle! Defol evimizden!" diye bağırdı.

Onu duymazdan gelip, "Dayı sen gel beni dinle. Sizin vakit dolmuş burada. İzninle hep birlikte gidelim İstanbul'a. Usulüne uygun isteyelim kızını senden. Düğünü, derneği kurup yapalım yuvalarını. Bu kızına Levent'ten iyi damat bulamazsın bu saatten sonra. Sen de çenesinden kurtulur, rahat edersin," dedim ya adam bir şaşırdı.

Yaren mi? Herhalde şaka falan yaptığımı sandı.

"Kızım yaptı bir cahillik, dinlemedi beni evlendi. Biz size ayak uyduramayız. Kızım aldı boyunun ölçüsünü. İstemiyor artık Levent'i. Biz böyle iyiyiz."

"Dayı sen beni yanlış anladın galiba. Karnında benim kardeşimin çocuğu var. Sen söyle bana o vakit, torun hasreti çekmeye razı mısın?" diye sordum.

Yaren üstü kapalı tehditle iyice delirdi, "Sen beni bebeğimle mi tehdit ediyorsun? O kadar uzun boylu değil Ali Aral! Elinizden

geleni ardınıza koymayın!" diye bağırdı ya ben sakin kalmaya çalışıyordum. O sırada arkamdan içeri giren Levent'in, Yaren'le göz göze gelmesi bir oldu. Yaren, "İşte geldi günün adamı! Kendin yetemedin gözümüzü korkutmak için bizi toprağın altına sokan Ali'yi mi çağırdın?" diye bağırdı.

Levent, Yaren'i dikkate almadan, "Baba sana boynum kıldan ince ama bebeğimi burada bırakmamı bekleme. Toparlan gel sen de içime sinmez benim dersen ama Yaren bugün o arabaya binecek," dedi.

Vay, Levent'ten beklenmeyecek son dakika atağı!

Adam bir bana baktı bir Levent'e. Gariban adam nasıl uğraşsın bizimle? Ama Yaren belli manyağın teki. Kızına baktı son olarak. Çıkmaza düştü belli, "Hazırlan kızım. Kocan doğru söyler. Burası köy yeri, bizim adımız çıkmış dokuza inmez sekize. Hem bunun doğumu var, hastanesi var. Yaşatma bana ananla yaşadıklarımı," dedi.

"Baba! Hayır!" diye bağırdı.

"Onu ben sana evlenme dediğimde düşünecektin. Merak etme ben de geliyorum. Bu sefer kaybedecek ne oğlum var ne karım. Kızımın tek damla gözyaşına sizi öldürürüm," diyerek gözdağı vermeyi ihmal etmedi.

Ses etmedik. Ben arka arabaya geçerken Levent ve çekirdek ailesi bizim arabaya geçtiler. Yaren gözleriyle bir beni öldürdü bir Levent'i. Allah Levent'in yardımcısı olsun.

Neyse ben geçtim ya arka arabaya baktım Tarık süklüm püklüm oturuyor.

Sinsi bir gülüşle, "Hayırdır Tarık sen niye arkaya geçtin?" diye sordum. Faruk kıs kıs sırıttı ve, "Sağ elinin altında olmasın diye," dedi. Yol bitmezdi Tarık olmasa.

Haince sırıtırken, "Söyle bakalım Tarık, ben senin kariyerinin içine nasıl sıçtım?" diye sordum. Faruk kahkahalarla gülerken ben makarayı sarmaya başlamıştım bile.

Yolda Yaren yüzünden beş yüz kere durmak zorunda kaldık. Bence kasten yaptı da kız hamile ses etmedik. Levent ciğere bakan kedi

gibiydi. Hem ona acıdım hem kendime. Bu Yaren fırsatını bulursa ikimizin boğazını keser, kanımızı içerdi.

Durduğumuz benzincide Yaren'i beklerken Levent, "Ebru'yu aradım geçenlerde kullanım dışı dedi. Telefon numarası mı değişti?" diye sordu.

"Ebru ortada yok," dedim ya, "Ne demek yok?" diye sordu doğal olarak.

Anlattım olanları. Levent, "Çok bile dayandı sana. Aratıyor musun?" diye sordu.

"İki ay olacak neredeyse. Büyük ihtimal yurt dışına çıktı. Baktırıyorum," dedim ve arkadan gelen, "Kurtulmuş," diyen Yaren'in sesiyle ona doğru döndüm.

Levent gözüme baktı kurbanlık koyun gibi. "Levent darısı senin başına," diye sırıtarak arabaya ilerlerken Yaren'in ölümcül bakışlarını üzerimde hissettim.

Öyleydi böyleydi döndük İstanbul'a ama Yaren tam bir baş belası. Levent annemlerin evine gidelim, diyor. Yok. Zekeriyaköy'de kalın. Yok. En nihayetinde bizim Kadıköy'deki eve razı geldi.

Gecenin körü, on beş saattir yollarda beynim davul olmuştu. Eve girdiğimde saat kaçtı bilmiyorum ama Duygu ve Selma hacıyatmaz gibi oturmuşlar mutfağa, bıdır bıdır konuşuyorlardı.

Selma, "Çok merak ediyorum Yaren'le Levent'i. Bize yine çok iş düşüyor Duygu," dedi bilmiş bir edayla.

"Evet ama ne yapacağız bilmiyorum Selma. Kız yerden göğe haklı."

"Sen herkese hak ver olur mu?" dedi Selma sinirle.

"Of her olayın suçlusu da Ali'm oluyor. Garibimin başına gelmedik kalmadı. Yaren inşallah çok zorlamamıştır onu. Vallahi ne yalan söyleyeyim ben bile tavırlıyım şu Yaren'e."

"Pes Duygu yeminle pes! Al seni vur Ali'ye. Kızın ne suçu var?" dedi Selma.

"Ya ne var Selma ya? Ali'min zaten acısı büyük. Ebru malûm..."

"Bırak Allah aşkına! Tamam Ali bizim Ali ama kız çok çekti. Beş sene kim gözünün içine bakıp bekler, hayallerini umutlarını hiçe sayar? Zaten sorun orada, etrafa yaydığı otoritenin birazını Ali'nin üzerinde kullansaydı. Şimdi Ali muma dönerdi."

"Ali ve mum olmak? Güldürme beni Selma."

"Ali çoktan muma döndü Duygu ama geçmiş ola. Olan Halil'e oldu. Baksana bıkmadı Ebru'yu sormaktan," dedi.

"Ebru, Halil'e dayanamaz döner yakında."

"Sanmıyorum. Hadi yatalım geç oldu. Sabah bizimkiler erken kalkar. Yürü hadi," dedi Selma ve kalkıp konuşa konuşa yukarı çıktılar.

Ben mi? Görünmedim onlara. Bekledim biraz. Sonra çıktım yukarı. Önce Oğuzalp'e baktım. Nizami bir şekilde uyuyordu paşam. Işığını kapatıp kitabını aldım göğsünden.

Sonra Halil'in odasına geçtim. Kocaman olmuştu ikisi de. Halil'in odasına bomba patlamış gibiydi. Oyuncaklar, kitaplar, kıyafetler dört bir yanda...

Başı yatağın ayakucunda uyumuş kalmış velet. Ne pijama giymiş ne üzerini örtmüş. İstemsizce sırıtarak örttüm üzerini. Tam başını okşayıp ışığını kapatacağım sırada, "Baba?" diyerek açtı gözünü.

"Söyle koçum!" dedim başını okşayarak.

"Sabah mı oldu?" diye sordu.

"Daha gece, uyu hadi," dedim ama yatağın içinde dikelip, "Baba Ebru abla ne zaman dönecek? Duygu teyzem iş için yurt dışına gittiğini söyledi," dedi.

"Döndüğünde ilk sana geleceğine eminim. Düşünme şimdi bunları, uyu hadi," dedim. İçimden kendime küfürler ederken yüzüm gülüyordu. Halil memnuniyetsizce yatağına uzanıp battaniyeyi kafasına çekti. Tavrı bana. Odama geçtim ama yine uykular haram bana. Sabahı da sabah ettim.

Ertesi gün bomba patlamış, Levent ve Yaren'in döndüğü duyulmuştu. Kahvaltı masası yine kongre salonu gibiydi.

Hüsnü baba, "Olmaz öyle. Al gel Sedat onları buraya. Yol bilmezler iz bilmezler. Ne yerler ne içerler?"

Duygu, "Hay ağzına sağlık babam, yerleşsinler buraya!" dedi. Sedat, "Canom nereye yerleşiyorlar? Oda mı kaldı? Müştemilatta mı kalacaklar? Acele etmeyin bir nefes alsın insanlar. O iş ha deyince olmaz," dedi.

"Ben alışverişlerini yaptım," dedim kayıtsızca.

Bekir, "Yaren adım atmaz buraya. En azından şimdilik," dedi.

Selma gözüme bakıp laf sokar gibi, "Ebru olsaydı gelirdi Yaren. Araları iyiydi ya!" dedi. "Ben de laf ne zaman bana girecek diye bekliyordum," dedim ağzımda ekmek.

Cihan, "Sana giren girmiş Ali. Laf girse kaç yazar!" dedi sırıtarak.

"Lan senin canın dayak istiyor herhalde! Çık lan bahçeye!" dedim kaşım havada.

Bizim afili Selim, "Ali amcama benden yirmi lira!" dedi ya herkes bir donup Selim'e baktı. Arkasından Oğuzalp, "Cihan amca benim on liram sana," dedi. Halil, "Abi benim yerime beş lira koysana babama," derken Hüsnü baba, "Sedat senin elin armut mu topluyor? Döversin sen bu ikisini. Yüz lira benden Sedat'a!" dediği anda herkes bir gülmeye başladı.

Bekir, Duygu'ya dönüp, "Deve dövüşleri başladı Duygu. Hadi hayırlı olsun! Selma getir benim açılır kapanır sandalyeyi," dedi gülerek. Bizim ailede ne dert biterdi ne kahkaha. Hayata *eyvallah* diyerek iyisine kötüsüne razıydık.

Duygu ve Selma'nın eline düşen Levent ve Yaren'in düğün dernek konusunda gönlü olmasa da seslerini çıkaramadılar. Duygu ve Selma'nın yönlendirmesi ve Yıldız'ın, Ebru'nun boşluğunu doldurmasıyla iki hafta içinde bizim evin bahçesinde krallara layık bir organizasyonla dünya evine ikinci kere girdiler. Yaren düğünde Levent'i

öldürmediyse bir daha hiç öldürmezdi. Yüzü hiç gülmedi. Fırsatını bulsa kaçacak o kadar. Düğün boyunca bana nefretle bakmayı ihmal etmedi. Haklı kız. Anası benim yüzümden ölmüş. Soysuz moysuz, abisini öldürmüşüm yetmemiş babasıyla onu toprağın altına gömmüşüm. Gerçi gömmemiştim ya neyse.

Görmezden geldim çaresiz. Hadi düğün bitti. Herkes Yaren'in gözünün içine bakıyor mutlu olsun o da yerleşsin Zekeriyaköy'e diye ama nafile. Hatun tutturdu, ben Kadıköy'deki evi çok sevdim kalmam burada, dedi. Babam da bizimle kalır, diye. Duygu ve Selma ne dediyse kabul etmedi. Sedat konuştu olmadı. En sonunda gitsinler şimdilik, dedi. Ferman büyük yerden gelince kimse ses etmedi. Koca bina boş duruyordu zaten. Babası alt kata geçti. Yaren ve Levent üst kata. Herkesi geç Levent'in anne ve babası çok mutluydu. Torunum olacak benim, diye ortada güle oynaya dolandılar durdular. Allah'tan Yaren onlara hürmette kusur etmedi.

Severken Ayrılmak...

Beş ay sonra...

Duştan yeni çıkmış bedenim, belimde havlu, ellerim oturduğum yatağa dayalı öylece duruyordum. Duş bile ağır gelmişti. Kolumu kaldıracak halim yoktu. Aşağı inmekle yorganın içine girip ölü taklidi yapmak arasında ikilemdeydim. Duvar aynasından bana bakan adama bakıyordum. Bir zamanların dur duraktan anlamayan Ali'sinin şimdi konuşmaya hali yoktu. Pili bitmiş bir oyuncaktan ya da yarışı kaybetmiş bir attan farkım yoktu. Aynada gördüğüm adama acıyla gülerken, "Yeniden aldığın nefesi çok gördün kendine, aferin!" diye sitem ettim.

Bir yanım kaçıp kurtulmak, hafızamı sıfırlamak, unutmak belki de ölmek isterken; bir diğer yanım sadece bir çocuk gibi ağlamak istiyordu. Ben yine kendi yarattığım cehennemimde, yaktığım ateşte kavruluyordum. Yüreğimin derinliklerine gömmeye çalıştığım geçmişin acıları bir karabasan gibiydi şimdi. Gücüm tükenmişti. Huzursuzluk artık benim için olağandı. Hiçbir şey zevk vermiyordu. Yemekler tatsız, sohbetler anlamsızdı. Ben alışmıştım bu duruma ama beni sevenler hüsranı yaşıyorlardı. Alışmalarını istemek gaddarlıktı. Daha ne kadar bana katlanabilirlerdi bilmiyorum. Kabullenmiş görünüyorlardı ama özledikleri Ali'yi aradıklarını biliyordum.

İşin acı tarafı ne kadar istiyor olsam, gayret etsem, kendimi zorlasam da eskisi gibi yaşamayı beceremiyordum. Bir yerde tıkanıp kalıyordum. Ben kendime acırken kapının çalmasıyla kafamı kaldırmam ve kapının açılması bir oldu. Duygu telaşlı gözleri ama gülen yüzüyle kafasını uzattı.

Yüzünde o kurnaz bakışla, "Ali'm vallahi yaş kemale erdi sen hâlâ taş gibisin. Tü tü tü maşallah!" diyerek içeri girdi.

"İçi boş bir ceviz gibi desene," dedim dudaklarımı kıvırıp gülmeye çalışarak.

Duygu, "Ay boş ver şimdi yakışıklılığını hadi yemek hazır. Herkes seni bekliyor," dedi ama zorla gülüyor. İçten içe kahırlanıyordu halime. Ulan herkes bana yüz çeviriyordu da bir Duygu her seferinde beni olduğum gibi kabul ediyordu. Ondaki yürek herkese yeter be!

"Çirkin ben aç değilim. Biraz uzanmak istiyorum," dedim dürüstçe.

"Ali'm çocuklar dört gözle aşağıda bekliyor. Sedat ve Bekir geldi. Çocukların hepsinin okulda rol aldıkları bir gösteri var. Bugün size provasını yapacaklar. Unuttun mu?"

"Yeminle unuttum be Duygu," dedim bezmişçe.

Gözlerini muzip ama temkinli bir hale sokarak, "Ah Ali'm, Ebru olsaydı unutturmazdı sana," dediğinde ben şaşkınca suratına baktım. Yedi aydır ilk defa bana Ebru hakkında bir şey söylüyordu.

"Duygu... Hayırdır?" dedim merakla.

"Bakma öyle! En sonunda ne yaptın ne ettin kaçırdın kızı ama yalan yok eve huzur geldi," dedi alayla.

"Sesimiz çıkmıyordu, abartma Duygu!" dedim çocuk gibi açıklama yaparken çünkü ben Duygu'nun yanında hep bir çocuktum.

Duygu kıyafet odasına giderken, "Doğru, Ebru'nun sesi çıkmıyordu. Avaz avaz bağıran hep sendin. Ya da eve gelmeyen... Böyle

iyi mi oldu? Sonunda gitti. Bir türlü huzur vermedin. Yoksa gitmezdi o," diye konuşurken bir tişört ve kot pantolonla geri geldi. Gözlerime imalı bir şekilde bakarak, "Yalan mı?" diye sordu.

"Bu ne şimdi Duygu, yine taraf mı değiştirdin?"

"Ne tarafı Ali? Seni koruyor olmam yaptıklarını onayladığım anlamına gelmez. Ben ne senin ne Ebru'nun tarafındayım. Ebru o bitmeyen iyiliğiyle sen hariç herkesin gönlünü kazandı. Ama farkında mısın? O varken her şey senin için bir o kadar kolaydı. Yüzün daha aydınlık, daha güleçti. Eski Ali'ye geri dönmüştün."

"Ebru gideli yedi ay oldu ve sen bir kere olsun 'Ali git onu getir. Ne halde, nerede?' diye beynimi yemedin. Neden?"

Duygu derin bir nefes aldı ve, "Belki de Ebru ve senin için en doğru olan budur. Ebru yeterince aşkı için savaş verdi. Peki ya sen Ali'm? İstersen bunu bir düşün ve onu aramayı bırak artık."

"Aradığımı nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum. Ayrıca her ne kadar sen kabul etmesen de o senin ruh eşindi," diyen Duygu gülümseyerek bana sarıldı.

"Bir insanın bir eşi olur Duygu ve ben onu kaybettim," dediğimde Duygu bana acıyla baktı. "Belki Aslı'nın sana cennetten gönderdiği bir hediyeydi. Belki de ikinci bir şanstı. Bunu hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Bu sefer gerçekten gitti," dedim kabullenmek ister gibi.

"Gitti Ali'm, acı ama gerçek. Onu bu sefer gerçekten kaybettin," diyerek bir durdu ve yüzüme baktı. "Neyse hadi aşağı inelim, Halil çok hevesli," diye gülümserken gözündeki yaşı silip ayağı kalktı ve odadan çıktı.

Oturduğum yerde öylece kapıya bakarken aklımda Duygu'nun aklıma soktuğu yeni kelimeler uçuşuyordu. Ruh eşi... Hediye... İkinci bir şans...

Yine nefes alamıyordum. O gittiğinden beri yine gecem gündüzüm birbirine girmişti. Yiyemiyor, içemiyor, uyuyamıyordum. Düşündükçe kanım çekiliyordu da elim kolum bağlıydı. Yurt içine, yurt dışına her yere haber salmıştım. Ama yoktu. Yedi ay, tamı tamına yedi ay olmuştu ve ben onu bırak görmeyi, sesini bile duymamıştım. Kalbim sancıyor, durup durup ağlama isteğimle yüzleşiyordum. Bazı geceler sokaklarda onu görürüm ümidiyle sabaha kadar direksiyon başında dolanıp duruyordum.

Gitmesine göz yuman bu evdeki herkese kızgındım. Duygu'ya, Sedat'a, anneme, hepsine... Ama bir şey diyecek yüzüm yoktu. Bile isteye onu kaybettiğimi anladığım zamanlarda içimde büyüyen fırtına yerini sessizliğe bırakmıştı. Belki de alışıyordum yokluğuna. İnsan ölüme bile alışmıyor mu? Bu sorunun bana biraz olsun iyi gelmesi gerekirken odaya daha bir karanlık çöktü sanki. Kurtulmak ister gibi hızla giyinip çıktım.

Aşağı inmeden önce merdivenlerin başında durup yemek masasına oturmuş aileme baktım. Levent lavuğu ne ara gelmişti? Yüzünde hiç silinmeyen o sırıtışla oturmuş tıkınıyordu. Ona yine hayretle baktım. Mangal gibi yürek vardı bu Levent'te! Güler yüzü hiç solmadı. Başına geleni canı yürekten kabullenip yoluna devam etti. Kimseye söylemedim ama ona çok özendiğim zamanlarım oldu. Yine sevdi, yine âşık oldu. Aşkı için beni bile karşısına aldı. Şimdi hiç sevmemiş gibi dört elle yeni kurduğu yuvaya, keçi inatlı karısı Yaren'e rağmen sahip çıkıyor. Ben kendime bile sahip çıkamadım ki...

Derin bir nefes alıp merdivenlerden inerken Cihan'la göz göze geldik.

Cihan beni görüp pis pis sırıtarak, "Ali Bey de yemeğe katıldılar. Artık yiyebiliriz değil mi Duygu?" diye alayla sorduğunda beni boğan düşüncelerden sıyrılıp aşağı indim.

Sedat, "Uğraşma lan Canom'la!" diye yapmacık bir öfkeyle çıkıştı Cihan'a.

Cihan sırıtıp sessiz kalırken ben yerime oturmuştum. İçimdeki özlem nasıl büyüyorsa istemsizce Ebru'nun oturduğu yere bakmamla Nehir'le göz göze geldim. Bacaksız kaldırmış o minik burnunu havaya, *Sen benimsin!* der gibi bana bakıyordu. Her zamanki gibi gülesim geldi. O kahkaha dolu zamanlar düştü aklıma.

Ebru bir tek Nehir'le arayı bulamamıştı. Nehir sanki onun ortağı gibi ona aylarca kapris yaptı durdu. Ebru ne dediyse ne yaptıysa gönlünü alamadı. Nehir "Ali benim nişanlım, seninle evlenmeyecek!" diye bağırdı durdu. Ebru güldü geçti de gözlerindeki hüznü anlayıp anlamamış gibi yapan bir hayvandım ben. Ebru gururluydu. Bir günden bir güne gelecekten bahsetmedi. Ben ne verdiysem yetindi. Pervasız gibi görünen tavırları, feminist düşünceleri, çocuk istemeyişi işime geldi yalan yok. Pişman mıyım? Sadece ölü gibiyim... Ne istek var içimde ne de yaşam belirtisi. Kasveti içimden atmak ister gibi derin bir nefes alıp gülümsedim ve, "Prenses hayırdır? Yine yanıma oturmuşsun," dedim yalandan. Çocukların içinde bir tek bana Ali'm diyen Nehir vardı. Endamlı bir bakışla, "Ali'm kaç kere söylemem gerek? Burası benim yerimdi zaten. Kızıl Ebru benden kapmıştı," dedi on sekizlik genç kız gibi.

Tabii çocuklar arasında kıs kıs gülüşmeler yükselip herkesi sardığında, "Çok mu komik? Gülmesenize!" dedi kaprisle.

Ağlamasın diye, "Oy dayısı kurban ona!" diyerek onu kucağıma alıp sarılmam bir oldu.

Nehir memnuniyetsizce, "Ya sen benim dayım değilsin ki!" diye bağırırken inadına, "Oy o zaman amcası yesin bu prensesi!" dedim onu gıdıklarken. "Ya sen benim amcam değilsin ki!" diye ağladı ağlayacak.

"Kız bilmiş, neyin peki Ali senin?" diye sordu Bekir.

Nehir bin tafrayla, "Bekir Amca o benim nişanlım. Evleneceğiz büyüdüğümde! Kaç kere söyleyeceğim ya?" diye konuşurken Halil kahkahalar atarak, "Baba, Nehir benimle aynı yaşta! Ona anne demeyeceğim," diye alay ederken herkes gülüyordu.

Herkes keyifle gülerken ben yüzümde tebessüm, yıllardır her kahrıma katlanan ailemi seyrediyordum. Yemekler bitti, çaylar kondu, çocuklar gösterilerini yapıp ortadan kayboldu. Sedat almış yanına oğlu Efe'yi yaptığı boyama kitabına bakıyorlardı. O sırada ağır adımlarla merdivenlerden inen Halil'i gördüm. Yüzü yine asılmış, kaşları çatılmıştı. Sırıttım ona ama bana sinirle bakıp mutfağa doğru yürüdü. Merakla gittim peşinden. Baktım mutfakta Duygu'nun kucağına oturmuş bir şeyler söylüyor. Yine bir haltlar karıştırıyor sanıp dinledim.

"Hani sen babama Ali'm diyorsun ya..." dedi Halil.

"Evet, diyorum. Sen de bana teyzem diyorsun."

"Evet, teyzem diyorum."

"Söyle bakalım ne yaptın yine?"

"Gerçekten bir şey yapmadım. Ben sana bir şey sormaya geldim," dedi Halil.

"Sor teyzem."

"Ebru öldü mü?" diye sordu Halil ama Duygu'nun yüzü bembeyaz oldu.

"Tövbe tövbe o nereden çıktı? Tabii ki ölmedi."

"Ama annem için de 'İşe gitti, gelecek.' demişsiniz. Gelmemiş ve sonra babam öldüğünü söylemiş abime. Abim '*Ebru da gitti, ölmüş olabilir.*' dedi. Ben... Ben onun ölmesini istemiyorum teyze. Lütfen ölmesin. Babama söyle Ebru gelsin lütfen. O yokken ben uyuyamıyorum."

Duygu, "Ah kuzum kıyamam ben sana ya!" diye gözlerinden yaşlar akarken Halil, "Ben ona çok anne demek istedim ama o da ölür

diye korktum, o yüzden hiç anne demedim. Lütfen söyle babama. Ölmesin, geri gelsin! Yine anne demem ona ama gelsin," diye gözlerinden süzülen yaşlarla Duygu'ya sarıldı. Duygu gözündeki yaşları silerken Halil'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve, "Halil sana yemin ederim Ebru yaşıyor, o ölmedi. Zaten o... Beni arıyor. Hep soruyor seni. Sen okuldayken aradı bugün. Söylerim sen evdeyken de arar konuşursun olur mu? Hem sen ona bebekken anne derdin zaten. Büyüdün ve anne demeyi bıraktın. Biz bunun tercihini sana bıraktık," dedi. Halil bir canlandı. "Gerçekten mi? O zaman ona dönmesini ben söylerim. Beni üzmez Ebru. Döner geri. Hem dönerse ben bu sefer ona anne diyeceğim. Arar değil mi?" diye sarıldı Duygu'ya.

"Söz veriyorum. Arayacak," dedi Duygu.

Halil koşarak mutfaktan çıkarken beni görmedi. Duygu hüngür hüngür ağlarken, "Ah Aslı ah! Senin bu Ali'm, Ebru'ya yâr olamadı. Anasız bıraktı oğlanı!" diye kendi kendine konuşurken cesaret edip kendimi gösteremedim. Duyduklarım benim için öyle ağırdı ki kaçtım. Duygu da zaten elini yüzünü silip güler yüzle içeri geldi.

Gözlerindeymiş Aşk...

Bu neyin kaderiydi bilmiyorum. Yine karanlığımı içime gömüp içeri geçtim. Ailemin mutluluğuna sığınıp kahkahalarıyla aydınlanmaya çalıştım. O sıra Levent yengeç gibi yanıma yanaştı.

"Ali..." dedi.

"Söyle birader," dedim alayla. Aramız düzelmiş olmasına rağmen mesafeliydik. Zaten onun benimle arası iyiydi. Hâlâ karısını ben varken eve getiremese de haksızlık eden bendim de Ali'ydim işte...

"Bak sakin olacaksın. Sana bir şey demem lazım."

"Söyle canım," dedim pis pis sırıtarak.

"Ne alaka diyeceksin ama şu hani Nazlı'nın adamı Hikmet vardı. Hatırlarsın."

"Ne olmuş ona?" dedim merakla.

"Ondan haber geldi. Ebru Fransa'daymış," dediğinde ilk aptalca ona baktım. Levent, "Vallahi!" dediğinde sanki yeniden doğmuştum.

"Sen az bahçeye gelsene," dedim ve Levent'le ışık hızında bahçeye çıktık.

"Fransa'da olsa bilirdim Levent. Nazlı ve Hikmet'e gelene kadar benim orada haber verdiğim bir sürü insan var."

"Abi bilmiyorum. Hikmet adres verdi ilk. İnanmadım fotoğraf attı. Tek istediği bunun aramızda kalması. Niye aramızda kalmasını

istiyor onu da çözemedim," diyerek telefonunu açıp Ebru'nun fotoğrafını gösterdi. Telefondaki fotoğrafına ne kadar uzun süre baktıysam Levent, "Ali bak Ebru bulunmak istemiyor belli. Bence bırak artık peşini," dedi.

"Ben ne istersem o olur," dedim dişlerimi sıkarken.

Levent, "Bırak önden ben gideyim. Konuşayım onunla. O zaten Halil olmadan yapamaz. Belki alır gelirim. Ne dersin?"

"Olmaz, ben gideceğim," dedim ama onu bulmanın heyecanıyla, bir iki saniye duraksadım. Coşku doluydu bir yanım. Bir yanım mahzun, bir yanım kırgın ve bir yanım yine öfkeliydi.

Levent, "Tamam o zaman, ben de geliyorum. Gidip saçma salak bir hareket yapıp kızı daha fazla üzme," dedi gözlerimin içine bakarak. "O ne demek lan?" diye sinirle ona doğru bir adım attığımda Levent cesurca yumruklarını sıkmış önümde durdu. Aslında ne sinirlenmeye ne de sormaya gerek vardı. Levent yıllardır şahitti Ebru'yla ilişkime. Ben bencildim ve suç bastırmak için yaptığım pisliklerle Ebru kadar Levent'i de üzmüştüm. Ebru katlanmış, Levent beni hep uyarmaya çalışmıştı.

Tam aklımda geri adım atmış, Levent'e gelmen iyi olur aslında diyeceğim sırada Sedat'ın sesi duyuldu. "Ali hayırdır gece gece yine neyi paylaşamıyorsunuz?" diye sorarken dış kapının önünde durmuş bir Levent'e bir bana bakıyordu.

"Biz çıkıyoruz. Halletmem gereken bir iş var, beklemeyin beni," dedim. Sedat gözlerimin içine baktı ve çaresizce, "Tamam dikkat edin kendinize. Habersiz bırakmayın bizi," diyerek içeri girdi. Önceden olsa *'Ulan nereye? Girin içeri! Delirtmeyin beni!'* diye bağırır, konuyu öğrenir, gerekirse dahil olurdu. Önceden...

Levent'e dönüp, "Söyle çocuklara arabayı getirsinler. İçeriden alacak bir şeyin var mı?" diye sordum.

"Yok," dedi Levent kaprisle. Ona aldırmadan içeri girip telefonumu ve cüzdanımı alıp çıktım. Arabaya biner binmez Levent'in

yanıma oturması bir oldu. Gaza bastıkça biraz olsun nefes almış olsam da direksiyona yapışan ellerimi nasıl sıktıysam parmaklarımda kan yoktu. Beyazlaşıp uyuşmuştu.

Ebru'yu bulduğumu düşündükçe sanki zihnim açıldı. Yalan yok onsuz geçen yedi ay bana yedi yıl gibi gelmişti, ben resmen kendi pisliğimde boğulmuştum. Nefes alamıyordum, uykularım beni çoktan terk etmiş yine gece, gündüz olmuştu. Sonunda nerede olduğunu öğrenmiştim. Çok değil biraz daha acele edersem sabaha, bilemedin öğlene doğru onun yanında olabilirdim.

Peki, onunla yüzleşmeye hazır mıydım? Diye kendime sorduğum soruyla yine araftaydım. Bir an önce ona ulaşmak isteyen yanımla, onu görünce ne yapacağımı bilmeyen tarafım gibiydi ayağımın altındaki gaz pedalı. Bir yükleniyordum gaza bir çekiyordum ayağımı. Yanımda sessizce oturan Levent yola çıktığımızdan beri ilk kez yaşam belirtisi gösterdi.

Levent nabzımı ölçer gibi yüzüme baktı ve, "Ali ben sana hiç yalan söylemedim. Eğer taraf tutmam istense Ebru'yu tutardım çünkü onu hak etmediğine binlerce kere şahit oldum. Dost acı söyler. Bazen şüpheye düşsem de ne olursa olsun yanındayım," diye kendini açıkladı. Gerek yoktu. Levent benim için canını verirdi. Hep yanımdaydı. Her nazıma, bütün cazıma katlandı, bunca sene kardeş oldu bana. Dahası Sedat vardı. O benim yıkılmaz çınar ağacım gibiydi. Beni ben yapandı. Bekir hep baba oldu bana. Zaman geldi tek cümlesiyle beni uçurumun kenarından aldı, sarıp sarmaladı. Şanslıydım aslında, etrafımda bana rağmen beni sevenler vardı hâlâ.

Düşüncelerime rağmen, "Madalya mı istiyorsun?" diye sordum sırıtarak.

Levent, "Tek istediğim senin tekrar mutlu olman. Bu sefer sıçıp batırma diye geliyorum hepsi bu," dedi. Gerçekten sıçmış ve bir güzel sıvamıştım.

"İyi ki varsın lan Levo!" dedim minnetle. Yüz aldı deve, "Gece yarısı bizi deli mi sikti? Yarın gideydik. Taş çatlasın beş altı saate oradayız," dedi.

"Fena mı Ebru'yla kahvaltı ederiz," dedim alayla.

Levent, "Lan ne yüzsüz adamsın! Zaten elinde börek, çörek Ebru da seni bekliyordu! İnşallah bizi eve alır. Sen ona dua et," dedi ya bozuldum. Ne demek lan eve almamak? Benim Doktor öyle şeyler yapmazdı. Yapar mıydı?

Düşündükçe sinir oldum. "Uzatma lan! Gelme o zaman!" dedim.

"Yanımıza hiçbir şey almadık! Yemek masasından kalkıp Fransa'ya mı gidilir?"

"Yedi ay Levent! Sanki yedi yıl gibi! Gidelim bitsin bu eziyet," dedim duygularıma tercüman gibi.

"Ali dürüst bir cevap istiyorum. Ebru'yu sevdin mi sen gerçekten? Ben çözemedim. Bir iyiydin bir kötü. Acaba takıntı mı?" dedi ve sustu.

Benimki ne saplantıydı ne takıntı. Kaybetmek istemiyorsan sevmeyecektin. Ne aileni ne çocuğunu ne sana hayatını vermeye razı kadını. Babamı sevdim ben, küçük bir çocukken gitti benden. Anamı bir şerefsizi öldürecek kadar sevdim. Yitip giden yıllar oldu. Aslı benim gözümün köküydü. Kör bir kurşuna kurban verdim. Sevmem, sevdiklerime yaramıyordu. Artık biliyordum. Ebru'yu sevemezdim. Sevmemeliydim. Denedim... Ama sonuç değişmedi, atamadım içimden.

"Lan bize bir deli doktoru yetti de arttı bile. Kapa çeneni yoksa gelemeyeceksin," dedim. Levent oralı olmadan çıkardı sigara paketini, yaktı bir tane. Yine de fazlasıyla konuşmuştu bizim Levo çünkü zamanla kimse ne yorum yapar ne karışır olmuştu. Söylenecek her şey beni sevenler tarafından yüzüme vurulmuştu da kim dinledi? Hoş beni ne aklım dinledi ne kalbim...

İçimin buzu hiç erimedi. Kış hiç bitmedi. Ne bahar geldi ne yaz. Güneş bana hiç doğmadı. İşin acısı Ebru benimle hep kara kışı yaşadı. Bahar geldi sandı ama o hep sonbahardı. Benim yarattığım fırtınada savruldu durdu.

Geçen iki saatin ardından nihayet uçaktaydık. Müjde sanki kasten bize en ekonomisinden bilet almış. Önümdeki koltuk ağzıma girecek gibi üzerime gelirken dizlerimde öndeki yolcunun böbreklerini hissediyordum. Kıpırdamayı bırak, nefes alamıyordum. Levent halime kahkahalarla gülerken, "Bunların hepsi Ebru'nun ahı!" dedi ama suratımı görmesiyle susması bir oldu. Dediğine pişman bir şekilde, "Ali... Ben öyle demek istemedim. Yani Ebru... Kız seni çok seviyordu be Ali! Hepimizin gönlünü kazandı. Beş senedir üzerimizde emeği büyük," dedi açıklar gibi. Bir cevabım yoktu. Yine herkes gibi haklıydı Levent. Benim sessizliğimle çenesi açıldı puştun! Gözümün içine bakıp, "Acaba doğru mu yapıyorsun? Belki de ayrılık ikiniz için de daha iyidir," dedi bezmiş bir şekilde.

Yine inkâra sığınarak, "Biz birlikte değildik Levent! Ne bir söz verildi ne de bir plan yapıldı. O yüzden ayrılık gibi bir şey yok," dedim yine hep yaptığım gibi.

"He Ali! He! Çok merak ediyorum, ne zaman kendine yalan söylemeyi bırakacaksın? Kaç sene geçti Ali? Hadi bırak geçen seneleri, ona nasıl baktığını biliyoruz. Yeme bizi artık. Kabul et kopamıyorsun ondan."

Derin derin solurken, "Levent seni şimdi bir koparırım görürsün!" dedim sinirle.

"Bence bu sefer *'Hadi eve gidiyoruz!'* diyerek onu kandıramazsın," diye kaçar gibi uyku bandını gözüne kapattı. Uçak kalktı ya Levent sanki düğmesine basılmış gibi gözlerini bir kapattı, başladı horlamaya. Tekmelesem yerim dar, ağzının ortasına vursam al başına belayı! Sabırlara sığınıp aldım elime bir şişe viski, iç Allah iç ancak yol bitti.

Kafam kazan gibiydi. Aklımda binbir şeyi döndürüp dururken ben kendi aklımdan kaçar gibi Ebru'yu düşünmek istemedim.

Sabahın dokuzunda indik uçaktan ama acılar içindeydim. Kabalarım, bacaklarım, sırtım kısacası her bir yerim tutulmuş. Kendime gelmeye çalışırken karşımda Nazlı'yı görünce sinirle Levent'e baktım. Levent elini havaya kaldırıp, "Bana bakma ben haber vermedim. Büyük ihtimal Müjde. Biletleri alan o!" dedi. Dedektif olmuş bu Levent.

Nazlı, "Ali hayırdır? Şeytan görmüş gibi kaldın öyle!" dedi, sırıtarak yanımıza geldi. Ona sarılırken yalan yok geçmişten bir hayalet görmüş gibi oldum.

"Seni görmeyi beklemiyordum. Sen Samsun'da değil miydin? Burayı bitirdin sanıyordum," dedim.

"Demek o kadar adım geçmez olmuş ha! Kuzey'de işler karışınca benim tezgâh buraya kaydı. Üç senedir bilfiil buradayım," dedi Nazlı alayla.

"Bırak laf kalabalığını! Kimden aldın geldiğimin haberini?" diye sordum. Yanında ağzı yüzü patlamış, başı önüne eğik Hikmet'e bakarak, "Hikmet söyledi," dedi. Hiç ses etmedim. Hikmet bulmuş cezasını. Bok getiren ayak bok götürür de mevzu derin belli.

"Kafa bulacak halim yok. Sen bir doğrusunu anlat şu işin," dedim sinirle.

"Bekir aradı," dedi kısaca. Demek Sedat, Nazlı'yla hâlâ görüşmüyordu. Nazlı derin bir nefes alıp, "Ali... Başın sağ olsun. Gelmeyi çok istedim ama malum. Nur içinde yatsın. Kaç sene oldu eşin öleli?" diye sordu mahcup bir şekilde.

"Beş bitecek," dedim ruhum çekilir gibi. Nazlı konuyu kapatmak ister gibi, "Aç mısın? Önce bir kahvaltı edelim, ne dersin?" diye sordu. Önce mantıklı geldi. Biraz kendime gelip kafamı toparlarım diye düşünmem olacak olanı geciktirmekti. O yüzden, "Bir an önce işimi halledip dönmek istiyorum," dedim.

Nazlı, "Senin hatun gelir mi bilmem. Biraz zor," dedi sırıtarak. Adeta yerime çivilenmiş gibi durdum. "Ebru'yu biliyorsun anladık da hayırdır medyumluğa mı başladın?" dedim ama cinler tepeme çıkmıştı.

"Üç beş ay önce Bekir aradı ve adresini verdi. Biz yokladık bir şeye ihtiyacı var mı diye ama benim elemanları terslemiş. Yani oradan biliyorum," dedi ya elim ayağım buz kesti. Şaşkınlığımı gizlemeden, "Dur! Dur bir dakika sen ne dedin? Bekir adresini verdi ne demek lan?" diye gözlerim kararmıştı.

"Benim anlatmama gerek var mı Ali? Olay belli. Bekir'in emaneti diye biz göz kulak olduk. Hatun kurmuş düzenini, rahatı yerinde. Dün gece Bekir yine aradı. Senin geldiğini haber verdi," derken ters ters Hikmet'e baktı. Soracak bir bok yoktu. Gözlerimi kapatıp bir iki saniye sakinleşmeye çalıştım. Kime kızayım? Kimden yedi ayın hırsını çıkarayım? Ellerim yumruk olmuş, gözlerim kapanmış bir adım dahi atacak halim kalmamıştı. Şimdi yedi aydır aklımı kurcalayan sorularıma cevap buluyordum. Hepsi onun gidişine sessiz kalmıştı. Onun yerini hepsi biliyordu. Aklıma akşam Duygu'nun, Halil'e söyledikleri geldi. *Sen okuldayken aradı bugün. Bir daha söylerim sen evdeyken arar, konuşursun olur mu?* Son enerjimi harcar gibi gözlerimi açıp Levent'e baktım.

Levent ellerini havaya kaldırıp, "Eyfel Kulesi götüme girsin ki bilmiyordum. Yemin ederim," dedi. O sinirle Bekir'i aradım. Bende ne yorgunluk kaldı ne akıl!

Bekir, "Söyle Ali," diyerek gayet sakin bir şekilde açtı telefonu. Önceden söyle babam diye açardı telefonu. Önceden...

"Ebru'nun yerini hepiniz biliyordunuz. Ve bana söylemediniz," dedim aynı sakinlikte.

"Sormadın Ali," dedi.

"Tamam sormadım kabul! Yetmedi bilip söylememeniz, burada herkesi Ebru'yu saklamak adına tembihlediniz öyle mi?"

"Ali hayırdır sen bana hesap mı soruyorsun?" diyen Bekir gayet sakindi. Onun bu sakinliği beni iyice sinirlendirdi.

"Bekir!" dedim sinirle.

Bekir, "Adını bile yüzüne söyleyemediğin birinin neden peşindesin Ali?" diye sordu sanki onun babası gibi.

"Bunun konumuzla ilgisi ne Bekir? Nerede olduğunu bilmeye hakkım vardı. Saklamakta neyin nesi?"

"Ne hakkı lan! Ne hakkı! Sabahın köründe beni dinden imandan çıkartma it! Sen onu hak ediyor musun? Bir de kalkmış hakkımdı diyorsun! Evet söylemedik, sakladık! Ben tembihledim herkesi!" dedi cinnet geçirir gibi. Acaba gerçekten Bekir'le mi konuşuyordum?

Kuyruğumu kıstırıp, "Ben ona hiçbir vaatte bulunmadım. Neysem oydum. Ne olduğumu biliyordu. Ne hakkı var böyle çekip gitmeye?"

"Ne emmeye gel ne gömmeye! Her hak senin değil mi Ali? Artık kendine dürüst ol! Senden kimseye yâr olmaz. Kapandı o defter. O kızı yeter perişan ettiğin. Düş yakasından. Bunu nasihat olarak değil bir ihtar olarak al Ali çünkü Ebru senin neyin artık umurumuzda değil ama Ebru bizim için Duygu'dan farksız. Bizi karşına alma!" diyerek telefonu yüzüme kapattığında bir iki saniye benim için zaman durdu. Sonunda Bekir'i de delirtmiştim ya aferinlerin hepsi yine banaydı.

Ne düşünecek ne söylenecek bir şey yoktu. Herkes gibi Bekir'de haklıydı. Şu an mantıklı olan gerisin geriye eve dönmekti. Sadece bir iki saniye acaba dedim. Sonra Ebru geldi gözümün önüne. Kıyamadım kendime. Haklıydı Duygu, o bana cennetten bir hediyeydi. Bencil yanıma uyup onu görecektim. Görmeliydim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Ebru'yu görmek kör bir kuyuya taş atmaktı şu an.

Derin bir nefes alıp beni merakla izleyen Nazlı'ya, "Nazlı ver bana bir araba, sen al Levent'i yanına. Sonra haberleşiriz," dememle

Levent, "Lan madem beni satacaktın, buraya niye getirdin?" diye sordu.

Cinler tepemde davul çalarken, "Levent kavgaya gitmiyorum," dedim ve gelen arabaya binip sinirle gaza bastım. Yine ikilemler beni ele geçirmişti. Yol boyunca geri gitmek için yerlerde sürünen tarafımda ihanet hissi peyda olmuş beni kemiriyordu. Öte yandan Ebru'da hayat bulan bir tarafım yanına koşmak için can atıyordu.

Navigasyon sayesinde yarım saatimi alan yolla evin önündeydim. Arabayı park etmem, içinden çıkmam sanki saatler sürdü. Gereğinden fazla yavaştım aslında. Apartman kapısı açıktı şansıma. Adımlarım ağır aksaktı ama asansör sanki beni on ikinci kata ışınlamıştı.

Derin bir nefesi burnumdan alıp ağzımdan vermemle zile bastım. Olacak olana engel olamazdım. Geçen saniyeler bir ömür gibi geldi. Sonra onun her duyduğumda ruhumu ferahlatan sesi duyuldu. "Damla umarım ekmek almışsındır," diye kapıya doğru ilerlediğini hissettim. Damla'nın adını duyunca tüylerim diken diken oldu. Aylardır onunla Koray'a bir yalvarmadığım kalmıştı. Nuh dediler peygamber demediler. Ebru'nun yerini söylemediler. Damla buradaysa kesin o kılkuyruk Koray da buradaydı. İkisini kafa kafaya vururdum da Ebru'ya dua etsinler.

Damla ve Koray, Ebru'nun üniversiteden en yakın arkadaşlarıydı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi ve beni kestikleri tırnak kadar sevmezlerdi. Gerçi onlar da haklıydılar. Bu hikâyede bir ben haksızdım.

Ebru'nun kapıyı açmasıyla yüzünün rengi saniyeler içinde beyaza döndü. Onun o rengini çözemediğim gözlerinde durdu zaman. Yedi ay... Onsuz geçen yedi ayın sonunda Ebru bütün yaşanmışlıklarıyla karşımdaydı. O çilli yüzünde gezdi bakışlarım. Aklım onu görmemle bir yerime kaçtı sanki. Yine o hırçın adam göğsümden dışarı fırlamak için can atıyordu. Hesap sormak istiyordu içimdeki

öfke. Peki ya sonra? Yine onu kıracak, gözyaşları akarken kederle kaplanacaktım. Doya doya sabaha kadar onu seyredecek, teninde huzur bulacaktım. Kokusu yine kâbuslarımı yok edecek diye telkin ettim kendimi. Senin! Sadece senin o Ali! Hep senin kalacak, diyen bencil yanım içimi ferahlattı. Şu an belki ona sarılmalıydım. Yıllardır duymak istediklerini ona söylemeli, her şeyin çok güzel olacağını vaat etmeliydim. Yapamadım. Yapamazdım. Aynı şeyleri tekrar yaşamaya ne gücüm ne cesaretim vardı. Onu görmemle gevşeyen bedenimi dikleştirdim.

O kapının önünde şoka girmiş bana bakarken, "Bilseydim alırdım. Damla ekmeğin ne olduğunu biliyor mu? O marketten bırak ekmeği, sakız bile alamaz," dedim. Yedi aydır nefesimi kesen boşluk hissi bir sihir gibi yok oldu. Onsuz bir hiç olduğum gerçeğiyle yüzleşirken diğer yanım hırs doluydu. Ebru'nun yanında ben hep araftaydım. İçim başka söylüyordu ona, dışım başka. Yine yoktu kelimeler, güzel cümleler. Aklım sıfırlanmış sadece onu seyretmekti niyetim.

Yâr gidiyor...

Ebru, "Ali..." dedi beni gördüğüne inanmak istemez gibi. Yalan yok o güzel sesi kulaklarımda can bulurken benim mest olmuş ruhum bulutların üzerine çıkmış uçuyordu. Kendime izin verip onun güzel dudaklarında, güldüğünde yanaklarında birleşen çillerinde, o her ağladığında turuncu saçlarına ayak uyduran ağzında burnunda gezdi gözlerim. Kaşı, gözü, gül yüzüyle karşımdaydı. Tam ona, içimden gelen özlemle sarılmak için kollarımı açacaktım ki yine görünmez demir bir kafesin içinde gibi, "Doktor..." dedim soğukça.

"Ali... Sen..." dedi panikle.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordum ama yine sahibi gibiydi gözlerim. Bir o kadar soğuk bir o kadar emrivakiydi bakışlarım. Kapıyı yüzüme kapatır diye onun cevabını beklemeden içeri girdim. Yapardı. Deliydi. Zaten deli olmasa benimle ne işi olur? Ebru kapı kolu elinde öylece kalakaldı. Kapıyı bile kapatamadı. Daire kapısı evin salonuna açılıyordu. Amerikan mutfak tam onun tarzını yansıtıyordu. Şirin, bir o kadar samimi ve zevkli. Evin huzuru beni sararken içimdeki öfke açığa çıktı anlamsızca. Nasıl bensiz hayatına bu kadar kolay devam edebilirdi? Beni nasıl bu kadar çabuk silebilmişti? Elim ayağım karıncalanmış, yine kendimi kontrol etmekte zorlanıp dişlerimi sıkıyordum.

İçim üşümüş yine, bedenim ruhum gibi buz kesmişti. Düşündükçe etlerimi kesiyorlardı sanki. Yine kimsesizlik sardı dört bir yanımı.

"Seni bulmak zor oldu. Buna gerek var mıydı?" diye konuşarak bastırdım her şeyi.

Ebru hüsran yüklü bulutlanmış, o rengini çözemediğim gözleriyle bana baktı ve, "Haklısın beni hiç durdurmadın," dedi. Yine haklıydı. Kapıyı ona gösteren hep bendim, onu zorla geri alan da.

"Niye buradasın Doktor?" dedim ya dehşet doldu gözleri. Sustu öylece baktı bana. Ölüm sessizliği vardı ortamda. 'Susma!' diye haykırmak isteyen benliğimi bastırmak öyle zordu ki. O susuyordu ya beni sanki kızgın yağda boğuyorlardı.

"Cevap ver Doktor," dedim sakince.

"Sence?" diye sordu eziyet çeken bir ses tonuyla.

Duymazlığa gelip, "Hadi kahvaltı yapalım. Fırında ne var? Mis gibi koktu. Uçakta yemek yiyemiyorum biliyorsun. Kurt gibi açım. Allah'tan içkiler idare ederdi. Yoksa o teneke kutunun içinde onca saat geçmezdi," dedim alayla.

Ebru geldiğimden beri hiç kıpırdamadığı kapının önünde öylece duruyordu. "Niye buradasın Ali?" diye cevapsız bıraktığı sorumu bana sorarken sesinin titremesine engel olabilmek için büyük çaba harcıyordu. İncecik kollarını, o güzel bedenini koruyup kollamak ister gibi göğsünün altında birleştirmiş, göbeğini örtmeyen avuç içi tişörtü iyice yukarı çıkmıştı.

Göbeğini açıkta bırakan bol kısa tişörtler giyiyordu ya hele bir de tayt giydi mi... Zevkten mi ölsem? Kıskançlıktan mı? Hep ikilemdeydim. Öyle yakışıyordu ki kaç tişörtünü, taytını sinirle yok etmiştim de haberi olmamıştı. O çilli, pembeye yakın teni, avuçlarımla kavradığım ince beli, göbek deliği göründükçe içim eriyordu da başkasının görmesini hiç istemiyordum. Yine her bir hücrem erkekliğim gibi taş kesmişti. Yalan yok ben ona hiç doyamıyordum.

Gözlerimi ondan zorla çekip, "Cevabı biliyorsun," dedim ama ben biliyor muydum? Ebru imdat koluna uzanır gibi kapı kolunu iyice kavradı. Ardına kadar açıp, "Lütfen git!" dedi ama bedeni titremeye başlamıştı. Öyle yorgundum ki ikiye bölünen aklıma katlanamıyordum. Bir yanım kus öfkeni, pisliğinle üste çık yine, diye kolay yolu seçerken; diğer yanım onu daha fazla üzme, diye söylenip duruyordu.

Umursamaz tavırla, "Hastanede işler kötü haberin olsun. Suna yaptığın her şeyi bok etti. Yönetimi Özkan'a bırakmak bir işe yaramadı. O kılkuyruğun bir boktan anladığı yok. Baban yetişemiyor. Zaten adam aşkla mı uğraşsın? Hastaneyle mi? Kart aşkı başa bela, diye boşuna demiyorlar. Helal olsun babana. Söylemedi ya bana yerini! Ama geldim işte. İyi de oldu aslında. Biraz tatil yapıp öyle döneriz. Benim buraya geldiğim zaman kaldığım otel Eyfel Kulesi'nin hemen dibi. Kahvaltıdan sonra geçeriz. Oraya bayılacaksın," diye sözümü bitirdim ve merakla baktım gözlerine.

Kaçırmadı gözlerini, "Babam söylemediyse beni nasıl buldun? Şu Fransa'da yaşayan Nazlı mı söyledi yoksa?" diye sordu. Döneriz, beraber tatil yaparız demiştim ama oralı olmamış, yerini kimin söylediğine takılmıştı. Ne oluyordu lan bu kıza? Bu soru neyin nesiydi şimdi? İçimden yükselen tuhaf his korku muydu? Dişlerimi sıkıp ona ayak uydurur gibi, "Kimden öğrendiğimin bir önemi var mı? Zaten benden başka herkes yerini biliyormuş. Duygu, Bekir, Sedat... Hepsi biliyormuş. Bir dönelim soracağım hesabını," dedim nabzını ölçmek için.

Ebru sanki ruhunu aldırmış gibi bir halde, "Ben dönmüyorum Ali," derken gözümün içine baktı. Sinirle gülüp, "Dönüyorsun," dedim. Sinirime engel olmak için çenemi sağa kaydırıp boynumu çevirirken göz kapaklarım sabır diler gibi kapanmıştı.

"Dönmüyorum!" dedi Ebru sertçe.

"Sebep?" diye sordum son sabrımla. Onu omzuma atıp götürmek en iyi fikirdi aklıma gelen ama yapamazdım. İşe yaramazdı.

"Sebep mi? Dönmüyorum işte! Al sana sebep!" dedi.

"Senin burada bir hayatın yok. Bütün sevdiklerin İstanbul'da. Hastane sensiz yürümez biliyorsun. Kapansın mı istiyorsun? Yakında olup olacağı o. Baban ya kapatmak zorunda kalacak ya da satmak," dedim ama Ebru'nun umurunda değildi.

O derin bir nefes alıp, "Niye buradasın Ali?" diye gözlerime bakarak bir kere daha sordu.

"O benim sorumdu Doktor," dedim bir kaçış gibi.

Ebru kahramanca, "Bitti Ali. Benim için İstanbul bitti. Sen bittin. Şimdi sen söyle, niye buradasın?" dedi.

Elimi önümde duran kahvaltı masasına o sinirle geçirmemle, "Senin için!" diye bağırmam bir oldu. Masanın üzerinde ne varsa hepsi havalanıp yerle bir olmuş şekilde geri indi. Ebru korkuyla bana bakıp, "O zaman boşuna gelmişsin Ali!" diye bağırdı. Ona hayranlıkla baktım bir iki saniye. Onun kadar cesur olmayı istedim. Onun kadar gözü kara olsaydım, ona ben 'Bitti.' diyebilseydim... Ama ben onun tırnağı olamazdım. Ben hayattan korkan, onun sevgisiyle beslenen bir asalaktım. Onun güzel yüzünden gözlerimi çekip kendime hâkim olmaya çalışarak, "Ancak 'Niye buradasın Ali?' diye sor sen. Bu mu yani? Aslında sen de haklısın başka ne soracaksın ki? Her gün Duygu'yla ve diğerleriyle konuşuyorsun. Bir benden haberin yoktur. Merak ediyorum Duygu sana dün gece Halil'le yaptığı küçük konuşmadan bahsetti mi?" diye sorup sustum.

Ebru merakla suratıma baktı ama sessiz kaldı. Fırsat bu fırsat diyerek, "Ben anlatayım sana. Duygu şimdi sen üzülme diye anlatmaz belki. Halil niye sana anne demeyi kesmiş biliyor musun?" diye sordum ve sustum cevabı merak etsin diye.

Ebru taş kesilmiş gibi, "Biliyorum," dedi.

"Nereden biliyorsun? Duygu anlattı mı?" diye sordum.

"Duygu'nun anlatmasına gerek yok. Senin de geçmiş zamanda bağıra bağıra ifade ettiğin gibi ben onun annesi değilim," dediğinde ben yine kendime lanet okuyordum.

"Beni geç Doktor! Halil sana anne derse senin öleceğinden korkuyormuş. Bunu dün gece, senin nerede olduğunu ağlaya ağlaya Duygu'ya sorarken söyledi. Hâlâ niye burada olduğumu soracak mısın?" diye öfkeyle küçücük odanın içinde dört dönerken Ebru kahrolmuştu.

Direndiği gözyaşları yanaklarından süzülürken beklemediğim bir şekilde sokak kapısını açıp, "Tamam geldin, şovunu yaptın. Amacına ulaştın. Şimdi git ve bir daha gelme!" dedi.

Onu beş senedir ilk kez böyle kararlı görüyordum ama pes edemezdim. Ellerim yumruk olmuş, çaresizlik beni ele geçirmek üzereydi.

"Beni kışkırtma Doktor!"

"Ne yaparsın Ali? Öldürür müsün? Ya evimden git ya da ne yapacaksan yap!"

"Beni kovuyor musun? Yine mi? Sana Halil diyorum Doktor!" dedim oğlumun ardına sığınarak.

Ebru gözünden akan yaşları hızla silmesiyle ayakkabılarını giydi. "Geldiğimde gitmiş ol!" dedi ve benim çıkmamı beklediği kapıdan kendi çıkacaktı ki gitmesine izin veremezdim. Tek adımda ona ulaştım. Koluna yapışıp onu kendime çekmem ve kollarıma almam bir oldu. Tanrım! Bedenim onu bekliyor gibi tepki veriyordu. Tüylerim ayaklanmış her yanım yanıyordu. Onun ince belini sarıp çıplak tenine dokunmamla sakinleşmem bir oldu. Sanki fırtına sonrası bir deniz gibiydim. Nefes alamıyordum. Arzu, kokusuyla damarlarıma yayılıp kasıklarımda birikirken sıcacık nefesi o güzel dudaklarından kesik kesik bana esiyordu.

Usulca, "Bana bir açıklama borçlusun," derken dudaklarındaydı bakışlarım. Yalan yok. Her şeyini özlemiştim. Gözleri, sesi, o sivri çenesi, dudakları, kadınlığı...

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırdığı an, her şey yoluna girecek diye düşündüğüm andı. Ebru gözlerini kapatıp benim yörüngemden kendini kurtarmak için derince soludu. Öfkeli ama her zamanki gibi kibar bir sesle, "Açıklama mı?" diye sordu gözlerinden akan yaşları saklamadan. İlk değildi onu ağlarken gördüğüm. O ağlamasın istedim hep ama onu ağlatan hep ben oldum. Acaba yanımda bırak gülmeyi, hiç mutlu olmuş muydu? Lanet olsun Ali sana! Seni ona esir eden hayata, tekrar yüreğime bu ateşi koyan kadere lanet olsun!

Boğazıma takılan her neyse onu es geçtim ve hırçın bir sesle, "Tamam istemiyorum açıklama falan. Sadece ağlamanı istemiyorum. Beni mutsuz ediyorsun kes şunu," derken elimin tersiyle akan gözyaşlarını sildim usul usul. Kıyamıyordum ya ona, en çok ben canını yakıyordum. En çok sevdiğini üzüyor insan. Ebru hep koşulsuz sevdi beni ve hiç üzmedi. Aciz olan bendim onun aşkı karşısında.

"O zaman git Ali, çünkü senin yanında ben hep ağlıyorum. Bu hiç değişmedi," dedi. Her cümlesi bir tokattı gerçekleri yüzüme vuran.

"Seni özledim Doktor," dedim kulağına fısıldayarak. Ebru gözlerini açmaya cesaret edemez gibiydi. Bedeni kollarımda iyice küçülürken titriyordu. Yine kanıyordu bana. Doğru yolda olduğumu bilmenin verdiği hazla, "Tenimde gezen dudaklarını, bana meydan okuyan, o arzularını saklamayan kadını çok özledim! En kötüsü sensiz yine uykular haram bana," dedim onu daha bir sararak.

"Ali bırak lütfen. Yeter sus artık!" dedi ama vazgeçemezdim. Bir o kadar bencil bir o kadar çaresizdim.

"Yetmez Doktor. Sen bana hiçbir zaman yetmedin," dedim itiraf eder gibi ama pişmandım. Her yaptığım sevgi gösterisiyle, her gülüşümde, her itirafımda bir yanım huzuru bulurken bir yanım cehennem azabıyla kavruluyordu. Ben artık çok ikiyüzlüydüm. Bir cezaydı bu bana.

"Doğru yetemedim ben sana," dedi benden kurtulmaya çalışarak. Ne söylemek istemiştim ama ne anlamıştı. Yine beceremediğim. İçimde can çekişen, bir parça kalmış umudumla, "Bırakamam Doktor. Seni bırakırsam dünyayla işim biter," dedim. Bu başka birinin ağzından çıkmış olsa onun kulu kölesi olunabilecek bir cümleydi de benim ağzımdan çıkması Ebru için artık bir şey ifade etmezdi, biliyordum. Ebru kırgındı. Haklıydı ve benim kadar yorgundu.

"Bırak Ali! Artık hiçbir şeyin önemi yok," dedi kollarımdan çıkmak istediğini hissettirerek. Tek bir çarem vardı onu ikna etmek için. Gözlerim gözlerini bulduğunda ellerimi ince belinden kalçalarına doğru usulca indirdim. "Benim için titriyorsun," diyerek sertleşmiş olan erkekliğimi ona doğru sıkıca bastırırken dudaklarına uzandım.

Ebru panikle, "Yapma!" demesiyle karnına değen erkekliğimden kendini çekti ya daha bir korktum. Karanlık çökmeye başladı öksüz yüreğime. Hırsla kollarından tutup, "Ne Doktor ne!" diye öfkeme yenilip onu sarstığımda, "İstemiyorum!" diye canının acısıyla haykırdı.

Sinirle, "Ben istiyorum!" diye uzandım dudaklarına. Anlıktı bende her şey gibi öfkem de. Ben ister nazikçe ister kandırarak ya da zorla alırdım alacağımı. Ebru her durumda bitip tükenmek bilmeyen aşkıyla boyun eğerdi bana. Gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan onu sertçe kendime çektim. Ebru yine sindi benim kontrolsüz kuvvetim karşısında. Gözlerinden akan yaşlara aldırmamaya çalışırken dudaklarına değdi dudaklarım. İçim titredi dudaklarının sıcağıyla, bana esen nefesi ruhuma ulaştığında ben, ben değildim.

İstekle, "Ne o Doktor, hava durumu bozuldu da mı beni istemiyorsun?" diye sordum. Bedeni taş kesildi sanki. Sorgular gibi bakan gözleri bir süre gözlerimde öylece kaldı. Afallamıştı ve ben unutmamıştım. Aklıma bir mıh gibi çakılmıştı onun aşkına yenilip umut vadettiğim gecede dudaklarından dökülen cümleler...

Olmazları olur yapmaya hevesli, bana deli gibi bağlanmıştı ya en nihayetinde ben de kabullenmiştim aşkı. Körü körüne aşkın tanımıydı Ebru ve belki de beni de kör etmişti bitmez tükenmez sabrıyla. Ölüyü diriltmeye çalışmaktı bizimki ama kapılmıştım ona. İçimde yeşeren o umuda tutunmuştum. En önemlisi huzuruna inanmıştım. Olmadı. Benden ne köy oldu ne kasaba. Dikiş tutmadı. Ne ektiyse aşk adına, ben koparıp attım bile isteye. Ne yaşayabildim ne ölebildim. İnsan kendi kendinin celladı oluyor bazen...

O dile gelmese de bedenime yansıyan aşkımla kollarımdaydı o gece. Gözleri ışıl ışıl, bir o kadar hayrandı bakışları. Dudaklarına düşen aşk dolu cümleler onun kendini benim insafıma bıraktığının kanıtı gibiydi.

Rüzgâr ne zaman esmez olursa...

Akan sular, bir gün durursa...

Güneş doğmaz, ay çıkmazsa...

Ve ben sensiz ne zaman nefes almaya başlarsam...

İşte o zaman giderim... Yani hiçbir zaman... diye şirince sıritmıştı. Hiçbir kelimem yoktu ona söyleyecek. En iyi bildiğim şeyi yapıp dudaklarını dudaklarımla örtmüştüm.

O gece bana hayranlıkla bakan gözlerde şimdi hüsran vardı. Gözleri gözlerimdeyken Ebru kendine geldi sanki, "Geçmiş geçmişte kaldı. Bırak beni!" diye soludu ve yine kollarımdan çıkmaya çalıştı. Bırakmadım. Kaldığım yerden devam edercesine dudaklarını bulmadan önce kulağına fısıldar gibi, "Rüzgâr ne zaman esmez olursa demiştin. Ne oldu Doktor? Rüzgâr hâlâ esiyor," diyerek dudaklarına uzanıp küçük bir buse kondurdum. Ebru'nun bedeni istemsizce kasılıp bana doğru daha bir yaklaştı. "Beni istiyorsun... Biliyorum," dedim gururla ve gerisini getirmemek için kendimi zor tuttum ama sabırlı olmalıydım.

Ebru, "İstemiyorum. O rüzgâr benim için esmiyor artık," derken dudaklarıma itiraz etmedi ama öpmedi. Gözleri kapanmış

bedeni titriyordu. Biliyordum o bana hayır diyemezdi. Doğru yolda olduğumu bilmek beni umutlandırmıştı. "Akan sular da mı akmaz oldu?" diye ensesinden tutup usulca dudaklarını buldum. Ellerim yüzünü hapsetmiş onu öperken Ebru nefes almıyordu sanki. Dudaklarım zevkli bir gururla, memnuniyetle kıvrıldı ama bu uzun sürmedi. Ebru gözlerini kapattığında gözünden süzülen yaşla, "Seninle her yer çöl Ali," dedi.

İçim üşüdü. Yok saydım cümleyi, dudaklarını dudaklarıma daha bir hapsedip bütün benliğimi ona akıtırcasına özür diledim kendimce. Aşkımı anlattım anlamasını dileyerek. O ağladıkça dudaklarında gezdi dudaklarım. Ağlamasın istedim ama sel oldu gözyaşları, içinden dışına taştı.

Nefesim yetmez olduğunda, insanlığıma lanet ederek ayrıldım o güzel dudaklarından. Bir umut görmek için gözlerine baktım ve, "Gece olmuş, ay çıkmış. Yarın sabah güneş yine doğacak," dedim o gece bana söylediklerini hatırlatırcasına.

Ebru, "Bana seninle ne güneş doğacak ne ay çıkacak Ali. Artık biliyorum," dedi gözlerini kapatıp benim yarattığım etkiden kurtulmak istediğini belli edercesine.

"Sen bensiz nefes alamazsın Doktor," dedim ya içim burkuldu. Hep kullanmamış mıydım bana olan zaafını?

Ebru, "Öğrendim Ali! Bak yaşıyorum. İmkânsızdın benim için, umursamadım. Bedelini ödedim ve bitti," diye okkalı bir tokadı bir kere daha vurdu yüzüme.

Kollarımın arasında kandırmaya çalıştığım, vazgeçemediğim kadının tuzağına ben düşüyordum. Sona geldiğimin farkındaydım. Son bir çabayla, "Bedelini ölene dek ödeyemezsin Doktor," dedim suç bastırır gibi.

"Alacağın ne kaldı Ali? Her şeyimi aldın! Alacak verecek yok artık. Ne sen varsın ne de ben!" dediğinde ilk kez gözüme baka baka

bitti diyordu. Ben onun aşkını ne kadar biliyorsam o beni o kadar ezbere biliyordu. Ne gündüzler ne geceler boyu ben onu izlerken o da beni izlemişti. Hayrandı bakışları, bir o kadar âşık. Şimdi eser yoktu o bakışlarda bana olan aşkından. Gözlerinde sadece hüsran vardı.

Omuzlarım çöküyor, dizlerimin bağı çözülüyordu. Umudum saman alevi gibi sönmeye yüz tutmuşken, "Bu yok saymak niye?" diye sordum. Acıyla güldü bana. Susmasını istedim deli gibi ama gözündeki yaşa inat daha bir güldü. Gözyaşlarının dinmesini ister gibi yukarı doğru bakıp bakışlarını bana çevirdi ve, "Yıllar içinde seni umutla beklerken bendeki Ali'yi aldın sen. Bitti anla beni! Lütfen git artık!" diyerek kollarımdan sıyrıldığında onu bırakmaktan başka çarem yoktu.

"Hadi ama! Geçerli bir sebebin yoksa gitmeyeceğim," dedim yüzsüzce.

Ebru gözlerinden süzülen yaşları kahkaha atarak silerken, "Geçerli bir sebep mi? Tamam sebep benim! İstemiyorum oldu mu? Hevestin geçti! Suç benim. Kıymetini bilemedim," dedi gözyaşlarına inat bir alayla.

Reddedilmek, korku ve panikle bütünleşip bünyemde birbirine girmişti. Sinirle, "Farkındaysan gayet sabırlı ve sakinim. Bu geçerli bir neden değil. Hadi toparlan yoksa böyle gelirsin," derken işi pisliğe vurmaya başladım çünkü köşeye sıkışmıştım.

Ebru sinirle, "Biri var hayatımda desem senin için geçerli bir neden olacak mı?" diye sorarken gözlerimin içine baktı. Dünya başıma yıkılalı çok olmuştu. Tekrar yıkılamazdı. Ben alışmıştım her gün ölmeden mezara girmeye. Varsın Ebru için de mezara girerdim de benden önce birilerini mezara sokmadan girmezdim. Ben Ali'ydim.

"Onu gebertirim," derken bakışlarımla, *Hodri meydan!* der gibiydim.

Ebru, "Ben senin yatağını süsleyen kadınları geberttim mi Ali?" diye haykırdı. Bir gol daha yemiştim. Demek biliyordu ve buna rağmen her şeye razı gelmişti. Bir pişmanlık daha eklendi benim parçalanmış yüreğime. Dilimin ucuna gelen açıklamaların hiçbirisinin geçerli olmayacağını biliyordum. *Senden kurtulmak, aşkını yok saymak içindi,* demek, sıçtıktan sonra sıvamaktan başka bir şey değildi.

Ona özlemimi bastırmaktı başka tende gezdiğim geceler. Aşkı inkâr etmekti sadece. Başka bedendi yüreğimi ona karşı soğutan. Bir çareydi ondan uzak durmak adına. Belki de ölmüş olan Aslı'ma yaranmaktı amacım. Diyemedim ona hiç birisi sen değildi, diye. Diyemedim hiçbiriyle uyumadım, diye...

"Ne istiyorsun Doktor? Sadakat mi?" diye hiddetle sordum. Özrüm kabahatimden büyük.

"Sen hiç benim olmadın ki başka kadınlara kızayım. Bir de sadakat dileneyim. Ben senin kuklandım. Senden hiçbir zaman bir şey istemedim ben. Ne verdiysen yetindim ama sana yetemedim," dedi yine gözlerinden akan yaşla. Her cümlesi benim duvarlarıma çarpıp geri döner gibiydi çünkü söyleyecek tek bir sözüm bile yoktu.

"Gerçekten biri var mı?" diye sordum ama dilim yandı. İçimden bu ne yüzsüzlük Ali diyen ses bana aitti.

Ebru ölçüp biçer gibi bir süre bana baktı ve, "Yok Ali biri yok. Ne seni ne bir başkasını istemiyorum. Kimseyi öldürmene gerek yok," dedi tükenmiş bir şekilde.

Yalan yok içim rahatladı. O yok diyorsa yoktu. Onun dürüstlüğünden bir gün olsun şüphe duymamıştım. Neşemi saklar gibi alaylı bir gülüşle, "İyi o zaman. Yoksa yine başım belaya girecekti. Hadi kalk hazırlan. Bunaldım ben burada. Sonra gelir toplanırsın," dedim. Ona doğru yürüdüm ve tutması için elimi uzattım. Hadi tut elimi, diye sessizce yalvarırken Ebru bir elime bir bana baktı. Yüzünde şu ana kadar görmediğim bir nefret vardı. Ya da acıma...

"O kadar isterdim ki elini tutmayı... Ama tutamam," dedi gözlerinden akan yaşla.

"Hadi nazlanma sen de istiyorsun. Bensiz yapamazsın sen," dedim istekle gözlerine bakarken.

Gözündeki hüsran öfkeyle yer değiştirip, "Senin için gözünde yaşı durmayan Duygu, dişini sıka sıka sana ses etmeyen Sedat, gözünün içine bakan çocukların, canını ortaya koyan Cihan, peşinde köpek olan Levent, her düştüğünde kaldıran Bekir, kalbinde beş kuruş değeri olmayan, hayatını cehenneme çevirdiğin ben! Kimse umurunda değil biliyorum. Beni o zamanlar neden suçladığını şimdi daha iyi anlıyorum. Neden ölmene engel olduğum için boğazıma sarıldığını artık biliyorum. Sen yerden göğe kadar haklıydın Ali!" diye avaz avaz bağırırken yüzümdeki o alaylı ifadenin yavaş yavaş silindiğini biliyordum. Bedenim kaskatı kesildi. Duygularım beni terk etmişti. Vereceği cevabı duymak istemiyordum ama sormaktan başka çarem yoktu. "Neymiş haklı olduğum?" diye sordum.

Ebru salya sümük hıçkırarak ağlarken elleri gözünün yaşını silmeye yetmez oldu. O hırsla üzerindeki tişörtü hışımla sıyırıp yüzünü sildi. İlk kez canımı yakma isteğini gördüm gözlerinde. Hırsla, "O gün... Karının öldüğü gün sen zaten ölmüştün. Kafana sıkmana izin vermediğime o kadar pişmanım ki! Gerçekten özür dilerim! Senin ruhun Aslı'yla gömülmüş Ali! Sadece ruhun değil; senin bütün değerlerin, merhametin, sevdiklerin, herkes ama herkes Aslı'yla birlikte senden yitip gitmiş! Geriye senden kalan çer çöp! Bence git ve kafana sık Ali! Bundan sonra hayatımın içine etmene izin vermeyeceğim. Sakın bir daha karşıma çıkma! Benden artık sana oyuncak olmaz!" diye haykırarak evden çıkıp gitti.

Gitmedim peşinden. Gidemezdim. Ellerim yumruk olmuş tırnaklarım avucuma batarken ben sevmeyi bilemediğim kadının ardından bakıyordum. Dakikalar saatlere karıştı. Benim için zaman

yok oldu. Ruhum *Ebru* diye can çekişirken, doğru olan çekip gitmekti. Ben gidemedim ama Levent geldi. Eve girdiğinde ben koltuğa çökmüş, taş gibi duruyordum.

"Ali... İyi misin? Kaç saattir seni arıyorum. Niye cevap vermiyorsun? En sonunda Ebru'yu aradım. O..." dedi ve sustu. Önceden Ebru deliye döner, beni merak eder, ne yapar eder bir bahane bulup gelirdi. Acıyla güldüm ama neye bilmiyorum. Çöktüğüm koltuktan güç bela kalkıp, "Gidelim Levo, burada işimiz bitti," dedim. Levent hiçbir şey söylemeden kapıdan çıktı ve biz kürkçü dükkânına döndük.

Aradan tam iki buçuk yıl geçti. Onsuz geçen iki buçuk yıl. Onun gözlerinde görmüştüm bittiğini. Yaşattığım kahır dolu beş sene sonunda özgür bıraktım Ebru'yu. Biliyordum, bensiz iyi olacaktı.

Zaman ilerledikçe güne karışıp yılları deviriyorsun ya her şeye alışıyorsun. Onsuzluğa da alışmıştım. Yine huysuzdum. Yine az gülüyor, az uyuyordum ama alışmıştım. Alışmasa yerine, Maviş'im çıkar gelirdi. Alışmasam ben onun yokluğuna dayanamaz, ölür yanına giderdim. Belki de bu yüzden ömrüm boyunca kadere 'Eyvallah!' deyip baktım yoluma. Babam öldüğünde her şey bitti sandım ama alıştım. On yaşında girdiğim cezaevinde öleceğimi sandım ama ölmedim. Sonra annemin yokluğunda kayboldum ama bir şekilde kendimi buldum. Kaç kere ölümden döndüm sayamadım. Kurşun arkadaşım oldu, ölüm yârenim. Tehlike zevk vermeye başladı zamanla. Ölsem unutmayacağım anları yaşadım Duygu'yu hayata döndürürken. Sonrası vız geldi tırs gitti. Yani her şeye alıştım. En olmadık zamanda Maviş'im girdi hayatıma. Ben onunla doğdum. Sevmeyi, sevilmeyi onunla öğrendim ama sonuç değişmedi. Beni ben yapan Aslı'm bir kör kurşunla gitti benden. Hayat benim için o gün bitti sandım ama nefesi kesilmeden ölmüyormuş insan artık biliyorum. Alışmak, devam etmek insan için en büyük hediyeymiş. Ebru mu? İçimde bir yerde üç oda bir salona yerleşmiş öylece

oturuyor şimdi. Hani derler ya kavuşamayınca aşk olur diye, alıştım onsuzluğa. Biliyorum bensiz akmıyor gözyaşları.

Levent'in bir kızı oldu. Adını Aslı koydular. Aslı bebeği kucağıma aldığımda kokusu içime dolarken gözyaşlarım aktı yalan değil. Eh be Maviş! Bırakıp gideli tam yedi buçuk sene geçti ama kokun hâlâ burnumun direğini sızlatır.

Çocuklar büyüyor, ev iyice şenleniyordu. Oğuzalp annesinden aldığı mavi gözleri ve gülüşüyle benim içime gömdüğüm sevdamı o güzel yüzünde yaşatıyordu. Ona baktıkça hem içim sızlıyor hem özlemim gidiyordu. Kişiliği ne bana çekmişti ne cennete gitmiş Maviş'ime. Bir o kadar vakur, bir o kadar sakin bir çocuktu. Benim yumuşak karnım Oğuzalp olacaktı. Konuşurken bile ona dalıp gidiyordum ya içim titriyor, aklımı bir hüzün kaplıyordu. Oğuzalp ve Selim her yönden herkesin gözbebeği olmaya devam ederken Halil bir numaralı Ali olma yolunda ilerlemeye devam ediyordu. Anası babası biz miydik? Bir ara hastanede karıştı mı acaba? Diye ara ara düşünmedim değil. Sokakta, köprü altlarında büyümüştü sanki. Açıkgöz, dolandırıcı, alaycı, düzenbaz yani tam anlamıyla evin eşkıyasıydı. Yalan dersen onda. Alavere dalavere onda. Herkes ondan illâllah etmişti de piçte şeytan tüyü vardı. Evde herkes hayrandı ona. Bizim konuşamayan, kucaktan inmeyen, büyütemediğimiz Halil bir açıldı pir açıldı. Anaokulu ayrı bir teraneydi. Ayrı gayrı olmasın diye onu da hepsinin gittiği okulun ana sınıfına verdik. Bir şey öğrenme hak getirsin, okula verdiğimize vereceğimize pişman olduk. Bütün eylemlerini ağzımız beş karış açık seyrediyorduk. Bir metre de yerin altında var bu Halil'den. Karıştırdığı haltlar meydana çıkıp işin içinden çıkamadığı zamanlarda Ebru'nun kollarında soluğu alıyor, eteklerinin altında fırtınanın geçmesini bekliyordu. Anası bellemişti onu ama çaktırmıyordu.

Bir gün okul müdürü çağırdı beni yanına. Daha okul yeni açılmış, bu çocuk anasınıfında, ne olmuş olabilir? diye merak edip

aldım Ebru'yu, gittim okula. Adam süklüm püklüm karşımda. Eğitimcilere saygımız sonsuz. Bence imkânsızı başarıyorlar. Biz evde sekiz tanesiyle baş edemiyoruz, onlar yüzlerce çocuğu adam etmeye çalışıyorlar.

Müdür, "Ali Bey bugün Halil üst sınıflardan iki öğrenciyi hırpalamış. Çocuklarda bir şey yok. Konu kapandı fakat sizinle konuşmak istediğim bir husus var," dedi. Ebru gözümün içine baktı ve, "Halil mi? İnanmam! Hem de üst sınıf, olacak şey değil. Ana sınıfında daha o!" dedi. Toz kondurmayacak ya... Ters ters Ebru'ya baktım ve müdüre, "Sizi dinliyorum," dedim.

"Malum Halil'in durumu özel bir durum. Bilmiyorduk. Keşke bize belirtseydiniz. Daha özenli olabilirdik. Gerçi sizi de anlıyorum ama Halil'e biraz daha zaman ayırıp onunla iletişiminizi kuvvetlendirirseniz onun bu hırçın tavrının geçeceğine inancım sonsuz. Sizden bu yönde destek bekliyoruz," dedi.

"Ben anlayamadım Müdür Bey, özel durum derken?" diye gururla sordum çünkü zekâsından bahsediyor diye düşünüyorum.

"Halil'in evlatlık olmasından bahsediyorum Ali Bey. Bu tip durumlarda..." diye konuşurken bana gelenler gelmiş, ayağa kalkmamla karşımda ne eğitimci kalmış ne öğretmen.

"Ne evlatlığı lan? Halil benim öz evladım. Anası belli, babası belli. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin müdür?" diye bir kükremişim ki karşımdaki müdür ufacık kalmıştı. Ebru, "Ali lütfen sakin ol! Bir doğrusunu anlayalım," diye gözümün içine bakarken müdüre dönüp, "Haliller mi karıştı acaba? Zaten bizim Halil asla birine vurmaz! İki sınıf üste boyu yetmez," dedi ama kendi de inanmadı. Sinirle, "Ebru!" dedim.

Müdür korkmuş zaten, bir solukta, "Hayır efendim Halil Aral. Doğru öğrenci. Arkadaşlarına evlatlık olduğunu, siz onu evlat edinene kadar sokaklarda yaşadığını söylemiş. Kanıt olarak abisinin

sarışın, mavi gözlü olduğunu belirtmiş. Biz de inandık anlatınca. Ayrıca Halil pek bir güzel kavga ediyor Ebru Hanım. Boyu babaya çekmiş anlaşılan," diye konuyu dağıtırken kanım kurumuştu. Ben hırsla ayağa kalktığımda Ebru'nun önüme geçtiğini hatırlıyorum.

"Ali... Evde..." dedi korkuyla. O gün okulu Halil'in başına yıkmadıysam bu Ebru'nun sayesindeydi. Eve nasıl gittim, Halil okuldan gelene dek nasıl sabrettim, bilmiyorum. Kapıdan içeri girdiklerinde bütün çocukların yukarı çıkmasını beklerken sabrımdan dolayı gerçekten rekorlar kitabına girebilirdim. Baktım Halil abisinin arkasından merdivenlere yöneldi, "Halil sen kal!" dedim sesimi yükselterek.

Bizim mahşerin dört atlısı kalkan gibi Halil'in önüne geçti. Bu ismi bu dört kadına ben takmıştım. Hep birlik tam birliktiler. Öldür Allah bozulmaz!

Duygu, "Ali'm istersen Sedat gelsin ha ne dersin?" dedi gözüme bakarak.

"Gerek yok. Halil gel oğlum," dedim en psikopat sesimle. Halil 'Yine ne yaptım?' bakışıyla kaderine razı oldu, tam bir adım atacak Selma girdi devreye, "Çocuk bir üzerini değişseydi Ali!" dedi.

"Gerek yok. Hadi siz bir çıkın yoksa ben Halil'i alır çıkarım," dedim ama bu sefer Ebru, "Ay yeter korku filmi gibi. Kendine gel Ali ya! Daha konuşmadan çocuğun yüzü bembeyaz oldu," diye Halil'i arkasına çeker çekmez mahşerin dört atlısından Yıldız, "Abi gözünü seveyim çocuk o daha," dedi son olarak.

Tabii bana gelenler geldi, "Ulan ne çocuğu? Şeytanın sol yanı lan bu Halil!" diye üzerlerine yürürken Halil'in yüz şeklini görmeliydiniz. Dut yemiş bülbül sanki. Masum mu masum! Müdürü duymamış olsam 'Acaba...' derim o kadar.

Ebru, "Ali lütfen!" diye daha bir önümdeydi. Anası gibiydi Halil'in yalan yok.

"Sen şımarttın bu mendeburu çekil önümden! Bak kalbinizi kırarım," dedim ama Ebru o hengamede Duygu'ya döndü ve, "Mendebur ne demek? Yine bilmediğim bir kelime. Ne geniş bir argo kültürü var yahu! Ben bilmiyorum, iyi bir şey mi? Gerçi Ali söylediyse iyisini aramamak lazım ama bilemedim," diye tek solukta konuşurken, "Hop ben buradayım Doktor!" diye bağırmamla Halil, "Ben gideyim mi o zaman? Öğretmen bir sürü boyama verdi," demesin mi? Kızlar donup kalırken baktım mahşerin dört atlısını geçemeyeceğim, ben avaz avazdım.

"Ulan eşşoğlueşşek! Dalga geçiyor bir de. Seni yurda vereyim de gör ebeni! Yok lan ne yurdu, seni sokağa atayım ben en iyisi. Lan evlatlık ne demek şerefsiz? Söyle lan! Niye böyle bir yalan attın? Lan çekilsenize önümden! Sen beni mi beğenmiyorsun? Yoksa ölmüş ananı mı?" diye bağırırken Duygu, "Ali'm tamam, şaka yapmıştır çocuk. Yoksa aslan gibi yakışıklı babasını niye beğenmesin?" diye konuşurken herkesle birlikte ben de durmuş aptalca Duygu'ya bakıyordum.

Duygu hepimize, "Ne yalan mı?" diye sırıttı. Ebru daha fazla kendini tutamadı, "Kuzguna yavrusu şahin görünürmüş hesabı oldu bu Duygu!" diye kahkahalarla gülmeye başladı. Benim ego yerlerde. Lan yoksa Ebru beni artık beğenmiyor muydu?

Selma, "Allah'ım delilerin içinde kaldım," diye boş verip arkasını dönüp giderken Halil, "Selma teyze beni koruyordun, nereye?" diye bağırdı. Bana gelenler geldi tabii. Selma, "Bak ya! Kime çekti bu çocuk? Oy ben seni yerim yalancı tavşan seni!" diye onu güya benden kaçıracak. "Selma!" dedim sinirle. Yine Ebru girdi devreye, "Ali yeter ama ya! Bağıra bağıra yine sesin kısıldı. Yeter lütfen. Biraz sakinleş sonra konuş Halil'le," dedi.

İşin özü konuş konuş nereye kadar? Halil'in maceralarını biz ailecek izledik. Benim velet dur durak bilmedi. Büyüsün akıllanır dedik

ama bir bok değişmedi. Geçenlerde evin bütün çocuklarını örgütleyip sinemaya kaçma yolunda yakalandı. Yalan yok bir tek Ebru ona iyi geliyordu. Gerçi Ebru herkese iyi geliyordu. Biliyordum ama benim korkak yüreğim kabullenmek istemiyordu. Bile bile ittim onu. Derdine yan Ali...

Allah'tan ailemizde sonrasına üreyen biri olmadı. Çocuk sayısı artmadı yani. Tabii bunda Duygu'nun ikizleri doğururken rahminin alınmasının çok büyük etkisi olduğunu düşünmeden geçemiyor insan.

Ben mi? Nefes alıyordum sonuçta. Çocuklarım mutluydu. Ailem dediğim insanlar sağlıklıydılar ve bu bana yetiyordu. Sedat'ın işleri büyüdükçe bizim çember daralmaya devam etti. En son iş adamı rolünü yıllardır sürdüren benim televizyonda birini boğazlarken görünmem hiç iyi olmadı. Dava devam ediyor ve basının ilgisi ilk günkü gibi sürüyor. Hayırlısı. Ev halkı mahkûmiyet aldığımda hapishaneye kimin don, atlet getireceğini şimdiden paylaşmış durumda.

Bunun yanında Sedat'a gelen baskılar politikaya girmesi yönünde çoğaldıkça bizimkine bir haller oldu. Bekir'den habersiz çişe gitmeyen adam bir gece selamsız sabahsız evden yok olduğunda yemin ediyorum ondan haber alana kadar ne uyudum ne yedim ne içtim... Sedat, Sado'ya bağlamış geçmişten üç beş kişiyle kendini vurmuş dağlara. Telefonda, "Abi ne işin var orada?" diye sordum. "Şerefsiz avlıyorum," dedi büyük bir keyifle.

"Dönünce Duygu seni avlar artık. Ona dur dersem şerefsizim," dediğimde sesi soluğu kesildi tabii. Duygu'yu görmeliydiniz. Ne dediysek inanmadı. Sedat'ın sesini duydu kâr etmedi. "Ali ölü ya da diri getir onu!" diye yakama yapıştı ya şaştım kaldım.

"Duygu salak salak konuşma, ne ölüsü? Adam ava çıkmış. Ölmez o!" dedim ama elim ayağım buz kesti. Gözyaşları sel olmuş hıçkırırken, "Böyle habersiz gitmezdi o. Başka bir şey var. Razıyım Ali...

Ben... Ben bunca sene onun her şeyini kabullendim de sevdim. Sabah akşam evine canlı gelsin diye dualar ettim. Geceleri canlı geldi diye şükrettim ama her şeye hazırladım kendimi. Git onu getir Ali! Ama onsuz gelme çünkü ben... Ben yanına yatacağım bir mezarı olmazsa işte o zaman ölürüm," dedi ya Allah Sedat'ın yerine benim canımı alsın diye dua ettim.

Ne mi oldu? Toparlanıp yanına gitmeye karar verdiğimizde duyan bizimle geldi. Cihan, Osman, Hamza, Şehmuz, Tıfıl, Maho ve Bekir. Tabii manyaklar dönmek bilmedi. Bir iki ay yalan yok dağlar bana iyi geldi. Döndük dönmesine de Duygu'nun içine şeytan kaçmış. Abartısız üç ay Sedat'ın burnundan getirdi. Sedat büyük ihtimal tövbe etmiş, tuvalete bile haber verip gidiyordur. Sonrası ev, iş... Zaman geldi geçti. Ta ki bugüne kadar...

Kaç saat oldu sırtım morgun soğuk fayansına dayalı çömelmiş oturuyorum, bilmiyorum. Yine sevdiğim bir can ölümün kollarındaydı ve ben yine çaresizce oturmuş onunla vedalaşmaya çalışıyordum. Onu tanıdığım zamanlarda tanıştım merhametle. Islahevinin o acımasız dünyasında başımı okşamıştı şefkatli elleriyle. *Keşke* dedim içimden, *keşke bu adam benim babam olsaydı.* Sanki dua etmişim de kabul olmuş gibi üç beş ay sonra 'Gel benim oğlum ol Ali.' demişti bana Serdar Doktor ama ben Ali'ydim. Sonra Sedat girmişti hayatıma. İçimdeki o deliyi çıkartmıştı. Artık o merhamet yoksunu, o küçük çocuk değildim. Hayatı için savaşmayı öğrenen, yaralı bir o kadar hırslı Ali'ydim. Çocukluğu bırakıp büyüdüm o kapanda. Babamın öldüğünü kabullenip Serdar Doktor'a hayır dedim ama içimde bir yerde Serdar hep benim özlemini duyduğum ölmüş babam yerinde durdu. Onu her gördüğümde içimde manevi bir huzur buldum geçmişin yaralarını saran. Şimdi aldı o huzuru, kızı gibi çekti gitti Serdar Doktor.

Gözümden düşen bir damlayı silmem kapının açılıp içeri Sedat'ın girmesiyleydi.

Sedat, Serdar Doktor'un boylu boyunca uzandığı demir levhanın önünde durup, "Hadi Ali'm kalk. Dondun burada," dedi. Sindiğim duvar dibinden kaçamak bir bakışla baktım ona. Yaşlar dolu doluydu sabitleşmiş bakışlarında. Ölüm gülüyor yine bana, *'Hayat bu kadar işte Ali!'* diyor. *Bir var bir yok Ali,* diyor yine gözüme bir o kadar alayla bakarken.

"Ebru'ya kim haber verdi?" diye sordum yerimden kalkıp akmaya çalışan gözyaşlarımı silerken.

Sedat, "Veremedik. Duygu ben söylerim dedi ama telefonu eline bile alamadı. Bekir ya da ben arayalım dedik ama kız yalnız orada. Ben atlayıp gidip alayım diyorum" dedi.

"Ben giderim," dedim ama ne dediğimin farkına vardığımda göğsüm sıkıştı.

"Sen benimle taşak mı geçiyorsun Ali? Kızın acısı yetmeyecek bir de seni görünce mi kahrolsun? O kız niye orada Ali? Delirtme beni!" dedi sinirle.

"Ne desen haklısın abi ama bunu hak ettim ben. Gidip onunla yüzleşmeliyim. Yemin ederim acısını paylaşmaktan başka bir şey yapmayacağım. Bırak ben gideyim. Alıp gelirim, burada çıkmam karşısına."

"Ali bak eğer..." diye lafa devam etmeden, "Abi tamam dedim ya! Neredeyse üç yıl olacak, onu hiç rahatsız ettim mi?" diye sordum.

"Etmedin ama sana bu konuda güvenilir mi bilmiyorum. Sonuçta karşılaşacaksınız."

"Türkiye'ye ilk kez gelmiyor. Üç senede onu ilk kez görmeyeceğim."

"Ulan Ali! Biliyor muydun?" diye sordu hayretle.

"Abi Duygu ne zaman benden bir şey saklamış? Halil'le Ebru buluşacağında bile söyledi."

"İzlettiriyorsun değil mi Ali?" dedi ama sesi yumuşamıştı.

"Güvenliği için hepsi bu, başka bir şey için değil."

"Umarım öyledir Ali," dedi Sedat.

"Serdar baba da gitti be abi!" dedim kederle.

"Sorma Ali! Sıra bize geliyor."

"Sana çok var. Duygu'ya doyamadın sen daha," dedim alayla. Sanki Serdar Doktor da güldü bize.

Sedat, "Serdar, kalk bak şu senin evlatlığa, yine benimle dalga geçiyor," diyerek gözlerini eliyle ovuştururken gözyaşlarını geriye ittiğine emindim.

"Hadi Ali bize bu kadar veda yeter! Git al gel Ebru'yu ama üzme sakın. Bu sefer Allah yarattı demem!" diyerek elini uzattı. Çöktüğüm duvar dibinden elini tutmamla kalkmam bir oldu. Kapıdan çıkarken tekrar baktım Serdar'a ve 'Hoşçakal baba!' diye geçirdim içimden.

Sedat eve dönerken ben hız kesmeden ve tabii kimseye görünmeden havaalanına doğru yola çıktım ama neredeyse ben gideyim dediğim için pişmandım. Düşündükçe aklımı yitirecek gibi oldum. Ebru'nun karşısına geçip o güzel yüzüne nasıl bakacaktım? Özleminde boğulmadan ona babasının öldüğünü nasıl söyleyecektim? İçim daraldı. Cesaretsizlik sardı her yanımı ama bu benim Ebru'ya karşı kefaretimdi.

Her şey bana karşıymış gibi Paris'e yarım saat içinde bilet buldum. Normalinde uçakta zaman geçmek bilmez, ışınlandık sanki. Kalkmasıyla inmesi bir oldu. Taksiye binip adresi söylememle Ebru'nun oturduğu binanın önünde kendimi bulmam aynı andaydı. Yine bir sabahın körüydü ve yine ben Paris'teydim. Ve yine Ebru'nun kapısında çıkmazlardaydım. Sanki tarih tekrar ediyordu. Derin bir nefesle bastım zile ama açan olmadı. Biraz bekledim ve ikinci kere bastım. Ebru yoktu anlaşılan. Biraz bekleyip çalıştığı

üniversiteye gittim. Danışmadan odasının yerini öğrenip yürümeye başladım. Ulan ne büyük yermiş yürü yürü bitmedi! Aslında işime geldi. Yürüdükçe sakinleştim ama hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Ebru'nun odasının kapısında durup derin bir nefes aldım. Elim ayağım buz gibiydi ve ben bırak konuşmayı, elimi kolumu koyacak yer bulamıyordum.

Öylece durmuş kapıya uzanmakla kaçmak arasında beklerken, "Ali..." diye gelen sesle yerime mıhlandım. O güzel sesi kulaklarımda yankılanırken dizlerim felce uğramış gibiydi ve ben arkamı dönecek gücü kendimde bulmaya çalışıyordum. Ona doğru dönmemle gözlerimiz buluştu. Ebru'nun yüzünün renginin yok olmasını izledim an be an. Fransızca, "Siz geçin, ben gereken evrakları beş dakikaya gönderiyorum," derken sesinin titrediğini anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmadı. Yanında duranların meraklı bakışları bizden ayrılmadan yanımızdan geçip gidene dek öylece durduk.

Ne zaman sonra, "Ali..." dedi yine. Dilim tutulmuştu ve ben ölene dek burada durabilirdim. Ellerim ceplerimde, büyük ihtimal felcin eşiğindeydim ve onun da öyle olduğundan emindim.

Ebru, "Sen... Sen niye buradasın?" diye kekeleyerek sordu. Ona seni özledim demeyi ölürcesine istedim. İnanmazdı bana. Biliyorum. Derin bir nefes alıp, "Konuşmamız gerek," dedim her şeyi bir kenara bırakıp neden geldiğimi hatırlayarak.

Ebru meraklı bakışlarını benden çekip, "O... Olur," diyerek hızlı ama bir o kadar telaşlı hareketlerle oda kapısını açtı. Girmemi bekledi ama girmedim.

"Çok işin var mı?" diye sordum.

"Şey... Yok ama evde unuttuğum bir evrak var. Alıp buraya geri dönmem gerek."

"Hadi gidip alalım," dedim. Ebru aptalca yüzüme baktı ama çantasını alıp odadan çıktı. Garipti. Her an benden bir şey bekliyor gibi tedirgindi. Kendi gibi değildi sanki. Bir o kadar ürkek, bir o kadar korkaktı. Ne yürürken ne arabaya bindiğimizde konuşmadık. Yol boyunca sessizlik hâkimdi. Hissettiğimden daha fazla özlemişim onu. Bakışlarım yüzünde dolanıp dururken zor kullandı arabayı. Gelmemize yakın, "Önemli bir konu olmalı. Seni buralara getirdiğine göre..." dedi.

"Senin adının geçtiği her şey benim için hep önemli oldu," dedim. Ebru rahatsız olmuş gibi zorla gülümsemeye çalıştı ve, "Sen ne zaman geldin?" diye sordu.

"Sabah geldim," dedim ama sesim donuktu.

Ebru, "Bana değil Paris'e..." dedi, gülümsemeye çalışarak arabayı park etti. Arabadan indiğimizde o şoför tarafında ben onun karşısında, aramızda araba duruyorduk.

"Uçaktan sabah indim," dedim. Ebru işte bununla iyice tedirgin oldu.

"Ali sen iyi görünmüyorsun," diyerek yanıma geldi. İyi değildim ve nasıl iyi olacaktım bilmiyorum. Öncesinde buraya gelip ona babasının öldüğünü söylemek doğru gelse de şimdi bu yükün ağırlığı beni eziyordu.

"Ben... Ben iyiyim. Yukarı çıkalım mı?" diye sordum.

"Tamam, çıkalım. İstersen biraz uzanırsın. Yolculuk sarsmış olabilir. Ya da buranın puslu havası çarpmıştır," dedi. Yukarı çıktığımızda Ebru benim için endişelenir olmuş, eli ayağına karışmıştı.

Telaşla, "Geç... İstersen uzan şöyle," dedi ama daha fazla bu konuyu uzatamazdım. Elinden tutup, "Ebru otur şöyle. Benim sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Ebru panikle, "Ali bak... Eğer bizimle ilgili..." diye gözlerimin içine bakamadan konuşacaktı ki, "Buraya gelmemin bizimle ilgisi

yok. Baban..." diye devamını getirecektim ki Ebru rahatlamış gibi, "Yoksa buraya seni o mu gönderdi? Son tehdidini yaptı demek. İnanamıyorum ya!" diye sinirle gülmeye çalışırken yine kaçaktı bakışları.

"Seni dönmen için benimle mi tehdit etti?" diye hayretle sormaktan kendimi alamadım.

"Evet ama ben bunun bir şaka olduğunu sanıyordum," derken ellerini benden kurtarıp kalkmaya niyetlendi. Gözleri mi dolmuştu?

Ellerini bırakmadan kalkmasına izin vermedim. "Ebru... Buraya beni baban göndermedi. Sana söylemem gereken bir şey var," dedim ama kalbim sıkışmış, biri sanki boğazıma yapışmıştı.

"Ne?" diye sordu ama nefesini tutuyordu.

"Baban..." dedim ama gerisi gelmedi.

"Ne olmuş babama?" dedi. Gözünden bir damla yaş aktı ne diyeceğimi anlamış gibi.

"Baban kalp krizi geçirdi... Ebru baban..." diye cümlemi bitirmeme izin vermeden, "Sakın!" diye ellerini benden kurtarıp ayağa kalktı. "Ebru!" dedim ayağa kalkıp karşısına dikildiğimde.

"Ali bak sakın! Sakın babama..." diye hıçkırırken, "Ebru ben çok üzgünüm," diyebildim. Ebru gözünden yaşlar akarken, "Hayır! Bu imkânsız! O... Onunla daha yeni konuştum. O... İyiydi. Ölmedi. O ölemez!" diye haykırırken çoktan kollarıma yığılıp kalmıştı.

Onu kucaklamamla yatak odasına götürüp yatağa uzatmam bir oldu. Nabzını kontrol edip onu ayakkabılarından kurtardım. O sırada telefonum çaldı. Sedat arıyordu.

"Abi..." diyerek açtım telefonu.

"Ali ne yaptın?" dedi keder dolu bir sesle.

"Ebru baygın. On dakika olmadı söyleyeli," dedim. Sedat ne desin... "Tamam bana kaçta uçağa biniyorsunuz haber verin," dedi.

"Tamam abi," dedim ve kapattık. Ebru'nun başında döndüm durdum bir on dakika, *ha uyandı ha uyanacak,* diye bekledim. İyi olup olmadığını kontrol etmek için dizlerimin üzerinde yatağa çıkıp nefesini kontrol ederken açıldı gözleri. Sevgi dolu bakışları, şefkatli gülümsemesine karıştı. "Ali gerçekten sensin!" dedi kollarını boynuma dolayarak. Yalan yok gökdelen tepesinden betona çakılmış gibiydim. Rüya gördüğünü falan mı sanıyordu? Diye sorduğum soruya aklımda cevap ararken dudaklarımı örten dudaklarıyla şaşkınlıktan ölebilirdim. İçime sızan ılık nefesine hayır demek öyle zordu ki...

Kendimi uzaklaştırmak ölümdü bana. "Ebru..." dedim kollarını boynumdan çekerken. Ebru rüyadan uyanmış gibi gözlerini patlattı. Gerçeğin soğukluğu vurdu yüzüne. Buz kesti sıcacık teni. Düşünden uyanmış gibi, "Tanrım! Gerçekten buradasın. Rüya değil. Babam... Babam gerçekten öldü! Benim yüzümden öldü! Dönmem için yalvardı bana ama dönmedim! Göremedim onu!" diye gözlerinden süzülen yaşlarla haykırırken saçlarını tutmuş çekiştiriyordu. Onu kollarıma alıp kendi canını yakmamasını sağlamak zor oldu. Ne zaman sonra kollarımda kıpırdamadan tutabildim onu. Kucağıma aldım usulca. Avuçlarıma sığdı o güzel yanakları. Gözümden yaşlar süzülürken bakışlarım gözlerindeydi.

"Bunu kendine sakın yapma. Benim suçum Ebru! Eğer ben olmasaydım sen burada olmazdın. Bir anlamı yok biliyorum ama özür dilerim," derken gözyaşları sel olmuş akıyordu. Hiçbir şey söylemeden bana sıkı sıkı sarıldı. Bir kuş gibi sığındı yine benim kollarıma. Gözyaşları dinmedi. O içini çektikçe okşadım durdum saçlarını. Aktıkça gözyaşları sıkı sıkı sardım onu. Kaç saat kollarımda kaldı bilmiyorum. Zaman durmuş biz zamanla birlikte bu anda sıkışmıştık. Ara ara, "Benim yüzümden..." diyerek ağladı durdu.

Ne zaman sonra kaldırdı kafasını ve, "Nereye gömüldü?" diye sordu. Aptalca, "Gömmedik," dedim.

"Ne demek gömmedik? Ne oldu, yakıldı mı?" diye sordu Ebru benden daha aptalca.

"Ebru ne yakması? Seni almaya geldim ben. Cenazede olmak isteyeceğini düşündük," dediğimde biraz olsun hayata döner gibi, "O zaman onu son bir kez görebileceğim, öyle mi?" diye sorarken gözyaşlarını siliyordu.

"O yüzden buradayım. Ne zaman hazır hissedersen gideriz," dedim.

Ebru, "Hemen gidelim Ali. Babam... Babamı görmeliyim," dedi. Perişan haldeydi ama biraz canlanmış gibiydi.

Ayağa kalkıp, "Yanıma bir şeyler alayım gidelim," dedi ama aklı başından gitmiş, toparlanamıyordu. Yatak odasında bir sağa bir sola dolanırken, "Tamam sen otur ben hallederim," diyerek onu yatağa oturttum.

Dolabın içindeki bavulların en büyüğünü çıkarmıştım ki Ebru, "Küçük bir valiz yeter," dedi. İçime oturdu küçük valiz yeter demesi ama diyecek tek kelime yoktu bende. Büyük valizi yerine koyup küçük bir el çantası aldım. Ben içine birkaç parça eşya koyarken Ebru elinde telefon, Damla'yı arıyordu. Hıçkırarak, "Damla..." dedi ilk. Damla ona ne dediyse, "Niye haber vermedin?" diye başladı ağlamaya. Dinledi bir süre ve, "Biliyorum, o seni benim kadar severdi. Koray yanında mı?" dedi. Sonra, "Tamam gelince konuşuruz zaten. Küllü sizde mi? Ne demek evde yoktu! Nerede bu kedi o zaman?" diye sordu ama Damla ne dediyse Ebru, "Tamam eve bir bak, bana haber ver," diyerek kapattı.

Merakla, "Küllü neyin nesi?" diye sordum.

"Babamın kedisi. Yokmuş ortada..." dedi Ebru ama gözyaşları hâlâ akıyordu. Yanına oturup saçlarını toparladım. Gözyaşlarını avuçlarımla silerken, "Ağlama artık. İyice tıkandı burnun. Baban üzülmeni hiç istemezdi," dedim.

Ebru. "Babam seni çok severdi. Bir oğul gibiydin ona," dedi gözlerinden akan yeni yaşlarla.

"Ne ona ne sana layık olamadım... Çok üzdüm sizi," diye derin bir nefesle yanından kalktım.

"O sana hiç kızmadı," dedi Ebru gözyaşlarını silerek.

"Benim yüzümden sana kızdı," dedim.

"Kızmadı," dedi gözlerini kaçırarak. Daha fazla onu zorlamak istemedim. Telefonumu çıkardım ve Mücella ablayı aradım. Mücella abla bir korkuyla açtı telefonu. "Ali oğlum..." dedi.

"Mücella abla sen Serdar Doktor'un eve gitmiştin değil mi? Kedi yok muydu orada?" dedim.

"Vardı oğlum. Kıyamadım, aldım getirdim bizim eve. Bırakmadım bir başına. Kötü mü ettim bilemedim. Bizim çocuklar çok sevdi ama. Nehir kucağından indirmiyor," dedi.

"Tamam abla çok iyi etmişsin," dedim ve kapattım.

Ebru merakla bana bakıyordu. "Zekeriyaköy'deki evdeymiş. Nehir kucağından indirmiyormuş," dediğimde Ebru buruk bir gülümsemeyle ağlamaya devam etti.

Ebru yatakta ruhu çekilmiş gibi otururken Müjde'yi arayıp bilet ayarlamasını söyledim. Derin bir nefes alarak yatağa onun yanına oturup, "Kahvaltı yaptın mı?" diye sordum.

Ebru acıyla, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Hastanedeymiş. Yığılıp kalmış. Bu sefer geri döndürememişler," dedim tüm açıklığıyla.

"En azından evde yalnız başına ölmemiş," dedi gözyaşlarını silerken.

"Ebru..." dedim ne diyeceğimi bilemeden.

"Bu yaz buraya gelecekti. Beraber dünya turuna çıkacaktık. Olmadı. Onu orada yalnız bıraktım. Bir korkak gibi kaçtım.

Annemden, kendimden... Her şeyden. Kalsaydım böyle olmazdı," dedi hıçkırarak.

"Sen benden kaçtın. Birini suçlayacaksan bu sen değilsin."

"Senden kaçmadım ben!" diye bağırdı ve ayağa kalkıp önüme dikilip, "Beni istemeyen adamın neyinden kaçmış olabilirim Ali?" dedi.

"Seni her zaman istedim," dedim pişmanlıkla.

"Bana döneceğini biliyordum Ali... İsteseydim kalırdım ama ben senden kaçmadım. Kendimi avutan yalanlardan kaçtım. Sana hayır diyememekten kaçtım. Halil'den, onun o masum bakışlarından, iradesizliğimden kaçtım. Ben kolayı seçtim. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen anneme olan öfkemle baş etmek istemedim. Burnu büyüklüğüm yüzünden kaçtım ben," diye avaz avaz bağırırken başım öndeydi.

O sırada telefonum çaldı. Müjde arıyordu. Açtım bir kaçış gibi. "Ali geceye ancak bilet ayarlayabildim. Bilgilerini atıyorum," dedi. "Sağ ol Müjde. Sedat'a haber verirsin," dedim. Ayağa kalkıp telefondaki bilet bilgilerine baktım. "Gece saat ona ancak bilet bulmuş Müjde. Yalnız kalmak istersen seni akşam alırım," dedim.

Ebru gözyaşlarını silip, "Şu an en son istediğim şey yalnız kalmak," dedi. İşte bunu beklemiyordum.

"Gidip yiyecek bir şeyler alayım. Senin dolap boştur şimdi," dedim.

Ebru, "Olur," dedi ve ben çıktım. Evin karşısındaki marketten biraz et, köfte ve salatalık malzeme aldım. Oyalandım biraz çünkü hâlâ Ebru'nun yanında olduğuma inanamıyordum. Vicdanım ezilip büzülürken bir yanım yine huzuru bulmuştu. Utandım bu düşüncemden ve bir yarım saat oyalandım dışarda. Sonra yalnız kalmak istemediğini düşünüp çıktım yukarı. Zile baştım içimdeki anlamsız heyecanla.

Ebru kapıyı açtığında kulağında telefon Fransızca, "Evet bu gece İstanbul'a gidiyorum. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Çok teşekkür ederim Profesör," diyerek kapatırken ben poşetin içindekileri masanın üzerine çıkarıyordum.

"Sana köfte aldım. Buradakilerin tadı nasıl bilmiyorum. Olmadı benimkinden yersin. Et aldım," dedim. Ebru, "Hazır bir şeyler alsaydın daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu.

"Buranın yemeklerini sevmiyorum," dedim ve salonun uç tarafında duran mutfağa ilerledim. Hiçbir şey demeden ellerimi yıkayıp etleri çıkardım. Tavaya koyup kızarmalarını beklerken salatayı hazırlamakla geçti vakit. Öğlen saat iki olmuş, zaman nasıl geçmişti anlamamıştım. Bir yarım saat sonra masayı hazırlayıp Ebru'ya bakmak için yatak odasına geçtim. Elinde babasıyla çekilmiş eski bir fotoğraf, yatağın üzerinde öylece oturuyordu.

Yanına oturup, "Öldüğünü haber alır almaz gittim yanına. Hiç yalnız bırakmadık. Sadece ben değil. Herkes orada. Bu seni avutur mu bilemem ama çok seveni varmış. Hastanenin önündeki kalabalık bir an bile dağılmadı. Şu Suna bile salya sümük ağlayıp durdu," dedim.

Ebru burnunu çekerek acıyla güldü. "Çok erkendi," dedi. Akmaya çalışan gözyaşlarımı silip, "Hadi gel bir şeyler yiyelim," dedim.

"Yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi. Elinden tutup kaldırırken, "İki gündür bir şey yemedim," dediğimde Ebru sesini çıkarmadı. Salona götürdüm onu usulca. Küçük yemek masasında karşılıklı oturduk ama eline çatalı bile almadı. "Hadi ye," dedim sertçe ama gözünden yaşlar süzülmeye başladı. Yerimden kalkıp onu kaldırdım ve kucağıma alıp masaya oturdum. Ebru, "Ali ben gerçekten istemiyorum," dediğinde gözlerim kapanmış bir çare arıyordum. İstemsizce yüzüm boynuna gömüldü. Derin nefeslerle kokladım onu.

"Benim için biraz yesen. Yoksa ben de yiyemeyeceğim," dedim tenini hissedip bencilce özlemimi giderirken.

"Tamam," dediğinde çektim kendimi ve çatala uzanıp ağzına küçük parça bir köfte verdim. Elimle besledim onu bir kuş gibi. Gözyaşları aka aka ağzında lokmalar büyürken iki köfte ancak yedi. "Sen?" dedi bana peçeteyle gözlerindeki yaşı silerken. Ağzıma attığım kocaman köfteyle tebessüm düştü yüzüne.

"Halil bunu görmeliydi," dedi özlemle.

"Senin boyunu geçecek neredeyse," derken telefonumu elime alıp onunla çekilmiş olan fotoğrafını açtım.

"Sen... Sen görüştüğümüzü biliyor muydun?" diye sordu hayretle. Kafamı salladım sadece.

"Duygu söyledi değil mi?" diye sordu. Kafamı salladım ve çatala köfteyi takıp ağzına verdim. Ebru, "Kızmadın mı?" diye sordu.

"Kendime kızdım. Kendi çamurumu sana bulaştırıp hayatıma soktuğum için, sana hak ettiğini veremediğim için... Ama artık bir önemi yok. Hadi bunu da ye!" diye çatalı uzattım ama Ebru, "Kusmak üzereyim. Yeter bu kadar," diyerek kucağımdan kalktı.

"Duşa girsem iyi olacak," dedi ve banyoya yöneldi.

Masayı toparlayıp salon koltuğuna geçtim. Biraz oturdum. Camdan baktım. Yine oturdum. Telefonu kurcaladım. Yorgunluktan geberdiğimi ancak fark ettim. Belimi dinlendireyim diye koltuğa uzanıp gözlerimi kapattım ama uyumadım. Uykular haram bana...

Ebru'nun, "Ali..." diye seslenmesiyle açtım gözlerimi. Ebru kafasında havlu, üzerinde bir tayt bir tişört tıpkı eski günlerdeki gibi karşımda duruyordu. Gözlerimi ondan çektim istemeden. Doğrulmaya çalışırken, "Saat kaç?" diye telefonuma uzandım. Ebru, "Ali..." dedi. Kafamı kaldırdım ona doğru. Ağzı burnu kıpkırmızı, gözyaşları yine akıyordu. Ayağa kalkıp, "Yine mi ağlıyorsun? Perişan ettin kendini be kızım!" diye sarıldım.

"Ben... Uyumak istiyorum," dedi hıçkırarak.

"Ne güzel işte uyu biraz. Çok iyi olur," dedim.

"Yanımda..." dedi ama gerisini getiremedi. Kafasını kaldırmış yüzüme bakarken hâlâ akıyordu gözyaşları. O güzel dudakları öyle yakındı ki bana. Öpsem... Diye geçti aklımdan. "Tamam," dedim ve elinden tutup onu yatak odasına götürdüm. Örtüyü kaldırıp içine girmesini sağladım. Biliyorum huyunu asla sokmaz yatağa kıyafetle, zaten yüreğim kaldırmaz girip onun yanına sarılmayı. İşime geldi böylesi. Oturdum yatağın ucuna, tuttum elini. "Hadi uyu. Ben buradayım," dedim.

"Orada mı duracaksın?" diye sordu aptalca.

"Nerede durayım?" diye sordum.

"Yorgunsun sen de. Geceye çok var," diyerek yatağın içinde doğruldu ve gömlek düğmelerime uzanıp açarken, "Ebru..." dedim ama boğazım kurumuş, bedenimin her bir hücresi benden bağımsız harekete geçmişti.

"Biliyorum istemiyorsun... Sarılsan sadece çok mu şey istemiş olurum?" dedi gözünden akan yaşlarla. İstemiyor muyum? Çok mu? Bu kadın ne dediğinin farkında mıydı? Hasrettim her şeyine. Kendi özlemimde boğuluyordum ama hiçbir şey diyemedim. Gömleğimden kendimi sıyırıp altımdaki kot pantolondan kurtuldum. Yanına girmemle kollarımda yerini alması bir oldu. Gözyaşları göğsüme akarken sıkı sıkı sardı beni ve boynuma yüzünü gömmeden önce, "Teşekkür ederim," diyerek kapattı gözlerini. Döndü durdu koynumda. Saçındaki havluyu aldım bir ara. Islak saçlarını toparladım usulca. Gözyaşları aktı yine bir süre ama ben yorgunluktan mıdır, huzurdan mı, ne ara bayılıp kalmışım? Hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi açtığımda hava kararmıştı. Ebru kollarımda, onu bir kabuk gibi sarmış, hiç bırakmamıştım. Yüzünü göremiyordum ama kıpırdamadığına göre uyuyordu. Acaba uçağı mı kaçırdık, diye

düşünürken telefona bakmamla saatin daha beş olduğunu gördüm. Ya saat ağır işliyordu ya da zaman benim için durmuştu. Yüzümü onun nemli saçlarına gömüp biraz daha kokusuyla avundum. Saatler boyu süren sevişmelerimiz doldu aklıma. Özlem doldu bedenime tıpkı yüreğim gibi ama artık her şey bitmiş, onun özgür aynı zamanda güvenli bir hayatı vardı. Kalk, dedim içimdeki öksüz, bir o kadar arsız Ali'ye. Usulca çekerken kolumu Ebru, "Ali..." dedi ya kaldım öyle.

Bana dönüp, "Uyandın mı?" diye sordu.

"Sen uyumadın mı?" diye sordum. "Uyuyamadım," dedi yüzünü boynuma gömüp gözyaşlarını serbest bırakırken. "Ağlama artık..." diye onu sararken, "Kimsem yok artık," diye hıçkırdı.

"Herkes seni bekliyor. Oraya gittiğimizde kimin kimsen olmadığı konusunu bir daha konuşalım," dedim. Ebru yüzünü kaldırıp gülümseyerek bana baktı. Yine zaman dondu dudaklarında. O kadar yakındı ki, nefesi nefesimde ince beli avuçlarımdaydı. Dudaklarımı dokundurmam yeterdi aslında ama korkaktım artık. Bir daha bunu ona yaşatamazdım. "Yavaştan kalkalım. Ancak gideriz," dedim ama saat ancak altı olmuştu ve havalimanı buraya çok uzak sayılmazdı.

Ebru, "E... Evet... Kalkalım," dedi ve hızla kollarımdan çıktı. Kendime lanet okurken doğru yaptığımı biliyordum. Artık onu üzemezdim. Serdar'a verdiğim sözü tutmalıydım. Ebru'nun gözyaşları bir kere daha benim için akmayacaktı.

Kalkıp üzerimi giyinmem, elimi yüzümü yıkamam on dakika sürdü. Sonra evi toparladık. Kapattık ettik ama acele etmedik. Ebru ara ara yine gözyaşlarına boğuldu. Yine sardım onu tüm şefkatimle ama kabullenmiş gibiydi. Sedat'ı aradım binmeden önce, "Abi bindik sayılır. Sabah çok erken orada olacağız. Ebru büyük ihtimal direkt hastaneye geçmek isteyecektir," dedim.

"Tamam, biz alırız sizi havaalanından."

"Abi... Tarık yeterli. Ebru perişan oldu ağlamaktan. Hastanede görüşelim, olmaz mı?"

"Sen de haklısın. Kızları tutmak zor olacak ama ayarlarım ben," dedi ve kapattık. Uzun lafın kısası İstanbul'a vardığımızda sabahın dördüydü.

Ebru uçakta kendini zor tuttu ağlamamak için. Havaalanı otoparkına park ettiğim arabaya binene dek elini hiç bırakmadım. Ne zaman arabaya bindik o zaman, "Babama gidiyoruz değil mi?" diye gözyaşlarına boğuldu.

"Sen nasıl istersen..." dedim.

"Azıcık yanında kalalım olmaz mı?" dedi yalvarır gibi bakarken.

"Olur," dedim. Yolda telefonu açar açmaz çalmaya başladı. Sedat arıyor, "Ali neredesiniz?" diye sordu.

"Yarım saate oradayız abi," dedim.

"Anlaşıldı. Biz hastaneye geçiyoruz," diyerek kapattı. Ebru cama dayadığı başını hiç kaldırmadı. Öylece dışarıyı seyretti. Kolay şey değildi babasız kalmak. Her kayba alışık olan bana bile zordu ki Ebru'yu düşünemiyorum...Hastanenin kapısından girdiğimizde ailem dediğim herkes Ebru'yu kucaklarken ben arkada kaldım. Görevim buraya kadardı. Daha fazlası hem bana hem Ebru'ya zarardı. Sedat'la göz göze geldik. Ebru gözyaşlarıyla herkese sarıldı. Ayakta zor duruyordu. Onlar morga doğru yürürken ben çoktan hastaneden çıkmış arabaya binmiştim bile...

Sensizliğe zamanı bastım tuz diye...

Bir yarım saat arabanın içinde ne yapacağımı bilmez şekilde öylece oturdum. Ayrılacağım sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan Duygu.

"Söyle Duygu," diyerek açtım telefonu.

"Ali'm neredesin?"

"Ne oldu? Söyle," dedim.

"Ebru... Ebru seninle konuşmak istiyor," dedi ya arabanın koltuğunda bir dikeldim yalan yok. Sesim çıkmayacaktı sanırım. Ne diyecek diye meraktan ölebilirdim.

"Ali..." dedi Ebru. Ağlamış, burnu tıkanmış yine. Sesi perişandı.

"Ebru..." dedim ne diyeceğimi bilemeden.

"Neredesin?" diye sordu.

"Hastanenin önündeyim."

"Neden?" diye sordu hıçkırarak.

"Bilmem..."

"Sen... Sen babamın oğluydun Ali. Burada olmalısın. O... Seni yanında isterdi," diye hıçkırırken gözyaşlarım akıyordu yalan söylemenin bir âlemi yok.

"Geliyorum," dedim ama telefonu kapattıktan sonra bir iki dakika kendime izin verdim. Sonra taktım güneş gözlüklerimi, girdim hastaneye. Herkes morgun kapısının önünde bekliyordu. O sırada Ebru morgun kapısından çıktı. Damla girmiş koluna, diğer kolunda Yıldız vardı. Ayakta zor duruyordu. İstemsizce gözlüklerimi çıkardım onu daha iyi görmek adına. Ebru, "Ali... Babam..." dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. Kollarım açıldı bilinçsizce. Ne ara sarıldı bana ne ara sardım onu bilmiyorum. O kollarımda hüngür hüngür ağlarken titriyordu, ben saçlarına yüzümü gömmüş onu kokluyordum.

"Bu bir veda değil biliyorsun. Baban seni bekliyor olacak. Ağlama artık," dedim onun duyacağı kadar. Ebru beni çağırdığına pişman olmuş gibi kendini benden çekip, "Doğru. Bunu en iyi sen bilirsin," dedi ve iki gündür gözlerinde görmediğim öfkeyle bana baktı.

Gözlerinden yaşlar süzülürken, "Şimdi ne olacak?" diye sorarak Sedat'a döndü.

"Ebru sen ne dersen ben onu yapacağım ama babanın çok sevenleri vardı. Diğer illerden yola çıkacak ve cenazede olmak isteyen bir sürü kişi var. Bildirmek için senin gelmeni bekledik. Ama son karar senin," dedi.

"Babam bütün sevenlerini yanında isterdi ama yarın ikindiye olur mu? Artık üşümesin burada," diye gözünden yaşlar süzülürken Mücella ablaya sarıldı. Mücella abla salya sümük, "Ağlama kınalı kuzum. Baban melek oldu. Bak yüzlerce insan geldi. İki gündür geceli gündüzlü bekliyorlar. Daha da geleceklermiş, ne mutlu babacığına," dedi.

"Ben biraz babamla kalmak istiyorum," dedi Ebru. Herkes birbirine baktı. Kimsenin gönlü elvermedi ama hayır diyemediler. Bekir ceketini çıkarıp Ebru'nun omuzlarına koydu. "Üşüme babam," dedi morgun soğuğunu kastederek. Duygu gözümün içine bakıyordu

ama ben hepsinden daha bir uzakta duruyordum. Sedat, "Duygu hadi siz eve geçin," dedi.

Duygu, "Kalalım Sedat," dedi ama Selma, "Yarın için hazırlıkları bitirelim olmaz mı?"

Bekir, "Biz kalırız. Hadi eve," dedi.

Ebru, "Kimsenin kalmasına gerek yok. Hamiyet abla var. Özkan burada," dedi gözyaşlarını silerek. Duygu, "Ali sen kal o zaman," dedi çaresizce. Duvara yapışmış onlardan uzak dururken herkesin bana bakmasıyla kafamı kaldırdım. "Ebru nasıl isterse..." dedim. Ebru sessiz kalınca Sedat, Ebru'ya, "Babanı daha fazla üzme olur mu?" dedi yumuşakça ve Duygu'nun elini tutup yürüdü. Bekir, "Hadi babam, ağlama artık," diye sırtını sıvazlarken Selma, Ebru'ya sarıldı. "Biz hep yanındayız canım benim," dedi.

Morgun önü boşaldığında Ebru ve Hamiyet ablayla kaldık öylece. Hamiyet abla, "Ebru kuzum, bak seni anlıyorum. Babanla kalmak istiyorsun ama çok kalma e mi? Adama bir huzur ver. Ben bir servise çıkayım yarım saate gelirim. Ali kızım sana emanet," dedi ve gitti.

Ebru göz ucuyla bana bakarak, "Teşekkür ederim," dedi elindeki peçeteyle yüzünü silerken.

"Ne için?" diye sordum.

"Benimle kaldığın için. Yoksa gitmeyeceklerdi," dedi.

"Teşekkür etmene gerek yok. Baban hepimiz için değerliydi. Senin gibi," dedim gözünün içine bakarak.

Ebru ayakta zor durmasına rağmen, "Ali ben biraz babamla yalnız kalmak istiyorum," dediğinde, "Burada bekliyor olacağım," dedim çaresizce.

Bekle bekle zaman geçmedi. Dakikalar saat gibi geldi. Yarım saat oldu olmadı dayanamadım. Usulca morgun ilk kapısını aralayıp içeri girdim. Görevli bana selam verirken, "İçerisi kaç derece?" diye sordum.

"Şu an için iki derece ama kapının açılıp kapanmasıyla ısı seviyesi çıkabiliyor Ali Bey," dedi. İçeri girdiğimde Ebru duvara yaslanmış öylece duruyordu. Serdar iki gün önce bıraktığım gibi demir levhanın üzerindeydi.

"Ebru..." dedim ama bakışlarını babasından ayırmadı. Önünde durup, "Burası çok soğuk, artık çıksan mı?" diye sordum.

"Ali ben... Bunu kabullenemiyorum. Öğrendiğimden beri bir mucize olsun, geri gelsin ya da... Ya da bu bir rüya olsun diye bekliyorum ama olmuyor," dedi hıçkırırken. Onu kollarıma almamla, "Ebru buz gibi olmuşsun. Hadi çıkalım," dedim.

Ebru, "İstemiyorum. Ben... Babamı yalnız bırakamam!" derken kollarıma yığılıp bayıldığında onu kucaklayarak morgdan çıkardım. Ebru kucağımda gözlerini açıp, "Ali..." dediğinde onu acile götürmekten vazgeçtim. Hastaneden uzaklaşması iyi olacaktı çünkü morga geri döneceğini biliyordum. "Ali..." dedi yine yarı baygın gücü tükenmiş bir halde.

"Söyle güzellik söyle!" dedim kederle.

"Babam..." dedi son kalan gücüyle.

"Yarın sabah erkenden geleceğiz olur mu?" dedim.

"Ali..." dedi ama gözleri kapanıp tekrar kendinden geçmesi bir oldu. Tarık kapıda beni görür görmez minibüsü jet hızında getirdi. Ebru'yu kucağımdan bırakmadan arkaya geçtim. "Nereye abi?" dedi Tarık. Güzel soruydu. "Bilmiyorum çek bir otele," dedim.

"Abi basın sıkıntı olur şimdi. Şu medya maymunları yine sizi doladı ağızlarına," dedi haklı olarak. Serdar'ın vefatıyla zaten yıllardır ilgi odağı olan hastanenin durumu merak konusuydu.

"Pera'ya gidelim. Orası güvenli," dedim. Ebru kollarımda yorgunluk ve üzüntüden perişan halde, yavru bir kuştan farksızdı. Otele girmemiz personel kapısından oldu. Yukarı çıktık ettik. Tarık, "Ben kapıdayım abi," diyerek aşağı indi. Ebru ben onu yatağa uzatırken kendine gelir gibi oldu. "Ali..." dedi.

"Buradayım," dedim. Ebru, "Başım... Başım çok ağrıyor," derken iki büklüm kıvrılmıştı. Kahrolmamak elimde değildi. "Çorba söyledim sana. Hiçbir şey yemedin."

"Ben yemek istemiyorum. Ağrı kesici var mı?"

"Önce çorba... Hadi şu kıyafetlerinden kurtulalım," dedim ve oturmasını sağlayıp elbisesini çıkardım. Üzerini örtüp çalan oda kapısını açmaya gittim. Çorba kâsesi elimde yatağa döndüm ama Ebru yine iki büklüm cenin pozisyonunda yatıyordu.

"Ebru!" dedim. Kâseyi komodinin üzerine koyup onun oturmasını sağladım. "Ali kusarım," dedi.

"Kusmazsın hadi," dedim. Üç beş kaşıktan sonra gözü açıldı ya biraz olsun ben de rahatlamıştım. Ağrı kesiciyi verip, suyu içmesine yardımcı oldum. "Duş almak ister misin?" diye sordum.

"Gücüm yok belki sabah..." dedi.

"Yardım edebilirim," dedim ama yemin ederim art niyetle söylemedim.

"Ben..." dedi Ebru ama bakışları yine kaçamaktı. Yatağa uzanıp, "Dinlenmeliyim," dedi.

"Tamam yarın sabah o zaman," diyerek ışığı azalttım. "Ali..." dedi Ebru.

"Gitmeyeceksin değil mi?" diye sordu tıkalı burnuyla.

"Buradayım," dedim saçlarını okşarken. Bir süre sonra Ebru yorgunlukla çoktan uykuya geçiş yapmıştı. Kendimi bu çalınmış saatlerden mahrum etmek istemedim. Usulca yanına uzandım. Ebru koynuma sığındı sanki hep yanında uyuyormuşum gibi. Kollarımla sardım onu. Kokusunu soludum derin derin. Palmiye ağacını andıran kıvırcık saçlarını toparladım zevkle. Ağlamaktan kızarmış ağzını burnunu öptüm bir hırsız gibi. Huzur beni sarıp istemesem de uykunun kollarına bırakırken tamamlanmış gibiydim. Biliyordum, böyle uyuyamayacaktım bir daha çünkü ben onun gitmesine izin verecektim.

Gözlerimi yine çalan telefonun sesiyle açtım. Daha uyuyalı bir iki saat ancak olmuştu. Yatakta ayaklarımı sarkıtıp oturdum yavaşça. Sesim nasıl bir çatlak çıktıysa Sedat, "Ali... İyi misin? Uyuyor musun? Ali konuşsana lan! Ebru nasıl?" diye panikledi.

"Sorun yok abi. Gece Ebru kötü oldu. Uyuyor şimdi," dedim.

"Tamam koçum, geliyoruz biz de."

"Abi biz Pera Palas'tayız. Öğlene kalmaz orada oluruz merak etme," dedim ama Sedat'ın bir sesi kesildi. "Ulan!" dedi kendine gelince.

"Abi yok hemen kurma kafanda. Bu saatten sonra yemin olsun uzak dururum. Ben dersimi aldım," dedim.

"İnşallah Ali inşallah! İkindiye yetişin Ali, eziyet artık Serdar'a bundan sonrası," dedi ve kapattık. Biraz daha kollarımda kalsın, diye düşünürken bencildim yalan yok. Tam yatağa yattım ona doğru uzandım... Göz gözeydik.

"Günaydın!" dedim havada kalmış uzattığım elimi geri çekerken.

"Günaydın! Saat kaç?" dedi ama sesi benim sesimden kötü.

"Daha erken uyu sen," dedim ama saat olmuş on.

"Duşa girerim ancak. İkindi namazı kaçta acaba?" diye sordu sesi boğuklaşarak. Ona doğru uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve, "Hastaneye gidene kadar sana ağlamayı yasaklıyorum," dedim.

"Ben de istemiyorum ağlamak ama tutamıyorum kendimi. Bu acı hiç geçmeyecek," dedi gözünden akan yaşlarla. Ona geçecek, demek istedim ama yalan olurdu. Sadece alışıyordu insan. Ara ara çıkarıp o acıyı tekrar yaşıyordun ama öyle ya da böyle alışıyordun. Boğazıma takılan yumruyu es geçerek, "Tamam sen duşa giriyorsun. Ben kahvaltı söylüyorum. Bu sefer yiyeceksin," dedim. Ebru gözlerinden yaşlar akmaya çalışırken sırtına uzanıp iç çamaşırını çıkardı ya. *Ulan bu da can be! Sıka sıka dişim kırıldı,* diye bağırasım geldi. Elim ayağım boşaldı. Yataktan nasıl kalktığımı bilemedim.

Arkamı dönüp telefona yapışmamla çıkan oda servisine ne sipariş ettim bilmiyorum. Ebru banyoya girene kadar gözüm halı desenlerini inceledi durdu. Neyse Ebru duştan çıkıp giyinene kadar yatak odasına girmedim. Salonda kahvaltıyı hazırlama bahanesiyle oyalandım durdum. Ebru dizlerinin altında, siyah, bedenine çok yapışmayan bir elbise ve altına siyah babet ayakkabı giymişti. Saçlarını topuz yapmış, yine aralardan firar eden kıvrımları vardı. Ve yine ağzı yüzü kıpkırmızıydı. Elinden tutup onu masaya oturturken, "Burnun tıkalı, yine ağladın değil mi?" diye sordum cevabı bile bile.

"Çok değil," dedi. Çayını doldurmadan önüne portakal suyunu ittim. "Bitene kadar buradayız," dedim ve kızarmış ekmeğe sevdiğini bildiğim krem peyniri sürüp tabağına koydum. Ebru bir şey demedi. Bardağı eline alıp, "Kahve daha iyi olmaz mıydı?" dedi hüzünle.

"Onu da arabada giderken içersin," dedim taviz vermeden.

Ebru sessiz sedasız gözleri dalıp giderken zorla bitirdi bir dilim ekmeği. Portakal suyunu yarım bıraktı. Zorlamadım. Saat bire gelirken hastanedeydik. Kalabalıktan içeri zor girdik. Hastanenin içi de dışarıdan farklı değildi. Ebru sıkı sıkı tuttuğu elimi Duygu'yu görünce bıraktı. Acılarını bitirmek ister gibi sarıldılar. Onlar ofis tarafına geçerken ben morg tarafına geçtim. Sedat bizi bekliyormuş belli. "Ali'm geldiniz mi? Hadi o zaman," dedi. Hastane bahçesi hınca hınç doluydu. Cenaze son yolculuğuna alkışlarla uğurlanırken dualar okundu bir yandan. Onca insan nereden duymuş da gelmiş, herkes şaşkındı. Gasilhanenin önünde herkes sıradaydı içeri girmek için. Sedat, "Oğlu girecek," dediğinde herkes kenarda kaldı. Girdim, içime akan gözyaşlarımla yıkadım baba yarısını. Teşvikiye Cami'de namazı kılındı. Cenaze öyle kalabalıktı ki iğne atsan yere düşmüyordu. Sedat yine güvenliği hat safhada tutmuştu. Bir ara ağaç tepelerinde bizim çocukları gördüm, abartmıyorum.

Yine oğlu olarak ben girdim mezara. Kuş kadar hafifti Serdar Doktor. Gözlerimden yaşlar aka aka, sevgiyle yatırdım son yatağına. Son bir söz verdim ona, "Her şey için özür dilerim. Emanetin bende, sakın gözün arkada kalmasın," dedim, yerleştirdim tahtaları ve mezarından çıkıp aldım elime bir kürek. Toprak attıkça içim üşüdü.

Ebru yanında bizim kızlar, zor ayakta durdu. Duygu kimseye bırakmadı onu. Cenaze gömülünce taziyeler alındı. Ebru'nun gözünün yaşı yüzünü yıkadı. Duygu bindirdi arabaya götürdü bizim eve. Cenaze sonrası Zekeriyaköy'deki evde Duygu Kur'an okuttu. Ertesi gün İstanbul'daki bütün aş evlerinde bir hafta sürmek kaydıyla Serdar Doktor'un adına yemekler yapılıp dağıtıldı. Ben mi? Koca bir hiç...

Dolandım durdum boş boş. Ara ara eve girdim Ebru'yu görmek adına ama göremedim. Kimseye soramadım nerede diye. Üzüntüyle laf arasında Bekir söyledi. Bayılmış, biraz uyusun diye Selma iğne yapmış. O günden sonra gitmedim eve. Ebru rahat etsin, beni görünce daha fazla üzülmesin diye. Hoş zaten ha var ha yoktum. Ben Ebru çok kalmaz Paris'e döner, diye düşündüm ama üç günün sonunda Levent, "Ebru, Damla'nın evinde kalıyor artık. İşlerini bitirip öyle dönecekmiş," dedi.

"Ne işi?" diye sordum.

"Hastane ve Serdar'ın mal varlığı yasal olarak Ebru'ya kaldı ya, işleri toparlayıp öyle dönecekmiş. Ne yapacak bilmiyorum. Evi falan boşaltacakmış ama hastane muamma. Hatta Yaren ve bizimkiler evi toparlarken yardıma gidecek ama ne zaman bilmiyorum," dedi. Ses çıkarmadım ama Levent gözümün içine bakıp, "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Eyvallah Levent'im asıl sen nasılsın?" diye sordum.

"Ali niye sorduğumu biliyorsun," dedi.

"Sence nasıl görünüyorum?" dedim alayla.

"Fişi çekilen buzdolabı gibi," dedi.

"Aynen öyleyim Levo."

"Eve gitmiyormuşsun Duygu deliriyor yine. Nerede kalıyorsun? Söylemezsen çocuklara sorarım."

"Ulan ne tehdit ediyorsun! Pera Palas'tayım."

"Tamam lan iyi ol da nerede yatarsan yat," dedi Levent.

Ebru'nun kalacağını duydum ya içim içimi kemirmeye başlamıştı. Hoş bir şey yapacağımdan değil ama onu görmek için can atıyordum. Dayanamadım yine, Tarık'ı saldım göreve. Bana an be an haber uçuruyordu. O haber veriyordu, ben gizli gizli onu seyrediyordum. Ebru her gün mezara gitmenin dışında Koray ve Damla'yla vakit geçiriyordu. Halil'le buluştu bir gün, sarılıp durdu ona. Duygu'yla saatlerce bir kafede oturup sohbet etti. Geri kalan zamanda hep hastanedeydi. Özkan'la birkaç kere yemek yedi ve geç olmadan Damla'nın evine döndü. Onu izleyerek hasret gidermekti benimkisi. Yine Paris'e dönecek ve belki de onu bir daha hiç göremeyecektim.

Ebru'nun bugün İstanbul'daki on beşinci günüydü. Sabah çalan alarmla yataktan kalktığımda tam duşa gireceğim telefon çaldı. Damla arıyor. Panikle açtım telefonu, bir şey mi oldu diye. "Ali ben Ebru..." dedi ya benim yine sesim yoktu.

"Bir şey mi oldu? İyi misin? Neredesin?" diye soruları sıralarken Ebru, "Ali ben iyiyim. Hastanedeyim. Seninle konuşmalıyım. Gelebilir misin?" diye sordu.

"Olur... Gelirim. Sen iyi misin?"

"İyiyim. Saat kaç gibi uygunsun?"

"Duş alıp çıkarım," dedim ama Ebru bir sessizleşip ne zaman sonra, "Tamam," dedi ve kapattı. Ben mi? Donuk, şoke olmuş, karışıktım ama en çok heyecanlıydım. Duşa girip giyinmem on dakika. Hastaneye uçmam yarım saat.

Danışmaya Ebru'nun yerini sordum. Görevli, "Sizi toplantı salonunda bekliyorlar Ali Bey," dedi. Ne oluyordu lan? Asansöre binip toplantı salonuna çıktım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde gördüğüm

manzarayla sinir tepeme ufak ufak toplandı. Ne ümit etmiş ne bulmuştum... Özkan, Suna ve Ebru yuvarlak masanın etrafında oturmuş, önlerinde belgeler beni bekliyorlardı.

"Neler oluyor?" diye oturmadan sordum. Ebru, "Ali otursana," dedi ama gözümün içine bakıyor.

"Tamam," diyerek hepsinden uzak masanın diğer ucuna oturdum ve, "Dinliyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. Hiçbiri benden böyle bir şey duymayı beklemiyordu sanırım.

Ebru, "Özkan hastanedeki görevinden istifa etmek istiyor. Ben Sedat Bey'le konuştum ama karar Ali'nin, dedi. O yüzden..."

"Bir dakika... Ne kararı?" diye sordum.

"Hastaneyi Suna'ya devretmek niyetindeyim ama bu benim tek başına alabileceğim bir karar değil, devir parasını istemiyorum. Sonuçta..." diye devam ederken elimle onu susturdum. Bir iki saniye içimden dışarı çıkmaya çalışan Ali'yi dizginlemekle geçti. Yerimden sakince kalkıp, "Bu hastane babandan sana kaldı. Ne istersen yaparsın. Kararı tek başına alacaksın," dedim. Yeminle en usta oyunculara taş çıkarıyordum. Ebru, "Ali bu kararı tek başına alamam," dedi ama onu duymamış gibi kapıya doğru yürürken, "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Ebru, "Ali lütfen hastane benim üzerime olsa da burası sizin ve bu anlaşmada..."

"Anlaşmanın canı cehenneme Ebru! Serdar son ana kadar o bu hastaneyi canını dişine takıp yönetti. O devretmeyi akıl edemedi mi? Tek bir imzayla kendini rahatlatıp 'Bizim değildi zaten.' diye gideceksen bu işe bizi karıştırma çünkü bu hastane senin!"

Sesinin seviyesini azaltıp, "Peki ya siyah kod! Ben sizi de düşünüyorum. Suna devralırsa..." dedi.

"Ne ben ne Sedat, sen ve baban gibi kimseye güvenmeyeceğiz. Sen kendi dalgana bak. Sanırım toplantı bitti," diyerek kapıdan çıktım ama Ebru'nun bana yetişip önüme geçmesi bir oldu.

"Ali konuşalım," dedi.

"Konuşacak bir şey yok," dedim. Gitmeli, ondan uzaklaşmalıydım çünkü o beni benden alan kokusu bir zehir gibi burun deliklerimden aklımı benden alıyordu. Sağa doğru geçip hızla yürürken Ebru, "Bu işten böyle sıyrılamazsın Ali Aral! Bu durumda olmamızın sebebi sensin!" diye bağırdığında durdum.

Ben suçumu kabulleneli ve hazmedip Ebru'yu özgür bırakalı çok olmuştu. Geriye dönüp iki adımda Ebru'nun önündeydim ve, "Haklısın. Eğer ben olmasaydım şu an hastanenin başında olacaktın ve bunları konuşuyor olmayacaktık. Hatta belki de baban bile sağ olabilirdi. Kabul sebep benim. Benden onay mı istiyorsun? Tamam, sat hastaneyi Suna'ya! Satıştan gelen parayı mı istemiyorsun? Bağışla babanın adına bir vakıfa. Al sana çözüm," diyerek arkamı döndüm ve yürüdüm. Nereye mi gittim? Ben Ebru gidene dek meyhanelerden çıkamayacaktım anlaşılan.

Baktım olacak gibi değil, Ebru yine bir hastalık gibi içime içime yayılmaya başladı. Meyhane çıkışı bastım gittim Bursa'ya. Sedat aradı, uydurdum bir iş bahanesi sesi çıkmadı. Üç günün sonunda tam bindim arabaya, yine uydurma bir iş için Antalya'ya yola çıkacağım, Levent aradı.

"Söyle Levo!" dedim telefonu açıp.

"Haberlerim var ama Ebru hakkında," dedi.

"Sana onunla ilgili..." diye konuşurken Levent, "Gidiyor Ali... Salı gününe bilet almış," dedi. Yutkunamadım.

"Neden salı?" dedim.

"Ben de onu söyleyecektim. Koray ve Damla'yla iki gün Ağva'da kalacaklarmış. İstersen sana adresi atarım."

"Gerek yok. Hastaneyi devretti mi?" diye sordum.

"Şu an için hayır ama son durum ne bilmiyorum. Ali lan bu saatten sonra ne sana başkası yakışır ne ona. Emanet lan o kız sana! Gel inat etme artık."

"Ah Levo ah! Bize gelen bize benzer, biz de eşeğin şeyine. Ben istemez miyim? Ama yazık lan kıza. Baksana özgürce yaşıyor. Korku yok, ölüm tehlikesi yok. İkimiz de alıştık artık. En iyisi bu."

"Sen bilirsin ama bana soracak olursan yazık edeceksin ona da kendine de," dedi.

"Eyvallah Levo!" dedim ve kapattım ama Levent yine yapmıştı yapacağını. Üflemişti küllenmiş ateşi ve ben o ateşte çoktan alev almış yanıyordum. Arabadan çıkmış, sağa sola doğru deli danalar gibi adım atıp duruyordum.

"Lan!" diye bağırdım kendime. "Kendine gel!" dedim aklıma. "Bitti artık unuttun!" diye bağırdım. Arabaya atladığım gibi sürdüm Antalya yoluna ama İstanbul sapağından sapmam gecikmedi. Ne olacaksa olacak, ben bir kere daha Ebru'nun huzurunu bulacaktım.

Verdiğim kararla yine araftaydım. Bir yanım yine umutlu, bir yanım yine korku doluydu. Bu sefer içimde ne keşkeler vardı ne belkiler. Ne yaşayacaksam kadere teslim olup onsuz kalmayacaktım. Tabii karşısına geçip ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gaza bastıkça üç saate yakın yol rüzgâr gibi geçti. Öğlenin ikisinde ben o güzel hatıraların yaşandığı nehir kıyısındaki butik oteldeydim. Resepsiyonda oturan kılkuyruk beni görünce hemen tanıdı.

"Yahu bu kadar olur! Az evvel geçtiniz aklımdan Ali Beyciğim."

"İti an çomağı hazırla yani!" dedim.

"Aşk olsun, olur mu öyle şey? Koray Beyciğim aradı. Akşam geliyoruz deyince şey ettim..." dedi gülerken.

"O zaman aç kulağını iyi dinle!" dedim çıkardığım kredi kartını uzatırken. Kıl kuyruk kartı elimden alırken, "Ali Beyciğim bu sefer neye ihtiyacınız var?" diye sordu. Ona sırıtırken bir çocuk kadar heyecanlıydım. Ebru'yla geldiğimizde kaldığımız odaya geçtim. Odanın her yanı geçirdiğimiz mutlu saatlerden karelerle aklıma doldu.

Odanın içinde Ebru'ya ne diyeceğimi düşünerek döndüm durdum. Sanki aklım sıfırlanmış gibiydi. Kaç saat geçtiyse bana gelenler sürü halinde aklımda tepinip dururken duşa girmek iyi bir fikirdi. Soğuk su her derde devaydı. Tam belimde havluyla duştan çıktım ki oda kapısının açılmasıyla elinde valiz, Ebru'yla yüz yüze gelmem bir oldu.

Zaman durdu. Elim kafamdaki havluda öylece dondum. Gözleri gözlerimde, nutkum tutulmuş öylece kaldık bir süre. Ebru, "Ali?" dedi ne zaman sonra.

Onca özlem, onca kendime verdiğim söz silinmiş gibi öfke her bir hücremde can bulmaya başlamıştı. "Ali ya!" dedim.

Ebru, "Se... Senin burada ne işin var?" diye sordu. O güzel yüzünün rengi gitmiş, bana bakarken yüzünde şaşkınlıktan başka bir şey okunmuyordu.

"Burada olmamın bir sakıncası mı var?" diye sordum.

"Şey... Yok... Yok tabii ama bir yanlışlık oldu sanırım. Oda..." diye aptalca bana bakarken ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

"Bir yanlışlık yok," dedim.

"Yok mu? Ama burasını bana..." diye cümleyi bitiremedi. "Sen niye buradasın?" diye sordum. Ebru gözlerini kaçırarak, "Ben... Şey... Koray ve Damla nişanlandı. Ben Paris'e dönmeden önce küçük bir kutlama... Yani kutlama değil ama yemek falan... Kıramadım," dedi saçmalayarak.

"Darısı senin başına!" dedim alayla. Ebru'nun elleri yumruk olmuş, bana öfkeyle bakmaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim!" dedi kusar gibi.

"Sanırım düğüne beni çağırmazsın..." dedim gülmemek için kendimi zor tutarken. Konu niye buraya gelmişti hiçbir fikrim yok ama eğleniyordum. Ayrıca onu sinirlendirmek hoşuma gidiyordu.

"Kimin düğününe?" diye sordu aptalca.

"Kimin olacak, senin!" dedim.

Ebru sinirle, "Evlenecek olsam ne kaçırdığını gör diye ilk davetiyemi sana gönderirim. Duygu ve Selma nikâh şahidim olur," diyerek yere bıraktığı valizi aldı ve, "Hadi sana iyi geceler!" dedi ve tekrar kapıyı açmak için arkasını döndü. Sanırım kapıya doğru uçtum. Elim kapının üzerinde, Ebru'nun sırtı benim göğsümdeydi. Yine bizim için zaman durmuştu ve ben gözlerimi kapatmış, onu kokluyordum.

"Bırak kapıyı Ali," dedi ama bana dönemedi. Nefes almadığını biliyorum.

"Gerçekten bırakmamı istiyor musun?"

"E... Evet..." dedi. Onu usulca kendime döndürdüğümde sırtı kapıya yapıştı.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Söyledim ya Koray ve... "

"Bu odayı özellikle istemişsin. Burada ne işin var Ebru?" diye sorarken dudaklarındaydı gözlerim.

"Seviyorum burayı," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Ben de seni seviyorum," dedim, vallahi dedim. Ebru aptalca, "Sen ne dedin?" diye gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum, dedim."

Ebru kendine gelir gibi durduğu yerde bir dikleşti ve, "Ali bu... Bu hiç hoş değil. Sen ne arıyorsun burada? Bu bir oyunsa gerçekten... Ben burada olduğunu bilseydim gelmezdim. Bunca yıl geçmiş, hiçbir şey olmamış gibi yapamayız. Bu yanlış. Hem... Sen... Sen zaten beni istemiyorsun. Uzak duruyorsun ya ben... Ben seni takdir ediyorum. Gerçekten değişmiş gibisin. Hem iki güne Paris'e dönmüş olurum, sen de rahat edersin. Biraz çekilir misin? Çok güzel

kokuyorsun ve benim aklım karışıyor. Hiç değişmemişsin ama ya! Giyinebilir misin? Benim gitmem lazım. Ay çok sıcak oldu burası..." diye konuşurken kuş gibi titriyordu.

Aşkla bakıyordum ona biliyordum. Mutluluktan ölebilirdim. O ne dediğini bilmez halde konuşmaya devam ederken usulca uzandım dudaklarına, "Ali... Ama sen..." diye cümleleri dudaklarımda boğuldu ya kollarını boynuma dolaması bir oldu.

Lan ben nasıl durmuşum onca sene? Kafama sıçayım! Onu deli gibi öperken bir o kadar sabırsızdım. Verdiği aldığı bütün nefesi kendime çekmek ister gibi bencildim dudaklarında. Tadını hiç unutmamışım. Dudaklarımla ruhuna inmeye çalışıp özlemimi giderdim dakikalarca. Solumak için nefes nefese az biraz koptum dudaklarından. Yeniden bulurken o özlediğim yumuşaklığı, "Seviş benimle," dedim istekle.

Ebru kendini bana bastırırken, "Olmaz... Yapamam," dedi ama daha bir sardı kolları beni.

"Neden olmaz?" diye sordum ama elim eteğinin altındaki çamaşırına uzandı. Ebru nefes nefese, "Korunmuyorum o yüzden," dedi elimi tutup yapma der gibi bana bakarak.

Dünyalar benim olmuş gibi, "Ben de istemediğini düşünecektim," dedim, elini çekip iç çamaşırını çekiştirmeye başladım. Ebru, "Deli misin? Seni gördüğüm ilk andan beri gözümde tütüyorsun. Çamaşırımı bırakır mısın?" derken beni boynuna yönlendirmiş, belimden havluyu almış, benimle sevişmeye başlamıştı bile. İç çamaşırını yırtarak ondan alırken, "Canın yandı mı?" diye sordum. Gözüm dönmüş, deli gibiydim.

"Of Ali ben bırakamıyorum sen bırak. Sen kendini tutamazsın şimdi sevişirken, sonra al başına belayı!" derken biraz olsun kendine gelmiş, uzaklaşmaya çalışıyordu ama bırakmadım.

"Bir kızımız olur belki..." dedim gözlerine bakarak.

Ebru'nun bütün kasları gevşer gibi kollarımda öylece durup, "Olmaz," dedi gözünden süzülen yaşlarla.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp, "Olur, olmadı kızı bulana kadar bebek yaparız," dedim gülümserken.

Umut dolu bakışlarla, "Ali bu söylediğin..." dedi gözlerimin içine bakarak.

"Seni seviyorum Ebru! Senin için ölüyorum," dedim itiraf ederce.

"Deme öyle, ben tekrar aynı şeyleri... "

"Bak, yapamadım sensiz. Sen de yapamadın. Seneler geçti ama halimize bak. Evlen benimle Ebru! Babanın üzerine yemin ederim bitti artık. Seni kaybetmekten deli gibi korkarken seni kaybettim. Çok pişmanım. Koruyamadım seni ve bu beni deliye çevirdi. Bırakmak istedim ama bırakamadım. Hem kendimi hem seni mutsuz ettim ama artık umurumda bile değil. Beni bırakmana, bensiz nefes almana bu saatten sonra izin veremem!" diye gözümden akan yaşlarla ona sarıldım. Ebru, "Ben sen çıplakken sağlıklı düşünemiyorum. Önce sevişip sonra karar versem..." dediğinde gözümden süzülen yaşlar kahkahalarıma karışmıştı. Onu kucakladığım gibi yatağa götürürken, "Bebek için acele etmesek..." diyerek boynuma sarıldı. Bakışları tedirgindi.

"Bu benimle evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum sırıtırken.

"Hamile kalırsam belki..." dedi kıkırdayarak.

"O zaman çalışmalara bu geceden başlasak iyi olur," dedim ve dudaklarına uzandım.

Artık biliyordum. Duygu haklıydı. Ebru, Aslı'nın bana cennetten bir hediyesiydi.

Amansız fırtınalar içinde umutsuzca savrulan,
özlem içinde kavrulan sevgili!
Çok acı var daha paylaşamadığımız ve
daha çok karanlık var birbirimizi aradığımız.
Aç kalbini, kapat gözlerini ve yüzleş benimle!
Beraber öleceğimiz daha çok an var...

Serinin Diğer Kitapları:

₺40

ISBN: 978-605-7611-94-9

indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap